

മ.ഗളോദയ.

മംഗളോദയം

ഫാൻ

20 }	മേടം	{ ലക്കം 1

മംഗളം

സ്വർണ്ണസർവ്വസംസാരസ്വസ്വം സ്വർകാലവും
സ്വർണ്ണം ട്രേസ് സ്വർമംഗള മംഗളം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

പ്രസ്താവന.

കുടുംബത്തോടു കൂടി മംഗളോദയം
ത്താൽ വയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കു
കയറായി. പോയ
കൊല്ലത്തിലുണ്ടായ
സ്വപ്നഭവങ്ങളുടേയും
പുഷ്പ കൊല്ലത്തിൽ
ചെയ്തിട്ടുള്ള നിർമ്മയ
ങ്ങളുടേയും ചുരുക്കവി
വരം വായനക്കാരെ
ധരിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക
അവസരം ഇതാണ്.
അടിയന്തരത്തിന് ഇവിടെ

വലിയ വട്ടങ്ങളെ:ന്നും കൂട്ടിട്ടില്ലാത്തതി
നാൽ തൽക്കാലം അധികമായൊന്നും വ
രേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

മംഗളോദയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇ
ക്കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഏതാനും സാ
ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പോലുള്ളതായാൽ ആ
പോലും തന്നെ ഞങ്ങളുടേയും പോലി
ച്ചേക്കാം. അതു നിണ്ണയിപ്പാനുള്ള അധി
കാരം സഹായകമായ സുഹൃത്തുക്കൾ
ക്കാണ്. ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിന് അനേ
കം സംഗതികൾ ആവശ്യമാണെങ്കിലും

പ്രധാനമായി വേണ്ടതു കാലഗുണം, ബന്ധുബാലം, സമ്പത്ത് എന്നിവയാണല്ലോ. ഈ ത്രിഗുണങ്ങളിൽ അദ്വൈതത്തു നേടേണ്ട അനുകൂലമാണെങ്കിൽ ഒട്ടവിലുത്തേതു താനേ അധിനമാവൂ; നേരേ മറിച്ചു, സമ്പത്തു സ്വതസ്സിദ്ധമായിത്തന്നെ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു രണ്ടു ഗുണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുവാൻ പ്രയാസമുമാണ്. പ്രകൃതത്തിൽ, യുറോപ്പിലെ ലോരസമരംനാമിത്തം അപ്പടിപ്പുമാനങ്ങൾക്കുള്ള വില ചതിന്നടങ്ങു വർദ്ധിക്കുകയാലും തക്ക വില കൊടുത്തൽക്കൂടി സാമാനങ്ങൾ കിട്ടാൻ തെന്തക്കമാകയാലും പല അപ്പുകുടുംബങ്ങളും പത്രങ്ങളുടേയും മറ്റു സിങ്കളുടേയും ജീവിതം തന്നെ സംശയസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു കാലഗുണത്തെപ്പറ്റി സംശയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. പരയാതിരിക്കയാണത്തമം. സുബലമാണെങ്കിൽ മംഗളോദയത്തിന്നു ധാരാളമുണ്ട്. കേരളത്തിൽ കേളികൂട്ടവരായ ഗ്രാഹകന്മാരായും കവികളും ലേഖകന്മാരും ചായനകരും ഒക്കെ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളാണ്; അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അവരുടെ ബന്ധുക്കളാണ്. അവരുടെയെല്ലാം അനുഗ്രഹം മംഗളോദയത്തിന്റെ പേരിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും. പക്ഷേ, അവരുടെ പ്രയത്നതുപ്രകാരമുള്ള സാധാര്യം വളരെ കാച്ച മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുള്ളുവെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു മാസികയുടെ സമ്പൽ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്നുമറിയാമല്ലോ.

കേരളത്തിൽ എഴുതാവുന്നവരായ

വിദ്വാന്മാർ വളരെയുണ്ട്; വർ പ്രായേണ എഴുതുന്ന നവരംകുട്ട അതിലും അന്മാൽ, അവരിൽ മിക്കതും വരുമല്ല. ഈ വൈഷമ്യം ടി പാകമാക്കേണമെങ്കിൽ സമുണ്ട്. ഒന്നാമത്, ഈ ജീവനത്തിനുകൂടി സഹായത്തിനായി വരണം. രണ്ടാമതായ വിദ്വാന്മാരെ പെക്കവിധം അത്രയധികം നോരില്ലെന്നും വരണം. ഇതെ കാര്യം സാധിക്കുന്നതേതത് എഴുപ്പത്തിൽ സമ്പന്നം. അതു സാധിക്കുന്നകാഴ്ചതാവുന്ന ലേഖകന്മാരെ അത്രയധികം ചിലരുടെ പുഷ്പലേഖനങ്ങൾ സമ്പന്നമുമാക്കി നിവൃത്തിക്കുവാൻ ചില മാസികാധിപന്മാർക്കു ഇങ്ങിനെ ഭാഷാദേവിയെ തുശുദ്ധമേ 'ഇരുളടഞ്ഞ'തെ കഴിപ്പാൻ കുറച്ചൊരു ഞെങ്കിട സാധിക്കും. ആഗുണഗുണങ്ങൾ നോക്കി; തെ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കണക്കുക്കുപതു. ആ കണക്കുക്കുപതു തട്ടിക്കിട്ടിട്ട 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നുപല്ല കെങ്കിൽ അതു മാത്രം ഞങ്ങൾ മതി. ഇത്രമാത്രമേ ഞങ്ങൾ കൊല്ലത്തെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളൂനി മേലാലത്തെ റിയും രണ്ടു വാക്കു പറയാം.

ഇപ്പോൾ ഉത്തമരീതിയിൽ നടക്കുന്ന പാലികകളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാവുന്ന സംഗതികൾ വളരെയുണ്ട്. നോക്കൂ, സാമിതൃത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു തന്നെ പല കാഴ്ചകളും മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പഴയവയും പുതിയവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്തു വിദ്യാത്മികൾക്കു വിജ്ഞാനവും വിദ്യാനാഷ്ട്ര വിദ്യാദയാ ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഇന്നത്തെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. സ്വകലാശാലാപരിഷ്കരണം മറ്റുമായി മലയാള സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാത്മികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള ആവിഷ്കരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു നന്നായി പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഇന്നത്തെ ഒരു മാസികയെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. ഗ്രന്ഥനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിൽ ശാസ്ത്രീയമായ യാതൊരു നിയമവും അനുവർത്തിക്കേണ്ടതല്ല പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ആദായവും പാഠനങ്ങൾക്കു ധൈര്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തെ ഉത്തമപത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേന കുറയ്ക്കേണ്ട നിവാരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. രണ്ടാമതു, നവീനശാസ്ത്രങ്ങളേറ്റു ററി പലതും രാഷ്ട്രസ്ഥലികൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉൽകൃഷ്ടരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ സ്വദേശഭാഷകളിൽ തന്നെ നിർമ്മിക്കണമെന്നാണ് ഭാരതീയരായ ദേശഭിമാനികൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. കേരളഭാഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതായ ഒരു സ്വകലാശാല വേണമെന്നുള്ള പുതിയ ആഗ്രഹം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ കേരളഭാഷയിൽത്തന്നെ വേണ്ട ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുകയും ഉണ്ടാക്കേണ്ടി വരും. ആതു

ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ അടുത്തൊരിക്കൽ കൂടാതെ കഴിയുന്നതുമല്ല. ഈ കാഴ്ച കലാപരമായതല്ല സാധിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴത്തെ മാസികകളിലെഴുതുന്ന ശാസ്ത്രവിഷയമായ ലേഖനങ്ങൾ വളരെ സഹായിക്കാതിരിക്കുവിലുള്ള ഇതുപോലെ, ചരിത്രവിഷയത്തിലുള്ള അസവിശ്വാസങ്ങൾ കൂടാതെ പഴയതും പുതിയതുമായ ചരിത്രസംഗതികളെ യഥാർത്ഥപത്തിൽ ചിലിരിക്കുക, പ്രവചനപരമായവയുമായ മറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകളെ പ്രതിപാദിച്ചു പുതിയ ധനാഗമമംഗ്ലം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുക, മതസാമ്പ്രദായവും സമുദായസംബന്ധമായുള്ള തത്വങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്തു എന്നു മുതലായി പുരസ്കാര വിഷയങ്ങൾ കേരളത്തിൽ മാസികകളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതും സാധിക്കാവുന്നതുമായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിദ്യാനാഷ്ട്രക്കൊണ്ടുഴുതിയും സഹായിച്ചുഴുതിയും രസാവഹമായ ലേഖനങ്ങൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ മുഖത്തെപ്പോലെ പുതിയ കൊല്ലത്തിലും പ്രത്യേകം മാസികയെത്തുന്നതാണെന്നു മറ്റും കർമ്മകാലം പാഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഇതേമുമ്പെങ്ങനെയുള്ള സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാർക്കും പഠിക്കാൻ തക്കതായ മറ്റുമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടും, അദ്ധ്യക്ഷയും അദ്ധ്യക്ഷയായുള്ള മറ്റു മഹാശാക്തേയം സഹകരണം മേലിലും ഉണ്ടാവണമെന്നുവേണിച്ചുകൊണ്ടും, ഈ പുതിയ കൊല്ലത്തിൽ എപ്പോഴുണ്ടാകുന്നതും മറ്റും ഉണ്ടായ വരുമാനം അനുസരിച്ചുകൊണ്ടും 'മഹാശാക്തേയം' മാസിക ഇതുപോലെ വയസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

അനിപുരണവ്യം

നമ്മുടെ ആവിർഭാവമെന്ന തീർപ്പുണ്ട്. ഭാരതത്തിന്, ദേശീയ മുതലായ പ്രാചീനസാഹിത്യപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ കാലമായ ക്രി. പി. അറാം ശതവത്ത്തിനു മുമ്പാണ് ഇവയുടെ നിമിതി എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിലും വലിയ അസംഗതമില്ല. അപ്പോൾപുരാണങ്ങൾ തന്റെ കാണുന്ന ക്രമംസരിച്ച് ഉത്തവിച്ചതായാണ് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. (1) ബ്രാഹ്മം (2) പാതം (3) വിഷ്ണു (4) വായു (5) ഭാഗവതം (6) നാരദീയം (7) മാർക്കണ്ഡേയം (8) അഗ്നി (9) ഭവിഷ്യം (10) ബ്രഹ്മവൈവർത്തം (11) ലിംഗം (12) വാരാഹം (13) സ്കന്ദം (14) വാമനം (15) കൃഷ്ണം (16) മാത്സ്യം (17) ഗാന്ധർവം (18) ബാലം.

ഇവയിൽ അഗ്നിപുരണത്തിനു പ്രകടമായുള്ള ഒരു വിശേഷം വ്യാകരണസംബന്ധമായും സംഹിതൃസംബന്ധമായും അനേകം പ്രമേയങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. 'സുഗൃയം ശ്രീതി.സുഗൃയം വംശോ മനഃപന്തരാണി ച വംശാനുചരിതഃചൈതി പുരാണം ചഞ്ചലക്ഷണം' എന്നു വായുപുരണത്തിൽ പുരാണത്തിനു അഞ്ചു ലക്ഷണങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ അഞ്ചു സംഗതികൾ ഒഴികെ ബാക്കിയൊന്നും അതിൽ വിവരിച്ചുകൂടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു വിധിയുമില്ല. എന്നാലത്രമല്ല, വായുപുരണത്തിൽ തന്നെ നാട്ടുവിദ്യയെപ്പറ്റി പല രേഖസ്യ.

ങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുമുണ്ട്. അഗ്നിപുരാനത്തിലും പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളിലും പൂരി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവു വിദ്യയെ പരയെന്നും അപരയെന്നും രണ്ടു ശാഖയായി ഭാഗിച്ച് രണ്ടിന്റെയും വിവരണത്തിനായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. പരവിദ്യ ആഖ്യാതരികയും അപരവിദ്യ ലൗകികവുമാണ്. അപരവിദ്യയിൽ ഉപജ്ഞാതാമയ്ക്കുവേണ്ടി കല്പം, വ്യാകരണം, നിരൂപണം, ജ്യോതിഷം, ഹരസ്സം, ഈ ആദി വേദാംഗങ്ങളും അഭിധാനം, മീമാംസ, ധർമ്മം, പുരാണം, ന്യായം, വൈദ്യകം, ഗാന്ധർവ്വം, ധനുർവേദം, അർദ്ധശാസ്ത്രം എന്നിവയുമുൾപ്പെട്ടു. പരവിദ്യ സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം തന്നെയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ രണ്ടു വക വിദ്യയേയും പാരി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ ആഗോളപുരാണകാരന്മാർ പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളെ പേരിനു മാത്രം കാണിച്ചുകൊണ്ടു അന്യവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. അതിനാൽ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുകൾ അംശത്തിലധികവും പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളിൽ പെടാത്ത പ്രമേയങ്ങൾക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

മനോരമിപ്പുറംമാമുഖായത്തിൽ അഗ്നിഹേവാൻ ധനപന്തിയോടു കോവ്യസ്തനാടകാദേവൻ അലങ്കാരാവേശ്വരം എന്നുള്ള പിരികയോടുകൂടി കാവ്യലക്ഷണങ്ങൾ വിവരിക്കുവാനാരംഭിക്കുന്നു.

‘നരതപം ദില്ലും ലോകെ
വിപ്രാ തത്ര ച ദില്ലും
കവിതപം ദില്ലും തത്ര
ശക്തിസ്തത്ര ച ദില്ലും

വ്യത് പത്തിദില്ലും തത്ര
വിവേകസ്തത്ര ദില്ലും’

എന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരു വിദ്യ സമ്പാദിക്കുന്നത് എന്നു പ്രയാസമാണെന്നും, അതിൽ തന്നെ കവിതപം ലഭിക്കുന്നതിന്നു എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. കവിതകളിൽ തന്നെ വാസനക്കാര്യം അവയോടു ഇടയിൽ പഠിത്തമുള്ളവരേയോ അവരിൽ ഒരു ചിത്രബോധമുള്ളവരേയോ കണ്ടുകിട്ടാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നു ഇതിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. വ്യക്തമായി അഭിമതമായ അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന പദസമൂഹം (ഇഷ്ടാർത്ഥവ്യവക്തിനാപദാപലി) വാക്യത്തെ സമഷ്ടിയായി പറയാം.

‘കാവ്യം സ്തദലങ്കാരം

ഗുണവദ്ദോഷമഞ്ജിതം’

ഒരു കാവ്യമായാൽ അതിൽ അലങ്കാരം സ്തദമായുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മന്ത്രമല്ല, കൂടാതെ ഗുണത്തോടുകൂടിയതും ദോഷമില്ലാത്തതും ആയിരിക്കണം. ഈ നിയമത്തിന്റെ സാധ്യതയെത്തന്നെ സംശയിച്ച് അനന്തരകാലികന്മാരായ ആചാര്യന്മാർക്കുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെ അപ്രകൃതമാകയാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ഗദ്യം, പദ്യം, മിശ്രം, ഇങ്ങനെ കാവ്യം മൂന്നായി ധർമ്മം. ഗദ്യത്തിൽത്തന്നെ മുഹൂർത്തം ഉൽകലിക, വൃത്തഗന്ധി, ഇങ്ങനെ മൂന്നുവക ഭേദങ്ങളുണ്ട്. മുഹൂർത്തത്തിൽ സമാസം കറഞ്ഞും കൽകലികയിൽ കൂടിയുതിരിക്കും. വൃത്തഗന്ധി ആദ്യത്തെ നോക്കി വൃത്തത്തോടുകൂടിയതായി തോന്നിപ്പോകുന്ന ഒരു വക ഗദ്യമാണ്. ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ അഞ്ചുവിധം. ആഖ്യാതരിക, കഥ, വണ്യകഥ, പരികഥ, കഥാരിക.

‘കന്തുവംശപ്രശംസാ സ്തോ-
 ത്രത്ര ഗദ്യേന വിനൂതൽ
 കന്യാമണൈസംഗ്രാമ-
 വിപ്രലംഭവിപത്തയഃ
 ഭവന്തി യത്ര ദീപ്താശ്ച
 രീതിവൃത്തിപ്രവൃത്തയഃ
 ഉച്ഛ്വാസൈരപരിപ്ലവദോ
 യത്ര യഃ മുഹൂർത്തകാത്തരോ
 വക്ത്രംവരവരേ ക്രിതംവം-
 യത്ര സാസ്ത്രാധികാ സൃതാ’.

ഇതിൽനിന്നു ഇഷ്ടപ്രേത്യാസം കഥയ്ക്കു
 ണ്ട്. അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഒരു ശ്ലോ
 കമുണ്ടായിരിക്കണം. കഥയും ആഖ്യാനം
 യും കൂടിച്ചേർന്നുപോയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇ
 ണ്ണെ പല സ്ഥലങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ച
 തിനു മേൽ കവി പട്ടികാവ്യലക്ഷണം നി
 ക്കാക്കുന്നു. നാലു പാദമുള്ളതു പട്ട്യം.
 ആതു വൃത്തം, ഇതിന്നു രണ്ടു വിധം.
 വൃത്തം അക്ഷരസംഖ്യകൊണ്ടു നിർണ്ണയിക്ക
 തക്കതാണ്. മാത്രം ഉണ്ടാകാണ്ടു ഗണിക്കേ
 ണതു ഇതി. വൃത്തം സമാ, അർദ്ധസമാ,
 വിഷമമെന്നു മൂന്നുവിധം. വൃത്തജ്ഞാനം
 കവികൾക്കു വളരെ ആവശ്യമാണ്.

‘സാ വിദ്യോ നൈശ്ചിതീഷ്വനാം
 ഗഭീരം കാവ്യസംഗമം’

മഹാകാവ്യത്തിന്നു അഗ്നീപുരാണത്തിൽ
 കാണുന്ന ലക്ഷണ താഴെ എഴുതുന്നതാ
 ണ്.

‘സർഗ്ഗബന്ധോ മഹാകാവ്യ-
 മാരണ്യോ സംസ്കൃതേന യൽ
 തദന്തമൃദുലത്തത്ര
 തത്സമം നാനിദൃശ്യതി
 ഇതിമാനാകേമോത്തുത-
 മിതരോപാ സദാശ്രയം

മന്ത്രശൃതപ്രയാണാജി-
 നീയതം നാനിവിനൂതം
 * * * *
 നഗരാണിവശൈലത്തു-
 ചന്ദ്രഃകാശമവഭൈവഃ
 ഉദ്യാനസലിലക്രീഡാ-
 മധുചാനരതോത്സവൈഃ
 ഭൂതീയചനവിന്യാസൈ-
 രസതീചരിതാന്തരൈഃ
 തമസം മരുതാപുനൈ-
 വിഭാവൈവരതിനിർഭരൈഃ
 സമ്പൃത്തിപ്രവൃത്തബ-
 സർവ്വവപ്രഭോവിതം
 സർവ്വതീരൈരവപുഷ്യം
 പുഷ്യം ഇണവിഭൂഷണൈഃ.
 അതഃപുന മഹാകാവ്യം
 തത്കത്താ ച മഹാകവിഃ

വാണൈഗവേഷ്യമാണു കാവ്യത്തിൽ പ്രധാ
 നമെങ്കിലും അതിന്റെ ജീവൻ രസംത
 നെയാണ്.

മന്ത്രാദിമപ്പത്തൊമത്തെ അദ്ധ്യായ
 യത്തിൽ കവി നാടകലക്ഷണത്തെ നിരൂ
 പണംചെയ്യുന്നു. നാടകം ഇരുപത്തൊഴ
 മാതിരിയുണ്ട്. നാടകം, പ്രകാശം, ഡി
 മം, ഇഷ്ടാമൃതം, സമപകാരം, പ്രാപ്ത
 നം, വ്യാധോഗം, ഭാണം, വിമി, ശ്രോട
 കം, നാടിക, സദൃശം, ശിപ്തകം, കണ്ണം,
 ലാപം, ദർശിപ്പിക, പ്രസ്ഥാനം, ഭാണിക,
 ഭാണി, ഗോഷ്ടി, ഹല്ലീശകം, കാവ്യം, ശ്രീ
 ഗഭിതം, നാട്ടുരോസകം, രാസകം, ഉല്ലാ
 പ്യകം, പ്രേംവകം-രൂപകങ്ങൾക്കു ഉപ
 രൂപകങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ അഗ്നീപുരാണ
 കാരൻ ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും രൂപക
 ങ്ങളുടെ പേർ പറഞ്ഞതിന്നു മേലാണ് ഉ

പരൂപകളുടെ പേർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ കാനാവാുന്നതാണ്. ആഖ്യാനത്തിലും ചില പ്രത്യേകങ്ങൾ കാണുന്നില്ലെന്നില്ല. നാറ്റിമുഖത്തിൽ ദേവതാനമസ്കാരം, ഗുരുസ്തുതി, ഗോബ്രാഹ്മണസ്തുതികൾക്കു ആശീർവാദം ഇവ അടങ്ങിയിരിക്കും. നാട്യനൃത്തത്തിൽ സൂര്യധാരൻ പ്രവേശിച്ച് കവിയുടെ ഗുരുക്കന്മാർ, വംശം, പെരുഷം, ഇവയേയും കാവ്യത്തിന്റെ സംബന്ധാത്മകമായും വിവരിക്കും. നടി യോ വിദ്യ കടന്നു പാരിപാർഷ്വകനോ സൂര്യധാരനായി സംഭാഷണം ചെയ്യും. ഇത്യാദി പല നിയമങ്ങളേയും പ്രതിപാദിച്ചു. പഞ്ചസന്ധികളേയും മറ്റും വിവരിച്ച ഈ അദ്ധ്യായം സമാപിപ്പിക്കുന്നു.

മന്ത്രാവിമല്ലാത്തതാമല്യായം ശൃംഗാരാദി സംവിധാനമാണ്. സേമനാലൊന്നത്തുതിനു പുറംനകാരന്റെ ഉത്തരം താഴെ കാണുന്നതാണ്.

‘അക്ഷരം പാദം ബ്രഹ്മ
സനാതനമജം റിളം
വേദാന്തേഷു വദന്ത്യേകം
ചൈതന്യം ജ്യോതിരാരംഭം
ആനന്ദസ്സമജസ്തു
വ്യഭൃതേ സ കദാചന
വൃക്തിസ്താ തസ്യ ചൈതന്യ-
ചമൽകാരസാന്ദ്രയാ’

ഏകദേശം ഈ തത്വത്തെ തന്നെയാണ് വിശ്വനാഥനും സാഹിത്യദ്രുണത്തിൽ,

‘സതോദ്രക്തദവണ്ഡസപ
പ്രകാശാനന്ദചിന്തഃ
വേദാന്തരസ്തർക്കുന്ദോ
ബ്രഹ്മാസ്വാദസമോദഭഃ
ലോകോത്തര ചമൽകാര-

പ്രാണഃ കൈശിത് പ്രമാതൃഭിഃ
സ്വാകാശവദിനതേപ-

നായമാസ്വാദ്യത രസഃ’

എന്ന പട്ടിഞ്ചിത് പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വികാരം അഹങ്കാരം. അതിൽനിന്നു അഭിമാനവും അതിൽനിന്നു രതിയും ജനിക്കുന്നു. രതി പരിവേഷത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ശൃംഗാരരസമായി പരിണമിക്കുന്നു. രാഗത്തിൽനിന്നു ശൃംഗാരമൈഷ്ണവേയോ അതുപോലെ ക്രോധത്തിൽനിന്നു രൗദ്രവും ഉത്സാഹത്തിൽനിന്നു വിരവുമാം ഉദ്വേഗ (സങ്കാചം)ത്തിൽനിന്നു ബിഭത്സവും ജനിക്കുന്നു. ശൃംഗാരത്തിൽനിന്നു ഹാസ്യവും രൗദ്രത്തിൽനിന്നു കരണവും വിരത്തിൽനിന്നു അതുതയും ബീഭത്സത്തിൽനിന്നു ഭയനകവും ജനിക്കുന്നു. താകയാൽ പ്രകൃത്യാ രസങ്ങൾ നാലെ ഉള്ളു എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ദാനം കൂടാതെയുള്ള ശ്രീ ഏഷണെ അതുപോലെ രസമില്ലാതെയുള്ള വാക്കു ശേഷിക്കുന്നില്ല. (ലക്ഷ്മീവിപ വിനാ ശ്വാമാണ്ഡം ബീഭാതിവീരസാ). കവിയെ അനുസരിച്ചു തന്നെയുണ്ടു കവ്യമിരിക്കുന്നത്.

‘അപാദേ കാവ്യസംസാരേ
കവിഃവേ പ്രജാപതിഃ
യഥാഭാസ്സ രോചതേ വിശ്വപം
അഥദം പരിവർത്തേ
ശൃംഗാരിചേൽ കവിഃ കർവ്യേ
ജാതം രസമയം ജഗൽ
സ ചേൽ കവിവീരാരംഗോ
നീരസം വൃക്തമവ തത്’

ഇതു കഴിഞ്ഞു കവി വിഭാവാനഭാവോദ്യഭിചാരികളെ വിവരിച്ചു, അനന്തരം നായ-

കലക്കുന്നത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു.

മുന്മാറി മുപ്പത്തൊമ്പതാമദ്ധ്യായം രീതിനിരൂപണമാണ്. രീതി നാലു വിധം: പാഞ്ചാലി, ഗൌഡി, വൈഭട്ടി, ലാടി-അനന്തരം വൃത്തി: അതും നാലു വിധം. ഭാരതി, അഭരട്ടി, കൈശികി, സൗകൃതി. അടുത്ത അദ്ധ്യായം നൃത്യത്തിലുള്ള അംഗകർമ്മങ്ങളുടെ നിരൂപണമാണ്. ലീല, വിലാസം, വിച്ഛിത്തി, യിഭിമം, കിലകിഞ്ചിതം, മോട്ടായിതം, കട്ടമിതം, ബിംബോകരം, ലളിതം, വീഴ്ചതം, ശ്രീധിതം, കേളി ഇങ്ങനെ അംഗകർമ്മം പന്ത്രണ്ടു വിധം. ശിരസ്സുകൊണ്ടു പതിമൂന്നും പാദികൊണ്ടു ഏഴും കണ്ണുകൊണ്ടു മൂന്നും കൃഷ്ണമിഴികൊണ്ടു ഒമ്പതും മൂക്കുകൊണ്ടു ആറും ശാപംകൊണ്ടു ഒമ്പതും ചുണ്ടുകൊണ്ടു ആറും താടികൊണ്ടു ഏഴും മുഖംകൊണ്ടു ആറും കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഒമ്പതും വിരിഞ്ഞ കൈകൊണ്ടു ഇരുപത്തിനാലും കൂമ്പിയ കൈകൾകൊണ്ടു പതിമൂന്നും മാടികൊണ്ടു അഞ്ചും വയറുകൊണ്ടു മൂന്നും പാശംകൊണ്ടു അഞ്ചും മുട്ടുകൊണ്ടു അഞ്ചും പാദംകൊണ്ടു അനന്യമായും കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു കവി പറയുന്നു.

അടുത്ത അദ്ധ്യായം അഭിനയഭിനിരൂപണം: ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ രസഭേദങ്ങളേയും ഉപപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നെ അലങ്കാരപ്രകരണമായി.

‘കാവ്യശോഭാകരൻ ധർമ്മാ-
നലങ്കാരൻ പ്രചക്ഷതെ
അലങ്കരിഷ്ണവസ്ത്രേ ച
ശബ്ദമത്സരഭരണ ത്രിധം’
വൃന്ദപത്യാദികൊണ്ടു ശബ്ദത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതു ശബ്ദാലങ്കാരം. അതു മായ, മദ്യ, ഉഷ്ണി, യുക്തി; ഗുഹന, വാ

കോവാക്യം, അനുപ്രാസം, ചിത്രം, ദൃഷ്ടം ഇങ്ങനെ ഒമ്പതു വിധം. മറ്റൊരൊരം സംസാരിക്കുന്നതിന്റെ മായ പിടിച്ചു പറയുന്നതു മായോക്തി. അതു ലോകോക്തി, മേകോക്തി, അഭ്യോക്തി, മത്തോക്തി ഇങ്ങനെ നാലു വിധം. മേകന്മാർ എന്നാൽ വർദ്ധമാർ. വൈഭട്ട്യമെന്നതു കലകളിൽ നിഷ്പന്നമായ ബുദ്ധി. അതു പൂർവ്വപന്ന കരീഷയായാണ് അഭ്യോക്തി എന്നു പറയുന്നത്. അഷ്ടരം തേങ്ങുമരത്തും അഗ്നിചമരമുള്ളതു മാത്താകതി (കളികളിൽനിന്നും വാക്കു). അഭിപ്രായവിശേഷംകൊണ്ടു കവി തന്റെ ശക്തിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ മദ്യോക്തിയായി. ഇതിൽ ശയ്യയുമാണു മന്ത്? അഗ്നിപുരാനകാരന്റെ മന്ത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചിഹ്നങ്ങളെ കേട്ടുകൂടി ഗ്രന്ഥകത്താവു മുന്മാറിനാലു ത്തിലാണു മദ്യായത്തിൽ അനുപ്രാസഭേദങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വൃത്താനുപ്രാസം അഞ്ചുവിധം: മധ്യം, ലളിതം, പ്രൗഢം, ഭദ്രം, പക്ഷം. യമകവും അനുപ്രാസത്തിൽ തന്നെ ഉൾപ്പെടുന്നു.

‘ശോഭാപ്രാപ്തം കരുതലഭ്യോജി
വാഗ്ദൈവമിഹമുപേതം’
ഈ ചിത്രം ഏഴു വിധം. ധർമ്മം, പ്രാപ്തം, മൃഗം, ചുരുക്കം, ചുരുക്കം, സമാപ്തം-ഈ ധർമ്മം ചിത്രത്തിലല്ല ദൃഷ്ടം ത്തിലാണു ഉൾപ്പെടുന്നതു എന്നു ഇവിടെ പ്രത്യേകം വക്തവ്യമാണ്. ദൃഷ്ടത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥകാരമതം താഴെ ഉൾപ്പെടുത്തുകൊള്ളുന്നു.

‘ദിവേന കൃതമത്യന്തം
കവിസാമന്ത്യസുചകം
ദൃഷ്ടം നീരസതപചി
വിശ്ലാസനാ മമോത്സവഃ’

വാസ്തവം തന്നെ. നീസേമയോലും പത്മദിന സന്ധ്യയും വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു മുമ്പേ സവമെന്നെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമുണ്ടോ? നിയമംകൊണ്ടും വികല്പംകൊണ്ടും ബന്ധം കൊണ്ടും ദിഷ്ടം മൃഗം വിധത്തിൽ വരും. ആവശ്യമുള്ള ദിക്കിൽ പ്രതിജ്ഞ അനുസരിച്ചു വണ്ണങ്ങൾ വിനിവേശിപ്പിക്കുന്നതു നിയമം. അനുലോമപ്രതിലോമസാമ്യം തന്നെ വികല്പം.

‘അനേകധാ വൃത്തവണ്ണ-
വിന്യാസൈഃ ശില്പകല്പനാ
തത്തൽപ്രസിദ്ധവസ്തുനാം
ബന്ധ ഇത്യഭിധീയതേ.’

പിന്നീടു ഗോമൂത്രികാസവ്യതോഭോദിബന്ധങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെ കുറിച്ച് കൂലക്ഷമായി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നു. പല ബന്ധങ്ങളേയും വിവരിച്ച് ഒടുവിൽ—

‘ഏതേബന്ധാസ്സഥാചാത്രേ
പ്രേവഞ്ജേയസ്സപയംബുദൈഃ’

എന്നു വായനക്കാരുടെ ഉത്തരത്തിനായി ബാക്കി ഭാഗം വിട്ടുകൊടുത്തു മന്ത്രാറിനാല്പത്തിമൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ അത്ഥംലങ്കാരപ്രകരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

‘അലങ്കരണമത്ഥാനം-
മത്ഥംലങ്കാര ഇത്യേതേ
തം വിനാ ശബ്ദസൗന്ദര്യ-
മചി നാസ്തി മനോഹരം
അത്ഥംലങ്കാരരഹിതം
വിധവേവ സംസ്ഥതീ.’

ഇത്യാദി ചിഹ്നങ്ങളോടുകൂടി ഉപമംലങ്കാരങ്ങളെ സ്തൂലമായി വിവരിച്ചതിനുശേഷം ശബ്ദസൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചു വിനിവേശിക്കുന്നു. ചില അലങ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഈ അലങ്കാരങ്ങളുടെ സ്വഭാവം തന്റെ കാരണമെന്നു മാതിരിയിലാണ്.

‘ഔബ്ബാത്ഥയേരലങ്കാരോ
ഭവേലങ്കാരേതേ സമം
ഏകത്ര നിമിത്തോ ഹാരഃ
സ്താനം ഗ്രീവാമിവ സ്ത്രീയഃ’

ഒരു സ്ഥലത്തുണിയുന്ന മത്തുമാല ഏതെന്ന ഒരു സന്ദർഭിയുടെ കണ്ണത്തിനും സ്തനത്തിനും ഒന്നുപോലെ ഭൂഷണമായിത്തീരുന്നപോൾ, അങ്ങനെ ഈ അലങ്കാരങ്ങളും ശബ്ദത്തെയും അർത്ഥത്തെയും ഒന്നുപോലെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ഇവ പ്രശസ്തി, കന്തി, ഭയചിത്രം, സംക്ഷേപം, യാവദിത്വം, അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെ ആറു വിധം.

മന്ത്രാറിനാല്പത്തഞ്ചാമദ്ധ്യായം കറുപ്പുഗുണങ്ങളുടേയും മന്ത്രാറിനാല്പത്താറാമദ്ധ്യായം കറുപ്പുഭോഷങ്ങളുടേയും നിരൂപണത്തിനായി വിനിവേശിക്കപ്പെടുന്നു.

‘അലക്തമചിപ്രീടേത്യ
നകവ്യം നിശ്ശൃംഭവേത്
വപുഷ്ശലഭിതേ സ്ത്രീണാം
ഹാരോഭാരായതേ പരം
യഃകാവ്യേമഥതിഹ്മായം-
മനഃശുജ്ഞാതുസൗമ്യനഃ’

കാവ്യത്തിന്നു ശോഭയെ നൽകുന്നതു ശൃംഗം. ചെത്തില്ലെങ്കിൽ അലങ്കാരംകൊണ്ടും പ്രയോജനമില്ല. വിരൂപമായ ശരീരത്തിൽ ഹാരംകൊണ്ട് പുറത്തു ഭംഗിയുണ്ട് വരാനുപോകുന്നത്? ഔബ്ബാത്ഥഗുണാദികളെ പ്രതിപാദിച്ചതിനുശേഷം ഭോഷത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു.

‘ഉദ്യോഗജനകോ ഭോഷഃ
നപ്രാപനം സചന്ദ്രസ്തഥം
ഔബ്ബാത്ഥകവ്യം മഹാ-
മേകദിവിനിവേശം’

കേൾക്കുന്ന സമുദയനാൾ ഉദ്ദേശത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ദോഷം. അത് ഏഴുവിധം. വക്താവു കവിതന്നെ. കവികൾക്കു ദോഷം പലവിധത്തിൽ വരാം. സന്ദിമാനൻ(സംശയാത്മാവ്), അവിനീതൻ, അജ്ഞൻ, ജ്ഞാതാവ് ഇങ്ങനെയുള്ള കവികളെക്കൊണ്ടു നാലുവിധത്തിൽ ദോഷം വരുവുന്നതാണെന്നു കൂർച്ച പറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ പതിനൊന്നുശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒരു കുട്ടിത്തരം സാഹിത്യപ്പെണ്ണു അഗ്നിപുരണകന്താവു നമുക്കു സമ്പാദിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുൻപു മനശ്ശാസ്ത്രത്തേയും അതുകഴിഞ്ഞ് അഭിധാനം എന്ന കാര്യവും, വ്യാകരണം, കോശം മുതലായ വിഷയങ്ങളേയും ലളിതമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കൌതുകകരമായിരിക്കുന്നു.

‘ഉപദേശഇലുലനം

ഭവേദിജനസംസാരം

ഉള്ളൂർ എസ്. പാദമേശ്വരൻ എം. എ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എ. എസ്.

ആദിവാണിമൃഗമാണോ.

പുന്ത്രേനേതാസമൈവതു.’

എന്നും മറ്റും പാണിനിസൂത്രങ്ങളെ കാലികളാക്കി എഴുതിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്ന വ്യാകരണശ്ലോകങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കാൻ പ്രത്യേകിച്ചു സെമുണ്ട്. ആകപ്പാടെ അഗ്നിപുരണം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു അമൂല്യമായ മൂലധനമെന്നു പറയുന്നതിൽ പക്ഷാന്തമെന്തിന് അവകാശമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അനന്തരാകാലികനായ ഭാമഹൻ, ദണ്ഡി, വാമനൻ, ആനന്ദവർമ്മൻ, ആയുരൻ, മമ്മടഭട്ടൻ, വിശ്വനാഥകവിരാജൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ മുതൽപേർ എല്ലാം ഭാരതവിധത്തിൽ മാതൃന്ദാരാണെങ്കിലും അവരുടെ സൂക്തികൾ ഈ സാഹിത്യശാസ്ത്രമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ‘വാഗ്മതകൃപനിപാതലകുപ്പി’യെ മാത്രമാണ് ഭരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു സമുദയനാരാൽ സ്പഷ്ടമാ സ്മരണീയമാണ്.

‘കബൂലിവാല.’*

(ഒരു ചെറുകഥ)

അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ഏഴാം കേൾ ‘മിനി’ എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവൾ

ക്ക് അതു കൂടാതെ കഴികയില്ല. അവളുടെ ആയുസ്സിൽ ഒരിക്കലും ഒരു നിമിഷം താങ്കിലും മൗനം ഭിക്കിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് എ

* ഇട കഥ സേർ. രവിവ്രതമടാഗോർ എഴുതിട്ടുള്ളതാണ്. ‘കബൂലിവാല’ എന്ന വാക്കിന്നു ‘കാബൂലി രാജ്യത്തുകാരൻ’ എന്നു അർത്ഥമുള്ളു. ‘കബൂലിവാല’ ‘ജസ് കാബാല’ എന്നും മറ്റും ഇംഗ്ലീഷിൽ സാധാരണ പരമ്പരാജ്ഞാപേരുകളെ ‘കബൂലിവാല’ എന്നു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ‘കാബൂലിക്കാരൻ’ എന്നു പറയുന്നതിന്നു പകരം ‘കബൂലിവാല’ എന്നു പേരുതന്നെ തർജ്ജമയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും കറുത്തതെക്കെ ‘സമുദയത്തുകൊണ്ടു മിഖപ്പോർ കബൂലിവാല’ എന്നതിന്നു പകരം ‘ലാടൻ’ എന്ന പദം ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ന്റെ വിശ്വാസം. അവളുടെ അമ്മയ്ക്ക് അത് അശേഷം ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അവർ അവളെ പലപ്പോഴും താക്കീതു ചെയ്തറുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്ക് അതിനു മനസ്സു വന്നില്ല. 'മിനി'യെ നിശ്ശബ്ദമായി കാണുന്നതു വളരെ അസാധാരണമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ എനിക്കു സഹിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ തന്നെ അവളോടു സംസാരിക്കുന്നതല്ലാം വളരെ ചെറിയൊട്ടു കൂടിയിരുന്നില്ല.

ഉദാഹരണമായി, ഞാൻ ഒരു ദിവസം എന്റെ മുറിക്കകത്തു തനിച്ചിരുന്നു ഞാൻ അന്ന് എഴുതിവന്നിരുന്ന ഒരു നോവലിന്റെ പതിനേഴാമത്തെ അദ്ധ്യായം ബലപ്പെട്ട് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'മിനി' ആരും കാണാതെ എന്റെ മുറിക്കകത്തു പ്രവേശിച്ച് എന്റെ കയ്യു പിടിച്ചു എന്നോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: 'നമ്മുടെ പടികാവൽക്കാരനായ 'രാമദയാൽ' 'കാക്ക' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം കാക് എന്നു പറയുന്നു. അയാൾക്ക് ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ, ഉയ്യോ?'

ഈ വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉള്ള പ്രത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അവളെ പഠിപ്പിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോഴേക്കും അവൾ ബഹു ശ്രദ്ധയോടെ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു ചാടി അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 'ബോല പറയ്ക്കൂ ആ ആകാശത്തിൽ മേഘങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ആനയുണ്ടെന്ന്. അതു അതിന്റെ തൂമ്പിക്കയ്യിൽക്കൂടി വെള്ളം ഒഴിക്കുന്നതാണത്രേ മഴ. അതു ശരിയാണോ അല്ലോ?'

ഈ ചോദ്യത്തിന്നു തക്കതായ ഒരു സമാധാനം പറയുവാൻ ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് അവൾ വീണ്ടും മറ്റൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. 'ആളെ അല്ലോ, അമ്മയും അച്ഛനും തമ്മിൽ എന്താ ചാർച്ച്? എന്നായിരുന്നു അവളുടെ പിന്നത്തെ ചോദ്യം.

'എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചെറിയ സഹോദരി' എന്നു ഞാൻ തന്നെത്താൻ അറിയാതെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു എങ്കിലും ഗൗരവം നടിച്ച് ഒരു വിധത്തിൽ 'മിനി, നീ പോയി 'ബോല'യോടുകൂടി കളിച്ചുവെങ്കിലും എനിക്കു ജോലിത്തരക്കുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു അവളെ അകലെ മാറ്റി നിർത്തി.

എന്റെ മുറിയുടെ ജനവാതിൽ വെട്ടുവഴിക്കു നേരെ ആയിരുന്നു. കുട്ടി എന്റെ മേശയ്ക്കടുത്തു ചുവട്ടിൽ എന്റെ കാലിനു സമീപം ഇരുന്നു. അവൾ അവളുടെ മുട്ടിനേൽ താഴ്ന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ ഇരുന്നു മുമ്പായി കളിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ബഹു ഛത്രയായി നോവലിന്റെ പതിനേഴാമത്തെ അദ്ധ്യായം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കഥയിലെ നായകൻ 'പ്രതാപസംഹൻ' നായികയായ 'കാഞ്ചനലത'യെ വാരി എടുത്തു പണ്ടുപേരും കൂടി കൊട്ടാരത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ നിലയിൽനിന്നു ജനവാതിലിൽക്കൂടി പുറത്തു ചാടുവാൻ കാര്യം എന്ന ആ ഘട്ടമാണ് ഞാൻ എഴുതിയിരുന്നത്. പെട്ടെന്നു മിനി അവളുടെ കൂട്ടി നിൽക്കി എഴുന്നീറ്റ് ഭാടി ജനേരിക്കരികിൽ എത്തി, 'കബൂലിവാല, കബൂലിവാല' എന്നു പറഞ്ഞു പേരിച്ചു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. പുറത്തു ചുവട്ടിൽ വഴിയിൽക്കൂടി ഒരു കബൂലിവാല പതുക്കെ അയാളുടെ വ

ഴിക്കു പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചൊടി വിരണ്ടു നന്നെ അഴഞ്ഞ ഒരു ഉടുപ്പം — അയാളുടെ രാജ്യക്കാരൻ സാധാരണ ധരിക്കുന്ന തണുപ്പുള്ള ഒരു ഉടുപ്പം — വളരെ വലിയതായ ഒരു തലപ്പാവും അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ തോളിൽ ഒരു മാറ്റിപ്പാ, കയ്യിൽ ഒരു പെട്ടിയിൽ കുറെ മന്ത്രിപ്പടയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മകൾക്കുണ്ടായ വികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നു പറയുവാൻ എന്നോട് സാധിക്കുകില്ല. അവർ അയാളെ, എന്തായാലും, ഉറക്കു വിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ വിളിക്കേട്ടു അകത്തു കേൾവരുമെന്നും എന്റെ നേവലിന്റെ ഉത്തരവാദിയെ അല്പായം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നും ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. ആ സമയത്തുതന്നെ ആ ലാടൻ തരിശുനീന്തിന് മേല്പെട്ടു എന്റെ കുട്ടിയുടെ നേക്കു നോക്കി. അയാൾ തന്റെ നേക്കു തുറിച്ചു നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കുട്ടി വളരെ ഭയപ്പെട്ടു അമ്മയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു പരിഭ്രമിച്ചു ഓടിപ്പോയി. അയാളുടെ തോളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ മാറ്റിപ്പിൽ അവന്റെ പ്ലോലെ ഉള്ള രണ്ടോ മൂന്നോ ചെറിയ കുട്ടികളെ പിടിച്ചു കെട്ടിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വിശ്വാസം. ഇതിനിടയ്ക്കു കണ്ണുലിവാലു എന്റെ പാക്കുക്കത്തു കടന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു എന്നെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

എന്റെ നേവലിലെ നായകനെ വല്ലാത്ത ഒരു അപകടസ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയെന്നു ഞാൻ കൊണ്ടുനിൽക്കിയിരുന്നതെ

ക്കിലും, ആ ലാടനെ കുട്ടി വിളിച്ചുവരുത്തിയതുകൊണ്ട് അയാളോടു വല്ല സാമാനവും വാങ്ങിക്കൂലയാമെന്നാണ് എനിക്ക് ആദ്യം തോന്നിയത്. അതുപ്രകാരം ഞാൻ അയാളോടു ചില ചില്ലറ സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങി, കണ്ണുലിവാലു കയ്യിൽ കൂലയും ഇംഗ്ലീഷുഗവണ്മേണ്ടും റഷ്യൻഗവണ്മേണ്ടും ഇന്ത്യയുടെ പടക്കുപടിഞ്ഞാറേ അതുത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ അനുസരിച്ചുവരുന്ന നയങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എപ്പോൾ കഴിഞ്ഞു വിട്ടുചിരിയറായപ്പോൾ അയാൾ എന്നോടു ആദ്യം, ആ ചെറിയ കുട്ടി എവിടെ, സാർ എന്നു ചോദിച്ചു. മിനിയുടെ പേരിൽ തീക്കേണ്ടത് ആ വശമുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുകയാൽ ഞാൻ അയാളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുത്തിച്ചു.

അയാൾ എന്നെ എന്റെ കസേലയുടെ അടുക്കൽ ആ ലാടനെയും അവന്റെ ഭാഗ്യത്തെയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നതേയുള്ളൂ. അയാൾ കുട്ടിക്കു അങ്ങിപ്പിരിപ്പും കാരകാര്യവും നീട്ടി കാണിച്ചു എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു അയാളുടെ സംശയവും ഭയവും പൂർണ്ണമായി വളർച്ച അവർ ഏകദേശം അടുക്കൽ അധികം ചേർന്നു നിന്നതേയുള്ളൂ.

മിനിയും ആ 'കണ്ണുലിവാലും' തമ്മിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു.

കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരിക്കൽ ഞാൻ എന്റെ വിട്ടിൽനിന്നു പുറത്തേറ്റിറങ്ങുമ്പോൾ വാതലിനടുത്ത് ഒരു നെഞ്ചിറകൽ മിനി തറിച്ചിരുന്ന ആവയുടെ കാക്കൽ നില്ക്കുന്നതായിരുന്നു ആ വലി

യ കബൂലിവാലയോടു പലതും സെമായി സംസാരിക്കുന്നതും ഏടയ്ക്കു ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. ആ കുട്ടിയുടെ കാര്യം വാക്കുകളും അയാൾ അത്രയും ശ്രദ്ധയോടും ക്ഷമയോടും കൂടി കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ അമ്മയെ കൂടാതെ ഇത്ര നല്ല ഒരു ശ്രോതാവിനെ അവൾ അവളുടെ ജീവകാലത്തു കണ്ടിട്ടില്ല. അവളുടെ സാരിയുടെ മടിക്കത്തിൽ നിറച്ച് അവളുടെ അതിഥി സമ്മാനിച്ചതായ അണിപ്പരിപ്പും കാരക്കായയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'തോൻ എന്തിനാണ് അതെല്ലാം അവൾക്കു കൊടുത്തത്?' എന്നു ഞാൻ അയാളോടു ചോദിക്കുകയും കുപ്പായക്കീഴിൽനിന്നു ഒരു എട്ടണനാണ്യം എടുത്തു അയാൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ അതു സ്വീകരിച്ചു.

കഷ്ടം! ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയപ്പോൾ, ആ എട്ടണ അതിന്റെ ഏറ്റുവില്പനയ്ക്കു ലക്ഷ്യം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ ലാടൻ ആ എട്ടണയും മിനിക്കുതന്നെ സമ്മാനിച്ചു. മിനിയുടെ അമ്മ അവളുടെ കയ്യിൽ അതു കണ്ടെത്തി 'നീനേക്ക് ആ എട്ടണ എവിടെനിന്നു കിട്ടി?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ചോദിച്ചു.

'എനിക്കു ആ കബൂലിവാല തന്നതാണ്' എന്നു മിനി സന്തോഷത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു.

'കബൂലിവാലയോ!' എന്നു അമ്മ കോപവും അതൃപ്തിയും സഹിക്കവയ്ക്കാതെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. 'എന്റെ മിനി' നീ അത് അയാളോടു എന്തിനു വാങ്ങി.'

ഇത്ര ആയപ്പോഴേക്കും ഞാൻ കേൾച്ചെന്നു. അതു കാരണം പിന്നീടുണ്ടായേക്കാമായിരുന്ന അപകടത്തിൽനിന്നു എന്റെ മകൾക്കു രക്ഷ കിട്ടി. ഞാൻ ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സ്വന്തമായി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി

മിനിയും ലാടനും തമ്മിൽ സംസാരിച്ചതു അന്നു കണക്കാക്കത്തക്കതായ ഒരു തവണയല്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ആദ്യം മിനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പേടിയില്ലാത്ത സുരത്തിൽ കഠിന അണിപ്പരിപ്പും കാരക്കായയും കൊടുത്തു ആ ലാടൻ ഇല്ലാതാക്കി. അതിൽ പിന്നെ അവർ രണ്ടുപേരും വലിയ ചങ്ങാതിമാരായിത്തീർന്നു.

അവർ അന്യോന്യം വളരെ വെടിപറഞ്ഞു രസിക്കാറുണ്ട്. അവളുടെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു, അവളുടെ അരികിൽനിന്നു ശരീരത്തെ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിക്കു ചേർന്നു ഗൗരവത്തോടുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മിനി വളരെ സന്തോഷിച്ചു ചിരിച്ചു. അവളുടെ മുഖം ചുരുക്കുകയും അവൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു 'ആളെ നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യത്തിൽ എന്താണ് ഉള്ളതു' എന്നു ആ കബൂലിവാലയോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്.

ഒരു മലംപ്രദേശത്തു കാരനായ അയാൾ തനിക്കു സ്വന്തം ഉള്ള ഉച്ചാരണവിശേഷത്തോടുകൂടി 'ഒരു ആന' എന്നു മറുപടി പറയാറുണ്ട്. അതിൽ വലിയ നേരമ്പോക്കിനു പക്ഷേ, വഴിയല്ലെങ്കിലും അവർ രണ്ടുപേരും ആ ഫലിതത്തിലെ രസത്തെ ധാരാളം അനുഭവിക്കാറുണ്ട്. പ്രായാധിക്യമുള്ള ഒരാളോടു ഈ കുട്ടി സംസാ

മിക്കുന്നതു അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ രസഭനകമാണെന്നാണ് എന്ന സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഉള്ള അഭിപ്രായം.

നേരമ്പോഴു പായുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ താൻ കട്ടിയേക്കാൾ ഒട്ടം പിന്നിലാകരുതെന്നു വിചാരിച്ചു ആ ലാടനം ചിലതെല്ലാം ഇപ്രകാരം പായും:- 'ആട്ടെ കട്ടി' നീ ഏന്നാണ് നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നത്?'

ബങ്കാളത്തിലെ കന്യകമാരെല്ലാം ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തെക്കുറിച്ചു ധാരാളം കേട്ടിരിക്കും. പക്ഷേ തങ്ങൾ കുറെ പുതിയ സമ്പ്രദായകാരായതുകൊണ്ട് ആ വക വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം തെങ്ങുകട കട്ടിയിൽനിന്നു മാച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കബുലി വാലയുടെ മേല്പറഞ്ഞ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ കായ്ക്കം മനസ്സിലാവതെ 'മിനി' കുറെ പരിഭ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിലും അവർ അതൊന്നും പുറത്തു കാണിക്കാതെ ബഹുസാമന്ത്യത്തോടുകൂടി 'നീങ്ങൾ അവിടെയ്ക്കുണ്ടോ പോകുന്നത്' എന്നു നിസ്സംശയം മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

കബുലിവാലയുടെ വക്ത്രത്തിൽ പെട്ട ആകൃഷ്ടതയുടെയടിയിൽ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹം എന്ന വാക്കിന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതായി രണ്ടത്ഥമുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണ 'ജെയിൽ' എന്നു പറയുന്നതിന്നു പകരം ഈ പദം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ യാതൊരു ചിലവും കൂടാതെ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ എല്ലാം മററുള്ളവർക്ക് അനേചിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥലമാണല്ലോ 'ജെയിൽ'. ഈ അർത്ഥം

ത്തിലാണ് 'ദീശ്വകായനായ ആ കബുലി വാല മിനിയുടെ ചോദ്യത്തെ ധരിച്ചത്'. 'മാ' ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തും എന്നു തന്റെ വലിയ മുഷികൾ ചുമട്ടി സങ്കല്പനിർമ്മിതമായ ഒരു ചൊല്ലിസ്സുകാരന്റെ നേക്കു തല കലുക്കിയുകൊണ്ടു അയാൾ മിനിയോടു സമാധാനം പായും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ സാധുവും നിസ്സഹായനും ആയ ആ ബന്ധുവിനെക്കുറിച്ചു - ഭർത്താവിന്റെ പിതാവിനെക്കുറിച്ച് - വിചാരിച്ച സഹതാപം തോന്നി മിനി ഉറക്കു കിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. ഭീമോപമനായ അവളുടെ സ്നേഹിതനും അപ്പോൾ കൂടെ ചിരിക്കും.

ശരൽക്കാലമായിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് പുരാതനകാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടിരുന്നത്. കല്പകൃതിലെ ഒരു രൂപയിലുള്ള എന്റെ വിട്ടിൽ നിന്നു ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങാറില്ലെങ്കിലും, ലോകം മുഴുവൻ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിനെ അന്നു വദിക്കാറുണ്ട്. പുതുതായി വല്ല രാജ്യത്തിന്റെയും പേരു കേട്ടാൽ എന്റെ മനസ്സ് ഉടനെ അവിടെ ചെല്ലും. വിദേശീയനായ വല്ലവനെയും വഴിക്കുവെച്ചു കണ്ടാൽ അവന്റെ സ്വരാജ്യത്തിലുള്ള പറ്റുതങ്ങൾ, തൂറുകൾ, കാടുകൾ, നദികൾ ഇവയെക്കുറിച്ചും അവയുടെ ഇടയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന വെളുത്ത ഭവനത്തെക്കുറിച്ചും അവിടെ ദൂരത്തുള്ള മലകളിലെ സ്വതന്ത്ര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും എന്റെ മനസ്സ് പലവിധത്തിൽ ആലോചിച്ചു സ്വപ്നം കണ്ടു തുടങ്ങും. സസ്യങ്ങളെപ്പോലെ അദ്വൈതനമായ ഒരു ജീവിതം ഞാൻ നയിച്ചു

ചോന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ദേശം ഞാ
രും എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ എ
ന്റെ മനസ്സിൽ ഇടിമിന്നൽപോലെ ഒരു
ആളെ ഉണ്ടാവുന്നത്. അന്യരാജ്യസഞ്ചാ
രത്തിൽ കാണാവുന്ന കഷ്ടകളും ഉണ്ടാകാ
വുന്ന അനുഭവങ്ങളും തുടരുന്നതുകൊണ്ട് എ
ന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാ
ണുന്നതിനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ
യായിരിക്കാം. ഈ കബൂലിവാലയുടെ സ
ന്നിധാനത്താൽ എന്റെ മനസ്സ് പെട്ടെ
ന്നു അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിലേക്കു ആക
ർഷിക്കപ്പെട്ടു. വരണ്ട പവതകൊടുമുടിക
ളും, അവയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഇടുങ്ങിയ തുറക
ളും മറ്റും ക്ഷണത്തിൽ എന്റെ മനസ്സ്
കൊണ്ടു ഞാൻ കണ്ടു. പല വഴിക്കുമായി
പോകുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ ഭാരം വഹി
ക്കുന്ന ഒട്ടകങ്ങളേയും, വലിയ തലപ്പാവു
കൾ ധരിച്ച പഴയ തരത്തിലുള്ള പല
ആയുധങ്ങളും എടുത്തു മലംപ്രദേശത്തു
നിന്നു മൈതാനപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു യാ
ത്ര ചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാരേയും ഞാൻ
എന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ കണ്ടു. അവി
ടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു മറ്റു ചില
തും കൂടി നോക്കിക്കാണുന്ന അവസര
ത്തിൽ മിനിയുടെ അമ്മ വന്നു എന്നു ത
ടഞ്ഞു. 'ആ മനുഷ്യനെ സൂക്ഷിക്കണം' എ
ന്നു എന്നോട് അപേക്ഷിച്ചതായി എനി
ക്കു തോന്നി. മിനിയുടെ അമ്മ വളരെ ഭീ
രുവായ ഒരു സ്ത്രീയാണ്. വഴിയിൽ നി
ന്നു വല്ല ശബ്ദവും കേൾക്കുകയോ, വീട്ടി
ലേക്കു വല്ലവരും കയറി വരികയോ ചെ
യ്ക്കൽ അവരെപ്പറ്റം കള്ളന്മാരോ, കടിയ
ന്മാരോ, പാവുകളോ, പുലികളോ, പാ
റാക്കളോ, പൂക്കളോ, ഇംഗ്ലീഷുകപ്പൽക്കാ

രോ ആണെന്ന് അവൾ ആ ക്ഷണ
ത്തിൽ തീരുമാനിച്ചുകഴിയും. ഇത്ര കാല
ത്തെയല്ലാം പരിചയം ഉണ്ടായിട്ടും അ
വളുടെ ഈ ഭേദവും ഭീരുത്വവും ഇതുവരെ
തീർന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു അവൾക്കു ക
ബൂലിവാലയെക്കുറിച്ചു വളരെ സംശയം
ഉണ്ടായിരുന്നു. ആയാളെ സൂക്ഷിക്കേണ
മെന്ന് എന്നോടു പാപ്പോഴും പറയാറും
ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരി
ച്ചു. അവളെ കളിയാക്കി ധൈര്യപ്പെടുത്തു
വാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ അവൾ അ
പ്പോൾ തിരിഞ്ഞു നിന്നു എന്നോടു ഗൗര
വമുള്ള പാപ്പോളുടെ ചോദ്യങ്ങൾ
യ്ക്ക്: -

'കുട്ടികളെ ഇതുവരെ ആരും ബല
മായി പിടിച്ചു കൊണ്ടു പോയിട്ടില്ലേ? കാ
ബൂൾ രാജ്യത്തു അടിമവ്യാപാരം ഉണ്ടാ
യിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു നേരല്ലേ? ഇത്ര
കായനായ ഈ മനുഷ്യനു ഒരു ചെറിയ
കുട്ടിയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാ
ധിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് അസംബ
ന്ധമാണോ?'

അതു അ സാല്യമല്ലെങ്കിലും അസം
ഭാവ്യമാണ് എന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറ
ഞ്ഞു. അവൾ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടി
ല്ല. അവളുടെ ഭയം വലിച്ചുതേയുളളു. എ
ങ്കിലും അതു ഒരു അടിസ്ഥാനവും വ്യവ
സ്ഥയും ഇല്ലാത്ത ഭയമായിരുന്നതുകൊണ്ടു
ആ ചില്ലറ കച്ചവടക്കാരനായ കബൂലി
വാലയോടു ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കടക്കു
തെന്നു പറയുന്നതു അനുചിതമായിരിക്ക
ുമെന്നു എനിക്കു തോന്നി. തന്നിമിത്തം ക

ടിയും അയാളുമായുള്ള സ്നേഹം നിവിണ്ണു വലിച്ചു വന്നു.

കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ കബൂലിവാല സ്വപരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകും. അക്കാലത്ത് അയാൾക്കു ജോലിത്തരക്കാണ്. തനിക്കു പിരിഞ്ഞു കിട്ടുവാനുള്ളതെല്ലാം വീടുകൾ തോറും നടന്നു പിരിച്ചെടുക്കുന്ന ധൂരിയാണ്. ഇക്കൊല്ലത്തിൽ ആ വക ധൂരികൾ ഒക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഏടയ്ക്കെടുത്തു മിനിയെ വന്നു കാണുന്നതിന് അയാൾക്കു സമയമില്ലാതിരുന്നിട്ടില്ല. മിനിയും അയാളും തമ്മിൽ എന്തോ ഒരു കാര്യം ആലോചിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നവർക്കൊക്കെ തോന്നി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രാവിലെ വെച്ചാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വൈകുന്നേരമെങ്കിലും അയാൾ എത്താതിരിക്കുകില്ല. വീട്ടിൽ വല്ല മുക്കിലും മൂലയിലും വെച്ചു മലിനവസ്ത്ര ധരിച്ചും ഭിഗ്ഗുകാരനും വളരെ പ്രാകൃത വേഷക്കാരനും ആയ ആ ലാടനെ പെട്ടെന്നു കണ്ടുമുട്ടിയാൽ ഏനിക്കു തന്നെ പലപ്പോഴും ഒരു സങ്കോചം തോന്നാറുണ്ട്. എങ്കിലും മിനി-യാതൊരു പരിഭ്രമവും കൂടാതെ ആ കബൂലിവാല, കബൂലിവാല എന്ന് ഊക്കു വിളിച്ചു പുഞ്ചിരി തൂകിയുകൊണ്ട് അയാളുടെ അടുക്കൽ ഓടി എത്താറുണ്ട്. പ്രായത്തിൽ ഇത്ര വളരെ പ്രയത്നമുണ്ടായിരുന്ന അവർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ കണ്ടു മുട്ടിയാൽ ബഹുസമയം ചിരിച്ചും ചെടി പറഞ്ഞും അന്യോന്യം രസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അത് എനിക്കു നല്ല തീച്ചയാണ്.

അയാൾ മടങ്ങി പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിന്റെ കാര്യം ടി.വ.സം മു

മ്പ് ഒരു രാവിലെ ഞാൻ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് ഏന്റെ നോവലിന്റെ അച്ചടിച്ചു പ്രൂഫുകൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. കാലം നല്ല തണുപ്പുള്ളതായിരുന്നു. വായനത്തിൽ കൂടി സൂര്യരശ്മി അകത്തു പ്രവേശിച്ച് ഏന്റെ പാദങ്ങളെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അല്പമായുണ്ടായിരുന്ന ആ മുക്ക് അത്യന്തം ഹൃദയംഗമമായിരുന്നു. സമയം എടുമണി ആയിരുന്നു. ചില്ലറ കച്ചവടക്കാർ — നടന്നു കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവർ — ചിലർ സ്വസ്ഥനങ്ങളിലേക്കു തല നീറിയെ സാമാനവുമായി മടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാൻ വഴിയിൽ നിന്ന് ഒരുമ്പഥമം കേട്ടു. പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, മിനിയുടെ കബൂലിവാലയെ രണ്ടു പൊല്പിസ്സുകാർ കൂടി വിലങ്ങു വെച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതും ജിജ്ഞാസുക്കളായ ഒരു കൂട്ടം കുട്ടികൾ പിന്നാലേ കൂടിയിരിക്കുന്നതും ആണ് ഞാൻ കണ്ടതു. കബൂലിവാലയുടെ വസ്ത്രങ്ങളിനേൽ എല്ലാം രക്തം പുറങ്ങിരുന്നു. പൊല്പിസ്സുകാരിൽ ഒരാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു വലിയ കത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അക്ഷമനായി പുറത്തു വന്ന് അവരെ തടഞ്ഞു നിത്തി എന്താ കാര്യം എന്ന് അന്വേഷണം ചെയ്തു. കബൂലിവാല ഒരോൾക്കു ഒരു 'രോമപരി സാൽവ്' വിറ്റിരുന്നു എന്നും അതിന്റെ വില ചോദിച്ചപ്പോൾ വാങ്ങിയവൻ സാൽവ തന്നെ വാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു എന്നും തന്നിമിത്തം അവർ തമ്മിൽ ഘോരമായ ഒരു വാഗ്വാദം നടന്നു എന്നും അതിനിടയിൽ കബൂലിവാല അയാളെ കുത്തി മുറി എല്ലിച്ചു എന്നും ഞാൻ അവരോടും ഇവരോടും ഒക്കെ

ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ പരിഭവവും കോപവും ശമിക്കാതെ പോകുന്ന വഴികളെല്ലാം കുബുലിവാല ആ ശത്രുവിനെ കലശലായി അധിക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പോകുമ്പോഴേക്ക് എന്റെ ഭവനത്തിന്റെ ഒരു ഏക്കരത്തു മിനി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരും അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ പതിവുപോലെ 'കുബുലിവാൽ' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടി രാടി ചൂത്തി. കുബുലിവാലയ്ക്ക് അവർക്കു കണ്ടപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അന്ന് അയാളുടെ തോളത്തു മാറാപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിനകത്തുണ്ടെന്നു പറയാറുള്ള ആനയെ കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ അപ്പോൾ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവർ സാധാരണ ചോദിക്കാറുള്ള രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം അയാളോടു ചോദിച്ചു. 'നീങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുകയാണോ?' അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് 'ഇപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു തന്നെ ആണ് പോകുന്നത്' എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. തന്റെ മറുപടി മിനിക്ക് രസിച്ചില്ലെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. ഉടനെ, വിചാരിച്ചു മുറുക്കിയിരുന്ന തന്റെ കൈകൾ രണ്ടു അയാൾ ഉയർത്തി പിടിച്ചു ഫോം ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വയസ്സനായ ആ പിതാവിനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്താൻ തോന്നി. എന്തു ചെയ്യാം, എന്റെ കയ്യകൾ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന് അയാൾ കൂടുതലായി പറഞ്ഞു.

മരണം വരത്തക്കവിധത്തിൽ കയ്യെ

ററം ചെയ്തു കാരത്തിനു കുബുലിവാലയെ കൈ വെക്കത്തു തടയുവാൻ വിധിച്ചു. കാലം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അയാളെപ്പറ്റി ആരും ഭാഞ്ഞതും ഇല്ല. പതിവുള്ള സ്ഥലത്തുപതിവുള്ള ജോലികൾ ചെയ്തു ഞങ്ങൾ ദിനം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വളരെ നിത്യവും ഇപ്പോൾ നടവിൽ കിടക്കുന്നവനുമായ ആ 'ചാടനെ' കുറിച്ചു ആരും ആലോചിച്ചതും ഇല്ല. അസ്ഥിശ്വേദിയായ എന്റെ മിനികൂടി—എനിക്ക് ഒരു പാവുവാൻ ലജ്ജയാകുന്നു— അവളുടെ പഴയ സ്നേഹിതനെ തീരെ മാനം. അവർക്കു പുതിയ ചങ്ങാതിമാർ ഉണ്ടായി. അവർക്കു പ്രായം അധികമായതോടുകൂടി അവളുടെ ചങ്ങാതിമാർ അധികവും പെൺ കുട്ടികളായി. അവരെപ്പറ്റി അവർ അവളുടെ സമയം കഴിച്ചു. സമയം മുഴുവനും കൂട്ടുകാർ ഒന്നിച്ചു കഴിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്കു പണ്ടത്തെപ്പോലെ അവളുടെ അച്ഛന്റെ മുറിയിൽ കടന്നു വരുന്നതിന്നു പോലും സൗകര്യമുണ്ടായില്ല. ഞാൻ അവളോടു സംസാരിക്കു തന്നു പതിവില്ലാതായി.

അങ്ങിനെ കൈ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ശരത്കാലമായിരുന്നു. മിനിയ്ക്കു വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. നവരാത്രികാലത്തു കിടക്കണമെന്നാണ് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഒറ്റ കൈലാസത്തിലേക്കു മടങ്ങി എത്തുന്ന ആ കാലത്തു, ഞങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലെ പ്രഭയുള്ള ദീപമായിരുന്ന മിനി അവളുടെ അച്ഛനെ നിശ്ചലത്തു വിട്ടുകൊണ്ട് അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഭവനത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിത്തീർക്കുന്ന

തിന്ന് അങ്ങോട്ടു പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു.

പ്രഭാതം തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചു. മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു വായുമണ്ഡലത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേകപരിശുദ്ധത സിദ്ധിച്ചതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. പ്രഭാതസൂര്യന്റെ രശ്മികൾ തനിത്തക്കശ്ശലാകകൾ പോലെ പ്രകാശിച്ചു. ആ പ്രഭയിൽ യാതൊരു കൌതുകവും സാധാരണ തോന്നാത്ത കല്പനയിലെ ഇടവഴികളിലുള്ള ഭവനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടകല്പനകൾ കൂടി വളരെ പരിശോഭിച്ചു. പ്രഭാതം മുതൽ വിവാഹവാദ്യങ്ങൾ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഭാരതരാജ്യത്തിലും എന്റെ ഹൃദയം അധികം ഉച്ചത്തിൽ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരേരവീരഗാത്തിന്റെ ഒരു അലാപം കേട്ടപ്പോൾ ആസന്നമായ വേർപാടിനെക്കുറിച്ച് ഭാരതത്തിൽ എന്റെ പരിതാപം ദൃഢീഭവിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. എന്റെ മിനിയുടെ വിവാഹം അന്നു രാത്രിയായിരുന്നു.

പ്രഭാതം മുതൽ ഭവനത്തിൽ തിരക്കും ലാഘവവും വർദ്ധിച്ചു. മിറാത്തു മേക്കുട്ടിയോടുകൂടിയ പന്തൽ കെട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്നു. ഭിത്തികളിനേൽ എപ്പോൾ വാൽ സെറുകൾ തറയ്ക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. പൂതിക്കും പരിഭ്രമത്തിന്നും അളവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ മുറിക്കുകത്തിരുന്നു ചില കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ചെട്ടന് ഒരാൾ മുറിയിൽ കടന്നുവന്ന് എനിക്കു സലാം തന്നു. എന്റെ മുഖിൽ വിനീതനായി നിന്നു. അത് ആ പഴയ കണ്ഠവിവാലയായിരുന്നു. എനിക്ക് ആദ്യത്തിൽ ആളെ മന

സ്സിലായില്ല. അയാളുടെ തോളിൽ ഭാര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ മുടി നീണ്ടതായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ ശരീരത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന പഴയ കറുപ്പോ ശക്തിയോ ഇപ്പോൾ കണ്ടില്ല. അയാൾ പതുക്കെ ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കാണ്ടു. അപ്പോൾ എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായി.

‘താൻ എപ്പോൾ വന്ന് എന്തെന്താണ് അയാളോടു ചോദിച്ചു.

‘ഇന്നലെ വൈകുന്നേരംഎന്നെ ജെയിലിൽ നിന്നു വിട്ടയച്ചു’ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി.

ആ വാക്കുകൾ എന്റെ കണ്ണുനീരുകളിൽ പല്ലാതെ താച്ചു. ‘തന്റെ സമജ്ജിയെ മുറിയേല്പിച്ച ഒരു ശ്രമം അയാൾ ഇതുവരെ സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. അതോത്തപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ വല്ലാത്ത ഒരു പരിഭ്രമമുണ്ടായി. ഇന്നേദിവസം ഈ ആൾ വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ ശുഭദിവസം ഇതിലുപധികം മംഗളകരമാകുമായിരുന്നു എന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

‘ഇവിടെ ഇന്ന് ഒരു അടിയന്തരമാണ്. പല ക്രിമുകളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എനിക്കു കറാതിറക്കുണ്ട്. അടുത്തു വേറെ ഒരു ദിവസം വരരുത്?’ എന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

ഉടനെ അയാൾ പോകുവാനായി ഭാവിച്ചു. പക്ഷെ വാൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ അല്പം സംശയിച്ചു നിന്നു പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞ് ‘എന്നോട് എനിക്ക് ആ ചെറിയ കുട്ടിയെ ഒന്നു കണ്ടുളളാട, സാർ, ഒന്നു കണ്ടാൽ മതി’ എന്നു പറഞ്ഞു. മിനി ഇന്നും പണ്ടത്തെ മിനി തന്നെ ആണെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വി

ശാസം! കേബൂലിവാല എന്ന് വിളിച്ചു കൊണ്ട് അവർ പണ്ടത്തെപ്പോലെ അയാളുടെ അടുക്കൽ ഭാടി എത്തുമെന്ന് അയാൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു. അയാൾ എതിനെങ്കിലും തന്റെ ഒരു നാട്ടുകാരനോട് വാണിയതായ കറച്ച് അങ്ങിപ്പരിപ്പും കാരക്കായയും ഒരു കീറക്കടലാസ്സിൽ പൊതിഞ്ഞ് ആ കുട്ടിക്കു കൊടുക്കുവാനായി സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജെയിലിൽ നിന്നു പുറത്തു വിട്ടുളക്കനെ അയാൾ ആദ്യമായി ചെയ്ത കൃത്യം അതാണ്. തന്റെ സ്വന്തം വകയായി ഒരു പൈപോലും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഇതു സമ്പാദിക്കുന്നതിന് അയാൾ കുറെ കാഴ്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇന്ന് ഈ വീട്ടിൽ ഒരു അടിയന്തരമായ കാര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തു നിന്നു പ്രസന്നത തീരെ പോയി. മുഖം താന്നു. അയാൾ അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടി എന്റെ നേരെ കറച്ചു നേരം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ഒടുവിൽ 'സലാം' എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കു പോയി.

എനിക്കു കറച്ചു വൃസനം തോന്നി. ഞാൻ അയാളെ തിരികെ വിളിച്ചാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. പക്ഷെ അയാൾ സ്വന്തമനസ്സിലെ തന്നെ തിരികെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ എന്റെ നന്നെ അടുത്തെത്തി ഒരു പൊരി നീട്ടിക്കുറുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇത് ആ ചെറിയ കുട്ടിക്കു വേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നതാണ്. ഇതു നിങ്ങൾ എനിക്കു വേണ്ടി ആ കുട്ടിക്കു കൊടുക്കുമോ? എന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അതു വാങ്ങി അയാൾക്കു പണം കൊടുക്കുവാനായി ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ കയ്യ് കടന്നു പിടിച്ചു. 'നിങ്ങൾ വളരെ ദയവു തന്നെ. എന്നെ നിങ്ങൾ മറക്കരുതിരുന്നാൽ മതി. എനിക്കു പണം തരരുത്. നിങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യമായ ഒരു പെൺകുട്ടി ഉണ്ട്. എനിക്കും അവളെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു കുട്ടി എന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ട്. ഞാൻ മിനിയെ കാണുമ്പോൾ അവളെ കാണും. ആ ഭാഗ്യവശത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ മിനിക്കു എടുത്തു വെച്ചതും കൊണ്ടു കൊടുക്കുന്നത്. അവളാണെ എനിക്കു അതുകൊണ്ടു ഒരു ലാഭം ഉണ്ടാകുവാനല്ല.' എന്നിങ്ങനെ അയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അയാൾ അയാളുടെ അടുക്കൽ പിറന്നു. അടുത്ത ഉടപ്പിന്റെ അകത്തു നിന്നു ഒരു ചളി പിടിച്ചു ചെറിയ കടലാസ്സുപൊതി പുറത്തേക്കു എടുത്തു. വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അയാൾ അതു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. രണ്ടു കൈ കൊണ്ടും കുട്ടി അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കടലാസ്സുടുത്തു എന്റെ മേൽപ്പൊതു വെച്ചു. അതിൽ ഒരു കുട്ടിയുടെ കൈയ്യടുത്തിന്റെ മുമ്പായുണ്ടായിരുന്നു. മുമ്പാപടമല്ല. ചിത്രം വരച്ചതുമല്ല. കയ്യിൽ മഷിപുരട്ടി കടലാസ്സിൽ പതിച്ചതായിരുന്നു ആ ചിത്രം. അത് അയാളുടെ പുത്രിയുടേതായിരുന്നു. ഈ കാലമെല്ലാം ഇതു കൈവശത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലത്തോളം കല്പത്തിൽ വന്നു സാമാനങ്ങൾ വിറ്റു വേണ്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഈ കടലാസ്സ് അയാൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തോടു ചേർത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

എന്റെ നയനങ്ങളിൽ താനേ അശ്രുക്കൾ നിറഞ്ഞു. അയാൾ ദരിദ്രനായ ഒരു കണ്ണെക്കാരൻ വിച്ച കച്ചവടക്കാരനാണെന്ന കഥ തന്നെ ഞാൻ തലുമാലം മറന്നു. എന്നാൽ ഞാനോ?— ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല. എന്നിങ്ങനത്ത അയാളേക്കാൾ ഒരു വിശേഷം! അയാൾക്കും എണ്ണപ്പൊലെ ഒരു അർത്ഥനായിരുന്നു.

ഒരു കറുപ്പുളിയിൽ കിടക്കുന്ന അയാളുടെ ചെറിയ പുത്രിയുടെ കയ്യാടത്തിന്റെ ആ മരായ ഏന്റെ മിനിയുടെ കയ്യാടത്തെ എന്റെ കാർമ്മിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

ഞാൻ അയാൾക്ക് ഒരുമെ ഉടനെ അയച്ചു അന്നുപുറത്തിൽ നിന്ന് അവന്റെ പുറത്തേക്കു വരുത്തി. വളരെ അല്പകാലം ആയുന വിധമെല്ലാം അവിടെ തടസ്സം പാഞ്ഞു. ഞാൻ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചതേ ഇല്ല. അയാൾ, എന്റെ മിനി, പുറന്നു പട്ടുത്തു കല്യാണവേഷം ധരിച്ചു, ലലാടത്തിൽ ചന്ദനം വരച്ചു കുറിയിട്ടു, യൗവനയുക്തനായ വധുവിനെപ്പോലെ അലങ്കരിച്ചു ലജ്ജാവിചാരിതയായി ഏന്റെ അടുത്തു വന്നു നിന്നു.

ആ വേഷം കണ്ടു കറുപ്പുലിയാല പരിഭ്രമിച്ചു കറുപ്പുനന്നു നൂങ്ങിലു നിന്നുപോയി. അയാൾക്ക് അവളുമായുള്ള ചന്ദന ചങ്ങാതിത്താലും കൂട്ടുകൂട്ടം വീണ്ടും പുതുക്കുവാൻ ഇനി സാധിക്കുകയില്ല. ഒടുവിൽ അല്പം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് 'അദ്ദേഹത്തിനി നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുകയോണോ' എന്നു കറുപ്പുലിയാല മിനിയോടു ചോദിച്ചു.

ആ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ അയാൾക്കു നല്ലപ്പോലെ അറിയാമായിരുന്നു.

പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഇന്നു മറുവടിപറയുവാൻ അവൾക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ചോദ്യം കേട്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ചുവന്നു. മുഖം താഴ്ന്നു അവൾ അയാളുടെ മുമ്പിൽ ചിന്താമഗ്നയായി നിന്നു.

കറുപ്പുലിയാലയും മിനിയും തമ്മിൽ ഒന്നാമതായി കണ്ടെത്തിയ അവസരത്തെ ഞാൻ അപ്പോൾ കാണുകയും ചെയ്തു. എനിക്കു വ്യസനം തോന്നി. മിനി വീണ്ടും അന്തഃപുരത്തിലേക്കു പോയപ്പോൾ കറുപ്പുലിയാല സാരഥ്യവും പരിതാപഭാവവും ആയ ഒരു ദിഗ്ഗമപാസത്തോടുകൂടി അവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്ക് അയാളുടെ മകളും ഇതുപോലെ വളർന്നു പ്രായപൂർത്തി വന്നിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് അയാൾക്കു കാർമ്മ വന്നു. അയാൾ അവിടെ ചെന്നാൽ അർത്ഥനാമകളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ അറികയില്ലെന്നും അത്യാത്മാം വീണ്ടും പരിചയപ്പെടുണമെന്നും അയാൾ അന്നുമാനിച്ചു. തീച്ചയായിട്ടു അയാളുടെ മകൾ ഇപ്പോൾ മുനികുണിമുന്ന പോലെ ആയിരിക്കുകയില്ല. വിശേഷിച്ചു; ഈ എട്ടു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്ക് അവൾക്ക് എന്തെല്ലാമൊക്കെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം?

വിവർത്തനം മുഴങ്ങി. ശരൽക്കുലസുന്ദര പ്രഭാപടലത്താൽ ആ പ്രഭാസമെല്ലാം ശോഭമാനമാക്കി. പക്ഷെ കറുപ്പുലിയാല കല്പമയിലെ ആ ഏടവഴിയിൽ ഇന്നു ഒരു കിടക്കുന്ന അർദ്ധഗോനിസ്താനിലെ (അവിടെത്തന്നെ പ്രധാനനഗരമാണു കറുപ്പുൾ) ഫലപൂർവ്വമായിത്തന്നെ പശ്ചാത്തരകളെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരു ബാങ്കു നോട്ട് എടുത്തു അയാൾക്കു കൊടുത്ത്, ഇപ്രകാരം പാഞ്ഞു. താൻ വേഗം തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി ദൂരെ കിടക്കുന്ന തന്റെ പുത്രിയുടെ സമീപത്തേക്കു വേഗം ചെല്ലുക. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷകരമായ ആ കൂടിക്കാഴ്ച എന്റെ കുട്ടിയുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായി തീരട്ടേ.

ഈ സമ്മാനം കൊടുത്തു കാരണം അന്നത്തെ കല്യാണച്ചിലവിൽ പല ഭാഗവും എനിക്കു വേണ്ടെന്നു വെച്ചുണ്ടെന്നും, ചിലതെല്ലാം ചുരുക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഉദ്ദേശിച്ച മാതിരി വില്പിച്ചു കതി വിളക്കുകൾ ഞാൻ ഏല്പിച്ചതിയില്ല. പട്ടാളക്കാരുടെ ബാൻറും വേണ്ടെന്നു വെച്ചു. വീട്ടിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഏല്പാം

വലിയ പരിഭവമായി. എന്നാൽ എന്നെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാണുള്ള വിവാഹം വിചാരിച്ചതിൽ അധികം തൃപ്തികരവും മംഗളകരവും ആയിത്തീർന്നു. പുത്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വളരെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു ഭവനത്തിൽ വളരെ കാലമായി അന്യോന്യം കാണാതിരിക്കുന്ന ഭാര്യനായ ഒരു കുട്ടിയും അവളുടെ സ്നേഹമുള്ള ചാതാവും വിണ്ടും ഒന്നിച്ചു ചേരുവാൻ സംഗതിയായല്ലോ എന്ന വിചാരം എനിക്കു ഞാൻ അതുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സമാധാനത്തേയും സംതൃപ്തിയേയും സന്തോഷത്തേയും തന്നു.

പുത്തഴിഞ്ഞ രാമമേനോൻ

ബി. എ. ബി. എൽ.

കാലഗതിയും കലികൗടില്യവും

‘ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികൾ നഷ്ടങ്ങളായതും ബ്രഹ്മണ്യങ്ങളായതും’ നോക്കിയാൽ ഒരു കയ്യും കണക്കുചെയ്യുന്നാണു ഹിന്ദുശാസ്ത്രം പ്രോഖ്യാനുന്നത്. ഒരോ മനുഷ്യരേയും ഒരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായി സങ്കല്പിക്കുന്നതായാൽ ആ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ വസിക്കുന്ന കുമികളും കീടങ്ങളും ബീജങ്ങളുമെല്ലാം ആ മനുഷ്യന്റെ ദേഹവിഷയാഗത്തോടു കൂടി നശിക്കുന്നതുപോലെയാണു് നാം അധിവസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയെപ്പോലുള്ള ജനവധി ഗോളങ്ങൾ ഉണ്ടായും നശിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. നാം ആകാശ

ത്തിൽ കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളിൽ മിക്കതും ഭൂമിയെപ്പോലുള്ള ഒരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളാണെന്നും നമ്മെപ്പോലുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ ആ കാണുന്ന ഗോളങ്ങളിലും വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാണു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തപ്രകാരം പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ പരിണാമഫലമായി ആകാശത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ഗോളങ്ങളുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും നശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു. കാലക്രമംകൊണ്ടു ഒരോ ഗോളങ്ങളുലേയും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിക്കു മാറാം വരുന്നുണ്ടെന്നും തന്മൂലം ആ ഗോളങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന ജീവികളുടെ പ്രകൃതിയിലും മം

ററം വരുന്നുണ്ടെന്നും നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡംകാടികളുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ച നമ്മുടെ പൂർവ്വജരോടു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മിക്ക സംഗതികളിലും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്രത്തോളം ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഈ ഭൂമിയെപ്പറ്റി പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നു ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഭൂമിയുണ്ടായിട്ടു എത്ര കാലമായി, ഇനി എത്ര കാലം ഈ ഭൂമി നിലനില്ക്കും, ഈ ഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നവർക്കു കാലഗതിയിൽ വല്ല മറ്റൊരങ്ങു വന്നു ചേരുന്നുണ്ടോ എന്നൊക്കെ അറിവാൻ പൂർവ്വന്മാരുടെ റിക്കാട്ടുകൾ നാം ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും പൂർവ്വന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും രമ്മിൽ വ്യത്യാസം വല്ലതുമുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ട ഭാരം തല്പോലം നാംകയ്യേല്ക്കേണ്ടതില്ല. കാരണം നവീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ലിനംപ്രതി മാറ്റം വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നെന്ന സംഗതി തന്നെ.

പുഴികന്മാർ കാലത്തെ അളക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി എത്രയും വളരെ ചെറുതാണ്. രണ്ടു താമരയിലകൾ കൂടിപ്പിടിച്ചു, അതിശക്തിയുള്ള ഒരു വൻ ഒരു സൂചികൊണ്ടു ഈ താമരയിലകളിൽ കുത്തിത്തുളയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ ഒരു ഇലതളുത്തത് മറ്റൊ ഇല തുളയുവാൻ എത്ര സമയം ചേണ്ടിവരുന്നുണ്ടോ അത്ര സമയത്തിന്നാണ് അല്ലകാലം എന്നു വേരുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ അല്ലകാലമാണ് കാലഗതിയെ അളക്കുവാൻ പുഴികന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഒരു സെക്കണ്ടും ഫിനൂക്കളായ ഗണിതശാസ്ത്ര

ജ്ഞന്മാരുടെ അല്ലകാലവും തമ്മിൽ എത്ര മാത്രം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു താഴെ ചേർന്ന കണക്കുകൊണ്ടു വ്യക്തമാവും.

30 അല്ലകാലം = ഒരു തുടി

30 തുടി = ഒരു കല

30 കല = ഒരു കാഷ്ട

30 കാഷ്ട ഒരു നിമിഷം (നോടി. മാത്ര)

ഫിനൂക്കളുടെ ഈ നിമിഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഒരു സെക്കണ്ടു്.

4 നിമിഷം (മാത്ര) = ഒരു ഗണിതം

10 ഗണിതം = ഒരു ശപാസം

6 ശപാസം = ഒരു വിനാഴിക

60 വിനാഴിക = ഒരു നാഴിക

ഈ കണക്കു പ്രകാരം ഒരു നാഴികയെ ഫിനൂക്കൾ അയിരത്തി ഒരുരൂറു കോടിയിലധികം അല്ലകാലമായി ഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. പൂർവ്വകന്മാരും നവീനന്മാരും മായുള്ള വ്യത്യാസം ഇത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു ഗണിതശാസ്ത്രം ഒന്നുകൊണ്ടു തന്നെ തെളിയുന്നു നല്ലൊ. യൂനിറ്റ് (Unit) എത്രത്തോളം ചുരുക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്നുവാ അത്രത്തോളമാണ് ഗണിതം ശരിയായി വരുന്നുതെന്നു സിദ്ധാന്തം നവീനന്മാർ തന്നെ സാധരിക്കുന്നതാണ്. നാഴികയെറയുള്ള ഗണിതം കൊണ്ടുമാത്രമായില്ല; അതിനപ്പുറവും കടന്നു നോക്കുക.

60 നാഴിക = ഒരു ദിവസം

15 ദിവസം = ഒരു പക്ഷം

2 പക്ഷം = ഒരു ഓസം (പിതൃക്കൾക്കു ഒരു അമോറാത്രം)

6 മാസം = ഒരു അയനം

2 അയനം = ഒരു സാവത്സരം (ദേവകൾക്കു അമോറാത്രം)

നമുക്കു ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പിതൃക്കൾക്കു 24 ദിവസമെ കഴികയുള്ളൂ. ദേവകൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ദിവസം മാത്രം കഴിയുന്നു. ജീവികൾക്കുവേണ്ടി തമ്മിലുള്ള ആയുസ്സിന്റെ മാറ്റം ഈ ഭൂമിയിൽ തന്നെ നാം ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ചില കീടങ്ങൾ നമുക്ക് ഒരു ദിവസം തികയുന്നതിന്നു മുമ്പായി ജനിച്ച് ബാല്യം, യൗവനം, വാർദ്ധക്യം എന്നീ അവസ്ഥകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു നശിക്കുന്നു. അതിലിടക്കു സന്താനങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഈ ഷൽകാലഭേദത്തോടു കൂടി അനവധി ജീവജാലങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടും നശിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സംഗതികളാൽ മനുഷ്യരുടെയും പിതൃക്കളുടെയും ദേവന്മാരുടെയും ആയുസ്സിന്നു തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിന്നു യാതൊരു വഴിയും ഇല്ല. നമ്മുടെ 360 സംവത്സരമാണ് ഒരു ദേവബുധം. (ദിവ്യസംവത്സരം) എന്നു പറയുന്നതു. മനുഷ്യരുടെ മൂന്നു നാലു തവളകൾ കഴിയുമ്പോഴാണ് ദേവന്മാരുടെ ഒരു കൊല്ലക്കാലം കഴിയുന്നത്. ഈ ദിവ്യസംവത്സരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് യുഗങ്ങളെ തിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. യുഗത്തിന്റെ കണക്കു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കൃതയുഗം = 4800	ദിവ്യസംവത്സരം
ത്രേതായുഗം = 3600	ടി
ദ്വാപരയുഗം = 2400	ടി
കലിയുഗം = 1200	ടി

ഇപ്രകാരം നാലു യുഗങ്ങളും കൂടി 12000 ദിവ്യസംവത്സരമാണ്, അതായത് ഒരു ചതുര്യുകാലമെന്നാൽ 4820000

മനുഷ്യരുടെ കൊല്ലങ്ങളാണ്. ഇപ്രകാരം കൃത, ത്രേത, ദ്വാപര, കലി എന്നു 72 ചതുര്യുഗം കഴിയുമ്പോഴാണ് ഒരു മനവന്തരം കഴിയുന്നത്. ഒരു മനവന്തരമാണ് ദേവകളുടെ ആയുസ്സ്. മനു മാവനത്തോടു കൂടി ദേവകളും എല്ലാം മാറുന്നു. ഇപ്രകാരം 14 മനവന്തരം കഴിയുമ്പോഴാണ് (1008 ചതുര്യുഗം) ബ്രഹ്മാവിന്റെ പകൽ കഴിയുന്നത്. പിന്നെ രാത്രി ഉറക്കമായതുകൊണ്ടു ആ രാത്രികാലം 1008 ചതുര്യുഗം ലോകമെല്ലാം പ്രളയത്തിൽ കിടക്കുന്നു. മേൽപ്രകാരം 2016 ചതുര്യുഗം കഴിയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മാവിന്നു ഒരു ദിവസമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള 360 ബ്രഹ്മദിവസം ഒരു ബ്രഹ്മസംവത്സരമാകുന്നു. ആ ബ്രഹ്മസംവത്സരം 130 കഴിയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മായുസ്സും കഴിയുന്നു. അപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പ്രളയത്തിന്നാണ് ബ്രഹ്മപ്രളയം എന്നു പേർ. ആ ബ്രഹ്മപ്രളയം 120 ബ്രഹ്മവഷം നിലകൂടും ചെയ്യും.

മേൽ കാണിച്ചു കണക്കുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതു ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന ഈ ഭൂലോകം കഴിഞ്ഞ ബ്രഹ്മപ്രളയത്തിന്നു ശേഷം ഉണ്ടായി ഇത്ര മനുഷ്യസംവത്സരമായി എന്നു കണക്കാക്കുമെന്നുള്ളതാണ്.

ഏഴാമത്തെ മനവന്തരമായ വൈവസ്വതമനവന്തരത്തിൽ, 28-ാമത്തെ ചതുര്യുഗത്തിൽ, കലിയുഗത്തിൽ 5019-ാമത്തെ സംവത്സരത്തിലാണ് നാമിപ്പോൾ എത്തിട്ടുള്ളതെന്നാണ് ഹിന്ദുശാസ്ത്രപ്രകാരം കാണുന്നത്. ആ കണക്കു പ്രകാരം

$$(7 \times 72 + 28) \times 4320000 + 5019.$$

അതായത് സൃഷ്ടിക്കു ശേഷം ഇന്നത്തെ

തിയ്യതിക്കു 2388245019 മനുഷ്യസംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുവന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സംധാരണ പ്രളയത്തിനുള്ള 4854560000 സംവത്സരത്തിൽനിന്നു കഴിഞ്ഞത്ര തള്ളിയാൽ ഇനി 2056814951 മനുഷ്യസംവത്സരം ഈ ലോകം ഉണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കും. ഇപ്രകാരമുള്ള ചെറിയ പ്രളയങ്ങൾ 720 കഴിഞ്ഞാൽ ഗൗരവമേറിയ ബ്രഹ്മവർഷമാകുമുള്ളു. അങ്ങിനെ 120 ബ്രഹ്മവർഷം കഴിയുന്നതു വരെ ബ്രഹ്മപ്രളയം വരുന്നതുവരെ ഏതു ചെറിയ പ്രളയങ്ങൾ കഴിയേണമെന്നു ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇത്രയൊക്കെ ആയുസ്സുള്ള നമ്മുടെ ഭൂമിയെ 'മധുസ' നശിപ്പിക്കുമെന്ന് അമേരിക്കക്കാർ പറഞ്ഞാൽ ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുമോ?

ക ലി യ ഗ മ്

കലിയുഗം തുടങ്ങിട്ടു 5019 കൊല്ലമായെന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലോ. ചതുർയുഗങ്ങളിൽ ഒരോ യുഗത്തിലും ഈ ഭൂമിയിൽ നിവസിക്കുന്ന ജീവജാലങ്ങളുടെയും സമ്പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും അകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വലുതായ മാറ്റം വരുന്നുണ്ടെന്നു ഹിന്ദുശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്, അതു മാത്രമല്ല മനുഷ്യരുടെ സദാചാരനീതിയിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുന്നുണ്ടെന്നുണ്ടു പറയുന്നത. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചതുർയുഗത്തിൽ കൃതയുഗം, ത്രേതായുഗം, ദ്വാപരയുഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്നു യുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ കഴിഞ്ഞ മൂന്നു യുഗത്തിലുള്ള ജനങ്ങളും ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന കലിയുഗത്തിലെ ജനങ്ങളും തമ്മിൽ വലുതായ മാറ്റമുണ്ടെന്നാണ് ഹിന്ദുശാസ്ത്രപ്രകാരം കാണുന്നത്.

മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ദേഹപ്രകൃതിക്കുമുമ്പും ഇപ്പോഴുമായി വലുതായ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ഹിന്ദുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമി കിളിക്കുപ്പോൾ ചില ടിക്കിലൊക്കെ കണ്ടെത്തുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ നോക്കി അത്ര വലുപ്പമുള്ള ജന്തുക്കൾ ഇപ്പോൾ ലോകത്തിലില്ലെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ശരിയായ സിംഹത്തെ വല്ല കാഴ്ചക്കുറവിലുണ്ടാക്കിയേ ഹിന്ദുവിടെയും കാണാനില്ലെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൂടം പരിശോധിച്ചു ദേഹദാർശ്യവും വലുപ്പവും ഭവിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഇപ്പോഴുള്ളവയെപ്പോലെ ഇപ്പോഴുള്ളവയെപ്പോലെ തന്നെ ശക്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ ക്രമേണ ഗ്രസിക്കാത്തതും അശക്തന്മാരുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ നംബസിപ്പോടത്തോളമുള്ള മാറ്റത്തിന്നു പുറമെ സദാചാരത്തിൽ വന്നു കൂട്ടുന്ന മാറ്റത്തെപ്പറ്റി ശ്രമമാധാരവതം ദ്വാപരയുഗത്തിൽ കിട്ടിപ്പൊട്ടിയിട്ടുള്ളതുപോലെ ഇപ്പോൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

മനുഷ്യരവ്യഗ്രസ്ഥികൾക്കുണ്ടാകാത്ത
പ്രകൃതവകുപ്പമുള്ളിൽ ഉൾപ്പെട്ടും
നാലിലൊന്നാമതുസത്യം, ദയം, തപഃ,
ദാനമിത്ഥം ചതുഷ്ടാദിസംഗമിത്ഥം
നാകമേന്ദുവുണ്ടുതന്നെയും
സന്തോഷവും, കരുണയും, മൈത്രിശാന്തിയും
ദാനം, തിര്യക്കും, വണ്ണാചാര്യർക്കും
നല്ലവണ്ണം ചെയ്താൽ മാത്രമാകും

അല്ലലില്ലാത്തരാമനാരതാജ്ഞാണ്ടു
സമദൃഷ്ടജാതീമരുവുകൃത്യയഗെ
മെല്ലമെല്ലക്കാരനയൻ പദം
ധർമ്മത്തിലേക്കുശരിപ്പെട്ടതോയഗെ
വാദിപ്പതിന്നധർമ്മസത്യഹിംസാ
മോഹകാരയന്നുസല്ലഭമുമാല്ലാ
താപവുമാചാരവണ്ണഭേദമ
മേവകുറഞ്ഞുപോകുന്നുതോയഗെ
പാപത്തിൽചാർച്ചപാടങ്ങൾരണ്ടുപോം
ഹിംസസന്തോഷവിനാശമന്ത്രതയും
ദൈവതമധർമ്മശാസ്ത്രീമഹാശാലാ
സപാലോമമദ്യയനേരതിയല്ലാത്ത
ആപ്തരാകുന്നവരോടുകൂടിപ്പറന്നിറു
ശ്രേഷ്ഠപിണ്ഡരോടുകൂടിയവീരരും
ധർമ്മേതരകളാൽതന്നെപരിഹാസം
നന്നായ്ത്തുടങ്ങുന്നുസല്ലഭമോപവും.

ഇപ്രകാരം ധർമ്മത്തിന്റെ നാലു
പാടങ്ങളിൽ മൂന്നും കലിയുഗത്തിന്റെ
ആരംഭത്തോടു കൂടി നശിക്കുന്നുവെന്നും
ശേഷിക്കുന്ന പാടം സത്യം ഒരു മാത്രമാ
ണെന്നും ആണ് കാണുന്നത്. ത്രേതായു
ഗത്തിൽ നടന്ന രാമായണകഥയും പാ
പരയുഗാന്തത്തിൽ നടന്ന ഭാരതകഥയും
തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കിയാൽ യുഗ
ത്തിന്റെപരിണാമത്തിൽസദാചാരങ്ങൾ
ക്കും പരിണാമം വരുന്നുണ്ടെന്നു തീച്ച
യായും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. കലിയുഗ
ത്തിൽ ഉണ്ടാവാനിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ
പ്പറ്റിയും പാദലസ്തസ്യത്തിൽ അല്പം വി
സ്തരിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സംഭവങ്ങൾ
നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായതുകൊണ്ടു
അവയെ താഴെ പകർത്തുവാൻ ഞാൻ അ
ശേഷം ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

സല്ലഭമുമാർക്കുകുടിനരേണ്ണനിടം
മിഷ്ടകോടായ്ക്കുനീതുമേടിൻ!
ഏല്പാദാരാചരനിദ്രയശ്ചലരായ്
കളാരായ്ദളഗരംജ്ഞാണ്ടുവന്തമു
ഏറാവിഷയരായ്തു(1)രജമാന
ത്രാമോടെഭവിച്ചിടന്നിതുകാലം
മേല്പ(2)റായോരജമാനരംകവിധയ
രെയദകർമ്മങ്ങൾഭവിച്ചുചരംകാലം

എന്നു പാഞ്ഞതെന്നു ശേഷം സാമ്പികം,
രാജസം, രാമസം, രാജസതാമസം എ
ന്നിങ്ങനെ നാലുവിധത്തിൽ കൃതം, ത്രേ
ത, പാപരം, കലി എന്നീ യുഗങ്ങളിൽ
ഗുണങ്ങൾ കണ്ടാമെന്നാണു പറയുന്നത്.
തന്ത്രിചതികപടസത്യങ്ങളും
ചോടിയുടേവുമുചിത്രാദിധർമ്മങ്ങൾ
മന്നിടത്തിങ്കലനേകപ്രജകൾക്കും

താമസമുണ്ടാക്കിന്റെ ശക്തിയാൽ ഉണ്ടാ
കുമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ത്രിദോഷം
കോപിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ മരിക്കുന്നതുപോ
ലെ ത്രിഗുണങ്ങൾ സമമായി ലോകത്തിൽ
വന്നാൽ അപ്പോഴാണ് പ്രളയമെന്നും പ
റയുന്നുണ്ട്. കലിയുഗത്തിൽ ഉണ്ടാകാൻ
രിക്കുന്ന ചില സദാചാരമാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി
യും ഭാഗവതത്തിൽ ചിലതൊക്കെ പാ
ഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കും എത്രത്തോ
ളും ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർക്കു ത

(1) ചെന്നകൂൻ മെഴുതാരാജവംശം സ്ഥാ
പിച്ചതോടുകൂടി ഇന്ത്യയിൽ ക്ഷത്രിയരോന്നം വി
രേ നില്ക്കുകയും ശൂദ്രരാജാക്കന്മാരോടു ആധിപ
ത്യം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതായി ഭാഗവതത്തിൽ
ഒന്നു കണ്ടാണുണ്ട്.

(2) മേല്പുശബ്ദം മുഖമുഖീയർ തുടങ്ങിയ
പാശ്ചാത്യവിദേശികളുടെ ആക്രമണത്തെ സൂ
ചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ന്നെ എടുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതും
ന്നല്ലൊ.

‘അന്യോന്യക്കുദ്രഭൃന്മാർമനുഷ്യരും
ഭിന്നഭാഗ്യംനാഹുഭോക്താക്കളായുള്ള
നാരികൾക്കില്ലവൃത്തിക്കുമാണാമോട്ടും
നൈവചിന്നികൾസതിയാകുമ്പോൾ
പുണ്യലിംഗവൃത്തിജനമൊക്കയും
നിശ്ചയിക്കാമനസ്സാലതന്നാകിലും
ദൃഷ്ടകൾപോലെമുണച്ചത്തിമകളും
ദൃഷ്ടകളെക്കൊണ്ടുതന്നെച്ചുരചാരവും
വേദങ്ങൾപാഠശബ്ദവിഷ്ണുതത്വവിഷ്ണു
വേദത്തെനിന്തിപ്പാഠശബ്ദതത്വമൊക്കും(1)
ജാതകൾതത്വപ്രജകളായൊക്കയും
കാര്യലാഭംനേടിയൊക്കെനശിപ്പിക്കും(2)
ബ്രാഹ്മണർശിശ്ലോഭഭരമൊത്രയായ്
നില്പമരംവ്രതമൊന്നുമില്ലാതെയൊ
ബാലരല്ലൊവെത്രചിയുമറിവില
ശീലംകുറയുംബികൾക്കൊക്കെലിക്കാടനം.
താപസന്മാർഗ്ഗമസേവകരായ്തും
ന്യൂനികളുന്തിയവത്രയുലോഭികൾ(3)
കായംചെറുപ്പമായ്ചെന്നമോരായ്
ജായാരതിയേറാമകളുമോരമം
വേഗമചർമ്മനവ്യംനാശവും(4)

(1) കലയുഗാരംഭത്തിന്നു ശേഷം (5000
കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ) ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചവ
യല്ലാതെ ഒരു പുതിയ മനുഷ്യ കുടുംബമുണ്ടാകില്ല.

(2) സമ്രാജ്യവർദ്ധനയ്ക്കു വേണ്ടിപ്പോക
വിട്ടുവാൻ വേണ്ടിയും സ്വാർത്ഥമോടെത്തന്നെ എ
ത്രയുദ്ധങ്ങൾ രാജാക്കന്മാർ നടത്തിയിട്ടുപോകും
എത്ര നടക്കുന്നു! ഭക്തന്റെ നശിച്ചു തന്നെ വകയു
ദ്ധം കൊണ്ടല്ലേ?

(3) ബ്രാഹ്മണരിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ മോഹം
പ്രത്യേകം കാണുക.

(4) ഈ സംഗതി വളരെ വാസ്തവമാണ്.
ചെറിയ ശരീരക്കാർ അധികം ഭക്ഷിച്ചാൽ ശു
ഷ്ണം വർദ്ധിച്ചു രക്തിയിൽ അധികം ആഗ്രഹം ഉ

വൈരവ്യംതമ്മിൽകിറവാകൂതും
പൂർവ്വവേദങ്ങൾ ചാൽകുടവാടിക്കയും
കേവലംവേദാത്മമൊന്നുമേയില്ലല്ലോ
നാരികൾക്കറിവുമേറൊപ്പാണതിടം
ശതയുദ്ധമോരനടിപ്പുമാരായതും (5)
കാര്യംനിനച്ചുമാരസാഹസങ്ങളും
കാര്യലാഭംകൊടുത്തൊരനിനിക്കയും
ദ്രവ്യത്തിനായ്ക്കുദ്രയച്ചികളെത്തും
ദ്രവ്യലാഭത്തിനായ്ക്കുദ്രയച്ചികളെത്തും
സന്യാസികൾക്കുടകളെത്തുംചെയ്യും
വന്നുനയുന്നൊരപത്തിൽതൃപ്തിക്കയും
നിന്ദയുടമൊരൊന്നുജനത്തെക്കാണ്ടു
നന്നായകള്മാരാനുംകഴിക്കിലൊ
നന്നായതിനെനിന്ദിച്ചുമാരൊല്ലാതും
മേടിനിയിൽജനകാണഭേദങ്ങളായ്(6)
മോദനേദ്രവ്യംപതിച്ചിച്ചെഴുതിക്കും
ദ്രവ്യങ്ങൾമണ്ണിൽക്കുഴിച്ചിട്ടുസൂക്ഷിച്ചു
ദ്രവ്യനാശംവരുത്തുന്നധർമ്മവിന(7)
ഭൂതനായുള്ള പന്തനെസ്സുകലർ
മുത്തമൊന്നുപ്രഭുതപമാക്കുമാനം. (8)
സ്വാമിയെദ്രാഹിപ്പുഭൂതനങ്ങളും
സ്വാമിതൻകാമിനിഭൂതകലായ്തും
കൗലപഗോക്കൾക്കുഷ്ടംകാകയും
പാച്ചുപെട്ടുകൊടുക്കയല്ലാത്തതും(9)

അകന്നതും സന്താനം വർദ്ധിക്കുന്നതും ആയുസ്സു
മുണ്ടെന്നതും ഫലമാണല്ലോ. ജനസംഖ്യ വ
ർദ്ധിക്കുന്നതിൽ ആത്മാർത്ഥമില്ല. ഈ സംഭവം വര
സ്സുവർദ്ധിച്ചു കാണാൻ.

(5) സ്ത്രീകളിൽ ഇല്ലാത്ത ഒരു മോഹം ലോ
കമെങ്ങും ഇല്ലാതെ കാണാൻ.

(6) ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണകാലത്തും ജനവും
കാണാം ഉണ്ടോ?

(7) എത്ര വാസ്തവം!

(8) ഇതു വളരെ വളരെ വാസ്തവം.

(9) ഇതു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

തൻപിതൃഭാഗു സപത്നി സജാതികൾ
തന്നെമേലുകീഴ്പ്പെട്ടിതൻകലം
ഇത്രാദിയായഭേദങ്ങൾതൃപ്തിച്ചിട്ടു
തമ്മിലെയോനിയിലിറങ്ങിപ്പോയി
എന്നതുസ്സോമമാമെന്നതാജിട്ടു
സോമരീസോമതാതമാദിയായ്
ഭേദമില്ലാതെസംയോഗംതുടങ്ങിപ്പോ
ങ്ങാഗനമാക്കുംപുരുഷർക്കുമെല്ലാമെ
ബന്ധുതപമാവതുസ്ത്രീസംഗമെന്നാകും (1)
ചാതുര്യമുള്ളവനേവെന്നാകിലും
സ്ത്രീസംവാദനേസോമരീദാനവും
ഭവ്യസ്തവപ്രവാദനോടനു സുതപവും
കാമിച്ചുചെന്നെബന്ധുതപംതുടങ്ങിയും (2)
നാലുകെട്ടുനടുമിററുമിപ്പോതെ
യാലയംതീർത്തിട്ടെന്നമറിയിക്കും.
വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതെന്തെന്നുതന്നെ
നാടുകുളിപ്രതിവാദിയായവരും (3)
ഇങ്ങിനെതന്നെകലിയിൽ വണ്ണാചാരം
മംഗലമില്ലാതെതിനരാകുന്നതും
ശുഭപ്രതിഗ്രഹംവാങ്ങിനടന്നിട്ടും
ഭദ്രമന്ത്രപോലേവേണമെന്നിവിതം
ചിത്തമധർമ്മത്തിൽ, വാക്കുമാത്രംധർമ്മം
മുത്തമമോമുയർന്നുവെത്തികൽ
വാഴുന്നതുമഹത്വമതാമാസനം
മിഷ്ടിപ്പൊന്നുയരത്തിൽ വസിക്കയും
നിത്യമുദിഗന്മാകുന്നമനസ്സോടും
ദിക്കർമ്മശീലാചാരവാക്യവും
അന്നമിപ്പോതെവെളിവിമനഃവ!
നന്നായുഴയിപ്പിരിപ്പിഴവെണ്മ

(1) ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരം!

(2) ദിവസേന കണ്ടാണുള്ള സംഭവമാണിത്.

(3) മരമുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ മഹത്വം പ്രകാശിച്ചു തുടങ്ങിയതു മുതൽ ഇതും തുടങ്ങി.

വസ്ത്രാണുചാനശയഃ പൃഥ്വിയേ
സ്നാനവിഭൂഷണമീനരാകുജനം. (4)
മനുഷ്യരെക്കൊല്ലിപ്പോ ചവൽതോന്നിട്ടും
ഭവ്യംഗ്രഹിപ്പതിനുള്ളവിദഗ്ദ്ധനും
ഭവ്യസ്തനാമവൻവിദഗ്ദ്ധനെന്നാകും
ഭവ്യലഭത്തിന്നുതൻറജനത്തേയും
കേവലംതൻപ്രിയപ്രാണാദികളേയും
മൊക്കെനശിപ്പിച്ചുഭവ്യംഗ്രഹംകൊണ്ടു
പുതുക്കുകയും തൻറപ്രാണൻകളുടേയും
വിത്തമെന്നൊന്നപ്രധാനമെന്നായ്ക്കും
വിത്തംദാനംദാനംകൊണ്ടാതെയുംവരും
വിത്രാസപജനമിത്രാദികളേയും
പുത്രാദികളെക്കണ്ടിയുംചെയ്യാതെ
ക്രമിച്ചവരോടൊന്നിടത്തു
ബുദ്ധിയോടുകലികളെക്കണ്ടിയും
മേടിനിയിക്കുകയുംചെയ്തുമില്ലോ?

ഇത്രയും കലിയുഗധർമ്മങ്ങളെ വണ്ണിച്ചത് എന്നിന്നാണെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

‘താമസപുത്തികൾകേട്ടിയുംവിടെയു
താമസംപായിസാത്വികംതെയ്യുന്നു.’

എന്നാണ് സമാധാനം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

കലിയുഗം 1200 ദിവ്യസംവത്സരമുണ്ടെങ്കിലും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെറസപ്താശോമണത്തിന്നു ശേഷമാണ് കലി ലോകത്തിൽ പറന്നു തുടങ്ങിയതെന്നും അന്നു മുതൽ 1000 ദിവ്യസംവത്സരം (80000 കൊല്ലം) കഴിയുമ്പോൾ കലിയുടെ ശക്തിക്കുയിച്ചു കൂതയുഗം തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും സാത്വികഗുണപ്രധാനനായ മനുഷ്യർ വീണ്ടും ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിവരുന്നതാണ് പറയുന്നത്.

എം. ആർ. കെ. സി.

(4) ഈ കാലം വരുന്നതേയുള്ളവായിരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ പാശ്ചാത്യരുടെ വസ്ത്രാലംബരം പിറ്റേവിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാണ്.

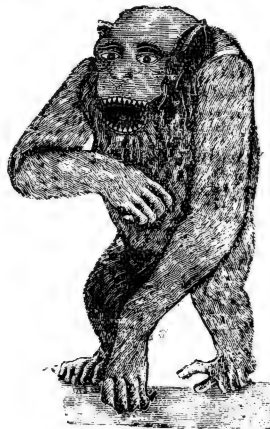
ആറക്കരങ്ങൾ.

(CHIMPANZEE)

“ഈച്ച ചത്തൊരു പുച്ചയായിട്ടു
 ഈശ്വരന്റെ വിലാസങ്ങളിങ്ങനെ”. എന്നു
 പാട്ടു നാരിയുടേയും, ഈ തത്വത്തെ
 പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു ‘അഭിനവോ പര
 മോധർമ്മ’ എന്നു പറയുന്ന ബുദ്ധമതക്കാരും
 പരിണാമവാദത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തും,
 നോ ഈ ലോകത്തിൽ കാണുന്നതൊക്കെ
 നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയിലായിട്ടെങ്ങനെയെന്നും
 ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മനുഷ്യർ മരിച്ചാൽ
 രണ്ടുതരക്കാരായി സ്വർഗ്ഗം, നരകം എന്നു
 രണ്ടു രാജ്യത്തിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു
 സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യർ മറ്റൊരു
 ഭാഗത്തും ആണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യരുടെ
 ഇടയിൽ തന്നെ പാപ്പിൻ തുടങ്ങിയ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ
 മനുഷ്യർ കരങ്ങന്മാരുടെ സന്തതികളായി
 പരിണമിച്ചവരാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്.
 ഈ വക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഏതുതന്നെ
 ആയാലും ആഫ്രിക്കയിൽ കണ്ടുവരുന്ന
 ആറക്കരങ്ങൾ (ചീമ്പാൻസി) മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ
 താഴത്തെ പതനത്തിൽ എത്തിയ ഉഗ്രവർഗ്ഗത്തിൽ
 പെട്ടതാണെന്നു സമ്മതിക്കാനുതകുകയില്ല. ഈ കര
 ങ്ങളെ തന്നെ പല വർഗ്ഗമായും ആഫ്രിക്കയിൽ
 കാണാറുണ്ട്. അല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങളെ
 ഈ വർഗ്ഗക്കാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാണാറുള്ളൂ.
 ഈ വ്യത്യാസം വലുപ്പം, തോലിന്റെയും രോമത്തിന്റെയും
 നിറം, ബുദ്ധിശക്തി, സ്വഭാവം ഇവയിലൊക്കെ
 കാണാറുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയിൽ ഇത്തരം കരങ്ങന്മാരെ കണ്ടുതുണ പ്ര

ദേശങ്ങളിലെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾ സരിച്ചാണു് ഈ വ്യത്യാസം കാണുന്നതു്.

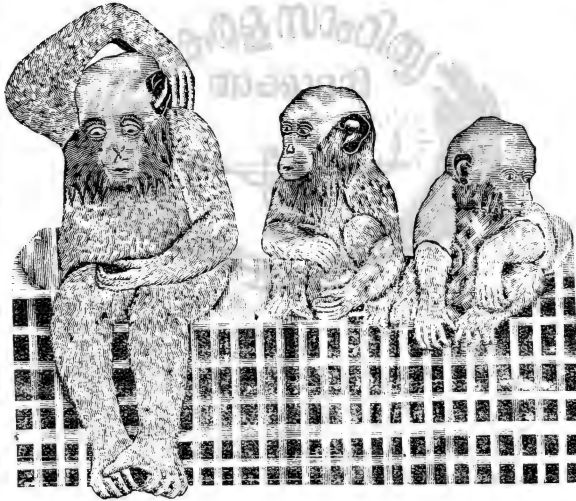
ആഫ്രിക്കയിൽ കൊണ്ടൊഗം സംസ്ഥാനത്തിലാണ് ചീമ്പാൻസിയെ അധികമായി കണ്ടുതുണതു്. അവിടെയുള്ളതിൽ ബുദ്ധിശക്തിയും സാമത്രിയും അധികം കൂടുന്നതു് സ്റ്റാൻലി വില്ലി എന്ന ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്നാണ്. ഈ പേരിൽ ബൽജിയക്കാരെ ഒരു തുറമുഖപട്ടണം കൊണ്ടൊഗാവില്ലുണ്ട്. ആ പട്ടണത്തിന്റെ പേരാണ് ഈ വർഗ്ഗക്കാർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരം ചീമ്പാൻസികളെ ആഫ്രിക്കയിൽ മറ്റൊരേതത്തും കാണുന്നതല്ല. മനുഷ്യരുടെ എല്ലാ അവയവങ്ങളോടും ഒട്ടുകാലും സാദൃശ്യം ഈ കരങ്ങിനുണ്ട്. പിൽക്കാലിനുള്ള നിന്നാൽ 5 ഫീറ്റ് 4 ഇഞ്ച് ഉയരം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഭാരതമല്ല ദേഹം തന്നെ വളരെ തടിച്ച് വ്യക്തയും ശക്തി കാട്ടുവാൻ മതിയായിട്ടുള്ളതുമാണ്.

ഈ ചീമ്പാൻസി വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടതാണ്. ഇതിന്റെ വലുപ്പം, തോലിന്റെയും രോമത്തിന്റെയും നിറം, ബുദ്ധിശക്തി, സ്വഭാവം ഇവയിലൊക്കെ കാണാറുണ്ട്.

പ്രായം ചെന്ന കുഞ്ഞിനെ പിടിപ്പാൻ തീരെ സാധിക്കുകയില്ല. സാധിച്ചാൽ തന്നെ ഇണക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കാട്ടിലെ ജീവികളിൽ ഇത്ര ഹൈന്ദവയുള്ള ഒരു ശത്രു ഉണ്ടോ എന്ന കാര്യം തന്നെ സംശയമാണ്. കുട്ടികളെത്തന്നെ പിടിച്ചാൽ ആയതു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി മപ്പിടുന്നതു കാണുമ്പോൾ ബുദ്ധിമുട്ടുവേണ്ടെന്നുവെച്ചു മടങ്ങുകയാണ് അധികംപേരും ചെയ്യാറുള്ളത്. പിടിച്ചാൽ തന്നെ ആയിരത്തോളം വളരെ ദിവസം വിശപ്പും ദാഹവും നോക്കാതെ പട്ടിണി കിടന്നുകൂടിയും.

ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവെച്ചാൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയുണ്ടാകുകയില്ല. തന്നെ പിടിച്ചവർ അടുത്തുവന്നാൽ തന്നെ അവരെ കണ്ടുവെന്നു കണ്ടിരിക്കാതെ നിസ്സരിക്കയാണൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തോണം. കാര്യം കഴിഞ്ഞാൽ ഭക്ഷണം കറേജ് കഴിച്ചു തുടങ്ങും. ക്രമേണ മനുഷ്യരെ കുറേയ്ക്കു കണ്ടുവെച്ചു തുടങ്ങും. അങ്ങിനെ സ്നേഹം വളർച്ച വരികയാണെങ്കിൽ ഇത്ര സ്വാമിസ്റ്റോപ്പും സ്വഭാവഗുണവും ഉള്ള വേറെ ഒരു ജീവി കാട്ടിൽ ഉണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്.

എന്നങ്ങിയ കുരങ്ങന്മാർ രാവിലെ ഉറക്കമുണന്ന സ്ഥിതി.

ചിമ്പാൻസി വർഗ്ഗത്തിൽ ആണിന്റെ മറവിടം ഏകദേശം 80 ഇഞ്ചോളം വീതിയുണ്ട്. ഇതിന്നു ശക്തി ഇത്രയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു വോയിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. തോക്കോടുകൂടി പോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യക്കു ഈ ജീവിയോടു ജയം നേടുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ തന്നെ നോട്ടം പിടിച്ചാൽ പിന്നെ ജീവനോടെ മടങ്ങുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. ചിമ്പാൻസികൾ പത്തും പത്തുണ്ടും ഒന്നായിട്ടാണ് കാട്ടിൽ കൂടി സഞ്ചരിക്കുക പതിവ്. ചിലപ്പോൾ ഇരുപത്തെ

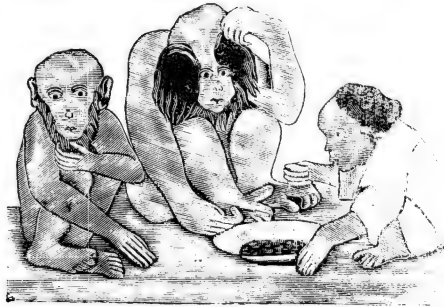
ണ്ണത്തോളം കൂട്ടമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു കാണാം. ആഫ്രിക്കയിലെ കടന്മാർ ഇതിലധികം ഒന്നായി സഞ്ചരിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയും. അമ്മയും അച്ഛനും സന്താനങ്ങളുംകൂടി ഒരു കുടുംബമായിട്ടാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. കാ

ട്ടിൽ നല്ലസ്ഥാനം നോക്കി മക്കളേയും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും പ്രായം ചെന്ന കുരങ്ങന്മാർ മുമ്പുവട്ടിലിരുന്ന് അകലെ പോയി കളിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതും കണ്ടാം. നാട്ടുകാർ ചിമ്പാൻസി,

യെ വലുതായ ഭയമാണ്. സിംഹത്തെക്കൂടി അത്ര ഭയമില്ല. നാട്ടുകാരുടെ കൂടി സ്ഥലത്തു കടന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന കൊള്ളയ്ക്കു തോക്കുകൊണ്ടല്ലാതെ യാതൊരു പ്രതീകാരവും ചെയ്യാൻ താമില്ല. നിലവിളിച്ചു ലക്ഷമ കൂട്ടിയൊപ്പം ജനങ്ങൾ കൂടുകൂട്ടുമായി വന്നാലും ചിമ്പാൻ സിംഹ ഭയ കലുക്കുമുണ്ടു്. തോട്ടങ്ങളിൽ കടന്നാൽ വയർ പിറഞ്ഞു വലുതായ അറവ പറ്റത്തേയ്ക്കു പോകയില്ല.

കൂടിയും തോട്ടവും മറ്റുമല്ല ചിമ്പാൻ സിംഹ ഭയം ആകുമെന്നതിന്നു സ്ഥാനമാകുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ കടന്നു വീടുകളിലുള്ള കലവറകൾ പരിശോധിച്ചുകിട്ടുന്നതെല്ലാം തിന്നു പോകുന്നു.

ഇണങ്ങിയ കരങ്ങളുമായുടെ പ്രാതൽ.

സ്രദ്ധയും ഉണ്ട്. തോന്നിയവിധം കൊള്ളയും കഴിച്ചു കയ്യും കയ്യും കോത്തു പിടിച്ചു ഗ്രാമം വിട്ടു കാട്ടിൽ പോയി കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാലങ്ങളിൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ മിക്കവാറും തോക്കുള്ളതുകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള കൂട്ടായ്മ കലവട്ടു വളരെ കുറവാണ്.

വെടികൊണ്ടാൽ തന്നെ ചാവുന്നതു ദുർല്ലഭമാണ്. വെടികൊണ്ടു മുറിയറാൽ കുറ്റിന്നുള്ളിൽ കടന്നു മുറി ഉണങ്ങുന്നതുവരെ മേലിൽ എന്തൊക്കെ പകരം ചെയ്യേണമെന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇണങ്ങിപ്പോയാൽ മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തി മിക്കതും ഇവരൊക്കെ ചെയ്യിക്കാം. ആടുകളെ മേയിക്കുവാനും തോട്ടം കാപ്പാനും ചുമടെടുപ്പാനും എന്നുവേണ്ട പല ആവശ്യങ്ങളും ഈ കരങ്ങൾക്കൊക്കെ നിയുക്തിക്കാം. കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ചിലപ്പോൾ കാട്ടിൽ പോയി സ്നേഹിതന്മാരെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു നാടന്മാരാക്കുകയും ചെയ്യും. വസ്രധാരണത്തിൽ വലിയ കരുതം കാണിക്കും. കാടന്മാർ നന്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ

വല നന്തനം ചെയ്യും. ദിനചര്യയൊക്കെ മനുഷ്യർ ചെയ്യുമ്പോൾ വല നടുത്തും ഭക്ഷണമാത്രം ഒന്നാമിപ്പു. ചില ശബ്ദങ്ങൾ മറ്റും പഠിപ്പിച്ചിരിക്കും. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഇവക്കു സ്ത്രോത്രം മനസ്സിലാ വുകയും ചെയ്യും.

സി. കെ.

മാനസോദ്യാനം.

എത്രയും സങ്കുചിതമായ മനസ്സ് അതിനെ സംബന്ധിച്ച ഭോധത്തെ മാത്രമേ തുറന്നു കാണിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു മൃഗമാണ്. അല്പം വികസിച്ചാൽ പുത്രകുളത്രാദികൾ തുറന്നു കാണിക്കും. ഇതു മുതൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ തുടക്കമായി. ഇതിനെ മനോവികാസത്തിനു തക്കവണ്ണം കടന്നുപോക, ബന്ധുബന്ധം, ദേശം, സമുദായം, മതം, രാജ്യം, ഭൂമി, ലോകം, ബ്രഹ്മാണികാദികൾ. എന്തിന്റെ കടന്നുപോയി തുറന്നു കാണിക്കുന്നു കയറിക്കയറി മനുഷ്യൻ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിത്തീരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം വികാസമുണ്ടാകുന്നുവോ, ഒരു മനുഷ്യനു ലോകത്തിൽ എത്ര വളരെ ഭാഗം തുറന്നു കാണിക്കാൻ അഥവാ തന്റെ മനസ്സിൽ അടക്കുവാൻ കഴിയുന്നുവോ, അത്രത്തോളം അവനിൽ ദിവ്യത്വം പ്രകാശിക്കും. യഥാർത്ഥമായ ആ രോഗ്യവും സന്തോഷവും ദിവ്യത്വത്തിന്റെ വികാസങ്ങളാണ്. പ്രേമം-സാക്ഷാൽ പ്രേമം-അതുതന്നെയാണ് സുഗമവും സുന്ദരവുമായ സുഖജീവിതമാണ്. സ്നേഹിക്കുക; എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുക. മനസ്സ് ആദ്യം പ്രോമാർദ്ദമാവട്ടെ. അപ്പോൾ അതു വികസിച്ചുതുടങ്ങും. ആ വികാസം ഏറ്റവും നന്നായും നിങ്ങളിൽ ദിവ്യത്വവും ഏറ്റവും ഉയർന്നുവരുന്നതും നിങ്ങൾ ഉള്ളതിനനുസരിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ നിങ്ങളോടു സഹചരിക്കുന്നു. അതേവിധം നിങ്ങൾ ഒരു സമുദായത്തെ ഒട്ടാകെ സ്നേഹിക്കുന്നതായാൽ ആ സമുദായം നിങ്ങളോടു തീർച്ച

യായും സഹചരിക്കും. ഒരു രാജ്യത്തെ ഒട്ടാകെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു രാജാവിനെ- അദ്ദേഹം അശക്തനും അജ്ഞാനമായിത്തീർന്നാൽ കൂടിയും- പ്രജകൾ ഭക്തിപരമായി കമ്പിടുന്നതു നോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ദേഹത്തെക്കൂടിയും ബലികഴിക്കുന്നതു നോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃപ്രഭാവമാണ് ഇത്രയും ലക്ഷം ജനങ്ങളെ കീഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നതു. ശത്രുക്കളെയെല്ലാം പരാജയപ്പെടുത്താൻ, യന്ത്രമോ അല്ല; സിംഹാസനവുമല്ല. സ്നേഹത്തെ വളർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടു. എന്തെന്നു ദൃഢബാധാത്താടെ രാജ്യത്തെ സ്നേഹിച്ചു പഠിക്കുക. ഇതാണ് ജീവിതമനുഷ്യത്തിലെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ പാഠം.

* * *

സമുദായാഭിവൃദ്ധിയുടെ ആദിമാകട്ടെ അതിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നവർ മാത്രമാണ് അധികമായുണ്ടായിരിക്കുക. ആ പ്രസംഗിക്കുന്നവർ നിമിത്തം പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ വേറെയുണ്ടായിരിക്കും. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി, ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ പ്രസംഗിക്കപ്പെടുന്നവരായിരിക്കണമെന്നു നാം ഒരിക്കലും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനായിത്തന്നെ അവരെ വെളിവിൽ ആക്കേണ്ടതായാൽ അവരുടെ പ്രസംഗത്തിനു വില കറയും. അവരുടെ പ്രസംഗം കേട്ട് അതിനുള്ള പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവർ ചിലരുണ്ടാവും. അവരെ നാം വഴിതെ

റിച്ചതായും വരും. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്താണ്? സാക്ഷാൽ സമുദായഗുണം അപ്പോഴേക്കു എത്തിക്കിലും വിധത്തിൽ സ്വല്പം പ്രാമാണ്യമുള്ളവരെപ്പിടിച്ചു മുൻനിർത്തി നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള സമുദായപരിഷ്കാരഗുണം അറുപതിൽ ധാരാളമുണ്ടെന്നു നാം പുകഴ്ത്തണം. അപ്പോൾ ആ പരിഷ്കാരഗുണം സാധാരണക്കാരിൽ പലരിലും പകർന്നു കാണാം. ഇതാണ് സമുദായതന്ത്രം. അങ്ങിനെയാലുണ്ടാകുന്ന നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാരുടെ ദോഷത്തെ നാം ഒരിക്കലും വെളിപ്പെടുത്തരുത്. അത് നാം തന്നെ നമ്മുടെ തലയിൽ തീവാരമായിട്ടു ബോധ്യപ്പെടുകയും, ഒരു നേതാവിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ആ നേതാവു മാത്രം നന്നാവണമെന്നോ സമുദായഗുണം ഉണ്ടാവണമെന്നോ? രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതു തന്നെ ഏതെന്നു സംശയമില്ല. ഒരാളെ ആക്ഷേപിച്ചതുവെക്കാണ് സമുദായത്തിനു ഗുണമെന്നാണ്? ആക്ഷേപം ആക്ഷേപത്തെ പരിഹരിക്കുകയാണുണ്ടാകുക. പുകഴ്ത്തുക - ഇല്ലാത്ത ഗുണം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതും പുകഴ്ത്തുക. അപ്പോൾ തന്നെയും അങ്ങിനെ പുകഴ്ത്തണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു മറ്റൊരാൾ ആ ഗുണങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട് മുൻപകന്നതായി കാണാം. അങ്ങിനെ തുടരുന്നതുടനെ പലരും മുൻപകും. അപ്പോൾ സമുദായഗുണമായി. ഇതാണ് സമുദായതന്ത്രം. ഇതാണ് പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നു ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യാസമുദായത്തിന്മാരിൽക്കൂടി ശിലിക്കേണ്ടതായ തന്ത്രം.

* * *

മനുഷ്യജീവിതം എന്നും സുഖഭൂയി

ഷ്ടമായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതിനായി ഭാരതം മനുഷ്യനും തന്റെ ജീവിതത്തെ നാലു ആശ്രമങ്ങളിൽക്കൂടി പരമപദത്തിലേക്കു നയിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രാചീനഭാരതജിമാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മചര്യം, ഗൃഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്യാസം എന്നിവയാണവ. ബാല്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മചര്യശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങുന്നു. കലധർമ്മത്തെ ധർമ്മമായി നിർവ്വഹിക്കത്തക്ക വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊരു വിഷയത്തിലും മനസ്സു ചേർന്നുകൂടാ. സുഖഭോഗങ്ങളൊന്നും ആശിച്ചുകൂടാ. രാജകുമാരന്മാരായാ പ്രഭുക്കുമാരായാലും ഒരു സാധാരണന്റെ നിലയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഗൃഹവിനെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അപ്പോഴത്തെ ജീവിതം. പിന്നെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം: ഫലപ്രസൂതമായ കലധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് അപ്പോൾ വേണ്ടത്. ഫലം സമ്പന്നം ഈശ്വരജ്ഞാത സമപ്ലിച്ച് ജീവിതമെന്നാണു്ത്തിൽ തനിക്കവകാശപ്പെട്ട ഭാഗത്തു ഒരു സ്വതന്ത്രനായി ധർമ്മയോടെ ഇറങ്ങി നിന്നെത്തിക്കണം. പിന്നെ യൌവ്വനം കഴിഞ്ഞു തുടങ്ങിയ കാലത്ത് വാനപ്രസ്ഥാശ്രമത്തിലേക്കു കടക്കും. താൻ ചെയ്ത തുടങ്ങിയവയെ കാൽക്കൽ വെക്കുകയും അതിനോടനുബന്ധിച്ച് പുത്രന്മാരെയോ അനന്തരവന്മാരെയോ ഏല്പിച്ച് ഭാര്യസമേതമായി നസ്ഥലത്തു വാസമാക്കി ഈശ്വരധ്യാന പരമമായിട്ടാണ് അപ്പോൾ ജീവിക്കേണ്ടത്. ഒടുക്കത്തെ പടി സന്യാസം. സർവ്വ സംഗ്രഹവിശ്വാസമായിട്ടാണ് അപ്പോഴത്തെ ഇരിപ്പ്. ലൌകികസുഖദുഃഖങ്ങളൊന്നും അവനെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ആ ജീ

വാത്മാവ് പരമാത്മാവോട് അണഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഹാ ജീവിതത്തെ എത്ര സുന്ദരമായി വ്യവസ്ഥിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു! ഇപ്പോഴോ? ചിന്ന നാൾ മുതൽക്കു ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ പങ്കു പാറുന്നു. കലധർമ്മം എന്നൊന്നു കണി കാണാൻ പോലുമില്ല. തനിക്കു തോന്നിയതു എന്തൊക്കെയോ അതൊക്കെ ചെയ്യുന്നു. വിചാരങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും ലഘുവുവ്യവസ്ഥയും ഇല്ലാതെ പലപ്പോഴും ചിതറി നിലകെട്ടു പോകുന്നു. അങ്ങിനെ മനസ്സും ബുദ്ധിയും ക്ഷയിക്കുന്നു. കർമ്മങ്ങൾക്കു ഉപകാരമുണ്ടെന്നു ജീവിതം വലിയ ഭാരമായിത്തീരുന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടിനാൽ രോഗികൾ നിർത്തിക്കൾ എന്നിവരെക്കൊണ്ടു ലോകം നിറയുന്നു. ജീവിതത്തിനു ആൾകുറവു; ഐക്യരൂപവുമില്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവർക്കു തോന്നിയ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞുപോകുന്നവരായതിനാൽ അവർക്കു പരസ്പരം കൂട്ടുകെട്ടില്ല. പെരുമാണികളിവിതഃപാതയിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോയതിനാലുള്ള ഫലം ഇതെല്ലാമാണ്. ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥസുഖം വീണ്ടു വരണമെങ്കിൽ വഴിതെറ്റിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെ പഴയ നിലയിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ടു വരണം.

* * *

ആഡംബരം നിന്ദവിഷയങ്ങളിലൊന്നായിട്ടാണ് നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരഭരതാൽ നമ്മുടെ വന്ദ്യപൂർവ്വികന്മാർക്കു നാം നിന്ദപരിതന്മാരായിത്തീർന്നു. ആ മഹാൻമാർ സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള മാനദൈവവും പണത്തെയും നാം മിക്കവാറും നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ നാം ഭയങ്കരമായ ആവ

ത്തിന്റെ വിപുതകവാടപരത്തിൽ ഉൾക്കോടെ തള്ളിക്കയറി നില്ക്കുകയാണ്. ഇപ്പോഴെങ്കിലും നാമൊന്നുണരണം. നിന്ദനമായ ആഡംബരഭൂമിയിൽ നിന്നു വേർപെടണം. ഓരോന്നും തോത്തും ധരിച്ചു കാൽനടയായി നടന്ന് കാര്യങ്ങൾ നടത്തി പൂർണ്ണമായിത്തീരുന്ന വിശുദ്ധിച്ച് ഇങ്ങിനെ എത്രയും ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ ഉണ്ടാകട്ടെ ഉദ്യമമായി കഴിഞ്ഞ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ എത്രയധികം മനസ്സുവെക്കുന്നുവോ! എത്രയധികം കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു പണവും മാനവും വളർത്തി! എത്രയധികം അഭോഗദ്വന്ദ്വരാത്രന്മാരായി നീണ്ടാൽ ജീവിതം നയിച്ചു! നമ്മളോ? കോട്ടം, ഷർട്ടും, കാർട്ട്രായും ഇടുക്കെട്ടി, വടിയും വണ്ടിയും സേവനാഭമായി ലാത്തി, കട്ടിലും കസാലയും വീട്ടിൽ പരത്തി, കാപ്പിയും സൂപ്പും ഇടയ്ക്കിടെ അകത്താക്കി- അങ്ങിനെ പരിഷ്കാരപ്രക്രിയയിൽ കഴിയുന്ന നാം- കഷ്ടം! മനസ്സുവെത്തിന്റെ മഹാലോലം ഏല്ക്കുന്നവരാണ്; പണവും മാനവും നശിപ്പിച്ചു സ്വന്തം കുടുംബത്തെ കഴക്കിൽ കുടുക്കുന്നവരാണ്; ഭയങ്കരമായ പല വ്യാധികൾക്കും ദേഹത്തെ ഇരയാക്കുന്നവരാണ്. ഇത്രയുമാണ് വ്യാശ്ചാത്രവിദ്വാദ്യസംസ്കാരവും സമദായപരിഷ്കാരവും ഇവിടെ ധാരാളം ഹൃദയമുള്ളതിനാൽ കൊണ്ടു നമുക്കുണ്ടായ ഫലം. ശുചിത്വം, യഥാർത്ഥ ചിതപര്യപ്രോഴ്സോ? സുഖഭോജനം ഇപ്പോഴുണ്ടോ? ആരോഗ്യവിജ്ഞാന സംബന്ധമായ പല പുസ്തകങ്ങളും ചുമന്നു നടക്കുന്നതല്ലാതെ, അരോഗജീവിതം ഇപ്പോഴുണ്ടോ? പൂർവ്വികജീവിതകൃതിന്റെ വിചര്യയായതെ, അതിനെ തിരസ്കരിച്ചു പരിഷ്കാരത്തിൽ ഭ്രമിച്ചു

സമൃത്തെയും ജീവിതത്തെയും നാം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. സമ്പാദ്യത്തിൽ ചിലവു ചെലുത്തും തുടങ്ങി. നമ്മുടെ അഗതികൾക്കാവട്ടെ യുദ്ധക്കുന്മാർക്കാവട്ടെ ഒരു വൈസ്സുപോലും സമ്പാദിക്കേണമെന്നു ചിന്തയില്ല. ദുരിതമനത്താൽ അദ്ധ്വാനിപ്പാൻ വയ്യ. എന്നാൽ എത്ര വളരെ ചിലവു ചെലുത്താലും അവർ തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. ചെലവു ചെലവു; ഇതുവഴി വരുമ്പതു ചിലവു ദുരിതമനത്തലവു എന്നല്ലാതെ വരവിന്റെ ശബ്ദമേ കേൾപ്പാനിപ്പൂ. അതുക

പ്പാടെ എങ്ങും നാശം! എങ്ങും ദാരിദ്ര്യം! എങ്ങും ദുഃഖം! ഇതാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി! നാട്ടുകാരെ! ജാഗ്രത ജാഗ്രത. ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഉണർന്നു ചെലവു ചുരുക്കുവിൻ. ആവംബരത്തിൽ ഭൂമിക്കേണ്ട. ദുഃഖമാരത്തെ പരത്തേണ്ട. സ്വന്തം സ്ഥിതിയെ ഉറപ്പിക്കുക. സ്വന്തം സമോദരങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാകുക. നേര കൂടി ഇതാ പറയുന്നു: ജാഗ്രത! ജാഗ്രത!

കുന്നത്തു ജനകുത്തമേനോൻ.

ഒരു ഗണപതി.

(കൃഷ്ണഗാഥാരിതി)

ആനമുഖവനമാറുമുഖവനം
 ഘോരമാംവണ്ണം കലഹിക്കുമ്പോൾ
 പാരമുറക്കക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങിനാൻ
 മേരംബൻപാരംവിവശമോടേ
 ഏതുതകനേ! കരയുന്നതെ നമ്മ
 ഒന്നിമുഖനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 ചൊല്ലിനാനെങ്കിലോഷബുദ്ധൻവന്നടൻ
 തല്ലിനാനെന്റെ ചവിന്മേലാണു്
 ഉണ്ണി! നീയെന്തിനോടൊന്നോരോരോ
 ഒന്നായംകുട്ടുന്നതെന്നാളമ്മ

സങ്കടമായതുമൊന്നായനങ്ങൾ
 സംശ്യാഗ്നിപ്പാൻവരികമൂലം
 ഉണ്ണി! നീയെന്തിനോഷബുദ്ധൻവന്നടൻ
 കണ്ണുകളെണ്ണുവാൻ ചെന്നതിപ്പോൾ
 ചെക്കുമവനൊരുകോലെടുത്തെന്നുടെ
 മൂക്കുളന്നാനതുകൊണ്ടുതന്നെ
 പാരമുറക്കച്ചിരിച്ചുഗേവതി
 പോകുമിതെന്നു വിവക്ഷിച്ചിന്നെ
 ഇത്തരംക്രിവനൊചയ്യവസിക്കുന്ന
 വിഷ്ണുരൂപാലോഹി! കൈതൊഴുന്നേൻ
 (ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു്.)

ചിതോരിലെ മഹായുദ്ധം.

IV

ഉപസംഹാരം

മുമ്പ് മാനാക്കു കീഴടങ്ങുകയോ? അതോ കീഴടങ്ങുക എന്നതു പരായീനതയുടെ ഉത്ഭവിക്കലും ഉണ്ടാവാനു കാര്യമാണു്. റപ്പള്ള ഒരു ഇരിമ്പു ചങ്ങലയാണു്. അതു

മരണത്തേക്കാൾ മുമ്പേ വേദനയുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. നിചതയുടേ പരിഷ്കൃതമായ ഒരു പ്രതിബിംബമാണ്. നരകത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷമാണ്. ഏതെങ്കിലും പ്രതിബിംബം സ്പഷ്ടമായ ഒരു പാപമാണ്. വളരെക്കാലം സപാതന്ത്രം അനുഭവിച്ചവനിന്നു വരും വിരഹാഭാസം രാജപുത്രജാതിക്കാർ പ്രാണനുള്ള കാലത്തോളം അന്ത്യനാൾ കീഴടങ്ങുകയില്ല. അതിന്നു പകരം ശത്രുക്കളുടെ അസ്പഷ്ടതയോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ദൈവത്തോടു കൂടിയവരായിട്ട് അവർ ഭൂമിയിൽ വീണ്ടു കിടന്നു ചിരനിദ്രയെ പ്രാപിക്കും. എന്നാലും മുസൽമാനക്കു അവർ ഒരിക്കലും കീഴടങ്ങുകയില്ല.

പുത്തൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ചിതോരിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന സകല രാജപുത്രവിരഹാഭാസം വളരെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതുള്ള സകലമതകളും ഉപേക്ഷിച്ച് അവസാനയുദ്ധം ചെയ്യാനൊരുങ്ങി വരുന്നതു കണ്ടു. അപ്പർ ഏറാവും പരാക്രമത്തോടുകൂടി മൊഗളസൈന്യത്തിന്റെ നാശം വരുത്തിത്തുടങ്ങി. ചിതോരിനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ആശയം വഴിയില്ലെന്നും, പീരങ്കികളുടെ നേരെ അസ്പഷ്ടതയോടെ കൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നും, അങ്ങിനെയൊക്കെയൊന്നെങ്കിലും കഴിയുന്നതോടുകൂടി മുസൽമാനാകെ കൊന്നൊടുക്കി അവസാനത്തിൽ പോഷകത്തിൽ ചെച്ചു പ്രാണതാപം ചെയ്യാമെന്നും പുത്തൻ വിചാരിച്ചു. പുത്തന്റെ മനസ്സിന്നു വീണ്ടും ഉറപ്പുവന്നു. രണ്ടു കണ്ണുകളിൽനിന്നും തീർപ്പാക്കുകയും പാറുന്നതുടങ്ങി. വീണ്ടും മുച്ചിഞ്ചസത്തിന്നു ഉറപ്പു കൂടി. ഹരഹരശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു വീണ്ടും മൊഗളസൈന്യത്തെ തകർത്തുതുടങ്ങി. അയാളുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ

കേട്ടു ശത്രുക്കൾ നട്ടുണിത്തുടങ്ങി. പുത്തനും കൂട്ടാളികളും എത്രത്തോളം ശത്രുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിയോ അത്രയും പുതിയ സൈന്യങ്ങൾ വന്ന് അവരുടെ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തു. ശത്രുക്കളുടെ പീരങ്കികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വെടിയുണ്ടകൾ കൊണ്ട് അനേകം രാജപുത്രഭടന്മാർ നിലത്തു വീണു മരിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ ദേഹങ്ങൾ ഹിന്നഭിന്നമായിത്തുടങ്ങി. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ പുത്തന്റെ കതിര വെടിയുണ്ടകളുടെ നിലത്തു വീണു. പുത്തൻ വാളും പരിചയും ധരിച്ചു നിലത്തുനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തുതുടങ്ങി. അയാളെ ഈ അവസ്ഥയിൽ കണ്ട് അസംഖ്യം മുസൽമാന്മാർ 'അള്ളാഹോ അക്ബർ' എന്നു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും പോഷകത്തെ കലുക്കിക്കൊണ്ടും അയാളുടെ നേക്കു പാഞ്ഞെത്തി. അവരെല്ലാവരും ഒത്തൊരുമിച്ച് അനവധി അസ്പഷ്ടത പുത്തന്റെ നേരെ പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. അത്തരകമായ അജ്ഞാതവർക്കൊണ്ട് ആ വിരഹാഭാസം 'പ്രത്യുസ്മയമല്ല'. അവയെല്ലാം തട്ടത്തുകൊണ്ടുനിന്നു. വിരഹാഭാസം മുമ്പു പിന്നെപ്പോലെ പോഷകം തകർത്തുകൊണ്ടു പുത്തൻ ശത്രുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കിത്തുടങ്ങി. അഭിമന്യുവിനെ വളഞ്ഞുകൊണ്ടു എഴു യോദ്ധാക്കന്മാർ മാത്രമാണ്. അവരോടു മാത്രമേ അഭിമന്യുവിന്നു ഒടുവിൽ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വിരഹാഭാസമായ പുത്തനെ അനേകായിരം ശത്രുക്കൾ വളയുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. പുത്തൻ എത്രനേരംവരെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നാലും, എത്രനേരംവരെ അയാളുടെ മുച്ചി കൂടെ ഭയപ്പെടേണ്ടായിരുന്നാലും, അത്രനേരംവരെ ശത്രുക്കളിൽ ഒ

രാധാക്ഷേപിപ്പം പുത്തൻ തറ തുറന്നു വെച്ചു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു. ദേവത്തിൽനിന്നു ഇടവിടാതെ കലിച്ചിരുന്ന ചോരപ്രവാഹം കൊണ്ടു കുമത്തിൽ ബലം ക്ഷയിച്ചു പുത്തൻ തറൻ കൈകൾകൊണ്ടു വധിക്കപ്പെട്ട അസംഖ്യം ശത്രുക്കളെക്കൊന്നു ശവശരീരങ്ങളുടെ മീതെ വീണു. ആ മൃതനെ നൃത്തങ്ങളുടെ ശവശരണിന്റെ മീതെ മേരുവ വൃത്തത്തിന്റെ സ്വർണാങ്കുരമുടി വന്നുവീണു. ചോരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമുടൻ മീതെ പാരിജാതപുഷ്പം കളിയാടിത്തുടങ്ങി. ചിത്താരിന്റെ അശക്തങ്ങളും ഭൂതങ്ങളായി. വിരവനായ പുത്തൻ ഉൾപശ്ചാത്തപ്യായമണ്ഡലത്തിൽ ലയിച്ചു. മൊഴുക്കുസമ്പ്രദായം വിജയോത്തമമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ രണവാദ്യങ്ങൾ മുഴങ്ങി അടിച്ചു. അതിജ്ഞാമായ ശബ്ദങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി അമ്പർ പോക്കും കലക്കി. കാണുന്നതൊന്നു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന രാജപുത്രന്മാർ മൊഴുക്കുസമ്പ്രദായത്തോടു കൂടി ലയിച്ചുപോയി. എപ്പോഴും അവരുടെ കത്തുകൃത്യങ്ങളെ നിരവേരിയശേഷം ചോരയന്നിഞ്ഞ ദേവത്തോടു കൂടി വിരലയുയിൽ ശയനം ചെയ്തു. വിരന്മാർ എപ്പോഴും ഈ മാതിരിയിലുള്ള ശയനത്തിലാണ് താല്പര്യം.

അക്ഷൻ ചക്രവർത്തിയുടെ മനോരമാ പൂർണ്ണമായി. അദ്ദേഹം വലുതായ തന്റെ സൈന്യത്തോടു കൂടി മരിച്ചുകിടന്ന അസംഖ്യം രാജപുത്രന്മാരുടെ ശവശരീരങ്ങളുടെ മീതെ നടന്നുകൊണ്ടു ചിത്താരിനഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പീരങ്കികൾ കൊണ്ടു ചിത്താരിന്റെ വന്മതിലുകളും വിജയസ്മാരങ്ങളും വെണ്മടങ്ങളും മറ്റും തകർത്തുകളയാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭടന്മാർക്കു കല്പന കൊടുത്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയെ അക്ഷരംപ്രതി നിറവേറി. നഗരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പൃഥ്വീനാഥം കുട്ടികളും സ്ത്രീകളും മൊഴുക്കുക്കളുടെ അസുരസുരപ്പോര മരിച്ചു. മൃന്ന രാപ്പകൽ ഭയപോലെ ഈ മാതിരിയിലുള്ള കൊള്ള തടസ്സംകൂടാതെ നടന്നു. ഇന്ദ്രപീഠം തുല്യമായ ചിത്താരിനഗരം വെടിയുണ്ടകൾ കൊണ്ടു മരിച്ചിരുന്നതായി നശിച്ചു കൂട്ടത്തിലായി. അന്നത്തെ മഹായുദ്ധത്തിൽ മൃതനായിരം രാജപുത്രന്മാർ വിജയപാത പ്രാപിച്ചു. അതിനു പുറമെ പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും വന്നിരുന്ന രാജപുത്രന്മാരും മഹാരാജാന്റെ കടംബകാരായ എഴുന്നൂറോളം ആളുകളും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചിരുന്നു. വെട്ടു രാജാരിനാഥം അഞ്ചു രാജകുമാരികളും രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരും പ്രഭുക്കടംബങ്ങളിലെ അനേകം കുലസ്ത്രീകളും കരോരമായ 'ജഹരപ്രത്നം' അനുഷ്ഠിച്ചു പ്രാണശ്വാസം ചെയ്തു.

മാറനേകം സ്ത്രീകൾ നേർക്കുനേരെയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പ്രാണാന കളഞ്ഞിരുന്നു. അന്നത്തെ ദിവസം ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഒരു വേദാഭിമുഖീകരണമായിരുന്നു. ഈ യുദ്ധം നടന്നതു ക്രിസ്തുവർഷം 1588-മാണ്ടിലായിരുന്നു. ആ ദിവസം രാജപുത്രന്മാരുടെ സപാധിനതാഭേദിയുടെ ജീവനും പരാജയമായ ഭവതി ചിത്താരിനെ എണണെല്ലം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി. ചിത്താരിന്റെ സപാതന്ത്രം അസ്തമിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ തുടരാതെ വലുതായ ഒരു ഭവതിയിൽ എന്തെങ്കിലും മഹത്തായ ഉദ്ദേശം സംവിധിച്ചിട്ടുണ്ടാവാമെന്നു ജീവരക്ഷ പ്രാപിച്ചു.

അകമ്പലം! അഞ്ച് ജഗൽഗുരുവാരണ
നം ലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അങ്ങയ്ക്കു
ലേശം സങ്കോചം വേണം. അങ്ങനെയോ
ശിര്യല്ലേ? ശിര്യകല. ചിത്രകരകൾ അങ്ങ
പ്രധാനാവലംബമല്ലേ? ഈ ചിത്രാരി
നെക്കൊള്ളയിട്ട് നശിപ്പിച്ചു തന്നെ അ
തിന്റെ ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ? ഇതു
കൊണ്ട് അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഹിത
ക്കൂടെ നേരെ എത്രത്തോളം ഭോഷമുണ്ടാ
യിരുന്നു എന്നു സ്സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ആ
ലാ ഉദ്ദിനനാവഴു, കഠിനഹൃദയനാ
യ ബാഹ്യാദരമാവാകട്ടെ നശിപ്പിക്കാ
തിരുന്ന ചിത്രാരിലെ സകല ഭോല
യങ്ങളും രമ്യങ്ങളായ ഭണിമേടകളും കീ
ത്തിപ്പുംഭവം ഒട്ടാകയാതെ അങ്ങ കൊ
ള്ളയിട്ട് നശിപ്പിച്ച് അങ്ങയുടെ പ്രാണന
തൃപ്തിവരുത്തിയല്ലോ. ഇത് അങ്ങയ്ക്ക് ഹി
തക്കൂടെ നേരെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രബല
വിഭോഷത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലദൃഷ്ടാന്തമ
ല്ലേ? അങ്ങയുടെ ദൃശ്യാധിതമായ ക്രൂര
ത്വങ്ങൾകൊണ്ടു ചിതോരി ജനശൂന്യമാ
യിത്തീർന്നു. ചിതോരിലെ ദേവ.ലയങ്ങളി
ലെ വിളക്കുകളും ചിതോരിലെ സിംഹ
ദ്വാരത്തിന്റെ ഉറപ്പേറിയ വാതിലുകളും
അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ അങ്ങയ്ക്കു
ലേശം ലജ്ജയുണ്ടായില്ലല്ലോ. അങ്ങയുടെ
രാജനീതി പൊരുത്തം രാജാ മിത്ര സമുള
ളും മാനവഹിതകാരകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ
തും ആയിരുന്നു എങ്കിലും അതിന്റെ ഉ
ള്ളിൽ നിറച്ച കാളകൂടവിഷമായിരുന്നു.
ഈ കൂടനിതികൊണ്ടു ഹിതക്കരകൾ എ
ന്തെല്ലാം വലിയ കോട്ടങ്ങളും ഭോഷങ്ങളും
നേരിട്ടുവോ ആ വക ഭോഷങ്ങളൊന്നും മ
റ്റു മിസൽമാനപക്രവത്തികൾ മൂലം ഹി
തക്കരകൾ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. സർവ്വജനങ്ങ
ളേയും മോഹിപ്പിക്കത്തക്കവശ്യം അങ്ങയ്ക്കു

ണ്ടായിരുന്നു. ആ വശ്യമാകുന്ന വലവെ
ച്ച അങ്ങ രാജപുത്രനാണെ വശത്താക്കി
അവയുടെ കലകന്യകമാരെ സ്വസ്ഥി
ലെ ഭേദകന്യകമാരെ അങ്ങ വിചാരം
ചെയ്ത് അവരുടെ സമ്പന്നവും അപമാ
രിച്ചെടുത്തില്ലേ? അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെ
ടാതെ അങ്ങ 'വരോജാ' എന്ന ഒരു ച
ന്ത എടുപ്പട്ടത്തി അനവധി രാജപുത്രക
ന്യകമാരുടെ പാതിവ്രത്യരത്നത്തെ അപ
ഹരിച്ച് അങ്ങയുടെ മനോരമം പൂത്തി
യാക്കിയില്ലേ? ഇത് അങ്ങയ്ക്കു ഹിത
ക്കൂടെ നേരെയുണ്ടായിരുന്ന വിഭോഷ
വഹനിയുടെ ആളിക്കത്തുന്ന ജപാലകള
ല്ലേ? മഹാമനസ്സനായ ടോഡ് (Tod)
എന്ന രാജസ്ഥാനചരിത്രകാരൻ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ അ
ങ്ങയുടെ ആസൂത്രത്തിലെ ഏതെന്നേ
യ്ക്കും മാഞ്ഞുപോകാത്തവിധത്തിൽ കൊ
ത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേ
ഹം ഏഴുതീട്ടുള്ള വികൃതചിത്രം വളരെ
കാലം ലോകദൃഷ്ടികൾ വെളിപ്പെടുത്തുകൊണ്ടു
തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. പാപം എന്നത് എല്ലാ
സ്റ്റേഷനും, കളിത്തരിരിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു
വസ്തുവാണ്. അതു ഒരു കാലത്തു അങ്ങ
യുടെ ബീരുത്വമുന്തിയെ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ
പ്രത്യക്ഷമായി കൊണ്ടുവരാതിരിക്കയില്ല.
അതിന്ന് അങ്ങപോലും സംഭവമില്ല.
അനേകം പേർ അങ്ങയുടെ വിശുദ്ധത പ്ര
ശംസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. രാജപുത്ര
കലതിലകനായ ജയമല്ലനെ ശുദ്ധമായി
വെടിവെച്ചുകൊന്നതു അങ്ങയുടെ വീ
ര്യത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലദൃഷ്ടാന്തമാണോ?
മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാ സംഗതികളും അങ്ങയു
ടെ നീചതപത്തേ ധാരാളം വെളിപ്പെടു

യുനുണ്ടു്. യഥാർത്ഥതാനിയുടൻ അടുക്കൽ അടുത്തുള്ള ആനന്ദസ്ഥാനം എത്രയോ പടവു താണിട്ടാണു്.

ഈ ഭയങ്കരമായ കൊള്ളയ്ക്കും നാശത്തിന്നും ശേഷം ചിത്തോരനഗരം ഒരിയ്ക്കലേകിലും പൂർവ്വമുഖിയെ പ്രാപിച്ചില്ല. അതിന്നു കാരണം പിന്നീടു മഹാരാണനായിരുന്ന പ്രതാപസിംഹന്റെ കാലത്തും ചിത്തോരു മുസൽമാനരുടെ കീഴിലായിരുന്നതുതന്നെ. മൊഗളചക്രവർത്തിക്കു ക്ഷത്രിയധമനൈകാണ്ടു ചിത്തോരു രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ചിത്തോരിനെ വീണ്ടെടുക്കാൻ വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചിട്ടും ചിത്തോരിനെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം പ്രതാപസിംഹനുണ്ടായില്ല. മൊഗളന്മാരുടെ പിരങ്കികൾകൊണ്ടും മറ്റും ഉടഞ്ഞു തകന്നിരുന്ന ചിത്തോരിലെ മേടകളും മറ്റും വീണ്ടും നന്നാക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമായില്ല. പ്രതാപസിംഹന്റെ ചിന്തകാലത്തും രാജ്യത്തിൽ കലക്കത്തുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മൊഗളന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങൾ നിമിത്തം പ്രതാപന്റെ ചിന്താമികളായ മഹാരാണന്മാർക്കു് ആത്മരക്ഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കാൻ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഏതെന്നഗമമായ ഉടയപ്പരം ചിത്തോരത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിത്തീർന്നതിന്റെശേഷം ചിത്തോരിനെ പുനരുദ്ധരണം ചെയ്യുവാൻ കാര്യത്തിൽ മഹാരാണന്മാർ ദൃഢിതയുള്ളവരായില്ല. അതുനിമിത്തം ചിത്തോരനഗരം ക്രമത്തിൽ നാശം പ്രാപിച്ചു പാഴായിത്തീർന്നു. അതു ഇപ്പോൾ സിംഹം, പുലി, വിഷപ്പാമ്പുകൾ മുതലായവരുടെ വാസസ്ഥലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അതു ഇപ്പോൾ പുരാതനകിത്തിയുടെ ശവകുടീരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. 'ദൈവീവിചിത്രാഗതി' എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരുപാഠമില്ല!

ഈ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽവെച്ചു നേർക്കുനേരെയുള്ള ഘൃണയിൽ വീണ മരിച്ച രാജപുത്രന്മാരുടെ പൂണന്ദലുകൾ 58 സേന്തുക്കുമണ്ടായിരുന്നു. അതുതന്നെ ഈ യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയും അതിൽ നശിച്ചവരുടെ കണക്കും നല്ലപോലെ അറിയാൻ കഴിയുന്നതാണു്. കാടത്തു ചില വീരയോദ്ധാവാകുന്ന ഹാനിബാദുകാണിനഗരത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ റോമാക്കാരെ തോല്പിച്ചു. അതിൽ വീണ മരിച്ച റോമാക്കാരായ കുതിരപ്പടയോളികളുടെ ഏണ്ണം കണക്കാക്കപ്പെട്ടത് അവരുടെ മോതിരങ്ങളുടെ ഏണ്ണം നോക്കിട്ടായിരുന്നു. ചിത്തോരിലെ യുദ്ധത്തിൽ പൂണന്ദലില്ലാതിരുന്ന ക്ഷത്രിയബാലന്മാരും സ്ത്രീകളും ഹിന്ദുക്കളിൽ താണു ജാതിക്കാരും മരിച്ചിരുന്നു. അതുതന്നെ പൂണന്ദലിന്റെ തുടക്കംകൊണ്ടു് ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരുടെ ശരീരായ എണ്ണം അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പൂണന്ദലിന്റെ തുടക്കം നോക്കി തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന സമ്പ്രദായം എത്രയോ അധികം ചേർ ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

അകമ്പർ ചക്രവർത്തിതന്റെ പിരങ്കിത്തിയെ നിവർത്തിത്തന്നെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാ അല്ലെങ്കിൽ വീരവരനായ ജയമല്ലന്റേയും വീരബാലനായ പുത്തന്റേയും ആശയ്ക്കുതക്കമായ വിരതത്തെ ഹാ

നിവരാതെ നില്ക്കുന്നതെന്ന ഉദ്ദേശം കൊണ്ടോ ഏകദേശം കിലോമീറ്റർ ദൂരം കൊണ്ടോ ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ സിംഹഭാഗത്തിൽ ഒരു വലിയ കരിങ്കൽത്തറ കെട്ടിച്ച് അതിന്റെ മീതെ ഇവർ രണ്ടുപേരടേയും പ്രതിമകൾ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിപ്പണിയിച്ചു. ഇരുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം ബർനിയർ എന്ന ഭരണസഞ്ചാരി ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിക്കാൻ വരികയുണ്ടായി. അയാൾ ജയമല്ലനെയും പുത്തനെയും പ്രതിമകൾ കണ്ട് അയാളുടെ പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: - 'ജയമല്ലൻ ചിതോരിലെ രാജാവാകുന്നു. പുത്തൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായിരുന്നു. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ആനകളുടെ പുറത്തിരിക്കുന്ന മാതിരിയിലാണ് ഇവരുടെ പ്രതിമകൾ കൊത്തി വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവരുടെ പരാക്രമങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും അതുകൊണ്ടാണ്. പുത്തനും അയാളുടെ അമ്മയും മരണമടക്കം സ്ത്രീകളും ഈ യുദ്ധത്തിൽ തങ്ങളുടെ ജീവനെ ബലികഴിച്ചിരുന്നു.' ജയമല്ലനെ ചിതോര രാജാവാകയും പുത്തനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനാകയും ബർനിയർ വിവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തെറ്റാണ്. അറിവില്ലാത്ത അതോ അയാളെ തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിയതാണെന്നു ബർനിയർ ഇങ്ങിനെ എഴുതിട്ടുള്ളത്. രാജസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു കേൾക്കുകയും യഥാർത്ഥവും സർവ്വപ്രധാനവുമായ ചരിത്രം മഹാനായ ടോഡ് സാസ്താന്റെ ചരിത്രമാണ്. അദ്ദേഹം വളരെ അന്വേഷണങ്ങൾ കഴിക്കുകയും രാജസ്ഥാന രാജാക്കന്മാരുടെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ലക്ഷ്യങ്ങളും നോക്കുകയും ചെയ്തു ശേഷം ബർ

നിയർ പറഞ്ഞതു തെറ്റാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മഹാവിരന്മാരും സ്വദേശപ്രാണനാശമായ ജയമല്ലനെയും പുത്തനെയും രാജസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നും ദേവന്ദ്രാക്ഷിയിലെ പൂജിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. വിദേശത്തുനിന്നും കവികളും അവരുടെ വീരഗാഥകളെ പലമായി കവിതകളിലും പ്രകടിപ്പിച്ച് ഇപ്പോഴും രാജപുത്രവീരന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബീജമുളർന്നു വളരുന്നുണ്ട്. രാജപുത്രസ്ത്രീകൾ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു ദേവന്ദ്രാക്ഷിയിലെ കൊട്ടത്തിൽ അണിയിക്കപ്പെട്ടു താണു തൊഴുതു പുത്തനെയും ജയമല്ലനെയും പോലെയുള്ള വീരസ്ഥാനങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുണ്ടാവണമെന്നു ഇപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. യവം, ഗോതമ്പു മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ വെട്ടിക്കുറുത്തു സമയത്ത് ഇപ്പോഴും രാജപുത്രസ്ത്രീകൾ പുത്തനെയും ജയമല്ലനെയും കുറിച്ചുള്ള വീരഗാഥകൾ പാടി കൃതാർത്ഥമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. പുത്തൻ! ജയമല്ലൻ! നിങ്ങൾ രാജസ്ഥാനത്തിലാണ് ജനിച്ചതെങ്കിലും ലോകത്തിന് അലങ്കാരമുതലായായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ എത്ര കാലം വരെ സ്വാതന്ത്ര്യം ജനങ്ങളുടെ ബലമേറിയ പാത്രമായിത്തീരുന്നുവോ, എത്ര കാലം വരെ വിരപ്പുജനമെങ്കിലും അത്ര കാലം വരെയും ലോകത്തിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ നിങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വം കൊണ്ടു ആരാധിച്ചു തന്നെ കൃതാർത്ഥന്മാരായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണ്. വീരമാതാവായ ഭാരതപുണ്യഭൂമിയെ ലോകർ ഭക്തിപൂർവ്വം പൂജിക്കുന്നതാണ്.

കേകയൻ.

പലവക.

കൊച്ചി മലയാളഭാഷാപരിഷ്കരണ കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും ആഭിമുഖ്യത്തിലും ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാനിഘണ്ടുവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ഇയ്യടിയിൽ ഗസറ്റിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

(എ) “മലയാളഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യവും ജ്ഞാതവിലഭാഷകളിൽ സാമാന്യപരിചയവും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല വ്യത്യാസത്തിലുള്ള അഞ്ചു വിഭാഗമാരെ, മാനുസക്രമം ൨൭ ക വീതം ശമ്പളം കൊടുത്തു, നിഘണ്ടുനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ കമ്മിറ്റിയിൽ നിന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

(൨) ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഒരാൾ മലബാർ ജില്ലയിലും, ഒരാൾ കൊച്ചിയിലും, ഒരാൾ തിരുവിതാംകൂറിലും, ശേഷം രണ്ടു പേർ എറണാകുളത്തു കമ്മിറ്റി അപ്പീസിയിലും, കമ്മിറ്റിയുടെ നിയമങ്ങളും നിശ്ചയങ്ങളും അനുസരിച്ചു ജോലി ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

(൩) ഈ വിഭാഗത്തിൽ അഞ്ചു പേരും ഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കേണ്ടതും, എന്നാൽ അവർ ശേഖരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഗുണഭോക്താക്കൾ ഭാഷാനിഘണ്ടുവിലുള്ളവയാണെങ്കിൽ അവർക്കു ആ വാക്കുകളുടെ വിജ്ഞാപനം വിശേഷമായി യാതൊന്നും പരാധീനമല്ലാത്ത പക്ഷം നിഘണ്ടുവെടുത്ത പകർത്തി അയക്കുവാൻ ആവശ്യമില്ലാത്തതും ആകുന്നു. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി അവർക്കു ഓരോ നിഘണ്ടു കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നും വാങ്ങി കൊടുക്കുന്നതും, ഉദ്യോഗകൾക്കു കഴിക്കുകയോ അവർ വിശദീകരണങ്ങൾ വിശദീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സമയം അവർ പുസ്തകങ്ങൾ കമ്മിറ്റിയുടെ അടുത്തു തിരിയെ എഴുതേണ്ടതാകുന്നു. (൪) സഞ്ചാരികളായ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ അതതു ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു, അതതു തൊഴിൽക്കാർ അവരുടെ തൊഴിൽ സംബന്ധമായി പ്രത്യേകം ഉപയോഗിക്കുന്നവയും സംസാരഭാഷയിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ളവയായ ഏറ്റവും വാക്കുകളേയും കഴിയുന്നതും ശേഖരിച്ചു അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥവും പ്രാപ്തിയും മലയാളത്തിലും പഴയ ഭാഷകളിലും സംസ്കൃതത്തിലും ചേർന്നുതോടുകൂടി ഉചിതമായ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശദീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ, ആഴ്ചതോറും, അതതു ദിക്കുകളിൽ നിന്നയയ്ക്കുന്ന വാക്കുകളെ പരിശോധിച്ചു പുനരുകർത്തിഭാഷം കൂടാതെ സ്വതന്ത്രമായി ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതു അപ്പീസിയിലുള്ള ഒരു വിഭാഗത്തിന്റേ ജോലിയും അപ്പീസിൽ ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുന്ന സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിച്ചു പഴയ വാക്കുകളെ ശേഖരിച്ചു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രാപ്തികളായവയെ കാണിച്ചു ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കേണ്ടതു അപ്പീസിയിലുള്ള മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന്റേ ജോലിയുമാകുന്നു.

(൫) പ്രതിവർഷം കൂടാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രയത്നിക്കുവാൻ മനസ്സുള്ള സകല വിഭാഗങ്ങൾക്കും സഹായവും സഹകരണവും കമ്മിറ്റി നന്നിപ്പിച്ചും സഹകരിക്കുന്നതാകുന്നു.”

നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങളുമടങ്ങിയ ലേഖനങ്ങൾ മംഗളോദയത്തിൽ മുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കമ്മിറ്റിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ അവയിലും പതിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

* * *

മംഗളോദയം

ഫാൻ

പുസ്തകം ൧൦ }	എടവം	{ ലക്കം ൨

മംഗളം

കമ്മന്താൻ മനുജക്കിഹ ധർമ്മത്തിൻമർമ്മമെന്ന വേദമതം
നിർമ്മലമായ്തെളിയിച്ചൊരു നിർമ്മലനാമകനീന്ദ്രനു തൊഴുന്നേൻ

കെ. വാസുദേവൻ മുസ്സത്.

പുവ്വിമാംസാശാസ്ത്രം.

ഷീഷ്കൾക്കുണ്ടായിരുന്നതായ പൂവ്വി
മാംസാശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി സംക്ഷിപ്തമായ
ഒരു വിവരണം
'മംഗളോദയം'
റായനകാഷ്ഠ
സകര മവാതി
പിപ്പാൻ നിവൃ
ത്തിയില്ല. ജൈ
മിനി നിർമ്മിത
ങ്ങളായ സൂത്ര
ങ്ങളാണു മിമാം
സാസൈദ്ധത്തി
ന്റെ അന്വിതമായിരിക്കുന്നത്. ഈ

സൂത്രങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടുവരെയുള്ളായി വി
ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മീ
മാംസാശാസ്ത്രത്തിന്നു പദാദശലക്ഷണി
എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്ദേഹ
വിഷയങ്ങളായ വേദഭാഗങ്ങളിൽ അതർ
നിഷ്ഠയം ചെയ്യാനായിട്ടാണു മിമാംസാ
ശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെ
വഴിപോലെ ഉപദേശിച്ചു പുരുഷനു പ്രവൃ
ത്തിയേയും നിവൃത്തിയേയും യഥാക്രമമായി
ജനിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ വേദങ്ങളുടെ പ്ര
യോജനം. സംശയരൂപമായ ജ്ഞാനത്തി
ന്നു ഭരിക്കുപും പ്രവൃത്തിയേതൃത്വം സംഭ
വിക്കാത്തതിനാൽ നിശ്ചയാത്മകമായ

ജ്ഞാനം ജനിപ്പിച്ചാൻ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. കർമ്മകാണ്ഡം, ഉപാസനാകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശ്രുതിസമൂഹത്തിൽ കർമ്മകാണ്ഡത്തെ സംബന്ധിച്ച അകാശ്യ സന്ശയങ്ങളുടെ പരിഹാരമാകുന്നു പൂർവ്വമീമാംസയുടെ പ്രയോജനം.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിലെ വിഷയനിരൂപണം അധികരണരീതിയിലാണു ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ശ്രുതിഭാഗത്തെ വിഷയമായെടുത്ത് അവിടെ ജനിക്കാവുന്ന സംശയത്തെ സമേതുകമായി വിചരിച്ചതിനു ശേഷം പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളെ യുക്തികൾകൊണ്ടു വെണ്ണിച്ചു സിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രകരണത്തിന് രേഡികരണം എന്നു പേർ പറയുന്നു. നവീനന്മാരുടെ ഭാഷയിൽ 'അധികരണം' എന്നതിനു 'ക്ലേസ്സ്' എന്നതും പറയാവുന്നതാണ്. അധികരണസിദ്ധാന്തമെന്നു പച്ചാൽ 'ക്ലേസ്സ്'ലെ വിധി' എന്നാണതും. ഇതിലുള്ള ഭേദാഹരണം കാണിക്കാം. 'അക്തവഃ പക്ഷോ ഉപദധാത്' എന്ന വാക്യത്താൽ സ്ത്രീശ്ലാപദംതന്നെകൊണ്ടു നന്നു കൂപ്പട്ട ചരലുകളുടെ ഉപധാനം വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യത്താൽ വിധിക്കപ്പെട്ട അഞ്ചുനം ഏതു പ്രവൃത്തികൊണ്ടാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സംശയം ജനിക്കുന്നു. അഞ്ചുനം ചെയ്യാനതന്നെ ഏതും, തെലം മുതലായവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടാകൊണ്ടു അഞ്ചുനം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് ഒന്നാമതായി തോന്നുന്നത്. എങ്കിലും 'തേജോ വൈ ഏതം' എന്ന അനന്തരവാക്യംകൊ

ണ്ടു ഏതത്തിനെ പ്രശംസിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ ആ വാക്യത്തിന്നു ചെയ്യാതും വരാതിരിപ്പാനായി ഏതംകൊണ്ടു തന്നെയാണ് അഞ്ചുനം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമാന്യമാക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സന്ദേഹമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ വാക്യശേഷംകൊണ്ടു നിണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നാണ് ഈ അധികരണത്തിന്റെ താല്പര്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഈ മാതിരിയിൽ ഭാരോ സംശ്ലാപവാക്യങ്ങളെടുത്തു് അവിടങ്ങളിൽ ജനിക്കുന്ന സംശയങ്ങളെ നിരോധിച്ചു സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്ന ഭാരോ ഘട്ടത്തിന് ഭാരോ അധികരണമെന്നു പേർ പറയുന്നു. വിഷയം, സംശയം, സംഗതി, പൂർവ്വപക്ഷം, സിദ്ധാന്തം എന്നീ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ ഏല്ലാ അധികരണങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽ കമാരിലഭ്യന്റെ പദ്ധതിയും പ്രഭാകരഗുപ്തവിന്റെ പദ്ധതിയും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ശാഖാഭേദങ്ങളുണ്ട്. ആഗ്രന്തേതിനെ ഭേദമതമെന്നും അഭാമന്തേതിനെ ഗുരുമതം എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവയിൽ ഭേദമതത്താണ് പ്രാമാണികന്മാർ വിലവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭേദമതപ്രകാരം രേഡികരണത്തിലെ പൂർവ്വപക്ഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒരു വിധത്തിലായിരിക്കും. അവിടെത്തന്നെ പ്രാഭാകരമതംകൊണ്ടു പറയാമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ പല അധികരണങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്.

മീമാംസകന്മാർ ജ്ഞാനങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യം സ്വതസ്സിദ്ധമാണെന്നു പറയുന്നു. അവരുടെ മതത്തിൽ എല്ലാ ജ്ഞാനങ്ങളും പ്രമാണമാകുന്നു. ശുക്തിയെക്കണ്ടു രജ

തമെന്നെ ഭ്രമമായി തോന്നുന്നതും, ഇതു രജതമല്ല ശുക്തിയാണെന്നുള്ള ബാധ ജ്ഞാനം ജനിക്കുന്നതുവരെ പ്രമാണമെന്ന. ഒരു ജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യം മറ്റൊരു ജ്ഞാനംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ മതത്തിൽ അനവസ്ഥാദോഷത്തെ ഉത്തരവനം ചെയ്തു മിമാംസകന്മാർ പരതഃപ്രാമാണ്യവാദത്തെ വധിക്കുന്നു. മിമാംസകന്മാരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തം വേദപ്രാമാണ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് അഭേദ്യമായ ഒരു പ്രകാരംപോലെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. വേദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കേണ്ട ഭാരത്തെ മിമാംസകന്മാർ പ്രതിവക്തികളുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വേദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ ശരിയാണെന്നു തെളിയിക്കേണ്ട ഭാരം രണ്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. വേദത്തിൽ പറയുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളോ ആധ്യാത്മികങ്ങളോ ആയ സംഗതികൾ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു കേവലം അഗോചരങ്ങളാകയാൽ അവ വേദത്തിൽ പറയുന്നപോലെയാണെന്നു തെളിയിപ്പാൻ ആക്കുന്നു സാധിക്കുക? മിമാംസകന്മാരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാരത്തെയാണു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ശ്ലോകത്തിൽ തട്ടിവെച്ചു ശ്രീമാംശകവി 'സ്വതഃപ്രകാശം പരമം സതാം ഗ്രഹണാനാം ഹി യഥാ യഥായത്' എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വേദപ്രാമാണ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ പൂർവ്വമിമാംസാസിദ്ധാന്തത്തെത്തന്നെയാണ് ഉത്തരമിമാംസയിലും സ്വീകരി

ച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നുതന്നെയല്ല ആത്മവിഷയകങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളൊഴികെ ബാക്കിയുള്ളവയെല്ലാം മിമാംസകന്മാർക്കു വേദാന്തീകര്യം സാധാരണമാകുന്നു. 'വ്യവഹാരേ ഭൂതായ' എന്നാണു വേദാന്തികളുടെ അല്പപരമം. വേദാന്തങ്ങളെ നിണ്ണയിപ്പാനുതകുന്നതായി പൂർവ്വമിമാംസയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങളും പൂർവ്വമിമാംസയിലെ അധികാരണസിദ്ധാന്തങ്ങളും ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിന്റെ അർത്ഥം നിണ്ണയിപ്പാനും അത്രാശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ മിമാംസാജ്ഞാനം സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും സംവാദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുവന്നു വേദാന്തത്തിന്റെ തത്ത്വം മനസ്സിലാവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. സൂതികൾ മുതലായവയുടേയും അർത്ഥനിർദ്ദയത്തിൽ മിമാംസാജ്ഞാനം സഹായിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, മിമാംസാസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അറിയാത്ത ഒരുവന്നു ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും നിഷ്പഷ്ടജ്ഞാനം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്.

മിമാംസകന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള പദാർത്ഥനിരൂപണങ്ങളുടെ ഐക്യ പ്രകാരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കിട്ടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ബോധ്യപ്പെടുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്താണെന്നറിവാൻ സാധിക്കാതായിരിക്കുന്നു. നൈയാധിക്യമാരുടെ പ്രകാരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പല മിമാംസാസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും എടുത്തു വധിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. 'ശക്തി' എന്നൊരു പദാർത്ഥം മിമാംസകന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതി

നെ നിരാകരിക്കുന്ന 'ശക്തിവാദം' എന്നൊരു പ്രകരണം 'മുക്താവലി' മുതലായ ന്യായഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു മീമാംസകന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ചില പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ടെന്ന് ഉൾക്കൊണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതർത്ഥത്തി, അനുപലബ്ധി എന്നു മീമാംസകസമ്മതങ്ങളായ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളെ നൈയാധികന്മാർ നിരാകരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകപ്പെട്ടു കാണുന്ന ചില വിഷയങ്ങളിലൊഴികെ മറ്റുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ മീമാംസകസിദ്ധാന്തം എന്തായിരുന്നുവെന്നറിവാൻ ഒരു മാറ്റവും ഇല്ലാത്തതായൊന്നു കലാശിച്ചിരിക്കുന്നത്. നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളായ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു വെളിവാക്കുവാൻ പലവിധത്തിലും പലരും ശ്രമിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു അവയുടെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ വിഷയത്തിൽ വല്ല പ്രസ്ഥങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടുന്നതായാൽ അതു ഭാരതീയതത്ത്വവിജ്ഞാനത്തിലേക്കു ഉപജ്ഞാകമായി തീരുമെന്നു തീർച്ചയായും പറയാം.

മീമാംസകന്മാർ ശ്രുതിയെ വിധി, മന്ത്രം, അർത്ഥവാദം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരമായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രമാണാന്തരംകൊണ്ടു അറിവാൻ പാടില്ലാത്ത ധർമ്മസാധനങ്ങളെ അറിയിച്ചു പുരുഷനെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ വിധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. 'ജ്യോതിഷോമേന സപാഠകാമോ യജേത' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ വിധികളാകുന്നു. യാഗാദികർമ്മങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാരോ കാര്യങ്ങളെ കാർമ്മിക ചെയ്യാനുതകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ മന്ത്രങ്ങൾ.

'സ്ത്രോതം തേ സദനം കൃണോമി ഏതസ്യ ധാരയാ സുശേവം കല്പന്മാമി' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ പുരോഹിതസദനത്തെ ഏതധാരകൊണ്ടു സംസ്കരിക്കേണമെന്നും മറ്റും സൂരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അതിലേക്കുപകരിക്കുന്നതിനാൽ മന്ത്രങ്ങളെന്നു വ്യവഭാഷിക്കപ്പെടുന്നു. വിധിവാക്യംകൊണ്ടു ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളേയോ കർമ്മാപകരണങ്ങളായ സാധനങ്ങളേയോ പ്രശംസിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അർത്ഥവാദങ്ങൾ. 'വായുവും ശേപതമാലഭേത' എന്ന വിധിവാക്യത്തെ പിന്തുടന്നുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന 'വായുവെവ് ക്ഷേപിഷ്ഠം ദേവതാ' ഇത്യാദികളായ വാക്യങ്ങൾ അർത്ഥവാദങ്ങളാകുന്നു. വായുവെന്ന ദേവത വളരെ ശീഘ്രഗാമിയാകയാൽ വായുദേവതാകമായ കർമ്മം ശീഘ്രഫലപ്രദമാണെന്നു പറഞ്ഞു പ്രശംസിക്കുകയാണ് ഈ വേദഭാഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

വിധികൾക്കുതന്നെ പല അപവാദരവിഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു കർമ്മത്തെ ഒന്നാമതായി വിധിക്കുന്ന വാക്യം ഉൽപത്തിവിധിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. 'അഗ്നിമോത്രം ജുഹോതി' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവ ഇതിലേക്കുദാഹരണമാകുന്നു. വാക്യാന്തരംകൊണ്ടു പ്രാപ്തമായിരിക്കുന്ന കർമ്മത്തിന്റെ ഉപകരണം മുതലായവയെ വിധിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഗുണവിധികളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. പ്രാപ്തമായ അഗ്നിമോത്രത്തിൽ ദധി, പയസ്സ്, മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന ദഷ്ടാ ജുഹോതി' 'പയസാ ജുഹോതി' ഇത്യാദികൾ ഈ വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. ഇന്നു ഫലത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഇന്നു ദ്രവ്യംകൊണ്ടു ഹോ

മിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും ബോധിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെ 'ഫലായഗ്രണവിധി'യെന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിധികൾക്കു പല ഭാവനാത്മകങ്ങളും അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ നോക്കി കല്പിക്കാവുന്നതാണ്.

അപൂർവ്വിധി, നിയമവിധി, പരിസംഖ്യാവിധി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുവിധമായി മറ്റൊരുപ്രകാരത്തിൽ വിധികളെ വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രമാണാന്തരംകൊണ്ടു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥത്തെ വിധിക്കുന്നതിന് അപൂർവ്വിധിയെന്നു സംജ്ഞ. 'ജ്യോതിഷോമേന സ്വർഗ്ഗകാമോ യ ജേത' ഇത്യാദികൾ ഈ ജാതിയിൽ പേരുന്ന. പലവിധത്തിലും കാളം സാധിക്കാവുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ കാശ്ചിദിതിയായി ഒരു പ്രത്യേകവിധത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതു നിയമവിധി. 'പ്രിഹിതവഹനി' മുതലായവ ഇതിലേക്കുദാഹരണമാകുന്നു. പ്രിഹിതകളുടെ ഉദികളുവാൻ അവഹേതംതന്നെ വേണമെന്നില്ല. നവകൊണ്ടു നളിനീട്ടം ഉദികളുവാൻ. എങ്കിലും 'അവഹേതം'കൊണ്ടു ഉദികളുണ്ടായിട്ടുവേണം പുരോഹിതമുണ്ടാക്കുവാൻ എന്നുള്ള വിധി ഒരു പ്രത്യേകമായ മാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിയമവിധിയാകുന്നു. ഒരു സമയത്തു അനേകം വിഷയങ്ങളിൽ പ്രസക്തമാകുന്ന കാളത്തെ ചിലതിൽ മാത്രമായി സ്വീകരിക്കുന്ന വിധിയാണ് പരിസംഖ്യാവിധി. 'പഞ്ച പഞ്ചനവാ ഭക്ത്യാ' എന്നാണിതിലേക്കുദാഹരണം. പഞ്ചനവങ്ങളായ ഞ്ഞികളിലെല്ലാം മംസഭക്ഷണത്തിലുള്ള രാഗത്താൽ ഭക്ഷണം പ്രാപ്തമാകുന്നു. ആ ഭക്ഷണം പഞ്ചനവങ്ങളായ അഞ്ചുജാതി പ്രാണീവിശേഷങ്ങളെപ്പോലെയല്ലെ

ടത്തോളം ഈ ശാസ്ത്രത്താൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരിസംഖ്യാവിധിയിൽ ശ്രുതമായ അർത്ഥത്തിലല്ല താല്പര്യം. പഞ്ചപഞ്ചനവാഭക്ത്യാ' എന്നതിന്നു 'പഞ്ചേതരങ്ങളായ പഞ്ചനവപ്രാണികൾ അഭക്ഷ്യങ്ങളാണെന്ന അംശത്തിലാണു പരമതാല്പര്യം. അതുകൊണ്ടു പരിസംഖ്യാവിധിക്കു വാക്യത്തിന്റെ യഥാശ്രുതാർത്ഥത്തിൽ പ്രവർത്തകത്വം വരുത്തില്ല. ഈ അംശം നിയമവിധിയിൽനിന്നു പരിസംഖ്യാവിധിക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്നും കാരണമാകുന്നു.

അർത്ഥവാദങ്ങൾ അനുവാദം, ഗുണവാദം, ഭൂതാർത്ഥവാദം എന്നു മൂന്നുവിധത്തിലാണ്. പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണംകൊണ്ടറിയിപ്പെട്ട സാധനങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പറയുന്നവയ്ക്കു അനുവാദമെന്നു സംജ്ഞ. 'അഗ്നിമിമസ്യ ഭക്ഷേജം' മുതലായവ ഇതിലേക്കുദാഹരണമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷഭൂതത്തിന്നു വിരോധമായിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഗുണാഭാവംകൊണ്ടു സമർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവ ഗുണവാദങ്ങളാകുന്നു. 'ആദിത്യോ യുപഃ' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ളവയെ ഈ തരത്തിലാണ് ചേർക്കേണ്ടത്. പശുബന്ധനസ്തംഭരൂപമായ യുപം ആദിത്യനാവുകയില്ലെന്ന പ്രത്യക്ഷത്തിന്നു വിരോധം വരികയാൽ യുപം ആദിത്യസദൃശമാണെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദിത്യന്റെ ഗുണങ്ങളായ ഉജ്ജ്വലതാദികളെ യുപത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നുവെന്നു താല്പര്യം. പ്രമാണാന്തരത്തിന്റെ വിരോധമൊ ആനഗുണമോ ഇല്ലാത്ത കമാത്രപരമായും മറ്റുമുള്ളവ ഭൂതാർത്ഥവാദമാകുന്നു. 'ഇന്ദ്രോ പൃഥുമധിത്' ഇത്യാദികളെയാണ് ഭൂതാർത്ഥവാദമെന്നു പറയു

ന്നത്. പുരാണങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള ഇതിഹാസങ്ങളെ ഈ തരത്തിലാണ് വേർതിരിക്കേണ്ടത്.

വിധിരൂപങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾക്കു മാത്രമെ അന്യോപേക്ഷയില്ലാതെ സ്വതന്ത്രബോധകതമുള്ളവെന്നാണ് മീമാംസകന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. ലിങ്ങ്, ലോക്, ലേട്, തദ്യദ്യത്യം ഇതുകൾ വിധിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. മന്ത്രങ്ങൾക്കും അർത്ഥവാടങ്ങൾക്കും വിധിയുടെ ഉപകരകങ്ങളെന്ന നിലയിലാണ് പ്രാമാണ്യം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തിയേയൊ നിവൃത്തിയേയൊ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ആവിർവിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രവൃത്തിയൊ നിവൃത്തിയൊ പരമതാൽപര്യമായിനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വാക്യങ്ങളെല്ലാം അർത്ഥബോധകങ്ങളാകുകയില്ലെന്ന് ഇവർ പ്രബലമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. മാമദികളെപ്പോലെയാണ് നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്, രാവണാദികളെപ്പോലെല്ല എന്നുള്ള ഒരു താൽപര്യമില്ലാതിരുന്നാൽ കാവ്യങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെറും പ്രലാപങ്ങളായി തീരുമായിരുന്നു. രഘുവംശാദികളെ മീമാംസകന്മാർ അനർത്ഥകൃത്തിന്റെ പശ്ചാത്തരയിട്ടാണു ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉപനിഷത്തുകൾപോലും കർമ്മഫലഭോക്താവായ ജീവാത്മാവിന്റെ പ്രശംസയ്ക്കായി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥവാദങ്ങളാണെന്നു പറയാൻ കൂസലില്ലാത്ത കർമ്മശൂന്യൻ രഘുവംശത്തെ നിരർത്ഥകമാക്കി നിരസിക്കുന്നതിൽ എന്താശ്ചര്യമാണുള്ളത്?

കർമ്മങ്ങളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെ നിഷ്ക

യിക്കുന്നതിലാണ് മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗത്തെ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മന്ത്രങ്ങളുടേയും മറ്റും ഉപയോഗത്തെ തികമാനില്ലാത്തതെന്ന ആറ്റു പ്രമാണങ്ങളായ ശ്രുതി, ലിംഗം, വാക്യം, പ്രകരണം, സ്ഥാനം, സമാഖ്യ ഇതുകളുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയും ബലാബലവിചാരത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള വിവരണം മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിലേക്കു നിർത്തിവെപ്പാണു നിർമ്മമുള്ള. ശ്രുത്യർത്ഥനിഷ്ഠയത്തിൽ ശുദ്ധേയങ്ങളായ ഉപക്രമം, ഉപസംഹാരം, അദ്വൈതം മുതലായവയെപ്പറ്റിയും ഒരു പ്രത്യേകപ്രബന്ധം എഴുതേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കുകൾ പറഞ്ഞാൽ ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളാം. ജൈമിനിനിർമ്മിതങ്ങളായ സൂത്രങ്ങൾക്കു ശബരസപാമികളാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഭാഷ്യവും അതിന്റെ വിവരണമായി കമാരിലട്ടുൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വാർത്തികവും ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ളവയാണ്. പാർത്ഥസാരഥിമിശ്രന്റെ കൃതിയായ ശാസ്ത്രദീപിക മീമാംസയിലെ മറ്റൊരു പ്രൗഢഗ്രന്ഥമാണ്. ഭാട്ടദീപിക, ഭാട്ടരഹസ്യം, ഭാട്ടചിന്താമണി മുതലായ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ മീമാംസയിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. മാധവാചാര്യരുടെ ന്യായമാല, വാസുദേവദീക്ഷിതരുടെ അദ്ധ്യാത്മമീമാംസാകുന്തലപ്പുത്തി എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂത്രകുമാരസാരകളായ സുഗമഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ ആരംഭപാഠത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ ദുർലഭമായിട്ടാണു

കാണുന്നതിന്. ലൗഗാക്ഷിഭാസ്കരന്റെ അത്ഥംഗ്രഹവും, ആവദേവന്റെ ന്യായപ്രകാരവും മാത്രമേ ചെറിയ പ്രകരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ മിഥാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വരൂപജ്ഞാനത്തിനുപോലും തീരെ മതിയാവാത്തവയുമാണ്. ഗ്രന്ഥാനുപേഷകന്മാരുടെ പരിശ്രമം കൊണ്ടു, മിഥാംസാശാസ്ത്രത്തിലുള്ള നല്ലതല്ല പ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നതായാൽ അതു ശാസ്ത്രവ്യസനികൾക്കു വലിയ ഭരണഗ്രന്ഥമായിരിക്കുന്നതാണ്. കർമ്മ

ശുദ്ധമായ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ വ്യക്തതകാലത്തു പല മിഥാംസകന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഐതിഹ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും അറിയാനിടയായിട്ടുണ്ട്. കേരളീയന്മാരായ മിഥാംസകന്മാർ മിഥാംസാവിഷയകമായ ഭരണഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? പരിഷ്കാരമേകാംകൊണ്ടു മതിമറന്നിരിക്കുന്ന പുതിയ കൂട്ടരുടെ തലയിലുണ്ടോ ഈ കഥ കയറുവാൻ പോകുന്നു? കഷ്ടം കാലത്തിന്റെ ക്രൂരപരിണാമമെന്നെ പറയേണ്ടതുളളൂ.

എ- എസ്സ.

ചാണക്യനും രാക്ഷസനും

പി.

ചാണക്യനും രാക്ഷസനും, മുദ്രാരാക്ഷസനാടകത്തിലെ രണ്ടു പ്രധാനപാത്രങ്ങളാണ്. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ചതുർത്ഥൻ മഗധരാജ്യത്തെ ഭരിച്ചിരുന്ന ചിട്ടിയായ കഥയേയും അതു സംബന്ധമായുണ്ടായ ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളേയും ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു മഹാകവി വിശാഖദത്തൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു രാജ്യതന്ത്രപഞ്ചകമായ ഏകസംസ്കൃതനാടകവുമാണ് മുദ്രാരാക്ഷസം. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനേകം കഥാപുരുഷന്മാരുണ്ടെങ്കിലും, ചാണക്യനേയും രാക്ഷസനേയും എടുത്തു കളഞ്ഞാൽ, സിംഹവും ഗജവുമില്ലാത്ത ചനം പോലെ നാടകം ശൂന്യമായിത്തീരും. ചാ

ണക്യനും രാക്ഷസനും ചെയ്യുന്ന നിതിപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഫലത്തിന്നു് അവരല്ലാ അധികാരികളെങ്കിലും, അവരില്ലെങ്കിൽ നാടകത്തിന്റെ സമ്യഗ്ഭാവവും നശിച്ചു കൂട്ടത്തിലാവുന്നതാണ്.

ചാണക്യന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം വിഷ്ണുമുഖൻ എന്നാകുന്നു. കൌടീല്യൻ എന്നു മറ്റൊരു പേരും ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം നീതിശാസ്ത്രപണ്ണിതനായ ചാണകന്റെ പുത്രനും, ഭരണസദണ്ഡനീതിയിലും ചതുഷ്ചക്രഗമായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും വിദഗ്ദ്ധനാണ്. അത്ഥംശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രണേതാവും ഇദ്ദേഹം തന്നെ. ജാതിയിൽ ഇദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണനാണ്. രാക്ഷസനും ബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ.

രാക്ഷസനെ പേരുവെന്ന് എങ്ങിനെ യോ? ഇദ്ദേഹം മഗധവംശത്തിൽ ജനിച്ച നന്ദരാജാക്കന്മാരുടെ 'കലാഭാരത'മായ വക്ത്രാസാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കേൾവിപ്പെട്ട ഒരു മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠനും, നീതിവിദ്യയിൽ ചാണക്യനോടു കിടപിടിക്കുന്ന ഒരു യോഗിനുമാണ്.

ചാണക്യൻ യൌവനകാലത്തു തന്നെ രാക്ഷസന്റെ വിരോധിയായിത്തീർന്നു. നവനന്ദന്മാരും ചന്ദ്രഗുപ്തനുമായുണ്ടായ വിരോധത്തിൽ നന്ദന്മാരുടെ ഭാഗത്തു രാക്ഷസനും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പക്ഷത്തിൽ ചാണക്യനുമാണ് മുൻതടന്നു പ്രവർത്തിച്ചത്. നന്ദവംശജനായ സുചാർമ്മസിദ്ധി തനിക്കു സുനന്ദ എന്ന ക്ഷത്രിയഭാര്യയിൽ ജനിച്ച നവനന്ദന്മാർക്കു രാജ്യാധികാരം കൊടുത്ത്, മറ്റു എന്ന ശുഭഭാര്യയിൽ ജനിച്ച മൌര്യനെ സേനാപതിയാക്കി രാജ്യം ഒഴിഞ്ഞു തപസ്സു ചെയ്യാനായി തപോവനത്തിലേയ്ക്കു പോയശേഷം, നന്ദന്മാർ തങ്ങളുടെ വംശമാത്രമായ രാക്ഷസന്റെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി മൌര്യനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂറു മക്കളേയും ഉപായത്തിൽ അപായപ്പെടുത്തി. ദൈവഗത്യാ മൌര്യപുത്രന്മാരിൽവെച്ചു ബുദ്ധിമാനായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ മാത്രം ശേഷിച്ചു. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ നന്ദന്മാരോടു പകരം ചോദിച്ചാനായി, നീതിവിദഗ്ദ്ധനായ ചാണക്യനെ ഗുരുവായി വരിച്ച് അഭയം പ്രാപിക്കുകയും, ചാണക്യൻ തന്റെ നീതിവിദ്യാപ്രയോഗത്താൽ നന്ദന്മാരെല്ലാം നിഗ്രഹിച്ചു ചന്ദ്രഗുപ്തനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു ചാണക്യൻ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിയായിത്തീർന്നു. രാക്ഷസനാകട്ടെ, തനിക്കെത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട നന്ദവംശത്തിന്റെ ഉ

ന്മുഖനാശം ചെയ്ത നീമിത്തം ചാണക്യന്റെ വിരോധിയും ആയി.

ചാണക്യൻ തന്റെ ശ്രോധാഗ്നിയിൽ ശലഭതുല്യമായി നവനന്ദന്മാരെ ഹോമിച്ചതിന്നു കാരണം ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ അപേക്ഷ മാത്രമല്ല, നന്ദന്മാർ ചാണക്യനെ സദസ്സിൽവെച്ചുപമാനിച്ചതും അതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ നന്ദന്മാരുടെ രാജധാനിയിൽ അതിഥിയായിച്ചെന്നു ഭക്ഷണത്തിനായി മാന്യസ്ഥാനത്തു കയറിയിരുന്നപ്പോൾ 'ഇതേതാ ഒരു വടു' എന്നു പറഞ്ഞു നന്ദന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അഗ്രാസനത്തിൽനിന്നിറക്കി അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അപമാനം സഹിക്കാതെ ചാണക്യൻ 'എന്നാലിനി നന്ദന്മാരുടെ ഉലപ്പേറ്റം ചെയ്തിട്ടേ മാറ്റു കാർയ്ക്കുള്ളൂ. ഈ കുടമ കെട്ടുന്നതും അതു കഴിഞ്ഞിട്ട്' എന്നു ശപഥം ചെയ്ത് തന്റെ കുടമ കെട്ടിച്ചിട്ട് ആ സദസ്സിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോന്നു. അതിന്നുശേഷമാണ് ചാണക്യനും രാക്ഷസനും തമ്മിൽ വിരോധമായത്.

ചാണക്യരാക്ഷസന്മാരുടെ മത്സരത്തിന്റെയും നീതിപ്രയോഗത്തിന്റെയും ഒരു മുഖവുര മാത്രമാണ് നന്ദവംശോന്മുഖനും, അതിന്നുശേഷമാണ് അവരുടെ നീതിവിദ്യയിലെ പ്രധാനപരീക്ഷകൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ചാണക്യന്റെ ശപഥം നന്ദവംശം നശിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമാണെങ്കിലും, അവരെ കൂട്ടത്തോടെ കൊല ചെയ്തു ചന്ദ്രഗുപ്തനെ രാജാവാക്കി കസ്യമപൂരത്തിലെ സുഗാംഗപ്രാസാദത്തിൽ കയറ്റിയിരുത്തിട്ടുകൂടി ആ ശ്രോധമുത്തിയുടെ ശ്രോധം ശമിച്ചില്ല. സുചാർമ്മസിദ്ധിയുടെ സ

വ്യാകുൽക്കളിലും ഉള്ളിത്തൂല പ്രവർത്തിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തെ വളരെ ബഹുമാനിച്ചും സ്തോമിച്ചും കഴിഞ്ഞ മന്ത്രിവർണ്ണനായ രാക്ഷസൻ, തൽപുത്രന്മാരായ നന്ദനാരോടുകൂടി താൻ ക്ഷത്രിയവംശംതന്നെ നശിപ്പിച്ചുകൂടത്തക്ക കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരും, രാക്ഷസനെ പാട്ടിൽ പിടിച്ചു അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു ചന്ദ്രശ്ചന്ദ്രൻ മന്ത്രിസ്ഥാനം സ്വീകരിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം അതേവരെ ചെയ്ത പണിയെല്ലാം പാഴിലായിത്തീരുമെന്നും ചാണക്യൻ വിചാരിച്ചു. നന്ദവംശത്തിൽ ഒരാളെങ്കിലും ജീവനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം രാക്ഷസനെ പാട്ടിൽ വെട്ടത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു ചാണക്യനു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്, നന്ദന്മാരെ കയ്യിൽ രാജ്യഭാരമേല്പിച്ചു വാനപ്രസ്ഥശ്രമം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതിൽ പോയി തപസ്സുചെയ്യുന്ന ആ സാധു സർവ്വാംശസിദ്ധിയെക്കൂടി ചാണക്യൻ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 'പത്തും ഒന്നും പതിനൊന്ന്' എന്നുവെച്ച് രാക്ഷസനെക്കൂടി നിഗ്രഹിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിക്കുമെങ്കിലും അതിന്നദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല. കാരണം, രാക്ഷസനെപ്പോലെ പ്രാപ്തനും വിശ്വസ്തനുമായ മറ്റൊരാളെ മന്ത്രി ലോകത്തിലില്ലാത്തതന്നെ. അതുകൊണ്ടു, രാക്ഷസനെ ചന്ദ്രശ്ചന്ദ്രന്തിരോധി വെക്കുകയ്ക്കു ചെയ്യാതെ തന്റെ അഴിച്ചു കെട്ട കെട്ടുകയ്ക്കു എന്നുകൂടി ചാണക്യൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. ആ പ്രതിജ്ഞ നിർവ്വഹണത്തിന് നീതിശാസ്ത്രചാതുര്യമായ ചാണക്യൻ പ്രയോഗിച്ച നീതി കൗശലമാണ് മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ വിഷയം.

ധർമ്മനീതി, ശാസ്ത്രനീതി എന്നു രണ്ടു വിധം നീതികളുള്ളതിൽ ശാസ്ത്രനീതിയാണ് ചാണക്യനീതി. 'ശാസ്ത്ര ശാസ്ത്ര' എന്ന ന്യായപ്രകാരം പ്രകൃതത്തിൽ രാക്ഷസൻ പ്രയോഗിച്ചതും ശാസ്ത്രനീതി തന്നെ. പക്ഷേ, അതിന്നു ചാണക്യനീതിയെക്കാൾ കറച്ചൊരു മാർഗ്ഗം ഇല്ലാത്തവില്ല. ശാസ്ത്രനീതിയാണു കലികാലത്തു കാർത്തികനാഥികം കൊള്ളുന്നതെന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഭൂരിപക്ഷഭിപ്രായം എങ്ങിനെയാവാലും ചാണക്യൻ ആ പക്ഷക്കാരനാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവെല്ലാം. ശത്രുവിനെ തോല്പിക്കുവാൻ സാമദാനഭേദഭണ്ഡങ്ങളായ നാലുപായങ്ങളും തത്ത്വംനോക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ചാണക്യൻ അതിസമർത്ഥനാണ്. ശത്രുവിന്റെ ഉള്ളും കള്ളിയും കാണുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള കണ്ണുകൾ ഒരുകാരാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിലാരേയും അദ്ദേഹത്തിന്നു വിശ്വാസമില്ല. തന്റെ ഉള്ളു കള്ളികൾ പുറത്തേക്കു ഒരു വിധത്തിലും മൂപ്പർ കാണിക്കുകയില്ല. ശുണ്ണിയാണെന്നു കിട്ടി ചാണക്യനു മൂക്കുത്താണ്. ശുണ്ണിയെടുത്ത് ഒരു കായ്ക്കത്തിൽ കടന്നിറങ്ങിയാൽ പിന്നെ കായ്ക്കം സാധിക്കുന്നതുവരെ മറ്റൊരു വിചാരമില്ല. തനിക്കുപദവം ചെയ്യുന്നവനോടു അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള പങ്കെന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. വഴിക്കു പോകുമ്പോൾ ഒരു ദർപ്പപ്പല്ല. കാലിൽ തടഞ്ഞതിന് ആ പുല്ലു മുറുക്കോടെ വരിച്ചു കരിച്ചു കലക്കിക്കുടിച്ച് കൂടത്തു പുളിയുടെ പകയെപ്പറ്റി പറയേണമെന്ന് എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? താൻ പിടിച്ചു കാര്യം സാധിക്കുന്നതിന് എന്തു വേണമെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ ചാണ

കൃന് മേലുകീഴാകട്ടെ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളാകട്ടെ നോക്കുകയില്ല. 'എങ്ങനെ വിന്നാലും പൂഞ്ച തഞ്ചത്തിൽ വീഴും' എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ എത്ര വലിയ അപകടത്തിൽനിന്നും അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ തക്ക ബുദ്ധിശക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിയാണെങ്കിലും കാര്യം നടത്തുവാനുള്ള സകലസാധനവും രാജാവിനല്ല, മന്ത്രിക്കാണ്. രാജാവു കേവലം സചിവായത്തസിദ്ധിയാകുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പേരിൽ മന്ത്രിയെ വളരെ സ്നേഹമാണെങ്കിലും സംസാരമൊക്കയും വളരെ താണ ഒരു നിലയിലാണ്. 'വൃഷഭൻ' എന്ന നികൃഷ്ടവാക്കല്ലാതെ ചാണക്യൻ ചന്ദ്രഗുപ്തനെപ്പറ്റി പറയറില്ല. 'ആയുധാണക്യൻ' എന്നു കേട്ടാൽ കസ്യമപരത്തിലെ സകലജനങ്ങളും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ചന്ദ്രഗുപ്തൻ തന്നെയും കിടക്കിട വിറയ്ക്കും. മന്ത്രിയുടെ അധികാരശക്തി ഇത്രമേൽ ഉണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹജീവിതം എത്രയും കൃത്യമായി നിലയിലാണ്. ഇടത്തു പൊളിഞ്ഞു വീഴാറായ ഒരു ചെറുവേനത്തിൽ ഏറ്റവും കരുത്തിയ മട്ടിലാണദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. എന്നാൽ രാക്ഷസന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. അദ്ദേഹം നന്ദവംശമാത്രമുള്ള എത്രയും ഉയർന്ന പദവിയിലാണ് താമസം. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിച്ചിട്ടാണ് ചാണക്യനെപ്പോലെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ഇഷ്ടങ്ങൾ സംധിപ്പിക്കുന്നത്. ആശ്രിതന്മാരെയും സ്നേഹിതന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ വിശ്വാസമാണ്. ഭീനന്മാരിൽ ഒരു 'സുഹൃത്തുക്കളിൽ സ്നേഹം മുതലായ ഗുണങ്ങൾക്കു പുറമെ സർവ്വോപരിയായി സ്വാമിഭക്തിയും രാക്ഷസനുണ്ട്. തന്റെ സ്വാമിയായ സർവ്വതത്ത്വസിദ്ധി വംശത്തോടെ നശിച്ചുപോയിട്ടു കൂടി സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേരിലുള്ള കടമ തിഷ്ഠുവാനായിട്ടാണ് രാക്ഷസൻ ശത്രുക്കളോടൊന്നിട്ടത്. സർവ്വതത്ത്വസിദ്ധിയുടെ പേരു പറയുമ്പോഴുൾ രാക്ഷസന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയും. ഇതൊക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നും ചൊല്ലുകളിൽനിന്നും അനേകം പ്രായശ്ചം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. 'വിശ്വസിച്ച് വരെ വിശ്വസിക്കുക' എന്ന ഗുണം ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കഥയിൽനിന്നു ധാരാളം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. രാക്ഷസനുള്ള ഈ വക ഗുണഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചാണക്യനു നല്ല അറിവും ബഹുമാനവുമുണ്ട്. ഇത്രമേൽ ഗുണവാനായ രാക്ഷസനെ മന്ത്രിയായിക്കിട്ടിയാലെ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിന്നുറപ്പു വരികയുള്ളൂ എന്നു 'വെച്ചിട്ടാണ്' ചാണക്യൻ, കാട്ടാനയെ വാരിപ്പഴിയിൽ ചാടിച്ചു പിടിച്ചിടുന്നതുപോലെ, രാക്ഷസനെ വിവിധോപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു വശത്താക്കി പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നുണ്ടെന്നുണ്ട്.

കെ. വി. എം.

മുധനന്റെ കഥാകഥനം .

മുധനൻ ഒരു രാജസദസ്സിലെ വിദ്വാനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണരീതി എന്തായിരുന്നു എന്നൊരു കാര്യം തീർത്തു. എങ്കിലും വിദ്വാന്മാരെ അറിഞ്ഞു വെച്ചു. മാനിക്കുന്ന ആളായിരുന്നു, നിശ്ചയം തന്നെ. മുധനൻ യുവാവായ ഒരു കണ്ണാടക കവിയാണെന്നു. സകലസൽഗുണസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയിനി മനോരമയ്ക്കും അദ്ദേഹവും എത്ര തരത്തിലാണ് അവരുടെ ഗൃഹജീവിതത്തെ നയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മുധനൻ ഉണ്ടാക്കിയ ശ്രീരാമശാപമേയം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു സന്താനംപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടു അധികനാളായിട്ടില്ലെന്നു ഏകദേശം ഉറപ്പാക്കാം. പക്ഷെ സമയം മുഴുവൻ അന്താവിനെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ ഭാര്യയുള്ള സങ്കടവും ഇതിനെ എങ്ങനെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ വർഷംകൊണ്ടൊന്നായിട്ടു. ശത്രുവിരോധിനിയായ മനോരമയ്ക്കും അക്കാലങ്ങൾ വളരെ ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം വൈകിട്ടു മുധനൻ രാജസദസ്സിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ മനോരമ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദപ്രക്ഷാളനത്തിനു കറുത്തു ജലവും ഇരിക്കുന്നതിനു ഒരു പലകയും കൊടുത്തിട്ടു താൻ പ്രത്യേകം ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്ന കുറെ ഫലങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതു ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തനായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഇപ്രകാരം സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു:—

മനോരമ—ഓ! ഈ ദിവസങ്ങൾ എത്ര ദുസ്സഹമായിരിക്കുന്നു. തീരെ സമയം പോകുന്നില്ല. പ്രാണനാഥൻ ഒരു കഥ പറഞ്ഞാൽ എനിക്ക് വളരെ സുഖം തോന്നും.

മുധനൻ—പ്രിയേ! നിന്റെ ഇഷ്ടം അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കഥ പറയുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. നവരസങ്ങളിൽ എതിരോടാണ് നിനക്കധികം ഇഷ്ടമുള്ളത്? ശൃംഗാരമോ കരുണമോ വിരരസമോ എന്താണ്?

മനോ—എല്ലാ രസങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു കഥ പറയണം.

മുധനൻ—അതുകൊണ്ട്, ഭീമന്റെയൊ വിക്രമന്റെയൊ കഥ പറയൂ.

മനോ—എനിക്കതു രണ്ടും കേൾക്കേണ്ട. ശ്രീരാമന്റെ കഥയല്ലേ അധികം നല്ലത്?

മുധനൻ—എന്നാൽ സീതാവിവാഹമാകട്ടെ.

മനോ—അത് ഇതിനുമുമ്പു എന്തോടു പറഞ്ഞതാണല്ലോ. ഇന്നൊരു പുതിയ കഥ കേൾക്കാനാണ് എനിക്ക് ഗ്രാഹം. മുധനൻ—ശ്രീരാമശാപമേയം മാത്രമല്ല? ഗദ്യമോ പദ്യമോ എന്താണ് വേണ്ടത്? മനോ—പദ്യം പാഠക്കല്പപോലെ മുഴുവനും ഗദ്യം രോസാപ്പുപോലെ മുഴുവനും ആകയാൽ ഗദ്യത്തിൽ തന്നെ പറയണം.

മുധനൻ—അതുകൊണ്ട് നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ. നല്ല സംസ്കൃതഗദ്യത്തിൽ പറയാം.

മനോ—കുസ്മുദിനയെപ്പോലെ വാസനയുള്ള എന്റെ മാത്രഭാഷയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനാണ് സംസ്കൃതപദം തിരയുന്നത്?

* ഭീമന്റെയൊ വിക്രമന്റെയൊ കഥ.

മുധ — എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മനോരമേ! ഇതു പവിഴവും ചേർന്ന നിന്റെ ഈ കണ്ണാഭരണംപോലെ സംസ്കൃതവും കണ്ണാടകവും ഇടകലർത്തി പറഞ്ഞാലോ?

മനോരമ സമ്മതിച്ചു. മുധനൻ പ്രതിഫലം കിട്ടാതെ യാതൊരു കഥയും പറയുക പതിവില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ മഹാരാജാവുപോലും അഭിനന്ദിച്ചു മതിയായ പ്രതിഫലം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു.

മുധ — ആകട്ടെ, ഞാൻ കഥപറയും. എന്നാൽ നി എനിക്ക് സമ്മാനം തരും?

മനോ — ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ തന്നേക്കാം.

മുധ — എന്ത്? നിന്നെത്തന്നെ എന്നോ! നിന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും കൂടി നിന്നെ എനിക്കായി തന്നിട്ടുള്ള കഥ മറന്നുപോയോ? വിണ്ടും നീ എങ്ങിനെയാണു തരുന്നത്?

മനോ — ചിന്നെ ഞാനെന്താണു തരേണ്ടത്? എങ്കിലും ഒരു കഥ പറയണം; അപ്പോഴാകട്ടെ. മഹാരാജാവും കഥ പറഞ്ഞ ശേഷമാണല്ലോ സമ്മാനം തരുക പതിവുള്ളത്.

അതു മതി എന്നു പറഞ്ഞു മുധനൻ കഥപറയാനാരംഭിച്ചു. ശ്രോതാവിന്റെ നയനങ്ങളിൽനിന്നും ധാരമുറിയായതെ അശ്രുകളണങ്ങൾ പ്രവഹിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ, സീതയെ കാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനോടൊത്തൊപ്പിക്കുന്ന ഭാഗം അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നു. മർദ്ദഭേദമായ വിധത്തിൽ സീത വിലവിക്കുന്നതും അവസാനത്തിൽ അവളെ തനിയെ കാട്ടിൽ വിട്ടിട്ടു ലക്ഷ്മണൻ അയോധ്യയിലേക്കു മടങ്ങുന്നതും അപ്പോൾ വേഗം! ഞാൻ കരഞ്ഞു എന്നു രാമഭവനോടു പറയരുതെ, അദ്ദേഹം ഇതറിഞ്ഞാൽ ഇതിലധികം വിലവിക്കും. എന്നുവേദിക്കുന്നതും മറ്റും വർണ്ണിച്ചശേഷം 'ഇവിടെ അയോധ്യയിൽ സീതാമൻ ഓടിപ്പോയി' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ

കേരളക്കരകൾക്കു കളയു. ആ ഹോരവനത്തിൽ അനന്യശരണയായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട സീതയുടെ സ്ഥിതി എന്തായി എന്നറിയാത്തതിട്ട് എന്റെ ഹൃദയം തളരുന്നു.' എന്നു മനോരമ ഇടയ്ക്കു തടഞ്ഞു പറഞ്ഞു. അനന്തരം വാല്മീകി മഹർഷി തന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു അവളെ കൂട്ടിച്ചുക്കൊണ്ടുപോയ കഥ പറഞ്ഞശേഷം 'ഇവിടെ അയോധ്യയിൽ സീതാമൻ.....' എന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ

മനോ — എന്നസംബന്ധമാണ് പ്രിയതമൻ പറയുന്നത്? സീതയെ ദൂരത്തറിഞ്ഞ അരുഹിണി ഹൃദയൻ സീതാമാനോ? അയാൾ ഭീമനായിരിയ്ക്കാം.

മുധ — പ്രിയെ! ഇതു ശരിയല്ല. അദ്ദേഹം കഠിനഹൃദയനോ? സീതയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു എത്രമാത്രം വ്യസനമുണ്ടായി എന്നു നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടെ?

മനോ — എന്ത്? അദ്ദേഹം വിധികർത്താവും കറാക്കാരനും രണ്ടും ആയിരുന്നു എന്നോ? ജപ്തിതന്നെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതായിവന്നോ?

മുധ — പ്രിയെ! നീ എന്നാണു പറയുന്നത്? ആരാണു വിധികർത്താവ്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു നിഷ്പക്ഷമായി നൃക്കിഴുന്നതിന് അദ്ദേഹം ചുമതലപ്പെട്ട

ട്ടവനല്ലേ? രാമൻ സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ച് എന്നു വിചാരിയ്ക്കരുത്. മനോ—രാമനുപേക്ഷിച്ചാലും ലക്ഷ്മണനുപേക്ഷിച്ചാലും ലോകനുപേക്ഷിച്ചാലും എന്തായാലും ഫലമൊന്നുതന്നെ. നിർഭാഗ്യവതിയായ ആ സാധു നിഷ്ക്കണ്ഠം വനത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം വീണ്ടും കഥ തുടൻ. കഥാഭാഗത്തേയ്ക്കു അവളെ ഒന്നുകൂടി ആകർഷിക്കുന്നതിനായി ഇടയ്ക്കു അദ്ദേഹം 'ദേവി' എന്നു സംബോധന ചെയ്തു.

മനോ—ദേവി! ശ്രീദേവിയോ ഭൂദേവിയോ? മുധ—ഞാൻ നിന്നേയാണ് ദേവി എന്നു വിളിച്ചത്.

മനോ—അങ്ങനെയുടെ ധർമ്മപതിയായ ഇവളെ ദേവി എന്നു വിളിക്കത്തക്കവിധം കഥയിൽ അത്രമാത്രം ചായിച്ചിരിയ്ക്കും.

മുധ—എന്തോ എനിക്ക് നിശ്ചയമില്ല.

മനോ—ഞാൻ എന്തു ദേവിയായെന്നാണ് പറഞ്ഞത്?

മുധ—രതിദേവിയല്ലാതാരാണ്?

മനോ—അപ്പോൾ അവിടന്നു മദനഭേവനാണല്ലോ.

മുധ—ദേവിയുടെ അനുഗ്രഹം അങ്ങനെയൊന്നാണെങ്കിൽ, ആകട്ടെ.

മനോ—മന്ദമെന്നു ഉണ്ടാക്കുന്ന മദനഭേവ! അങ്ങനെയുടെ രതിദേവിയെ ഒന്നു വെണ്ണിക്കുക.

മുധ—ഇതൊരു വലിയ കല്പനതന്നെ. ഞാൻ ദേവിയെക്കുറിച്ചു പാടുകയെന്നോ?

മനോ—രതിദേവിയെ വെണ്ണിയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തു മനസ്സാണു്?

മുധ—ഹാ! ഈ മദനഭേവനോ? പാടാൻ

സാധിയ്ക്കുകയില്ലെന്നോ? കൂടിയെ തീർന്നു വരുന്നപക്ഷം അതിനും കുറിയുമായിരിയ്ക്കും. 'കേവലയദിച്ചുണ്ടെ' അതിശയിയ്ക്കുന്ന നേത്രഭംഗിയും ചന്ദ്രബിംബംപോലെ ശോഭമാനമായ മുഖകമലവും ആ കൃശാംഗിയെ സവിശേഷം.....'

മനോ—(കടാക്ഷവിഷേപത്തോടെ) നിങ്ങളുടെ രതിദേവിയ്ക്കു് അത്ര കൃശമായ ശരീരമാണെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ അവർക്കു ക്ഷയരോഗം പിടിപെട്ടിരിയ്ക്കും. കണ്ണിലും മുഖത്തും പുഷ്പവും ചന്ദ്രമുണ്ടെങ്കിൽ നിത്യനായ അവളുടെ കാമുകൻ അവളെ പിരിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതിനാലുള്ള വിരോധീഭവത്തു വരികാകാം ചെയ്തതായിരിയ്ക്കും.

മുധ—എന്റെ ഭരതദേവത! എന്താണിത്ര കോപിയ്ക്കുന്നതു്. ഞാൻ സരസ്വതിയെ ഒന്നു വെണ്ണുക. സാക്ഷാൽ രതിദേവിയെ ആദ്യ മടങ്ങു പുക്കയ്ക്കുന്നതിന്നു അപ്പോൾ എനിക്ക് സാധിയ്ക്കുമെന്നു ഞാനിതാ ഈ പൂണന്തൽ തൊട്ടു സത്യം ചെയ്തല്ലോ. (സരസ്വതിയെ വെളിക്കുന്നു.)

മനോ—ദേവി പ്രസാദിച്ചൊ?

മുധ—പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും കീർത്തനംകൊണ്ടും ദേവി പ്രസാദിച്ചിരിയ്ക്കണം. ഇനി ഞാൻ വെണ്ണിയ്ക്കട്ടെ. 'മഹാകാളിയെപ്പോലെ കറുത്ത.....' അവളെ കേശാദിപാദം വെണ്ണിക്കണമെന്നു കരുതിയാണ് മുധനൻ ഇപ്രകാരം ആരംഭിച്ചത്. അപ്പോഴെങ്കിലും മനോരമ തട്ടത്തുകൊണ്ടു്, 'രതിദേവിയെ സ്തുതിയ്ക്കുന്നതിന്നു മഹാകാളി എന്തു വേണം?'

മുധ—ഹാ! നീ ഇടയ്ക്കു തടസ്സം ചെയ്യുന്നു

വല്ലോ. അപ്പോ ഞാൻ വിഷ്ണുശാപത്തെ
ധരിച്ചില്ലല്ലോ. അതിനാലാണു തട
സ്സമുണ്ടായത്.

‘വന്ദേമംവിഷ്ണുരാജേന്ദ്ര
മേകദന്തംഗിണേശ്വരം

.....
മഹാകായപ്രസിദമ’.

എന്താ രതിദേവിയെ സൂതിയ്ക്കുന്ന
തിന് എന്തെ അനുഗ്രഹിച്ചാൽ, അവർ
എന്തിയ്ക്കു തന്നെ സമ്മാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാ
ഗം അർപ്പിച്ചായി സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളാം.

മനോ—അങ്ങയുടെ വിഷ്ണുരാജൻ ഏകദ
ന്താണെന്നല്ലെ പറഞ്ഞത്? പിന്നെ
യെങ്ങിനെയാണദ്ദേഹം ഭക്ഷണം കഴി
യ്ക്കുന്നത്?

മുധ—പ്രിയേ! എന്താണിത്? ഈശ്വരൻ
ഭക്ഷിയ്ക്കുമോ? എങ്കിൽ ഞാൻ കൊടുക്കു
കയും ചെയ്യും.

മനോ—പിന്നെ അവിടുത്തെ സ്കന്ദൻ
ഉള്ളത്?

മുധ—നിശ്ചയമായും നീ വല്ലതും തരുമോ?

മനോ—കിട്ടുമെന്നുതന്നെ വിചാരിയ്ക്കുക.

മുധ—അതു മുഴുവൻ ഞാനെങ്ങിനെ തി
ന്നാം? അതു കൊണ്ടു കാമദേവനു * ച
ർച്ചയും ഗരിശിയും മുധനനു അവലും
പഴവും അതിമധുരമായ കഥ പറഞ്ഞു
കവിയ്ക്കു കരിമ്പും കൊടുത്തുകൊണ്ടു ഏ
ന്റെ പങ്കായി നാളികേരവും സ്വീക
രിയ്ക്കും.

മനോ—അതു കൊള്ളാം. രതിദേവിയെ
ന്നു കൊടുക്കും.

മുധ—ദേവിയൊന്നല്ലെ തന്നെത്.

മനോ—മവോമേയ്ക്കോ?

* ഇവ ചില ഭക്ഷണവസ്തുക്കളുടെ ക
ണ്ണാടകപ്പേരുകളാണ്.

മുധ—രതിദേവിയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂതിയിൽ
ഞാൻ മനോരമയെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുപോയി.
ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളെല്ലാം പക്ഷ വെച്ചു
തിന്നതുകൊണ്ടു വല്ലതും ഉറപ്പിച്ചും വ
ന്നാൽ ഞാനതു മാനോയ്ക്കു കൊടുക്കും.
മനോ—എന്തൊരു കഠിനഹൃദയൻ! ഇരി
യ്ക്കട്ടെ കഥ പറയണം.

ഇങ്ങിനെ ആ തർക്കം തീർന്നു. മുധനൻ
കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി. ആ ഭാഗം മുഴു
വൻ ഇവിടെ പകർത്തണമെന്നു വിചാരി
യ്ക്കുന്നില്ല. ഇനി നമുക്കു മറ്റൊരു ഭാഗത്തേ
ക്കു കടക്കാം. ദിഗ്വിജയത്തിനായി പുറ
പ്പെട്ട ശത്രുക്കളെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മ
ഹാസേനയേയും പതുർപ്പിധുവിടവങ്ങളോടു
കൂടി ഭരതദൂത സഖ്യമിട്ടു കഥ മുധനൻ
പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

മനോ—സുപാഗതവചനങ്ങളാൽ മാത്രമാ
യിരിയ്ക്കാം; അതൊ വാസ്തവമായും സ
ഖ്യമിട്ടു എന്നോ?

മുധ—കുരിയ്ക്കുകയല്ല; അവർ ഉഷ്ണനവും
സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും വാസനാദ്രവ്യങ്ങളും
മറ്റും സമ്മാനിച്ചു അവയുടെ മറ്റൊരു
ശൃംഗം സാധിച്ചു സഖ്യമിടുക തന്നെ
ചെയ്തു.

മനോ—അനേകാചിമം ഭടന്മാർക്കു വേണ്ട
സാമഗ്രികൾ ഒരു കാട്ടിൽ പാർക്കുന്ന മു
നി സംഭരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെങ്ങിനെയാ
ണ്? ഞാൻ അതുതന്നെപ്പറന്നു.

മുധ—ജപത്തിന്റെയും തപസ്സിന്റെയും
മാഹാത്മ്യം കേട്ടു ചെറുതല്ല. അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും തപ
ശ്ശുക്തിയാൽ സാധിയ്ക്കുന്നു.

മനോ—എന്തൊമാശയ്ക്കും!

മുധ—ഏകാക്ഷരി, ദ്വയാക്ഷരി പഞ്ചാ
ക്ഷരി എന്നിങ്ങിനെ പലതരത്തിലുള്ള

മഹാമന്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ?
മനോ—അവയെ ആവത്തിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണമെന്താണ്?

മുധ—ഇപ്പോൾമുള്ള മന്ത്രോച്ചാരണത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടദേവതമാർ (ദേവന്മാർ) സന്തോഷിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു വേണ്ട വാങ്ങലും ചോദിക്കുന്നതിനാവശ്യപ്പെടുന്നു.

മനോ—അപ്പോൾ ജാതിമാരെല്ലാം സുഖപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരിക്കുമല്ലോ.

മുധ—അതെ, അങ്ങിനെതന്നെ.

മനോ—കവികളുടെ കഥയാണ് കഷ്ടമായിട്ടുള്ളത്. അവർ ഗ്രാമനിമ്നാണെന്നതാണോ കേവലം ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾപോലും അവർ അനുഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ദിവ്യന്മാരായ മഹാഷിമാരെപ്പോലെ ഈ കൂട്ടക്കും കഷ്ടമന്ത്രം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

മുധ—വേതി എന്ന പരിചിതയ്ക്കു. നമുക്ക് എന്നൊരാൾക്കുമാണുള്ളത്? നമുക്കൊരു മന്ത്രമില്ലെങ്കിലാലും മഹാഷിമാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ട? ഉഷയെ ഉപയോഗിയ്ക്കുക എന്ന് തോട്ടത്തെ സഹായമായും മാറി മറിയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന കവികളുടെ വൈഭവം മഹാഷിമാരുടേതിനേക്കാൾ ചെറുതാണോ? കവികളുടെ വാക്ക് അനഗ്രഹവും സ്വർഗ്ഗസുഖമാണ്. എന്തിനധികം വിസ്മയിക്കുന്നു? സ്വന്തം വാക്കിന്റെ ശക്തിയാൽ സ്ത്രീയ്ക്കും സംഹാരത്തിനും നിഗ്രഹാനന്ദം ഹാസ്യം എന്നുവേണ്ട സകലതിനും ശക്തിയുള്ള മഹാകവികൾ മൂന്നുപോകത്തേയും ജയിക്കുന്നു.

മനോ—(സ്വഗതം.) ആശ്ചര്യം തന്നെ. ഇതെല്ലാം സത്യമോ എന്നെ കിട്ടിപ്പിള്ളാൻ വേണ്ടി പാക്കത്താ? ഈശ്വരനാമാത്രമറിയാം (പ്രകാശം) എന്നാൽ അങ്ങേയ്ക്കും അവിടുത്തെ കൂട്ടുകാർക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള മന്ത്രങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ.

മുധ—നിശ്ചയമായും.

മനോ—അങ്ങേയ്ക്കോ? എന്നാൽ അതൊരു വലിയ കാര്യമാണല്ലോ ഇതിന്റെ ഉപദേശകത്വവാരാണ്?

മുധ—എന്റെ ബാല്യത്തിൽ ഉപാധ്യയൻ എന്നിങ്ങനെ പേരുമുണ്ടായിരുന്നു.

മനോ—നാഥ! അതെന്താണെന്നെന്നോട് പറയാമോ?

മുധ—അതേ! അതെന്തിനല്ല, സ്രീജനങ്ങൾ കേൾക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

മനോ—എന്ന പരിചിതയ്ക്കും വേണ്ടതില്ല! ഇല്ലെങ്കിലും വേണ്ടതില്ല എന്നതിന്റെ പേരു മാത്രമേ ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ളൂ.

മുധ—ഇതു തവസപികളുടെ ഏകാക്ഷരിയോ ദാശാക്ഷരിയോ അല്ല. തങ്ങളുടെ മന്ത്രം സപ്താക്ഷരിയാണ്. മഹാമന്ത്രങ്ങളുടെ ശിരോമന്തമായ ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ ശക്തി...

മനോ—ഇതു ഏതു ദേവിയ്ക്കുള്ളതാണ്? ഈ മന്ത്രം ആട്ടിയായി ഉപദേശിച്ചതാണ്?

മുധ—ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞിട്ട് നിനക്കെന്തു കാര്യമാണ്?

മനോ—കാര്യമാണെന്നുണ്ടായിട്ടല്ല. അറിയാൻ വേണ്ടി മാത്രം ചോദിച്ചതാണ്.

മുധ—ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനദേവത ജ്യേഷ്ഠഭഗവതിയാണ്.

മനോ—ഹാ! എന്തൊരു ദിവ്യമന്ത്രം. അ

ങ്ങയുടെ തൃപ്താദിത്താണ്! ഞാൻ മററു രോടും പറയുകയില്ല. ഇതെന്താണെന്നെന്നോടു പറയണം.
 മുധ—എന്ത്! സപ്താക്ഷരമന്ത്രമാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു ചല്ലോ.
 മനോ—പേരുമാത്രം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടെന്താണ് ഫലം? മന്ത്രം തന്നെ പറയണം.
 മുധ—എന്തൊരു ദുഷ്ടലിഖമാണിത്. മുഖമുഖം പേരുമാത്രം പോയില്ല. അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ മന്ത്രം തന്നെ അറിയണമെന്നായിരുന്നു. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ മററാന്നാകും. ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തേയും ഈ ബ്രഹ്മത്തെയും തൊട്ടു കൊണ്ടു പറയുന്നു, നിശ്ചയമായും അതു ഞാൻ പറയുകയില്ല. ഇതു നിന്റെ നവനസരോക്ഷം പാദങ്ങൾക്കും അശുഭോദകമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇപ്രകാരം അത്യുജ്വലമായ ചിത്രശക്തിയുള്ളതുമായ ആ മഹാമന്ത്രം എന്താണെന്നറിവാൻ എന്റെ പായനക്കാർക്കു ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിരിയ്ക്കാം. 'നയനങ്ങൾക്കും പാദങ്ങൾക്കും അശുഭകരം' എന്നാണല്ലോ ആതിന്റെ ഫലശ്രുതി പറഞ്ഞത്. അത് എന്തെങ്കിലുമുമാകട്ടെ. അല്പംകൂടി വായിച്ചുവേൾ ആ സപ്താക്ഷരി എന്താണെന്നു നമുക്കും പഠിക്കാം.
 മനോ—വേദവും വേദാന്തവും കൂടി സൂക്തം കേൾക്കുന്നു. ഒരു മന്ത്രം മാത്രം കേൾക്കുകതന്നോ? അങ്ങയുടെ അഹം ഭാവം ഒട്ടും ചെറുതല്ല.
 മുധ—നീ വിചാരിയ്ക്കുന്നതിൽ പക്ഷതി ഭാഗം എന്തിനല്ല. വേദവും മന്ത്രവും തമ്മിൽ അഭിമാനമുണ്ട്. എന്നതെന്നെയല്ല, മന്ത്രം രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹ

സ്യമാണ്. ഞാനിതു പറയുകയും നീകേൾക്കുകയും രണ്ടും ഉണ്ടാകയില്ല. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു കഥ മുഴുവനാക്കാം. 'ഇപ്രകാരം ആ മഹാക്ഷി....'

മനോ—എന്തിനുള്ള കഥ കേൾക്കേണ്ടാ. മന്ത്രം എന്താണെന്നു പറയുകയില്ലേ? എന്റെ കഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഈ മംഗലസൂത്രത്തോട് അങ്ങയ്ക്ക് അല്പമങ്കിലും സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു പറയണം.

മുധ—ഈ സ്വഭാവം ആർക്കും കൊള്ളുകയില്ല. (സ്വഗതം) ഞാൻ പറയുകയില്ലെന്നു എത്രതന്നെ ഉറപ്പായി പറഞ്ഞിട്ടും ഇവർ കേൾക്കുന്നില്ല. (അല്പനേരം ആലോചിച്ച ശേഷം) പ്രിയേ! ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ നീ രഹസ്യമായിത്തന്നെ വെച്ചുകൊള്ളുമോ?

മനോ—നിശ്ചയമായും.

മുധ—എന്നാൽ കേട്ടുകൊള്ളുക. ഭം...വ...നീ ആരോടും പറയുകയില്ലെന്ന് എന്റെ കയ്യിൽ തൊട്ട് ആണയിടണം.
 മനോ—അങ്ങിനെ തന്നെ. ഞാനിതാരോടും പറയുകയില്ല.

മുധ—കേട്ടോളൂ. ഭവ...തിഭി... പ്രിയേ! നീ സത്യപാലനം ചെയ്യുമോ? എങ്കിൽ ഞാൻ പറയുകയില്ല.

മനോ—പ്രാണനാഥന് എന്നെ ഇത്ര അവിശ്വാസമോ?

മുധ—എന്നാൽ പറയാം. "ഭവതിഭിക്ഷാം ദേഹി" * ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ സപ്താക്ഷരമന്ത്രം.

മനോ—അങ്ങ് എന്നെ ക്ഷിയാക്കുന്നു. ഏ

* ഭയം വാങ്ങാൻ ചെല്ലുന്ന ഭിക്ഷക്കാരെ സഹജമായി പറയുന്ന വാക്യം.

ഒന്നുപോലെയുള്ള വിഷ്ണികൾ മാത്രമേ അങ്ങയുടെ കഥ കേൾക്കുകയുള്ളൂ.

മുധനൻ പിന്നെയും കഥ തുടൻ പറഞ്ഞു. സീതയുടെ പ്രത്യാഗമനത്തിന്റെ ശേഷം അയ്യോധ്യയിലെ സ്ഥിതി വണ്ണിച്ച് 'അവർ ഇപ്രകാരം സർവ്വസമ്പന്നരായിരുന്നെന്ന് വാണു' എന്നുവസാനിപ്പിച്ചു. മനോ—അങ്ങിനെ കഥയും പൂത്തിയായി. മുധനൻ—ഒരുവിധത്തിൽ ഈ മുരഞ്ഞ കഥ അവസാനിച്ചു.

മനോ—മുരഞ്ഞ കഥയോ? ശ്രീരാമന്റെ കഥയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയാമോ? മുധനൻ—രാമകഥയെക്കുറിച്ചല്ല പറഞ്ഞത്. ഒരു രസവുമില്ല, ഹാസ്യവുമില്ല; മുഖിച്ചില്ല, ഭാവമില്ല. അത്തരത്തിലാണല്ലോ ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

മനോ—തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങൾ എത്രതന്നെ മഹത്തായിരുന്നാലും മഹാമാർ അവയെ ശ്ലാഘിക്കുക പതിവില്ലല്ലോ.

മുധനൻ—നിനക്കിതു രസിച്ചു എന്നാണോ പറയുന്നത്?

മനോ—(തന്റെ വാഗ്ദാനത്തെ മറന്നിട്ട്) ഞാൻ മാത്രമോ? ഇതു കേൾക്കുന്നവരായും ഈ അഭിപ്രായം തന്നെ പറയും.

മുധനൻ—(സന്ദിഗ്ധ) നിനക്കെന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടു പറയുന്നതാണ്.

മനോ—അങ്ങയുടെ പേരുപോലെ തന്നെ ഈ കഥയും എനിക്ക് ഏറാവും പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്.

മുധനൻ—താമരവേലായുടലും നിന്നു എന്നെ കളിയാക്കുക പതിവാണ്.

മനോ—നല്ലതിനെ ആരെങ്കിലും എറിയുമോ?

മുധനൻ—എന്നെക്കൊണ്ട് ഒരാണയിടാമോ?

മനോ—ഓഹോ! (ആണയിടുന്നു).

മുധനൻ—എന്റെ മുത്തശ്ശിയെക്കൊണ്ടോ?

മനോ—(വീണ്ടും ആണയിട്ടു പറയുന്നു)

മുധനൻ—അതു മതി. എങ്ങിനെയാവാലും റീസന്തോഷിച്ചാൽ മതി. ഇനി എനിക്ക് സമ്മാനം തരിക.

മനോ—എന്തൊരു സൂത്രകാരൻ! ഇതിനാണോ ഇത്രയൊക്കെ വിദ്യയെടുത്തത്? മുധനൻ—മുക്ക് ഒരു വിരുന്നായാലോ?

മനോ—ഇന്നു എന്റെ...ദിവസവും മാറുമല്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു മനോരമ ഏഴു നേൽക്കാൻ തുടങ്ങി. (മുധനൻ അവളെ കൈപ്പടങ്ങളിൽ എടുത്തുകൊണ്ട്) 'എനിക്ക് സമ്മാനം തരാതെ നിന്നെ ഞാൻ വിട്ടയക്കുകയില്ല'

മനോ—എന്തൊരു സമ്മാനമാണ് ഞാൻ തരേണ്ടത്?

മുധനൻ—ഞാൻ നിന്നോടു യാചിക്കാൻ വന്നവനല്ല. നീ എന്തു തന്നാലും ഞാനതു സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം.

മനോ—ഞാനൊരടിമയാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ.

മുധനൻ—ഇന്നു ചേലയ്ക്ക് ഇന്നു കൂലി കിട്ടണമെന്ന് എനിക്ക് നിർബ്ബന്ധമില്ല. ആർ എന്തു തന്നാലും സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ച് അത് എന്റെ പ്രശ്നത്തിനു മതിയായ പ്രതിഫലമാണെന്നു തൃപ്തിപ്പെടുകയുള്ളൂ.

'എന്നാൽ എന്റെ സമ്മാനമിതാണ്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പ്രണയപരവശയായ മനോരമ ഭർത്താവിനെ ആശ്വേഷാചയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗണ്ഡസ്ഥലങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചു. മനോരമയെ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തതുകൊണ്ട് ഇതും അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടേണ്ടതാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.

യുമായിരിയ്ക്കും. ആ സ്ഥിതിക്ക് അത് ഒരു സമ്മാനമായി ഗണിക്കുന്നില്ലെന്നും വാദിച്ചു. എന്നാൽ മധ്യസ്ഥനായ ഒരു അതി

നെ തനിക്ക് രാജസഭയിൽ നിന്നും ലഭിക്കാൻ ഉള്ള മുത്തുമാലയണിക്കാരും വിലവെച്ചു. വി. കെ. തമ്പുരാൻ.

പുലയന്മാർ *

എണ്ണക്കൊണ്ടും ഒരു മറുകാജാതിയുടെ നിലയിലും പുലയന്മാർ കൊച്ചിയിലെ അടിമജാതികളിൽ ഒരു പ്രധാനഭാഗക്കാരാകുന്നു. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരെ 'ചെറുമക്കൾ' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇവർ തീരെ നിരക്ഷരക്ഷിക്കരമാരായിരുന്നു. തമിഴ് പട്ടണങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും ധാരാളം കൂടിക്കലർന്നിട്ടുള്ള ഒരു വക തന്നെ മലയാളമാണ് ഇവർ സംസാരിക്കുന്നത്. മലയാള ഭാഷയുടെ ആദിരൂപം 'കൊട്ടം തമിഴ്' ആകുന്നതിനാൽ, ഇവർ കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളുടെ താവഴിക്കാരായിരിപ്പാൻ നല്ല കാരണമുണ്ട്. ഇവരും മറ്റു തണുത്തുകാരികളാൽ ദ്രാവിഡമലയാളം സംസാരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള സാഹചര്യം അതുകാരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, അതു വടക്കു ഭാഗത്തുള്ളവരിലെയും മറ്റും നീളോജാതിക്കാർ ഇറ്റാലിയൻ സംസാരിക്കുന്നവരായെന്നും, ഇവർ സ്വന്തമായി ഒരു ഭാഷയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ അതിപ്പോൾ മാനുവേലയെന്നാണ് ഡോക്ടർ എ. എച്ച്. കീൻ (Dr A. H. Keane) എന്ന സംസ്ഥാനത്തെ അഭിപ്രായം. ഇവർ കേരളത്തിന്റെ അവയവങ്ങളെപ്പറ്റി

മേൽക്കാതിക്കാരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ കണ്ണിനു 'പാക്കണ്ണ'; ചെവിക്ക് 'പഴഞ്ചെവി' എന്നിങ്ങനെ 'പഴയ' എന്ന വിശേഷണം കൂടി ഉപയോഗിക്കും. അവരുടെ കുട്ടികളെ 'അടിക്കിടാവ്' എന്നും, വെള്ളം എണ്ണിയിട്ട 'ചെമ്പ്' എന്നും നെല്ല്; എന്നതിനു 'പതിര' എന്നും പറയും; അവർ നായന്മാരെ 'തമ്പുരാക്കന്മാർ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

പുലയരുടെ ഉല്പത്തി ഇനിയും തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അശുലീണനായ മായ 'പുല' എന്നതിൽ നിന്നാണ് 'പുലയൻ' എന്ന പദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. 'പുല' എന്ന പദം 'പല്ല' എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു രൂപമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്കും, തമിഴ് ഭാഷയിലെ പല്ലന്മാരും മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ പുലയന്മാരും ഒരു ഭാഗത്തു കാർ തന്നെയാണ്. 'ചെറുമക്കൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചെറുമക്കൾ' എന്ന പേര് 'ചേറിലെ അല്ലെങ്കിൽ മണ്ണിലെ മക്കൾ' എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നുവത്രെ. എന്നാൽ ആ പദത്തിനു 'ചെറിയമക്കൾ' എന്നും അർത്ഥമാണെന്നും, അവരെ ആ വി

* The Cochin Tribes and Castes, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന്.

[illegible]

കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു പുലയരാജാവു വാണിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. പണ്ടുകാലത്തു ഒരു പുലയൻ രാജാവായി വാണിരുന്നുവെന്നും ആ രാജാവിന്റെ അരമന തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഇന്നത്തെ തലസ്ഥാനത്തുനിന്നും വളരെ അകലെയായിരുന്നില്ലെന്നും തിരുവനന്തപുരത്തിന്നു ചുറ്റുമുള്ള പുലയന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്.

മേൽക്കോട്ടയിൽ ചെൽവപ്പിള്ളയുടെ ബിംബം ഒരു പായൻ കണ്ടെത്തിയപ്പോലെയും, ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ ബിംബം ഒരു ശബരന്റെ കൈവശമായിരുന്നപ്പോലെയും തന്നെ തിരുമനന്തപുരത്തു പത്മനാഭസ്വാമിയുടെ സംഗതിയും ഒരു പുലയനോടു സംബന്ധപ്പെട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിന്റെ കഥ ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: ഭരിക്കൽ അനന്തൻകുട്ടിയിൽ തന്റെ ഭർത്താവുമായി പാർത്തുവന്നിരുന്ന ഒരു പുലക്കുളി പെട്ടെന്നു ഒരു കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു ഓടിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കുട്ടി നില്ക്കുന്ന കിടക്കനേളം അതിനെ ഒരു സപ്പം കൂട്ടുന്ന രക്ഷിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ട് അത്യാത്മം ആശ്ചര്യഭരിതയായിത്തീർന്നു. ഒടുവിൽ കുട്ടിയുടെ നേക്കു അനുകമ്പ തോന്നി അതിനെ എടുത്തു സ്വന്തമായി വളർത്തി. സപ്പത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷതകൊണ്ടു കുട്ടിയുടെ ഉല്പത്തി ദൈവികമാണെന്ന് അവർക്കു തോന്നി. ഇതു വാസ്തവമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എത്രകൊണ്ടെന്നാൽ കുട്ടി വിജ്ഞാപന്റെ ഒരു അവതാരമായിരുന്നു. ഈ അത്ഭുതകരമായ സംഗതി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും കേട്ടു ക്ഷണത്തിൽ കുട്ടിയെ കണ്ടുകി

ട്ടിയ സ്ഥലത്ത് ഒരു ബിംബം സ്ഥാപിക്കുകയും അതിനെ പത്മനാഭസ്വാമിയായി സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുലയന്മാരെപ്പറ്റി വേറൊരു കഥ കൂടിയുണ്ട്. അതു കാട്ടുവെട്ടി തെളിയിച്ചു കൃഷി ചെയ്തു സ്വന്തമായി വെച്ചുകൊൾവാൻ ശിവൻ അവർക്കു വരവും ഒരു കയ്യോട്ടം വെട്ടുകുന്തിയും കല്പിച്ചു കൊടുത്തുവെന്നും, പിന്നീടു മറ്റുള്ളവർ വന്ന് ഈ വക വസ്തുക്കൾ കൈവശമാക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ കീഴിൽ പണിചെയ്തു ദിവസവൃത്തി കഴിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയെന്നു ണ്. ഇവർ ഇവിടുത്തെ പുഷ്പനിവാസികളാണെന്ന് ഇവർ പാർത്തുവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ ഗോവതീക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവർക്കു പണ്ടുതന്നെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചില അവകാശങ്ങളിൽനിന്നും തെളിയുന്നതാകുന്നു.

കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പുലയന്മാരുടെ ഒരു ഉപജാതിയായ 'തണ്ടപ്പുലയന്മാരെ' പറ്റി താഴെ പറയുന്നവിധം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ പെണ്ണുങ്ങൾ 'തണ്ട' എന്ന നീച്ചെട്ടിയുടെ ഇലകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു ധരിക്കുന്നതിനാലാണ് 'തണ്ടപ്പുലയർ' എന്ന പേരു സിദ്ധിച്ചത്. അവർ ഇതിന്റെ ഇലകൾ രണ്ടടി നീളത്തിൽ കണ്ടിച്ച് ഒരു ചരടിൽ കോർത്തു മുട്ടോളം ഊക്കി ഓരയിൽ ചുറ്റുന്നു. ഇത്തരം ഉടുപ്പിന്റെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു കഥയുണ്ട്. ഈ ജാതിക്കാർ പാർത്തിരുന്ന പ്രദേശത്തിനടുത്തു മേൽജാതിക്കരിലൊരുവൻ ചിലതെല്ലാം വിതക്കുവാനും സമ്പ്രദികൾ നടുവാനും സംഗതിയായി. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം ചെയ്തു

തൊന്നും വിരോധിത്വം ചെന്നുനോക്കുമ്പോൾ കാരണങ്ങളായിരുന്നില്ല. എങ്ങനെ പോകുന്നുവെന്നു നോക്കിട്ടു ഒരു മാറ്റവും കാണാത്തപ്പോൾ ധാരാളം വല്ലാത്ത ആശയം ജനിച്ചു. എങ്കിലും കാരണം എത്രവിധവും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അയാൾ ഒരു ദിവസം രാത്രി കാവലിരുന്നു. അപ്പോൾ തീരെ നഗ്നനായ ചിലർ ഒരു മടയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കു വരികയും അയാളെക്കണ്ടുക്കണത്തിൽ ഭാടിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അയാൾ പിന്നാലെ ഭാടിയപ്പോൾ ഒരു ആനയും ഒരു പെണ്ണും അയാളുടെ കയ്യിലുകയറ്റി. അവരുടെ നഗ്നത കണ്ടിട്ടു നാണമായിത്തീർന്ന ആനയുടെ മേൽമുണ്ടു അതിൽ പുരുഷൻ ചാർവാൻ കൊടുത്തു. പെണ്ണിന്നു കൊടുപ്പാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തതാൽ കുറെ തണ്ടയിലുപരിച്ചു അവൾക്കും ഇട്ടുകൊടുത്തു. ഇങ്ങനെയാണ് ഇവർ 'തണ്ടപ്പുലയർ' എന്ന പേരുകിട്ടിയത്. ഒരു കഴിയിൽനിന്നും പുറത്തേക്കു വരികയാൽ 'കഴിപ്പുലയർ' എന്നും 'ഇവർ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. തിരുവിതാംകൂറിൽ പുലയന്മാർ 'കിഴക്കെ കൂട്ടം', 'പടിഞ്ഞാറേ കൂട്ടം' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കിഴക്കെ കൂട്ടം ദുഷ്ടോധനാദികളുടെയും മറാവർ പാണ്ഡവരുടേയും അടിമകളായിരുന്നുവെന്നും, ഇവരുടെ മഹാഭാരത യുദ്ധത്തിൽ പ്രതിയോഗികളായി നിന്നിരുന്നുവെന്നും, ദുഷ്ടോധനന്റെ തോൽവിയാണ് ഇവരുടെ താഴ്ച കാരണമെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതുമുണ്ട്. ഈ കഥയുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഞാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും ആരെ

ക്കൊണ്ടു സൂക്ഷ്മമായ ഒരു വിവരം പറഞ്ഞുതരുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മലബാർ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യങ്ങളിലെ കൃഷിജോലി മിക്കതും ചെളി സഞ്ചന്ധിച്ചു ദുരൂഹമായി വരുമ്പോൾ അതിലൂടെ വരുന്നതാണ്. ഇവർ തന്നെ രാജ്യങ്ങളുടെ നിജാധീനമായ സ്വത്തായിരുന്നു. അവർക്കു തോന്നിയ പണികളെല്ലാം ഇവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഇവരെ ഇഷ്ടപോലെ വിക്രയം ചെയ്യാനോ കൈമാറ്റം ചെയ്യാനോ അവർക്കു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭരതയെ അന്താഘാതിച്ചപ്പോൾ തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. മക്കളെ മാത്രം പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നോ സഹോദരന്മാരെ സഹോദരികളിൽനിന്നോ തിരിച്ചു വിട്ടുപോൻ വിരോധമില്ല. അടിമകൾ പുലയന്മാർ ഭാഗ്യമായി ചെറുക്കൾ, ഹൃദയന്മാർ, പായന്മാർ എന്നിങ്ങനെ പല ജാതികാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ മേൽ മുതലാളന്മാർക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഇവരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായങ്ങളനുസരിച്ചും അതു അവരുടെ ജാതിയെ ആശ്രയിച്ചുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കിഴക്കു അടിമകൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക കൊടുപ്പാൻ മുതലാളന്മാർ ബാല്യസ്ഥന്മാരാണ്. അവരിൽ പണിയെടുപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവന്നു ദീപസം രണ്ടുതന്നെയും, കുട്ടികൾക്കും പ്രാപ്തികാത്തവർക്കും ഇതിൽ പകുതിയും കൂലിയുണ്ട്. ഒന്നിനും വയറാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ഒന്നും കൊടുക്കുക പതിവില്ല. ഇവർക്കു ഈ കിട്ടുന്ന കൂലികൾക്കുപത്തു മതിയാവാത്തതു തന്നെ. എന്നാൽ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പി

കുടുംബം അധ്വാനശീലനാമാകുവാൻമാ യി കൃഷിയിലുണ്ടാവുന്ന ആകെ വിളവിൽ ഇരുപത്തൊന്നിൽ ഒരു ഭാഗവും കൂടി കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇതു കൂടാതെ രണ്ടു മു ണ്ടിന്നു പാകമായ 7 മുഴം തുണി ആണി ന്നും, രണ്ടു മുറിക്കു പാകമായ 14 മുഴം തു ണി പെണ്ണിന്നും കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ട്.

പണ്ടുകാലത്തു പടിഞ്ഞാറൻ കര യിൽ മുഴുവനും അടിമത്തം സാധാരണ യായിരുന്നു. മേൽജാതിക്കാർക്കു അടിമക പുഷ്പകാലത്തെ കൂടെ നേർക്കുള്ള പക്ഷഭാഗം അടിമകളുടെ അവരുടെ മോശസ്ഥിതി സ്ഥിതി മുഴുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ പലേടങ്ങളിലും ഭൂമിസമ്പന്നപ്പെട്ട വരായിരുന്നു. അവരുടെ തിരുവില് അവ റൊന്നിച്ചു മേയ്ക്കപ്പെടുന്ന കന്നുകാലികളുടെ തിൽ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നില്ല. എന്ന ല്ല, അവർ അവയേക്കാൾ താഴെയാണെ ന്നാണ് നിനയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും. അക്കാല ത്ത് അടിമവ്യാപാരം പാപകരമായി ക രുതിവന്നിരുന്നതുമില്ല. മുതലാളന്മാർ അ ധികവും ബ്രാഹ്മണരോ നായന്മാരോ നാ ട്ടുകൃഷ്ണാനികളോ ആണ്. അവർ ത മ്മിൽ ജാതിക്കാരുടെ ഭിന്നിച്ചവരാണെങ്കി ലും അടിമകളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ അ

ശേഷം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂട ത്തോടെ ദ്രോഹിച്ചിരുന്നവെന്നല്ലാതെ ഒരു ത്തന്റെ പ്രത്യേകമായി കഷ്ടപ്പെടുത്തുക യോ ഭയനീയമായ വിധം വളർത്തുകയോ അപ്പൂർവ്വമായേ ചെയ്തവന്നിരുന്നുള്ളവെങ്കി ലും, ഒരുവനെ ഭീനമോ മറ്റോ പിടിപെ ട്ടാൽ ദൈവകല്പിതംപോലെ അനുഭവി പ്താൻ വിട്ടുകളയുകയല്ലാതെ ശുശ്രൂഷക ള്ളാനും ചെയ്തവനാവുന്നതല്ല. അവ രുടെ പട്ടിണിയിൽ അനേകന്മാരേന്നാ റില്ലെന്നു വാർത്തയുണ്ടായപ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തും. അന്നു അ ടിമപ്പാടിൽനിന്ന് ഭഴിവാക്കുന്ന നടപ്പോ ഭഴിവാക്കണമെന്നു അടിമകൾക്കു മോഹ മോ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെ ന്നാൽ അവർക്ക് സ്വന്തമായി യാതൊരു മു തലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാത്തതിനാൽ ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു വിട്ടാൽ മറ്റൊരു ദിക്കിൽ ചെന്നു അടിമയായി കഴിയാതെ അർദ്ധ പ്തിക്കു മാറ്റുമാറിയായിരുന്നു. അന്ധവീ രാസത്താൽ വല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും നേരുന്ന വഴിപാടുകൾക്കായി മാത്രമേ അ ടിമകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരുന്നുള്ളു.

(തുടരും)

കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

പ്ലേഗ്.

ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യപ്രകാരം പ്ലേഗ് എ ന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന രോഗത്തിന്നു നമ്മുടെ വൈദ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ എന്താണു പേര് വിളിച്ചുവരുന്നതെന്നു ഞാൻ പലരോടും ചോദിച്ചുനോക്കിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വേദ

രം അങ്ങനെ ഒരു വ്യാധിയില്ലെന്നു ചിലർ, ആയുർവ്വേദത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന 'ശേ ണിരോഹിണി' എന്ന മഹാരോഗമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലെ പ്ലേഗ് എന്നു വേറെ ചിലർ, പ്ലേഗു 'ഹോമസ്കരിയം' എന്നുതന്നെ.

യാണെന്നു മറ്റു ചിലരും അഭിപ്രായം പറയാറുണ്ട്. 'ഫരമേല' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരുതരം എലിവിഷത്തിന്നു പറ്റാത്തതിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പ്ലേഗിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളോട് ഏറാവും കത്തിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു, പുനയിൽ വെച്ചു കൂടിയ ആയുർവ്വേദമഹാസഭയ്ക്ക് ആയുർവ്വേദം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരിൽ തീരുമാനസ്സുകൊണ്ട് (സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തു) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'മഹാമാരി' എന്നു സാധാരണ ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാധിയാണ് പ്ലേഗ് എന്നു വേറെ ചില കൂട്ടരും പറയുന്നു. എന്നെങ്കിലും, പ്ലേഗ് എന്നു ഇംഗ്ലീഷുവാക്കിനു ശരിയായ ഒരു മലയാളവാക്കോ സംസ്കൃതവാക്കോ എനിക്കു ഇതുവരേയും കിട്ടിയിട്ടില്ല.

ആദ്യമായി പ്ലേഗ് എന്ന വാക്കിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ മരണത്തിന്നു ചേരുന്നതായു എന്തെങ്കിലും ഒരു വ്യാധി എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. പിന്നീട് അതു ഒരു പ്രത്യേകതരം വ്യാധിക്കു മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. പ്ലേഗ് എന്നു നാം സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാധി എത്രയോ പുരാതനമായ ഒന്നാണ്. എത്തർസുരാജ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവുണ്ടായി 430 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു അതികഠിനമായി വ്യാപിച്ചിരുന്ന വ്യാധി പ്ലേഗായിരുന്നുവെന്നു ചില പഴയ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ വ്യാധിയെപ്പറ്റി വിശ്വാസയോഗ്യമായി ആദ്യമായ ഒരു വിവരണം ഇപ്പോഴുള്ളത് അതു ക്രിസ്തുവു 542-ാമാണ്ടിൽ

* യിമാലയത്തിന്റെ തെക്കെ ചെരുവിൽ 'കേമോൻ' 'ഗേർവാൽ' എന്ന രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്ലേഗിന്നു 'മഹാമാരി' എന്നുണ്ടു ആരാധനയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേർ.

ഇരുമപ്പിൽ ഉരുവിട്ടു യൂറോപ്പുരാജ്യം മുഴുവനും പരന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ ചിലർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന്നുശേഷം പല കുറിയും ഇതു യൂറോപ്പുരാജ്യത്തെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1847-ലെ പ്ലേഗ് യൂറോപ്പിലെ നാലിൽ ഒരു ഭാഗം ജനങ്ങളെ അറിയിപ്പാക്കിയ ശേഷം ഒരു കയ്യെഴുത്തു. 1858-ൽ നേപ്പിൾസിൽ മൂന്നുലക്ഷം ജനങ്ങൾ പ്ലേഗ് നിമിത്തം മരിച്ചു. 1855-ൽ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ നിവാസികളിൽ 68596 പേർ നശിച്ചു. 1751-ൽ തുർക്കി രാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ച ഈ വ്യാധി 1 ലക്ഷം ജനങ്ങളെ പരലോകപ്രാപ്തരാക്കി. 1894-ൽ ചൈനയിലുണ്ടായ കലാപത്തെ ഇനിയും വളരെ പേർ മറന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യരാജ്യത്ത് ആദ്യമായി പ്ലേഗ് ഉണ്ടായത് 1825, 1851 ഈ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ 'മുഹമ്മദുൽ ഖാക്കി'ന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ്. ഇതിനുശേഷം 1899-ൽ ഇന്ത്യയിൽ പല പ്രദേശങ്ങളേയും, 1818-ൽ അറബ് മഹാസമുദ്ര പട്ടണങ്ങളെയും, 1816-ൽ പശ്ചിമ ഇന്ത്യയിൽ പല ദിക്കുകളേയും, 1886-ൽ രജപുട്ടാനയെയും അടുത്ത കാലത്തു ബോമ്പേ പട്ടണത്തെയും പ്ലേഗ് സന്ദർശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്.

നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പ്ലേഗിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടതെന്നു അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു പകർച്ചവ്യാധികളിൽ ഒന്നാണെന്നും, അതു ഒരു വീട്ടിലുണ്ടായാൽ ഉടനെ മാറി താമസിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നും അവർ ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. 1848-ൽ ഇറാലിരാജ്യത്തുണ്ടായ പ്ലേഗിനെപ്പറ്റി 'ബോക്കേഷിയോ' എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിപ്രകാരം പറയുന്നു:— 'ഈ മ

ഹാവ്യാധി മാറുവാൻ ഏതു സമയം വൈദ്യനും, എത്ര വിലപിടിച്ച ടിപ്പോഷ്യം ത്തിനും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ വ്യാധി പിടിച്ചെടുത്ത് എത്രയോ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേ രക്ഷപ്പെട്ടവരാുള്ളൂ. സുഖക്കേട് തുടങ്ങിയ മൂന്നാംദിവസം രോഗി മരിച്ചുപോകും. അടുത്തു പെരുമാറുന്നവർക്കും ഉടനെ പകർച്ചമൂലം ഇതു പിടിച്ചെടുത്തു. രോഗിയേയും, അടുത്ത ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരേയും ഒഴിവാക്കി രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുവെച്ചു തന്റെ കാഴ്ച നോക്കി അകലെപ്പോയി താമസിക്കുകയാണ് എല്ലാവരും ചെയ്യവേണ്ടത്. ധൈര്യപ്പെട്ടു രോഗിയെ നോക്കുവാൻ പോകുന്ന വൈദ്യന്മാർ പ്രത്യേകതരം ഒരു ഉടുപ്പണിയണിയേണ്ടതും. ദേഹം മുഴുവനും തോൽകൊണ്ടുള്ള കപ്പായങ്ങളേയും മറയ്ക്കേണ്ടതും. മൂക്കിന്തിന്നു ഒരു നീളമുള്ള കഴൽവെച്ചു അതു നിറയെ വാസനാദ്രവ്യങ്ങളും മരുന്നുകളും വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇതു വ്യാധി പകരാതിരിപ്പാനായിരിക്കണമത്രേ! സുഖക്കേട് രാജ്യത്തു വ്യാപിക്കുവാൻ തിരിപ്പാൻ പല നിയമങ്ങളും മറുമുണ്ടായിരിക്കും. 'ബോർസിലോണ്' എന്ന പട്ടണത്തിലെ മുൻസിപ്പാലിറ്റിക്കാരുടെ ചില റൂളുകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. (1) മനസ്സു പ്രാത്ഥന കർമ്മങ്ങളും മറ്റും ശുദ്ധിച്ചു തീരണം. (2) ഒരാൾ പട്ടണത്തിന്നു പുറത്തുപോയി മടങ്ങി വരുന്ന സമയം അതിന്നു പ്രത്യേകമായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദ്യൻ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി വ്യാധി പകർച്ച കിട്ടി എന്നു പറയുന്നതായാൽ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നുകളയുന്നതാണ്. (വൈദ്യന്റെ പരീക്ഷയിൽ സുഖക്കേടോണമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ കൂടി ആടിയാണത്രെ പട്ടണം വിട്ടു പോയതിനുള്ള ശി

ക്ഷ) (3) പ്ലേഗുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവർ പട്ടണത്തിന്നകത്തു കടന്നാൽ ഉടനെ വധിച്ചുകളയും. (4) മതിലൊ മറ്റൊ കയറി അകത്തു ചാടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്കും ഉടനെ മരണം. കീറവസ്ത്രങ്ങൾ വലിച്ചെറിയുന്നവർക്കും അപ്രകാരം. ഇതിന്നും പുറമേ രോഗിയെ കാണുവാൻ പോയാൽ മടങ്ങിവന്നാൽ മരണശിക്ഷ; കട്ടികളെ ഒന്നിച്ചു വിളിച്ചുവരുത്തുന്ന മാസ്റ്റർമാർക്കും 25 പവൻ പിഴ; സുഖക്കേട് ഉണ്ടെന്നു സംശയമുണ്ടായാൽ അതു വേണ്ടപ്രകാരം അറിച്ചു കൊടുക്കുന്നതായാൽ 100 പ്രാവശ്യം ഇപ്രകാരം ചില നിയമങ്ങളെ കൊണ്ടു പ്ലേഗ് പകരാതിരിപ്പാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം പട്ടയുക്തികളും നോക്കിവന്നു. രോഗിയെ കാണാൻ മടിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാർക്കും ഉടനെതന്നെ മരണശിക്ഷ കല്പിച്ചുവന്നിരുന്നുവത്രേ.

പ്ലേഗിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഇതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഇനി ഈ വ്യാധി എന്താണെന്നു നോക്കുക. പ്ലേഗ് എന്ന വ്യാധി മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഏത്രയോ ചെറുതായ ഒരു തരം ജീവികൾ കടന്നുകൂടുന്നതുകൊണ്ടാണുണ്ടാവുന്നത്. ഈ ചെറുപ്രാണിയെ ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ചതു ടോക്യോ നഗരത്തിലെ കീർത്തിപ്പെട്ട ഒരു ജാപ്പോൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ പ്രൊഫസർ കിടസാടോ (Prof. Kitasato) എന്ന മഹാനാണ്. പ്രൊഫസർ കിടസാടോ കണ്ടുപിടിച്ചതിന്നു കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു പൗരത്രിസ്സ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ യർസിൻ എന്നും ഈ പ്രാണിയെ തന്റെ സ്വന്തമായ തനത്താൽ കാണുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ

ഈ അണുപ്രായമായ ജീവിക്ക് കീടസാ ടൊ- യർസിൻ ബേസിലസ് * എന്നാണു പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ചെറുപ്പത്തു ചെറുതായ ഒരു വടിപോലെയൊന്നത്രെ. അതിന്റെ രണ്ടുഗുണ്ടളും ഉരുണ്ടവയാണ്. മദ്ധ്യം നിറമില്ലാത്ത ഒരു വര പോലെയായിരിക്കും. ഈ ജീവിക്ക് ചലനശക്തിയില്ലത്രെ. സൂര്യശ്ശി തട്ടിയാൽ മൂന്നുനാലു മണിക്കൂറിലിടക്കു അതു ചത്തുപോകും. 65 ഡിഗ്രി ചൂടുള്ള സ്ഥലത്തു നാല്പതു മിനിറ്റുനേരം വെച്ചാൽ അതിന്റെ ജീവൻ നശിച്ചുപോകും. ഈ ജീവി ഏകകോശം മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്നതെന്നു ഇനിയും തീർച്ചയായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഡാക്ടർ ചൈൽഡ് (Dr. Child) എന്നൊരുവന്റെ അഭിപ്രായം അതു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സാധാരണയായുണ്ടാവുന്ന ചെറുകീറൽ (വിള്ളൽ) മുതലായവയിൽ കൂടിയാണ് ദോഷത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നത് എന്നാണ്. കുമ്പിട്ട് വേണ്ടവിധം ചെരിച്ചു മുതലായ തിടാതെ 'വൈറുകൾ' നടക്കുന്നവർക്കാണ് അധികമായി പ്ലേഗ് പിടിപെടുന്നത് എന്നും ഇദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ശ്വാസിക്കുന്ന വായുവിൽ കൂടിയും ഈ ജീവി അകത്തു കടന്നുകൂടുന്നത്രെ. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ കൂടി കടന്നുവരികുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടില്ല.

പ്ലേഗ് ഇപ്രകാരം ഒരു ജീവികാരണമാണെന്നുവന്നത് എന്നതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല. പ്രോഫസർ കോച്ച് (Koch) എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ തന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾ

കൊണ്ടു തന്റെ കാണിക്കുന്ന മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്: - (1) എല്ലാ പ്ലേഗ് രോഗികളുടെ ദോഷത്തിലും ഈ ജീവികളു കാണാം. (2) യാതൊരു സുഖക്കേടാലുള്ളതൊരു ദോഷത്തിൽ ഈ ജീവിയെ കടത്തിവിട്ടാൽ ആയാൾക്കു പ്ലേഗ് മരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല. ഇപ്രകാരം ദീനം പിടിച്ചവരുടെ ദോഷത്തിൽ മുമ്പാകത്തായ ഈ ജീവിയെ ധാരാളം കാണാം. (3) വേറെ യാതൊരു രോഗത്തിലും ഈ ജീവി ജീവിയെ കാണുന്നില്ല. മേലെ കാണിച്ച മൂന്നു സംഗതികൾകൊണ്ടുതന്നെ പ്ലേഗ് ഒരു പ്രത്യേകതരം ജീവിയുടെ പണിയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

മേല്പറഞ്ഞ ജീവി ശരീരത്തിൽ കടന്നാൽ അതു ഒരു ജാതി വിഷം ഉണ്ടാക്കുമത്രെ. ഈ വിഷം ദോഷം മുഴുവനും വ്യാപിക്കുമ്പോഴാണ് ദീനം പുറമെ കാണുന്നത്. ദോഷത്തിൽ കടന്നു ഉടനെത്തന്നെ രോഗചിഹ്നങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. പത്തു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ വിഷം ഉണ്ടാക്കിയതിനു ശേഷമേ രോഗം പുറമെ കാണുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സാധാരണയായി ആദ്യം കുറിയായ തലവേദനയും തണുപ്പും തോന്നും. ചിലർക്കു ഛർദ്ദിയുണ്ടാവാറുണ്ട്. (ഇതു ചീത്ത ലക്ഷണമാണ്.) അതിനായ്ക്കിണമു, ദോഷം മുഴുവനും ചട്ടുനിറവും സാധാരണ ലക്ഷണമാണ്. ചിലർക്കു ഉടനെത്തന്നെ മോഹാലസ്യമുണ്ടാവും. കഴുത്ത്, കണ്ണും, കിട്ടി ഈ മൂന്നിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തു ഒരു വിഷമുണ്ടാവും. സുഖക്കേട് തുടങ്ങി നല്ലവിധത്തിൽ നന്നു മരിക്കാതെയിരുന്നാൽ പിന്നെ ജീവിപ്പാൻ ഏകദേശമാണത്രെ. ഈ ജാതി പ്ലേഗിന്നു 'ബാക്ടീരിയം പ്ലേഗ്' എന്നാ

* The Kitasato-Bacillus

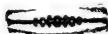
ണപേർ. വേറെയും പല ജാതി പ്പേമുണ്ട്. ഒരു ജാതിക്കു അരിയായ ക്ഷീണം മാത്രമെ പറയത്തക്ക ചിഹ്നമായുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. സുഖക്കേട് തുടങ്ങി 24 മണിക്കൂറിനുള്ളിലോ കവിഞ്ഞുപോയാൽ രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിലോ രോഗി മരിച്ചുപോവും. വേറെയൊരുജാതി പ്പേഗ്, പഴു ശ്വാസകോശത്തിൽ കടന്നുവുണ്ടാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ ചിഹ്നം അരിയായ ചുമയാണത്രെ. രോഗി ചുമച്ചുചുമച്ചു മരിക്കും.

പ്പേഗിന്നു ചികിത്സാമർമ്മമില്ലെന്നതായ പായാം. അതുണ്ടാവാതിരിപ്പാൻ ചില വിദ്യകളുണ്ട്. ഇതിൽ പ്രധാനമായതു ഫാഫ്കിൻ എന്ന മരുന്നിന്റെ കുത്തിവെക്കലാണ് (Haffkin's Anti-Plague Inoculation). അനുഭവം കൊണ്ടു ഇതിന്റെ ഉപയോഗം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കുത്തിവെക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ആറുമാസ കാലത്തേക്കു ഒരിക്കലും ഈ രോഗം പിടിക്കുന്നതല്ല. ഇതുകൊണ്ടു വേറെ പ്ലയാതൊരു രോഗവും വരുന്നതുമല്ല. ഡെർസിൻ എന്നു മുഖ്യ പ്രസ്താവിച്ച ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ക്രമം വേറെ ഒരുവിധത്തിലാണ്. ഒരു കുതിരയുടെ ദേഹത്തിൽ പലപ്രാവശ്യമായി പ്പേമുപുഴുവ കോറിയാൽ ഒടുവിൽ, അതിന്റെ ദേഹത്തിൽ എത്ര അധികം ജീവിയെ ഒന്നിച്ചു കോറിയാലും യാതൊരു ചിഹ്നങ്ങളും കാണുകയില്ല. ഈ നിലക്കു അതിന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്നു 'പ്പേമുനീർ'

എടുത്തു മനുഷ്യദേഹത്തിൽ കുത്തിക്കോറിയാൽ ആയാൾക്കു പിന്നീടു പ്പേമുണ്ടാവുകയില്ലപോൽ. ഇപ്രകാരമുള്ള ചികിത്സാക്രമത്തിന്നു ഇപ്പോൾ ഒട്ടേറെന്നെ പ്രചാരമില്ല. ഫാഫ്കിൻ എന്നവയുടെ ചികിത്സാക്രമമാണ് ഇപ്പോൾ നടപ്പ്.

മാറ്റ എല്ലാ വ്യധികളേപ്പോലെതന്നെ പ്പേഗിന്നും നല്ല ശുശ്രൂഷ അത്യാവശ്യമാണ്. രോഗിയുടെ അടുത്ത് എപ്പോഴും ഒരാൾ നില്ക്കണം. രോഗി ഒരിക്കലും കിടക്കയിൽനിന്നു എഴുന്നേറ്റാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ഈ ശ്രമത്തിൽത്തന്നെ ചിലർ മരിച്ചുപോയതായി വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. വായു സഞ്ചരമുള്ള ഒരു വലിയ മുറിയിലാണു രോഗിയെ കിടത്തേണ്ടത്. രോഗി ഉപയോഗിക്കുന്ന സകല വസ്തുക്കളും തുണികളും കരിച്ചുകളയണം. സുഖക്കേടിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ വയറിളക്കിയാൽ നന്ന്. സുഖക്കേടുകാലത്ത് അരിയായ ഒരു ഫമുണ്ടാവുമ്പോൾ ഐസ്, നാരങ്ങവള്ളം മുതലായതു കൊടുക്കാം. മേഘാലസ്യമുണ്ടായാൽ തലയിൽ ഐസ് കുട്ടിവെക്കണം. അകത്തേയ്ക്കു കഴിപ്പാൻ പലമരുന്നുകളും ശ്രമിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ട്. കർപ്പൂരം, കസ്തൂരി മുതലായതു ചിലർ കൊടുക്കും. ഈ മഘാപ്രാധി പിടിപ്പെട്ടാൽ ശുശ്രൂഷിച്ചു മാറ്റുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണത്രെ കൊണ്ടു പിടിപെടാതിരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു ഏകീകൃതമായുള്ള വഴി.

എ. പി.

നാടകപ്രസ്താവന

നാടകത്തിൽ പ്രസ്താവന എന്നത്, പ്രയോജനമായ കഥാവസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രകരണമാകുന്നു. ഒരു വീടിക അല്ലെങ്കിൽ അവതരിക പഠാത്തു വെച്ചു കാര്യം പറഞ്ഞാൽ ശ്രോതാക്കൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ അധികം എളുപ്പമുള്ളതുപോലെ പ്രസ്താവനകൾക്കു കഥ തുടങ്ങുന്നതായാൽ കാണികൾക്കും കേൾക്കുന്നവർക്കും അതിന്റെ സ്വഭാവം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതത്രെ പ്രസ്താവനയുടെ പ്രയോജനം. ഇതിന്റെ സ്വതന്ത്രവർത്തമാനം മനോരമത്തിലിരിക്കുന്ന പഠാത്തരിക്കുന്നു:

‘നടി വിളിച്ചുകൊൾവാൻ
നടകം വാ പാരിപാർഷ്വകം
സൂത്രധാരണ സമിതി:
സല്ലാപം യത്ര കർച്ചതെ.

ചിത്രൈർവ്യാകൈഃ സ്വകാര്യോ-
പ്രസ്തോഷേവിചിന്തിതഃ (നൈതഃ
അമൃതം തദഗ്നി വിജ്ഞേയം
നാട്യാ പ്രസ്താവനാവി സാ:’

നടിയോ, നടനോ, വിളിച്ചുകൊണ്ടു, പാരിപാർഷ്വകനോ സൂത്രധാരണോടുകൂടി പ്രകൃതകാര്യം വിടാതെ കാവ്യതത്ത്വസൂചകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചിത്രമായ രീതിയിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു ഏതിലോ അതാണ് അമൃതം അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്താവന എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. സങ്കല്പം പ്രവൃത്തിയുടെ മുഖമാകുന്നതുപോലെ പ്രസ്താവന പ്രധാനപ്രവന്ധത്തിനു മുഖം(പ്രാരംഭം)ആകുന്നതുകൊണ്ടാണു അ

തിനു അമൃതം എന്നു പേർ കല്പിച്ചത്. സൂത്രധാരൻ മധുരങ്ങളായ നാദിപട്ടങ്ങൾ പാടി ഭാരതീയത്തിന്റെ ആശ്രയിച്ച് അടാൻ പോകുന്ന നാടകത്തെയും, കവിയെയും പ്രശംസിച്ചു ജതുഗാനം അല്ലെങ്കിൽ ഭൂവഗാനം ചെയ്യണം. ജഗേപദത്തിൽ എന്താണോരു മരായ പതിഞ്ഞുകാണുന്ന ഭാരതീയത്തി എന്നതു നടന്മാർ ചെയ്യേണ്ട സംസ്കൃതപ്രധാനമായ വാഗ്യാപാഠമാകുന്നു. നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഭാരതീയെപ്പറ്റി കുറേ വിശദമായൊരുത്തുകാണുന്നുണ്ട്.

‘യാവാക് പ്രധാനാപുരൂഷപ്രയോജ്യാ
സ്മിദ്ഭിതാസംസ്കൃതവാക്യയുക്താ
സ്വനാമധേയൈരഭരതൈഃപ്രയുക്താ
സാഭാരതീനാമഭവേന്തു ചന്തി:’

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭാരതീയ, പ്രയോജന, വീഥി, പ്രമാസനം, അമൃതം എന്നു നാലു അംഗങ്ങളുണ്ട്. അപ്പോൾ പ്രസ്താവന എന്നതു ഭാരതീയുടെ അംഗങ്ങളിൽ പെട്ട ഒന്നാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രസ്താവനയ്ക്ക് ഉൽപ്പാത്രം, കഥോൽപ്പാതം, പ്രയോഗാതിശയം, പ്രവർത്തനം, അവലംബം എന്നിങ്ങിനെ സാഹിത്യദൃഷ്ടിയിൽ അഞ്ചു ഭേദങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേശതുലകത്തിലാവട്ടെ, കഥോൽപ്പാതം, പ്രവർത്തനം, പ്രയോഗാതിശയം എന്നു മൂന്നു ഭേദങ്ങൾ മാത്രമേ പഠാത്തുകാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ രണ്ടിലും, ഉൽപ്പാത്രം, അവലംബം എന്നിവയെ വീഥിഗുണങ്ങളിൽ ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ടുതാനും. ഇനി ഈ ഭേദ

ജെല്ലപ്പാറി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

അപ്രസിദ്ധതനിമിത്തം ഉദിച്ചുമായ അതുംതോന്നാത്തപദങ്ങളെ അഭിപ്രേതാത്മമാത്രബോധകളായ പദാന്തരങ്ങളോട ചേർത്ത് ഉദ്ദേശിച്ച അതും കുറിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളൊ ശ്ലോകങ്ങളൊ അടങ്ങിയ പ്രസ്താവന 'ഉൽഖാത്രകം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മുദ്രാക്ഷരസത്തിൽ സൂത്രധാരൻ കാവ്യാത്മസൂചനത്തിനായി ചൊല്ലുന്ന

'കൂരഗ്രന്ഥഃസകേതു-

ശ്വരൂപസംപൂർണ്ണമണ്ഡലമിദാനിം.'

അഭിലവിതീർത്തിബലം-

ദക്ഷതേനതുബുധയോഗഃ'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കൂരഗ്രന്ഥമായ (അനിഷ്ടഫലദാതാ) കേതു ഇന്നു പൂർണ്ണചന്ദ്രനെ രൂപിപ്പാൻ പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ബുധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ യോഗം നിമിത്തം ഗ്രഹണമുണ്ടാകയില്ല എന്ന പ്രകൃതാത്മം കൂടാതെ, ദുരാഗ്രഹിയായ മലയകേതു രാജ്യത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതാത്ത ചന്ദ്രഗുഹനെ ആക്രമിച്ചാനിർത്തിക്കുന്നു; എന്നാൽ ബുധനായ ചാണക്യന്റെ യോഗം അതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും' എന്ന കാവ്യാത്മവും ഭാഗനിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ 'കൂരഗ്രന്ഥം' മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ദുരാഗ്രഹം മുതലായ അർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധിയില്ലാത്തതിനാൽ അവ ഉദിച്ചുമായ താദൃശാത്മത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നത് 'ചന്ദ്രൻ' (ചന്ദ്രഗുഹൻ) കേതു (മലയകേതു) മുതലായ അഭിപ്രേതാത്മബോധകപദങ്ങളുടെ ബലത്താലാണ്. ഇങ്ങനെ ഭാഗനിച്ച കാവ്യാത്മത്താൽ സൂചിതമായിട്ടാണു 'ആഃ കഷ്ടമഭിസ്ഥിതേ' എന്നുചാഞ്ഞു ചാ

ണക്യന്റെ പ്രവേശം. ആകയാൽ മുദ്രാക്ഷരസത്തിലെ പ്രസ്താവനക്കു പേർ 'ഉൽഖാത്രകം' എന്നാണ്. ദശരൂപകത്തിൽ 'മുദ്രാത്മപദപത്യാ-

മാലാപ്രശ്നോത്തരസ്യതാ

യത്രാത്മോന്യംസമാലാപെ

കഥോൽഖാത്രംതദിഹതേ'

എന്ന ലക്ഷണംചെയ്തു വികൃതോച്ഛൃതീയം രണ്ടാമകത്തിലെ രാജാവിന്റെയും വിദൂഷകന്റെയും സംവാദത്തെയാണു ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സൂത്രധാരന്റെ വാക്യത്തെച്ചൊവ്വാകൃതമുതൽക്കു എടുത്തു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു അങ്കാദിയിലെ പാത്രം പ്രവേശിക്കുന്നതായാൽ ആ പ്രസ്താവന കഥോൽഖാതമാകുന്നതാണ്. വാക്യത്തിന്നുദാഹരണം 'രത്നാവലി' എന്ന നാടികയിലാണ്. 'ദീപാഭവ്യസ്മാൽ' എന്ന സൂത്രധാരന്റെ ശ്ലോകമെടുത്തു ചൊല്ലിച്ചു കൊണ്ടാണ് പ്രസ്താവനാനന്തരം യേശുസ്മായണൻ പ്രവേശിക്കുന്നത്. വാക്യാത്മത്തിന്നുദാഹരണം ചേണീ സംഹാരമാണ്. അതിൽ 'നിർമ്മാണവൈരഭമനാഃ' എന്ന സൂത്രധാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി അണിയറയിൽനിന്നു ഭിമസേനൻ 'ആഃ പൃഥാമംഗലപാകം' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സൂത്രധാരൻ പോയ ഉടനെ പ്രവേശിക്കുന്നു. കാവ്യേന്ദു പ്രകാശത്തിൽ,

'ഏദിസ്ഥാനാമർത്ഥവതാം

പദാനാമന്യഥാക്രമേ

യഃപാത്രസ്യപ്രവേശഃസ്വാൽ

സകഥോൽഖാത്രമുഷ്യതേ.'

എന്നു സ്വരൂപനിച്ച ചാനം ചെയ്തു അന്ത്യ

പരീക്ഷണത്തിനു പദഭംഗം, അർത്ഥഭംഗം എന്ന രണ്ടു ഭേദങ്ങൾകൂടി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു പ്രയോഗംകൊണ്ടു മറ്റൊരു പ്രയോഗം നിർവ്വചിച്ച് അതിനാൽ സൂചിതമായിട്ടു പാത്രപ്രവേശം ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ അതു പ്രയോഗാതിശയമാകുന്നു. കുന്ദമാലയിൽ, 'നേപഥ്യേ' ഇത ഇതോവതരതപാദ്യം എന്നു ലക്ഷ്യണവാക്യം കേട്ടതായതിനെയിട്ടു സൂത്രധാരൻ, 'ആർച്ചയെ വിളിച്ചു എന്നു സഹായിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നതാണു' എന്നു പറഞ്ഞു തിരയ്ക്കു നേരെ നോക്കി, 'കഷ്ടമതിദോഷണാമന്തതൈ' ലക്ഷേപരസ്യഭവനേസുചിരം' എന്നു പറഞ്ഞു നിഷ്ക്രിമിക്കുന്നു. ഇതിൽ സംഗീതത്തിനായ് നടിയെ വിളിപ്പാൻ ഭാവിച്ച സൂത്രധാരൻ ആർച്ചാപ്രസ്താവത്താൽ സീതാംവനായപരികയ്ക്കിരിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു സീതാലക്ഷണന്മാരുടെ പ്രവേശത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു സ്വപ്രയോഗത്തെ അതിശയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രയോഗത്തെയാണ് ചെങ്കൽക്കിടക്കുന്നത്. അതിനാൽ കുന്ദമാലയിലെ പ്രസ്താവന പ്രയോഗാതിശയം എന്ന ഇനത്തിൽ ചേരുന്നു. ദേശരൂപകത്തിൽ,

ഏഷോയമിത്യുപക്ഷേപാൽ
സൂത്രധാരപ്രയോഗതഃ
പാത്രപ്രവേശോയൈത്രൈ
പ്രയോഗാതിശയോമതഃ

എന്നു സ്വരൂപം കാണിച്ചു പ്രയോഗാതിശയത്തിന്നുദാഹരണമായി ശാകന്തളത്തിലെ 'ഏഷരോജേവദിത്യന്തഃ' എന്ന സൂത്രധാരശ്ലോകത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

കാലസാമ്യംകൊണ്ടു പാത്രപ്രവേശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയാണു പ്രവർത്തകം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

അസംഭിതപ്രകടനിർമ്മലചന്ദ്രമാസഃ
പ്രാപ്തംശതേസമയഃപുഷ്പചിത്രമകാന്തഃ
ഉൽഖായഗാഢതമസംഖനകാലമഗ്രം
മാമോദശാസ്യമിവസംഭൃതജീവബന്ധുഃ

ശരൽക്കാലമണ്ണനം ചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിലെ ശൃംഖലത്താൽ ഗദ്യമാനമാകുന്ന സാമ്യംകൊണ്ടും, 'മാമൻ' എന്നു നായകന്റെ പേർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും പാത്രപ്രവേശം സൂചിതമായിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ പ്രസ്താവന പ്രവർത്തകമാകുന്നു.

ഒരു പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സാമ്യശ്ലോകങ്ങൾ നന്നിമിത്തം കാർത്തവ്യം സംധിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആ പ്രസ്താവന അവലംബിതമാകുന്നു. ശാകന്തളത്തിൽ, സൂത്രധാരൻ നടിയുടെ ഗാഢത്താൽ സദ്യന്മാരെക്കുണ്ടാക്കുന്ന ചിത്താലോലാപിതങ്ങളായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് ആ പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സാരംഗത്താൽ ആകൃഷ്ടനായ രാജാവിന്റെ സാമ്യത്തെ ഉത്തരവനം ചെയ്തു രാജപ്രവേശരൂപമായ കാർത്തവ്യം സംധിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

തവാസ്തിഗീതരോഗേണ
മാരിണാപ്രസഭഃപുതഃ
ഏഷരോജേവദിത്യന്തഃ
സാരംഗേനാതിരോമസാ

ആകയാൽ ശാകന്തളത്തിലെ പ്രസ്താവന അവലംബിതം എന്ന വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് സാമിത്വഭേദംകാണാൻ പറ്റുന്നതിരിക്കുന്നത്. ദേശരൂപകരചനാ മതത്തിൽ ശാകന്തളപ്രസ്താവന പ്രയോഗം

ഗതിശയത്തിൽ ചേരുന്നതാണെന്നു മന്യനെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദേശാധിപതിയിൽ അവലംബിതത്തിന്നുദാഹരണമായി 'മലിതാമ'ത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അന്യകാര്യം കൊണ്ടു അന്യകാര്യത്തിന്റെ സാധനം, സ്വകീരകാര്യംകൊണ്ടു അന്യകാര്യത്തിന്റെ സാധനം, എന്നിങ്ങനെ അവലംബിതം രണ്ടുവിധത്തിലുണ്ടെന്നുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവലംബിതത്തെപ്പറ്റി മന്ദാരമന്ദിരത്തിൽ -

‘അന്യകാര്യമിഷ്ടമന്യ-
കാര്യസുഖമന്യമന്യ-
ദിധാവലംബിതമന്യ-
കാര്യമന്യസാധനം.’

എന്നിങ്ങനെ ഒരു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ട്. കർമ്മോപകാരത്തിൽ 'അവലംബിതം' എന്ന പേർ മാത്രം 'ചലിതം' എന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'യഃ പാത്രസ്യപ്രവേശനപ്രവൃത്തി ചാഗ്രവണ്ണനാത്' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രവൃത്തികളിൽ വലിതത്തിന്നും തമ്മിൽ ഭേദമനുഭവിക്കുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തികൾ വണ്ണത്തിനുപ്രകാരമായി പാത്രപ്രവേശത്തെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതാണ് പ്രവൃത്തികളെന്നും, എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ മാത്രം പാത്രപ്രവേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതാണ് വലിതമെന്നും സമാധാനം പറയാവുന്നതാണ്. ഇക്കാരണത്താലും ഇവയുടെ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുമുണ്ട്.

കർമ്മവിധിയിൽവെച്ചു പറയപ്പെടുന്നതിനേയും, ഭേദിക്കപ്പെടുന്നതിനേയും, ആകാരഭാഷിതത്തെയും ആശ്രയിച്ചിട്ടും പ്രസ്താവന കല്പിക്കുമെന്നും നവകുട്ടൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഒരു നാടകത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് ആ നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല നാടകകർത്താവിനെപ്പറ്റിയും വളരെ സംഗതികൾ അറിയാവുന്നതാണ്. കവിയിലെപ്പറ്റിയ പ്രസ്താവം പ്രസ്താവനയിലെ ഒരു ഭാഗമാണ്. പ്രായേണ ഏതു നാടകത്തിലും അതിന്റെ പ്രണേതാവിനെ പ്രശംസിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ശോഭനതകളെ ശ്ലാഘിച്ചും ഉള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. പ്രാചീനകവികളുടെ ഈ സമ്പ്രദായം അപ്പോഴത്തെ സാഹിത്യ പരിശുദ്ധതയുടെയും വളരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. തോരവലിക്കാരനായ ശ്രീമദ്വർണ്ണനും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു വെളിവാകയാൽ ഒരു രാജാവാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു വെളിവാകയാൽ ഒരു രാജാവായിരുന്നുവെന്നു സാക്ഷാൽ ശ്രീമദ്വർണ്ണനും (വൈഷ്ണവകാരനെന്നു) തോരവലിക്കാരനിൽനിന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു നാടകകൃത്തുക്കളിൽ മഹാവിപരീതത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ സ്വകാര്യവ്യക്തിയായ 'വർണ്ണനാ'നെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതെയും, മാലിനിമധ്യത്തിൽ 'നേതാമകേചിദിഹം പ്രഥമവൃത്തം' എന്നിങ്ങനെ കാലം മാത്രം പറഞ്ഞും, ഉത്തരമചരിതത്തിൽ 'അതിദർശനമുദിതകൃത്യം' എന്നാദിയായി വളരെ അധികമായി പ്രസ്താവിച്ചും കാണുന്നതുമാകുന്നു ആ നാടകങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം നിർണ്ണയിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു പ്രാചീനസംസ്കൃതകവികൾ ജീവചരിത്രവിഷയത്തിൽ ഒന്നും എഴുതിയിട്ടില്ല എന്നുള്ള പുതിയ കൂട്ടരുടെ ആക്ഷേപം, നാടകകവികളെപ്പറ്റിയും ബന്ധിച്ചുടത്തോളം, നിസ്സാരമാണെന്നു

വണം പായുവാൻ. എന്നാൽ, അയാൾ ചിരകാലമായി പലതരം പ്രസ്താവനയുടെ പ്രമാണമാദ്യേം മറന്ന് അതിനെ ആത്മപ്രശംസയുള്ള ഒരു രംഗമാക്കിത്തീർത്തിരി

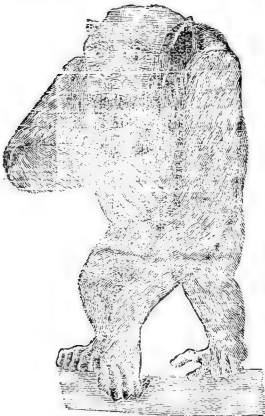
ക്കുന്നു. ഇതിനെ സംവിശ്വശാസ്ത്രകാരന്മാർ എങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുമെന്നു വായനക്കാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ.

സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

പ്രത്യക്ഷപരിണാമം.

ജീവജാല പരിണാമത്തെത്തുടർന്ന് ലിനാരിപ്രായം എത്രതന്നെയുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യരുടെ ആവംബരങ്ങളിലും നടവഴികളിലും പല പരിണാമവും നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാനുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനേയും മൃഗവർഗ്ഗത്തിനേയും കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന കണ്ണി ആഫ്രിക്കയിലെ ആറക്കുരങ്ങനാണോ അല്ലയോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നാം ശ്രമിക്കണമെന്നില്ല. ആറക്കുരങ്ങനാണോ മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പെടുത്തുക. എന്ന ലും ഈ ആറക്കുരങ്ങന്മാർ മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ മേലെപ്പടിയിൽ എത്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ചിത്തവൃത്തികളെ അ

ധൈര്യം തുടങ്ങിയ പല ചിത്തവൃത്തികളും ആഫ്രിക്കയിലെ ആറക്കുരങ്ങന്മാരെപ്പോലുള്ള ചില മൃഗങ്ങളിൽ കാണാനുണ്ട്. എല്ലാ ചിത്തവൃത്തികളും മനുഷ്യരിൽ മാത്രമേ തികഞ്ഞുകാണുകയുള്ളൂ എന്നില്ല. ആഫ്രിക്കയിലെ ആറക്കുരങ്ങന്മാരേക്കാളും ചിത്തവൃത്തികൾ കറവായ മനുഷ്യരും ഇല്ലാത്തവർ. ലജ്ജ, വിവേകം എന്നു തുടങ്ങിയ ചില ചിത്തവൃത്തികളാണു മനുഷ്യരിൽ പ്രത്യേകമായി ഒന്നു കാണാനുള്ളത്. മനുഷ്യരിൽ തന്നെ താഴെപ്പടിയിൽ കിടക്കുന്ന കാടന്മാരും ആഫ്രിക്കയിലെ ആറക്കുരങ്ങന്മാരും തമ്മിൽ പലിയ അന്തരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാടന്മാരും മനുഷ്യരാണ്ല്ലോ. മനുഷ്യദേഹത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളിൽ കാരോണിനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നോ, അതിൽ ചിലതു മാത്രമേയുണ്ടാണെന്നോ ശുദ്ധകാടൻ റിവില്ല. അവൻ പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തെ പ്രകൃതിയോടു യോജിപ്പിച്ചു തന്നെ വെള്ളുന്നു. ആമാദം, വിമാദം, ഉറക്കം തുടങ്ങിയ പ്രകൃതിദൈവങ്ങൾ മൃഗങ്ങൾക്കുള്ളപോലെ തന്നെ ഈ ശുദ്ധകാടനും ഉണ്ട്. ഈ കാടനാണു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഏറ്റവും ചുവട്ടിലെ പടിയിൽ നില്ക്കുന്നത്. അവനാണ് മൃഗവർഗ്ഗത്തിൽ ഏറ്റവും മേലെപടികയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആറക്കുരങ്ങനുമായി ജീവജാലമാകുന്ന ചങ്ങലയി

I. ആറക്കുരങ്ങൻ.

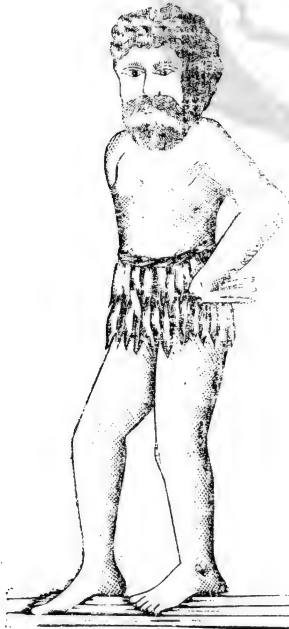
ടി സ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കിട്ടാണല്ലോ മനുഷ്യാനയും മൃഗത്തെയും പ്രധാനമായി വേർതിരിക്കുന്നത്. സന്തോഷം, പ്രസന്നം, കോപം, ധാരണാശക്തി, സമതാപം കൃത്യത്തെ,

ലെ ഒരു കണ്ണിയായി കോൽപ്പിടിച്ച് ഇരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ഈ രണ്ടു ജീവികളും ചെയ്യാറില്ല. സ്വസാമന്ത്രികൊണ്ടു സ്വപദങ്ങളാക്കി അധികം ഭക്ഷിച്ച് അജീർണ്ണം പിടിച്ചോ, സ്നേഹിതന്റെ നിബ്ബന്ധംകൊണ്ടു 'കുറച്ചുകൂടി' വയറ്റിൽ കടന്നു രോഗം പിടിച്ചു വെട്ടിനെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നോ ഇക്കൂട്ടർ ബുദ്ധിമുട്ടാറില്ല. 'തന്നിൽ എളിയതു തനിക്കി' എന്ന് പ്രമാണപ്രകാരം വന്നുചേരുന്ന ദോഷങ്ങൾകൊണ്ടോ, പരിഷ്കൃതന്മാരുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ കാലമുത്രവാലോ നശിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

സ്രീപുരുഷഭദ്രമന്ത്രേ കയ്യും കയ്യും കോൽപ്പിടിച്ച് ഉദ്രാനങ്ങളിലും, ഉത്സവസ്ഥലത്തും, പാപ്പകളിലും മറ്റും യഥേഷ്ടം

III. സന്യാസി

II. കാടൻ

സഞ്ചരിക്കുന്ന ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതനായ യുറോപ്യനാകും, സ്രീപുരുഷനാർ പ്രേമിയനും കള്ളപ്പാപ്പിന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു മദ്യപാനം ചെയ്തും വെടി പറഞ്ഞും രസിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചെറുമക്കളും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. പരിഷ്കാരം എന്നത് ഒരു ചക്രമാണെങ്കിൽ ആ ചക്രത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ ഏറ്റവും അപരിഷ്കൃതനാകും ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതനാകും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ അമിട്ടല്ലെങ്കിലും അതുപോലെതന്നെ ഏറ്റവും അജ്ഞാനിയും ഏറ്റവും ജ്ഞാനിയും ജ്ഞാനചക്രത്തിൽ ഒരിടത്തിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ അമിട്ടല്ലെന്നു വരുന്നു. നമ്മുടെ കാടനും ഏറ്റവും ജ്ഞാനിയായ സന്യാസിയും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഒരുപോലെയാണ്. കാടനും പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഒരു

നും അറിഞ്ഞുകൂട. അവനെ പ്രകൃതി എന്തൊക്കെയോ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. ജ്ഞാനിയെന്നെങ്കിൽ പ്രകൃതിയെ മായയെന്നു പറഞ്ഞു പുരുഷനെ കാണാനുള്ള ധ്യാനത്തോടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഗോഷ്ഠികളൊന്നും അദ്ദേഹം വിലവെക്കുന്നില്ല. ചിന്താപുഷ്പങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിരോധിക്കുന്നു. ഭവനം ജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തതാണ്; മറോയാറാക്ക ജ്ഞാനം ഏതീട്ട്. രണ്ടുപേരും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇവയെല്ലാം ഒന്നായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.

ജീവജാലങ്ങളുടെ സമുപശരീരത്തിന്റെ പരിണാമം 'ഈച്ചചങ്ങത്താരു ചുച്ചയായിട്ടുണ്ട്' എന്ന തത്വത്തെ അവലംബിച്ചാണോ എന്നും, ചിന്താപുഷ്പങ്ങളുടെ പരിണാമം ഒടുവിൽ ജ്ഞാനമായിത്തീർന്നു പ്രകൃതിയെ വിലവെക്കുന്നതല്ല സാധാരണമായിത്തീർന്നതാണോ എന്നും അത്ര വിസ്മയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലാത്തതല്ല. ചിന്താപുഷ്പങ്ങളിൽ ചിലതിന്നു പരിണാമമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിച്ചാൽ വല്ല തെളിവും ഉണ്ടാ എന്നു മാത്രം നമുക്ക് ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചാൽ മതി. പഴയെന്ന ചിന്താപുഷ്പത്തിന്റെയല്ലാത്ത ശുദ്ധകാടൻ പോയി മരത്തോലുകൊണ്ടോ ഇലകളെക്കൊണ്ടോ ഗുഹ്യപ്രദേശങ്ങൾ മാജ്ഞാ കാടനായിട്ടു നാം കാണുന്നു. പഴയതുകൊണ്ടു ഉദയത്തോടു കൂടി സൗന്ദര്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഏങ്ങിനെയാവാൻ പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തിന്നു കൃത്രിമമായ സൗന്ദര്യം ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ആലോചനയാണ് പിന്നെയുണ്ടാകുന്നത്. ഈ ആലോചനയേയും അതിന്റെ ഫലത്തേയുമാണ് പരിഷ്കാരം പരിഷ്കാരം എന്നു നവീനന്മാർ വേദാധികൃതന്മാർ. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കി ഉള്ളതാ

ണെന്നു തോന്നിക്കാവാൻ ആർക്കു സാമ്യമുണ്ടോ അവനാണ് പരിഷ്കാരി. പ്രകൃതിദത്തമായ ദേഹത്തെ പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്മയിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചാൽ പ്രകൃതിദത്തമായ ജ്ഞാനം ബ്രഹ്മാദിവിവിധാവസ്ഥയും ഉള്ള ജീവികൾക്കൊക്കെയുണ്ട്. അവരവർക്കു വശമായ കൂടുകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനം നാം പക്ഷി മുതലായ പല ജീവികളിലും കാണുന്നുണ്ട്. അവരവർക്കു വേണ്ടുന്ന ആഹാരത്തെ സമ്പാദിച്ചാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം മിക്ക ജീവികളിലും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവരവർക്കു അത്ര ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും മറ്റു ചിലരെ ബോധിപ്പിക്കാൻ മാത്രം ആഡംബരങ്ങളും അലങ്കാരവും മോടിക്രൂര ഉണ്ടാക്കുവാൻ മനുഷ്യർ മാത്രമാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ ശ്രമത്തിന്നു പരിഷ്കാരം എന്നാണ് പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ബ്രഹ്മാധംബരം ദേഹത്തിന്നു കറന്തിയും മോടിയും കൂട്ടുവാനായും, ഗുഹ്യപ്രദേശങ്ങൾ മാജ്ഞാ വാനായും ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾകൊണ്ടു (പ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്മകൊണ്ടു) പ്രകൃതിദത്തമായ ഈ ദേഹത്തിന്നു വല്ല കേടും തട്ടാതെ കഴിപ്പാനായും, തനിക്കുപറ്റാത്ത സൗന്ദര്യം ഉണ്ടെന്നു അന്യന്മാർക്കു തോന്നിക്കുവാനായും, അല്ലെങ്കിൽ നാലാൾ കാട്ടുവേല നാമു കാട്ടേണമെന്നു വിചാരിച്ചും ഇങ്ങിനെ പലവിധത്തിലായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ആർക്കുവേണ്ടി നീശ്ശോഭിക്കുകയും, അമേരിക്കയിലെ ഇന്ത്യക്കാരും, ഇന്ത്യയിലെ കാട്ടാളന്മാരും ഒക്കെ ഈ ആഡംബരത്തിന്റെ പരിണാമത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. അതെങ്ങനെയാണെന്നു നോക്കുക:

തട്ടാൻമിറാത്ത് ഇട്ടിണാൻനായർ.

തിശക്തിയും മണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു പ്രകൃതിയിൽ ചില സൗന്ദര്യമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കാമെന്ന് ഇയ്യാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നായർക്കു എന്തൊക്കെയോ ചിലതു വേണമെന്നു മോഹമുണ്ട്; പക്ഷേ ഇന്നതെല്ലാമാണു വേണ്ടതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നുയള്ളു. പരിഷ്കാരചന്ദ്രൻ്റെ ഉദയം കാത്തുകൊണ്ടും, ആ ഉദയത്തെ ബഹുമാനിക്കുവാൻ താനെന്നൊക്കുമാണ് എന്തിനെയാക്കുമാണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു ചിന്ത പൂണ്ടു ആണ് ഇയ്യാളുടെ സ്ഥിതി.

തട്ടാൻമിറാത്തു ഇട്ടിണാൻനായർ പരിഷ്കാരത്തിൻ്റെ ചുവട്ടിലെ പടികൾ കയറിത്തേയ്യള്ളു. തലമുടികൾ കെട്ടി ചന്തം വരുത്തുവാനും പശ്ചാദ്യംബരം ചെയ്യാനും ഇയ്യാരാക്കു അറിഞ്ഞുകൂട. അതയിൽ ഒരു ആർക്കിടെക്ടറും വേണമെന്നും, അതിൻ്റെ ഉദ്ദേശം ഗുഹ്യപ്രദേശം മാതൃകയാണെന്നും മാത്രമേ ഇയ്യാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളു. പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ബ്രഹ്മാവും മായയും എല്ലാം ഇയ്യാരാക്കു ഒന്നുതന്നെ.

തേലപ്പുറത്തു ഇക്കണ്ടൻനായർ പരിഷ്കാരചക്രത്തിൽ ഒരു പടികൂടി കയറിയിരിക്കുന്നു. മുട്ടുമായെ മുണ്ടുടുത്തു കടുമ്മ ശരിക്കു കെട്ടി മാസത്തിൽ ഒരു തവണ ക്ഷൗരം കഴിച്ചു സൗന്ദര്യഭൂമം എന്ന ചിത്തവൃത്തിക്കു അധീനനായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യശക്തിയും പ്രകൃതിശക്തിയും

തേലപ്പുറത്തു ഇക്കണ്ടൻനായർ.

ഇപ്പോറാണൻ.

ഇപ്പോറാണൻ ആർക്കോ
നും വിട്ട ആഡംബരത്തി
ലേയ്ക്കു കാലെടുത്തു വെച്ചാ
ളാണ്. രണ്ടാംമുണ്ടുവേ
ണമെന്നും പക്ഷേ വിനയ
ത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി
ആയത് ഒന്നാം മുണ്ടി
ന്റെ മേൽ ചുവിയായ് മതി
യെന്നും തീർച്ചയാക്കിട്ടുണ്ട്.
ഇതുമൂലം ഹൃദയത്തിൽ
സൗന്ദര്യബോധം ഉദിച്ചുവ
ന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കോമൻനായർ സൗ
ന്ദര്യബോധത്തിൽ നിന്നു
ണ്ടായ ആഡംബരഭ്രമ
ത്തിന്നു വശംവദനായി
കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുടമു
മുറിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആയ
തു പരിഷ്കാരത്തിൽ കെ
ട്ടേണമെന്നും താടിമേൽ
രോമം വളരുന്നതു അഭം
ഗിയാണെന്നുള്ള വിചാര
ത്താൽ അലർച്ചക്കൂടെ വേ
ണ്ടതാണെന്നും തീർച്ചയാ
ക്കിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാംമുണ്ടി
ന്റെ ആവശ്യം ചുമലി
ൽ ഉടനീളം ഇടുകയാ

കോമൻനായർ.

ണെന്നും ചലനത്തിൽ ദേഹ
ത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾക്കു കൃ
ത്രിമമായ ചില ചേഷ്ടകൾ ആ
വശ്യമാണെന്നും അല്ലെങ്കിൽ പ
രിഷ്കാരമാവില്ലെന്നും ഇതാദി മ
നസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്.

തെങ്ങിവിട്ടിൽ കൂളൻനായർ.

തെങ്ങിവിട്ടിൽ കൂളൻനായർ
പരിഷ്കാരസമുദ്രത്തിന്റെ നടുവിൽ
എത്തിയ ആളാണ്. രണ്ടാംമുണ്ടു
വളരെ നീളത്തിലുള്ള വേഷ്ടിയാക്കി
ചുമലിൽകൂടിയും കക്ഷത്തിൽകൂടി
യും അങ്ങമിങ്ങു വലിച്ചിട്ടു കയ്യിൽ
ഒരു വടിയും പിടിച്ച് 'അമ്പടങ്ങാ
നെ' എന്ന് അഭിമുഖീകരണമാണ്.

കുടുംബ ആവശ്യമില്ല. ആയതു വെട്ടി മിനുക്കി ചീപ്പുകാണ്ടു വാണം വെടിപ്പാക്കി അർദ്ധക്കുരും ടിനംപ്രതി വെട്ടാലെ മൃഗങ്ങൾ സുഖമുള്ളു. ടി വസം പകൽ 12 മണിക്കൂറുള്ളതിൽ 6 മണിക്കൂറും ദേഹത്തിന്നു സൗന്ദര്യമുണ്ടാക്കുന്ന ജോലിയാണ് ഒരു പ്രധാന ജോലിയായി ഇയ്യറം കണക്കാക്കിട്ടുള്ളത്.

രാമകൃഷ്ണമേനോൻ

രാമകൃഷ്ണമേനോൻ ദേഹം മുഴുവനും ആർച്ചാദിനം ചെയ്യണമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ 'കൺ'റിയായിപ്പോകുമെന്നും

നാംകൂടി മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതാണ്. കൂടാതെ നായരുടെ സ്ഥാത്തിൽ നിന്നു അല്ല മേലേക്കുടയിലാണ് മൃഗത്തെത്തിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളെല്ലാം ഇയ്യറം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

E. W. കോതുക്കുറുപ്പ്.

ഇദ്ദേഹം ഇ. ഡബ്ല്യു. കോതുക്കുറുപ്പാണ്. ദേഹം പൂർണ്ണമായി അർദ്ധം മറ്റും പോരാ കോട്ടകൂടിവേണമെന്നും തല 'ക്രോപ്പ് ചെയ്ത്' ഭംഗിയായി ചീകി മിനുക്കണമെന്നും അറിയിച്ചു.

ഹം ധരിച്ചിട്ടുള്ളത് പരിഷ്കാരസൗധത്തിന്റെ മുകളിലോളം ചെന്ന് എത്തിനോക്കുന്ന ഒരു കായികാണിദ്ദേഹത്തെ കണക്കാക്കേണ്ടത്.

കെ. എസ്സ്. മേനോൻ.

പരിഷ്കാരസൗധം ഇന്ത്യക്കും ബിലാത്തിക്കും മദ്ധ്യത്തിലാണു കിടക്കുന്നത്. ആ സൗധം കടന്നു ബിലാത്തിയിൽ എത്തുവാനാണല്ലോ എല്ലാപരിഷ്കാരികളും ശ്രമിക്കുന്നത്. കെ. എസ്സ്. മേനോൻ എതാണ്

ബിലാത്തിക്കു കണ്ടുതുടങ്ങിയ ആളാണ്. കൈ വരുത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിദത്തമായ ദേവക്ഷേമം ഇന്ത്യക്കാരനാണ് താൻ എന്തിന്റെ നിറം മാറുവാൻ മാത്രം വിന്ന ബോധം തീരെ വിട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് തലയിൽ 'ടാബൻ' മതിയെന്നു തൽക്കുലം ഉയ്യാർ തീച്ചുവാക്കിട്ടുള്ളത്. കോളറം നെക്കുടൈയും ഭാഷ്യൻകോട്ടും ഭക്തനും ബുട്ട്സ്സും കൈക്കുണ്ടുവശ്യമാണെന്നും അതാന്നു മില്ലെങ്കിൽ ഫോഷനബാർ ജൻറിൽമാൻ ആവില്ലെന്നുമാണ് ഇയ്യംകുടൈ നിശ്ചയം.

കെ. എൻ. മാങ്ങാട്ട്.

ഈ മനുഷ്യൻ കെ. എൻ. മാങ്ങാട്ട് ആണ്. മാങ്ങാട്ട് കോമൻനായർ എന്നതും. പേര് ഇംഗ്ലീഷി കരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതോടുകൂടിത്തന്നെ ആഡംബരങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷികരിച്ചിട്ടു

ണ്ടുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുള്ള മാറാമൊട്ടെപ്പാടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ തീച്ചുണ്ടു. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടുള്ള മാറാമൊട്ടെപ്പാടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ തീച്ചുണ്ടു.

എം. ആർ. കെ. സി.

പ്രകൃതിയിലുള്ള സൗന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന പൂച്ചികന്മാരും, മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കുന്ന സൗന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന നവീനന്മാരും തമ്മിൽ ഹൃദയസംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച വ്യത്യാസമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന കാര്യം ചിന്തയുടനിയുടെ പരിണാമ

പ്രകൃതിയിലുള്ള സൗന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന പൂച്ചികന്മാരും, മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കുന്ന സൗന്ദര്യത്തെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന നവീനന്മാരും തമ്മിൽ ഹൃദയസംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച വ്യത്യാസമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന കാര്യം ചിന്തയുടനിയുടെ പരിണാമ

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

ജാഹ്നികം.

പരന്ത്രിസ്സിൽ ജനിച്ച്, ഇംഗ്ലീഷിൽ വന്നിട്ടുള്ള 'ഇന്ത്യാചരിത്രകഥകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലടങ്ങിയ ഒരു കഥയുടെ തത്ത്വമയാണിത്. ചരിത്രവിഷയത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ

യോഗ്യമായ അസ്ഥിമൂലം നീക്കിക്കളഞ്ഞ്, സാഹിത്യസൗകോഷ് മാംസമേകി സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുക എന്ന 'ചരിത്രകഥാധർമ്മം' ഈ ഇന്ത്യാചരിത്രകഥകളിൽ വിശേഷിച്ചും വിളങ്ങിക്കാണുന്നുണ്ട്. 17-ാം

ശതബ്ദത്തിന്റെ ദീപിതീയപാദത്തോടു കൂടി ഈ കഥ ആരംഭിക്കുന്നു. 1827-ൽ അർക്കൻചക്രവർത്തിയുടെ മകനായ ജഹാംഗിർ (സലിം) മരിച്ചതിനുശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ ഖുദാം ഷാ ജഹാംഗ് എന്ന സ്ഥാനത്തോടു കൂടി സിംഹാസനാരൂഢനായി. ഖുദാദിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അനേകം സമന്തപ്രഭുക്കന്മാർക്കു ഭ്രഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രസംഗനായ ബർഹാസ്സുദീൻ ഖാൻ ജഹാംഗ് ലോധി എന്ന പ്രഭുവിനെ കീഴൊതുക്കുവാൻ ഷാജഹാംഗ് പലതന്ത്രങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുകയും ഭയങ്കരമായ യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്തയും ഉണ്ടായെങ്കിലും അദ്ദേഹം കീഴൊതുങ്ങിയില്ല. അദ്ദേഹം ഷാജഹാംഗ്റെ സൈന്യങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്തി കടുംബസമേതം മരിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇതാണ് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. ഇതിൽ, ഖാൻ ജഹാംഗ് ലോധിയുടെ മകളായ 'ജാഹാജിറ' എന്ന കന്യകയുടെ നാമധേയത്തെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം പഠിക്കുന്നത്.

ഖാൻജഹാംഗ് ലോധി, ജാഹാജിറ, അവളുടെ സഹോദരന്മാർ എന്നിവർ വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും മായാത്ത പാത്രങ്ങളാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷയ്ക്കായി ധർമ്മമായ വഴിക്കു ധൈര്യസമതം പോരുന്നതിനാൽ ആദ്യമേ തന്നെ നാം ഇവരുടെ ഭാഗത്തു അറിയാതെ ചേർന്നുപോകുന്നു. അവരുടെ ഗുണത്തിൽ സന്തോഷവും ദോഷത്തിൽ സന്തോഷവും നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. അവരുടെ ഒരു പ്രവൃത്തിയും നമ്മുടെ സമീപിക്കുമ്പോഴേ അഭിനന്ദനത്തിന്നു വിഷയമാവാതിരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഷാജഹാംഗ്റെ സേനാപതി സൈയ്യുസമേതം ചെന്നു പാളയമടിച്ചിരിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ജാഹാജിറ ഒരു ദേവദാസിയാൽ ചെന്നു സേനാപതിക്കു വിഷം ചേർത്തു

'സർബത്തു' കൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഹിംസിച്ചതു അവളുടെ ആഭിജാത്യത്തിന്നും ധൈര്യത്തിന്നും യോജിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. സേനാപതിയുടെ മരണം കേട്ടു വിസ്മയിക്കുന്ന അച്ഛനോടു 'വിസ്മയിക്കാതെ അറിഞ്ഞാൽ' എന്നു പാഞ്ഞു ജാഹാജിറ താൻ ചെയ്ത കപടം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടെന്നിട്ടുണ്ടാകാത്ത ഒരു സങ്കാപമാണു നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്. പക്ഷേ, ഇത് ഒരു പാരത്രിക കാരണമായും ഇന്ത്യക്കാരന്റേയും ധർമ്മവിചാരത്തിലുള്ള താരതമ്യം കൊണ്ടു തോന്നുന്നതായിരിക്കാം.

തജ്ജമക്കാരൻ സാധുഗദ്യലേഖകനായ മൂക്കോത്തു കമാരനവർകളാണ്. തജ്ജമ വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. കാരോ പാത്രങ്ങളുടേയും ജീവനും തന്മയത്വവും തജ്ജമയായതുകൊണ്ടു ലേശംപോലും തെറ്റുമൊണ്ടുപോയിട്ടില്ല. പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരനായ മൂക്കോത്തു കമാരനവർകളുടെ ഭാഷയ്ക്കു സ്വതന്ത്രയുള്ള ലാളിത്യവും അത്ഥവ്യ്യയും ഇതിലും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ദില്ലിയിലെ ചില പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അല്പം അസാധാരണമുണ്ടായിപ്പോയി. 'അധികാരമനുഗ്രത്തി', 'ഉഷ്ണിച്ചു കറക്കിക്കുക', 'പുഷ്പാങ്കുരപ്രദേശം വടികുറന്നു', 'അവടുത്തു മുറയ്ക്കു സമ്പന്നം', 'ഉറക്കം തെട്ടുക', 'പകു വീളുക', 'വിക്കി വിക്കി കുമുകുക', എന്നിങ്ങനെ അഭംഗിയായും അസാധാരണമായും അപഭ്രഞ്ചമായുമുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. 'ഭവിഷ്യാവസ്ഥ', 'പാകത്ത്', 'പ്രവത്തി', 'അന്തസ്സാധിതം' മുതലായവയും വായനക്കാരെ പുതുതയായിത്തോന്നും. ഉത്തമമായ ഉച്ച മന്ത്രകത്തിൽ ഇതുകൂടി കൂടാതെ കഴിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. വില 6-ണു.

ശബ്ദാലങ്കാരം

തൃതിയവമുഖവാക്കം ശബ്ദമാനം സംസ്ഥം -
 തതീയവിയാട്ടത്തേടുന്നല്ലവകാരമോടും
 തിധരമടിമുടിത്തുടിടമകയാളെൻ
 തിയിൽവിലസിടുന്നല്ലവകാര്യംകണക്കേ
 സംഗത്യംകളുവാണിയായചവിത -
 പെണ്ണിനലങ്കാരമാ -
 ഞാനോരംതെളിയിപ്പതന്നെ സംസ്ഥം -
 നാക്കൊക്കയുസേമ്മതം
 എന്തല്ലങ്ങിനംഗികൂട്ടിടമല -
 കാരം ചമയ്ക്കുന്ന ച -
 ഞന്നയ്ക്കുകവിതാംഗനാപ്രിയനും
 സമ്മാനമേകുടസം.
 മലമകയ്ക്കുകവിട്ടു
 ചിലവിച്ചുളവാക്കിൽത്താൻ
 അലങ്കാരംപണിയ്ക്കുള്ള
 നിലവെച്ചുവുകാത്തിടാം. 1
 അലങ്കാരംരണ്ടുവിധം -
 മലംകവിത ചാതുർമ
 ശബ്ദാലങ്കാരവുംവിനം -
 യത്നാലങ്കാരവുംതഥാ. 2
 ശബ്ദാലങ്കാരംകണ്ടതു
 ശബ്ദാലങ്കാരമാണതളപോലേ
 അയ്യത്താൽവിലയേറിയ -
 യത്നാലങ്കാരമെന്നിമണികണക്കേ. 3
 അല്പപദങ്ങളെപ്പൊക്ക
 ശബ്ദാലങ്കാരമെന്നൊട്ടത്തിവിട
 ക്രമമൊട്ടവേദതിരിയ്ക്കും
 യമകമനുപ്രാസമെന്നുണ്ടുവിധം. 4
 യമകം
 ഭിന്നായ്മമായ്ശബ്ദമാത്രം -
 ചൊന്നാകുംപദം, കഷ്ടം

സ്ഥാനത്തിവയിട്ടിപ്പോൽ
 നൂനായമകമായ്ക്കും. 5
 ശിഷ്ടവിചിത്രപദയമകമി -
 തക്ഷരയമകമതിത്തന്നുതിരിവറിവാൻ
 ലക്ഷണമൊന്നുണ്ടതഥാ -
 പേക്ഷപെരുത്തൊന്നിനെനന്നിനില്ലൊട്ടം.
 സ്ഥാനം
 പദം മുഴക്കുകയാണുപദമല്ലനേക -
 പാദങ്ങളെ നിലയിലാടി നടുക്കൊട്ടക്കും
 സ്ഥാനങ്ങളിനിലയിലായ്ചമട്ടിലുണ്ടീ
 സ്ഥാനങ്ങളാൽയമകമേദേനേകമല്ലോ. 7
 പാദം മുഴക്കയുള്ള യമകം പദയമ
 കമല്ലൊതെ പറുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതി
 ലല്ലോ.
 പദയമകം
 പാദം മുഴക്ക എങ്ങിനെയെന്നാൽ:
 ശംഭോ! നിൻനിലയുനന്നു
 നല്ലാർച്ചുടംകലാപവും
 ഇതിൽത്തേടുന്നിതല്ലോനിൻ
 നല്ലാർച്ചുടംകലാപവും. 8
 അത്ഥം - നല്ലനടി ചൂടുന്ന ഭൂഷണം
 എന്നും, സ്ത്രീവൃന്ദനവും കലാപവും ഇതു
 ലം തേടുന്നതല്ലെന്നുമാകുന്നു.
 ഓരോ പാദങ്ങളാട ആടി നടുക്കുക
 ടക്കും ഈ സ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള യമകങ്ങളെ
 യഥാക്രമം കാണിയ്ക്കുന്ന : -
 ശിവനേ! ശിവനേ! നിനമില്ലാഡം
 വിഷമംവിഷമനമെച്ചിതവൻ
 മലയോമലയോളുകൊടുക്കുതസം
 വഴിയേവഴിയേയുടലാക്കിമഹാൻ. 9
 അത്ഥം - ശിവനേ! എന്ന് ആയുധ
 സൂചകമാകുന്ന വാക്കാണ്. ശിവനേ, എ

തിന്നും വിഷമം, വിഷം, അന്നം, മല, കറ
മലേ, കാര്യം, കൊടുക്കെ, രസം വഴിയേ
വഴിഞ്ഞുകൊണ്ടു- വഴിയേ ക്രമത്തിൽ
മലയിലാലായിലാണെന്നുവേടുന്നോ
കണവന-ണവനാണ്ടൽപാതിതേ
സകലരുംകലരും ഉപനേരിനിൻ

വിഭവമോഭവമോഹിനി!മോഹനം. 10

അതും—ആലംബനാക്കിട്ട് സ
കലരുംകലരും ഉപനേരിനി= എപ്പോഴുമിടക
ലനിട്ടുള്ള ലോകത്തിന്നു നാഥേ!—

കൊന്നുവേസംകടമേകടമേ-

തവനുംഹൃദിക്കെന്തൊഴിയാതൊഴിയാ

ഇതിനൊരാലപായമിതായമിതാ-

ശയമാത്മസുഖാവരണംവരണം. 11

അതും—സംകടമേകടം ഏതവനും-
കൈന്തൊഴിയാതെ ഒഴിയാ- ഉപായം ഇ
തായമിതാശയം=മനോഹിയമനം ചെയ്തി
ട്ടുള്ള-ആത്മസുഖാവരണം സുഖമാകുന്ന മ
ര്യ വരണം.

ഈരണ്ടു പാദങ്ങളിലായിട്ട് ആദിമ
ശ്ലോകത്തെകണ്ടെടു കാട്ടുന്നു.

മധമകേ!മനസ്സിന്റെ

മലമനസ്സെത്തിമേ

ഗുണമേകേണമേസതപ

ഗുണമേകേണമേവേമ! 12

ഉടന്നുകിന്നൊരു പാദമേവം

വെട്ടുന്നമുക്കിന്നൊരൊഴിപ്പിൽകിട്ടി

സ്വദംഭവാനീപദമോഹ്യകണ്ടാൽ

ദൃഢംഭവാനീവ്യസനംകടക്കാം. 13

ഉടൻ- നമുക്ക്- ഇന്ന്- കരുപാടി- വെട്ട
സ്വ-മുക്കിന്ന്- ഒഴി-ഭവാനീപദം- ഭവാനീ-
ഈ വ്യസനം.

പുഷ്പവയുടെയെകിടാവേ- (ദാവേ!
ഒന്നോരുനിമിഴിശൈലമെഴിയുടെയെകി-

എന്തേൽവിളയാടണമേ-

റാമ്മേസുഖസസ്യവിത്തുവിളയാടണമ. 14

കൃപയുടെ-അകിടി-ആവേണ്ട. കൃപ ക
റന്നെടുക്കുന്ന അകിടി (അവിടി) ആവേണ്ട
തരയ.ശൈല മെഴിയുടെയ-ഹിമവാന്റെ
-കിടാവേ- വിളയാടണം- ഏറാം- വിത്തു
വിള-ആടണമേ.

കാരോ പാദങ്ങളിടിവിട്ടാ ആദിമ
ശ്ലോകസാന്നിദ്ധ്യം,

സംസാരമായവികടകടലരും

പാറാൻതവസുരണമെഴിയെന്നിവണ്ണം

സംസാരമായതരയിവേ!പുനരുകൽമാത്രം

പാറാത്തതെന്തെന്തിനാത്മമാത്മമാമോ?

പനിമലയ്ക്കുവിടുന്ന റാജാവിപ്പമാ-

നിന്!വരന്തരിക,ങ്ങുതരാസ്തിലും

ഇനിമലയ്ക്കുകയില്ലിവനിശകാ-

മിനി!വരന്തരമേമമവാണിതം. 15

എല്ലാവരുംമോഹമായ-

മല്ലോമാരണമെന്നുമേ

എപ്പോഴിടുംമോഹമായ-

യല്ലോശരണമെന്നുമേ. 17

എപ്പോ പാദങ്ങളിലും ഒരേ യമകത്തേ
ത്തന്നെ ആദിനട്ടുപാട്ടുകൂടി ഉദാഹ
രിച്ചു കാട്ടുന്നു:-

കരുണാപ്പെട്ടമിവിഷയാഗ്നിനിൻ

കരുണയാറാലണഞ്ഞുകടംവിധം

കരുണിയെന്നുടമേൽത്തവദൃഷ്ടിയോ

കരുതിരിയ്ക്കുകവെട്ടുന്നതുകൃഷ്ണ! 18

ഏദയമേ!ശിവയേസ്മൃതിചയ്ക്കിവി

ങ്ങുവേമേകിട്ടമായവർമേല്ക്കുമേൽ

സദയമേമനമാജ്ഞാനിയെല്ലോ!

വദയമേമേമെന്തിനവിടുന്നതും. 19

ഭവഭയത്തിനിനിശ്ചിനിമല്ലഭേ-

ഭവുണപ്പതിനിശ്ചവല്ലഭേ!

തവദയയ്ക്കൊഴികേക്കുടിവല്ലഭേ-

ഏവിടെയെന്നിതൊൻവിധിവല്ലഭേ! 20

വിധിവൽ-ലഭേ.എന്ന പദമല്ലഭം.

മൂന്നാഴ്ചയ്ക്കുള്ള യമകങ്ങളേയുംആ

ദിമശ്ലോകസാന്നിദ്ധ്യംകൂടി കാട്ടുന്നു:-

പരമപരമേശ്വരം-

പമുള്ളിത്തുള്ളിപ്പുള്ളതാ-

കുമാരിയെക്കുറിച്ചും

ചിനാശമേശിടംവിധം

രൂപിത്തരൂപിത്തരൂപിത്തരൂപം

ശിവാശരീരമെന്നു കാണാം.

മനോമനോമനോമനോ-

തപസുത്തിലാണെങ്കിലിത്തുത്താൻ.21

പരാധരങ്ങളായ അപരാധങ്ങളിലൂടെയും വന്ന പാപമാകുന്ന മുള്ള് ഉള്ളിലുള്ളത് അകുടവകവേ ഒക്കെ വെന്തു പോകുമ്പോൾ അകുടേടിനാവിനാശം അന്തർദ്വന്ദ്വനാശം പാറ്റും പ്രകാരം, തടിയുള്ള തടിയിന്റെ മിന്നലിന്റെ അടിത്തറ അടിപോലെയുള്ള പ്രകാശമാനമായ ശിവാശരീരം മനോമനസ്സു മനോഹരരത്നസന്തതിലാഞ്ഞലിത്തറ ഞാണെന്നു കണ്ടെന്നോഷ്ടിനിനിയ്ക്കു കാഞ്ചാർ സംഗമി വരേ?

കുറയുന്നതിനെയെന്നു-

അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കാതെ

സഞ്ചയശ്രീദായിനി!യിനിയിനി

കൈൻ ധൈശലേന്ദ്ര കന്യേ!

മോഷ്ടത്തിനാതിരി, തിരി തിരി

ஆனந்தபுரம் மாவட்டம் -

കിരീടത്തെ നാം മതിമതിമതി!

സൈപരമഞ്ചേത്തുവൻതൊൻ. 22

മോക്ഷം തന്നു തനിക്ക് നരിയെ ഓട്ടിയി-

ॐ श्री गणेशाय नमः

സ്വാതന്ത്ര്യംമായുണ്ടാഭവനമിഹകാട്ടു-

കിരണാഭിമാനം

സംവത്സരവാഷാമാസനവയുമാനമാരി-

ചുവക്കി ചുവക്കി ചുവ-

பிரதிபலிப்புகள்

25

ചി.യ.യ്ക്കും ചി.പ.യ്ക്കും ചി.ധ.യ്ക്കുന ചി.ധ.

ജൂലൈ നവംബറും ഫിഡിയും ഭരണം

ബ്രഹ്മാവിനും പരമേശ്വരനും ഉണ്ടോ കൊ
ട്ടക്കു? കൊട്ടക്കുമാ? ഇപ്പോ ഏനാടായം.
കൊട്ടക്കുകൊട്ടക്കും=കൊട്ടക്കുക്ക് കൊട്ടക്ക
ന്നതിലുള്ള ഉക്ക്, ഭൗതത്വാദിമാനം ഒട്ട
ക്കും. അന്നുമരിച്ച് - സമുദികരിച്ച് അത
ഛരിച്ചു നേടിയ അത മരിച്ചാക്ക് ചിത്ത
വിന്ന് - ഉരച്ചാൽ പറഞ്ഞാൽ ഉരച്ചാൽ
രേഖാമാത്രം ഉരച്ച് ഹൃദ-ഉരച്ചു തീരില്ലാ.
മാലായമകത്തേയും താഴെ കാണിച്ചു ന്നു.

ഫിന്റാഫിന്റാപേഗംപേഗം

മറുപടി: മറുപടി: മറുപടി: മറുപടി:

മായേ! മായേ പാഞ്ഞാൽ പാഞ്ഞാൽ

പേരോപ്പോരോന്റെ ന:നു നം. 23

മനസ്സെങ്ങനെയോ? ചോദ്യം - മാറ്റം
മാറ്റം മേന്മയോ? അതോ? മായോ? മാ-
യോ? പാഞ്ഞാൽ. പാഞ്ഞാൽ. പോയാ-
പോയ്. ഇല്ല. അതോ. നൂറും. അപ്പ-
യോ അതോയോ മായോ? എന്ന് നീ ക-
ടാക്കിപ്പോൽ അതോ? മേന്മയോ? അതോ?
സങ്കടം മാറ്റം, ശുദ്ധമായൊന്നിലേക്കു മാ-
റ്റുകയും ചെയ്യാം താമസിപ്പോൾ. അ-
തു നല്ലപോയില്ലാ നിത്യം.

பாசனங்களுக்கென்றே உழைப்பாயிற்று

மகி.: —

കുളുമാനോന്തുഡുചതിച്ചു. പന്താനേ
താനേനിട്ടാമടിയിലിരുത്തുമോയേ!
മോയേണമോശ്വസനമിന്നെനചിത്തേ
ചിത്തേജസ്സേ! കനിവൊടുവാണാൽകൊ-
(ഇം. 4

പുണ്യപദയമകാ

ചിത്രശൃംഖല ചയ്ക്കി.

നത്രപ്രത്യുത്തരത്തിൽ മറുവാവുൻ

ഹൃദയമെടുക്കുന്നതുമാത്രം

പദനമകവ്യംഗ്യചിതിവകഭടം. 25

പുത്താകുന്ന് വേലായുധമംഗലം

കൊന്നല്ല നിലാങ്ങര-
 നെന്തൊന്നായുധമതു കണ്ണു തിടന
 ചെല്ലുന്ന ചൊല്ലൊന്നിമ
 ഏന്താകും കൃഷിയിൽ ഫലം, നൂപതികൾ-
 കാരാണമേരാഞ്ഞാരാ.

കളിത്താനിശപരനിഷ്ഠവസ്തുവിവകൾ-
 കെതു നന്മം, ശങ്കരി. 26
 1 ശം : കരി 3, ശങ്ക 4 അരി 5 അരി 6
 ശങ്കരി 7 ശങ്കരി.

മണ്ണൊടൊപ്പം കിടക്കുന്നൊരു കിടന്നവടാ-
 യ്ക്കു നീയെന്തൊരു വാക്കും
 വിടുന്നോളം പോന്നവ ചുക്കൊടകൊടിയമല
 ത്തിന്നെന്തെന്നോതുവാറും
 വണ്ണിച്ചാലൊന്നും പോരും പൊന്നരതു മഴുപൻ
 മന. വൻ ചൊന്ന വാക്കും
 ദണ്ഡിപ്പിപ്പോനിലേതും ദണ്ഡമതു തലകി-
 ഴാകി, ലൊത്താണിടത്തു. 27

കല്പന. 1. കല്പ + 2 പന. 3 കല്പന.
 4. നല്പക. ഇതിൽ പാടത്തുളള ഒരു ദിമ
 മൂലാന്തരമൊന്നും സ്ഥാനമായിട്ടില്ലെന്നു
 ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചു രായിരിക്കും. എ
 ന്നാൽ അവിടെ സമാധാനത്തിനു വണ്ടി
 ഉത്തരകത്താവു താഴെ കാണിക്കും ശ്ലോ
 കം കൊടുക്കട്ടെ.

കല്പനനിമസുകവേ!
 കല്പനമൻമലകളിൽ കൃമാൽക്കാ
 കല്പനതു പാശാശിനല്പക (അം
 കല്പനപാശാശിനിയെലതവനം)
 മാത്രാച്യതകം, നിന്ദ-
 ച്യതകം, പൂനമക്ഷരച്യതകം,
 ഇവ മൂന്നു ച്യതകം പാശാ-
 ലൊരജ്ഞാതിയുഗ്രപദയമകം
 മാത്രാച്യതകം.

മടിയാൽ ബുദ്ധ്യയേ ബുദ്ധി
 വിടമുലമണ്ണവൻ
 പരംശിവപദത്തിന്റെ
 പൊയറകാണാത്തമുത്തിപോൽ 30

മടിയാൽ ബുദ്ധ്യയേ ബുദ്ധി
 വിടമുലമണ്ണവൻ
 പരംശിവപദത്തിന്റെ
 പൊയറകാണാത്തമുത്തിപോൽ. 31

ബിന്ദുച്യതകം
 കടകന്തന്നെയാരോള
 നംമാനമതിനെന്തെടോ!
 കടകന്തന്നെയാരോള-
 സമാനമോക്ഷവിധിയിൽ. 32

ഇതിൽ പൂർവ്വാർത്തിന്റെ ബിന്ദുച്യ
 തകം ഉത്തരാർദ്ധവും, ഉത്തരാർദ്ധത്തിന്റെ
 തു പൂർവ്വാർദ്ധവുമായി കാണിക്കുന്നു.

അക്ഷരച്യതകം
 ശരിയ്ക്കുപേരോവരോടൊക്കി-
 മിരിയ്ക്കുമാനല്ലൊരുമയ്ക്കുവാസം,
 വിരിഞ്ഞുകൂടും സുമാനോവിശേഷാ
 തിരിഞ്ഞിടും മാമലയികലഭേ. 33
 നല്ലൊരുമയ്ക്കു (ശ്രീയ്ക്കു) വാസം മാമല
 യിൽ എന്ന് അക്ഷരച്യതകത്തിൽ വേ
 റെ കരുതലും വേരും.

ഈ ച്യതകങ്ങൾ പദയമകങ്ങളുടെ
 കൂട്ടത്തിൽ വേർതിരിച്ചും 'സ്ഥാനത്തിവ
 യിരട്ടിച്ചാൽ നൂനംയമകം' എന്ന ലക്ഷ
 ണം പിഴച്ചുപോകും. ഇവകളിൽ പദ
 ങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കുന്നതുപോലുമില്ലല്ലോ. എ
 ന്ന ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചും. പക്ഷേ ച്യ
 താച്യതപദങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ അഭേദ
 കല്പനകൊണ്ടു മാത്രം പ്രാചീനന്മാരിനി
 നെ യമകഗർത്തിലയ്ക്കു തള്ളിയതാണെ
 ന്നേ അതിന്നു സമാധാനമുള്ളൂ. ഇവിടെ
 സ്ഥാനനിയമമില്ലായ്മയെന്നതാണ് വാ
 ച്യയമകത്തിൽ നിന്നു വ്യുഗ്രയമകത്തി
 ന്നു വൈലക്ഷണ്യം കൊടുക്കുന്നതത്രേ.

(പദയമകകാണാം കഴിഞ്ഞു)
 കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുന്നത്തിങ്കൽ തമ്പുരാൻ.

മംഗളോദയം

മാസം

പുസ്തകം ൧൦ }	മിഥുനം	{ ലക്കം ൩

മംഗളം

അമരിക്കുവണിയുന്നവുമണക്കും
മേരിക്കുവണിരുന്നതിൻപദാഞ്ചം
അമരണമകമേ രമേ! വിഴയ്ക്കാ-
തമരണമേ ചിരമേദമല്ലലം മേ.

അമരസിംഹൻ.

അമരകോശ പ്രണേതാവായ അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനോ ബുദ്ധമതക്കാരനോ ആയിരുന്നു എന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹം പരക്കേ ജനങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടനായ ഒരു ധാരണ. ഈ ധാരണയെ പ്രബലപ്പെടുത്തുവാൻ അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകവും മറ്റും ഏറ്റവും സഹായിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഏകദേശം, ചില

ല പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അമരസിംഹൻ ആത്മതക്കാരനാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വളരെ മടി കാണുന്നുണ്ട്. അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകത്തിൽ ഒരു ദേവനേയും പ്രത്യേകമായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, വിശേഷണബലത്താൽ അതിൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദേവൻ ജിന്നനോ ബുദ്ധനോ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ശിവനോ വിഷ്ണുവോ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ലെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. ഈവാദത്തിന്നു വിഷയമായ മംഗളശ്ലോകം 'അഞ്ചോട്ടമിങ്ങോട്ടും കൊള്ളിക്കാവുന്ന'താകകൊണ്ടു മേറെ പ്രമേണം

കാണുന്നതുവരെ ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും സ്വീകരിക്കുവാൻ വയ്യ. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, അമരസിംഹൻ ഒരു ഹിന്ദു മതക്കാരൻ തന്നെയാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഇയ്യടയിൽ എന്റെ അനേപക്ഷണത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയ ചില സംഗതികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു ഹിന്ദുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കുറുപ്പാലാത്തതിന്നു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ശ്രീ വിക്രമാദിത്യരാജാവിന്റെ കാലമായിരുന്നു സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ശുഭദശകാലം. അന്നാണ് ഈ ഭാഷയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സ്വതഃ പണ്ഡിതനും പണ്ഡിതന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ദ്ധനും ആയ വിക്രമാദിത്യൻ സഭയിൽ 'നവഭാരതം' എന്നു നേർപെടുത്തിയ ഒരു പണ്ഡിതന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രമാണം:—

“ധനപന്തരിഷ്ഠപണകാമരസിംഹശങ്ക...
 വേതാളഭേദവർപ്പംകാളിദാസഃ
 പ്രാതോവരാഹ്ണിഹിരോരുപതേസ്സഭാധാ
 രണാനിവൈവരജചിന്തവിക്രമസ്വ...”
 (ജ്യോതിർവിഭാഭരണം)

മേല്പറഞ്ഞ നവഭാരതത്തിൽ ഒരാളാണ് അമരകോശപ്രഭുനെന്നായ അമരസിംഹൻ എന്നു സ്സഷ്ടമാണല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭയിൽ ഒരംഗം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, വേറെ വിധത്തിലും അമരസിംഹനു വിക്രമാദിത്യനോടു ബന്ധമുണ്ട്. വിക്രമാദിത്യന്റെ വൈമാത്രേയനായ ഒരു സഹോദരൻ കൂടിയൊ

ണ് അമരസിംഹൻ. വിക്രമാദിത്യന്റെ അച്ഛനും, ബ്രാഹ്മണോത്തമനും ആയ ശബരസ്വാമി ബ്രാഹ്മണാദിശുഭവർത്തനമുള്ള നാലു പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും കാരോ കന്യാകുമാരെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ബ്രാഹ്മണസീതിൽ പ്രസിദ്ധശ്ലോകിതാശ്വത്തായ വരാഹമിഹിരനും, ക്ഷത്രിയസീതിൽ വിക്രമാദിത്യനും ഭർതൃഹരിയും, വൈശ്യസീതിൽ ഹരിചന്ദ്രൻ- ശങ്കു എന്നിവരും, ശുഭസീതിൽ അമരനും എന്നിങ്ങനെ ആറു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. പ്രമാണം:—

ബ്രാഹ്മണ്യമവേദപരാമിഹിരോ
 ജ്യോതിർവിഭാമഗ്രണീ
 രാജാഭർതൃഹരിശ്ചവിക്രമഗുപ്തഃ
 ക്ഷത്രിയജായാമഭൂൻ
 വൈശ്യാധാമരിചന്ദ്രവൈദ്യതിലകോ
 ജാതശ്ചരങ്കുതീ
 ശുദ്രാധാമരഃഷഡേവശബര-
 സ്വാമിദീപിജസ്വാത്മജഃ...”

അമരസിംഹന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം ദുർഗ്ഗസിംഹൻ എന്നാണ്; അമരസിംഹൻ എന്നതു വിശേഷപ്പേരാണ്. ദുർഗ്ഗസിംഹൻ നാമലിംഗാനുശാസനം (അമരകോശം) നിർമ്മിച്ച വിക്രമാദിത്യന് അടിയറ വെക്കുകയും, വിക്രമാദിത്യൻ അതു കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു ദുർഗ്ഗസിംഹന് അമരസിംഹൻ എന്ന ബഹുമാനപ്പേർ കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നു ശേഷം ദുർഗ്ഗസിംഹൻ അമരസിംഹനും, നാമലിംഗാനുശാസനം അമരകോശവും എന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധമായി. നാമലിംഗാനുശാസനം ഉണ്ടാക്കിയതിനാൽ ദുർഗ്ഗസിംഹൻ

അമരൻ (മരണമില്ലാത്തവൻ, യശസ്സുവീരനായി എന്നും ജീവിക്കുന്നവൻ) ആയി എന്നുള്ള വിചാരത്താലായിരിക്കാം ഇങ്ങിനെ യോദ്ധാവിനും രാജാവിനും നൽകിയത്. ഏതായാലും വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയാണെന്നുള്ളതിന്ന് അമരകോശത്തിന്റെ പ്രീകണ്ഠിതപ്രാപ്തത്തിൽ കാണുന്ന,

ദുർഗ്ഗസിംഹഃപ്രചരിതേ
നാമലിംഗാനുസന്ദേഹം
ലഭതേസ്മാരമോപാധിം
രാജേന്ദ്രാഭിക്രമാൽപുനഃ,

എന്ന പദ്യം തെളിവാൻ. ഈ പദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം ബങ്കാളത്തിൽ ഒരൈതിഹ്യവും ഉണ്ടത്രെ.

അമരസിംഹൻ പ്രാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ അസാധാരണമായ വ്യൽപത്തിയുള്ള ആളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പ്രാകരണത്തിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ മാത്രമേ അമരകോശത്തിന്റെ ഭൗതികശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. പ്രാകരണത്തന്ത്രസ്വതന്ത്രതനിമിത്തമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആദിശാസ്ത്രികന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. നോക്കുക:—

ഔദ്രശ്വന്ദ്രകാരമുൽക്ലാ-
പിശലിശാക്ഷായനഃ
പാണിന്ദ്രമരജനേന്ദ്രാ
ജയന്ത്യാശ്വദിശാസ്ത്രികാ,

ഇങ്ങിനെ പ്രാകരണത്തിൽ അമരസിംഹനുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തെ, അദ്ദേഹം ദുർഗ്ഗസിംഹനായിത്തന്നെ ഇരുന്നിരുന്ന കാലത്തു നിർദ്ദിച്ച കാലാപപ്രാകരണപ്രതികാരത്തുപ്രതി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒ

പ്പോന്നതെല്ലത്തന്നെക്കൊണ്ടു പണ്ഡിതന്മാർ തെളിവാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നതാണ്.

ഹിന്ദുക്കൾക്കും ഇതാമതക്കാർക്കും വിരോധമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ, ഒരു ദേവനേയും ഇദനയാ നിർദ്ദേശിക്കാതെ, ഇപ്പോഴേതാമസ്സാരം ചെയ്യുന്നതു ദുർഗ്ഗസിംഹന്റെ പതിവാണ്. കാര്യമുണ്ടായപ്പോഴെല്ലാം പ്രാപ്തത്തിൽ 'ദേവദേവപ്രണാമം' എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ 'സപ്തമത്' എന്നുള്ളതു ഹിന്ദുക്കൾക്കും ബൗദ്ധന്മാർക്കും സ്വീകാര്യമാണല്ലോ. അക്കാലത്തു ജൈനബൗദ്ധാദിമതങ്ങൾക്കു ചളര പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ മതക്കാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചാരം സിദ്ധിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്താലായിരിക്കണം ദുർഗ്ഗസിംഹൻ യഥാവാ അമരസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ ഒരുപാടായ പ്രയോഗിച്ചത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് അമരസിംഹൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതാമതക്കാരല്ലെന്നും, ബ്രാഹ്മണനെന്നു ശുഭദ്രവ്യയിൽ ചെന്നിട്ടു സന്താനമാണെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. അത്രുകൊണ്ടു, ബ്രാഹ്മണമതത്തിന്നെതിരായ ഒരു മതക്കാരന്റെ കൃതിയെ ഹിന്ദുക്കൾ ആദരിക്കുന്നതു 'ബാലാഭവിസ്മയം' എന്ന മനുപുനപ്രകാരമാണെന്നുള്ള സമാധാനവും, ഏണിട്ടും വ്രതദിനമായ ഏകാദശിദിവസം ഇതു പഠിക്കുവാനുള്ള നിഷേധവും ഒക്കെ വെറുതെയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ നമ്മുടെ അമരകോശത്തിന്റെ— ഉദ്ദേശം 2000 കൊല്ലത്തോളമായി നാം പഠിച്ചുവരുന്ന അമരകോശത്തിന്റെ— പ്രണേതാവ് ഒക്കുന്നാനന്ദം ഹിന്ദുവാണ്.

കെ. വി. എം.

പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം.

നമ്മുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അനാദിയാണെന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അത് 'അവൈദികേഷയ'മായ വേദത്തിന്റെ അംഗങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. അനേകം അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ ഗണിതസ്സസ്യം (Astronomy) നമുക്ക് അനാദിതന്നെ പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രമാകട്ടെ അങ്ങിനെയല്ല; അത് അനാദിയല്ല. ആതു ആരംഭിക്കുന്നത് ക്രിസ്താബ്ദം 1548 മുതൽക്കാണ്. ഭൂമി സ്ഥിരമാണെന്നും സൂര്യനും മറ്റും ചലനമുള്ളവെന്നും ഉള്ള ടോളമി (Ptolomy) യുടെ അഭിപ്രായം പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാർ പ്രചലനമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായം പ്രസ്തുതശാസ്ത്രസംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു തീരെ പ്രതികൂലമാകയാൽ അതിനെ വിലവെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിക്കു പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ. കോപ്പർ നിക്കസ് (Coper Nicus) എന്ന വിദ്വാൻ ഈ അഭിപ്രായത്തിനെതിരായ ഒരു സിദ്ധാന്തം ഒന്നാമതായി സ്ഥാപിച്ചു. ഭൂമിക്കു ചലനമുണ്ടെന്നും അതു സൂര്യനെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഈ മഹാന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഏഴുതീയ പുസ്തകം 1543-ൽ ആണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. അതിന്നു ശേഷമാണ് നക്ഷത്രസംബന്ധമായ ഈ ശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യരുടെ

ഇടയിൽ ഒന്നാമതായി പുറപ്പെട്ടത്. ഇതിന്നുശേഷം ഈ ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി ആലോചന ചെയ്തവരിൽ വെച്ചു പ്രധാനപ്പെട്ട ചില പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അവർ കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങളുടേയും ഒരു സംക്ഷേപം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പ്രസ്തുതശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആരംഭകരലത്തു ആ ശാസ്ത്രത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പണിയെടുത്ത ഒരാളാണിദ്ദേഹം. ഈ മഹാൻ അതാത്വസരങ്ങളിലായി അനേകം സംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. പക്ഷേ, അവ പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നു പാത്രമായില്ല. ഏകിലും, തനിക്കനുഭവപ്പെടാത്ത സംഗതികളൊന്നും ഇദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ മഹാൻ അടുത്തു പറയുവാൻ വേറൊരു കെപ്ലറുടെ ഗുരുവായിരുന്നു.

ഇദ്ദേഹം വളരെ താണനിലയിൽ നിന്നുയർന്നു ഒരു വലിയ വിദ്വാനായിത്തീർന്നു. ആദ്യം ഇദ്ദേഹം ഒരു മദ്യശാലയിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രവൃത്തിക്കാരനായിരുന്നു.

അനേകകാലത്തെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ മഹാൻ മൂന്നു പ്രധാനസംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഗ്രഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം, അവയുടെ ഭ്രമണസമയം, ഗ്രഹങ്ങൾക്കു സൂര്യനിൽനിന്നുള്ള

ദൂരം എന്നിവയാണ് ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച തത്ത്വങ്ങൾ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനസ്വഭാവത്തെയും, രണ്ടാമത്തേതു ഭൂമണസമയത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥയെയും, മേടിയിലുള്ള സൂര്യനും ഗ്രഹങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അകലത്തിനും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിനേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മൂന്നു തത്ത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കെപ്ലർ ആറു സംവത്സരം മുഷിഞ്ഞിരുന്നു പണിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കെപ്ലർ കണ്ടുപിടിച്ച ഈ നിയമങ്ങൾ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രമാണപ്പെടുത്തലാണ്. ന്യൂട്ടന്റെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിൽ പലതിനും അടിസ്ഥാനം കെപ്ലറുടെ ഈ നിയമങ്ങളാണ്. 1604-ൽ ഒരു പുതിയ നക്ഷത്രത്തെയും ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഇദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു വിദ്വാനാണ്. ഇദ്ദേഹം ജനിച്ചത് ൧൫൭6-ൽ മേർക്യൂറർ നഗരത്തിലായിരുന്നു. ആദ്യം വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുകയാണ് ശ്രമിച്ചതെങ്കിലും, പിന്നീട് അതു വിട്ട് ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായിത്തീർന്നു. ക്ലോക്കിന്റെ വെണ്പുലം, ഉഷ്ണമേഖനയന്ത്രം (Thermometre) എന്നിവ ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിച്ചതു ഈ മഹാനാണ്. വെണ്പുലത്തിന്റെ തത്ത്വം കണ്ടുപിടിച്ച കഥ വളരെ രസമുള്ള ഒന്നാണ്. ഒരിക്കൽ ഇദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു സ്കൂളത്തിനേൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയ വിളക്കുകിടന്നാണതായി കണ്ടു. ആ ആട്ടം കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ നാഡി പിടിച്ചു നാഡിയുടേയും വിളക്കിനേറയും ചലനത്തിന്നു തമ്മിലുള്ള സാധ്യതയും വൈധ്യതയും കണക്കാക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഏറ്റവും പ്രയോജനമുള്ളതായ നാഴികമണിയുടെ വെണ്പുലത്തെ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗലീലിയോ കെപ്ലറുടെ സ്റ്റേഫിനനും, ഭൂമി ചലിക്കുന്നു എന്നഭിപ്രായമുള്ളൊരു ആയിരുന്നു. ഈ സംഗതി ഈ മഹന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെ തെളിയിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രം പറഞ്ഞതാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്തെ ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നതായ ഒരുതത്വവസ്തു ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച ദൂരദർശിനീകുഴൽ (Telescope) ആണ്. ഇപ്പോൾ പലരുടേയും വകയായി പല ജാതി ദൂരദർശിനീകുഴലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒന്നാമതായി ഒരു കുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത് ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇതിനെ കണ്ടുപിടിച്ചതും കുറെ നേരംമ്പാക്കുള്ള ഒരു കഥയാണ്. ഒരു കണ്ണടക്കുച്ചവടക്കാരൻ ചില കണ്ണടച്ചിലുകളിൽ ഒന്നു വെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ദൂരത്തുള്ള വസ്തുക്കൾ അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അടുത്തായി കാണുകയുണ്ടായി. ഈ അത്ഭുതമായ കണ്ണടച്ചിലിനെപ്പറ്റി അറിവു കിട്ടിയതിനുശേഷം അതു പരീക്ഷാധിച്ചിട്ടാണ് ഗലീലിയോ ദൂരദർശിനീകുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത്. ദൂരദർശിനീകുഴലിന്റെ സഹായം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ദിശനത്തെ ഏതു

യിൽ പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു സ്കൂളത്തിനേൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയ വിളക്കുകിടന്നാണതായി കണ്ടു. ആ ആട്ടം കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ നാഡി പിടിച്ചു നാഡിയുടേയും വിളക്കിനേറയും ചലനത്തിന്നു തമ്മിലുള്ള സാധ്യതയും വൈധ്യതയും കണക്കാക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഏറ്റവും പ്രയോജനമുള്ളതായ നാഴികമണിയുടെ വെണ്പുലത്തെ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗലീലിയോ കെപ്ലറുടെ സ്റ്റേഫിനനും, ഭൂമി ചലിക്കുന്നു എന്നഭിപ്രായമുള്ളൊരു ആയിരുന്നു. ഈ സംഗതി ഈ മഹന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെ തെളിയിപ്പാൻ വേണ്ടി മാത്രം പറഞ്ഞതാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്തെ ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നതായ ഒരുതത്വവസ്തു ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച ദൂരദർശിനീകുഴൽ (Telescope) ആണ്. ഇപ്പോൾ പലരുടേയും വകയായി പല ജാതി ദൂരദർശിനീകുഴലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒന്നാമതായി ഒരു കുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത് ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇതിനെ കണ്ടുപിടിച്ചതും കുറെ നേരംമ്പാക്കുള്ള ഒരു കഥയാണ്. ഒരു കണ്ണടക്കുച്ചവടക്കാരൻ ചില കണ്ണടച്ചിലുകളിൽ ഒന്നു വെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ദൂരത്തുള്ള വസ്തുക്കൾ അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അടുത്തായി കാണുകയുണ്ടായി. ഈ അത്ഭുതമായ കണ്ണടച്ചിലിനെപ്പറ്റി അറിവു കിട്ടിയതിനുശേഷം അതു പരീക്ഷാധിച്ചിട്ടാണ് ഗലീലിയോ ദൂരദർശിനീകുഴൽ കണ്ടുപിടിച്ചത്. ദൂരദർശിനീകുഴലിന്റെ സഹായം നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ദിശനത്തെ ഏതു

ത്തോളം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വായുവാൻ പ്രയാസമാണ്. കഴൽ വെച്ചുനോക്കിയാൽ 5 കോടി നക്ഷത്രങ്ങളു കാണാൻ സാധിക്കും. വെറും കണ്ണുകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ കവിഞ്ഞു 3391 നക്ഷത്രത്തിലധികം കാണാൻ കഴികയില്ല. ഭൂമിക്കു ഏറ്റവും അടുത്തിട്ടുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള അകലം ഭൂമിയും സൂര്യനും തമ്മിലുള്ളതിനേക്കാൾ നാലു ലക്ഷം ഇരട്ടി അധികമുണ്ട്. ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ ദൂരദർശിനിക്കുഴലിനു പുറമെ ചെറിയ വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നതായ ഭൂതക്കണ്ണാടിയും ഗലീലിയോവിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ്. ജൂപ്പിറ്റർ എന്ന ഗ്രഹത്തിന്റെ നാലുപുറവും പല ചെറിയ നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെന്നും, നമ്മുടെ ഭൂമിക്കുള്ള സൂര്യാദികളെപ്പോലെ ജൂപ്പിറ്റർ എന്ന ഗ്രഹത്തിനും സൂര്യ ചന്ദ്രാദികളുണ്ടെന്നും, അവയാണ് ജൂപ്പിറ്ററിനടുത്തുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളെന്നും ഇദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഇത് അധികം പേർ വിശ്വസിച്ചില്ല. നാമൊക്കെ മായാപഥം, വിഷ്ണുപടി, ആകാശഗംഗ എന്നിങ്ങിനെ അനേകം പേർക്കൊണ്ടു പ്രവചനിക്കുന്നതായി ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന ധവളമാതൃം (Milky way) വാസ്തവത്തിൽ നാം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഒന്നിച്ചുത്തിലുള്ള ഒരുതവണയും, അത്ര പുഞ്ചിത്രങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളാണെന്നും ഇദ്ദേഹമാണ് പാശ്ചാത്യർക്കു മനോഹരമായി മനസ്സിലാക്കിയത്. ഇങ്ങിനെ കണ്ണിന്റെ സഹായത്താൽ പലതരം സൂക്ഷ്മസംഗതികൾ കണ്ടുപിടിച്ചതുകൊണ്ട് 1687-ൽ ഇദ്ദേഹം അന്ധനായിത്തീർന്നു. റോമക്കാര

ടെ വിശ്വാസത്തിന്നു വിചാരിതമായി ഭൂമിക്കു ചലനമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി റോമിൽ വെച്ചു പ്രസംഗിച്ചതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ തടവിൽ പാപ്പിക്കുകയും അവിടെവെച്ച് ഇദ്ദേഹം മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു.

1642 മുതൽ 1727 വരെയാണ് പ്രസിദ്ധനായ ന്യൂട്ടന്റെ കാലം. ആകാശനഗ്നത കണ്ടുപിടിച്ചതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധിക്കു കാരണം. സാധാരണ കണ്ടുപടയനു വെച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഏഴു നിറങ്ങൾ അടുത്തിരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ചലന സംബന്ധമായ മൂന്നു തത്വങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1644 മുതൽ 1710 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന റോമർ (Roemer) എന്നാൾ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിവേഗം കണക്കാക്കി. വെളിച്ചം ഒരു സെക്കന്റിൽ രണ്ടു ലക്ഷം നാഴിക അകലെ ചെല്ലുമെന്നാണ് റോമർ കണ്ടെത്തിയത്. ഈ സംഗതിയിൽ ചില തെറ്റുകളുണ്ടെന്നു പേരെ ചിലർ വാദിച്ചു.

വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെപ്പറ്റി റോമർ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിലേ തെറ്റു തിരുത്തു നിശ്ചയിച്ചു ലാപ്ലാസ് മായ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തതു Laplace 1749-1827 ലാപ്ലാസ്സാണ്. റോമറുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമുള്ള കണക്കു ഒരുമൊത്തക്കണക്കായിരുന്നു. വെളിച്ചത്തിന്റെ ഗതിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതായി മഞ്ഞു മുതലായ ചില വസ്തുക്കളുണ്ടെന്നും തന്മൂലം വരാവുന്ന തടസ്സങ്ങളെ കിഴിച്ചു നോക്കിപ്പോൽ ശരാശരി 166000 നാഴിക അകലെയാണ് വെളിച്ചം ഒരു സെക്ക

ണ്ടിൽ എത്തുന്നതെന്നും ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. സൂര്യൻ തുടങ്ങിവെച്ച പാല സംഗതികളേയും മുഴുവനാക്കിയത് ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു സംഗതി ലോകത്തിന്നൊട്ടു ഒരു സമാധാനം നൽകുന്നതാകുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുന്നതിന്നു പകരം ഒരു സ്ഥാനത്തു ചേരെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, സൂര്യമണ്ഡലത്തിന് എന്നും നാശമില്ലെന്നും ആണ് ലാപ്ലാസ്സിന്റെ സിദ്ധാന്തം.

നക്ഷത്രസംബന്ധമായ തത്ത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചവരിൽ ഏറ്റവുമധികം പ്രാധാന്യം വിദ്യാലയം ഫെർഷൽ ഫെർഷെലി എന്നാൽ William Herschel. 1738-1822. ചെറുപ്പകാലത്ത് ഒരു പാട്ടുകാരനായിരുന്നു.

മുപ്പത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെയും അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. മുപ്പത്തഞ്ചാം വയസ്സിലാണ് ഇദ്ദേഹം ഒന്നാമതായി ഒരു ദൂരദർശിനിക്കുഴൽ കണ്ടത്. അതിന്നുശേഷം ഇദ്ദേഹം വലിയ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനായിത്തീർന്നു. 1781-ൽ യൂറാനസ് (Uranus) എന്നൊരു പുതിയ നക്ഷത്രം ഇയാൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ശനി, യൂറാനസ് എന്നീ രണ്ടു ഗ്രഹങ്ങൾക്ക് ഈരണ്ടു ചന്ദ്രന്മാരുണ്ടെന്നും ഈ വിഭാഗമാണ് കണ്ടെത്തിയത്. ആകപ്പാടെ 2500 പുതിയ നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും 80൪ പുതിയ നക്ഷത്രങ്ങളും ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായി. ഹായാപഥത്തിന്റെ തത്ത്വം ഗവേഷിച്ചവരാണ് ആദ്യം മനസ്സിലാക്കിയതെങ്കിലും

അതിനെപ്പറ്റി ശരിയായി ഒരു വിവരണം ആദ്യമായിക്കൊടുത്തതു ഹെർഷലാണ്. ആകാശം ഒരു തോട്ടംപോലെയാണെന്നും, തോട്ടത്തിൽ പല വളർച്ചയിലുള്ള മരങ്ങളെന്നപോലെ ആകാശത്തിൽ പല പ്രായത്തിലുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെന്നും, ചില നക്ഷത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അവയധികോടി സംവത്സരമായെങ്കിലും അവയുടെ വെളിച്ചം ഭൂമിയിൽ ഇനിയും എത്തിട്ടില്ലെന്നും, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിക്ക് ഉപദാനകാരണമായ ഒരു ജാതി ഖാഷ്പപദാർത്ഥം ആകാശത്തിലുണ്ടെന്നും പഴയ ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുന്നതിന്നു പകരം ഈ ഖാഷ്പപദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു പുതിയ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും ഹെർഷൽ സ്ഥാപിച്ചു. സൂര്യന്റെ ചലനം ഹെർഷലസ് (Hercules) എന്ന നക്ഷത്രസമൂഹത്തിന്നഭിമുഖമാണെന്ന് ഇദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഏതായാലും ദൂരത്തു നിൽക്കുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ റോയലിത്തോന്നുന്നവയാണെങ്കിലും അവയിൽ ചിലതു വാസ്തവത്തിൽ ഏതെങ്കിലുംതരം ഇയ്യംകൾ കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്. ഹെർഷലിന്റെ കാലഘട്ടവും പാശ്ചാത്യരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം സൂര്യനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടായിരുന്നു; അതു മുതൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടായി. ഹെർഷലിന്റെ സഹോദരിയായ കേരളീൻ (Caroline) എന്ന സ്ത്രീയും നക്ഷത്രശാസ്ത്രത്തിൽ വാസനയുള്ള ആളായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികശ്രമത്താൽ ഏറ്റുവാൽ നക്ഷത്രം കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്.

നെപ്റ്റ്യൂൺ (Neptune=വരണൻ) എന്ന ഗ്രഹത്തെ കണ്ടുപിടിച്ച കഥ വളരെ രസകരമാണ്. യൂറാനസ് എന്നൊരു നക്ഷത്രത്തെ ഫ്രെഞ്ച് കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായപ്പോൾ അതിന് ഇന്നിന്നമായിരിക്കട്ടെ എന്നൊരു പേര് പാടിയിരുന്നു. അതിന്നു പിന്നീട് പേരിട്ട പേര് നെപ്റ്റ്യൂൺ ആയി. ഇതിന്റെ കാരണം ആരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അക്കാലത്തു ജോൺ ആദംസ് (John Adams) എന്ന വിദ്വാന്മാർ യൂറാനസിന്റെ ചലനഭേദത്തിന്നു കാരണം അതിനടുത്തുണ്ടായേക്കാവുന്ന ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ ആകർഷണശക്തിയായിരിക്കണമെന്നും ഇന്നു സ്ഥലത്ത് ഇന്നു ദിവസം റേഡിയോകൾ വെച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ പുതിയ നക്ഷത്രത്തെ കാണുമെന്നും ഗണിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ ഗണിതത്തെ ആരും വിശ്വസിച്ചില്ല. ഇക്കാലത്തുതന്നെ ഫ്രാൻസ് സിൽവെറിന്റെ (Leverrier) എന്നൊരു യൂറാനസിന്റെ ചലനത്തെപ്പറ്റി ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹവും അതിന്റെ ചലനഭേദത്തിന് ആദംസ് പറഞ്ഞ കാരണം തന്നെ പറഞ്ഞു. ബർലിൻ നക്ഷത്രക്കൂട്ടത്തിലെ മാനേജറായ ഗാലി എന്നൊരാൾ താൻ പറയുന്ന ദിവസം ഇന്നു ദിക്കിൽ കഴൽവെച്ചു നോക്കണമെന്നായി ലവറിയർ എഴുതി അയച്ചു. അതുപ്രകാരം 1846 സെപ്റ്റംബർ മാസം 23-ാംനു വൈകുന്നേരം ലവറിയർ പറഞ്ഞ ദിക്കിൽ കഴൽവെച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ

നെപ്റ്റ്യൂൺ എന്ന ഗ്രഹത്തെ കണ്ടു. എട്ടുമാസം മുമ്പ് ആദംസ് കഴൽവെച്ചു നോക്കാൻ പറഞ്ഞ സ്ഥാനത്തിന്നും ഇപ്പോൾ ഇതിനെ കണ്ടെത്തിയ സ്ഥാനത്തിന്നും തമ്മിൽ ഒരു ഡിഗ്രിയുടെ വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു വിദ്വാന്മാരുടെ വാക്കു വിശ്വസ്യമാണ്. ഇദ്ദേഹങ്ങൾക്കു മാനം ഫ്രാൻസ്കാർ കൊണ്ടുപോയി.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികൾ പാരമ്പര്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപരിഗണനയിൽ ചില ശകലങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഇതിനെ അനേകകാലത്തെ അനേകവിധം പരീക്ഷകളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പാരമ്പര്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഏറ്റവും അഭിനവനവമാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. പക്ഷെ, ബുദ്ധിശക്തി കൊണ്ടും സ്ഥിരപരിശ്രമംകൊണ്ടും പാരമ്പര്യം കഴിയാത്ത തത്വങ്ങൾ 'കണ്ടുപിടി'ക്കുമ്പോൾ ആ തത്വങ്ങൾ അതിനുമുമ്പു വല്ല വിധത്തിലും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാണോ എന്നു ആലോചിക്കാതെ അതിരുകവിഞ്ഞ് ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഇപ്പോൾ പാരമ്പര്യം ചെയ്യുന്നതു പോലെ പണ്ടൊരു കാലത്തു നമ്മുടെ വൈദികന്മാർ കാടുകളിലും മലകളിലും ഗുഹകളിലും ഇരുന്നിരുന്നതുമായും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതുമായും പ്രകൃതിവൃക്ഷപരിഭാഷയായുള്ള വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള തത്വങ്ങളാണ് പിന്നീട് ഇവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നവയിൽ പലതുമെന്നു പല സംഗതികളിൽ നിന്നും ഉറപ്പാക്കാം. അതിനെപ്പറ്റി ഇനിയൊരവസരത്തിൽ എഴുതാമെന്നുവെക്കുന്നു.

ഭാസ്കരചന്ദ്രൻ.

കൃതാർത്ഥത *

(ഒരു ചെറുകഥ)

ഞാനും സുരബാലയും കുട്ടിക്കാലത്തു ഒരു വാറാലായിലാണ് പഠിച്ചിരുന്നത്. ചെറിയ കുട്ടികളായിരുന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ 'അച്ഛനും അമ്മയും ആയി കളിക്കാറുണ്ട്. ഞാൻ അക്കാലത്ത് അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവളുടെ അമ്മ എന്റെ പുത്തു തട്ടി എന്നെ ഓർത്തിട്ടിരുന്നു. ഞങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും അടുത്തടുത്തു നിർത്തി 'ഏതു യോജിപ്പുള്ള ദമ്പതിമാർ' എന്ന് അവർ തന്നെ ഞാൻ പറയാറുണ്ട്.

ഞാൻ അന്നു തന്നെ ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്നു. എങ്കിലും അവർ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എനിക്ക് അന്നു ഒരു ചിന്ത നല്ലപോലെ മനസ്സിലായിരുന്നു. സുരബാല എന്നയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന തിനേക്കാൾ അധികമായ ഒരു അവകാശം എനിക്ക് അവളുടെ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഒരു ഉത്തരം എന്റെ മനസ്സിൽ വേരുറപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ അധികാവകാശം അഥവാ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഉണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനത്താൽ ഞാൻ പലപ്പോഴും അവളെ ശിക്ഷിക്കുകയും ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അവളും ആവലാതികൂടാതെ എന്റെ അധികാരത്തെ സമ്മതിച്ചു കീഴടങ്ങുകയും എന്റെ ശിക്ഷകളെ നിരാശപ്പെട്ട് സഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഗ്രാമക്കാലപ്പോൾ അവളുടെ സൗകര്യത്തെ പുക

ഴിയിരുന്നു. പക്ഷെ തീരെ അർത്ഥശൂന്യമായ എന്നുപോലുള്ള ഒരു നാടൻകുട്ടിയുടെ ഭ്രാന്തിയിൽ ആ സൗകര്യം വലുതെ ശ്രേഷ്ഠമായി കാണപ്പെട്ടില്ല. സുരബാല അവളുടെ അച്ഛന്റെ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്റെ അഭിമാനകണത്തിന്നു മാത്രമായിട്ടാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ട് അവർ എന്റെ അനാദരവിന്നും അശ്രദ്ധയ്ക്കും പ്രത്യേകം വിഷയമായിത്തീർന്നു.

എന്റെ അച്ഛൻ, വലിയ ജന്മികളായ 'ചെഴുറ്റി' കുടുംബക്കാരുടെ ഒരു കാര്യസ്ഥനായിരുന്നു. കയ്യക്ഷരം ഒരുവിധം നന്നായതിനുശേഷം, നാട്ടുകാര്യസ്ഥതയും ഐസ്റ്റോറുമാണ് വും ശിക്ഷിച്ചത് എന്നെ വല്ല സ്ഥലത്തും ഒരു 'മുതൽപ്പിടിക്കാരൻ' ആക്കേണമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ ഉദ്ദേശം. അച്ഛന്റെ ആ ആലോചന എനിക്ക് തീരെ ബോധിച്ചില്ല. എന്റെ അയൽവക്കത്തുകാരനായ 'ദീലത്തൻ' വിട്ടവിട്ട കഷ്ടതയിലല്ല പാടിപ്പോയി; അവിടെയെന്ന്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു; വഴിയേ ഡിഗ്രികളെ മജിസ്ട്രേട്ടുകൾക്കടുത്തിൽ 'നാജർ' ആയിത്തീർന്നു. അതുതന്നെയായിരുന്നു എന്റെയും അഭിലാഷം. മജിസ്ട്രേട്ടാന്റെ 'നാജ'മായിപ്പെട്ടതിൽ ജിടുക്കോടതിയിലെ 'ഫോഡ്ക്രാക്കെ'ങ്കിലും ആകണമെന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ ഉള്ളിൽ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

* ഈ കഥ സേൻ. രവി ഗുണാധകാശാർ എഴുതിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

കോടതിഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അടുക്കൽ ഏറെൻ അച്ഛൻ അത്യന്തം ആദരവോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതു ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പനയും സമ്മാനവും കാഴ്ചയും മറ്റും കൊടുത്തു അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ച് അവരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ കട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ കോടതിയിലെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ— ശിപായിമാരേയും കൂടി— വളരെ ഉയർന്നിലയിലാണു ഗണിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളത്. ഏറെൻ ദുഷ്ടിയിൽ അവർക്കു തുലോം ഭയന്നുവെക്കുകയും സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടുകാർ ആരാധിക്കുന്ന ഈശ്വരന്മാർ അവരോടുകൂടി. ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള മുപ്പത്തുമുക്കോടി ദേവന്മാരുടെ ഇന്നത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകൾ ആകുന്നു അവർ. ഐഹികമായ പിന്മുചലഭത്തിന്നു ജനങ്ങൾ വിപ്ലവശാസനകൾ അധികം വിശ്വസിക്കുന്നതും ആശ്രയിക്കുന്നതും അവരെ ആകുന്നു. അതുനിമിത്തം മുൻകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ വിപ്ലവശാസന ചെയ്തിരുന്ന വഴിവാടകളെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഇർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കുണ്ടു ചെയ്യുന്നത്.

‘നിലത്തു’ന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടവനായ ഞാൻ ഉത്സാഹഭരിതനായി തരംതോക്കി ഒരു ദിവസം കല്ലുടയിലേക്കു ‘ചാടിപ്പോയി’. ഏറെൻ ഗ്രാമക്കാരനായ ഒരു പരിചയക്കാരൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻ ആദ്യം ചെന്നുകൂടി. പിന്നീട് അച്ഛനെഴുതിയതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസവും കലാപരവും വരുത്തി. അച്ഛൻ എന്നിക്കൂട്ടു അ

യച്ചതന്നു. ഞാൻ ക്രമേണ പഠിച്ചു തുടങ്ങി.

അതിന്നുപുറമെ ഞാൻ ചില രാജ്യത്തുകാര്യംലോചനസംഘങ്ങളിലും ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളിലും ഔദ്യോഗികമായി ചേർന്നു. ഏറെൻ സ്വരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ഏറെൻ ജീവനും കൂടിയും തുണവൽക്കരിച്ചു ഉടനെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നുള്ള സംഗതിയെക്കുറിച്ചു എന്നിക്കു അശേഷം സംശയമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ആ പ്രയാസമുള്ള ജോലി എളുപ്പവിധത്തിൽ നിവൃത്തിയാക്കുമെന്നു എന്നിക്കു ഒരു വിവരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാതൃകയായി അത്തരത്തിൽ ആരും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും കണ്ടില്ല; പ്രവൃത്തി കൊണ്ടു ആരും ദുഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതില്ല.

ഏതായാലും ഏറെൻ അത്യന്തസാഹസം അശേഷം നിലച്ചില്ല. കല്ലുടയിലെ പരിഷ്കൃതബാലന്മാരെപ്പോലെ അർത്ഥത്തില്ലാതെ കണ്ടതിനെക്കുറിച്ചും പൂർണ്ണമായും അധർഷ്ടിക്കുന്നതിനും കേവലം നാടന്മാരായിരുന്ന എന്തെല്ലാമുള്ള കട്ടികൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും ആശയവും സുസ്ഥിരങ്ങളായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സംഘാലോചനയും നായകന്മാരുടെയും വാചാപ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രം നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാതൽകൂടി കഴിക്കാതെ നട്ടുവെച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള വീടുകൾ തോറും തെങ്ങിനുംഭാവനസംഖ്യകൾ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നതു ഞങ്ങളായിരുന്നു. വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു സഭയുടെ നോട്ടീസ്സുകൾ കാണുന്നവർക്കുപോലും കൊടുത്തിരുന്നതും, സഭാസ്ഥലത്തുചെന്നു കസേരകളും ബെങ്കികളും— സ്വന്തംകൈകൾകൊണ്ടു—കൂമപ്പെടുത്തി ഇട്ടിരുന്നതും ഞങ്ങളായിരുന്നു. ഞങ്ങളു

ടെ നാമനെയൊ നായകനെയോ പാറി
ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും അധീക്ഷേപി
ച്ചാൽ ഞങ്ങൾ അവരോടു മല്ലിടുവാൻ സ
ന്നദ്ധരായിരുന്നു. അതെല്ലാം കണ്ടാൽ ത
ന്നെ പട്ടണവിദ്യാത്മികൾ ഞങ്ങളെ 'നാ
ട്ടുപുറങ്ങളിലെ പിള്ളർ' എന്നു ആക്ഷേപി
ക്കുറുണ്ട്.

ഞാൻ കല്പുട്ടയിലേയ്ക്കു പോയതു നാ
ളരോ കെഡ്കോക്കു ആകേണമെന്നു ക
രുതിട്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു ജനപ്രതി
നിധിയായ, അനാജകക്ഷിക്കാരനൊ മ
റ്റൊരു ആകുന്നതിന്നു വേണ്ട ശ്രമങ്ങളാ
ണു ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നവയെല്ലാം.

അക്കാലത്തു സുരബാലയുടെയും എ
ന്റെയും പ്ലീക്കോൺ തമ്മിൽ ഞങ്ങളെ
ഇരുവരെയും വിവാർദ്ധവാശത്തിൽ ഡെസി
ക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി കൂടിയാലോചിച്ചുതുട
ങ്ങി. പതിനഞ്ചുവയസ്സിലാണു ഞാൻ ക
ല്പുട്ടയ്ക്കു പോന്നത്. അന്നു സുരബാലയ്ക്കു എ
ട്ടുവയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു എനിക്ക് പ
തിനെട്ടുവയസ്സായി. എന്റെ അച്ഛന്റെ
ഭാഗ്യപ്രായത്തിൽ എന്റെ വിവാഹകാ
ലം അതിക്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ, എന്റെ
ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ബ്രഹ്മചാരിയാ
യിത്തന്നെ കഴിച്ചു മാത്രമിരിക്കുവേണ്ടി യ
തിച്ചുവരിക്കേണമെന്നു ഞാൻ എന്റെ മ
നസ്സുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായി
രുന്നു. അതുകൊണ്ടു, ഏതായാലും എന്റെ
വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു
ഞാൻ വിവാഹമന്യത്തിൽ എപ്പെടുന്ന
തല്ലെന്നു അച്ഛനോടു വണ്ഡിതമായി
പ്പറഞ്ഞു.

രണ്ടുമൂന്നു മാസത്തിനിടയ്ക്കു സുര
ബാലയെ 'ഭാമലോചനൻ' എന്ന ഒരു പ
ക്കീലിന്നു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തതും

യിഞാൻ പിന്നീടിട്ടിട്ടു. അന്ന് ഏ
ത്രയും അധഃപതിക്കുവാൻ പോകുന്ന ജ
ന്ത്യാമാതാവിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിന്നു
വേണ്ടി തെങ്ങി നടന്നു സംഭാവനകൾ
പിരിക്കുന്ന ധൃതിയും തിരക്കുമായിരുന്നു.
ഈ വിവാഹവർത്തമാനത്തിന്ന് എന്റെ
ശ്രദ്ധയേയോ ആലോചനയേയോ ആകു
പ്പിക്കത്തക്ക ശക്തിയൊ വിലയോ ഉണ്ടാ
യിരുന്നില്ല. ഞാൻ നന്തിനെപ്പറ്റി അ
ശേഷം ഗൗരവമായി വിചാരിച്ചതും
ഇല്ല.

മട്ടിക്കലേഷ്യൻ ജയിച്ച് എന്മയ്ക്കു
പറിച്ചു പഠിക്കുവാൻ ചേരുവാൻകൂടി കാലം
സമീപിച്ചതോടുകൂടി എന്റെ അച്ഛൻ
ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ഞാൻ വലിയ
ഭാഷക്കാരനായിത്തീർന്നു. ഞാൻ എഴുതാ
യിരുന്നു. എനിക്കു എന്റെ അമ്മയേയും
രണ്ടു സഹോദരിമാരേയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട
തുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം എനിക്കു പ
ഠിച്ചു നിത്തി പല ജോലിയിലും പ്രവേ
ശിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭഗീ
രഥപ്രയത്തം ചെയ്തതിന്നുശേഷം എനിക്കു
ഒരു ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ ഒരു മട്ടിക്കലേ
ഷ്യൻ സ്കൂളിൽ രണ്ടാമത്തെ ഉപാദ്ധ്യായ
ന്റെ പണി കിട്ടി.

ഇത്രതന്നെയാണ് എനിക്കു ചേർന്ന
ജോലി എന്നിങ്ങനെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു!
ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയിലെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നു
ശക്തിയുള്ള ഭാവിപുരുഷന്മാരെ, എന്റെ
ഉപദേശത്താലും പ്രോത്സാഹനത്താലും
ഞാൻ ഇവിടെനിന്നുണ്ടാക്കും. എന്നെ ഭ
രമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാത്മികളെ ഞാൻ
ഉചിതന്മാരായ ധീരപുരുഷന്മാരാക്കും.

ഞാൻ പണിയി പ്രവേശിച്ചു. കാ
യ്ക്കത്തോടുത്തപ്പോൾ നോബേലിന്റെ ക

കൊണ്ടുവന്നു. ആസന്നമായിരുന്ന പരീക്ഷയാണു് ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയേക്കാൾ കുട്ടികൾക്കു അധികം ഗൗരവമായി ഗൗരവികേണ്ട കാര്യം. കുട്ടികളെ പരീക്ഷിക്കു് തെയ്യാറാക്കുവാനായിരുന്നു അധികം ശ്രമം. പൂർവ്വഗണത്തിൽനിന്നും ബീജഗണിതത്തിൽനിന്നുമല്ലാതെ, വിദ്യയെക്കുറിച്ചും ഞാൻ എന്റെ കുട്ടികളോടു പ്രസ്താവിച്ചു. പോയൽ ഫെസ്റ്റിംഗ് കലശലായി ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്റെ, കുറച്ചു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴെക്കും എന്റെ ഉത്സാഹവും ഉത്സാഹം എല്ലാം തന്നെ കെട്ടി.

ഞാൻ ഒരു അസാധാരണബുദ്ധിമാനല്ല. വീട്ടിൽ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു വന്നിട്ടു വല ആലോചനകളും തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ പ്രവൃത്തിമംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇന്ത്യയിലെ കാളകുളപ്പോലെയെ ആണു്. ഭാരിച്ച നരകം ഞാൻ എന്റെ കഴുത്തിൽത്തന്നെ വഹിക്കണം. ഉഴനവൻ—ഉടമസ്ഥൻ—അടിക്കുന്നതും വാലു പിടിച്ചു തിരിക്കുന്നതും കിടക്കുന്നതും ഞാൻ അനുഭവിക്കണം. പക്ഷെ മുഴുവനും തലതാഴ്ന്നു നില്ക്കുന്നതും മുഴുവനും ഉഴുതു മറിക്കണം. അസ്സമിച്ചാൽ വല്ലതും അയവ്യാക്കാൻ കിട്ടിയാൽ—എന്നാൽ ഭാഗ്യമായി—എന്നുകൊണ്ടു് ട്രൂപ്പിപ്പട്ട് സ്വസ്ഥനായിരിക്കണം. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ജീവിതം ചാടാനും തുള്ളാനും ഉള്ള മനസ്സും ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

സ്കൂളുകളിൽനിന്നും കലാമണ്ഡലത്തിലേക്കും അഗ്നിയേം കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും മറ്റും അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ ഒരേ ഒരു സ്ഥിരമായി സ്കൂളിൽ താമസിക്കണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. ഞാൻ ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ചുമതല എന്റെ തലയ്ക്കു വെച്ചുകെട്ടി. സ്കൂൾ നടത്തിയിരുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ സമീപത്തു് ഒരു കലാമണ്ഡലം ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. പട്ടണത്തിലെ ജനബാഹുല്യമുള്ള പ്രദേശത്തുനിന്നു കുറേ ദൂരെ ആയിരുന്നു സ്കൂൾ. അതു ഒരു വലിയ തടാകത്തിന്റെ വക്കത്തായിരുന്നു. അതിന്നു ചുറ്റും ഒരു കുളം, കുമ്പളം മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ നിമിഷമായി വളർന്നിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ അടുത്തു വളരെ പഴക്കമുള്ള രണ്ടു പേരായ വൃക്ഷങ്ങൾ കൂട്ടിത്തൊട്ടു വളർന്നു തഴച്ചു പന്തലിച്ചു് ആ ഭാഗമെല്ലാം നല്ല തണുപ്പും തണലും ഉള്ളതാക്കിത്തീർത്തു.

ഇതിനിടയ്ക്കു് ഒരു സംഗതി ഞാൻ പാപാൻ വിട്ടുപോയി. ഇതുവരെ അതെ നിശ്ചിത പാഠ്യത്തോടു ഗൗരവമുള്ള കാര്യമായി തോന്നിയിരുന്നതും ഇല്ല. സ്ഥലത്തെ ഒരു വക്കിലായിരുന്ന 'രാമലോചനൻ' താമസിച്ചിരുന്നതു് അങ്ങേയുടെ പാഠ്യശാലയുടെ അടുത്തായിരുന്നു. എന്റെ കുട്ടികൾക്കുതന്നെ കൂടിത്തൊഴിയായ 'സുരബാല' രാമലോചനന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും, അവൾ അദ്ദേഹം ഒന്നിച്ച് അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചിരുന്നു എന്നും എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഞാൻ ബാബുരാമലോചനന്റെ പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. കുട്ടികൾക്കും മുതലും തന്നെ ഞാനും സുരബാലയും തമ്മിൽ പരിചയമായിരുന്നു എന്ന സംഗതി അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നുവോ എന്നുനിശ്ചയിച്ചില്ല. ഞാനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ കണ്ടുപരിച

യായിരുന്നു നിശ്ചയം. ഞാൻ ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ചുമതല എന്റെ തലയ്ക്കു വെച്ചുകെട്ടി. സ്കൂൾ നടത്തിയിരുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ സമീപത്തു് ഒരു കലാമണ്ഡലം ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. പട്ടണത്തിലെ ജനബാഹുല്യമുള്ള പ്രദേശത്തുനിന്നു കുറേ ദൂരെ ആയിരുന്നു സ്കൂൾ. അതു ഒരു വലിയ തടാകത്തിന്റെ വക്കത്തായിരുന്നു. അതിന്നു ചുറ്റും ഒരു കുളം, കുമ്പളം മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ നിമിഷമായി വളർന്നിരുന്നു. സ്കൂളിന്റെ അടുത്തു വളരെ പഴക്കമുള്ള രണ്ടു പേരായ വൃക്ഷങ്ങൾ കൂട്ടിത്തൊട്ടു വളർന്നു തഴച്ചു പന്തലിച്ചു് ആ ഭാഗമെല്ലാം നല്ല തണുപ്പും തണലും ഉള്ളതാക്കിത്തീർത്തു.

യമായ ദിവസം തന്നെ ആ സംഗതി ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പറയുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കും തോന്നിയില്ല. സുബോല എന്റെ ജീവിതത്തോടു എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ എന്നെങ്കിലും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവളായിരുന്നു എന്നുള്ള ശരിയായ ഒരു കാർമ്മതന്നെ അറിയുന്നവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

കഴിവുള്ള ദിവസം ഒരിക്കൽ ഞാൻ ബാബ് രാമലോചനനെ സന്ദർശിച്ചു. അന്നെന്തായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണവിഷയമെന്ന് എനിക്കില്ലാത്തതോന്നിയില്ല. ഒരു സമയം ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയുടെ നിർഭാഗ്യസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചായിരുന്നിരിക്കാം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചത്. പക്ഷിലിന് ആ കാഴ്ചത്തിൽ വലിയ മനോവേദനയോ പ്രത്യേകതാപ്തമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സിഗാരറ്റും വലിച്ചു ടെടിപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ധാരാളം ഇറുന്ന സംസാരിക്കുവാനും മാനസികമായ അസന്തുഷ്ടിയെ വാക്കുകൾക്കു സാധിക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടി പ്രകടിപ്പിച്ചാനും അതു വളരെ പാഠ്യമായ ഒരു വിഷയമായിരുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറുനേരം അപ്രകാരം ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒടുങ്ങിയ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ അടുത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽനിന്നു കൈവളകളുടെ കിളക്കവും, വസ്ത്രത്തിന്റെ ഉലച്ചിലും, കാൽപ്പൈതളമാറ്റംകേട്ടു ജാലകപ്പഴുതിൽക്കൂടി വളരെ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി ഒരുറയ്ക്ക എന്ന ഉറയ്ക്കനോക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു എനിക്കു തോന്നി.

പെട്ടെന്ന് എന്റെ കാർമ്മശക്തിക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരുണർച്ചയുണ്ടാവി. ഭേദപൂജയ്ക്കുള്ളതായ രണ്ടു നേത്രാപ്തലങ്ങൾ... നിങ്ങളുടെതെയ്ത വിശ്വാസത്തെയും സാധുതയെയും നിഷ്ഠാപട്ടത്തെയും ബാല്യത്തിലെ സ്നേഹമഹിമയെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ജീവനുള്ള രണ്ടു കണ്ണുകൾ... എപ്പോഴും ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇരുണ്ട കൃഷ്ണമണികൾ — വില്പനപാലെ വളഞ്ഞും എടുക്കിക്കിയും വിലസുന്ന കറുത്ത പൂരികക്കൊടികൾ — ശാന്തതയോടും സ്ഥിരതയോടും കൂടിയ കടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങൾ... ഹാ! ഇപ്രകാരമുള്ള വിശിഷ്ടങ്ങളായ കവലയനേത്രങ്ങളെ ഞാൻ പഴയ കാർമ്മകൾ പുനർജ്ജീവിച്ചു എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കിക്കണ്ടു. ശക്തിയുള്ള ഇരിമ്പുചങ്ങലകളാൽ ചേർന്നു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടപോലെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരുമുഴുപ്പായി. ഹൃദയം ദിസ്സാമായ വേദനയോടുകൂടി അടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഞാൻ എന്റെ വേദനയിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നു. എങ്കിലും എന്റെ ഹൃദയവേദനയ്ക്കു കുറവുണ്ടായില്ല. എഴുതുവോളം വായിക്കുമ്പോളും എന്നു വേണ്ടാ ഞാൻ എന്തു ജോലിയിൽ എപ്പോഴിരിക്കുമ്പോളും എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ കനം എന്നെ കലശലായി വീക്ഷിച്ചിട്ടു. എന്തുപെട്ടിട്ടും അതിനെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിന്നു സാധിച്ചില്ല. എന്റെ ഹൃദയവളികളിൽ ഞാനു നില്ക്കുന്ന ദിസ്സാമായ ഒരു ഭാരം അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഇളകി എന്നെ വേദനിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. സായാഹ്നത്തിൽ ഞാൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു തന്നെത്താൻ സമാധാനപ്പെട്ടു

വാൻ ശ്രമിച്ചു. 'എന്നെ ചീഡിപ്പിക്കുന്ന തെന്താണ്' എന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചു നോക്കി.

അപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിന്റെ അടിയിൽനിന്നു ഒരു പ്രശ്നം പുറപ്പെട്ടു. 'നിന്റെ സുബോല ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്' എന്നായിരുന്നു ആ ചോദ്യം. 'ഞാൻ പണ്ണമനസ്സോടുകൂടി അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. തീർച്ചയായിട്ടും അവൾ എനിക്കുവേണ്ടി എന്നും കാത്തിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല' എന്നുള്ള സമാധാനമാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്.

എന്റെ മനസ്സിൽ പിന്നെയും എന്തോ ഒരു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 'അന്നു നിനക്കു അവളെ ചോദിച്ചാൽ അപ്പോൾ കിട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു നീ എത്ര പരിശ്രമിച്ചാലും അവളെ കണ്ടു കാണുവാൻ കഴിയില്ല. നീ കണ്ടിട്ടു കട്ടിക്കാലത്തു കളിച്ചിരുന്ന ആ സുബോല നിന്റെ വളരെ അടുത്തു വന്നേക്കാം. അവളുടെ കൈയളകളുടെ കിചുക്കം നിനക്കു കേൾക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കാം. അവളുടെ കുന്തളഭാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പരിമളത്താൽ സുഖാലാസമായിത്തീർന്നു വിശുദ്ധമായ നീ ശപ്തിക്കുമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിനക്കും സുഖം ലഭിക്കും എടുത്തു കിട്ടും ദ്രവ്യമായ ഒരു ഭിത്തി ഏപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.'

ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങനെ ആവട്ടെ. അതിന്നു ഞാൻ എന്തുചെയ്യണം? സുബോല എന്റെ ആരാണു്?'

അതിനുള്ള മറുപടിയും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. 'ഇന്നു സുബോല നിനക്കു ആരുമല്ല. എന്നാൽ അ

വർ നിന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നേനെ!'

ഓ! ആതു ശരിയാണ്! അവർ എന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നു. എല്ലാ റിപ്പർവ്വെച്ചു എനിക്കു ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ളതും സമീപത്തുള്ള ലോകത്തേക്കാൾ എന്നോടു അധികം അടുത്തുചേർന്നതും ആയ വസ്തു! എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ സമാവകാശി! ഓ! അവർ എന്റെ ആരെല്ലാം ആകുമായിരുന്നു! ഇപ്പോഴോ! എത്രയോ അകന്നു; തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥിതി. അവളുടെ മുഖശൗര്യം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവളോടു സംസാരിക്കുന്നതു അപമാന്യമായതിനെപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അവളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതു പാപമായിരിക്കുന്നു. എവിടെനിന്നോ ചാടിവീണ ആ 'രാമലോചനൻ' അവളുടെ ജീവിതപഥത്തിൽ കടന്നുകൂടി എന്തോ ചില വേദമന്ത്രങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ച സുബോലയെ ഒരു റോ വീശൽ കൊണ്ടു മറ്റു മനുഷ്യരുടെ അധികാരത്തിൽനിന്നു അകറ്റി കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഒരു പുതിയ നീതിശാസ്ത്രത്തെയോ സദാചാരനിബന്ധനയേയോ കഠിന പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. സമുദയത്തെ ഉടച്ചു വാക്കുവാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഗുഹജീവിതശ്രാവകങ്ങളെ പലിച്ചുഴയ്ക്കുവാനും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ എന്റെ മനോവികാരങ്ങളുടെ വാസ്തവമായ പ്രകൃതിയുത്സാഹത്തെ കുറിച്ചു മാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു പലക്കും അസംബന്ധമായിത്തോന്നുമായിരിക്കാം. അവിടെ, രാമലോചനന്റെ വേദത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിൽ നിവ

സിദ്ധിക്കുന്ന സുരഞ്ചലയുടെ പേരിൽ എ
ന്നെക്കുഴിഞ്ഞിട്ടേ രാമലോചനന്നു തന്നെ
അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്ന വിചാ
രം എന്തു ചെയ്തിട്ടും എന്റെ മനസ്സിൽനി
ന്നുപറ്റാത്തു പോയില്ല. ആ വിചാരം അത്ര
ന്നും അസംബന്ധവും അനുചിതവും ആ
യിരുന്നു എന്നു ഞാൻ തന്നെ സമ്മതി
ക്കാം. പക്ഷേ, അതു അശേഷം പ്രകൃതി
വിരുദ്ധമായ ഒരു വികാരം ആയിരുന്നില്ല.

അതിൽപ്പിന്നെ എനിക്കു ഒരു ജോ
ലി എടുക്കുന്നതിലും മുഴുവൻ മനസ്സുവെക്കു
വാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഉച്ചക്കു ഏതാൻ
ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികൾ മൂളിക്കൊണ്ടിരിക്കു
മ്പോൾ, പുറത്തു പ്രകൃതി സൂര്യശ്ശേയിൽ
അമർച്ചാടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, സമീപത്തു
ള്ള തൊടികളിൽനിന്നു വിവിധപുഷ്പാ
സത്തെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു മദമാരു
തൻ ഏതാൻ മുറിക്കുകയ്ക്കു കടന്നു വീശി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മാ! ഞാൻ ഹൃദ
യപുരസ്സരം 'ആഗ്രഹിച്ചു.' എന്നാണ്
ആഗ്രഹിച്ചതെന്നു എനിക്കുതന്നെ നിശ്ച
യമില്ല. ഏകിലും ഒരു കാര്യം തീച്ചയാ
ണ്. എന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ഇ
ന്ത്യയുടെ ഭാവിയിലെ ആശാങ്കിപ്പങ്ങളാ
യ ആ ചെറുവിദ്യാത്മികളുടെ പ്രാകരണ
ത്തൊറുകൾ തീർത്തുകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടേ
ണമെന്നു ഞാൻ അശേഷം ആഗ്രഹി
ച്ചിട്ടു.

സ്കൂൾ സമയത്തിനുശേഷം എനിക്കു
എന്റെ വലിയ ഗൃഹത്തിൽ തനിച്ചു ക
ഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു വളരെ ദുസ്സാഹസമായിത്തീർന്നു.
എനിട്ടും വല്ല സ്നേഹിതനാലും ഏന്നെ
സന്ദർശിക്കുന്നത് എനിക്കു' അത്രയും സ
ഹസമായിരുന്നു. അസ്മയസമയത്തു തടാ

കത്തിന്റെ വക്കുത്തിന്നു തോട്ടത്തിലെ
തെങ്ങുകളുടെയും കുമ്പുങ്ങുകളുടെയും ഇട
യിൽക്കൂടി ഉഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന മന്ദപവന
ന്റെ അർത്ഥമിട്ടാത്ത കീശലിനീശാസ
നെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ വല
ചിന്തകളും എന്റെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നുവ
രുകേണ്ടു്. മനുഷ്യസമുദായം കെട്ടുപിണഞ്ഞു
കിടക്കുന്ന അഞ്ചുലക്കുക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിട്ട
ുള്ള ഒരു വലപോലെയാണ്. ശരിയായ
കർത്തവ്യത്തെ തക്കസമയത്തു ചെയ്യാൻ
മാത്രം ബുദ്ധിയും തന്റേറടവും ആക്കം ഇ
ല്ല. കൃത്യനിഷ്ഠമാണെന്നുള്ള സന്ദർ
ഭത്തെ ഗൗഹരിക്കാതെ വിട്ടുകളകയും പി
ന്നീടു അസാധ്യങ്ങളായിത്തീർന്നു ആഗ്രഹ
ങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആലോചിച്ചു പശ്ചാത്തപി
ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ലോകത്തിൽ
എവിടേയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

എനിക്കു 'സുരഞ്ചല'യെ നിഷ്പ്രയാ
സം വിവാഹംചെയ്തു ആയുഷ്കാലം മുഴു
വനും സുഖിക്കാമായിരുന്നു. അപ്പോഴക്കും
എനിക്കു ഒരു രാജ്യത്തുത്തനാവണമു; സ
മുദായനേതാവായണം. ഒടുവിൽ എന്റെ
പരിശ്രമങ്ങളുടെ എപ്പോൾ ഫലംഎന്തായി?
ഞാൻ ഒരു നാട്ടുപുറത്തെ ഗ്രാമപാഠശാല
യിലെ രണ്ടാം അദ്ധ്യാപകനായിത്തീർന്നു.
സുരഞ്ചലയുടെ ഭർത്തൃസ്ഥാനം സ്വീകരി
ക്കുന്നതിന്നു പ്രത്യേകക്ഷണനമൊന്നും ഇ
ല്ലാതിരുന്ന വക്കിൽ 'രാമലോചനാ
യി'—വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പു സുരഞ്ചലയെ
മാറാനേകം കന്യകകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു
കന്യകയായല്ലാതെ ഒട്ടും വേർതിരിച്ചറി
യാതിരുന്ന രാമലോചനനായി—യാതൊ
രു പരിഭ്രമവും കൂടാതെ അവളെ വിവാ
ഹംചെയ്തു. ഇതാ ഇപ്പോൾ സക്കാർ വ

ക്കീലായി അനവധി പണം സമ്പാദിക്കുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണം അവർ പാകം ചെയ്യുന്നു. വെപ്പു നന്നായിപ്പെക്കിൽ അദ്ദേഹം സുരബാലയെ ശകാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു സന്തോഷം തോന്നുമ്പോൾ ഒരു വളരെ കാപ്പോ അവർക്കു സമ്മാനിക്കുന്നു. തടിച്ചു മിനുത്ത ആളാണദ്ദേഹം. കെട്ടുകയായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്നു കൈവീശത്തിലും കരസുഖമില്ല. അദ്ദേഹം കരിക്കലും സസ്യാസമയത്തു തടാകത്തിരങ്ങിരുന്നു വെറുത്ത അക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി ഭീശലമായി നിശ്ചസിക്കാറില്ല!

പുറത്തു എവിടെയോ ഒരു വലിയ കേസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാമലോചനന്നു കുറെ ഓവസത്തേക്കു ഞങ്ങളുടെ പട്ടണം വിട്ടു ദൂരെ പോകേണ്ടിവന്നു. എന്റെ വസതിയിൽ ഞാൻ എഴുന്നായിരുന്നതുപോലെത്തന്നെ സുരബാല അന്ന് അവളുടെ ഭവനത്തിൽ എങ്കാകിനിയായിരുന്നു.

അന്നു ഒരു തികച്ചോഴായിരുന്നു. എനിക്കു നല്ല കാമ്യമുണ്ട്. പ്രഭാതംമുതൽക്കുതന്നെ ആകാശമെല്ലാം കാർമ്മേഘങ്ങളാൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. പത്തുമണിയോടുകൂടി മഴ ചാറുവാൻ തുടങ്ങി. അന്നത്തെ ഓവസം പന്തിയല്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി ഞങ്ങളുടെ ഫെഡ് മാസ്റ്റർ സ്കൂൾ കാലേ വിട്ടു. ആകാശത്തു പല സ്ഥലങ്ങളിലായി വെച്ചോരു തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കറുത്ത മേഘപടലങ്ങൾ എന്തോ ഒരു വലിയ അസാധാരണപ്രദർശനത്തിന്നു വട്ടംകൂട്ടുന്നതുപോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വളരെ വൃത്തിയിൽ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. പിറേറുദിവസം ഉ

ച്ചയോടുകൂടി കൊടുങ്കാറ്റോടുകൂടിയ ഫോറമാരി ആരംഭിച്ചു. രാത്രിയായപ്പോഴേക്കും കാറ്റിന്റെയും വെള്ളത്തിന്റെയും ശക്തി വർദ്ധിച്ചു. ആദ്യത്തിൽ കാറ്റു കീഴക്കുനായിരുന്നു. ക്രമേണ ഗതി തിരിഞ്ഞു തെക്കും തെക്കുപടിഞ്ഞാറും ആയിത്തീർന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ സ്വസ്ഥനായി കിടന്നുറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കേവലം നിഷ്ഫലമായിരുന്നു. ആ ഭയങ്കര രാത്രിയിൽ പ്രകൃതി കരോരമായി കോപിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ 'സുരബാല' അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ എങ്കാകിനിയായിരുന്നു എന്ന കഥ എനിക്കു കാമ്യവന്നു. അവർ അധിവസിച്ചിരുന്ന ബങ്കളാവിനേക്കാൾ വളരെ അധികം ഉറപ്പിൽ പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സ്കൂൾ കെട്ടിടം. ഞാൻ രാത്രികാലങ്ങളിൽ തടാകതീരത്തു തനിച്ചിരുന്നു സമയമുഴുവനും മനോഹരസഞ്ചാരിയായി കഴിച്ചിരുന്നപ്പോൾ 'സുരബാല'യെ സ്കൂൾക്കെട്ടിടത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയാലോ എന്നു പലക്കറിയും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്കു അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് ഒരിക്കലും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

നേരം രാത്രി ഒന്നുമണിയായി. സമുദ്രം എറുമ്പുന്ന ശബ്ദം അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ ഉയർന്നു. കരയെടുത്തു കൂടെ ആക്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ മുറി വിട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു സുരബാലയുടെ വീട്ടിലേക്കു ഓടി. ഞങ്ങളുടെ തടാകത്തിന്റെ ഒരു ചിറവരമ്പു ഞാൻ ഓടിപ്പോകുന്ന വഴിയിൽ ആയിരുന്നു. ഞാൻ അതിനേൽ കയറുമ്പോഴേക്കും ജലപ്രവാഹം അടുത്തത്തി. വെള്ളം എന്റെ മു

ഭോളം ഉയർന്നു. ഞാൻ ചിറയുടെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോൾ രണ്ടാമതും ഒരു തിയെടിച്ചുകയറി. ചിറവേലിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഭാഗം മൈതാനത്തിന്റെ സമനിരപ്പിൽനിന്നും പരിന്ദേശിയിൽ അധികം ഉയർന്നതായിരുന്നു.

ഞാൻ ചിറക്കെട്ടിന്മേൽ കയറിയ തോട്ടകൂടി മറ്റുഭാഗത്തുനിന്നു വേറെരോൾ നീന്തിക്കഴഞ്ഞു് ഒരു സ്ഥലത്തെത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ ആരായിരുന്നു എന്ന് എന്റെ ശരീരത്തിലെ കാരോ ഞെമ്പുകൾക്കുംകൂടി തൽക്ഷണം തന്നെ മനസ്സിലായി. ആ ഉന്നതത്താൽ എന്റെ ആത്മാവു അസാധാരണമായ ഒരു ഉണർച്ചയെക്കൊണ്ടു; ദേഹമാസകലം ഒരു വിറച്ചു. ഞാൻ ആരാണ് അദ്ദേഹം നിശ്ചയമായും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. മൂന്നു വാരയിൽ അധികം വിസ്താരമില്ലാത്ത ഒരു തുരുത്തിന്മേൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തന്റിച്ചു നിന്നു. പരിസരപ്രദേശങ്ങളെല്ലാം പ്രവാഹത്തിൽ മഗ്നമായിത്തീർന്നു.

ഞാൻ ഒരു ഭയങ്കരമായ വെള്ളപ്പൊക്കമായിരുന്നു. വലിയ അത്യാപത്തായിരുന്നു. ആകാശത്തു തിളങ്ങിയിരുന്ന നക്ഷത്രദീപങ്ങളെല്ലാം കെട്ടുപോയി. ഭൂമിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിളക്കുകളെല്ലാം കത്തി അണഞ്ഞുപോയി. അന്ന്, അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഭാഷണം നടത്തിയിരുന്നു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും വരുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു വാക്കെങ്കിലും ഉദിച്ചാകുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടാൾക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അന്യോന്യമുള്ള സുഖസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുംകൂടി ഒരു സാധാരണ അനുഭവമെന്നെങ്കിലും

ലും ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും ചെയ്തില്ല. ഞങ്ങൾ അസങ്കാരത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിശ്ശബ്ദമായി നിന്നു. ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങൾക്കു സമീപം—കാലടികളിൽ തന്നെ—മരണമാകുന്ന ഭയങ്കരപ്രവാഹം ഇത്രയും കടുത്തിയപ്പോൾ ഭയങ്കരമായവേലിയും അടിച്ചുകേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

‘ഇന്ന്’ സുരബാല ലോകത്തെ മുഴുവനും അഗസ്ത്യാമാക്കിവിട്ടുകൊണ്ട് ‘എന്റെ’ അടുക്കലേക്കു വന്നു. ഇന്ന് അവിടെ ‘ഞാൻ’ പ്ലാതെ ആരുമില്ല. ദുഷ്ടിഗോചരമല്ലാത്ത ഞങ്ങളുടെ ആ കുട്ടിക്കാലത്ത് ഈ സുരബാല ഇന്നത്തെ വിവരിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതായ ഏതോ ഇരുട്ടായ ഒരു ആത്മസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട്—മറ്റോതോ ഒരു ഗോളത്തിൽ ഒരു ജന്മം കഴിച്ചു—പ്രശാന്തരമണിയമായി ജീവസമൃദ്ധിയുള്ള ഈ ഭൂമിയിൽ എത്തി, എന്റെ സമീപത്തു ചേർന്നിരുന്നു. ഇന്ന് വളരെ കാലങ്ങൾക്കു ശേഷം, അവർ ആ മനോഹരവും ജനങ്ങൾ നിറഞ്ഞു പാർക്കുന്നതും ആയ ഭൂമിയെ വിട്ട് അത്യന്തം ഭയാനകവും, ശൂന്യവും, പ്രശാന്തവും, ഗംഭീരവും ആയ പ്രകൃതിയുടെ മൃത്യുസാഗരത്തിലെ ക്രൂരങ്ങളായ തിരകൾ കാലടികളിൽ അടിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വീണ്ടും എന്റെ അടുത്തു വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു! ജന്മശക്തി, —വാസനാബാലം— മുഴുവനായ ആ പൂമൊട്ടിനെ എന്റെ മുമ്പുകെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. മരണമാകുന്ന പ്രവാഹം ആ മനോഹരകസ്യമത്തെത്തന്നെ, പൂർണ്ണമായി വികസിച്ച് കാണികളെ ആകർഷിക്കുന്ന ആ യൗവനപുഷ്പത്തെ, തിരയില്ലാത്ത മറ്റൊരു മല്ലാതെ പൂനിക്കുത്തെന്നെയായി, എന്റെ

അടക്കം എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു തിരക്കുടി അടിച്ചാൽ ഭൂമിയുടെ ഈ അവസാനമുന്നമ്പിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ അടിച്ചുനീക്കപ്പെടും. ഞങ്ങളെ അന്യോന്യം വേർതിരിച്ചിരുത്തിയിരിക്കുന്ന പുൽക്കൊടികളെ വിട്ടു ഞങ്ങൾ മൃത്യുവിൽ ഒന്നിച്ചു ചേരും. ഞങ്ങൾ ഒന്നായിത്തീരും.

ഓ! ആ അവസാനത്തെ തിര ഒരിക്കലും വരാതിരിക്കട്ടെ. സുരബാല വളരെക്കാലം ഭാഗ്യത്തോടും, ആയുരാരോഗ്യസമ്പത്ത്വമുചിയോടും, സന്താനലബ്ധിയോടും കൂടി ജീവിതസുഖം അനുഭവിക്കുമാറാകട്ടേ! ഈ ഏകരാത്രിയിൽ നാശഭയവരായ പ്രകൃതിയുടെ നിഷ്പാതയുടെ വക്കത്തുവെച്ചു ഞാൻ ആദ്യത്തെല്ലാത്ത പരമമായ പാവനസൗഖ്യത്തെ അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു! ഞാൻ സംതൃപ്തിയുടെ മറ്റുകര കണ്ടിരിക്കുന്നു! എന്റെ കൃതാർത്ഥത അതിന്റെ പരമകാവ്യമായ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു!

ആ രാവു മനമനം കഴിഞ്ഞു. കൊടുങ്കാറ്റു ശമിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കം താനും. ഒരു വാക്കുകളിലും ഉരിയാടാതെ സുരബാല അവളുടെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചു പോയി. ഒരു ശബ്ദംപോലും ഉച്ചരിക്കാ

തെ ഞാനും എന്റെ താമസസ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തി.

ഞാൻ ആലോചനാനിമഗ്നനായി. വാസ്തവമാണു; ഞാൻ 'നാജരോ', ഫെഡ്ക്ലാക്കോ, മാജുതന്ത്രമെന്നോ ആയിത്തീർന്നിട്ടു. ദാരിദ്ര്യമുള്ള ഒരു ചെറിയ പാഠശാലയിലെ രണ്ടാമത്തെ അദ്ധ്യാപകൻ മാത്രമാണു ഞാൻ. എന്റെ ആദ്യത്തെ ഉദ്ദേശങ്ങളും, അഭിലാഷങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്നെന്നേക്കുമായി നിലനില്ക്കുന്ന ആ ഒരു രാത്രി, കുറച്ചു സമയത്തേക്ക് മാത്രമാണെങ്കിലും, എന്റെ ജീവിതസരണിയെ മുഴുവനും ഹൃദയാകർഷകമായ വിധത്തിൽ പ്രശോഭിതമാക്കിയിട്ടു.

ആ ഒരു രാത്രി എന്റെ ജീവിതകാലത്തിലെ എല്ലാ രാത്രികളേക്കാളും, വകുപ്പുകളേക്കാളും തുലാം മാഹാത്മ്യമുള്ളതാകുന്നു. എന്റെ എളിയ ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയുടെ പരമകാവ്യവും, എന്റെ കൃതാർത്ഥതയുടെ അതിരും ആ ഒരു രാത്രിയാകുന്നു. ആ രാത്രി സർവ്വോൽക്കർഷണ വർത്തിക്കട്ടേ.

പുത്തഴിഞ്ഞ രാമമേനോൻ
ബി. എ., ബി. ഫ്ലാൻ.

ലു യി കൂ ണി യു ടെ ചി കി സ്വാ കൃ മം.

അലോപ്പതി, ഹോമോപ്പതി, ഫൈസ്യോപ്പതി മുതലായ പാശ്ചാത്യവൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും ആയുർവ്വേദം, ചിന്താമണി, യുനാനി മുതലായ വൈഷ്ണവചികിത്സാശാസ്ത്രങ്ങളിലും ദീനപ്രതി നവീനമായ ഭാ

രോ തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയും വരുന്ന ഇക്കാലത്തു, 'ലോകത്തിൽ ഒന്നിലധികം സുഖഭക്ഷിപ്പു,' 'എല്ലാ സുഖഭക്ഷകർക്കും ഒരു മരുന്നു മതി,' 'മരുന്നുകൾ കൂടാതെ സുഖഭക്ഷ

കുടും തീരെ ഭേദപ്പെടുത്താം' എന്നും മറ്റും ഒരർത്ഥം സന്ദേശം പ്രസംഗിക്കുന്നതായാൽ ആയാർ ഒരു ഭ്രാന്തനാ മറ്റൊരാളെന്നെന്ന് ആരും സംശയിക്കും. ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തെ നിമന്തരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മേൽക്കുറിച്ച പ്രകാരം ഘൃതികൃണി (Luis Kühne) എന്ന മഹാൻ ആദ്യമായി പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ശുദ്ധമേ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു പലരും രീതിപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് എത്രയോ സാരഗർഭമായ തത്വമാണെന്നതിന് ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സാക്രമം ആചരിച്ചുവരുന്ന അനേകായിരം യോഗ്യന്മാർ സാക്ഷികളാണ്.

ഈ മഹാൻ വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചു നൈപുണ്യം നേടിയ ഒരാളല്ല. ലോകത്തിൽ പലരായിരമായി കണ്ടുവരുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിനു പൂർണ്ണമാണ്. വളരെ ചെറുപ്പം മുതലുതന്നെ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃതിയുടെ വലിയ വിശേഷങ്ങളെയും കണ്ട് ആനന്ദിച്ചിരുന്നു. തനിക്കു ൧0 വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ ദേഹത്തിന് അതിയായ ക്ഷീണത തുടങ്ങുകയും, ശ്വാസകോശത്തിലും ശിരസ്സിലും കുറിയായ വേദനകൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗ്യന്മാരായ അനവധി ഡോക്ടർമാരെ കാണിച്ചിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ശസ്ത്രകൃിയയാൽ മരിച്ചതുകൊണ്ടും, മാതാവ് അവയുടെ അപ്പോഴത്തെ ശോചനീയ സ്ഥിതിക്കു ദുഃഖനം (അവർ വളരെ കാലമായി ഒരു രോഗിനിയായിരുന്നു) കാരണം ഡോക്ടർമാരാണെന്നു തന്റെ കുട്ടി

കളേ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഇവയ്ക്കു പുറമെ തന്റെ സുഖക്കേട് എത്ര മരുന്നുകൾ സേവിച്ചിട്ടും ഭേദമായിക്കാണാത്തതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന് ഇംഗ്ലീഷു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തോട് അത്ഭുതം വെച്ചും ജനിച്ചു.

ഈ കാലത്താണ് 'മെൽട്സർ' (Meltzer) എന്ന മഹാൻ തന്റെ വക 'പ്രകൃതിചികിത്സാക്രമം' (Nature cure) എന്നതിനപ്പുറം പ്രസംഗിച്ചിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരോടു തന്റെ സുഖക്കേടിന്നു വല്ല നിമിത്തവും പറഞ്ഞുകൊടുക്കാമോ എന്നു കൂനി അപേക്ഷിച്ചതിൽ അവരിൽ ഒരു വിഭാഗം ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതുപ്രകാരം ചെയ്തപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആശ്വാസം കുറച്ചുകാലത്തേക്കു കിട്ടി. അന്നുമുതൽ മെൽട്സർ കൂട്ടുകാരുടെ സഭകൾക്ക് എല്ലാം താൻ മാതൃകയും അവരുടെ പുതിയ ചികിത്സാക്രമത്തെ വേണ്ടുവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്തു തന്റെ സമാധാനം കുറിയായ ഒരു മോഹം പിടിപെടുകയും എപ്പോഴൊക്കെയാകാമെന്നു കൈവടിക്കുന്ന ശേഷം 'പ്രകൃതിവൈദ്യന്മാരിൽ വിശുതനായ 'തീയോ ധർമ്മാൻ' (Theodor Hahn)-എന്നൊളുടെ ചികിത്സയിൽ സുഖക്കേട് ആശ്വാസമാവുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതലു ഘൃതികൃണിക്ക് ഈ വിധം ചികിത്സയിൽ അനല്പമായ വിശ്വാസം ജനിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ പ്രാധിക്യം ആയതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായ ഒരു ആശ്വാസവും വന്നില്ല. എന്നാലുമെല്ലാ ഭിന്നപ്രതിരോധം വളർച്ച വരികയും ചെയ്തു. ശ്വാസകോശം തീ

രൈക്കയിച്ചു വരികയും, വയറിൽ പ്രണങ്ങൾ നിറയുകയും, ശിരോവ്യാധി വലിച്ചു വന്ന മൂലം വിദ്ര തീരെയില്ലാതെയാവുകയും, ക്ഷയരോഗ ചിഹ്നങ്ങൾ കുറേക്കൂടി കുറഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്തു തന്റെ ഏകജോലി ജനബാഹുല്യം തീരെയില്ലാത്ത വയലുകളിലും മറ്റും സദാ ചുറ്റിത്തിരിയുകയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭഗവാനായി അലഞ്ഞു നടന്ന കാലത്താണ് കൂണി തന്റെ ചികിത്സാക്രമത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു തീർച്ചയാക്കിയത്. അതുപ്രകാരം ചെയ്തതുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്ഷണേണ ആശ്വാസം കാണുകയും, കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടു തീരെ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ഈ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും, താൻ പുതുതായി പഠിക്കിച്ച ഫലംകണ്ട ചികിത്സാക്രമത്തെക്കുറിച്ചും സവിസ്തരമായി ജനങ്ങളോടു പറഞ്ഞുവെക്കുണ്ടതിന്നു ഇദ്ദേഹം പല പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി, അന്നു അദ്ദേഹത്തെ ഭ്രാന്തൻ എന്നു പലരും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. 1883-ൽ തന്റെ സ്വന്ത ചിലവിന്മേൽ ഒരു ചികിത്സാശാല ഏർപ്പെടുത്തി അതിൽ വന്നു കിടന്നിരുന്ന അനേകം ജനങ്ങളേ കുറേയൊളം വ്യാധികളിൽനിന്നു തീരെ രക്ഷിച്ചതിന്നു ശേഷമു ഇദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ കീഴ്തിലോകത്തിൽ പരമോന്നതൻ സാധിച്ചുളള, ഇപ്പോൾ ലൂയികൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം ലോകമെങ്ങും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ട്. അതിന്നു പ്രചാരം ദിനംപ്രതി വലിച്ചു വരുന്നുമുണ്ട്.

കൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം എത്രയും ഏകീകൃതമായതാണ്. രോഗാതുരന്മാരെ പ്രകൃതിനിശ്ചിതമായ നിലയ്ക്കു കൊണ്ടു

വരുന്നതാണ് അതിന്റെ ഏകതത്ത്വം. തന്റെ ആശാവിഹിനമായ കാലത്തെ സങ്കീടുകളിൽ താൻ കണ്ടതായ പലേ വിധംകാഴ്ചകളുടേയും ആന്തരം മനസ്സിലാക്കി അവയേ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ് കൂണിയുടെ ചികിത്സാക്രമം. അവയിൽ ചിലതുമാത്രം പറയാം. വയലുകളിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു പച്ചപ്പച്ചയും പച്ചവെള്ളയും മറ്റും ഭക്ഷിച്ചു വരുന്ന ഒരു പശുവിന്നു വല്ല രോഗവും പിടിപെടുന്നുണ്ടോ? അതിന്റെ മലമൂത്രവിസർജനത്തിന്നുശേഷം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും മൃത്തി കേടുണ്ടോ? അതിന്നു പ്രസവകാലത്തു എന്തെങ്കിലും കഷ്ടപ്പാടുകളുണ്ടോ? സാമാന്യബുദ്ധി (Instinct) മാത്രമുള്ള ഒരു മൃഗത്തിന്നു യാതൊരു രോഗവും പിടിപെടാതെ ഇതു സുഖമായി ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ, അതിലും എത്രയോ ബുദ്ധിയും വിവേകവും മറ്റുമുള്ള മനുഷ്യൻ മാത്രം നിരന്തരം അനവധി വ്യാധികൾ പിടിപ്പെട്ടു വലയുവാൻ ഏന്താണു കാരണം? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു ലൂയികൂണി കണ്ട മറുപടി 'മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായി നടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്' എന്നായിരുന്നു. പരിഷ്കാരവൽക്കരണോടുകൂടി രോഗങ്ങളുടെ കുറിവുവും എണ്ണയും വലിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം കണ്ടു. പരിഷ്കാരത്തിനുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം അബദ്ധമാണ്. തനിക്കു വളരെ വിഴിഞ്ഞമില്ലെങ്കിലും ഒരോർക്കുണിച്ചുവരുത്തി മത്സ്യമാംസങ്ങൾ സൽക്കരിക്കുന്നതായാൽ അതു വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു തള്ളുന്നതു ലോകമർത്യാദി (Etiquette)

യ്ക്കു വിരോധമാണെന്നുവെച്ച് ഒരാൾ അ
വളക്കുന്നപക്ഷം അത് അയാൾക്കു വി
ഷസമാണ്. നയനം, ജിഹ്വ, നാസിക
ഈ മൂന്നു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ആത്മോദകര
മായി തോന്നാത്ത ഏതൊരു സാധനവും
കഴിക്കുന്നത് ദോഷത്തിന്നു കേടാണ്. ഈ
തത്വം ഗ്രഹിച്ചു നടക്കുന്ന ആളുകൾ എ
ത്രയും ദുഷ്ടമേ ഉള്ളൂ? കോഴിമുട്ട ദോഷത്തി
ന്നു ശക്തി കൊടുക്കുന്നതാണെന്നുവെച്ചു
രാവിലെ ഏഴുനേര മുക്കുവൊത്തി കണ്ണ
ടച്ചു ആയതു കഴിക്കുന്നത് ദോഷത്തിന്നു
ദോഷമല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഗുണം ചെയ
യുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതാ
യൽ സുഖഭേദം എടുപ്പത്തിൽ പിടി
പെടും. അതിന്നു കാരണം കോഴിമുട്ട
ആ മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിക്കു ചേർന്നതല്ലാ
ത്തതാണ്. അങ്ങിനെ ചേർന്നതാണെന്നു
വരികിൽ അയാൾക്ക് അതു മുക്കുവൊ
ത്താതെതന്നെ കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന
താണ്. വേറെ ഒരുദാഹരണം നോക്കു
ക: ഒരു മൃഗത്തിന്നു പ്രസവം വളരെ ക
ഷ്ടപ്പെടുള്ളതല്ല. പ്രസവകാലംവരെ അ
തു ചാറിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കുകയും, പ്രസവ
ത്തിന്നുശേഷം യാതൊരു കേടും തട്ടാതെ
വിനേയും തന്റെ ജോലി നോക്കിത്തുട
ങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യനായ ഇടയിൽ
പ്രസവം എത്ര ദുഃഖകരമായ ഒരു കേടാ
ണ്! കാലം കഴിയുന്നേറ്റും സുഖപ്രസവം
എത്രയോ അപൂർവ്വമായ ഒരു സംഗതിയാ
യിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഇതു പ്രസവിക്കു
ന്നതു സാധാരണ സംഭവമായി വരുന്നു.
മൃഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ദോഷം രണ്ടു ത
ല, ഒരു ദോഷം മൂന്നു കൈ മുതലായവയു
ള്ള വികൃതസന്താനങ്ങൾ ഏത്ര ചുരുക്ക

മാണ് കണ്ടുവരുന്നത്! ഇതിന്നു കാരണ
വും മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ നട
പടികളാണ്. ഇവയിൽ കൂന്നി പ്രത്യേക
മായി ഏടുത്തു പറയുന്നത് 'അകാല സം
ഗം' എന്ന ദോഷമാണ്. ഒരു മൃഗത്തിന്നു
ഗർഭലാഭമെന്ന തുടങ്ങിയാൽപ്പിന്നെ അത്
ഒരിക്കലും സംഗത്തിന്നു സമ്മതിക്കുന്നതല്ല.
മനുഷ്യനുടെ ഇടയിൽ ഈ തത്വം വള
രെ പേർ മറന്നുപോകുന്നു. ഗർഭധാരണം ക
ഴിഞ്ഞു നിമിഷത്തിന്നുശേഷം സംഗമങ്ങൾ
യാൽ അതു ഗർഭധാരണത്തിലുള്ള ശിശുവി
ന്നു വളരെ ദോഷം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇ
തുപ്രകാരമുള്ള അകാല സംഗമാണ് സ്ത്രീക
ളുടെ അകാലവാല്സ്യത്തിന്നും അനവധി
രോഗങ്ങൾക്കും കാരണം. ഇതുതന്നെയാ
ണ് പ്രസവകാലത്തെ അനല്ലസങ്കടത്തി
ന്നും മാറ്റം വേരേ. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു
പ്രകൃതിക്കു തീരെ വിരുദ്ധമാണ്.

'പ്രകൃതിവിരുദ്ധങ്ങൾക്കു വിരോധമാ
യി നടക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണ് രോഗം.
എല്ലാതരം രോഗങ്ങൾക്കും ഈ ഏകകാര
ണം മന്ത്രമേയുള്ളൂ. ലോകത്തിൽ കണ്ടുവ
രുന്ന അസംഖ്യം രോഗങ്ങൾ എപ്പോഴും ഏ
കരോഗത്തിന്റെ ഭേദഗതികളാണ്.
മേൽകാണിച്ച മൂന്നു തത്വങ്ങളാണ് ലൂ
യികൂണിയുടെ ചികിത്സക്രമത്തിന്റെ അ
ടിസ്ഥാനം. രോഗം എന്നുവെച്ചാൽ എ
ന്താണ്? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു കൂണിയുടെ
മറുപടി 'പ്രകൃതിവിരോധമായി മനുഷ്യർ
വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചാൽ തന്നിമിത്തം
മനുഷ്യശരീരത്തിൽ 'പരപദാർത്ഥങ്ങൾ'
(Foreign substances) വന്നു നിറയുന്ന
താണ് രോഗം' എന്നാണ്. 'പരപദാർത്ഥ
ങ്ങൾ' ദോഷത്തിൽ വന്നു ചേരുന്നതു രണ്ടു

വഴിയാണ്. 1. ശ്വാസകോശം, 2. വായ് ഇവയിൽ കൂടിയല്ലാതെ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഏതൊരു പദാർത്ഥവും കടക്കുന്നതല്ല. (മുറികളിൽ കൂടി വിഷം ഭോമത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതു സംധാരണയല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയുന്നില്ല.) മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു വഴികളിൽ കൂടി അന്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഭോമത്തിൽ കടക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പലവിധമായ തടസ്സങ്ങളും നമ്മുടെ ഭോമത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്. എങ്കിലും നാം അവയെ തീരെ വിപര്യയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കാലക്രമേണ അവതങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇതിന് ഒരു സംധാരണ ഉദാഹരണം നോക്കുക. ചുരുട്ടുവലി തീരെയില്ലാത്ത ഒരു വസ്തു അങ്ങിനെയൊക്കെ ഇരുന്ന ചുരുട്ടു വലിക്കുന്ന ഒരു മുറിക്കകത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ എത്ര കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരും! എങ്കിലും അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നപക്ഷം കുറച്ചു ദിവസത്തിലകം അവന്നു ചുരുട്ടിന്റെ പുക കൊണ്ടു യാതൊരുപ്രവയ്യമില്ലാതെയായെന്നതാണ്. ആദ്യത്തെ ദിവസം പുകയേല്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന ചുമ, തുമ്മൽ മുതലായത് ആ വിഷവായ അകത്തേയ്ക്കു കടക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്വാസകോശത്തിലേ തടസ്സങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നങ്ങളാണ്. അവയെ വകവെക്കുകയെന്നാൽ കുറച്ചു ദിവസത്തിന്നു ശേഷം അവ തീരെ തടസ്സം ചെയ്യുന്നതല്ല. തന്നിമിത്തം വിഷപ്പുക അകത്തുകടന്നു ദോഷങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ശ്വാസകോശത്തിൽ കൂടി പരപദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ കടന്നുകൂട്ടുന്നത്. ഇതേ വിധത്തിൽ വായ് വഴിയായി വയ

റിലും അന്യപദാർത്ഥങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു. അമിതഭക്ഷണമാണ് ഇതിൽ മുഖ്യമായി പറയേണ്ടത്. മനുഷ്യൻ തന്നിക്കാവശ്യമില്ലാതെ വല്ലതും ഭക്ഷിക്കുന്നതായാൽ ആയതു രോഗകാരണമാകുന്നു. 500 റാത്തൽ ഭാരം വഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു കുതിരയെക്കൊണ്ടു 800 റാത്തൽ വഹിപ്പിച്ചാൽ കുറച്ചു ദിവസത്തിനകം അതിന്റെ ശരീരം ക്ഷയിക്കുകയും ക്രമേണ അതിന്നു 500 റാത്തൽകൂടി വഹിപ്പാൻ സാധിക്കാതെയൊക്കയും ചെയ്യും. ഇതേപ്രകാരം തന്നെ ആവശ്യത്തിലധികം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതായാൽ കുറച്ചു കാലത്തിനകം നമ്മുടെ ദേഹശക്തി കുറഞ്ഞുപോകയും ഒടുവിൽ ഉദരരോഗം പിടിപെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു ശേഷം അകത്തു ചെല്ലുന്ന എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളും വിഷത്തിന്നു സമമാണ്. അവയുടെ സാരാംശം ഭോമത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതിന്നു പകരം അവ ഭോമത്തിൽ അവിടവിടെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കെട്ടി നില്ക്കുകയും അവയിൽനിന്നു രോഗബീജങ്ങൾ ദോഷമാസകലം പരന്നുചിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശ്വാസകോശം വഴിയായും വായ് വഴിയായും ഭോമത്തിൽ കടന്നു കെട്ടിനില്ക്കുന്ന പരപദാർത്ഥങ്ങളാണ് സകല രോഗങ്ങൾക്കും ഏകകാരണം. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നതിന്നു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം. വയറിൽ അതിയായ വേദനയും മറ്റും ഉണ്ടായാൽ സാധാരണയായി ചെയ്യുന്നതു വയറിളക്കുകയാണ്. ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു കെട്ടിനില്ക്കുന്ന പരപദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം പുറമെ പോവുകയും അതുനിമിത്തം തീരെ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില സുഖക്കേടുകൾക്കു മറ്റീ വലിയ ആശ്വാസം കൊടുക്കുന്നു. മറ്റിക്കുറേവരും വയറിൽ കെട്ടിയില്ലെന്ന ഭോഷപദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ വെച്ചിടേ പോകുന്നു. അതു കൊണ്ടു വലിയ ആശ്വാസം വരുന്നതാണ് സകല സുഖക്കേടുകൾക്കും മുമ്പിൽ പനി വരുന്നതും ഈ അഭിപ്രായത്തോടു ചേർന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ദേഹത്തിൽ കെട്ടി നില്ക്കുന്ന ഭോഷപദാർത്ഥങ്ങൾ പുളിച്ചു നംജമ്പോൾ (Ferment) ആയതിൽനിന്നു വലിയ ചൂടു പുറപ്പെടുകയും ആ ചൂടു ദേഹം മുഴുവനും വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പനി വരുന്നത്. സകല വ്യാധികൾക്കും മുമ്പിൽ പനി വരുന്നതുകൊണ്ടു, അവയെല്ലാം കാരണം ഈ പരപദാർത്ഥമാണെന്നു ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്.

മനുഷ്യശരീരയന്ത്രത്തിൽ തന്നെ ഈ വക പരപദാർത്ഥത്തെ പുറത്തുകുളയ്ക്കുവാൻ വലവിധമായ സുത്രങ്ങളും ഉണ്ടു. ഇവയിൽ മുഖ്യമായവ വിയർപ്പ്, മലം, മൂത്രം, സം ഇവയാകുന്നു. ദേഹത്തിലുള്ള ദുഷ്ട വളരെ ശുദ്ധീകരണവും നാം പുറത്തേക്കു ശ്വസിക്കുമ്പോൾ നാലുപാടുകളുള്ള വായുവോടു ചേരുന്നു. ഓറക്കിയുള്ളതു മറ്റു മേൽക്കുറണിച്ചു മൂന്നുവിധത്തിൽ പുറമേ പോകുന്നു. രക്തത്തിൽ കടന്നിട്ടുള്ള ദുഷ്ട വിയർപ്പുവഴിയാണു് പുറത്തേക്കു പോകുന്നതു്. മനുഷ്യനു നല്ലവണ്ണം വിയർക്കുന്നതു ദേഹസുഖത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണമാണു്. രോമകുചങ്ങളിൽക്കൂടെ വിയർപ്പു പുറമേ വരുന്നതുകൊണ്ടു ആ സുഷിരങ്ങൾ എല്ലാപ്പോഴും പൂത്തിരിയായും യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതെയും വെക്കണം. ഈ ആ

വശ്യത്തിനാണു് മനുഷ്യൻ ദിനംപ്രതി കരിക്കലങ്കിലും സ്നാനംചെയ്യണമെന്നു വൈദ്യന്മാർ നിഷ്ഠിക്കുന്നതു്. രോമസുഷിരങ്ങൾ അടഞ്ഞുനിന്നാൽ വിയർപ്പിന്നു പുറമേ വരവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതാവുകയും അതുകാരണം ദേഹത്തിലെ കെട്ടനിരകൾ രക്തത്തിൽ വ്യാപിക്കുകയും കറോരവ്യാധികളും ചിലപ്പോൾ പൊട്ടുന്നതായുള്ള മരണവും വരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇറംഭിരാജ്യത്തു് ഒരു ഉത്സവഘോഷദിവസം 18 വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു യുവാവു് ഒരു ദേവന്റെ വേഷം കെട്ടിയത്രെ. വേഷപ്പകിട്ടിനുവേണ്ടി ദേഹമാസകലം വാണിജ്യം, ചില ചായങ്ങളും തേച്ചു. ഉത്സവം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ആ സാധു പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയി. ദൈവകോപമാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു വിരുദ്ധം പുറത്തേക്കു വരവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് മരണം വന്നതു് എന്നായിരുന്നു. ഇതിലധികം നല്ല ഒരു ഉദാഹരണം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഇതേപ്രകാരം തന്നെ മലമൂത്രാദിസഞ്ചനം സമയത്തിനു ചെയ്യാതെയിരുന്നാലും അബലം വരും മലത്തിൽനിന്നു രക്തത്തിലേക്കു ഒരു ജാതി വിഷം കയറുകയും (Faecal absorption) അതു ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചാൽ തലവേദന മുതലായി ചില ചിഹ്നങ്ങൾ ആദ്യം കാണുകയും ഒടുവിൽ അതു വലിയ രോഗമായി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂത്രം കെട്ടിനിന്നാൽ മൂത്രകുപ്പം എന്ന യക്ഷരോഗം തീർച്ചയായും വരും.

ലൂയികൂണിയുടെ ചികിത്സ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം പരപദാർത്ഥങ്ങളെ പുറമേ

കുടയുവാൻ മാത്രമാണ്. ദേഹത്തിൽ കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ഈ വക അന്ത്രപദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവൻ വെളിയെ പോകാത്തപക്ഷം സുഖഭക്ഷ്യ മറ്റുന്നതല്ല. മരുന്നുകൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലശാന്തി മാത്രമേയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. വൃത്തിയായി കിടക്കുന്ന മുറിയുടെ ഒരു മൂലക്കു ചീയുവാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു കഷണം മാംസമുണ്ടെന്നു വെക്കുക. കുറച്ചു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു ചെറിയ പുഴുക്കൾ പുറപ്പെട്ടു മുറിയിലെങ്ങും പരക്കുന്നു. ആ മുറിയിൽ മുഴുവനും കോർബോളിക് ഓയിൽ (Carbolic oil) ഒഴിച്ചാൽ പുഴുക്കൾ എല്ലാം ചത്തുപോകും. എങ്കിലും കാച്ചു ദിവസവും കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ രണ്ടാമതും ആ മാംസക്കഷണത്തിൽ നിന്നു പുഴുക്കൾ പുറപ്പെടും. ആ കഷണം അവിടെനിന്നു എടുത്തുകളഞ്ഞല്ലാതെ മുറി എത്ര മരുന്നൊഴിച്ചാലും വൃത്തിയാകുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ഭൂമിപ്പുറകിടക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ മുഴുവനും പുറത്തുപോകാത്തപക്ഷം എത്ര മരുന്നു സേവിച്ചാലും ആ ഭൂമിയിൽനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നതായ രോഗങ്ങൾ ഭേദപ്പെടുന്നതല്ല.

കൂണിയുടെ ചികിത്സ ആകെ മൂന്നു ജാതിസ്നാനങ്ങളാണ്. 1. കുടിസ്നാനം (Hip-bath) 2. Sitz bath 3. ആവിസ്നാനം (Steam bath)- ഇവയിൽ മൂന്നാമതു പറഞ്ഞതു ദേഹം വിയപ്പിക്കുവാനാണ്. ഒന്നാമത്തേതു വെറും പച്ചവെള്ളംകൊണ്ട് അരക്കെട്ടും കടവയറും തണുപ്പിക്കുന്നതാണ്. സകലവ്യാധികളും ഉത്ഭവിക്കുന്നതു ഹൃദയത്തിന്റെ കടവയറിൽ (അടിവയർ = Abdomen) നിന്നാണ് എന്നാണ് ഇ

ദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അവിടെയാണത്രെ പാപദാർത്ഥങ്ങൾ അധികവും കെട്ടിനില്ക്കുവുള്ളത്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ സ്നാനം ഇന്ദ്രസ്ഥലത്തെ പച്ചവെള്ളം കൊണ്ടു ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ തണുപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഈ മൂന്നു ജാതിസ്നാനങ്ങളോടു കുറച്ചു വ്യാധിമയം മിതഭക്ഷണവും കൂടിച്ചേർത്താൽ ഏതു മഹാരോഗങ്ങളും തീരെ മാറാമെന്നു അദ്ദേഹം വെണ്മിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. തന്റെ അനുഭവത്തിൽ തന്നെ കുഴപ്പം, മഹാദിരം, ക്ഷയം, വാതം, ക്ഷുഭം മുതലായ വ്യാധികൾ അദ്ദേഹം മാറ്റിയതായും പറയുന്നുണ്ട്. ശസ്ത്രക്രിയ കൂടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നു ഡാക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട പല രോഗങ്ങളും ഇദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം സുഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

458 ഭാഗമുള്ള ലൂയികൂണിയുടെ 'നവീന ചികിത്സശാസ്ത്രം' (New Science of Healing) എന്ന പുസ്തകം മുഴുവൻ വായിച്ച് അതിൽ പ്രധാനമായി തോന്നിയ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ മേലെ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സാക്രമത്തെപ്പറ്റി വിവരമായി അറിയുവാൻ താല്പര്യമുള്ളവർ മേലെ പറഞ്ഞ പുസ്തകം വായിച്ചാൽ പലവിധമായ അറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയും. തങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന ശമ്പളത്തിൽ നാലിലൊന്നു ഡാക്ടർമാർക്കും മരുന്നാപ്പിലേക്കും കൊടുക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, കൊല്ലത്താലുള്ള ആദായത്തിൽ മിക്ക ഭാഗവും ഏണ്ണ, കഴമ്പ്, കഷായം, ഗുളിക മുതലായവയ്ക്കും വൈദ്യന്മാർക്കും ചിലവാക്കുന്ന നാട്ടുപ്രമാണികളും കൂണിയുടെ പുസ്തകം ഒന്നു വായിച്ച് അതു പ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചാൽ അവർക്കു വലിയ ആദായമുണ്ടാവുന്നതാണ്.

എ. പി.

പുലയന്മാർ

(തുടർച്ച)

പണ്ടു അടിമനിഗ്രഹം കാരമായി നീനയ്ക്കുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. പ്രായേണ എപ്പോഴും വിക്രമപത്രങ്ങളിലും 'നിങ്ങൾക്കു് അറേബ്യൻ അല്ലെങ്കിൽ അറബു വില്പനകളോ കൊല്ലുകളോ ചെയ്യാം' എന്ന വാചകംകൂടി ചേർത്തുപറയുന്നതായിരുന്നു. അടിമകൾക്കു തങ്ങളുടെ തൊഴിലിനെപ്പറ്റിയോടത്തോളമല്ലാതെ അതിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു അഭിപ്രായമോ ആലോചനയോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ മുതലാളന്മാരുടെ നേക്കു യാതൊരു അക്രമവും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നല്ല, അവർ അവരുടെ മാന്യമായ സ്വഭാവത്തിനൊക്കുംവിധം അനുസരണമുള്ളവരുമായിരുന്നു. അമ്മയല്ലന്മാർ അടിമകളാകയാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളും ജനനാൽത്തന്നെ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു മുതലാളിനു് അനവധി അടിമകളുണ്ടാവാനു പ്രയാസമില്ല. ഇവർ പരമാധീനം വളർച്ച വലർച്ചയിലായാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പതിനാലോ പതിനേഴോ ഉറപ്പികയ്ക്കു വില്പനയും. ഇതിലധികമായ വില കിട്ടിയെങ്കിൽ ജാസ്കിയുള്ളതു മുതലാളന്മാരുടെയാൽ അവർക്കു കൂടുതൽ കിട്ടിയൊലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരിതന്നെ. ഒരു അടിമയുടെ സീമന്തപുത്രൻ മുതലാളന്റെ സ്വത്താണ്. എന്നാൽ അയാൾക്കു നാലര ഉറപ്പിക കൊടുത്താൽ അവന്റെ മേലുള്ള അവകാശം അമ്മയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതുമാണ്.

പുലയന്മാർ കൃഷിക്കു മാത്രമേ ഉദ്യോഗ

ഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവർക്കുതന്നെ ആണിന്നു മൂന്നിടങ്ങളിലും പെണ്ണിന്നു രണ്ടിടങ്ങളിലും കുട്ടികൾ ഒരിടത്തും വീതം ധാന്യം ദിവസത്തുചെയ്തും കൊടുത്തിരുന്നു. ഇതാണ് അവരുടെ കഴിച്ചുപിന്നുള്ള ആകുമുതൽ. ഇതുതന്നെയും ശരിയായി കൊടുത്തിരുന്നതുമില്ല. വല്ലദിവസവും വേലയ്ക്കു ചെല്ലാതിരുന്നാൽ ആ വകക്കു പകുതിയും, വിധേയത കൂടാതെ എന്തെങ്കിലും കാരണത്താൽ മുഴുവൻ തന്നെയും പിടിക്കും. കൊയ്ത്തുകാലം ഒരുമാതിരി സമൃദ്ധിയുള്ള സമയമാണ്. എങ്കിലും അതുതുകൊണ്ടും അവരുടെ ആഹാരഭക്ഷ്യം പരിഹരിക്കാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. വസ്തുക്കൾ. അമ്പലവേലം ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി ആ വക വസ്തുക്കളോടു ചേർന്നു അടിമകളും ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കുടങ്ങുക. പതിവുകയാൽ ഗവണ്മെണ്ടിൻകീഴിലും അനവധി അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെ ഗവണ്മെണ്ടുഭൂമികളിൽ പണിയെടുപ്പിച്ചോ പാട്ടത്തിന്നു കൊടുത്തോ ആണ് വന്നിരുന്നത്. പട്ടിണി കിടന്നു ചാവാരം സംഗതിയാവാതിരിപ്പാൻ അവർക്കു ചില സഹായങ്ങളും അനുവദിച്ചിരുന്നു. മുതലാളന്മാർ അടിമകളെ സംരക്ഷിപ്പാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവർ തന്നെ. അടിമകൾ നിലവിലുള്ള ഭൂമി മുതലാളന്മാരുടേതായിരിക്കും. അപ്പോഴും ചിലപ്പോൾ മാറ്റമുള്ളവരുടേയും ആയിരിക്കും. മുതലാളന്മാർക്കു പണിയില്ലാത്ത സമയം അവർക്കു വേറെ എവിടെയെങ്കിലും

ചോയി വേലചെയ്തു കൂലി സമ്പാദിക്കുവാൻ വിരോധമില്ല. അവർ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഹാജരായിരിക്കണമെന്നോ ഉള്ള അതിനുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ ശിക്ഷയും കൊടുത്തിരുന്നു.

പൂർണ്ണകാലത്തിൽ അടിമകളെ പല
അവകാശങ്ങളിലേലാണ് ഓരോരുത്തർ
കൈവശം വെച്ചിരുന്നത്. അതിലൊന്നു
മുഴുവൻ വില കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ജനാവ
കാശം തന്നെ. ഒരു പുലയനും പലച്ചി
ക്കും കൂടി 70 മുതൽ 100 വരെ ഉറപ്പിക
തിറുവില വെച്ചിരുന്നു. പണിയാൻ പ്രാ
പ്തിയുള്ള രണ്ടോ മൂന്നോ കുട്ടികളും കൂടി ഉ
ണ്ടായിരുന്നാൽ ആ കുടുംബത്തിന്നു 140
മുതൽ 170 വരെയും വില വെച്ചിരുന്നു.
വിന്നുത്തതു കാണാവകാശം അല്ലെങ്കിൽ
പണയാവകാശമാണ്. ഇതു ഉടമസ്ഥനു
ള്ള അവകാശം പോയിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തു
വാൻ കുറെ നെല്ലും സാധാരണയായി തീ
റുവിലയിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം പണ
വും വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതി
നാൽ ആവശ്യമായപ്പോൾ പണം പലി
ശ കൂടാതെ തിരിയെ കൊടുത്ത് അടിമക
ളെ തിരിച്ചെടുപ്പാൻ കൊടുക്കുന്ന ചെറു
കാശമുണ്ട്. പണയക്കാലത്ത് അടിമക
ളിൽ ആരെങ്കിലും മരിച്ചുപോവാനിടയാ
യാൽ അവന്നു ശലിക്കു വിലയുള്ള ഒരു
വെ കൊടുക്കുവാൻ വാങ്ങിയവർ ചുമതല
ക്കാരനാണ്. അയാൾ അടിമകളെ സം
രക്ഷിക്കണം. അതിലേക്കു വേണ്ടതും ത
ന്റെ പണയത്തിന്റെ പലിശയും അവ
രെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിച്ചു വസൂലാക്ക
ുന്നു. മൂന്നാമത്തെ അവകാശം പാട്ടാവകാ
ശമാകുന്നു. ഇത് അടിമകളെ ഉടമസ്ഥ

നിൽനിന്നു വാങ്ങി കുറവുവെക്കാനുണ്ടു വേല ചെയ്യിച്ചു ഉടമസ്ഥനും കൊല്ലത്തോറും പാട്ടം കൊടുത്തുവെന്നതാണ്. സാധാരണയായി ഒരു ആണിനുള്ള പാട്ടം കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടേകാലുറപ്പികയും ചെണ്ണിന് അതിൽ പകുതിയുമാകുന്നു.

ഒടുവിലുത്തെ രണ്ട് അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഗതകൂലിൽ ഈ സാധുക്കളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുവാനും അവരെ പോറ്റി രക്ഷിക്കുവാനും ഉള്ള ആശുപത്രി അധികമായി ചെയ്യിക്കുവാനും ഭക്ഷണം കഴുശമായി കൊടുക്കുവാനും കാരണമാകുകൊണ്ട് അതു രണ്ടും അസമ്യങ്ങളായ അദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കുമാണെന്നാണ് ബുക്കാനൻ (Buchanan) എന്ന സാമൂഹികരായ അഭിപ്രായം. വാസ്തവത്തിൽ അഭിമാനം നിർമ്മാണമായിട്ടാണു നോക്കിപറയുന്നതെന്നും മതിയാവുന്നതും ഭക്ഷണം കൊടുത്തു രക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും അവരുടെ വളർച്ചകാൽ ശരിയായ പ്രതികരണ ആകൃതിയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ പാശ്ചാത്യ നിയമനടപ്പുള്ള ഒരു കൂട്ടിക്കാരനെ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും കുട്ടികളും കൂടി 25 വേളയ്ക്കു അടുത്തു കടന്നു അഭിമാനം മതിയാവുന്നതാണെന്നു.

അടിമത്തം നിയമമുഖമായി മല
യാളത്തിൽ നിർത്തപ്പെട്ടു 60 കൊ
ല്ലത്തിലധികമായി. അ
ടിമപ്രാപാരം നിർത്ത
പ്പെടുത്തിയപ്പോൾ മുൻ
ലോഗൻ മേമ്പാർ മാസ്റ്റർ എന്ന ഗ്രാമ
ത്തിൽ ഇരുവിധ പഠത്തിരിക്കുന്നു: *
അടിമത്തവും അടിമപ്രാപാരവും ബ

* Logan's Manual of Malabar
pp. 148 to 151.

ഇമാനപ്പെട്ട കമ്പനിഗവൺമെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയവിഷയം 1792-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യഭരണം തുടങ്ങിയ കൊല്ലം അടിമവ്യാപാരത്തെ വിരോധിച്ച ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അടിമയെ വില്പിക്കുന്നവൻ കള്ളനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. വില്പിക്കുന്നവനെയും വാങ്ങുന്നവനെയും കുറ്റനമായി ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അടിമകളെ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന മീൻപിടുത്തക്കാരുടെയും മാപ്പിളമാരെയും കുറ്റനമായി ദണ്ഡിക്കുകയും അവർക്കു അടിമയെന്നിന്നു 10 ക. വീതം പിഴ കല്പിക്കുകയും അവരെ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഉള്ളക്കർ ഗവൺമെന്റിനുള്ള അടയ്ക്കയും ചെയ്തു. ഇതുകൂടാതെ തിന്മകൾ മുതലായ ചില സാധുക്കളുടെ കുട്ടികളെ കള്ളന്മാർ പരസ്പരം ദീപ്തകളിലേയ്ക്കു ബലമായി കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു പരസ്പരപ്രദേശമായ മാമിയിൽ നിന്നും ലത്തീനിയായ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും കച്ചവടത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിന്നു വരുന്ന കപ്പൽക്കാരെ ധാരാളമായി നിലനിർത്തിയും വന്നിരുന്നു. അതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ വിളംബരം ഇതിലേയ്ക്കും ബാധകമാക്കിത്തീർത്തു. 1819-ൽ അന്നത്തെ പ്രധാന കലക്ടർ ചെറുമാക്കളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടുചെയ്ത് നികുതിവാക്കിക്ക് അടിമകളെ വില്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു കല്പനവരുത്തി. 188൪-ൽ അടിമകളുടെ പക്കൽനിന്നും ഗവൺമെന്റിനുള്ള തീരുവാൻ മലബാറിൽ ബാക്കി കണ്ട ൪27 ക 13 ണ നികുതി കുറയ്ക്കപ്പെടുന്നതിലേയ്ക്കു ഗവൺമെന്റ് അന്നു

വാദവും നൽകി. ചില താല്പരകളിൽ അടിമകളെ പെരുപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പെണ്ണുങ്ങളെ അധികവില്പിക്കു വിറുപ്പിക്കുന്നതെന്നും, പത്തുപയസ്സിൽ താഴെയുള്ള ആണിന്നു ശരാശരി 8 ക 8 ണ വില്പയാണെന്നും, പെണ്ണിന് അതിൽ അല്പം കുറയെന്നും, പത്തുമാസത്തിന്നു താഴെയുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ, തന്റെ കോർട്ടിൽ 1ക 10 ണ 6 പൈക്കു ലേലം ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, അടുത്തുപയോഗമായ ഒരു അസ്ത്രായത്തിന്റെ സംഗതി 20 അടിമകളുടെ മേൽ ഒരാൾക്കുള്ള അവകാശം സ്ഥാപിച്ചുകൂട്ടുവാനായിരുന്നെന്നും, അതിൽ അതിന്റെതെളിവനു സരിച്ചു വിധി കല്പിച്ചുവെന്നും മറ്റും കേഴിക്കോട്ടു ജഡ്ജിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഇ. ബി. തോമസ്സ് 1843-ൽ സാദർ അഭാലത്തിലേക്കു എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. പിന്നീടെഴുതിയ ഒന്നിൽ അടിമകൾ എണ്ണം കൊണ്ടു വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അധികം താമസിയാതെ 'ഏതെങ്കിലുമൊരുവൻ ഒരു അടിമയെ ജന്മമൊ കാണമൊ പറയുമൊ ആയി അവകാശപ്പെടുന്നതായാൽ ആ വക അവകാശങ്ങൾ യാതൊന്നും ഗവൺമെന്റ് ആപ്റ്റിസ്സുകളിലും കോടതികളിലും സ്വീകരിച്ചുപോകരുത്' എന്നുള്ള 1843-ലെ 5-ാം ആക്ട് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും പാസ്സാക്കുകയും അതിലെ സംഗതികൾ മലബാർ കേട്ടുകു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1852-ലും അവിടന്നു 1855-ലും അടിമവ്യാപാരം പിന്നെയും പിന്നെയും നിർലിന്നു വരുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി ഗവൺമെന്റിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തി. എ

നാൽ ചെറുമക്കൾക്കു സപാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതിലേക്കു എപ്പോഴുകൾ അപ്പോൾ ആവശ്യമായി കണ്ടിപ്പ. ഒടുവിൽ 18൪2-ൽ നടപ്പാക്കിയ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ അടിമപ്രാപാരത്തിന്നു നിയമിച്ചിരുന്ന ശിക്ഷ കളഞ്ഞു. മാത്രമേ ഈ പ്രാപാരത്തെ തീരെ നിർത്താൻ സാധ്യമായുള്ളൂ.

മലബാറിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന വിധം അടിമപ്രാപാരം കൊച്ചിയിലും വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കേ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അടിമപ്രാപാരം നിർത്താൻ ചെയ്യാനുള്ള വിചിന്തയെത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി അന്നത്തെ വലിയ രമ്പുമാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷു ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നും അയച്ചുകൊടുത്തു. അത് ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ ഇവിടെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, അടിമകളെ പ്രാപാരം ചെയ്യുന്നതും അവരെ ചില്ലറ കുറഞ്ഞുവെക്കും തെറ്റുകൾക്കും അക്രമമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതും വലിയ കുറവായി കല്പിക്കുകയും, കോടതിവിധിക്കും നികുതിവാക്കിക്കും അടിമകളെ വില്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിർത്താൻ ചെയ്തുകൊടുക്കും, ഗവണ്മെണ്ടു ഭൂമികളിൽ പണിതുവന്നിരുന്ന പുലയർക്കു സപാതന്ത്ര്യം നൽകുകയും ചെയ്തു.

സപാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചവെങ്കിലും പുലയന്മാർ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വളരെക്കാലം ഇരുന്നിരുന്നതും ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു. അവർക്കു കിട്ടിയ സപാതന്ത്ര്യത്തെ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ അവരെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നില്ല. നിത്യവൃത്തിക്ക് അവരിന്നും മുത

ലാഭനാഭം ആശ്രയിച്ചുതന്നു വരുന്നു. നവീനസമ്പ്രദായത്തിലും അന്യമതത്തിലും മുതലാളന്മാർക്കുള്ള വിരോധവും, അടിമജാതികളുടെ പ്രാഥമികസമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് അവരുടെ ഇടിച്ചിവി. അറവരെ അന്യസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു വിരോധിക്കുവാനും കാരണമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്. മേൽജാതിക്കാർ ഇവരെ ബീഭത്സനാഭരെന്നു നിന്ദിച്ചും സാംക്രമികരോഗം പടിച്ചവരുടെപ്പോലെ അകറ്റിനിർത്തിയും വരുന്നു. അവരുടെ സമുപസ്ഥിതി അവരിൽ ഭയവും വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവർ പട്ടണങ്ങൾ, ചന്തകൾ മുതലായവകൂടി അശുഭമാക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചും വരുന്നു. സപാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവരുടെ സ്ഥിതി ഇപ്പോഴേത്തേതിൽ തുലോം ദേദമായിരുന്നു എന്നും, അക്കാലത്തു മുതലാളന്മാർ ഉണ്ണുവാനും കല്യാണം മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾക്കും വേണ്ടുവിധം കൊടുത്തു രക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്നും, എന്നാലിപ്പോൾ ആ വക ചിലവുകളെല്ലാം തന്നത്താൻ നടത്തേണ്ടതായിവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ അവർക്ക് അന്ന് ഇന്നത്തെക്കാൾ സുഖമായിരുന്നുവെന്നും പുലയന്മാരുടെയിടയിലുള്ള ചിലവുമാർ ഇപ്പോഴും പാഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. അടിമത്തം നിർത്താൻ ചെയ്തിട്ടു വളരെക്കാലമായെങ്കിലും അടിമ എന്നുമായ 'വല്ലിയം' (വല്ലി വാങ്ങുന്ന ആൾ) എന്നു ഇപ്പോഴും അവരെ വിളിച്ചുവരുന്നുതാണ്.

(തുടരും)

കെ. പരമേശ്വരപ്പൻ.

അടിമകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി

സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വളരെക്കാലം ഇരുന്നിരുന്നതും ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു. അവർക്കു കിട്ടിയ

CONCLUSIONS

நெலாறுமேடையோடிக்
 பேராமையேறியுமாமோ
 பேராமையேறியுமாமோ
 தாடியிபுறமாயுமாயு

സൈന്ധവസ്വയംസ്ഥിതിയിൽ പ്രതാപം -
നാരദഭാരതാഞ്ജനം ശൃംഗം ലോകം
വീരനാഥനാഥൻ വാളയെ യു -
മീരണ്ടുമേപിൻ വലമുളളതാനം.
എതാകിലും നമുക്കു ധർമ്മം -
കേതാവനാജിയിൽ തൊറിവിഴം
സ്ഥിതാശമനാജനം പ്രതാപം -
ജേതാവിനെപ്പാത്തു ജനങ്ങളെല്ലാം.

ആരാധനാസമ്പന്നിനായാ -
ശ്രീരാജപുത്രാവനിൽത്തദാനിം.
ധീരാഗ്രാഹകം രജപുത്രം ഭാഗ്യം -
സാരാജ്യം മാവിത്തുവീതസ്തം ജ്യോ.
ആവിത്തുകാക്കുന്നതിനായ് പ്രതാപം -
നാചില്ലയെന്നായി വരാത്ത പക്ഷം
കേൾവിപ്പെടാക്ഷത്രിയപുത്രധർമ്മം
ജീവി കടമെന്നായ് കരുതുന്നതെങ്ങൾ.
കാറിപ്പാത്തു കേൾവൻ നായർ.

ഇന്ത്യയിലെ വൈരക്കല്ലു.

നമ്മുടെ ഭാരതഭൂമി 'തോറ' എന്ന നാമധേയത്തെ വാസ്തവമായി അർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ഭൂമിയാണല്ലോ. സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ വിലപിടിച്ച ലോഹങ്ങളും, വളരെയളവുണ്ടാകുന്ന മറ്റു മൂല്യവത്തായ വസ്തുക്കളും ഈ ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ വളരുകയുണ്ടാകുന്നു. തോറയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും വിലയുള്ള ഒന്നായ വൈരക്കല്ലു സുലഭമായി കിട്ടിയിരുന്നതു ഇന്ത്യയിലാണ്. തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ വൈരക്കല്ലിനു കേളികേട്ടവയാണ്. ഈജിപ്റ്റിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ എത്രയും പഴയ കാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ വൈരപ്രാപാരം നടന്നിരുന്നുവെന്നും ക്രൈസ്റ്റി 1728-ൽ 'ബ്രസിൽ' എന്ന ദിക്കിലെ വൈരവനി പണിതുടങ്ങിയതിനുമുമ്പു ലോകത്തിൽ സകല ദിക്കിലും ആവശ്യമുള്ള വൈരക്കല്ലുകൾ പോയിരുന്നതു ഇന്ത്യയിൽ നിന്നായിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു തെക്കുകിഴക്കു

യിരിക്കുന്ന 'ബാർണിയോ' എന്ന ദീപിൽ വൈരം വിളഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും അത് അന്യദിക്കുകളിലേയ്ക്കു കയറ്റി അയ്ക്കാൻ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇന്ത്യയിൽ വൈരം വിളയുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ മൂന്നുഭാഗമായി തിരിക്കാം -

1. പുരാണഭാഗം, 2. വിന്ധ്യഭാഗം, 3. ഹൈന്ദവഭാഗം. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതിൽ കർണാട് - കടപ്പ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളും, രണ്ടാമത്തേതിൽ ബംഗാൾക്കണ്ടം ഉൾപ്പെടും. വിന്ധ്യപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നതും തെക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ ചിലയിടങ്ങളിൽ കാണുന്നതും ആയ വൈരക്കല്ലുകൾ ഒന്നാണെന്നു 'ഗ്രിസ്മാർക്ക്' എന്ന വിദഗ്ദ്ധൻ പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടു. പണ്ടൊരുകാലത്തു ഇന്ത്യ, ആഫ്രിക്കയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, തെക്കേ അമേരിക്ക, ആസ്ട്രേലിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചു നടുവിൽ വെള്ളിപ്പുറത്തു 'ഗോണ്ടാറനവൻകൾ' എന്ന

പേരോടെ കിടന്നിരുന്നു. പിന്നീടാണ് അത് ലാററിക്ക് സമുദായം നൽകിയത്. ഈ വാർഷിക വേർതിരിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു ട്രിപ്പിൾ ഓക്കിന്റെ അഭിപ്രായം സഭാവികാർ പാടില്ലാത്തതല്ല.

വൈരത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി കല്ലരിയിൽനിന്നുണ്ടത്രെ. മണ്ണിന്റെ അടിയിൽ താണുകിടക്കുന്ന കല്ലരിക്ക് അമച്ഛത്തട്ടുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു തരം സത്താണത്രെ വൈരം. 'ക്രോപ് ടർ ന്യൂബോഡ്' എന്നാൽ അടിയിൽ കല്ലരി മുട്ടവിടിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വൈരം ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു പറയുന്നു. ഇന്ത്യയിലാകട്ടെ കല്ലരിയുള്ള ഭിക്കുകളിൽ വൈരവും, വൈരമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കല്ലരിയും നിയമന കണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. 'ബണ്ടിക്ക്' എന്ന ഭിക്കിൽ കല്ലരിയില്ലെങ്കിലും വൈരം കാണുന്നുണ്ട്.

കടപ്പു, കർണ്ണത്, ബല്ലാരി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതി പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ വൈരവേനികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഷൈക്കരമ്പാടിൽ കൊല്ലൂർ, വസ്തുപ്പള്ളി, അട്കർഗഞ്ച് എന്നിവിടങ്ങളിലും വൈരവേനികൾ സുലഭമായിരുന്നു. ഗോൽക്കണ്ട വൈരകുപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു വൈരം വിട്ടുയരുന്നതുകൊണ്ടല്ല; വൈരകുപ്പുവെക്കൊണ്ടാണു. എന്നാൽ ഗോൽക്കണ്ടയിൽ ദിവസേന കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വൈരകുപ്പുകൾ ഏതെല്ലാം വരികളിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്നതാണെന്നറിയില്ല. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ കൊല്ലൂർ വരികളായിരുന്നു. പണ്ടാരികൾ കൊല്ലൂരിൽ

ഒരു കൃഷിക്കാരൻ പയർക്കത്തിയിട്ടുവാനായി നിലംകിട്ടിച്ചുവെച്ചപ്പോൾ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട കൂത്തു കല്ലു കണ്ടെത്തി. അതു 25 കാരറ്റ് (Carut) തൂക്കമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ആ കല്ലിന്റെ തത്തം മനസ്സിലാക്കാൻ ഗോൽക്കണ്ടയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി നോക്കിച്ചപ്പോൾ ആ കൂത്തു കല്ലു കണ്ടെന്നാണു. വൈരകുപ്പായിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം കൊല്ലൂരിന്റെ പേര് ഉയർന്നു. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു ഒരു മറ്റൊരു കൊല്ലത്തിനുശേഷമാണ് 'ടൈവർ റിയർ' എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്നത്. അയാൾ കൊല്ലൂരിലെ വൈരവേനി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അവിടെ അറുപതിനായിരം (6000) ആളുകൾ പണിയെടുത്തുവെച്ചത്!

കൊല്ലൂർ വനിയിൽനിന്നു കിട്ടിയ വൈരകുപ്പുകളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും വലുപ്പമുള്ളതും പ്രാധാന്യമേറിയതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ കല്ലു 'മിർജ്ജ' എന്നാൽ അറബിയിൽ കാഴ്ചവെച്ച ഒരു കല്ലായിരുന്നു. ഇതു 700 കാരറ്റ് തൂക്കമുണ്ട്. ഇതാണു പ്രസിദ്ധമായ 'കോഫിൻ' തറമെന്നു 'ബാർ' എന്ന മഹാൻ പറയുന്നു. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തിയുടേയും ചക്രവർത്തിയുടെയും കിരീടത്തിൽ കയറി ശോഭിക്കുവാൻ തക്ക സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച സാക്ഷാൽ കോഫിൻ തറ 5000 വർഷങ്ങൾ മുമ്പു അറബിരാജ്യം ലഭിക്കുന്ന ആളും മഹാഭാരതപ്രസിദ്ധനും ആയ കണ്ണന്റെയും പിന്നീട്, ക്രിസ്ത്യാനുമാർക്കു 56 കൊല്ലം മുമ്പു ഉജ്ജയിനിയിൽ വാണിരുന്ന വിക്രമാദിത്യന്റെയും അധീനത്തിലിരുന്നിരുന്നതാണെന്നു കേരളീയർ മുണ്ടു. ഇതു വിശ്വസിക്കത്തക്കതെളിവുകൾ കിട്ടിയിട്ടില്ല.

പുരാതനകാലത്തു പുന ഏക പ്രദേശവും അതിനാലുമുള്ള ബണ്ടിൽക്കുണ്ടും മനുഷ്യഗതാഗതത്തിന്നു തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വസ്ത്രമുൾക്കൊള്ളാൻ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാരാജ്യമായിരുന്നപ്പോൾ അവിടങ്ങളിൽ വൈരക്കുല്ലുകൾ സാധാരണ ചെങ്കല്ലുപോലെ നില്പാൻ അനവധി കിടന്നിരുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഗോണ്ട്സ് (Gonds) എന്നൊരുതരം കാടന്മാരല്ലാതെ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രം പോയിരുന്നില്ല. ഈ കാടുകളിൽ കണ്ണക്കില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന അന്ധരും വെള്ളക്കുല്ലുകൾ ചെത്തി വെട്ടു വരുത്തിയാൽ ഏത്രയോ വിലപിടിച്ച വൈരമാവുമെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് ആ ദിക്കിൽകൂട സഞ്ചരിച്ചാൻ സംഗതി വന്ന പ്രാണാദ് എന്നു പേരായ ഒരു മഹാരാജാവുപാരിയാണ് അദ്ദേഹമായി ഇവ വൈരക്കുല്ലുകൾക്കണന്നറിഞ്ഞത്. ഈ രസികൻ ഇതിനശേഷം ഇടയ്ക്കിടക്കു വൈരമാറിയുടെ വേഷം കെട്ടി കയ്യിൽ ഒരു പൊള്ള മുളപടിയുമായി ആ പ്രദേശത്തു പോയി ആ വടിയ്യിൽ വൈരക്കുല്ലുകൾ നിറച്ചുകൊണ്ടു വരിക പതിവായി. ഇപ്രകാരം ക്ഷാക്കുലം കള്ളക്കച്ചവടം ചെയ്തു വലിയ ഒരു ധനികനായ ശേഷം ശാശ്വതമായ ഒരു പേർ തനിക്കു ലഭിക്കണമെന്നുവെച്ച് അയാൾ ഒരു വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു സന്യാസിയെപ്പോലെ ധരിച്ചുകയ്യിൽ കുറെ വൈരക്കുല്ലുകളെടുത്തു പുന രാജാവിനെ സന്ദർശിച്ചാൻ പോയി. തന്റെ കാരണ സൂത്രങ്ങളാലും മറ്റും രാജാവിന്നും പ്രജകൾക്കും ഇയാളിൽ വലിയ വിശ്വാസം തോന്നി. ഒടുവിൽ അവർ എല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു യശീശ്വരനായി പൂജിച്ചു വന്നു. കാലക്രമം ഇപ്രകാരം രാജധാനിയിൽ സുഖമായി താമസിച്ചിരുന്ന ശേഷം തനിക്കു രാജാവിനോടു

നാട്ടുകാരോടുമുള്ള നിവൃത്തിയുടേയും തൃപ്തിയേയും പ്രദർശിപ്പിച്ചാനായി താൻ അവർക്കു ഒരു വരം കൊടുപ്പാൻ ഭാവമുണ്ടെന്നു രാജാവിനെ ഉണർത്തിച്ചു. വലിയ ഒരു ഡർബാർ കൂടുകയും, അവിടെവെച്ചു പ്രാണാദ് തന്റെ ധ്യാനശക്തികൊണ്ടു പുനാവനത്തിലെ ചെങ്കൽ മുഴുവനും വൈരമായിട്ടുണ്ടെന്നും മേലാൽ അവ രാജസപത്താണെന്നും പറയുംചെയ്തു താൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന വൈരം കുറെ അവിടെ വെച്ചു തന്നെ രാജാവിന്നു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. അന്നുമുതൽ പ്രാണാദ് വലിയ മുനിവരനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം ഒരു മൂക്കുയെ ഒരു അമ്പലം പണിയിച്ചു. അതിൽ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഇതാണ് പുനയിലെ പ്രാണാദ് ക്ഷേത്രം. ഈ വരത്തിന്നു ശേഷം പുനയിലെ മുതലടപ്പിൽ മുകാൽക്കുറവും വൈരവ്യാപാരത്തിൽ നിന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തെ കാലത്തു വർഷംപ്രതി ഈ വ്യാപാരത്തിൽ നിന്നു 8 ലക്ഷം ക. ആദായമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. 1750ൽ ഹനുമാൻ രാജാവിന്റെ വാഴ്ചകാലത്തു 4 ലക്ഷം ക. ലഭ്യമുണ്ടായി. എങ്കിലും പുനയിൽ നിന്നു വലുപ്പത്തിലുള്ള വൈരങ്ങൾ കിട്ടിയതായി അറിവില്ല. പുനമഹാരാജാവിന്റെ പക്കൽ പല ജാതിയിലും വലുപ്പത്തിലും ഉള്ള അനവധി വൈരങ്ങൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്.

മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലേയും മൈസൂറുവാടിലേയും ചനികൾ ഇപ്പോൾ പണിയുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരുകാലത്തു അവ വിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളവയായിരുന്നുവെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇപ്പോഴും അവ തിരഞ്ഞെടുപ്പായി എന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അവയുടെ ആധുനികാവസ്ഥയെപ്പറ്റി വേണ്ട മാതിരി പരിശോധന ഇനിയും ചെയ്തിട്ടില്ല.

കുമാരഭാസ്കരൻ.

പ്രത്യക്ഷപരിണാമം.*

II

പരിഷ്കാരം എന്നാൽ പരിണാമം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ബാഹ്യപരിഷ്കാരം ഞ്ഞെറ്റാറിനുള്ള നമ്മുടെ ചില പ്രത്യേക ഭവങ്ങളെ കഴിഞ്ഞ ലക്ഷത്തിൽ വിശദമാക്കിയപ്പോൾ, പുരുഷന്മാരെ എന്നപോലെ സ്ത്രീകളെയും ഈ പരിണാമം ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ബാഹ്യമായി സുലഭശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സൗന്ദര്യരൂപമേകാണെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു ചില ചിന്തപുത്തികളുടെ ചാപല്യം കൊണ്ടോ വലുതായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അന്യോപശ്ചാത്തപ്യം, അമൃതപ്യം കഴിഞ്ഞ് ആ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരം നമ്മുടെ ധനസ്ഥിതിക്കു എത്രത്തോളം അനുകൂലിച്ചതാണെന്നു ധനശാസ്ത്രപരാംഗതന്ത്രരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ തീച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചുള്ള വസ്ത്രാലംബരങ്ങൾ എന്താണെന്നു ഇപ്പറഞ്ഞ പരിഷ്കാരസൂത്രങ്ങൾ ഉദിച്ചതിന്നുമുമ്പും ശേഷവും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവംകൊണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടുവെന്നു. ഈ നഗ്നതയിൽ വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഇതിനികൾ നടന്ന ഒരു സംഭവം പ്രത്യേകം പ്രസ്താവനയോഗ്യമാണ്.

ശ്രീപ്പെട്ട ശ്രീമാൻ ഗാന്ധി ഒരു നാരിപ്പുരുണാണ്. ഇദ്ദേഹം യൂറോപ്യരെയും അമേരിക്കൻ യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിലും ഭേദശാപസ്ഥൂനനുമായിട്ടുള്ള വസ്ത്രാലംബരങ്ങൾ ധരിച്ചു അധികം കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരുവണ്ണമാണ്. നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി

ഇന്ത്യയിലാണ് ഇദ്ദേഹം വാസ്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഇന്ത്യയിൽ വന്ന മുതൽ ഇന്ത്യക്കാരുടെ മുണ്ടും രണ്ടാം മുണ്ടും മാത്രമാണ് ഇദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നത്. ഗാന്ധിയുടെ ഈ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സാബ്ബിപ്പുഴയിൽനിന്നു ഗാന്ധി കൊടുത്ത മറുപടി യഥാർത്ഥഭാരതീയരായ നാം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പാടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മുഖകടലാരിയ കട്ടിയെ കെട്ടെത്തത്തു മദ്യപ്പാപ്പിയെ വെക്കു മദ്യം വാങ്ങി വായിൽ ഒഴിച്ചു കളയുന്ന മാതാകന്മാരെ ധാരാളം കാണാം. ഒരു സ്ത്രീ മദ്യപ്പാപ്പിയ്ക്ക്

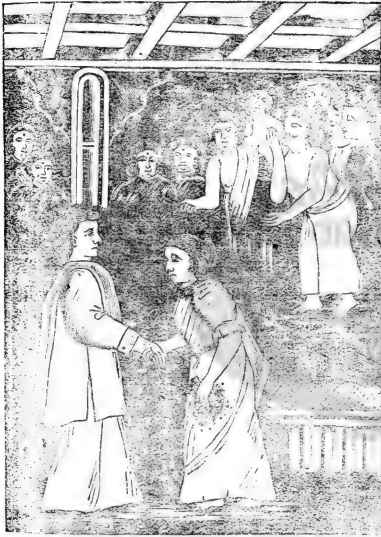

* Illustrated by Mr P. J. Cherian.

ന്നതാണ്. ഐക്യനയകൃതയായ ഒരു സ്പീഷിഫിക്കേഷൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു സമസ്തിൽ ഭരണമേതായി പ്രവേശിക്കുന്നതു വിവാഹാവസരത്തിലാണ്. അഗ്നിസാക്ഷിയായി ധർമ്മപരമാർക്കട ബന്ധുജനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു ലജ്ജയാൽ രണ്ടാമുണ്ടുകൊണ്ടു മുഖത്തുള്ള സ്നേഹഭരത മാച്ചു ശാസ്ത്രാകൃതപ്രകാരമുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വധു

ങ്ങളെ മംഗ്രമല്ല മനോവികാരങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഈ വക ദാവത്യമിവിതത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ തന്നെ ദൃഷ്ടാന്തമായി വളരെ കാണിപ്പുന്നുണ്ടാകാം.

എം. ആർ. കെ. സി.

വും നാടകരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴെ നിർദ്വജങ്ങളായി പുരുഷന്മാരുടെ സമസ്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വരുന്ന 'ഷേജ്'മാണ്. പെണ്ണ് മോതിരം മാറി സദ്യന്മാരുടെ മുന്നിൽ വെച്ചു 'എനിക്കത്ര ചെമ്മുഖം' എന്നു ചൊല്ലും. എന്നാൽ ഇത്രയുള്ളത്. ഭർത്താവിന്റെ കയ്യിലിട്ടിച്ച് നാളെ തെരുവിലിട്ടിൽ കൂടെ ലാങ്ങാൻ പോകുന്ന എന്നിരിക്കട്ടെ ഇന്നു പ്രത്യേകമായ ഒരു വികാരത്തിന്റെ ആവശ്യം എന്നു നടിക്കുന്ന സ്പീഷിഫിക്കേഷൻ തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം. പരിണാമം ആധുനിക

ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ തെരുവിലിട്ടിൽ കൂടി രാത്രിസമയം യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഉടപ്പുധരിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന്റെ ചേഷ്ടമാണു ഈ കാണുന്നത്. കറുത്ത മനുഷ്യനാണു പരിചരിച്ചു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലെ ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചിത്രമാണു ഇത്.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

൧. ലോകമൊഴുത്തും, രണ്ടാംഭാഗം: - (ഒന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ എഴുതിയത്; ഭാരതചിത്രം പ്രസ്സ്, കൊച്ചി; വില ൧൧.)

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാംഭാഗത്തെ ഞങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു കൊണ്ട് ഇതിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി അധികം വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സൈന്യനിർമ്മാണം, സൈന്യവിഭാഗം, യുദ്ധക്രമം, യുദ്ധരത്നം മുതലായവയുടെ വിവരണമാണ് ഈ രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ വിഷയം. ഇതിന്റെ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ പുതിയ ആശയങ്ങളില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥകർത്താവു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു; പക്ഷെ പുതിയ ആശയങ്ങൾ വേണ്ടെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. അതിനെപ്പറ്റി 'ഭിന്നഭവിമി ലോകഃ' എന്നു പറയാനുള്ളു. അക്ഷരാർത്ഥം മാത്രമുള്ള മലയാളികളെ സഹായിക്കാനാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നു കാണുന്നു. അതിന്നു ജോയിക്കുതക്കവിധം തന്നെ ഇതിലെ ഭാഷ അനേകഭാഗങ്ങളിൽ ലളിതമായിക്കാണെന്നു മറ്റു. ഫോൺ തമിഴുപിരിയിലുള്ള ചില പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ദുർല്ലഭം ചില വലിയ സംസ്കൃതവാക്കുകളും ഇതിൽ കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. അതിനാൽ എന്നാൽ ഇതിൽ പുനർനിന്നാൽ എന്നുള്ള പ്രയോഗം ഇതിൽ അനവധിയുണ്ട്. ഇത് ഭാരത വാക്യങ്ങളിൽ ചേർക്കുവാൻ വളരെ അഭംഗിയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഉ

ദാഹരണം വേണ്ടവർ ഇതിലെ ഏകദേശം മറിച്ചു നോക്കിയൽ പല ഏകകളിലും കാണാം. ആ കപ്പാടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പ്രസാദം പോര; തർജ്ജമയുടെ മായയാണ് തോന്നുന്നത്. അച്ചടിത്തൊറ്റകളാണെങ്കിൽ വരികൾക്കു കാണുന്നുണ്ട്. വളരെ വേഗം എഴുതി രണ്ടാമതൊരിക്കൽ വായിക്കാതെ പ്രസ്സിലെക്കയച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ വന്നതെന്നു ഒരു സമാധാനം പറഞ്ഞു കാണുന്നു. പക്ഷെ ഇത്രയൊക്കെ ശ്രദ്ധിച്ചുവാൻ നിർബന്ധിച്ചതാണെന്നു വിചാരിച്ചു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചില പദങ്ങൾ ചേർക്കുവാനായി കരാറേറെ താമസിച്ചുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ അതിന്നു സാധിക്കാതെ പോയെന്നു കാണുന്നതിൽ ധ്വസനിക്കുന്നു. എന്നാൽ സാധിക്കാതെ പോയ ആ കാര്യത്തിനായി താമസിച്ചിരുന്ന സമയത്തെ പ്രസ്സിലേക്കയക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുവാനും പ്രവൃദ്ധർ പരിശോധിക്കുവാനുമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് വിനിയോഗിച്ചിരുന്നവരിൽ വളരെ ഉചിതമായിരുന്നെന്നു. ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കുവാനല്ല ഉള്ളതെന്നാക്കുവാനാണ് ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എന്തായാലും ജനാർദ്ദനമേനോനവർകളുടെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

ശേഷം പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വഴിയെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

അക്ഷരയമകം.
അക്ഷരയമകത്തെയും ആദിമദ്ധ്യാന്ത
ങ്ങളിൽ ഉദാഹരിയ്ക്കുന്നു.

പാപാഗ്നിയിൽപ്പെട്ടുകൂടും
വേവേണ്ടുന്നിലയായിമേ
മാമാശു കാക്കുവാനുള്ളോ-
രാമാണീ ശപരിയെന്നിയേ.

84

ഏതിനോനോക്കുഴങ്ങുന്ന-
തില്ലയോയോഗവിദ്യകൾ
മാനസേസേവച ചയ്ക്കോത്താൽ-
കാണാമാമായതൻ ചദം.
സൂത്രതന്നേടന്നുംമേൽമേൽ-
സ്സുഖത്തിന്നെന്നതാനിനി
മടിവിടുന്നുമോരോരോ
ശ്രമമത്രേതരമമ.

85

86

പലതരമക്ഷരയമക-
ത്തിലെനില്ക്കേണ്ടതവിവിധബന്ധങ്ങൾ

ബന്ധംവരച്ചുവേണ്ടും-
വണ്ണവണ്ണന്ത്രസിന്ധിഭിവയഴകാം.

87

ശോഭൂതികാബന്ധം.

വരിരണ്ടായ്ബന്ധമിട്ടു
ശരിയ്ക്കേഴുതിവെണ്ണകിൽ
മാറിമാറിപ്പൊല്ലിവരാം
പാരിൽശോഭൂതികാകൃമം.

88

ഏല്പാവക്കുംമാഹായ-
മല്ലോമാരണമെന്നുമേ

ഏല്പാത്തിക്കുംമാഹായ-
യല്ലോശരണമെന്നുമേ. *

89

ഈ ശ്ലോകം കാരോ പാദങ്ങളിലവി
ട്ടിട്ടുള്ള അന്ത്യപദയമകത്തിൽ ഉദാഹ
രിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത്യാപേക്ഷ കൂടാതെ
അക്ഷരയമകവർഗ്ഗത്തിലുള്ള പ്രവേശി
നതാകുന്നു.

പത്മബന്ധം (അല്ലെങ്കിൽ ശോഭൂതിക)

പതിനാറുതളംപത്മ-

മതിൻഭട്ടനട്ടക്കളിൽ

പതിപ്പുപത്മബന്ധത്തെ-

യിതിശ്ശോഭൂതികയ്ക്കുമാം.

40

ഗൌരിയാരിൽച്ചിരിപ്പോരി-

ച്ചിരിചാരിയൊരിത്തിരി

താരിൽനാരിയ്ക്കരിയൊരി-

സൈലിപാരിലിരിപ്പരി. *

41

കുടകോണു ചക്രബന്ധം.

ചേർപ്പുയുഗ്മകോണു ചക്രത്തി-

ന്നേപ്പുതൊട്ടാട്രികോണുകേ

രേപ്പുപ്പാടിലേപ്പാരി

ത്തിപ്പുതൊട്ടാട്രികോണുവും.

42

മേന്മേൽനമിസ്സുവൻമോഹേ

വേണ്ടുവിജ്ഞാനദീപമേ!

മേന്മേന്മന്നുവൻവിത്തേ!

മേദേവിതന്നുന്നതുകമേ. *

68

* ബന്ധവിശദങ്ങൾ ഇതു പ്രത്യേകപുസ്തകമാക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കണം.

പുഷ്പബന്ധം (അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു
മരതിരി ചുരുക്കേണമത്രം.)

വിടുന്തരിപ്പുംപുഷ്പത്തിൻ
നടുതൊട്ടിതരുകണ്ടതിൽ
പെട്ടത്തിപ്പേരണമിതു
പെട്ടംഷരകോണചക്രകേ. 44

മഹാമായസമസ്താധികമുണ്ടുചുണ്ടുമ
മനസ്സുവമമന്ദനനിടമന്ദയമ്മമ. * 45
രഥചക്രബന്ധം.

ആരോളമൊത്തഴിയെഴുംരഥചക്രബന്ധേ
നേരോട്ടുവിട്ടഴികൾതോറുമുടൻനടത്തി
മാറാതെചുറ്റുമൊരുയാത്രയിൽവിട്ടിടേ.
(ണ്ം
പേരായതിന്നഴിവഴിയെഴുംശിയാരെപേ.
(കാം. 46

താഴെ ഉദാഹരിയ്ക്കുന്ന രഥചക്രബ
ന്ധത്തിൽ 'കുഞ്ഞിക്കൂട്ടനെന്ന', 'രാമവർമ്മ
രാജാ' എന്ന കവിനാമം അഴികളുടെ മൃ
ന്നം ആരും അർത്ഥമില്ലാത്തതാണു കാണി
ച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

നന്നാക്ഷവടിരാജമനകവിതാ-
നമ്മപ്പകിട്ടങ്ങുടി-
പിപ്പേനെന്നയിരാജപുഡകമനി!
പ്രേമബലാമിത്തരിട്ടുടൻ
നിത്യനല്ലൊരുമുതുമുള്ളകുറന്നാ-
രേവകുടകുടമേ
മേന്മലാടിരസപിറപ്പിനിമനം-
നന്ദിച്ചുടൻനരകമേ. * 47

രഥബന്ധം.
രണ്ടുനാലാഴെടുവിണ്ടു
മാറുനാൽരണ്ടുവണ്ഡമാം
രഥബന്ധമേൽനടത്താം
പാദോലാമനടക്കിതിൽ. 48

മനോവൃത്തിയൊതുക്കേണം
സ്നേഹാദികൾജയിയ്ക്കയാൽ
അതിൽമാത്രംഹൃന്നാക്കിട്ടും
തോല്പിപ്പാഴേതുദിക്കിലും. * 4
ഇതിൽ 'മഹാമായേതുന്നയ്ക്കണ്ഠ
ന്നു രഥമദ്ധ്യഭവേകൊണ്ടൊരു പാദം ക
ട്ടുന്നു.

സപ്തബന്ധം.
ചുറ്റിപ്പിന്നത്തുകാണുന്ന
കൂറൻസപ്തപ്പാത്തിമാ
പടംമുതൽക്കുവാലോളം
നടത്താമർക്കുരണ്ടുളേ. 5

നിത്യംപ്രേമവുലയ്ക്കുകണവരുടയുടൽ.
പ്പാതിയാമദികന്യേ!
നിന്മേൽനന്ദാനിദാനമമതിഗതിയേ-
കന്നകല്യാണവിതി
തേട്ടമ്മാർകണ്ടമനംനവകലകളെയി-

ബ്രഹ്മവുലവകുടം
വയ്പ്രാണസ്ഥമമോടന്തടവിടവെന്നി-
മട്ടുനിയ്ക്കായിസത്യം. 5
അർത്ഥം: നിജംമട്ടുനിയ്ക്കായി=സാ-
ധ്യംകിട്ടി. പ്രാണസ്ഥമം പ്രാണായാമമ
ന്നാശയം.

മുക്താഹാരബന്ധം.
മുക്താഹാരത്തിലയ്യുഞ്ചാ-
യ്ക്കോത്തണ്ണാചന്തിരണ്ടിലും
നട്ടുകൊല്ലാമുണ്ടുവായ്
നടത്താമർക്കുരണ്ടുളേ. 5

താനേതാനോനേകാധികസകലകലാ
രീതിജാതിയ്ക്കുതിങ്ങും (തി-
താനോത്താനോവിനോദപ്പടിവിടവൊട്
പ്രേമവേദനൊരുത്തൻ

സ്ഥാനാന്തരനാമനാചേർത്തിലതിശൃതിമാ
 നായിതായിന്നിയിപ്പോൾ
 മാനിജ്ഞാനിഷ്ടനിതുംചിരമെരതെയും
 ദേവിക്കൈവിട്ടവിശ്വാൻ. *

53

സർവ്വഭയോഭയേസം.

ചതുരംഗകളളിയിട്ട
 ചതുരംനാലുപാദവും
 ചേർപ്പുനാൽമൂന്നുരണ്ടൊന്നും
 സർവ്വതോഭ്രബന്ധനേ.

54

മഹേശിയേയേശിമോമ
 മേയിവായയവായിമോ
 ശിവായമാമാത്മവാശി
 യേയമാറമായയേ. *

55

അർത്ഥം: 'മഹേശിയേയേശി' മഹേ
 ശി തന്നെ എന്നിൽപ്പാർവ്വീ. ഞാൻ പരാ
 നായി എന്നു താൽപര്യം. 'മേമമേയി
 വ' മേ! അയി! മോമ! അല്ലയോ സ്വപ്ന
 മേ! വാ വത്ര. 'അയവായിമോ' മേ
 അയവായി. ചിലവായി, ചിലവിടകയാ
 യീ എന്നർത്ഥം. ഇവിടെ ചാ എന്നു ഹ
 ഷാതിശയത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചതാണ്.
 എന്തിനാണ് ചിലവിടുന്നതെന്നാൽ 'ശി
 വായ്മമാം' മംഗളത്തിന്നു വേണ്ടിയാണ്.
 'ആത്മവാശിയേ!' ധന സംബന്ധമായവാ
 ശി! അതിതൃഷ്ണ! 'അയ' അയഞ്ഞുവൊ.
 നശിച്ചുവോ എന്നടിപ്രായം. 'മാറമായ
 യേ! അറമായയേ! 'അറകല' എന്നപോ
 ലെയുള്ള പ്രയോഗമാണിത്. നാശകാരി
 ണിയായ മായേ! അജ്ഞാനമേ! മാ' മാ
 റിപ്പോ. അജ്ഞാനം മാറിത്തുണുടികൾ
 നശിച്ചു സദിഷയത്തിൽ ദ്രവ്യവ്യയം ചെ
 യ്തുകാവണ്യം ഞാൻ മഹേശരിയെസ്സേ
 വിജ്ഞാൻ എന്നു ഭാവം. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ

കൂടി സുഗമാത്മമായി പ്രയോഗിപ്പാൻ ക
 ശിയാതെയുള്ള ഈ വക ദൃഢഭടന്ധസം
 ക്കിലും 'മാറം' മലയാളഭാഷയിൽ പ്രയോ
 ഗിജ്ഞാപാർ ക്കിയുത വന്നുപോയാലും
 സഹൃദയന്മാർ ക്ഷമിക്കാതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നു
 വിശ്വസിക്കുന്നു.

എകാക്ഷരദൃഷ്ടരാദി
 ശ്ലോകാപാദനഗോഷ്ടികൾ
 സമസ്തമിച്ചൊന്നുവണ്ണ-
 യമകത്തിന്റെഭേദമാം.
 നന്നനെന്നന്നാന്നിന്നേ-
 നിന്നിന്നിന്നനന്നിന്ന
 നന്നനന്നിനി!നിന്നനി
 നന്നെന്നിന്നൊന്നിന്നെന്നിന്ന. 56

അർത്ഥം: നാം നന്നനന് എന്ന് നി
 ന്നേന് നിന്നതിന്നു പ്രവേശിച്ചവന്ന വി
 ഷയസ്വാദികൾക്ക് എന്നർത്ഥം. ഇന്നി
 ന്നിന്ന നിന്ന ധിക്കാരം നന്നിന്ന നന്ദിയ
 ല്ല. നന്നനന്നിനി! നന്നനന്നിനി! വിജ്ഞാ
 യേ! നിൻനന്നി നിൻനന്നിനന് എന്ന്
 ഇന്ന് ഒന്നിന് എൻനിന്ന നിന്ന ചി ചാ
 രം. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ നിന്നേന് എന്നു
 ലോകവ്യവഹാരമീത്രം പ്രയോഗിച്ചതാക
 ന്നു. നിന്നതിന് എന്നാണ് സ്വഭാവ ഉള്ള
 രൂപം. നിന്നന, നന്നി, നന്നനന്നിനി,
 നിന്നനി, ഇവകൾ നിന്നന, നന്നി, നന്ന
 നന്നിനി, നിൻനന്നി, ഇവയുടെ തത്ഭവ
 ണ്ണമാകുന്നു.

പോപോപോപോപ!പെപ്പെപ്പേ-
 യായായിയയായയേ
 മാമാമോമാമോമോമ-
 ല്ലീലാലീലല്ലലേലൊലാ. 57

അർത്ഥം: പോപോപോപോപ! ചാ
 പമേ നീ ദൂരെപ്പോ. പെപ്പെപ്പേയായ്

നിന്റെ കഥ മോശമായി എന്നതും. ആയി എന്നു കത്സനയിൽ. അയയായ് നശിക്കുകയായി. അയേ! എന്നു സംബുദ്ധി. മാമാമോ എന്നോട് പാറമോ, മാ ഇല്ല. മമ എന്നിട്ട് ഉമോമല്ലിലാലിൽ ഉമയുടെ ഓമല്ലിലാലിൽ ഗൗരീചരിത്രസ്മരണത്തിൽ എന്നു ഭാഷം. ഇതിൽ 'പുളയോരഭഭേ' എന്ന ന്യായം സർവ്വകരിയ്ക്കയും ലോകസംഭാഷണപ്രകാരം ലീലാളിയിൽ എന്ന യകാരലോപവും മുഖിലുള്ള ഇകാരത്തിന്നു ദീഗ്ഗവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലയോമല്ലിലാലാ എല്ലാരുത്.

കാലകാലകലേകാലേ
കോലകാലാകിലേകക
കലികാലകലികാല
കലുകകകലുകക.

58

അർത്ഥം: കോലകാലാകിൽ (തിരുമേനിയുടെ പാദാരവിന്ദമാണെങ്കിൽ)

ഘോരമോഹംമോഹമോഹം
ശിവേ!ശിവവശം/ശിവം
പരംപരപരം!പാരിൽ
സത്തതേസൽ സൂതേ!സൂതി.

59

മുന്നമങ്ങിങ്ങണയെന്തെങ്ങ
മ്മങ്ങമ്മനമുമേമമ
മഞ്ഞിന്നേന്മഞ്ഞെന്തിന്നേനി
മേഞ്ഞിന്നെങ്ങമ്മങ്ങമോ.

60

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ അനന്താസികാക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.

വിവിധമേൽപ്പോട്ടുമടൻ
തിവിധേകീപ്പോട്ടമോതിടപട്ടം
കരുപട്ടത്തിനകം.

റൊറൊണ്ണമിവണ്ണയമകവ കഭഭഭം. 61

വേകവാനികശംഘേമ
കേണായാണതുമേയുനീ
വൻതമേയ്കശ്ശശാമേര
സേവാശയവാമമേ
മേജവായശരാവാസേ
രമേശശ്ശകമേയ്തവൻ
നീയുമേയണയാണാകേ
മഹേശകനിവാകവേ.

62

അർത്ഥം: 'വേകവാനികശംഘേമ'വാൻ ഇക (ഇഹ)ശം, വാനികശം പരലോകത്തിലും ഇഹലോകത്തിലും ശം സുഖമായ ഘോര സ്വപ്നം വേക വെത്തു പോട്ടേ. ഞാൻ അതിന്നാവശ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്നു ഭാവം. 'കേണായാണതുമേയുനീവന്തമേയ്' കേണ ആ ആണ് നീ ദുഃഖിതനായി ആ ആണ് സാംസാരികപുരുഷൻ നീ വന്തമേയ് കിട്ടിയ ശരീരത്തിന്ന് അതു മേയ് മേഞ്ഞുകൊള്ള. സ്വപ്നാലങ്കാരമണ്ഡിത ശരീരനായി നടന്നുകൊള്ള. പക്ഷേ അതു വെറുതെയാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. 'അതു' നിസ്സാരം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശാമേ' നശിക്കുമല്ലോ. 'രസേവാശയവാമമേ' അവ ആരുമേ രസേ ആശവാദം. അവായാനും ആരും രസത്തിൽ അനശപരമാനന്ദത്തിൽ എന്നു സിദ്ധാന്തം. ആശ ആശയായിട്ട് ആശപ്പെട്ടിട്ട് എന്നു താല്പര്യം. വാരം എടുക്കാറില്ല. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, ഇക, വന്ത, ശാമേ, ഈ വക പദങ്ങൾ പഴയ മലയാളവാക്കുകളാകുന്നു. ഇന്ദ്രി പരമാനന്ദവിഷയത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതെന്നാണെന്നുള്ളതു പ്രതിലോമമായി ചൊല്ലുമ്പോൾ ഈപ്പട്ടംകൊണ്ടു തന്നെ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം

മംഗളം

പുസ്തകം ൧൦ }

കു ക്കു ക

} ലക്കം ൪

മംഗളം

തന്തിത്തനവലംകരിച്ചു, മുദമാലകൈത്തളിരിലേന്തി, ഹാ-
 ഫന്ത! ലജ്ജ, വരകോമളാനനവിലോകനേറ്റുയിവരൂലമാന്
 പന്തിത്തനവലംകരിച്ചു, മുദമാലകൈത്തളിരിലേന്തി, ഹാ-
 ഫന്ത! ലജ്ജ, വരകോമളാനനവിലോകനേറ്റുയിവരൂലമാന്

കെ. ഡബ്ല്യു. അഡ്വ. മാധവ മാധവ.

കവി കളം

ചിത്രനിർമ്മാണവും.

കവിയുടെ ഗുണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ
 ന്ന 'ചിത്രനിർമ്മാണശക്തി'യാണെന്നു്

ന്നും ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു പാശ്ചാത്യ
 പണ്ഡിതൻ്റെ
 ഭിപ്രായപ്പെട്ടി
 ട്ടുണ്ട്. "കവി
 വാക്കു കൊണ്ടു
 ചിത്രമെഴുത
 നു; ചിത്രകാ
 രൻ തുലിക
 കൊണ്ടു കവിത
 യുണ്ടാക്കുന്നു"

കവിതയേയും ചിത്രമെഴുത്തിനേയും 'സു
 കമാരകലാവിദ്യ'കളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു ക
 ണക്കാക്കിട്ടുള്ളതു. ആതുകൊണ്ടു കവി
 യുടെ ഗുണങ്ങളിലൊന്നു 'ചിത്രനിർമ്മാണ
 ശക്തി'യാണു്; ചിത്രകാരനു വേണ്ടുന്ന
 ധർമ്മങ്ങളിലൊന്നു 'കവിതാനിർമ്മാണശ
 ക്തി'യും ആകുമോ ആവോ.

ഇപ്പറഞ്ഞ കവിലക്ഷണത്തിന്നു പാ
 ശ്ചാത്യസമ്മതമായ നിർവ്വചനം എങ്ങി
 നെയാണെന്നുള്ള ഭാഗം പാശ്ചാത്യസാ
 ഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ നിരൂപണത്തി
 നായി വിടുകയാണു് ഞാൻ ചെയ്യുന്ന
 ത്. എന്നാൽ, ഈ ലക്ഷണത്തെ നമ്മു

ടെ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തോടു തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന സംഗതികളെ നെല്ലാമാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു കുറച്ചു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതു അസ്ഥാനത്തിലായി വരികയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“കവിയുടെ ഗുണങ്ങളിലൊന്നു ചിത്രനിർമ്മാണശക്തിയാണ്” എന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അത്ഥ്യോജനയ്ക്കു കറെ ക്ലേശമുണ്ടെങ്കിലും, കാര്യം കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഒരുവിധം യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു ഭാവം വരുത്തി ഒരു ചിത്രം എഴുതിയാൽ ആ ചിത്രത്തിൽ ആചാരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാവം അതു കാണുന്നവരുടെ കണ്ണിനെ ആനന്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിൽ ചമൽക്കാരജനകമായ വിധത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതെങ്ങിനെയൊ അങ്ങിനെ, ഒരു കവി താൻ വഴ്ത്തിക്കുന്ന ആളിൽ വരുത്തിട്ടുള്ള ഭാവം വായനക്കാരുടെ ഹൃദയദർപ്പണത്തിൽ ആഫ്ളാദകരമായ വിധത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഈ ഭാവാവബോധന വിഷയത്തിൽ ഒരു കവിയും ഒരു ചിത്രകാരനും ഒരുപോലെയാണ്.

കാളിദാസൻ, ഭവദൂതി തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതകവികളും എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായ കേരളീയകവികളും തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു ചിത്രകാരനെന്ന പദത്തിയെടുക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ മനോഹരങ്ങളും ഭാവപൂർവ്വങ്ങളുമായ അനേകം വണ്ണങ്ങൾ ചെല്ലിട്ടുണ്ട്; അല്ലെങ്കിൽ കാളിദാസാദികവികൾ തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ അനേകം ചിത്രങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചില

തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കുക:—

രാഘവംശത്തിൽ പശുപാലകനായി ചുമഞ്ഞ ദിലീപൻ തന്റെ പശുവിനെ പിടിപ്പാൻ വന്ന സിംഹത്തിന്റെ നേരെ ശരം തൊടുപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ബാഹുസ്സും സംഭവിച്ച നിലയെ വഴ്ത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക:

“എയ്ത്തീന്നൊരുങ്ങിടുമവനും, നവാംതുകകുപശുതിലോരവിശിഖക്കടയ്കിലായി സക്തങ്ങളാവിധർ കടളാത്തുവലത്തുകയുചിത്രത്തിലാനിലകറിച്ചതുപോലെനിന്നു.”

“ചിത്രത്തിലാനിലകറിച്ചതുപോലെനിന്നു” എന്നു കവിതന്നെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

രാഘവംശത്തിൽ സ്വയംവരത്തിന്നു വന്നിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരെ നോക്കിക്കാണുവാനായി വരുന്ന ഇന്ദുമതിയെക്കണ്ടപ്പോൾ രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ ശ്രംഗാരചേഷ്ടകളെ വഴ്ത്തിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഓരോ ശ്ലോകവും ഓരോ ചിത്രങ്ങളെപ്പോലെയാണ്. മാതിരി കാണാനായി ഒന്നുദാഹരിക്കാം:—

“സുതചരമപുഷ്പംതിരിച്ചുതോർപ്പി-
ല്ലൊന്നിജമാലയെയാഗദത്തിൽനിന്നും
വിരതനൊരുവിവാസിവേർപെടുത്തി-
ട്ടുസംസാരമോടമവേണ്ടമട്ടിലിട്ടു.”

ഇന്ദുമതിസ്വയംവരം കഴിഞ്ഞ് ഇന്ദുമതിയോടുകൂടി അജൻ പുരം പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ പൌരാംഗനമാർ, “പൊൻജനലുകളുള്ള മേടത്തോറ്റം” ചെന്നു കണിച്ച ചേഷ്ടകളെ വഴ്ത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇങ്ങിനെ തന്നെയാണ്. അതിൽനിന്നും രണ്ടെണ്ണം താഴെ കൊടുക്കാം:—

“ഓടിപ്പോയ ജനലണവാനൊത്തതി, മാലയും ചാടിപ്പോപടിയുലയുന്ന കേരപാശം തേടിക്കയുന്ന കിലുമായതൊന്നുകെട്ടാൻ കൂടിത്തൻകരളിൽനിന്നുച്ചിടാമട്ടിൽ.”
“പോക്കിൽത്തൻപുടവയഴിഞ്ഞതാശ്രുക്കയ്യിൽ പൊക്കിൾക്കാഭരണനിറംകൊടുത്തുതാങ്ങി ലാക്കിൽപ്പോയൊരുവൻമനോജ്ഞജാലമുള്ള ഭിക്ഷിൽച്ചെന്നരിയൊരുകാളുകളുണ്ടിന്നു.”

രഘുവംശത്തിലെ പൗരംഗനാചേഷ്ടകൾ കാണിക്കുന്ന ഈ പദ്യചിത്രങ്ങൾ കാളിദാസകൃതനെ ഏറ്റവും ബോധിച്ചവരായിട്ടുണ്ടെന്നു വേണം പറയാൻ. അതുകൊണ്ടല്ലേ അദ്ദേഹം ഈ പദ്യചിത്രങ്ങളെത്തന്നെ, കുമാരസംഭവത്തിൽ പാവ്തിവരിണയം കഴിഞ്ഞു ശ്രീപരമേശ്വരൻ പുരപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിലും പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്?

കുമാരസംഭവത്തിൽനിന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുവാനുണ്ട്. മൂന്നാം സർഗ്ഗത്തിൽ ശ്രീപാർവ്വതി, ധ്യാനത്തിൽനിന്ന് ഉപരതനായ പരമേശ്വരനെ തലകുനിച്ചു വണങ്ങിക്കൊണ്ടു തന്റെ നീലാളകമധ്യത്തിൽ ചൂടിട്ടുള്ള കണ്ണികരകസ്യമം കുറഞ്ഞോന്നു കിഴിഞ്ഞും കണ്ണങ്ങളിൽ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇളനതളിർ കൊഴിഞ്ഞും നില്ക്കുന്ന നില്പ് ഒരു ചിത്രത്തിൽ പകർത്തിയാൽ ഏറ്റവും ഭംഗിയാവുന്നതാണ്. ‘പശ്ചകബന്ധസ്ഥിരപൂർവ്വകായം’ എന്നു തുടങ്ങി പൂർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പരമേശ്വരന്റെ ധ്യാനാവസ്ഥാനം, ‘സ്ഥിതാഃ ക്ഷണം പക്ഷുസ്’ എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നു ധ്വനിക്കുന്ന പാർവ്വതിയുടെ തലോടലാവസ്ഥാനം എന്നിവ ചിത്രത്തിൽപ്പെടുത്തിയാൽ തന്മയത്വം വിളങ്ങുന്ന ഓരോ ചിത്രങ്ങളായിപ്പരി

ണമിക്കും. കാമദേവൻ പരമശിവന്റെ മേൽ ശരം പ്രയോഗിക്കുവാനായി വില്ലും വളച്ചു ശരവും തൊടുത്തു നില്ക്കുന്നതായ നില്പ് ‘സദക്ഷിണാപാംഗനിവിഷ്ണുമുഷ്മിം’ എന്ന പദ്യത്തിൽ ഒരു ചിത്രത്തിലെന്ന പോലെ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പാർവ്വതീദർശനത്താൽ ധൈര്യം കുറഞ്ഞൊന്നിളകി ‘ഭാവോദയം’ ഉണ്ടായ സ്ഥിതിയിൽ കാളിദാസൻ പരമശിവന്റെ ഹരായയെടുത്തിട്ടുള്ളത് എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു! ശ്രീപാർവ്വതി, പൂർവ്വാനുരാഗവിപ്രലംഭദശയിൽ ആരും കാണാതെ ഭരിച്ചതുവെച്ചു തന്റെ കൈകൊണ്ടു പരമേശ്വരന്റെ ചിത്രമെഴുതി ആ ചിത്രപുരുഷനോടു ‘മുള്ളുവാക്കു’ പറയുന്ന ഘട്ടവും ഒരു ചിത്രത്തിൽ വന്നാൽ ശോഭിക്കുന്നതാണ്. പരമശിവൻ ഒരു കപടബ്രഹ്മചാരിയുടെ വേഷം പൂണ്ടിരുന്നതു പെട്ടെന്നു മാറിയപ്പോൾ പാർവ്വതി പോകാനായി എടുത്ത കാൽ അങ്ങിനെതന്നെ നിത്തിക്കൊണ്ടു, നില്പാനും പോകാനും വയ്യാതെയായ അവസ്ഥയും എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു! സപ്തഷിമാർ ചെന്നു ഹിമവാനോടു പാർവ്വതിയുടെ വിവാഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അച്ഛന്റെ അടുത്ത് ശ്രീപാർവ്വതി അധോമുഖിയായിനിന്നു ‘തൻകളിത്താമരത്താരു തങ്കലുള്ളിതളെണ്ണുന്ന’ ചിത്രവും വളരെ ഭംഗിയുള്ള ഒന്നാണ്. ഇതുപോലെ മേഘസന്ദേശത്തിൽനിന്നും പല ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുക്കുവാനുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെതന്നെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഇതരകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും നാടകങ്ങളിൽനിന്നും അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. അവയെ ഇ

വിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കേരളീയകവികളുടെ കൃതികളിലും ചിത്രങ്ങളിൽ പകർത്തിയതുപോലെ ഉള്ളിൽ പതിയുന്ന പലേ വണ്ണനകളുമുണ്ട്. ആ പക ഭാഗങ്ങൾ ചിത്രകാരന്മാരുടെ തൂലികയ്ക്കു മഹോത്സവമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമേ പറയാൻ തോന്നുന്നുള്ളൂ. അവയെ ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും ഉദാഹരിക്കുന്നതായാൽ ഈ ലേഖനം വളരെ നീണ്ടുപോകുമെന്നു ഭയമുണ്ടെങ്കിലും ഒരുദാഹരണം താഴെ കാണിക്കുന്നു. തൃശ്ശൂർത്താഴ്വരയ്ക്കു് ഭാരതം കിട്ടിപ്പാട്ടിൽ അജ്ഞാനസാരമായി ശോഭിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രൂപം വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതാണിത് :—

‘നിന്നപീലികൾനിരക്കുവേകത്തി
നേറുകയിൽകൂട്ടിത്തീരമാട്ടുകെട്ടി
കരിമുകിലൊത്തചിരഭാരവും
മണികൾമിന്നീടുമണികീഴ്ചവും
കനകനച്ചിന്നുംകുറുനരതന്മേൽ
നന്നനന്മൊഴിഞ്ഞൊരുപൊടിപററി

...

....

മകരകണ്ഡംപ്രതിബിംബിക്കുന്ന
കവിർത്തങ്ങുളമുവസരോജവും
റിയപ്പതുളി കൾപൊടിഞ്ഞനാസികാ
സുമന്ദഹാസവുമധരശോഭയും
തളസീയംനല്ലസരസിജങ്ങളും
മിളതാലീടിനതളിതകളുമാ
നീടകലന്ദനളികുംമാലകൾ
തടയുമുത്തുമാലകളുംകൈയ്ക്കു
മണിയുംചേതനഗളവുംചുമട്ടി
പിടിമച്ചൊക്കുകരതലവുംകുങ്കമാ
മുഴുപ്പുചിനതിരുമാറുമാറും
നിറന്നമഞ്ഞപ്പൂക്കിലുകാഞ്ചികൾ

....

മണിരഥംതന്നിലകംകുളിർക്കുവേ
മണിവണ്ണനെന്നെത്തൊളിഞ്ഞുകണ്ടുതാൻ’

ഇത്രയും പാഞ്ഞതിൽനിന്നു കവികളുടെ ഗുണമായ ‘ചിത്രനിർമ്മാണശക്തി’ യെപ്പറ്റിയ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാർ ഇതിനെ കവിതാഗുണങ്ങളിലൊന്നായി പറയുന്നുണ്ട്, നമ്മളാകട്ടെ അങ്ങിനെ പറയുന്നില്ല; വാസ്തവശാലികളായ കവികൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു വണ്ണന ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ വണ്ണിക്കുന്ന വസ്തു അതിനുള്ള സ്കോഭത്തോടുകൂടി വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്നതു സാധാരണമാണ്. അങ്ങിനെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്ന കവിതകളുണ്ടാവാനുതകുന്ന കവിശക്തിയെ ചിത്രനിർമ്മാണശക്തിയെന്നു പറയുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നു ഉള്ളൂ. ഈ ഒരു ഗുണം കവിതകളിൽ എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കവികൾ സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ രസിപ്പിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണ്. എന്നാൽ വായനക്കാരുടെ സ്ഥിതിവ്യത്യാസമനുസരിച്ച് അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കു് ഓരോ ഗുണങ്ങളിലായിരിക്കും രസം. ചിലർ ശബ്ദംഗിയെ വലിയ കാര്യമായിക്കരുതുന്നു. മറ്റു ചിലർ അർത്ഥകല്പനകളേയും അലങ്കാരങ്ങളേയും ആണധികം വിലമതിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഒരു വസ്തുവിനെയാതൊരു മാറാവും വരുത്താതെ അതിന്റെ താദാത്മ്യത്തോടുകൂടി വണ്ണിച്ച് അതിന്റെ മറയായെടുത്താലെന്നപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ ആർക്കും രസം ജനിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗുണം കവികൾക്ക് ഏറ്റവും വലുതായ ഒന്നാണെന്നു വേണം പറയാൻ.

കെ. വി. എം.

സ്വാമി

‘സ്വാമിവിജ്ഞാനസംസ്ഥതി’ ജ
നിമൂല വിക്രമവർഷം 1854-ൽ ആയിര
ന്നു. ‘പഞ്ചാബ്’ രാജ്യത്തിൽകൂടിയൊ
ഴുകുന്ന ‘ബീയാസ്’ എന്ന നദിയുടെ തീ
രത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ‘ഗംഗാപുരം’ എ
ന്ന ഒരു ചെറുഗ്രാമമാണു ജന്മഭൂമി. സ്വാ
മികളുടെ അച്ഛൻ ശ്രീമാൻ ‘നാരായണ
ദത്തൻ’ വല്ല പൂർവ്വപന്നനായ ഒരു സാ
മ്പന്തപ്രാമണ്യനായിരുന്നു. മകനെ
വലതർപ്പനായ ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനാ
ക്കിത്തീർക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആ
ഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുതിനാൽ, ‘വേണ്ട സമ
യത്തു പുത്രനു വിദ്യാഭ്യാസമാരംഭിച്ചു;
‘ഭേദവാണി’ പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും
ചെയ്തു. അന്നു മുതൽക്കുതന്നെ പഠിപ്പിൽ
അസാധാരണമായ ധാരണാശക്തിയും
ഉത്സാഹവും ആ ബാലൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

തങ്ങളുടെ വാത്സല്യഭാജനമായിരുന്ന ഈ സന്താനത്തെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അത്യന്തം ലാഭിച്ചു വളർത്തുകയും, കുട്ടിയുടെ ജീവിതം സുഖപ്രദമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന്നു യഥാശക്തി സദാ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും, ദൈവവൈപരീത്യത്താൽ, ബാല്യത്തിൽ തന്നെ 'ചിരജാനന'ന് അനേക കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. വിധിമതം തട്ടുകാവുന്നതല്ലല്ലോ. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ, വന്യരി എന്ന മഹാരോഗം അദ്ദേഹത്തെ പിടിപെടുകയും, തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ കണ്ണികേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. അതു മാത്രമേതോടുകൂടി കണ്ണിന്റെ കാഴ്ചയും പോയി; അതിന്റെ ശേഷം സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം കാണുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ, മറാസ്സിൽ ചേരായൊരു പ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു അധികം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ല.

* இர சுவரணாபதியை ஸ:மதிகரி கை உண்ஜிசுத ரபிகரிகனநாந் க:மர மிசுதிசு

നാർ പാലോകപ്രാപ്തനായി. ഈ
 പ്രസന്നകരമായ സംഭവം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വലിയ കനം തുങ്ങിയതുപോലെ തോന്നി. ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഏറ്റവും ശോചനീയമായിരുന്നു. തന്റെ ഏകാന്തതയായിരുന്ന അമ്മയച്ഛനാർ, തന്നെ ലോകത്തിൽ നിസ്സഹായനായി വിട്ടു പരലോകം പ്രാപിച്ചു. താനോ, പതിനൊന്നു വയസ്സുമാത്രം പ്രായം ചെന്ന ഒരു ബാലൻ; പോരെങ്കിൽ കരുടനും; ഉപജീവനത്തിന്നു തീരെ മാറ്റമില്ല; പറയത്തക്ക ബന്ധുക്കളാരുമില്ലതാനും; ഒരു മാതൃലാഭം മാത്രം ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്; അദ്ദേഹമാകട്ടെ, അനുകമ്പാലേശമറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കഠിനഹൃദയൻ; ക്രൗഞ്ചകൊണ്ടു 'ഫിരണ്യകശിപു'വിനെ കൂടി അധഃകരിക്കുന്നവൻ; കരുടനായ തന്റെ മരുകൻ (അതേ, സ്വന്തം സോദരിയുടെ പുത്രൻതന്നെ) വിശന്നു വലഞ്ഞു ഭക്ഷണത്തിന്നുവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ കല്പം, ദാഹംകൊണ്ടു തൊണ്ട വരണ്ടു വെള്ളമാവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ തല്പം, നിന്ദാ വചനങ്ങളും ക്ഷാമമില്ലാതെ ദാനം ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത മഹാപാപി! ഇതിലുമധികം ദയനീയമായ സ്ഥിതി ഒരു ബാലന്നു വരേണ്ടതുണ്ടോ? എങ്കിലും, അന്ത്യാദശമായ മനുഷ്യസ്വഭാവവും ക്ഷമയും ഉണ്ടായിരുന്ന 'വിരജാനന്ദൻ' ലേശംപോലും കൂസൽകൂടാതെ അവയെല്ലാം ശിരസാ വഹിച്ചു. മാതൃലഭനായ 'ഫിരണ്യകശിപുവിൽ'നിന്നു ഈ 'പ്രഹ്ലാദ'നെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി 'നാസിംഹ'വതാരം ചെയ്താൻ 'വിഷ്ണു' ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല.

പക്ഷെ, അദ്ദേഹംതന്നെ ഒരു കാലത്തു 'നാസിംഹ'മാകുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

'വിരജാനന്ദൻ' വയസ്സു പന്ത്രണ്ടു തികഞ്ഞു. അമ്മാമന്റെ അക്രമങ്ങൾ തീരെ സഹിക്കുവയാതെയായി. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം നാടുവിട്ടു കാട്ടിലേക്കു ഓടിപ്പോയി. അവിടെ കാഴ്ചനികൾ തിന്നു തുച്ഛപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ക്ഷാദിവസം കഴിച്ചുകൂടി. ഇടയ്ക്കു, വിദ്രാതൽപരനായിരുന്ന ആ ബാലൻ 'ഗായത്രി' മന്ത്രത്തിന്റെ തത്വം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. കാന്താരവാസം അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടുംതന്നെ ഭീതികരമായി തോന്നിയില്ല. എങ്ങിനെയാണു തോന്നുക? ഈ സമയംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഭയമറിയാതെ ഒരു യുവയോഗിയായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ലോരകാന്താരത്തിൽ വസിക്കുമ്പോൾ കൂടി, പരമാത്മാവിന്റെ ഹസ്തം, അദ്ദേഹത്തേയും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു സന്നദ്ധമായിരുന്നു. ജഗൽഗുരു സാക്ഷാൽ ശ്രീമഹാകുമാരചാതുസ്വാമികൾ, കമാരിലഭട്ടൻ മുതലായ പുണ്യശ്ലോകന്മാരുടെ ജനനംകൊണ്ട് ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മ പരിചയത്തിന്നിരിക്കുന്ന 'ഭാരതദ്രമിയുടെ' പ്രിയപ്പെട്ട സന്താനവും വേദങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനാകട്ടെ, ഭയപ്പെടുത്തുവാനാകട്ടെ, കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശ്രുതശ്ലുക്കാടിന്റെ വിജനതയ്ക്കും സാധിക്കാതെയിരുന്നതിൽ അളുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള വനവാസം മൂന്നു കൊ

പുത്തോളമുണ്ടായി. അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം 'ഹൃഷികേശ'ത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെച്ചെന്നു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന കാടകളിൽ മറയ്ക്കു തപസ്സാരംഭിച്ചു. പതിനെട്ടു വയസ്സു തികയുന്നതുവരെ തപസ്സു ചെയ്തു. തദനന്തരം 'ഹരിദപാരത്ത്' എന്നു 'സ്വാമിപൂണ്ണാനന്ദസരസ്വതി'യുടെ തൃക്കൈകൊണ്ടു സമ്പ്രാസവും, 'സ്വാമിവിരജാനന്ദസരസ്വതി' എന്ന നാമവും സമ്പാദിച്ചു. സ്വാമികൾ 'സിദ്ധാന്തകൗമുദി' എന്ന പ്രാകരണഗ്രന്ഥം പഠിച്ചതും ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം പിന്നെ സന്ദർശിച്ച ഗ്രാമം 'കങ്കൻ' ആണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്നു ടണ്ണാണ് വിശ്വവിശ്രുതമായ 'ഗുരുക്ഷല' വിദ്യാലയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാരോടു കൂടി കാരത്തു പതിനാറു കൊല്ലം വസിച്ചു ബ്രഹ്മചര്യവിധികൾ അല്പവും പഴയ്ക്കാതെ അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്ന് ഇപ്പോഴും ഇവിടെ ഒരു നിയമമുണ്ട്. 'ഗുരുക്ഷല' വിദ്യാലയത്തിൽ കൊടുക്കുന്ന തരം വിദ്യാഭ്യാസമാണു, ഭാരതവണ്ഡത്തിന്റെ ഭാവിശ്രേഷ്ഠസ്ഥിന കാരണഭൂതന്മാരാകുവാനുള്ള നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടത് എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയുടെ അന്ത്യാദരമായ പ്രതിഭാവിശാസത്തിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയശിഷ്യൻ ദയാനന്ദസരസ്വതിയുടെ അതുതകരമായ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റേയും സ്മരണയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഈ അദ്വിതീയമായ വിദ്യാലയം എന്നും പരിലസിക്കട്ടെ!

കാശിയിൽ വെച്ചായിരുന്നു സ്വാമി കൾ 'തങ്ക്'വും 'വേദാന്ത'വും ജാഗ്രതയോടുകൂടി പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. താൻ സംസ്കൃതമുഴുപ്പിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയും വഹിച്ചിരുന്നു. അസംഖ്യം കുട്ടികൾ ഇക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസിച്ചുപോന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, വാസ്തവത്തിൽ, അധികകാലവും സ്വാമികൾ ഒരു സമയത്തുതന്നെ ഗുരുവും ശിഷ്യനുമായിരുന്നുവെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഇക്കാര്യം നിവ്വഹിക്കുന്നതു സാധാരണന്മാർക്കു സുസാധ്യമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ; എന്നാൽ വിരജാനന്ദനും ഇതും ഇതിലല്ലാവും ചെയ്യാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബാഹ്യമായി കരുടനെങ്കിലും, ആ മഹാഷിശ്രേഷ്ഠൻ അത്യന്തം ബലവത്തായ ധാരണാശക്തിയും മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പ്രത്യേകമായ ഒരു പാടവവുമുണ്ടായിരുന്നു.

കാശിയിൽനിന്നു അദ്ദേഹം നേരെ 'ഗയ'യ്ക്കുണ്ടു പോയത്. അവിടെ പള്ളം കാലം താമസിച്ചു 'വേദാന്തദർശനം' മുഴുവനും അതിസൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി അദ്ദേഹം പഠിച്ചു.

ഒരു യഥാർത്ഥയോഗിയ്ക്കു ധനത്തിൽ കൊതിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. കൊട്ടാരവും കാടും അദ്ദേഹത്തിന്നു സമമാണ്. മായാമയമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ നിബിഡമായ അന്ധകാരത്തിന്നും അനേകദിശങ്ങളിൽക്കുമിടയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മൂഢന്മാർക്കു, ഒരു സമയം രാജധാനി സുഖപ്രദമായും വനം ഭയങ്കരമായും

രമായും തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ വിരജാനന്ദൻ ഇക്കൂട്ടരിൽപ്പെട്ട ഒരാളല്ലായിരുന്നു. ഇതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണമെടുക്കാം.

ഒരു ദിവസം സ്വാമികൾ ഗംഗാനദിയിലെ നിർമ്മലജലത്തിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു വിഷ്ണുസ്തുതിയായ ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് 'ആറു വാൾ'ത്തിലെ രാജാവായിരുന്ന 'വിനായകസിങ്' നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിരജാനന്ദൻ ശ്ലോകം ചൊല്ലിയിരുന്ന രീതിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തും ശ്ലോകങ്ങളിലും പരിസ്ഫുരിച്ചിരുന്ന ഭക്തിരസവും രാജാവിനെ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കിത്തീർത്തു. ഉടനെ രാജാവ് ആ മഹായോഗിയുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അഭിവാദ്യം ചെയ്തു നമസ്കരിക്കുകയും, തന്റെ കൂടെ രാജധാനിയിലേക്കു ചെന്ന് ആതിഥ്യം സ്വീകരിക്കണമെന്നു സാജ്ജലിയായി അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "അല്ലയോ മാന്യ! ഭവാനുഭവം രാജാവും 'ഭോഗി'യുമാകുന്നു. ഞാനാകട്ടെ, കേവലം ഭിക്ഷുവെങ്കിലും ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ഒരു 'യോഗി' മാത്രമാകുന്നു. നമ്മുടെ അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ വിചാരങ്ങൾക്കു ഒരു ദിക്കിൽ ഒരുമിച്ചു വളരവാനു കഴിയില്ലെന്നു സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല." ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 'വിനായകസിങ്'ന്നു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടായി; അദ്ദേഹം ചിന്തയുദ്ധമെടുത്തു. ഒടുവിൽ ദയാശീലനായ സ്വാമികൾ രാജാവിന്റെ

അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കുകയും, പകരം ദിവസംതോറും മൂന്നു മണിക്കൂറുനേരം സ്വാമികളുടെ അടുക്കൽ താൻ സംസ്കൃതം പഠിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു രാജാവു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടായി. രാജധാനിയിൽ വസിക്കുമ്പോൾ, അസുയാകുഷ്ഠികളായിരുന്ന ചില ബ്രാഹ്മണ 'വാല്യന്മാർ'യുടെ ശല്യമല്ലാതെ, സ്വാമികൾക്കു പറയത്തക്ക യാതൊരു അസൗകര്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ അറിഞ്ഞു വളരെ ഭക്തിയും ബഹുമാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. വിനായകസിങ് ദിവസംതോറും നിശ്ചിതസമയത്തു വിരജാനന്ദന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഒരു ദിവസം എന്നോ സംഗതിവശാൽ അദ്ദേഹത്തിന്, അതു തരമായില്ല. സ്വാമികൾ അത്യന്തം കവിതനായിത്തീർന്നു. രാജാവു പലപ്രകാരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു; എങ്കിലും സാധിച്ചില്ല. അന്നുതന്നെ വിരജാനന്ദൻ രാജധാനി വിട്ടുപോയി എന്നു പാഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നു നമുക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ അറിച്ച് ഏതൊരു ഉപദേശവുമുണ്ടാകുന്നു.

വിക്രമവർഷം 1893-ൽ സ്വാമികൾ മധുര (വടക്കൻ മധുര) യിൽ ഒരു ചെറിയ സ്ഥലം വാടകക്കുടുത്ത് അവിടെ ഒരു ചെറിയ സംസ്കൃതവിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വിഷയങ്ങൾ 'സംസ്കൃതപ്രാകൃതം'യും 'തർക്കശാസ്ത്രം'യുമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അവിടെവെച്ചു വിരജാനന്ദന്റെ ശിഷ്യരും

പ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്ന 'കൃഷ്ണശാസ്ത്രി'കളുടെ ശിഷ്യരും തമ്മിൽ ഒരു വലിയ തർക്കം നടന്നതായിരുന്നു. വാദവിഷയം തുച്ഛമായിരുന്നുവെങ്കിലും, വൈയാകരണന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു. 'പാണിനി' മഹർഷിയുടെ ഒരു 'സൂത്രം' ഷഷ്ഠീ തൽപുരുഷനോ സപ്തമീതൽപുരുഷനോ എന്നു തീർച്ചയാക്കേണ്ടതിന്നായിരുന്നു സഭകൂടിയത്. വിരജാനന്ദനും ശിഷ്യരും അതു ഷഷ്ഠീതൽപുരുഷനാണെന്നു വാദിച്ചു; അല്ലെന്നു മറുപടിയും. ഒടുവിൽ ഒരു ചതിപ്രയോഗം കൊണ്ടു വിരജാനന്ദനെ എതിർക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു മുതൽക്കു അദ്ദേഹത്തിന്നു ചില സ്വാർത്ഥതലുരന്മാരായി നിൽക്കപ്പെട്ട പ്രാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തീരെ അവിശ്വാസവും വിപ്രതിപത്തിയും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിന്റെ ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം 'പാണിനീയം' പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥപരിശീലനത്തിന്നു സ്വാമികളെ ആദ്യം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്ന് അറിയുന്നതിൽ നമുക്കു അളവാം സന്തോഷത്തിനവകാശമുണ്ട്. വേദങ്ങളുടെ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ പ്രാകരണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് അപൂർവ്വം ആവശ്യകവുമാണ്.

സ്വാമികൾ മധുരയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനശിഷ്യനായ ദയാനന്ദൻ യഥാർത്ഥവൈദികമതം ലോകമെങ്ങും പരത്തുവാൻ താൻ ശ്രമിക്കുമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ ശേഷം

ഇവർ തമ്മിൽ പിരിയുന്ന ഘട്ടം ഏറ്റവും രസാവഹമായിരിക്കുന്നു. വാല്മീക്യലക്ഷണങ്ങളാലും ദേഹവീഡകളാലും തനിക്കു മഹത്തായ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആ മാന്യഗുരു തന്റെ ശിഷ്യനോടു വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ദർശനങ്ങൾ മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പഠനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു 'ആകാശവും ഭൂമിയും ഒരുപോലെയിരിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അനന്തരം ശിഷ്യൻ ആ ഉപദേശത്തെ സ്വീകരിച്ച് എത്രയും മാനാർത്ഥമായ വിധത്തിൽ തന്റെ കൃത്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

രേക്കൽ നഷ്ടമായിപ്പോയ 'വേദങ്ങളുടെ താക്കോൽ' രണ്ടാമതും കണ്ടുപിടിച്ചതു സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. അതുകൊണ്ടുള്ള ബഹുമാനവും അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നെ. അതു ലഭിച്ചശേഷം, തത്സമയം കൊണ്ടു ദയാനന്ദൻ വേദങ്ങളാകുന്ന ഭണ്ഡാരങ്ങൾ തുറന്നു അവയിൽ നിക്ഷേപിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്ന അനേകം അനൗപമ തന്ത്രങ്ങളു ലോകോപകാരാർത്ഥം പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. വേദങ്ങളിൽ ഹോഷിച്ചിരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമായി ഏകദൈവമതമാണെന്നും, അല്ലാതെ ശിവാപ്രതിമകളേയും മറ്റും പൂജിക്കുകയല്ലെന്നും ഒന്നാമതായി പ്രസംഗിച്ചതു ദയാനന്ദസരസ്വതിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം സൂതികളും ശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും കൂലക്ഷണമായി പഠിക്കുകയും, അപ്പോൾ 'വൈദികമതം' ഏതുവിധം നോക്കിയാലും അത്യുത്തമമാണെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടു

കയും ചെയ്തു. ചതുർപ്പണ്ണങ്ങളും, നാലാശ്രമങ്ങളും, ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളും, പഞ്ചയജ്ഞങ്ങളും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ കേമമായി തോന്നി. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം തീർച്ചതന്നെ: തന്റെ ഗുരുവായിട്ടു വിരജാനന്ദസരസ്വതി എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ദയാനന്ദന്റെ കീഴ്ത്തി ഇത്ര പരക്ഷമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു, 'വൈദികധർമ്മ'ത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യവും ഗംഭീര്യവും ലോകത്തിന്നു സ്പഷ്ടമാക്കിക്കൊടുത്ത ബഹുമാനം അധികവും സ്വാമി വിരജാനന്ദസരസ്വതിയ്ക്കു തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിച്ചേരൂ.

വിരജാനന്ദൻ സുസ്ഥിരമായ ധൈര്യവും അക്ഷീണമായ ഉത്സാഹവും ഉള്ള ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നു. വേദങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവും, ജന്മഭൂമിയുടേയും ഹിന്ദു മതത്തിന്റേയും ഉൽക്കർഷ്ഠിതവേദങ്ങളോടു പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഹമഹമികയോ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ അസാധാരണമായ ക്ഷമയും സ്ഥിരോത്സാഹവും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം സകല ബുദ്ധിമുട്ടുകളേയും ജയിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതായും സാധാരണമായ ജീവിതരീതിയും ഗംഭീരോദാരമായ ആലോചനാശക്തിയും ഒരു മഹദ്വിദ്യയുടെ സ്ഥാനത്തിന് അദ്ദേഹത്തെ അർഹമാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. അനശ്വരമായ സംസ്കൃതവിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതിനായി

സ്വപാദസരോജങ്ങൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് അടുത്തുനിന്നിരുന്ന ശിഷ്യരുടെ ഉന്നതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും സന്തോഷവും തന്നെ, വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിരഹിത പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമാദർശമായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹവും തന്റെ ശ്രുതിപ്പെട്ട ശിഷ്യനും കൂടി പൊതുവെ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിനും, പ്രത്യേകിച്ചു വേദങ്ങൾക്കും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തിന്റെ മഹാത്മ്യമറിയുവാൻ വേദങ്ങൾക്കു സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി എഴുതിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ മതി.

ഒരു യഥാർത്ഥയോഗിയും മഹാവിദ്വാനും, നിഷ്പ്പടബ്രഹ്മവും, വഞ്ചകന്മാരുടെ ഘോരവെരിയും, പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ വാസ്തവസന്താനവും ആയ നമ്മുടെ ഉപന്യാസനായകൻ വിക്രമവർഷം 1925-ൽ ലോകബന്ധമാകുന്ന പാശ്ചാത്യത്തിൽനിന്നു മുക്തനായി നിത്യാനന്ദമയമായ ലോകം പ്രാപിച്ചു.

സംസ്കൃതഭാഷയെക്കുറിച്ചും വേദങ്ങളെക്കുറിച്ചും നമുക്കു ബഹുമാനമുള്ളിടത്തോളം കാലം ഈ മഹാന്റെ ശ്രമത്തെ അറിഞ്ഞ് അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതും, നിർവ്വാജമായ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ സർവ്വകാലവും നിലനിൽക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതും ആയുസന്താനങ്ങളായ നമ്മുടെ ഒരു മുഖ്യകൃത്യമാകുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

കെ. വർണ്ണിയു മാധവ മാരാർ.

സൂര്യമണ്ഡലം

ഭൂമി സൂര്യനു ചുറ്റും ഒരു പ്രദക്ഷിണംവെക്കുവാൻ രണ്ടു മാസം വേണം. സൂര്യൻ ഭൂമിയെക്കാൾ നൂറുലക്ഷം മടങ്ങു ഘനമേറിയ വസ്തുവാകുന്നു. അതിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിയുടെ ഉഗ്രതകൊണ്ടും വായുക്കളുടെ ഞെരുക്കുകൊണ്ടും അവിടെയുള്ള ബാഷ്പവദാത്മങ്ങളിൽ ഒരോ അണുവോലും അതിതീവ്രമായ ഗതിയെ അവലംബിച്ച് ഏതൽപ്രദേശങ്ങളെ കാരീന്ദ്രമേറിയ ലോഹങ്ങളെക്കാൾ ആയിരം മടങ്ങു ഉറപ്പുള്ളവയാക്കിത്തീർന്നു. ഉറപ്പുള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവിടെ കട്ടിയായ ഘനവദാത്മങ്ങളുണ്ടോ എന്നു സംശയിപ്പാനിടയുണ്ട്. ഒരു നദി അതിവേഗമായി ഒഴുകുമ്പോൾ അതിലുള്ള അണുക്കൾക്കു പരസ്പരം ഘനവദാത്മങ്ങളിലുള്ള അണുക്കളെപ്പോലെ അത്ര ഐക്യവും ഉറപ്പും ഇല്ലെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെയാണ് കാണുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ സൂര്യമണ്ഡലത്തിന് അണുക്കളുടെ തീക്ഷ്ണമായ ചലനംകൊണ്ട് ഒരു ഉറപ്പും കാരീന്ദ്രവും സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നു താല്പര്യം. ഇനിയും ഒരുദാഹരണം പറയാം. ഒരു ചെറിയ ചങ്ങലയെ പൂത്തുകാരത്തിൽ വളച്ചുവിടിച്ച് അതിതീവ്രമായി ചുറ്റിയാൽ അത് ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വളുപ്പോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വളയാതെ ചുറ്റും. ഇവിടെ ഇരുമ്പുചങ്ങല

യിൽ ഒരു കണ്ണിക്കും മററൊരു കണ്ണിക്കും ഒരു ഇരുമ്പുചങ്ങലത്തോളം അത്ര ഐക്യമില്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെ കാണുന്നു. അപ്രകാരമാണ് സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ബാഷ്പവദാത്മങ്ങൾ അതിവേഗമായി ചുറ്റുമ്പോൾ അണുക്കൾ തമ്മിൽ യോജിച്ച് ഒരു ഘനവദാത്മത്തെപ്പോലെ ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീരുന്നത്.

സൂര്യമണ്ഡലത്തിലെ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയെ ഒരു ഉഷ്മാവാചനയനു്കൊണ്ട് അളക്കുവാൻ സാധ്യമെങ്കിൽ ഏകദേശം പതിനായിരം ഡിഗ്രി ഉഷ്ണമുള്ളതായി കാണാം. ഒരുവിധത്തിലും നമ്മളാൽ ആവിയായി മാറുവാൻ കഴിയാത്ത എത്ര കാരീന്ദ്രമേറിയ ധാതുവും അവിടെ വായുവായി പരിണമിക്കുമെന്നതിന്നു ലേശം സംശയമില്ല. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ സൂര്യമണ്ഡലം മുഴുവനും അംഗാരമേഘം (Clouds of carbon) അല്ലെങ്കിൽ കരിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ബാഷ്പമേഘം കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പലരും വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇതു തീരെ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നാണ് ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വാദം. അടുപ്പിന്നു സമീപം ഒരു മഞ്ഞുകട്ടയെ രൂപാന്തരമാക്കിതം സൂക്ഷിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും അസംഭാവ്യവും ആണോ അതുപോലെ മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതിയും അസംഭാവ്യമാണ്.

സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു വലപ്പോഴും നീണ്ടു കോണിച്ചു ജാലാസമൂഹങ്ങൾ അനേകായിരം യോജന ദൂരത്തിലേയ്ക്കു ചൊങ്ങുന്നതായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. പ്രത്യേകം ചില സമയങ്ങളിൽ അവ ഇതഃലും ദിഗ്ലിച്ചുപോകുന്നുണ്ടത്രെ. തത്സമയം വലിയ കൊടകാരകളും ചുഴലിക്കാരകളും അതികിനമായി തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ അടിക്കുകയും അവിടെ കുറുത്ത് ഇരുണ്ട ചില കളങ്കങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ കുത്തുകളെ വിശദമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഘോരവഹിയിൽ ഭൂഗോളം എങ്ങാനും അകപ്പെട്ടുപോയാൽ നമ്മുടെ അവസ്ഥ എന്തായിത്തീരുമെന്ന് എടുത്തു പറയേണ്ടാവശ്യമില്ല.

ഈ കൊടകാരകൾക്കും അഗ്നിശിഖകൾക്കും പുറമെ സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്നു ചില പ്രത്യേക വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. സൂര്യന്നു സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം ചുറ്റുവാൻ മൂപ്പതു ദിവസങ്ങൾ വേണം. എന്നാൽ അതിന്റെ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങൾക്ക് അവിടുന്നു നാലുതു ഡിഗ്രി തെക്കും വടക്കും അകലെ കിടക്കുന്ന മറ്റു പ്രദേശങ്ങളെക്കാൾ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു ചുറ്റിത്തീർപ്പാൻ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവിടെ വായ്യാകാരത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന വലവീഡുപദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ചലനസൗകര്യം ധാരാളം ഇല്ല. അവ ഒന്നിന്മേൽ ഒന്നു മുട്ടി തഴുവിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു വിശേഷമായ കലക്കം കൂടി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും ഊഹിക്കാം.

സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഏതഭാഗ

ത്തു നിന്നാണ് നമുക്കു ദിവസംപ്രതി ഇത്ര വിശേഷമായ വെളിച്ചം കിട്ടുന്നത്? അതിതീർക്കുന്നമായ ശോഭയോടെ സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തിൽനിന്നാണ് അത് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ഈ പ്രദേശത്തിന്നു പാശ്ചാത്യജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഫോട്ടോസ്ഫിയർ (Photosphere) എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലും സൂര്യമണ്ഡലം എന്ന് ആകപ്പാടെന്നാ മാതൃഭാഷയിലും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതിനുമീതെ ബ്രാഷ്വപ്രെഷ്യൂർ ഘനം (Aerostatic Pressure) വ്യാപിക്കുന്നില്ല. ഇതിനു മേലോട്ടുള്ള വസ്തുക്കൾ ഇതരസഹായംകൂടാതെ തന്നെ സ്വന്തം നില ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ രണ്ടുതരം വായുക്കൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാനം അനുസരിച്ച് അവയെ രണ്ടു അട്ടിയായി വിചാരിക്കാം. ഒന്നാമതായി വിശേഷപ്പെട്ട ലോഹങ്ങൾ വായ്യാകാരത്തിൽ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുട്ടി. ഇതിന് എകദേശം അറുനൂറു നാഴികയോളം ഘനം കാണാം. സൂര്യരശ്മി സംബന്ധമായ 'സ്പെക്ട്രം' (Spectrum) പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ നാനാവിധ വസ്തുഭേദങ്ങൾക്കും മദ്ധ്യേ കുറുത്തിരുണ്ട ചില വരകൾ സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ഈ വരകൾക്കു കാരണം മേൽപ്പറഞ്ഞ ലോഹങ്ങളാണത്രെ. ഇതിനുമീതെ ഉള്ള ഒരുട്ടിയിൽ ഏറ്റവും നേർച്ചയുള്ളതും ഘനം ചുരുങ്ങിയതുമായ 'ഹൈഡ്രജൻ' (Hydrogen) മുതലായ വായുക്കൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശം തുടുത്ത, നിറത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. ഇതു സൂര്യമണ്ഡലം വിട്ടു മേലോട്ട്. അനേകായിരം യോ

ജന വിസ്ഫാരത്തിൽ കിടക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി രെട്ടിയുംകൂടി ഉണ്ട്. ഇവിടെ അതിവിശേഷമായ ഒരു ശോഭ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതു സൂര്യനു ചുറ്റും വൃത്താകാരത്തിൽ പരന്നുകിടക്കുന്നു. ഇതിന്നു രാശിചക്രത്തിൽ കാണപ്പെട്ട വെളിച്ചം എന്നു പേർ പായാം (Zodiacal Light). വെക്കു ഭൂമിയുടെ ചലനമാറ്റത്തിനപ്പുറം (Earth's orbit) കൂടി ഈ വെളിച്ചം വ്യാപിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ഊഹിപ്പാൻ തക്ക കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ഒരു പൂണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണദിവസം സൂര്യമണ്ഡലം നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽനിന്നു സ്വല്പസമയത്തിന്നു മാഞ്ഞുപോകുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽകൂടി സൂര്യമണ്ഡലത്തെ പരിശോധിച്ചാൽ അനേകം വിശേഷപ്പെട്ട കാഴ്ചകൾ കാണാം. മുൻവിവരിച്ച രണ്ടാം അടുക്കിലുള്ള ഫൈഡ്രജൻ വായു കത്തുന്നതാകുന്നു നമുക്കു ഒന്നാമതായി വെളിവാകുന്നത്. രണ്ടാമതായി ഒന്നാം അടുക്കിലുള്ള ലോഹവായുക്കൾ പഴുത്തു ജ്വലിക്കുന്നതും ഒരു ആഗ്നേയഗിരി പൊട്ടുംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുമാണ്. ബിംബം മുഴുവൻ മൂടപ്പെട്ട് ചുറ്റും പല വിധവണ്ണങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ദിപ്രതേജസ്സോടുകൂടി സൂര്യൻ വിളങ്ങുന്ന ഒരു സന്ദേശം നാം മൂന്നാമതായി കാണുന്നത്. ഈ ദിപ്രതേജസ്സിന്നു കൊറോണ (Corona) എന്നു പാശ്ചാത്യജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പേർ പായുന്നു.

സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ണും ഒരിക്കലും ക്ഷയിക്കാതിരിപ്പാൻ കാരണമെന്തു? ഹെംഹോൾസ് (Hemholts) എന്ന

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിന്നു കാരണം അവിടെയുള്ള വായുക്കളുടെ ഞെരുക്കവും വേഗവും ഒഴികെ മറ്റൊന്നുമല്ലെന്നാണ്. ഏറ്റവും ഉപരിഭാഗത്തുള്ള അണുക്കൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും ഉടനെ അവയുടെ തീവ്രഗതി കറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ സൂര്യൻ അവയെ തന്റെ മദ്ധ്യമനയിലേക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ സൂര്യന്റെ ആകർഷണം നിമിത്തം സൂര്യമണ്ഡലം സമീപിക്കുന്തോറും ഈ അണുക്കളുടെ ചൂടും വേഗവും വീണ്ടും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഒടുവിൽ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയുടെ വേഗം ഏറ്റവും ഉന്നതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കയും, പരക്കെ ഉണ്ണും കുറിനമായി വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ഉപരിഭാഗത്തിൽനിന്നു മദ്ധ്യമനയ്ക്കു സദാ ഈ അണുക്കൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ഉണ്ണും സദാ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ അണുക്കൾ വീണ്ടും അതിശക്തിയോടെ ഉപരിഭാഗത്തിലേക്കു നളിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ അവയുടെ ശക്തിയും വേഗവും ക്ഷാത്തു പോകുന്നതും ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഈ അണുക്കൾ തളിക്കപ്പെടുകയും വീണ്ടും ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് സൂര്യന്റെ ശക്തി നിരന്തരമായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ശാസോ മഹാസം തന്നെയാണ് അതിന്റെ ജീവവായു. ഉപരിഭാഗത്തിൽ ഉണ്ണും കറയുന്തോറും സൂര്യന്റെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ അണുക്കൾക്കു യഥാവിധി ചലനസൗകര്യം ഉള്ളപ്പോൾ മാത്രം

മേ ഇതു സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. ചലനസൗകര്യമുള്ളതത് ഒരു ബാഷ്പസഞ്ചയത്തെ നല്ലവണ്ണം ഞെക്കി അമത്തി ആകൃതിയിൽ പകുതിയും ലേനത്തിൽ എട്ടിലൊരംശവും ആക്കിത്തീർത്താൽ അവ സാനത്തിൽ അതിന്റെ ചൂട് ഇരുട്ടി പരിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കുന്നു. ഇതു പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഒരു പ്രധാനതത്വമാകുന്നു. എന്നാൽ ബാഷ്പാണക്കളെ ഇപ്രകാരം ഞെക്കിയമത്തുപോൾ ഇതിലും ഏത്രയോ അധികം ഉഷ്ണം ജനിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അത് ഭരണവിൽനിന്നു മററാനിലേക്കു വ്യാപിച്ച് ഒടുവിൽ പദാർത്ഥമാസകലം സമമായ ചൂടുള്ളതായി തീരുമ്പോൾ അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം അസ്സഷ്ടമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവസാനത്തിൽ രണ്ടിരട്ടി ഉഷ്ണം ഉള്ളതായിട്ടേ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം കാണുന്നുള്ളൂ. ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാ അണുക്കളിലും ഒരുപോലെ ചൂടു വ്യാപിക്കുന്നതിൽ എത്ര അളവു ചൂടു അസ്സഷ്ടമാകുമെന്ന കണക്കു പദാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. അണുക്കളുടെ ഭൗതിക വിപ്ലവില്ലാതെത്തന്നാൽ ഏറ്റവും ലേനമുള്ള അണുക്കൾ സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ഒടുവിലത്തെ അട്ടിയിൽ കാടി കളിക്കുന്നു. മേല്ലോട്ടു കയറുന്തോറും അണുക്കളുടെ ലേനം ക്രമമായി ചുരുങ്ങിവരികയും ഒടുവിൽ ഉപരിഭാഗത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഏറ്റവും ലേനം ചുരുങ്ങിയതായ ഹൈഡ്രജൻ, (Hydrogen) ഹീലിയം, (Helium) നെബുലിയം, (Nebulium) മുതലായ

വായുക്കൾ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം.

അണുമാലമായ ഒരു ബാഷ്പസഞ്ചയത്തിന്മേൽ ബാഹ്യമായ ഒരു ശക്തിയും പ്രചത്വിക്കാത്തപക്ഷം അതിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തിൽ യാതൊരു കലക്കവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ സദാ കലക്കമുള്ളതായിട്ടാണു നാം കണ്ടുവരുന്നത്. അതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കാം? രാശിചക്രത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകശോഭ കാണാപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ വെളിച്ചം സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒരു ഉപാഗമാണെന്നു പറയാം. അവിടെ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഉൽക്കാണക്കളിൽ (Meteoric Particules) നിന്നാണ് അതുതലിക്കുന്നത്. സൂര്യമണ്ഡലം മുഴുവനും ഉൽക്കാണുമാലാണെങ്കിലും ഉപാഗസ്ഥമായ ഈ അണുക്കൾ തീവ്രമായി ചുറ്റുന്നതുകൊണ്ട് അവയെ ആകർഷിച്ചടുത്തു മറ്റാണുക്കളോടു സംയോജിപ്പിച്ചുകൊള്ളുവാൻ സൂര്യന് അശക്തമായി ഭവിക്കുന്നു. അതിവേഗമായി ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങൾ തമ്മിൽ മുട്ടി മാറുവില അണുബാളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നു. സൂര്യന്റെ ഉല്പത്തി തദനുസരണം ഉണ്ടായെന്നാണ് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ സൂര്യനിബന്ധനഗ്രഹമണ്ഡലത്തിലുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ഉണ്ടായവയല്ല. സൂര്യനിൽനിന്നും എത്രയോ ദൂരസ്ഥമായ ഉൽക്കാപിണ്ഡങ്ങൾ ഈ മുട്ടലിൽ അകപ്പെടാതെ വളരെ വേഗത്തോടുകൂടി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും ക്രമേണ അ

വ അന്യസ്ഥായോക്താതെ സ്വന്തം ചലനമാറ്റത്തിൽ നില ഉറപ്പിച്ച് ഓരോ ഗ്രഹമായിത്തീർന്നു എന്നും മറ്റുമാണ് പൊതുവായ അഭിപ്രായം.

രാശിചക്രസംബന്ധമായ ഒരു വെളിച്ചമുണ്ടെന്നും അതു അസംഖ്യം ഉല്കാണങ്ങളിൽനിന്നുതലിക്കുന്നവെന്നും മറ്റുമുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അണക്കൾ ഓരോന്നും അനാഗ്രിതമായ ഓരോ ചെറിയ പാമ്പായിത്തീർന്നു സൂര്യനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. ഈ പാമ്പാക്കൾ മിക്കവാറും അണ്ഡാകൃതി (In the form of an Ellipse) യിൽ ആയിരിക്കും. സൂര്യൻ ഇവയെ ആകർഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവയുടെ വേഗം വലിക്കുന്നു. ഒരു ന മിഷത്തിൽ അവ പതിനെണ്ണായിരം മൈൽസ് വീതം യാത്രചെയ്യുന്നുവത്രെ. അതുകൊണ്ടു അവ അനായാസേന സൂര്യന്റെ സമീപമായ ശക്തിയെ വലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. ഇത്ര വേഗം ഓടുന്ന ഒരു ധാതുവിന്നു അതേ അളവുള്ള ഒരു കഷണം പാറമണി (Dynamite) നേക്കാൾ ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം ഇരട്ടി ശക്തിയുള്ളതായി കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ശക്തി സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വ്യാപിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന കലക്കത്തിന്റെ ശക്തി അതിന്റെ യാത്രാമാർഗ്ഗം അനുസരിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ മിക്കവാറും അണക്കൾ സൂര്യചലനപഥത്തിന്റെ സ്പർശരേഖാമാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് (Tangentially) സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വന്നുവരുന്നത്. രാശിചക്രസംബന്ധമായ വെളിച്ചത്തിന്റെ കിടപ്പു കണ്ടാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ധാതുക്കളുടെ ചലനപഥം (Orbit) മദ്ധ്യഭാഗം പ്രദേശങ്ങളിലായി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഊഹിക്കാം. എന്നാൽ ഈ മദ്ധ്യഭാഗമുള്ള നിരപ്പും (Plane of the Equator) ഭൂചലനപഥത്തിന്റെ നിരപ്പും (Plane of the Earth's orbit) ഒന്നല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവ അനേക ഡിഗ്രി ദൂരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും മേപ്പടി ധാതുക്കളുടെ ചലനമാർഗ്ഗങ്ങൾ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ നിന്നു എത്രയോ ദൂരസ്ഥമായിരിപ്പാനിടയുണ്ട്.

ഒരു ദണ്ഡുക്കും പാറമണിനും പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ എത്ര ശക്തിയുണ്ടാവുമോ അതിലും ഇരുപതിനായിരം ഇരട്ടി ശക്തി സമഹനമുള്ള ഉല്കാണവിന്നുണ്ട്. ഇത്രയും ശക്തിയുള്ള ധാതുക്കളാണ് ബാഷ്പമായ സൂര്യമണ്ഡലത്തെ മേല്പോട്ടു തിരിക്കുന്നതെന്നു നാം കരുതുന്നു. ഈ ശക്തി സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പ്രദേശങ്ങളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടെയാണ് സൂര്യന്റെ പ്രത്യസ്തഗതി ഏറ്റവും ആധികൃതത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു നാം ഏറ്റവും ഉന്നതപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു സൂര്യന്റെ ഹായ എടുക്കുന്നതായാൽ ഏറ്റവും കുറിയമായ കലക്കവും കൊടുങ്കാറ്റുകളും സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മാതിരി ആ ഹായയ്ക്ക് കാരണപ്പെടും. ഹായ എടുക്കുന്ന സ്ഥലം കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങുന്നതാണെന്നാൽ ഈ കലക്കം ക്രമേണ ചുരുങ്ങി വരുന്നതായും കാണാം.

ഹൈഡ്രജൻ മുതലായ വായുക്കളുടെ സിദ്ധിയും തുടങ്ങുന്ന നിറത്തോടു കൂടിയതുമായ

ഹൈഡ്രജൻ മുതലായ വായുക്കളുടെ സിദ്ധിയും തുടങ്ങുന്ന നിറത്തോടു കൂടിയതുമായ

യ ഒരു പ്രദേശം സൂര്യബിംബത്തിലുണ്ടെന്നു മുഖ്യ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഒരു നിമിഷത്തിൽ പതിനെണ്ണായിരം മൈൽ വീതം ഓടുന്ന ഒരു ധാതു അതിന്റെ വേഗത്തിൽനിന്നുതടവിക്കുന്ന ഉഷ്ണകൊണ്ടുതന്നെ ആവിയാവിപ്പിണമിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വായുസഞ്ചയം സമീപസ്ഥമായ മറ്റു വായുസഞ്ചയങ്ങളെ ഇളക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ന്യായമനുസരിച്ചു ഉപരിഭാഗത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്ന ബാഷ്പസഞ്ചയങ്ങളെ സൂര്യൻ ആകർഷിക്കുമ്പോൾ സമീപത്തിലുള്ള ഫൈഡ്രജൻ വായുവും അതോടൊന്നിച്ച് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അല്പം ആകർഷിക്കപ്പെട്ട വായുക്കൾ അതിശക്തിയോടെ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തി മാഗ്നറ്റിൽ ഒരു വിഷ്ണുമായി തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന മറ്റു വായുക്കളെ തിക്കിത്തിരക്കി മാറി വിതീയുകൊണ്ട് അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഉടനൊത്തന്നെ അതിന്റെ ശക്തിക്കു ബലക്കുയമേല്ക്കുന്നതിനാൽ ഫൈഡ്രജൻ വായുവിനെ പുറത്തുവിട്ടേച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ തിക്ഷം തിക്ഷം സഹിക്കാവയ്യാതെ തല്കാലം മാഗ്നം ഭേദിച്ചുനിന്നു മറ്റു വായുസഞ്ചയങ്ങൾ തെരുക്കമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ പെട്ടെന്നു വികസിക്കുകയും പൂർണ്ണസ്ഥാനം പ്രാവിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയും നിമിഷനേരംകൊണ്ടു ഫൈഡ്രജൻ വായുവിനെ അളുവറ ദൂരത്തിൽ പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രകൃതിവിശേഷം ഒരു ആഗോളഗിരി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതുപോലെ വളരെ ശക്തിയോടും ഭയങ്കരമായുതിരിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ഈ അഗ്നിപവ്വതത്തിന്റെ ശക്തി മിക്കവാറും ഫൈഡ്രജൻ വായുവിനെ പുറത്തു വിടുന്നതിനായിത്തന്നെ ചിലവായിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ ആല്പം പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു അകത്തു പ്രവേശിച്ച ധാതുവിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം ശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പൊട്ടിയ ഉടനൊത്തന്നെ മേൽഭാഗത്തുള്ള ഭാരം ശമിക്കുന്നതിനാൽ അകത്തു അഗാധത്തിൽ കിടന്നിരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് വികസിക്കുകയും ഭരേസമയം പുറത്തു ചാടുവാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ദേശത്തു ഇയ്യടക്ക് വിശേഷമായ ഒരുതരം കല്ലുകൾ വീണതായി വർത്തമാനകാലാസ്സിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ഈ കല്ലുകൾക്കു മീട്ടിയോർ (Meteors) എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പേർ പറയുന്നത്. ഇതുപോലെയുള്ള കല്ലുകൾ അല്ലെങ്കിൽ ഉല്ക്കാവിണ്ഡങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ മാത്രമല്ലാ സൂര്യമണ്ഡലത്തിലും വീഴാറുണ്ട്. ഇതിന്നുപുറമെ സൂര്യനിൽ ചിലപ്പോൾ വിശേഷവിധിയായ മിന്നൽപ്പിണങ്കൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഉടനൊത്തന്നെ ഭൂമിയിൽ 'കാറാഗുണമുള്ള കൊട്ടക്കാരുകൾ വീഴുന്നതായും സൂര്യമണ്ഡലം ഒരു ദിവ്യശോഭ കൊണ്ടു അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതായും സദാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഈ കല്ലുകൾ ഏറെ വലിയതല്ലാത്തപക്ഷം ഗതിവേഗത്തിൽനിന്നുതടവിക്കുന്ന ഉഷ്ണത്തിൽത്തന്നെ പെട്ടെന്ന് ആവിയാവിപ്പിണമിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം

അവ സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വീണ് പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതശിഖരത്തിൽക്കൂടി അഗാധത്തിൽ കിടക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ 'കൂട്ടംകൂട്ടമായി' പുറത്തു ചാടുകയും, ഒടുവിൽ ദ്വാരം ആഴത്തിലും ആകൃതിയിലും വലിക്കുന്നതോടും ഏറ്റവും അഗാധത്തിൽ കിടക്കുന്നതായ ലോഹങ്ങൾക്കൂടി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിവേഗമായി ചലിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സൂര്യമണ്ഡലം വളരെ ഉറപ്പുള്ളതായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ കീഴ്‌പ്ലോട്ടുള്ള ഭാരം ശമിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മേല്പോട്ട് ഒരു ആവിയാഴക്കും അഗ്നിപർവ്വതശിഖരത്തിന്റെ ഇരുപാർശ്വങ്ങളിൽ കൂടി താഴോട്ടു ഒരു ആവിയാഴക്കും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മേല്പോട്ടുള്ള ഭൗതികശക്തിയെ വിപരീതമായ മറ്റൊരു ഭൗതിക ശക്തിയെ മറിച്ചുവെക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതു എല്ലാപ്പോഴും സംഭവിച്ചു എന്നു വരില്ല. ആകർഷിക്കപ്പെട്ട കല്ലുകൾ ഏറ്റവും വലുതായിരുന്നാൽ മേല്പോട്ടുള്ള ഭൗതികശക്തിയെ യാതൊരു വാട്ടവും തട്ടുന്നതല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഈ ഭൗതികശക്തി കൊണ്ട് അനേകയോജന ദൂരം ദീർഘിച്ചു കിടക്കുന്ന സൂര്യകിരണങ്ങളെ അതു ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അങ്ങനെയായ ഉപ്ലാസഞ്ചയങ്ങൾ തമ്മിൽ മുട്ടി സൂര്യന്റെ സമീപമായ ശക്തിയെ സ്വതന്ത്രപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ ചില കറുത്ത കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നു. സൂര്യസംബന്ധമായ ചില കൊടകാറുകൾക്കും ഇതേകാരണംതന്നെ. പക്ഷേ ഈ കൊടകാറുനിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന കലക്കത്തെന്നാണ് നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽ കറുത്ത കുത്തുകളായി തോന്നുന്നത് എന്നും

സംശയിക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഈ കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നതു സൂര്യമണ്ഡലം വികസിക്കുമ്പോഴാണെന്നു പാഞ്ഞാൽ ശരിയായിരിക്കും. എന്നാൽ മലേപ്രയിരിക്കുന്ന ആഗ്നേയഗിരിയുടെ ശിഖരം നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽനിന്നു ഒരിക്കലും മറയാതെ ഈ കലക്കസമയത്തുകൂടി പൂർണ്ണമായി തിരിയ്ക്കി വ്യക്തമായി നമുക്കു കാണപ്പെടുന്നു. മേല്പോട്ടു തെരിച്ചുപോയ പദാർത്ഥങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തു സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽ വീണ്ടും പതിക്കുന്നതിനാൽ പ്രകാശമുള്ളവയായിത്തീരുന്നു.

ഈ കുത്തുകൾ ദെറയൊറായായിട്ടും അസംഖ്യം ഒന്നിച്ചുചേന്ന് നീണ്ടവരുകൾായിട്ടും കാണപ്പെടുന്നു. ഏറ്റവും വലുതായ ഈ കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നത് വാൽനക്ഷത്രങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നു ഒരഭിപ്രായം ഉണ്ട്. വ്യാഴൻ അനേകം വാൽനക്ഷത്രങ്ങളെ ആകർഷിച്ച് സൂര്യസന്നിധാനത്തിൽ ചേർക്കുന്നുവെന്നും അങ്ങിനെ ചേർക്കപ്പെട്ട വാൽനക്ഷത്രങ്ങൾ മിക്കവാറും സൂര്യന്റെ ആകർഷണശക്തിയിൽ അകപ്പെട്ടു പൊട്ടിച്ചിതറിപ്പോകുന്നുവെന്നും ഇതു ഒരു സാധാരണ സംഭവമാണെന്നും സ്കറർ എന്നൊരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ മറിന്നഭിന്നമായിപ്പൊട്ടിത്തെറിച്ച കണ്ണങ്ങളുടെ പ്രേരണാശക്തികൊണ്ടാകുന്നു ഈ വലിയതരം കുത്തുകൾ ഉണ്ടാവുന്നത്.

പൂണ്ണഗ്രഹണദിവസം ആദിത്യനു ചുറ്റും കാണുന്ന തേജസ്സ് വിദ്യുച്ഛക്തിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്നതാണ്. ധൂമകേതുക്കളുടെ വാൽ, മിനൽപ്പിണറുകൾ മുതലായ വിശേഷ ശോഭകളും വിദ്യുച്ഛക്തി

കുതിസംബന്ധമായവ തന്നെ. എന്നാൽ സൂത്രനിൽ വിദ്യാർത്ഥകുതി എങ്ങിനെ ഉണ്ടാവുന്നു? സൂത്രഭാഗവാന്റെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസവായുവെന്നപോലെ രണ്ടു വായു കഴുകുകയും സൂത്രമണ്ഡലത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ മുട്ടുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥകുതി ഉണ്ടാവുന്നു. ഇതിന്റെ വെളിച്ചം ചുറ്റുമുള്ള ബാഷ്പപദാർത്ഥങ്ങളിൽ വീഴുമ്പോൾ അവ പ്രകാശമുള്ളവയായിത്തീരുന്നു. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കറുത്ത പൊട്ടുകൾക്കും വി

ദ്യാർത്ഥകുതിക്കും വളരെ സംബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ കുത്തുകൾക്കു വല്ല മാറ്റവും സംഭവിച്ചാൽ ഉടനെ ഈ വെളിച്ചത്തിനും ഒരു മാറ്റം നേരിടുന്നു. ഭൂമിയുടെ കാന്തശക്തികൂടി ഈ വിദ്യാർത്ഥകുതിനിമിത്തം ഉണ്ടാവുന്നതാകുന്നു. കറുത്ത കുത്തുകൾ ഈ ശക്തിക്കു ഏതാനും മാറ്റം ചിലപ്പോൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളൂ.

വി. ആർ. കൃഷ്ണൻ, ബി. എ.

പുലയന്മാർ.

(തുടച്ചു)

ഇവിടങ്ങളിൽ 20-30-100-ം വല്ലിയാളന്മാരുള്ള ജന്മികളും കൃഷിക്കാരുമുണ്ട്. ഉടമസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി അവർ ചുരുക്കം മുഴുവനും വേലയെടുത്തും, രാത്രി വിളവുകാത്തും, അതിലേക്കു ആളൊന്നു രണ്ടുരണ്ടു ഇടങ്ങി നെല്ലു മാത്രം പറ്റി അതുകൊണ്ടു സംഗ്രഹിച്ചോടെ കറലംകഴിച്ചും വരുന്നു. എങ്കിലും അവർ കീഴിൽനിന്നും ഭാടിക്കുളഞ്ഞെങ്കിലൊ എന്നൊരു ഭയം ഉടമസ്ഥന്മാരുടെയുള്ളിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ സ്ഥിതി കുറെക്കൂടെ നന്നാക്കണമെന്നോ കൂലിയിലെന്തെങ്കിലും ഭേദഗതി ചെയ്യണമെന്നോ അവർ വിചാരിക്കുന്നുമില്ല. ഇങ്ങിനെയാക്കയാണെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് അവരുടെ സ്ഥിതിയിൽ യാതൊരു ഭേദവും വന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയാനും വയ്യ. മുതലാളന്മാരുടെ

ബന്ധനത്തിലാണെന്ന് അവർക്കുള്ള ബോധം കുറേയ്ക്കു കുറഞ്ഞുവരുവാൻ തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ചിലർ യഥേഷ്ടം വയനാട്ടിലെ തോട്ടങ്ങളിലും കോലാറിലെ സ്വർണ്ണനികളിലും പോയി പണിത് അധികളിലി സമ്പാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിട്ടുമുണ്ട്. പിന്നെ, പാതിരിമാരുടെ ഉത്സാഹത്താലും ഇവരുടെ സ്ഥിതിക്കു വലിയ ഭേദം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

പുലയരിൽ തന്നെയും പലേ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മേൽജാതിക്കാർ

അവരെല്ലാവരും ഒരു ജാതിയുടെ അവതാരം. അവരെല്ലാവരും നീചന്മാരാണെന്നു നിനച്ചു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരും 'നായർതന്ത്രാക്കുടൈ' ഇടയിലെമ്പോലെ ഈ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അല്ലാപ്പുപ്രത്യാസങ്ങളെയും ആചാരസമ്പ്രദായനടപടികൾ

ഒളയും വലിയ സാരമായി ഗണിച്ചും കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നു നിനച്ചുവരുന്ന കൂട്ടർ അതിനെപ്പറ്റി അഭിമാനിച്ചും മറാവരെ താണവരായി തള്ളിയും കഴിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. 1901-ൽ കഴിഞ്ഞ കറോഷ്യമാരിക്കണക്കുപ്രകാരം മലബാറിൽ ആകെ 37 അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളാണ്. അവയിൽ മുഖ്യമായവ കണക്കച്ചെറുമന്മാർ, പുലച്ചെറുമന്മാർ, എരളന്മാർ, കൂടന്മാർ, രോളന്മാർ എന്നിവയാകുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ചിററൂർ താലൂക്കിൽ, എരളന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ എറച്ചെറുമന്മാർ,* കൊങ്ങച്ചെറുമന്മാർ, കൂടന്മാർ, കണക്കച്ചെറുമന്മാർ, പുലച്ചെറുമന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ പശുപുലയന്മാർ എന്ന ഉപവർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുളമാരി അല്ലെങ്കിൽ വള്ളുവപുലയന്മാർ, വെട്ടുവന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ വേട്ടുവപുലയന്മാർ, തണ്ടപ്പുലയന്മാർ എന്നിങ്ങനെ അവർ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ വിഭാഗം ഇതിൽനിന്നും തീരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണ്. ഓരോ ഉപവർഗ്ഗക്കാരും മാറുള്ള വരേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠത്വം ഭാവിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വന്നതു ഇവർ അന്വേഷിച്ചു പഠിച്ചയഥാ ബന്ധമൊ ഇല്ലാതെ വളരെക്കാലം മുമ്പു മുതൽക്കെ അറക്കുന്ന കഴിഞ്ഞുവരികകൊണ്ടായിരിക്കണം. അതിൽ ഒരു കൂട്ടർ മാറാവരേക്കാൾ യഥാർത്ഥമായി ശ്രേഷ്ഠത്വം കൂട്ടമെങ്കിൽ

* ഇവർ ഈഴവക്കുടികളുടെ 'എം'വരെ ചല്ലവൻ വിഭാഗമല്ലാത്തതിനാലാണ് ഈ പേർ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആയതിവാനൊ ശ്രേഷ്ഠത്വത്തിന്റെ ക്രമം നോക്കി അവരെ തിരിക്കുവാനൊ സാധ്യമല്ല. ഓരോ ഉപവർഗ്ഗവും 'ഇല്ല'മൊ, 'കൂട്ട'മൊ ആയി വീണ്ടും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കുടുംബം തമ്മിൽ കല്യാണബന്ധമുണ്ടാവതിരിക്കേണ്ടതിന്നു കല്യാണകാര്യത്തിൽ എപ്പോഴൊക്കെയുമ്പോഴെല്ലാം ദമ്പതിമാരുടെ ഇല്ലം അല്ലെങ്കിൽ കൂട്ടത്തുപ്പറ്റി അവർ സൂക്ഷ്മത്തോളം മനസ്സിലാക്കും. തണ്ടേലത്തു കൂട്ടം, മുത്താനംകൂട്ടം, പരുത്തിക്കൂട്ടം, കൊച്ചാനംകൂട്ടം, മണ്ണത്തുകൂട്ടം, നരിക്കണക്കൂട്ടം എന്നിതുകളാണ് കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള പുലയക്കൂട്ടങ്ങളുടെ പേരുകളിൽ ചിലവ. ഈ പേരുകൾ മുതലാളന്മാരുടെ വീടുപേരുകളിൽ നിന്നൊ അല്ലെങ്കിൽ പൂർവ്വികന്മാർ അടിമപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ പേരുകളിൽനിന്നൊ എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. എങ്കിലും കൂട്ടങ്ങൾക്കു അധികമായും മുതലാളന്മാരുടെ പേരുകളിൽനിന്നാണ് പേരു സിദ്ധിക്കുന്നത്.

പുലയരുടെ കുടിയടങ്ങുമാർക്കു 'മാടങ്ങൾ' എന്നാണ് സാധാരണയായി പേർ പറയുക. അതുകൾ കുടിയടങ്ങു വയലുകളിലൊ വയൽ വക്കുകളിലുള്ള വൃക്ഷച്ചവടുകളിലൊ വിളവു കാക്കുന്നതിലേക്കു സൗകര്യമായതാക്കുവിധം കെട്ടിയുണ്ടാക്കും. മേൽജാതിക്കാരെ തീണ്ടാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ സഞ്ചാരപദ്ധതികളിൽനിന്ന് അകന്നുമാറിക്കും. കുറേക്കൂടി സൗകര്യവും സുഖകരവുമായവിധം ജീവിതം നയിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ അവർക്കു കൃഷിയിലേക്കുള്ള ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുപോയെന്നു കരുതി ഭേദപ്പെട്ട മാടങ്ങൾ പണിയാൻ

അവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അവരുടെ മാടങ്ങളെല്ലാം മറ്റു താണജാതിക്കാരിൽ മഹാസാധുക്കളുടേതുപോലെ തന്നെ മോശമാണ്. താ അല്പം ഉയന്നിരിക്കുമെങ്കിലും വർഷാലത്ത് ഭാരം കയറത്തക്കവിധം താണതുതന്നെ. മേൽപ്പരകൾ നാലോ ആറോ മുളത്തൂണുകളിനേലോ മരത്തൂണുകളിനേലോ കേറി പനയോലകൾക്കൊട്ടെ മടഞ്ഞ തെങ്ങോലകൾക്കൊട്ടെ വയ്ക്കാൽകൊട്ടെ മേഞ്ഞിരിക്കും. നാലുപുറവും പനമ്പുകൾക്കൊട്ടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഓലകൾക്കൊട്ടെ കത്തിമാറുക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലേടങ്ങളിൽ മണ്ണുകൊണ്ടു ചുമരവെച്ചും വരുന്നുണ്ട്. ആകെ ഒരു മുറിയേ ഉണ്ടായിരിക്കുള്ളൂ. അതിലേക്കുള്ള ഏകമാറ്റം വളരെ ചെറുതുമായിരിക്കും. കരുമകൾ പനയോലകൾക്കൊട്ടാണ്. ചിലപ്പോൾ അതുകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. ഒരു ചെറിയ ലാഭം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുള്ളൂ. വെണ്ണാനുള്ള അടുപ്പിടുന്നത് ഈ മുറിയുടെ ഒരു മൂലക്കാണ്. അത് അധികവും വർഷക്കാലത്തെ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. വേനൽക്കാലത്തു പുറത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂടും. വായുസഞ്ചാരത്തിനുള്ള മാറ്റം വളരെ കുറവുകൊണ്ട് അകത്തുള്ള വായു മിക്ക സമയവും മലിനപ്പെട്ടേ ഇരിക്കുള്ളൂ. ചിററുതറ പാലക്കാടും താലൂക്കുകളിലുള്ള കണക്കച്ചുരുമക്കുളം മാടങ്ങൾക്കു മൺ ചുമരും മരപാതിലുകളും പനയോല മേഞ്ഞ മേൽപ്പുരയുമുണ്ട്. അതുകൾ അധികവും നില്ക്കുന്നത് പാടങ്ങളുടെയിടയിലുള്ള ഓരോ ചെറിയ പാമ്പുകളിലാണ്. അതുകൾക്കു നാലുപുറവും, ഇല്ലത്തിൽ മുൻവശത്ത്, ഏറയവുമുണ്ട്. പുലയക്ക്

ആകെയുള്ള വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ, ഇരിക്കുവാൻ കിടക്കുവാനും 'ലോഗ്' പെണ്ണാൻ മറ്റുമായി കുറെ പായകളും, വെണ്ണാനും ഉണ്ണാനും വെള്ളമെടുക്കാനുമായി കുറെ ചട്ടികലങ്ങളും പിഞ്ഞാണങ്ങളും, സാമാനങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കും മറ്റുമായി ചില കൊട്ടവട്ടികളും, അപൂർവ്വമായി ഉരൽ ഉലക്ക മുതലായതുകളും തന്നെ. അവരുടെ ആകെയുള്ള സ്വത്തു ഇതുതന്നെ.

ഒരു പുലയപ്പെണ്ണു തിരണ്ടാൽ അവളെ ഏഴു ദിവസം ഒരു പ്രത്യേക മാടത്തിൽ പാർപ്പിക്കും. അക്കാലത്ത് അവൾക്കുള്ള ഭക്ഷണം അകലെ ഒരു തുരുവെച്ചുകൊടുക്കുകയേ ഉള്ളൂ. അവളെ പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കാൻ സമീകരിക്കാറില്ല. കൂടിക്കാണാ അനുവദിക്കുന്നതുമല്ല. ആദ്യത്തെ ദിവസം കാലത്ത് ഒരു പറയൻ ഒരു മണിക്കൂറുനേരം ചെണ്ട, പീപ്പി (കഴൽ) മുതലായ വാദ്യങ്ങളോടുകൂടി 'മലപ്പാട്ട്' എന്നൊരു വക പാട്ടുപാടും. അതിന്നുവന്ന് ഏഴണക്കും അവന്റെ സഹായികൾക്കു മൂന്നണക്കും നെല്ലു പതിവുണ്ട്. പാട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഏഴു നാളികേരമുടച്ച് അതിലെ വെള്ളം പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ ഒഴിക്കുകയും, നാളികേരത്തിന്റെ മുറികൾ അവിടെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്ന അഞ്ചു വെള്ളോന്മാക്കും ഏഴു പെൺകുട്ടികൾക്കും കരക്കാക്കും കൂടി വീതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഏഴാം ദിവസം കാലത്തു കരയിലെ വെള്ളോന്മാരെയും സ്വജാതിക്കാരെയും വീണ്ടും ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്നതാണ്. അപ്പോൾ സ്വജാതിക്കാർ സദ്യച്ചിലവിലേ

യ്ക്കു കൂടാ അരിയും കുറിസ്സാമാനങ്ങളും കള്ളും കൊണ്ടുചെല്ലും. പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ അന്നും കുറവെള്ളമൊഴിക്കുകയും ഇടങ്ങി അരി വീതം വെള്ളോന്മാർ ഭാരാതന്മാരും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാം. അന്നു പുലയന്മാരുടെ പെണ്ണും മറ്റു സ്ത്രീ പുലയക്കന്യാകുമാരും എണ്ണ തേച്ച് അടുത്തുള്ള കളത്തിലോ തോട്ടിലോ വേരുകൾ കളിച്ചുവെക്കും. അന്നത്തരം പെണ്ണിനെ വൃത്തിയാക്കിപ്പിച്ച്, അവളുടെ മുഖത്തു മഞ്ഞളും തേപ്പിച്ചു; പലവിധത്തിലുള്ള വെട്ടുകളും കയ്യിൽ അവളെ കുറവെ വായയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു നിൽക്കും. അവളുടെ ദേഹത്തിൽ വല്ല പ്രേതങ്ങളും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതുകളെ കഴിക്കാൻ തങ്ങളുടെ പീപ്പിയും ചെണ്ടയും കൊണ്ട് ഒരു വാദ്യം നടത്തും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രേതബാധയുണ്ടെങ്കിൽ പെണ്ണു തുളി. അപ്പോൾ അവർ വഴിവാടുകയും ചെയ്തു പ്രേതങ്ങളെ ആവാമിച്ഛാകൊണ്ടുപോയി അടുത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തിന്മേൽ ചെന്ന് ആണിത്താഴ്ത്തും. ബാധയില്ലെങ്കിൽ തുളിപ്പില്ല. എന്നാൽ വാദ്യം നിർത്തിക്കളയും. ബാധയൊഴിവാക്കു കഴിഞ്ഞാൽ സെലാമാരെ നിർത്തി പെണ്ണിനെ വീണ്ടും കളിപ്പിക്കും. അവർ കളിച്ചു വന്നാൽ അവർ മറ്റു സ്വജനങ്ങൾക്കും ഒരു സദ്രിയുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ ക്രിയകളും അവസാനിച്ചു. ഇതു കൊച്ചിയിലും അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലുമുള്ള വള്ളുവപ്പുലയരുടെയിടയിൽ നടപ്പുള്ള സമ്പ്രദായമാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെയിടയിൽ ഇങ്ങനെയൊന്നും പതിവില്ല. എന്നാൽ പെണ്ണുങ്ങൾ തിരണ്ടാൽ അവരെ ചെങ്കുത്താൻ ബാധിക്കും.

അതാണെന്നും, അവരെ കർമ്മാഭിഷാകനായ ബലികളാൽ കഴിക്കണമെന്നെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഇവർക്കു വേണ്ടി ഉണ്ടാകുന്നു.

പുലയർ സ്വയർത്തിൽനിന്നു മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഒരേ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നടത്തുന്നവരും പതിവുമാണ്. ചിലപ്പോൾ വാദ്യം വാദിക്കാൻ ഒരു തറക്കാർ തമ്മിൽ കൂടി കല്യാണം നടത്താറില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവർ തമ്മിലുള്ള ചാർച്ചയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മം അറിവില്ലെങ്കിലും അവരുടെ പൂവ്വികന്മാർ എങ്ങനെയും ഒരു ഭൂമിയിൽനിന്നുമാണ് (മുതലാളന്റെ) അടിമകളായിത്തന്നെക്കൊണ്ടെന്നും, തന്മൂലം എല്ലാവരും ഒരു താവഴിക്കാരായിരിക്കാമെന്നുമാണ് അവരുടെ വിചാരം. മിക്ക സ്ഥലങ്ങളിലും അമ്മവഴിക്കുള്ള അമ്മാമന്റെ മകളെയാണ് ഒരു വൻ കല്യാണം കഴിച്ചുവരാറുള്ളത്.

പുലയരുടെ കല്യാണരീതി ഭാര്യദിക്കിൽ ഭാര്യ വിധമാകുന്നു. കൊച്ചിയിലെ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുട്ടികളെ പ്രായം ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പു കല്യാണം ചെയ്തു കൊടുക്കും. മറ്റുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ നടപ്പില്ല. ഈ നടപ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും കൊച്ചിയിലും അതിന്നു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും കുട്ടികളെ ചെറുപ്പത്തിൽ കല്യാണം ചെയ്തുകൊടുക്കാതിരിക്കുന്നത് അവമാനകരമായി കരുതിവരുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കല്യാണം ചെയ്യാൻ പെണ്ണിനു വകയില്ലാതിരുന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കർമ്മാഭിഷാകനായ കൂട്ടിച്ചെന്നു വരിയിട്ടെടുത്ത് അവളെ അവരിലൊക്കെങ്കിലും തന്നെ കല്യാണം ചെയ്തുകൊ

ടക്കുന്നു. ചിലരുടെയിടയിൽ ഭർത്താവിനെ ലഭിപ്പാൻ കഴിയാത്ത പെണ്ണിനെ ബന്ധുക്കൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകുളയുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ട്. വണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ഈവിധം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളെ വള്ളോന് (മൂപ്പന്) ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തും അവന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ഭരണകീഴിൽ തന്റെ മക്കളിലോക്കെങ്കിലും കെട്ടിക്കൊടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അടിമവ്യാപാരികൾക്കു വില്ക്കുകയോ ചെയ്തമാണു വന്നിരുന്നത്.

ചിലേടങ്ങളിൽ ഭരണ കലാണം ചെയ്യണമെന്ന നോന്നിയാൽ അവൻ മുതലാളന്റെ അടുക്കൽ പോയി വിവരം അറിയിക്കും. അയാൾ കലാണച്ചിലവു

കൊട്ടപ്പാൻ ചുമതലക്കാരനാണ്. അതിനാൽ അയാൾ വഴുവിന്റെ മുതലാളിനും രണ്ടുറപ്പികയും, അമ്പലക്കട അമ്മയ്ക്കും ഒരുറപ്പിക ഏഴണയും, വഴുവിനും നാലണ വിലയ്ക്കും ഒരു കപ്പയും, വരന് ഏഴണ വിലയ്ക്കും ഒരു മുണ്ടും, കല്യാണസ്സുട്ടിയ്ക്കും മൂന്നുറപ്പികയോളവും കൊടുക്കുന്നതാണ്. കല്യാണത്തിന് എല്ലാഓളി പത്തുറപ്പികയോളം ചിലവുണ്ട്. കല്യാണത്തിന്റെ പ്രധാനക്രിയകൾ വരൻ വഴുവിന്റെ വിരലിൽ ഒരു വിഷുളമോതിരം ഇട്ടുവെക്കുകയും, ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയ ബന്ധുചിത്രങ്ങൾക്കു സദ്യ കഴിക്കുകയുമാണ്.

(ഇടരം.)

கெ. பரமേശ்வரகிருஷ்ணன்.

മില പുരാണയിമർശങ്ങൾ

“മിത്തുകൂടെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾ പറ്റിക്കുറപ്പുതന്ന സംഗതികൾക്കെല്ലാം ശരിയായ അടിസ്ഥാനമില്ലെ”ന്നു് ഒരു കൂട്ടരും, “അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്താൻ ആന്തരമായ തത്ത്വത്തെ കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ ബുദ്ധിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെ”ന്നു മറ്റൊരു കൂട്ടരും വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിട്ടു കാലം കുറയായി. ഇതിൽ ഉത്തരവക്ഷാപലംബികളായ പലേ മഹാനാഥരും പുരാണങ്ങളുടേയും ഇതിഹാസങ്ങളുടേയും ആന്തരാത്മത്തെ യുക്തിയുക്തമായും സരസമായും പ്രതിവാദിച്ചു്, നിഷ്പക്ഷപാതികളുടെ സദഭിപ്രായത്തിന്നു പാശ്ചാത്യഭിവിചിതങ്ങളെന്നും പാശ്ചാത്യഭിക്ഷണ

ഒണ്ടനമുള്ള സംഗതിയും പ്രസ്താവയോ
 ഗ്രമാണ്. അതിപ്രാചീനനരായ മഹ
 ഷിവയ്ക്കുനാരുടെ സൂക്തിസ്യധിൽ കാ
 ങ്കം കളങ്കവുമില്ലെന്നുള്ള വസ്തുതത്തുപറഞ്ഞ
 ഏതു സാരഗ്രാഹിയും സമ്മതിക്കുതിരി
 ക്കയില്ല. ജ്ഞിശ്വരനാർ ത്രൈകാലിക
 ങ്കായ തത്വങ്ങളെ തവശ്ശങ്കിതകൊ
 ണ്ടോ ബുദ്ധിബലംകൊണ്ടോ ആരാഞ്ഞ
 റിഞ്ഞു ലോകോപകാരത്തിനുവേണ്ടി മ
 ന്നരൂപേണയോ പുരാണരൂപേണയോ
 ഇതിഹാസരൂപേണയോ ലോകസമക്ഷം
 അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ, അന്ത്യാവദേ
 ശവിധേനയോ മഹോ അവർ സംഘടി
 പ്പിക്കുന്ന കഥാവസ്തുവിനെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ

നമുക്കു ബുദ്ധിബലമില്ലെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷം മാത്രം നോക്കി, 'അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണ്' എന്നു വിധി പറയുന്നതു വലിയ കഷ്ടമല്ലേ? പുരാണസംബന്ധമായി ഞാൻ ഈയിടയിൽ ചെയ്ത ചില വിമർശങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപത്തെ പകർത്തുന്നതു സഹൃദയന്മാർക്കു രുചിപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ ദേവാസുരമഹായുദ്ധത്തെ വർണ്ണിക്കാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. ഫാസ്തവത്തിൽ ദേവന്മാരെന്നും അസുരന്മാരെന്നും രണ്ടു കക്ഷികൾ ഇല്ലെന്നും ആരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ ഈ വർണ്ണനയുടെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിക്കുക. ലോകങ്ങളേയും അവയിലുള്ള ചരാചരങ്ങളേയും 'വിരാട്' പുരുഷന്റെ ഒരോ അവയവങ്ങളായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു വായിക്കാത്തവർ പുരാണപാരായണക്കാരിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നില്ല. വിരാട്പുരുഷനെ സാധാരണ പുരുഷനായി സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം പുരാണലോകങ്ങളും അവയിലെ വസ്തുക്കളും ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമാകുമെന്നു ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതുപോലെ പുരാണപ്രതിപാദിതങ്ങളായ സകലസംഭവങ്ങളും ലൗകികങ്ങളായോ അലൗകികങ്ങളായോ ഭാരത സാരാത്മങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. ദേവാസുരമഹായുദ്ധം നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ അമോരാത്രം ഏടുവിടാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്തകൃമികളുടെ മഹായുദ്ധത്തിന്റെ

പ്രതിച്ഛിന്ദനമാണെന്നു അല്പം ആലോചിച്ചാൽ വ്യക്തമാവുന്നതാണ്.

രക്തത്തിൽ വെളുത്തവയും കറുത്തവയുമായി രണ്ടുതരം കൃമികൾ ഉണ്ടെന്ന് ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയുടെ സഹായംകൊണ്ട് എടുപ്പത്തിൽ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഒരു തുള്ളി രക്തത്തെ ഒരു പാത്രത്തിലാക്കി ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ അത്യന്തമനോഹരമായ ഒരു കാഴ്ച— ഈ കൃമികൾ തമ്മിൽ നടത്തുന്നതായ ഭയങ്കരയുദ്ധം— കാണാം. വെളുത്തവ വലിക്കുന്നോടും കറുത്തവയോ ക്ഷയിക്കുന്നോടും അനാരോഗ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. അപതന്ത്രങ്ങളായ ആഹാരവിഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു കറുത്ത കൃമികൾ പെരുകുമ്പോൾ അവയെ തിന്നൊടുക്കുവാൻ വെളുത്ത കൃമികൾക്കു സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ശരീരത്തിൽ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പാശ്ചാത്യവൈദ്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇവിടെ ആ സംഗതിയെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. വെളുത്ത കൃമികളുടെ സ്ഥാനത്തു ദേവന്മാരെയും കറുത്തവയുടെ സ്ഥാനത്ത് അസുരന്മാരെയും കല്പിക്കുന്നതായാൽ ദേവാസുരമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആന്തരാത്മം ആർക്കും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ദേവന്മാരെ ശുക്ലവർണ്ണന്മാരായും അസുരന്മാരെ കൃഷ്ണവർണ്ണന്മാരായും വർണ്ണിക്കുന്നതുതന്നെ ഇതിന്നു ശരിയായ തെളിവല്ലയോ? പാൽ, നൈ മുതലായവ ദേവന്മാരുടെ ഭക്ഷണസാധനമാണെന്നും മദ്യം, മാംസം, മുതലായ മാറു സാധനങ്ങളെല്ലാം അസുരന്മാരുടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളാണെന്നും വർണ്ണിച്ചതിന്റെ തത്ത്വം പാൽ

മുതലായവയിൽനിന്നു വെളുത്ത കൃമി കടം അധികമുണ്ടാകുന്ന രക്തവും മരവായിൽനിന്നു കറുത്ത കൃമികടം വലിക്കുന്ന രക്തവുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നാണെന്നു തീർച്ചയായും അനുമാനിക്കാം. ദേവന്മാരുടെ അംഗീകാരം ഭൂമിയിൽനിന്ന് ഉയർന്ന പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിലും അസുരന്മാരുടേതു ഭൂമിക്കു താഴെത്താണി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് വായുവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരിക്കണം.

ആയുർവ്വേദമായ ഋഷീശാസ്ത്രം കാട്ടുകൂടിയും ഉയർന്ന പർവ്വതനിരകളിലും വസിച്ചു തപസ്സു ചെയ്തതായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. സമുദ്രതീരം ദുഃഖനാരായണാക്ഷരന്മാരുടെയും പിശാചുക്കളുടെയും അധിവാസഭൂമിയാണെന്നാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. 'ജന്മപ്രഭൃതിദാരിദ്ര്യം ദശവർഷാണി ബന്ധനം സമുദ്രതീരേ-മരണം കിഞ്ചിച്ഛേഷം വിശേഷതഃ' എന്ന ഒരു പഴയ ശ്ലോകവും സമുദ്രതീരത്തിൽ മരണമുണ്ടാകുമെന്നു കാണിക്കുന്നു. രാവണനോ മരീചനോ അവരുടെ കൂട്ടക്കാരോ മാത്രം കടൽക്കരയിൽ തപസ്സു ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിനും ശരിയായ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു ഊഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാർ ഊയിടയിൽ മാത്രമേ കടൽക്കരയിലെ ദോഷം ശരീരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. എന്നാൽ മഹാത്മാക്കളായ ഹിന്ദുജ്ഞിപരന്മാരായാ കട്ടെ എത്രയോ കാലം മുമ്പു തന്നെ ഈ തത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു മേൽ എഴുതിയ സംഗതിയിൽനിന്നും അനുമാനിച്ചുകൂടുകയോ? ലവണവായു ശ്വാസകോശത്തിൽ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ഉപ്പും

സം ഉള്ളതുകൊണ്ട് രക്തത്തിൽ ഒരു വിധം ക്ലോറീം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന് ഊയിടയിൽ ജർമ്മനിക്കാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാർക്കു ദോഷത്തെ ചെമ്പിച്ചല്ലെങ്കിലും രോഗികൾക്കു വളരെ ആപൽക്കരമാണെന്നും വിശിഷ്ടാഷയരോഗത്തിന്നു പ്രത്യേകം ദോഷകരമാണെന്നും ജർമ്മനിയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധവൈദ്യൻ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ലവണമാരുതന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേ പ്രതീക്ഷിച്ച് സമുദ്രതീരങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളായിരുന്ന അഷയരോഗാസ്സത്രികളെല്ലാം പൊളിച്ചു ഉറാനാടകളിലുള്ള കാടകളിലും പച്ചത്തോപത്രകളിലും സ്ഥലമാറ്റം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവത്രെ. തത്പദംഗത്തിൽ അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു ഖ്യാതിക്കു പാശ്ചാത്യന്മാരായ ജർമ്മനിക്കാർ ഊയിടയിൽ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള തത്വത്തെ എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ലാത്തീയതാപസശ്രേഷ്ഠന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാകാം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാകുമല്ലയോ? ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൂർണങ്ങളിൽ ദേവന്മാരെ പർവ്വതക്കൊട്ടുമുടികളിലും അസുരന്മാരെ പാതാളത്തിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പൂർണങ്ങളിൽ ദേവസ്ത്രീകൾക്കു വൃഷ്ടിചാരം നിക്ഷിപ്തമല്ലെന്നാണല്ലോ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഇന്നും നടന്നുവരുന്ന ഒരു വാസ്തവസംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതിയതായിരിക്കണം. ഈ പരിഷ്കരണത്തു കന്യകമാരെ വിലയ്ക്കു വില്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അധികം പേർ വിശ്വസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഒരു സംഭവം പരസ്യമായി നടക്കു

ന്നു. പക്ഷേ ഭൂമിയിലല്ല. ദേവലോകത്താണ്. ഖൗരാണികന്മാരുടെ 'സാൽമൻറ്' പ്രകാരം ഹിമാലയം ദേവലോകത്തോടു സംബന്ധിക്കുന്നു. കവികളും ഈ കാർത്തിൽ പ്രതിപക്ഷം ഭാവിക്കുന്നില്ല. 'ദിവം യദി പ്രാത്ഥയസേ പൃഥ്വീശ്ചമഃ പിതൃഃ പ്രദേശസ്ത്വ ദേവഭൂമയഃ' (സ്വർഗ്ഗത്തിനാണ് നീ തപസ്സു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ചെറുതെയാണ്. നിന്റെ അച്ഛന്റെ- ഹിമാന്റെ- പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം സ്വർഗ്ഗഭൂമികളാണല്ലോ) എന്നു കവികൾ സാർവ്വഭൗമൻ തന്നെ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, സിദ്ധദേവലോകത്തോടു ചേർന്ന ഭാഗമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിർവാഹമുണ്ടോ? അവിടെ ഈ ആറാണ്ടിൽ കൂടി സ്ത്രീകളെ വില്ക്കുന്ന ഒരു ചന്ത കൊല്ലത്തോറും നടത്തിവരുന്നു. എന്നാൽ കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ അനന്തരാഗ്രഹമായ അഭിപ്രായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമാണ്. കൊല്ലത്തിൽ 3 ദിവസം (സാധാരണ മെയിമാസത്തിലാണ്) ഈ ചന്ത ഉണ്ടാകും. അവിടെ ആയിരത്തിലധികം ഉച്ചശിമാർ സന്നിഹിതരാകുന്നു. എത്രയോ അധികം പുരൂരവസ്സുകളും ആ പുണ്യസ്ഥലത്തെ സമലങ്കരിക്കുന്നു. 'പുനണിക്കാകമാർപന്തിനിരക്കുവേ പന്തടിക്കുന്നതുംചിത്രപാടുന്നതും' കണ്ടാനന്ദിക്കുവാൻ ജിതേന്ദ്രിയന്മാരായ 'ചാരുണീവാസ്കു'ന്മാരും ഹാജരാകാതിരിക്കുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദിവസം സിദ്ധസ്വർഗ്ഗഭൂമിതന്നെ. ടിബറ്റ് മുതലായ സ്വർഗ്ഗദേശങ്ങളിൽനിന്നും അശ്വമുഖിമാർ ആ ദിവസങ്ങളിൽ അച്ഛനമ്മമാരോടോ ഉറാ ബന്ധുക്കളോടോ കൂടി അവിടെ അവതരിക്കുന്നു. ഈ പാർവ്വതിമാർ രൂപലാവണ്യംകൊണ്ട് ഏതു ഭൂലോകമത്തകാശിനികളേയും അധഃകരിക്കുമെന്നാണ് അധികാഭിപ്രായം. അച്ഛനമ്മമാർക്ക് അല്പം ഒരു ദക്ഷിണ (50 മുതൽ 200 വരെ 'ഉറുപ്പികയാവാം) കഴിച്ചാൽ പിന്നെ ചന്തയുടെ സമീപത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിക്കുന്ന കാട്ടാളരാജാവിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കളയാപ്പു വെച്ചാൽ കാര്യം കലാശിച്ചു. ഒരാൾക്കു പത്തോ പതിനഞ്ചോ രത്നങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു വാങ്ങുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. ഈ ആവശ്യത്തിന്നു വണ്ടിത്തലിയും സമയനഷ്ടവും സഹിച്ചു ദൂരദേശത്തിൽനിന്നുകൂടി എത്ര പേർ വരുന്നു! സ്വർഗ്ഗസ്ഥത്തിൽ ചൈരാഗ്രം വന്നാൽ ദേവാംഗനയെ സ്വച്ഛന്ദം പരിവൃജിക്കാം. ദേവാംഗനയ്ക്കും പരിവൃജിക്കാം. ഒന്നാമതു പാഞ്ഞ മാതിരിയാണെങ്കിൽ പക്ഷതി പണം മടക്കിക്കിട്ടും. ദേവാംഗന പോകുന്നതായാൽ മുഴുവനും മടക്കിക്കിട്ടും. സൗകന്ത്യപ്പെട്ടാൽ അധികസംഖ്യയ്ക്ക് അന്യനു വില്ക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ഇങ്ങിനെ തൃക്കതകളായ ദേവസ്ത്രീകൾ അടുത്ത ചന്തയിൽ വന്നു വേറെ ആളെ സ്വീകരിക്കും. ചാരിത്രശുദ്ധിക്കു മാലിന്യമില്ല. സന്താനങ്ങളുണ്ടായാൽ ചിലപ്പോൾ ശകുന്തളയുടെ ദശയെ അവലംബിക്കും. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം കാട്ടാളത്തമ്പുരാന് (ഇദ്ദേഹം ഒരു ദേവനായിരിക്കണം) തിരുമുൽക്കാര്യം കഴിക്കണം. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു വന്നതായിരിക്കണം. പുരാണകാലത്തു വണ്ണിക്കപ്പെട്ടപോലെ തന്നെയായിരിക്കണം

വിടെ അവതരിക്കുന്നു. ഈ പാർവ്വതിമാർ രൂപലാവണ്യംകൊണ്ട് ഏതു ഭൂലോകമത്തകാശിനികളേയും അധഃകരിക്കുമെന്നാണ് അധികാഭിപ്രായം. അച്ഛനമ്മമാർക്ക് അല്പം ഒരു ദക്ഷിണ (50 മുതൽ 200 വരെ 'ഉറുപ്പികയാവാം) കഴിച്ചാൽ പിന്നെ ചന്തയുടെ സമീപത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ എഴുന്നള്ളിത്താമസിക്കുന്ന കാട്ടാളരാജാവിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കളയാപ്പു വെച്ചാൽ കാര്യം കലാശിച്ചു. ഒരാൾക്കു പത്തോ പതിനഞ്ചോ രത്നങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു വാങ്ങുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. ഈ ആവശ്യത്തിന്നു വണ്ടിത്തലിയും സമയനഷ്ടവും സഹിച്ചു ദൂരദേശത്തിൽനിന്നുകൂടി എത്ര പേർ വരുന്നു! സ്വർഗ്ഗസ്ഥത്തിൽ ചൈരാഗ്രം വന്നാൽ ദേവാംഗനയെ സ്വച്ഛന്ദം പരിവൃജിക്കാം. ദേവാംഗനയ്ക്കും പരിവൃജിക്കാം. ഒന്നാമതു പാഞ്ഞ മാതിരിയാണെങ്കിൽ പക്ഷതി പണം മടക്കിക്കിട്ടും. ദേവാംഗന പോകുന്നതായാൽ മുഴുവനും മടക്കിക്കിട്ടും. സൗകന്ത്യപ്പെട്ടാൽ അധികസംഖ്യയ്ക്ക് അന്യനു വില്ക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ഇങ്ങിനെ തൃക്കതകളായ ദേവസ്ത്രീകൾ അടുത്ത ചന്തയിൽ വന്നു വേറെ ആളെ സ്വീകരിക്കും. ചാരിത്രശുദ്ധിക്കു മാലിന്യമില്ല. സന്താനങ്ങളുണ്ടായാൽ ചിലപ്പോൾ ശകുന്തളയുടെ ദശയെ അവലംബിക്കും. അച്ഛനമ്മമാരുടെ സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം കാട്ടാളത്തമ്പുരാന് (ഇദ്ദേഹം ഒരു ദേവനായിരിക്കണം) തിരുമുൽക്കാര്യം കഴിക്കണം. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം കാലാന്തരത്തിൽ പരിഷ്കാരംകൊണ്ടു വന്നതായിരിക്കണം. പുരാണകാലത്തു വണ്ണിക്കപ്പെട്ടപോലെ തന്നെയായിരിക്കണം

ആചാരം. ആകപ്പാടെ ആലോചിച്ചാൽ പൂരാണങ്ങളിൽ വണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദേവാംഗനാവൃത്താന്തം ഏതാദേശമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയല്ലെന്ന് എങ്ങിനെ വാദിക്കാം?

ഇങ്ങിനെ ഓരോ സംഭവങ്ങളേയും

നാം താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ പൌരാണികകഥകളത്രയും വാസ്തവത്തെ കുറിക്കുന്നവയാണെന്നും, എന്നോ ഗാഢമായ ഒരു അന്തസ്സാരം അക്ഷരപ്രതി കളിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആർക്കും മനസ്സിലാകും.

യു. പി. ശങ്കുണ്ണി മേനോൻ.

മണപ്പാറ.

മണപ്പാറ എന്ന നാടു ചോറ്റവാഴയ്ക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന വീതി കുറഞ്ഞ ഒരു കടൽപ്പാറമാണ്. ഇതു ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ പൊന്നാനി താലൂക്കിൽ പെട്ടതും കൊച്ചിസ്റ്റീമയെ സമുദ്രതീരത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു പ്രദേശമാകുന്നു. ഈ ചെറിയ പ്രദേശം കേരളചരിത്രത്തിൽ എത്രയും വലിയ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ആകൃതിയിൽ ഈച്ചുവാളുപോലെ കിടക്കുന്ന ഈ പ്രദേശം പ്രകൃതിയിലും ഏകദേശം ഈച്ചുവാളിനോടു തുല്യമായിരുന്നു.

ആദികാലത്തെ ചരിത്രത്തിൽ മണപ്പാറ ശാക്കരപ്രളവിന്റെ വകയായിരുന്നു എന്നാണു കാണുന്നത്. ഇപ്പോൾ ആ പ്രളവംശം കുറിച്ചിട്ടുള്ള പോയി. ആ വംശത്തിലെ ഒട്ടവിലുത്തെ പ്രളവം തന്നെ പഴയഞ്ചേരി നായർവീട്ടിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പുത്രൻ ഈ പ്രദേശവും ഇരുപത്തഞ്ചായിരം നായന്മാരേയും പുത്രാവകാശമായിക്കൊടുക്കുകയും, തന്റെ കുടുംബ

ക്കാൽ മണപ്പാറത്തിന്മേൽ അവകാശമില്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയഞ്ചേരി നായന്മാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പടയാളികളും ആശ്രിതന്മാരുമാകയാൽ ആ വഴിക്കു മണപ്പാറ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അധികാരത്തിന്നു കീഴടങ്ങി.

പണ്ടു കേരളത്തിൽ അനേകം രാജാക്കന്മാരും അവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും യുദ്ധവും ആയിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ അനേകകാലത്തോളം നടത്തിയിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളാണ്. കൊല്ലവർഷം ൭൩൦൦ ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം വളരെ പ്രബലമായി വന്നു. കൊല്ലം 675-ാമാണ്ടിൽ പോതുഗീസ്സുകാർ വന്നതിന്നു ശേഷം ഉദ്ദേശം 250 കൊല്ലംവരെ ഇവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും യുദ്ധമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു കൊച്ചിരാജാവിനോടടുത്തുവാനുള്ള തരം മണപ്പാറത്തിൽപ്പെട്ട

ചോറുവായും കൊടുങ്ങല്ലൂരും കൂടി കറവ
ശിക്കായിരുന്നു. അതിനാൽ മണപ്പുറത്തെ
പ്രളവായ പഴയഞ്ചേരി നായരെപ്പോ
ലെ കൊടുങ്ങല്ലൂരരാജാവും സാമൂതിരി
പ്പാട്ടിലെ അധീനത്തിലായിരുന്നു.

കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും രാജാ
ക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള വിരോധം വർദ്ധിപ്പി
ച്ച സ്വന്തം നേടുവാൻ വിദേശീയരായ
കച്ചവടക്കാർ തരുന്നോക്കിക്കൊണ്ടിരു
ന്നു. ലന്തക്കാർ കൊച്ചിയുമായി പല
എടവാടുകളും ധനസംബന്ധമായി പല
വലിയ ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊ
ണ്ട് അവർ എപ്പോഴും കൊച്ചിരാജാവി
ന്റെ ബന്ധുക്കളാണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തി
ന്റെ അതിർത്തിക്കടുത്തു സാമൂതിരിക്കെ
ന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ
സാമൂതിരി ലന്തഗവണ്ണരുടെ സഖ്യം സ
മ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിക്കും. ഗവണ്ണർ പല
പ്പോഴും അതിന്നു വഴിവെപ്പിച്ചിട്ടു. പിന്നെ
ക്കൊ കാലത്തേക്കു ലന്തക്കാരും സാമൂതി
രിയും തമ്മിൽ യുദ്ധമായി. ഇങ്ങിനെയു
ണ്ടാവുന്ന യുദ്ധങ്ങൾക്കു രംഗമായിത്തീ
ർന്നു മണപ്പുറമായിരുന്നു.

കൊല്ലം 771-ാമാണ്ടിൽ സാമൂതി
രിപ്പാട്ടിലേക്കു ലന്തക്കാരെക്കൊണ്ടിരു
ത്തു കൊടുങ്ങല്ലൂര രാജാവിന്റെയും പഴയ
ഞ്ചേരി നായരുടെയും പേരിൽ തനിക്കു
ള്ള മേലധികാരം സാമൂതിരി ലന്തക്കാര
ക്കൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. അതോടുകൂടി മ
ണപ്പുറവും ലന്തക്കാരെക്കൊള്ളു. ഉടനെ
ലന്തക്കാർ മണപ്പുറത്തുള്ള ചോറുവായ
എന്ന പ്രദേശത്തു ഒരു കോട്ട കെട്ടിയുറ
പ്പിക്കുകയും, മേലിൽ സാമൂതിരിയുടെ

ആക്രമണം ഉണ്ടാവുന്ന പക്ഷം തടുത്തു
നില്ക്കാനുള്ള എല്ലാ സാമഗ്രികളും അവി
ടെ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തു.

ചോറുവായിലെ കോട്ട ഒരു നല്ല
ലക്ഷണമല്ലെന്നു സാമൂതിരിപ്പാടു വിചാ
രിച്ചു. ആ കോട്ട പിടിക്കാതിരുന്നാൽ
തന്റെ രാജ്യത്തേക്കു ലന്തക്കാർ നിമി
ത്തം മേലിൽ കഠിനമായ പല ആവത്തു
കളും നേരിട്ടേക്കാമെന്നും സാമൂതിരിക്കു
തോന്നി. ഈ വിചാരത്താൽ സാമൂതി
രി ശക്തിയേറിയ ഒരു സൈന്യം ശേഖരി
ച്ച് ഒരു ദിവസം രാത്രി പെട്ടെന്നു ചെന്നു
ചോറുവായിലെ കോട്ട വളഞ്ഞു പിടിച്ചു
കരസ്ഥമാക്കി. 1715 ജനുവരി 22-ാം-നു-
(കൊല്ലം 776) യാണ് ഈ സംഭവം
നടന്നത്. അന്നത്തെ ലന്തഗവണ്ണരായ
'ചാറാണുകെട്ടർ' എന്നൊക്കുടെ ചോ
രായും ഭീരുതമ്പുമാണിങ്ങിനെ കോട്ട
കൈവിട്ടുപോവാൻ കാരണമെന്നാണ്
ലന്തക്കാർ വിചാരിച്ചത്. ഈ ഗവണ്ണരു
ടെ പേരിൽ സ്വാമിദ്രോഹം എന്ന കാര്യം
ചുമത്തി പിന്നീടു ചില വിചാരണകളും
മറ്റും നടത്തുകയുമുണ്ടായി.

ഏതായാലും കോട്ട കൈവിട്ടതു
കൊണ്ടുള്ള വ്യസനവും കോപവും ലന്ത
ക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു പുകഞ്ഞുകൊ
ണ്ടിരുന്നു. മേലിൽ കേരളദേശത്തു ല
ന്തയുടെ ശക്തി നിലനിൽക്കുന്നതിന്നു ത
ക്കരായ സൈന്യം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നു
നിശ്ചയിച്ച് ആയിരത്തഞ്ഞൂറു പടയാളി
കളും 'വില്യംബേക്കർ ജേക്കബ്സ്' എ
ന്ന സേനാനായകനുമായി 'ജോഹന്ന
സ്റ്റ് ഫെർട്ടൻബർഗ്' എന്ന ലന്തഗവ
ണ്ണർ 1716 നവമ്പർ 23-ാം-നു- കൊച്ചി
യ്ക്കു ചെന്നു. ഇയ്യൊളുടെ വരവു സാമൂ

തിരിപ്പാട്ടിലെ ശിക്ഷിക്കാനായിരുന്നു. ഇവർ എത്തിയ വിവരവും വന്നതു സാമൂതിരിയെ ശിക്ഷിപ്പാനാണെന്നുള്ള സംഗതിയും കേരളത്തിലെ പല പ്രഭുക്കന്മാർക്കും പരസ്യമായി അറിവുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെ അറിയിക്കപ്പെട്ട 24 പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ അവയുടെ അത്മത്തോടും സ്ഥലവിവരണത്തോടുംകൂടി 'ഷെയിൻ വാൻ ഗോളനീസ്സിന്റെ' മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ആരംഭത്തിൽ 3226 വെള്ളക്കാരും 1000 ലന്തക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വലിയ സൈന്യം 1717 ഫിബ്രവരി 26-ാംനാൾ ചേറുവായിൽ ചെന്നെത്തി. ഈ പുറപ്പാട് മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞ സാമൂതിരിപ്പാട്ന ചേറുവായ കോട്ടയിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം 20 നാഴിക തെക്കുള്ള പാപ്പിനിവട്ടം എന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു മരക്കോട്ട കെട്ടി തമ്പടിച്ചുകൂടി. ലന്തപ്പട്ടാളക്കാർ സാമൂതിരിയുടെ രണ്ടായിരം നായന്മാരെ കൊന്ന പാപ്പിനിവട്ടത്തെ ആ കോട്ട കയ്യാലാക്കി. ഈ യുദ്ധം നാട്ടുകാരെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുത്തി. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു വളരെ കൊല്ലത്തിന്നു ശേഷവും പാപ്പിനിവട്ടം പ്രദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ സുലഭമായി കാണാമായിരുന്നുവത്രെ. പാപ്പിനിവട്ടത്തുനിന്നു ലന്തക്കാർ ചേറുവായിൽ ചെന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ തോല്പിച്ച് ആ കോട്ടയും പിടിച്ചു. പിന്നെ ഉറവെമ്പന്തൂർ എന്ന ദിക്കിൽ വെച്ച് ഒരു ചില്ലാ യുദ്ധമുണ്ടായി. അതിലും സാമൂതിരി തോറ്റു. ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നായപ്പോൾ സാമൂതിരി സന്ധിസംസാരം തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി സാ

മൂതിരി പാപ്പിനിവട്ടം, മണപ്പാറം ഈ നാടുകളെ ലന്തക്കാർക്ക് യുദ്ധച്ചിലവിലേക്കു പണയമായി പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ വിട്ടുകൊടുത്തു. ഇതിന്നു പുറമെ കരയധികം ദ്രവ്യവും സാമൂതിരി ലന്തക്കാർക്ക് കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷെ ഈ കരാറിൽ മണപ്പാറം നാടിന്റെ അവകാശം തനിക്കാണെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട് പ്രത്യേകം കാണിച്ചിരുന്നു. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മന്ത്രിമാരിലൊരാളും വലിയ ജന്മിയുമായ ധമ്മോത്തുപണിക്കർ ചേറുവായിൽവെച്ചുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ലന്തക്കാർക്ക് വളരെ ദ്രോഹങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മേല്പറഞ്ഞ കരാറിൽ ധമ്മോത്തുപണിക്കരെ സാമൂതിരിപ്പാട്ന എല്ലാ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽനിന്നും പിരിക്കണമെന്നും, ലന്തക്കാർ പിടിച്ചതും അവർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തതുമായ നാട്ടിനകത്തു പണിക്കർക്കുള്ള എല്ലാ ഭൂമികളും സ്വത്തുക്കളും ലന്തക്കാരെക്കൊതുങ്ങണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, പാപ്പിനിവട്ടത്തിന്റെ വടക്കെ അതിരിൽ തൃപ്രയാർ ക്ഷേത്രത്തിന്നു സമീപമായി ധമ്മോത്തുപണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്ന വസ്തുവശകളെല്ലാം ലന്തക്കാരെക്കൊതുങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ പല അവകാശവാദങ്ങൾക്കും പല യുദ്ധങ്ങൾക്കും പാത്രമായിത്തീർന്ന മണപ്പാറത്തെ 1776-ൽ ലന്തക്കരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഫൈദാബാദ്, പിന്നെ 1790-ൽ ഫൈദാബാദെ മകൻ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കൈവശത്തിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരും കയ്യേറി. പിന്നീട് സാമൂതിരിപ്പാട്ന മണപ്പാറത്തെപ്പറ്റി തനി

ക്കുള്ള ഉടമാവകാശം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും അതു സ്വീകരിച്ചില്ല.

കേരളചരിത്രത്തിൽ ഇത്രയും പ്രസിദ്ധമായ മണപ്പാറം നാട് ഒരു കാലത്തു പഴയബ്രൈനിയരുടെ വകയായിരുന്നുവെന്നു പാകയുണ്ടായല്ലോ. ഈ പഴയബ്രൈനിയർ വീട്ടുകാർ പണ്ടുതന്നെ പല താവഴികളായിത്തീർത്തിരുന്നു. ആ

താവഴികളിൽ ഓരോന്നും കാലക്രമേണ പല ശാഖകളായിത്തീർത്തി. അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു മരമെന്നപോലെ ശാഖോപശാഖകളായിത്തീർത്തി ഈ പഴയബ്രൈനിയർവാട്ടിലെ ചില ശാഖകൾ ഇന്നും വളരെ ജന്മവസ്തുക്കളോടും പദവികളോടുംകൂടി ഇരിക്കുന്നുണ്ട്.

കുമാരമാസ്.

പത്രാധിപർ*

(ഒരു ചെറുകഥ)

എന്റെ ഭാര്യ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ഞാൻ 'പ്രഭു'യുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ മനസ്സികത്തിയിരുന്നില്ല. വാസ്തവം പറയാണെങ്കിൽ ആ കുട്ടിയെ (പ്രഭുയെ) പററി വിചാരിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം അവളുടെ അമ്മയെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്.

അക്കാലത്തു പ്രഭുയുമായി എനിക്ക് ഒരു ബന്ധം സാധാരണനിലയിൽനിന്ന് ഒട്ടും കവിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ ബന്ധം ഇത്രമാത്രമായിരുന്നു: അവളെ ഞാൻ എടുത്തു താലോലിക്കും; അവളുടെ അച്ഛൻ മധുരങ്ങളായ കളഭാഷണങ്ങളെ ഞാൻ വളരെ രസമായി കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും; എടുക്കുമ്പോൾ അവൾ ചിരിക്കുന്നതും കളിക്കുന്നതും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, ഈ ചിരിയും കളിയുമൊക്കെ എനിക്ക് ഒരു നേരത്തോ

ളും സുഖമായിത്തോന്നുമോ അത്ര നേരത്തോളമേ ഞാനവളെ ലാളിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എപ്പോഴാണോ അതെനിക്ക് അല്പം ഉപദ്രവമായിത്തോന്നുന്നത് അപ്പോൾ ഞാനവളെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കും.

ഒടുവിൽ എന്റെ ഭാര്യയുടെ അകാലമരണത്തോടുകൂടി അമ്മയുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് എന്റെ കയ്യിലേക്ക് അവൾ പകരേണ്ടിവന്നു. ഞാനവളെ എന്റെ ഹൃദയത്തോട് അധികം അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ അമ്മയില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ പൂർണ്ണാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വളർത്തേണ്ടത് എന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതിനെക്കാളധികം, വിഭാഗ്യനായ അച്ഛനെ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു സുഖിപ്പിക്കേണ്ടതുതന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് അവളാണോ

* നർ. രവിനന്ദനാചാര്യർ എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ ഏകദേശം ആണ്.

വിചാരിച്ചത് എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. അതെങ്ങിനെയാക്കിലുമാകട്ടെ, ഒന്നു തീർച്ചയാണ്: ആരാം വയസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചതോടുകൂടി അവർ ഒരു വലിയ ഹൃദയനായകരുടെ സ്ഥാനം നടിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ ചെറിയ കുട്ടി തന്റെ അച്ഛന്റെ ഏകരക്ഷാധികാരിയായി വന്നു എന്നുള്ളത് അവളുടെ ചേക്കുക്കുളത്തിനു വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു.

അവളുടെ ഈ നാട്ടുത്തെപ്പറ്റി എനിക്ക് ഉള്ളിൽ അല്പം ചിരിയാണുണ്ടായതെങ്കിലും, അവളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ എല്ലാം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്നെ അവൾക്കധീനമാക്കിക്കൊടുത്തു. ഞാൻ ഒരു കാര്യത്തിനും പോരാത്തവനെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നു. എന്റെ എല്ലാ അന്വേഷണങ്ങളും 'പ്രഭു'തന്നെ ചെയ്തു എന്നായി. ഇങ്ങിനെ, ഞാൻ എത്രയെത്രയ്ക്കു കാര്യത്തിന്നു പോരാത്തവനായിത്തീർന്നുവോ അത്രയ്ക്കത്രയ്ക്കു അവർ സന്തോഷിച്ചതേ ഉള്ളൂ. എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഞാൻ തന്നെ അയക്കോലിന്റേൽ നിന്നെടുക്കുകയോ എന്റെ കടയെടുപ്പാൻ ഞാൻ തന്നെ പോവുകയോ മറ്റോ ചെയ്താൽ അവർ കലശലായ പരിഭവം ഭാവിച്ചു മുഖം വീപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്നതും, ഞാനവളുടെ ചില അധികാരങ്ങൾ തട്ടിപ്പറിച്ചതുപോലെ നടിക്കുന്നതും കാണാറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഞാനവൾക്കു ഒരു 'കുളിപ്പണ'മായിത്തീർന്നു. അവളുടെ ജീവദശയിൽ ഒരിക്കലും ഈ അച്ഛനെപ്പോലെ ഒരു കുളിപ്പണമാനം അവൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അച്ഛന്റെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പിക്കുന്നതിലും, വ

സ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുന്നതിലും, എന്നിന്, അച്ഛനെ കിടത്തി ഉറക്കുന്നതിലുംകൂടി അവർ അതിയായി ജാഗ്രത വെച്ചിരുന്നു. അവളെ കണക്കുശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളും ആരംഭപാഠവും പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്ക് അച്ഛന്റെ അധികാരം പ്രയോഗിപ്പാൻ ആകൂ. കപ്പാടെ ദൈവസരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അക്കാലത്ത് എന്റെ മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരത്തിന്നും സുഖക്കേടിന്നും എടുത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടിയെ' വളർത്തുന്നതിൽ എനിക്കൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും നേരിട്ടില്ല. എന്നാൽ, അവൾക്കു അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ മതിയായ സ്ത്രീധനം കൊടുപ്പാൻ പണം എവിടെനിന്നുണ്ടാവും എന്ന ഒരു വിചാരം എന്റെ മനസ്സിനെ എടുത്തുടയ്ക്കു ക്ലേശിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവൾക്കു ഞാൻ ശരിയായ വംശാഭിമാനം നൽകണമെന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ അവർ മൃഗമായ ഒരു വരന്റെ അധീനത്തിലാണെന്നു പെട്ടെന്നുതെളിയിച്ചതാണ് സംഭവിച്ചുകൂടാത്തത്? അതു പാടില്ല; അവളെ അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ കൊടുക്കുവാൻ പണമില്ലെന്നുള്ള പ്രതിബന്ധം വരുവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ടു കുറെ പണം സ്വന്തമാക്കണമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഗവണ്മെന്റോപ്പീസ്സുകളിൽ ഉദ്യോഗം കിട്ടുവാൻ പ്രായാധിക്യത്താൽ എനിക്കു താമസമില്ലെന്നായില്ല. മറ്റു പല ആപ്പീസ്സുകളിലുമാണെങ്കിൽ അതിന്നു തക്കവണ്ണം ജനസാധാരണവും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എങ്ങിനെയാണ് പ

ണം സമ്പാദിക്കേണ്ടത്? വളരെ ആലോചന ചെയ്തതിനു ശേഷം ഒരു വഴി കണ്ടെത്തി. സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ച പുസ്തകങ്ങളെഴുതി പണം സമ്പാദിക്കാമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

ഒരു കാർഷ്വത്തിനും ഉപകാരമില്ലാത്ത രമാർ ആഡംബരത്തിനു കൊള്ളാം; മറ്റൊരു വ്യവസായത്തിലും ഫലപ്രാപ്തിയില്ലാത്ത രമാർക്കു സാഹിത്യത്തിൽ ജയം കിട്ടും. നിങ്ങൾ ഒരു മുളംകാരിയെടുത്ത് അതിനൊരു ദ്വാരമുണ്ടാക്കിയാൽ പിന്നെ അതിനുള്ളിൽ എണ്ണയോ വെള്ളമോ ആക്കി സൂക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതായത്, ആ മുളംകാരിയ്ക്കു ദ്രവദ്രവ്യങ്ങളെ പിടിച്ചുനിർത്താനുള്ള ശക്തി നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ, ആ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടെ നിങ്ങൾ ഊതുക്കയാണെന്നു വെക്കുക. അപ്പോൾ അതു മധുരമായ സംഗീതസ്വരം പുറപ്പെടുവിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതുപോലെയാണ്, മറ്റു കാർഷ്വങ്ങൾക്കു പറ്റാത്തവർ സാഹിത്യത്തിൽ വിജയം നേടുന്നത്. ഈ വിചാരത്താൽ ധൈര്യപ്പെട്ടു പണം സമ്പാദിക്കാനായി ഞാൻ സാഹിത്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു.

ആദ്യം ഞാനൊരു പ്രമുഖനായ നാളികരണിയുണ്ടാക്കിയത്. അതു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അതു നാടകമയിൽ അഭിനയിക്കുകയ്ക്കു ചെല്ലുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ യശസ്സിന്റെ സ്വാദു അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വീണ്ടും അതിനെ പിന്തുടരുന്നവരുള്ള ആഗ്രഹത്തെ നിർത്തുവാൻ എന്നാൽ സാധ്യമായില്ല. ഞാൻ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഉത്സാഹത്തോടു കൂടി എല്ലാദിവസവും പ്രമുഖനായ എഴു

തിക്കൊണ്ടു തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആ അസമരങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ 'പ്രഭ' മന്ദഘോഷത്തോടുകൂടി പതുക്കെ അടുത്തുവന്ന് 'അച്ഛാ! കുളിക്കാൻ സമയമായല്ലോ' എന്ന് എന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തും. അപ്പോൾ 'പോ പോ! ഞാൻ വളരെ തിരക്കായി ഒരു പണിയെടുക്കുകയാണെന്നു നീ കാണുന്നില്ലേ? എന്നെ വെറുതെ ശല്യപ്പെടുത്തേണ്ട' എന്നു ഞാൻ അപകൃഷ്ടനേരെ ശുശ്രൂഷയെടുക്കും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ആ സാധുക്കളി, പെട്ടെന്നു തിരികെടുക്കുകയാൽ ഇരുട്ടണഞ്ഞ വിളക്കുപോലെ നിഷ്പ്രഭമായ മുഖത്തോടുകൂടി ആരും കാണാതെ പോകുകയുണ്ടായു. ദാസിമാരെയെല്ലാം ഞാൻ ശകാരിച്ചയ്ക്കും. വാലിയകാരെ പ്രഹരിക്കും. ധർമ്മക്കാരെ ഉമ്മാത്തു വന്നു പാട്ടുപാടുമ്പോൾ ഞാൻ വടിയെടുത്തു പിന്നാലെ ഓടും. എന്റെ ആപ്പീസ്സുമുറി നിറഞ്ഞുവഴിക്കു തൊട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് വഴിയാത്രക്കാർ ചിലപ്പോഴൊക്കെ വന്ന് എന്നോടു വഴി ചോദിക്കും. അപ്പോൾ ഞാൻ 'അനന്തൻകാട്ടിലേക്കു'ള്ള വഴിയാണ് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാനുള്ളത്. എന്തിനു പറയുന്നു? ഞാൻ ഇപ്പോൾ ക്ഷോഭജനകമായ ഒരു പ്രമുഖനായ എഴുത്തുകാരനായി എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ആരും തന്നെ ഗൗരവമായി വിചാരിച്ചില്ല.

വെക്കു, ഇത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടിട്ട് എന്തിനു കിട്ടിയതെന്താണ്? വെറുതെ യശസ്സുവിനോദവും മാത്രം. ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം 'പണം' അധികമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. പ്രമുഖനായ മഴുതാത്ത അച്ഛന്മാരുടെ വെണ്മക്കൾക്കെല്ലാം പാക

നീതി ആ പ്രദേശത്തു വിവാഹം ചെയ്യാൻ പ്രായമായിട്ടുള്ള ആൺകുട്ടികൾ പൂർണ്ണവയസാകുമ്പോഴായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതുകൊണ്ടൊന്നും എന്റെ മനസ്സ് ഇളകിയില്ല. സാഹിത്യപരിശുമാകൊണ്ടു ഞാനുദ്ദേശിച്ച കാര്യം സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് എനിക്കു തീരെ തോന്നിയില്ല.

അതുമല്ല, അപ്പോൾ എനിക്കു വേറെ യൊരു പദ്ധതായ അവസരവും കിട്ടി. ജാമീർഗ്രാമം എന്ന പ്രദേശത്തെ ഒരു ജന്മി ആയിട്ട് ഒരു വഞ്ചനാപത്രം തുടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പത്രാധിപരായാൽക്കൊള്ളാമെന്ന് എന്നോട് പേക്ഷിച്ചു. ആ സ്ഥാനം ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ കീഴ്ത്തി മനുഷ്യരിലേക്കുവാനിടയായി. ആദ്യം ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ ഞാൻ വളരെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയേറിയ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകകാരണമായി ജനങ്ങൾ എന്നെ പൂർവ്വധികം അറിയത്തുടങ്ങി. ഞാൻ തെരുവീഥിയിൽക്കൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ 'ഇദ്ദേഹമാണ് പത്രാധിപർ' എന്ന് എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്റെ തലയിൽ മുപ്പള്ളതിലും അധികമായി ഞാനറിയാത്ത ചില യോഗ്യതകൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായതായി എനിക്കുതന്നെ തോന്നിത്തുടങ്ങി.

ജാഫർഗ്രാമത്തിനടുത്ത് ആഫീർ ഗ്രാമം എന്നൊരു ദേശമുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമത്തിലും ഒരു ജനിയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ജനികളും തമ്മിൽ ഏപ്രോഴം ആഭിജാത്രവഴക്കുകളും കേസ്സും കൂട്ടവും നടന്നിരുന്നു. ചില സമയങ്ങളിൽ ഇവർ തമ്മിൽ കായികമായ ബലാബലം ത

നെ പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. അതിനാൽ സ്ഥലത്തെ മജിസ്ട്രേട്ട് ഇവരോട് നല്ലനടപ്പിനു ജാമ്യം വാങ്ങി. അതിനുശേഷമാണ്, ഇവരിലൊരാൾക്കു മറ്റൊരു ശകാരിപ്പാനുള്ള ഒരു ശമ്പളക്കാരന്റെ സ്ഥാനം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചത്. ഞാനെന്റെ സ്ഥാനവല്പുഷ്ഠിയിന്നനുസരിച്ച പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ വളരെ ശക്തിയുള്ളവയും കുറിക്കുകയുള്ളവയുമായിരുന്നതിനാൽ ആഫീർഗ്രാമത്തിലെ ജനിയുടെ തല പൊങ്ങാതെയായി. അയാളുടെ തറവാട്ടുമാന്യതയേയും ക്ലമമമിയേയും ഞാനെന്റെ മചികൊണ്ടു കറുപ്പിച്ചു. ഈ കാലത്തൊക്കെ എന്തെപ്പാറി എനിക്കുതന്നെ നല്ല തൃപ്തിയും ബഹുമാനവും തോന്നിയിരുന്നു. ഞാൻ കുറച്ചു തിടിക്കുകൂടി ചെയ്തുവോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. ഒരുസാധാരണപുരുഷന്റെ മുഖത്തന്നപോലെ എന്റെ മുഖത്ത് എപ്പോഴും പരമാനന്ദം ചിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാരമ്പര്യവും മമ്മഭേദവുമായ അലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടി ആഫീർഗ്രാമത്തിലെ ജനിയുടെ നേരെ ഞാൻ ചെയ്ത ശകാരപ്രയോഗങ്ങൾ ജാഫീർഗ്രാമക്കാരെ പാടല്ലാതെ ചിരിപ്പിച്ചു, ചിരിച്ചുചിരിച്ച്, അധികം മൂത്ത വെള്ളരിക്ക പൊട്ടുന്നതുപോലെ, അവരുടെ കടൽ നറുങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോൾ എന്റെ സാമയ്ക്കുത്തൊപ്പാറിഎനിക്കുതന്നെ എന്തെല്ലാതെ ഒരു ബഹുമാനമുണ്ടായി. എന്തിനു പാവയുന്മേലാണ് ജീവിതം വളരെ ആനന്ദമയമായിത്തീർന്നു. ,

എന്നാൽ, ആഫീർഗ്രാമക്കാരും ഭട്ടവിൽ ഒരു പത്രം ആരംഭിച്ചു. ആ പത്രം

എന്നാൽ, ആഫീർഗ്രാമകാരും ഒടുവിൽ ഒരു പത്രം ആരംഭിച്ചു. ആ പത്രം

കാരുടെ ശകാരം സാഹിത്യത്തിനുള്ള വ്യംഗ്യമുദാദയെ വിലവെക്കാതെ കേവലം തൂണു രൂപത്തിലായിരുന്നു. അപ്പോഴെങ്കിലും അക്കാലം, കൂടുതൽ പച്ച ഭാഷയിൽ, കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖത്തു കരിതേക്കത്തക്കവിധം അത്ര പച്ചയായിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലം ഏതെന്നാൽ, ആ രണ്ടു ഗ്രാമക്കാക്കും സംഗതികളെല്ലാം പ്രകൃതമായി മറന്നു പോയതായിരുന്നു. ഞാനാകട്ടെ, മൂലാദയെ ലംഘിക്കുന്നതിലുള്ള വൈമനസ്യം കൊണ്ടും, എന്റെ ഭാഷയിലുള്ള അർത്ഥ കല്പനകൾ വേണ്ടവിധം മറന്നു പോകാൻ തക്ക പ്രാപ്തി എന്റെ ശത്രുക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും വല്ലാതെ കഴിഞ്ഞു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ എനിക്കാണു വാസ്തവത്തിൽ ജയമുണ്ടായതെങ്കിലും, എന്റെ വായനക്കാർ ആ ജയത്തെ അറിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ഒരു നില്പുക്കളിലൂടെയും മറ്റും ഏറ്റവും ഞാൻ സാഹിത്യസംബന്ധമായുള്ള ലേഖനമുദാദയെപ്പറ്റിയെല്ലാ പ്രസംഗമാണെഴുതിയത്. പക്ഷെ, ഞാൻ ആ ചെറുതു വലിയ തൊഴിലെന്ന് പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. മാന്യജനകമായിട്ടായെന്നു കേൾക്കുകയും ഗൗരവമായിട്ടായെന്നു തിന്മയായെന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു, എന്റെ സമജീവികളെ മൂലാദയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം വിപരീതമായ ഫലത്തെയാണുണ്ടാക്കിയത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ, എന്റെ പ്രഭു മുഖത്തോടു കാട്ടിയിരുന്ന സ്വഭാവ

ത്തിൽ ഭേദഗതി വന്നതുടങ്ങി എന്നു നീക്കം മനസ്സിലായി. എനിക്കു സാധാരണ കിട്ടാറുള്ള ബഹുമാനിക്കു ക്ഷയം തട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നല്ലാ, അതിന്റെ ഗുണത്തിനും കാവ്യ കണ്ടുതുടങ്ങി. ഞാൻ തെരുവീഥിയിലിറങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ ലേഖനങ്ങളെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ആരും പറയാതെ യുദ്ധത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, ആ കൂടെ അതിവലിയായ നടിച്ച് എന്റെ പുറത്തു തട്ടുവാനും ഭാരം പുതിയ പേരുകൾ വിളിക്കുവാനും തുടങ്ങി. എന്നു ആദ്യം അഭിനയിച്ചിരുന്നവർ, എന്റെ യശസ്സിന്നു കാരണമായ പ്രമേധങ്ങളുടെ കാര്യംതന്നെ ഇപ്പോൾ മറന്നുതുടങ്ങിയെന്നു എന്നു തോന്നി. ഞാനിപ്പോൾ, അറുപതോളം കത്തിത്തീർന്നു കരിപിടിച്ച ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലിന്റെ മാതിരിയിലായെന്നു എനിക്കു തോന്നി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനസ്സിന്നു വലിയ ഇടിപ്പു തട്ടുകയാൽ, തലച്ചോറുവയോഗിക്കുവാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ഒരു വരിപോലും എഴുതാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. ജീവിതം എത്ര സുഖകരമാണെങ്കിലും എനിക്കുതിലുള്ള കൊതിതന്നെ ഇല്ലാതായി.

‘പ്രഭു’ ഇപ്പോഴുണ്ടെന്നു ഭയപ്പെട്ടു കൊണ്ടാണു വളർന്നുവരുന്നത്. വിളിച്ചുവരുത്തുന്ന അടുത്തുവരവൻ അവർ ശ്രമിക്കാതെയില്ല. ഒരു അസാധാരണപുരുഷനും പ്രമേധനകത്താപമായ അല്ലെന്നു കാൾ സാധാരണമായ ഒരു കളിക്കോപ്പാണ് സാഹചര്യത്തിനധികം നല്ലതെന്ന് അവർ ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസം ആരവീർഗ്രാമത്തിലെ പത്രം എന്റെ പ്രഭുവിനെ കഴിവം

ക്കിശകാരം മുഴുവൻ എന്റെ നേക്കുതന്നെ പ്രയോഗിച്ചതായി ഞാൻ കണ്ടു. എന്നെപ്പറ്റി വളരെ ആഭാസമായ ആക്ഷേപങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും പരിചയക്കാരും ഓരോരുത്തരായി വന്നുതുടങ്ങി. അവർ സാക്ഷാത്കാരമായ ചിരിയോടുകൂടി ഓരോ ആക്ഷേപങ്ങൾ വായിച്ചുതുടങ്ങി. വിഷയത്തിൽ പ്രതിവാദിച്ച സംഗതിയിൽ യോജിപ്പാൻ മടിയുണ്ടെങ്കിലും എഴുതിയതു വളരെ സാമന്ത്ര്യാത്തോടുകൂടെയായിട്ടുണ്ടെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആ ഒരു ദിവസം പകൽ കഴിയുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഇരുപതിലധികം ആളുകൾ വന്ന് ഈഷൽ ഭേദത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞതുതന്നെ പറഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോയി.

എന്റെ വീട്ടിനുമുന്നെ മുമ്പിലായി ഒരു ചെറിയ തോട്ടമുണ്ട്. ആ തോട്ടത്തിൽ ഞാൻ വൈകുന്നേരം മനോഭവദനയോടുകൂടെ ലാത്തുകയായിരുന്നു. പക്ഷികളെല്ലാം അവരുടെ കൂട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി സന്ധ്യാസമയത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കു കീഴടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ, പക്ഷികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരെ ലേഖനമുദ്രയെപ്പറ്റി പ്രവഹരിക്കുന്നവരെ ഇല്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാനീയവസരത്തിൽ ഒന്നു ആലോചിച്ചിരുന്നുള്ളു—എന്നെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് എന്തു സമാധാനമാണുണ്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. മര്യാദയ്ക്ക് ഒരു ദോഷമുണ്ട്. അതായത്, അതെല്ലാത്തരക്കാരും മനസ്സിലാക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട്, എന്റെ നേരെ ഇങ്ങോട്ടെഴുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ അങ്ങോട്ടും എഴുതണമെന്നാണ് ഞാൻ തീർച്ചയാക്കിയത്. എന്നിങ്ങു തോല്പുപാരിയെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ ഞാനൊരിക്കലും ഒരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ഇങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും എനിക്ക് അതിവലിമിതമായ ഒരു ശബ്ദം, സന്ധ്യാസമയത്തെ അസങ്കാരത്തിൽക്കൂടെ വളരെ മുട്ടുവായി എന്നിങ്ങു കേൾക്കുമാറായി. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ കയ്യിന്റെ പടത്തിൽ മുട്ടുവായും മുട്ടുള്ളതായും ഇരിക്കുന്ന ഒരു സ്വർഗ്ഗവും തോന്നി. ആ ശബ്ദവും ആ കരസ്സുവും, എന്നിങ്ങു വളരെ അനുഭവമുള്ളതായിരുന്നു വെങ്കിലും, തൽക്കാലം മനസ്സിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രസന്നവും കണ്ഠിതവും നിമിത്തം അതെന്തിന്നു പരിചിതമാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനം അപ്പോഴുണ്ടായില്ല.

എന്നാൽ, ആ ശബ്ദവും സ്വർഗ്ഗവും വിട്ടു കറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അതിന്റെ ഓർമ്മ എനിക്കുണ്ടായി. അത്, എന്റെ കുട്ടി സാധധാനത്തിൽ അടുത്തുവന്ന് ‘അച്ഛാ!’ എന്നു എന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷെ, അതിനൊരു മറുപടിയും കിട്ടാത്തതായാൽ അവർ എന്റെ വലത്തെ കൈ പൊന്തിച്ച് അവളുടെ നൊരിമേൽ തടവി നിശ്ശബ്ദമായി സ്വസ്ഥനത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകയാണുണ്ടായത്. വളരെ കാലമായിട്ട് ‘പ്രഭു’ എന്നു ഇങ്ങിനെ വിളിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അവർ എന്റെ അടുത്തു വരുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട്, അവളുടെ ഇന്നത്തെ ഈ സ്വ

ഗം എന്നെ വെട്ടുന്ന് അവളുടെ സമീപത്തിലേക്കുകൊണ്ടിട്ടു.

ഞാൻ വീട്ടിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ 'പ്രഭു' അവളുടെ കിടക്കയിൽ കിടന്നതായിട്ടാണു കണ്ടത്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവൾ എന്നേതു ഒരു വേദന സഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. സസ്യാസമയത്തു തെട്ടറുവീഴ് പൊടിപുരണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പമെന്നപോലെ അവൾ കിടക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ കൈ അവളുടെ നെറ്റിമേൽ വെച്ചുനോക്കി. അവൾക്കു പനിയായിരുന്നു. അവളുടെ ശ്വാസങ്ങൾ ചൂടുള്ളതായിരുന്നു. നാഡികൾ മിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സാധുവായ എന്റെ കുട്ടി, പനിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ അച്ഛന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടുകൂടിയ ശുശ്രൂഷയേല്ക്കുവാനുള്ള മോഹത്തോടെ അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ വന്നിരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, അപ്പോൾ അവളുടെ അച്ഛൻ വർത്തമാനപത്രത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതായ ഒരു പ്രത്യാഖ്യാനമെഴുതാൻ ആലോചിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഞാനവളുടെ അടുക്കെ ഇരുന്നു. 'പ്രഭു' ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ, പനിപിടിച്ചു ചുട്ടിരിക്കുന്ന അവളുടെ രണ്ടു കൈകളോടുകൂടി എന്റെ കൈ പിടിച്ചു തന്റെ നെറ്റിമേൽ വെച്ച് അനങ്ങാതെ കിടന്നു.

എന്റെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ജാമീർഗ്രാമം കടലാസ്സിന്റെ പ്രതികളെല്ലാം ഞാൻ ചുട്ട ഭസ്മമാക്കി. എന്നെപ്പറ്റിയുള്ള ആക്ഷേപത്തിന് ഒരു മറുപടിയും ഞാനെഴുതിയില്ല. ഞാൻ തോറ്റു എന്നു സമ്മതിച്ചപ്പോഴുണ്ടായപോലൊരു സന്തോഷം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും അനുഭവിച്ചിട്ടുമില്ല.

എന്റെ കുട്ടിയുടെ അമ്മ മരിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞാനവളെ എന്റെ കരത്തിൽ എടുത്തത്. പിന്നെ അവളുടെ അമ്മയുടെ സ്ഥാനത്തിരുന്ന പത്രികയെക്കൂടി സംസ്കരിച്ചതിനുശേഷം വീണ്ടും ഞാൻ എന്റെ കുട്ടിയെത്തന്നെ കയ്യിൽ എടുത്തു.

ഒരു സമുദായൻ.

ഒരു പ്രണയകലഹം.

മെഴുപ്പിയിൽക്കാണ്ണാതെത്തുറാമാ?
ബാലകുളിർമതിതന്നെബാലേ!
പിന്നെയുമേതാനുമുണ്ടോനാമാ?
പന്നഗപംക്തികളുണ്ടുബാലേ!
അതുതുമേതാനുമുണ്ടോനാമാ?
അല്ലവുഞാനറിഞ്ഞീലബാലേ!

ഉള്ളിൽവെച്ചുതൊന്നുകൊണ്ടാണുണ്ടു,
വെള്ളംജടയിനുപോകുന്നില്ല.
വെള്ളത്തിനിപ്പോൾമുഖമുണ്ടോ,
കള്ളമല്ലാമുഖമല്ലേകാണുതു?
അറബുജമംബുവിൽക്കാണ്ണോരം
തനുവമെന്നങ്ങുതോന്നിപ്പോകും.

വാർകഴലുണ്ടാമോവാരിതന്നിൽ?
 വാർകഴലല്ലതുചണ്ടിയത്രേ
 നേത്രങ്ങളുണ്ടാമോവെള്ളംതന്നിൽ?
 നേത്രങ്ങളല്ലതുമത്സ്യമത്രേ
 കാമവികാരങ്ങൾകാണാനുണ്ടു,
 കാമിനിയല്ലയോചൊല്ലുനാഥാ!
 പൂന്തേൻമൊഴിയാളേ! കേട്ടുകൊൾകാ
 കാന്തയെന്നിരിക്കില്ലാനിയ്യല്ലാതേ.
 കാട്ടിയതൊക്കയുംനന്നുതാനും,
 കാട്ടിയപോലെയാകട്ടെതാനും.
 അർപ്പണക്കണ്ടുവരട്ടെതാനും,

ഇപ്പോഴായിത്തന്നെയും മരിക്കുന്നാഥാ!
 വാവാമകനേഗണപതിയേ!
 പോരുന്നോബാലകാസുബ്രഹ്മണ്യോ!
 പോവാൻതുടങ്ങുന്നേനമ്മാത്തക്കു
 കൈവരുംമോദേനപോന്നുകൊൾവിൻ!
 പ്രേമകലഹങ്ങളിങ്ങിനെയാ
 മാമലമാതുരൂടനുകൊണ്ടു്
 എന്നുംമണക്കൂട്ടുകൂസരൻറ
 മന്ദിരത്തിൽവസിച്ചിടേണും.
 കല്യാണശീലവടക്കുംനാഥാ!
 ഞാനിതാശ്രീപാദംകൈതൊഴുന്നേൻ.
 (ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന്)

അഭ്യർത്ഥനയുടെ വായനശാല.

കേരളപാണിനിയം *

സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ
 ഭഗവാൻ പാണിനിമഹഷിയുടെ പവി
 ത്രമായ നാമധേയം എങ്ങിനെയോ അ
 ങ്ങിനെയാണു കേരളസാഹിത്യചരിത്ര
 ത്തിൽ 'കേരളപാണിനി' എന്ന പ്രഖ്യാ
 തനായ പ്രചസർ എ. ആർ. രാജരാ
 ജവർമ്മതമ്പുരാനവർകളുടെ നാമധേയം
 ശോഭിക്കുന്നത്. അവിടുന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള
 'കേരളപാണിനിയം' എന്ന പ്രാകരണ
 ശാസ്ത്രം പാണിനി കണ്ടുപിടിച്ച രീതിയി
 ലായിരുന്നതിനാൽ അതു വായിച്ചു് ഒരു
 പൂർണ്ണപത്ഥി സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധാര
 ണക്കാരെക്കൊണ്ടു കഴിയാതെയാണിര
 ന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു് ശിഷ്യവ
 രൂപനായ അവിടുന്നുതന്നെ അതു

നിശ്ശേഷം പരിഷ്കരിച്ചു് ഇപ്പോൾ എ
 ത്രയും സുഗമമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ഇ
 പ്പോൾ 'കേരളപാണിനിയം' ഒരു വെ
 ളം പ്രാകരണശാസ്ത്രം മാത്രമല്ല; ഇതിൽ
 കേരളഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെയും അലങ്കാ
 രശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഒരു സാമാന്യവിവര
 ണംകൂടെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പ
 റിഷ്കരിച്ചു ഈ പുതിയ പതിപ്പു തെയ്യറാ
 ക്കുവാൻ 'ലീലാതിലകം' എന്ന അലങ്കാ
 രഗ്രന്ഥം അവർകൾ വളരെ ഉപകരി
 ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു കാണുന്നത്. ദുർഗ്ഗമങ്ങ
 ളായ അനേകം സങ്കേതങ്ങളാൽ കർക്കശ
 മായിരുന്ന 'കേരളപാണിനിയം'ത്തെ പു
 തിയ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ
 മുദ്രപ്പെടുത്തിയതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷി
 കുന്നു.

* പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്; തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കു ഡിപ്പോയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധ
 പ്പെടുത്തിയത്; വില 2 ക.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

അതിന്റെ അർത്ഥം: 'മേരുവായുഗം
രാവാസേ' കനകഗിരികാമുകത്തിൽ 'ര
മേശാതുക(ഗ)മേയ്ക്കവൻ' ശ്രീപതിയായ
ബാണം പ്രയോഗിച്ചവൻ ധനതൃഷ്ണാ
വിഹാരകൻ എന്ന് ഭൂപനിഷ്ഠനും. 'മ
ഹേശൻ' സാക്ഷാൽ പരമേശ്വരൻ 'ക
നിവർകവേ' പ്രസാദിയ്ക്കുന്ന സമയം, 'നീ
യുമേതുണയാണാകേ' ആകെ, സർവ്വപ്ര
കാരണയും ഉമേ നീ തുണയാണ്. പര
മേശ്വരപ്രസാദത്താൽ അജ്ഞാനമതി
യായ അവിദ്യ നശിച്ച ജ്ഞാനസ്വരൂപി
ണിയായ വിദ്യാഭഗവതി തെളിഞ്ഞാലേ
അനുഗമപരമാനന്ദം കിട്ടൂള്ളൂ എന്നു സി
ദ്ധാന്തം.

പക്ഷംരണ്ടില്ലമേവിശ്വമിതരിമയിൽത്തൊ
— ഫനതപാത്താത്മകോപം (ൻ
പാരിച്ചുലക്ഷമാത്രംമതിയെരിയുമഖം
— ചെയ്തിലെത്തുണ്ടുപോലും (യം
പണ്ടേദക്ഷാരിതൻതാർമുഖികുചയണി
— ഭൃഷ്ടിതന്നൊറിലെന്നേ
പുക്കുരിഷ്ടങ്ങൾപായുമ്പടിയലിവിലണ—
ച്ചിട്ടുവാടേണമോമേ.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, ഉടനെ ആദ്യ
ക്ഷരപ്രാസത്തിന്നു ദാഹമിപ്പാൻ പോകു
ന്ന ശ്ലോകം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു താ
ഴെ വരച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം വാ
യിച്ചു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാ
കുന്നു.

ചിലരക്ഷായമകത്തിൻ
നിലഭേദംപ്രാസമെന്നുമോതുന്ന
പലഭാഷാകവികളുമിതിൽ
നിലവിട്ടധികംഭീച്ചുപോകുന്നു
പരമേശ്വരി! ഞാൻപാപം
പലമാതിരിചെയ്തിലും
പദതാർപണിപ്പുണെന്നേ—
പ്പരിപാലിച്ചിടേണമേ.

ആദ്യക്ഷരപ്രാസം.
മഞ്ഞോലുമ്മാമലയ്ക്കുള്ള
കുഞ്ഞോമൽപ്പെകിടാവിനേ
റെഞ്ഞോടണയ്ക്കുമ്പ്പക്ഷ
നഞ്ഞോനല്ലമുതാണുപോൽ

രണ്ടാമക്ഷരപ്രാസം.
ഒരുപാടുപണംശിവപ്രിയേ!
തവപാദങ്ങളിൽവെണ്ണമേചിലർ
അയിവാപ്പുതി! ഭക്തിയോടിതാ
മമപാദേവഴിവാടുവന്ദനം.

മൂന്നാമക്ഷരപ്രാസം.
കുളർതികുറശിരസ്സിലേത്തുമോ—
നലമകയ്ക്കുഴകാംമിഴിപ്രയോഗം
മമസങ്കടമാക്കയ്യംകൈടുക്കം
ശിവസങ്കല്പവിലാസവിത്തതല്ലോ

നാലാമക്ഷരപ്രാസം.
മലപ്പൊറവളേ! വിവിത്രമാമോ
തവപുത്രൻവരഹസ്തിവക്ത്രനായാൽ
വിഷധാരിവരൻറബീജമല്ലേ—
തലയാറ്റുവരുമേമകനുവിനേ

അഞ്ചാമക്ഷരപ്രാസം.
എന്നാൽപ്പിന്നെപ്പിന്നെയുള്ള വണ്ണ്

ങ്ങൾക്കു പ്രാസങ്കൊടുക്കുന്നതു യതിമുഖം
നരമായാലേ പ്രകാശിപ്പുകയുള്ളു.

അയ്യമ്പച്ചാർകയ്യാക്കാണം
മയ്യൽക്കണ്ണാൻകണ്ണിട്ടീശൻ
രീയേപ്പിണ്ണാൻകുറപ്പന്തൻ
മയ്യേപ്പിച്ചാൻകണ്ണാൽക്കാളി.

ഈരണ്ടു പാദങ്ങളിലായിട്ടും ഈ
പ്രാസങ്ങളെക്കാണിപ്പുന്നത്.

കരീന്ദ്രകുമാരന്തീന്ദ്രപ്രഭാകരമോ
കനത്തനിൻപോർമുഖമെല്ലാകന്യകേ!
മുഴുത്തമുത്താംകരിമസ്സകത്തിൽനിൻ
മുഖത്തു കുന്നല്ലമുതലാണമോക്ഷഭേ!
കരിമ്പുവില്ലാമലരമ്പുമെപ്പൊഴും
ധരിച്ചുകൊണ്ടീശരപാശപ്രഭുവിയിൽ
വിളങ്ങുമാമാമലമകുമാരനൊ-
ന്നിളക്കിവെല്ലാംജയലക്ഷ്മിതന്നെയോ.
ശ്രീചക്രമദ്ധ്യത്തിൽമുറയ്ക്കുമൗരീനിൻ
പൂജാകുമാനിത്യപുമാചരിപ്പവൻ.
ധ്യാനിച്ഛസാക്ഷാത്ബ്ഭവസങ്കടങ്ങളേ-
പ്പായിച്ഛസായുജ്യസുഖത്തെനേട്ടമേ
ഇനിപ്പുറപ്പെട്ടുവെളിപെടുകജം
ഭജിച്ചതിഷ്ണമപദത്തിലെത്തുവാൻ
ഭവാനി!നിന്മയകരവിഷ്ണുമാകയാൽ
കുറഞ്ഞുടന്മാറടിതന്നെയൊഴുതും

രണ്ടാം രണ്ടാം ഉദി പ്രാസം.

പരസങ്കടമുള്ളിലിത്തരീഷം
പരമേശ്വരപ്രണയമുതക്കൊഴുപ്പേ!
പരതത്വമറിഞ്ഞിട്ടുംപ്രകാരം
പരമെന്ന് കൂപപെടുമൗരീയമ്മേ!

രണ്ടാം രണ്ടാം ഉദി പ്രാസം.

സ്തരിപ്പുമാക്കാൻമനോരഥത്തിൽവ-
ന്നിരിപ്പുകശ്രീപരമേശ്വരപ്രിയേ!
സ്തരിപ്പുമാശസ്തശരിപ്പുകൊണ്ടുസ-
ഞ്ചരിപ്പുമേസുതനിലസ്തഭക്തിമേ.

ഒന്നാം രണ്ടാം ഉദി പ്രാസം.

കരയുന്നടിയിൻഭവാംബുധിപ്പും
കരയുണ്ടെന്നിയിമ്പിധത്തിലായി
കരയുമണയ്ക്കുമെലിയിൽഗ്ഗ-
കരയുമ്പ്രതപുണ്യസാരധാരേ!

ഈ ഉദാഹരണം മൂന്നാം പദയമക
ത്തിൽപ്പെടുന്നതാണെന്നു ചിലരുടെ
പക്ഷം. അതാണപേക്ഷാമൂലകമാണ്
അക്ഷരയമകപ്രവേശനമെന്നാണു മറ്റൊ
രുരുടെ പക്ഷം. ഈ സന്ദേഹത്തെ സൂ-
ചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് “ചിലരക്ഷരയമ
കത്തിൻ വിലഭേദം പ്രാസമെന്നു മോതു
ന്നു” എന്നു പറഞ്ഞത്.

രണ്ടാം രണ്ടാം ഉദി പ്രാസം. ആദ്യനക്ഷത്രം
ഈ രണ്ടു പാദങ്ങളിൽ പ്രാസവും.

പുരാരിവേട്ടിടിനലോകർതായെ!
പുരാണവേദപ്പൊരുളായമായേ!
വരാങ്ഗി!വേണ്ടാത്തവിപത്തുമെന്മേൽ
വരാജ്ഞവേണമുപചെയ്യുകേന്മേൽ.

അന്തരോക്ഷപ്രാസം.

കുമാരാനിപ്പുകാമാഗമവിധിയിൽനികാ
മാദരംകുറുപ്പിലാസ-

കൈമാറ്റത്താലെയീമാതിരിയരുളിന
മാമലപ്പെട്ടതലാളേ! (ശ്ലോ)

നീമായംവിട്ടുനീമാമലപദയയൊടയേ

മാദ്യപംപൂണ്ടുനോക്കി

ശ്രീമാനാക്കിടകീമാനാഷണയധികമാ-

മാശയൊപ്പിച്ചുനീളേ.

ഉന്നതസ്തനമെന്താണുകൊണ്ടുമാല

മനവന്തർമകളെന്നതാ-

നന്നെകാട്ടുമരുസന്നതാങ്ഗി!ഗിമി

ശന്നസൗഖ്യമരുണനി

എന്നുമേ!മനസിമിന്നമാറുവില്-

സുന്നതാകിൽമതിയെന്നുമേ

പിന്നെവേരെയിവെറൊന്നുമേകരുതി-

ടുന്നതില്ലസുഖമെന്നുമേ

സ്ഥാനഭേദം കാണിപ്പാനിതും കാ
ണിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇതിൽ ചിലേട
ത്ത് ഫല്ലകൊണ്ടു മാത്രമേ ആവൃത്തി
യുള്ളൂ.

അഷ്ടപാദം.

ശിവനുടേസുഖസത്തേ!
ശിഷ്യവേദാത്മസത്തേ!
ചിരമടിയനിടത്തേ
ചിന്നിടംസങ്കടത്തേ
കൃപയൊടിമതകേന്തേ
കീട്കെന്നുംസുഖത്തേ
മുനികൾകിമവിചിത്തേ

മുത്തൊടോക്കുന്നചിത്തേ!
ഇതിൽ പാദന്തോറും ആദ്യക്ഷര
ങ്ങൾക്കു, മദ്ധ്യ ഭരേ ആവൃത്തിയുടെ
യുണ്ടു്.

ഫാലേതീമിഴിയുള്ളപോരിമടിയി-
ന്മേലേവഹിയ്ക്കുന്നൊരാ-

ബാലേ!നിന്നുടേത്രുപമെൻകരളിൽ
ചാലേവിളങ്ങേണമേ
നീലേനീചരമായതിന്നുടേദള-

ന്മോലേകളിയ്ക്കുന്നക-
ണ്ണാലേകേവലമൊന്നോക്കുകിവനെ
നോലേജയംകൈവത്ര.

ഇതിന്നു മുൻപാഞ്ഞ വിശേഷവിധി
യൊന്നുമില്ല. സ്ഥാനവും വേറൊരാണ്.
ഭംഗിയും അങ്ങിനെതന്നെ.
മൂന്നാംതൃക്കണ്ണിൽമുമ്പേമുറിമതിമുടിയാൻ
ചുട്ടമരൻറെയമ്പേ!

സൗന്ദര്യത്തേൻകഴമ്പേ!സുരചിരനിഗമ
ശ്രീഫലത്തിൻകഴമ്പേ!

എന്നേക്കാത്താലുമയ്മ്പേ റിനകടമിഴിയാ
ലെപ്പോഴുംശ്രീകരമ്പേ! (മേൽ
കുറിപ്പിൻനാഥനായയ്മ്പേക്കുമൊരണിമുടി
ക്കല്ലുകത്തിൻറെകരമ്പേ!

അക്ഷരയമകത്തിൽപ്പുന-
രച്ചൊഴിവാക്കീട്ടുഫല്ലിനേമാത്രം
ആവൃത്തിപ്പൂമിക്കുതു
മാവിട്ടുപ്രാസവിധികളിൽകാണാം.

ഇതിന്നുദാഹരണമായിട്ടൊരന്യ
പ്രാസം കാട്ടുന്നു.
മാരാരേ!ചെണ്ടകൊട്ടീടരുവിഷമശി-
ഷ്ടേണ്ടൊഴിഞ്ഞുനർവേടി
ചുരാരലോടുന്നഭൂതപ്പടമുറയിടവേ
വിഷ്ണുകണ്ണിച്ചുനില്പേ
പാരാകെപ്പാഞ്ഞെരിയ്ക്കുവടികടുതപടം
കറളുകൂടംകുടിച്ചു
ധാരാമുഖശൈലകന്യാധാരസസ്യധസാ-

പ്പെട്ടുവീപ്പിട്ടവീരൻ.
ഇതിൽ നാലു പാദങ്ങളിലായി നാ
ലുതരം അന്ത്യപ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള
തിൽ മിക്കതും ഫല് മാത്രകൊണ്ടാവൃത്തി
ച്ചിട്ടാകുന്നു.

(അക്ഷരയമകകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു.)

ഭാഗം.

ഭംഗംകൊണ്ടതിഭംഗിയി-
ന്നങ്ങുയമകത്തിനത്രഭംഗവഴി
ശൃംഖല,പരിവർത്തക,മഥ
ചുണ്ണികമെന്നങ്ങുമുനവിധം
എന്നാൽ ഈ മൂന്നു വിധത്തിലുള്ള
ഭംഗമാറ്റങ്ങളും അധികം പദയമകങ്ങളു
ടെ നടപ്പിനുള്ളവയാണെങ്കിലും അക്ഷര
യമകങ്ങൾക്കും ചിലത് ആവശ്യപ്പെടുന്നേ.
വണ്ണപദത്തിന്നുമിരിക്കിലൊക്കും
വണ്ണതരമ്പോലതിലങ്ങുമിങ്ങും
ചിന്നിപ്പിണയ്ക്കുന്നതിനേബുധന്മാ-
രപത്മമായശൃംഖലയെന്നൊപാ

(തപ്തം.

‘ഭവഭയത്തിനിനിയിനിവല്ലഭേ’-
എന്ന പദ്യത്തിൽ ‘വല്ലഭേ’ എന്ന യമ

കുപടം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ 'വല്ല ഭേദവും' എന്ന ദിക്കിൽ 'ഭേ' എന്ന അക്ഷരം ഭേദ പദത്തിലേയ്ക്കും, 'കഴിവല്ലഭേഷ്' എന്ന ദിക്കിൽ 'വ്' എന്നക്ഷരം 'കഴിവ്' എന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കും, 'ഭേ' എന്നത് 'ഭേഷ്' എന്നതിലേയ്ക്കും ചിന്തിപ്പിനുള്ളതിനാൽ, ശ്രംഖലയായി വരണം- ഈ ശ്രംഖല അക്ഷരയമകത്തിൽ വരുന്ന കാര്യം സംശയം തന്നെ.

പരിവർത്തനം

ഇണങ്ങിനില്ക്കുന്ന പദം മുറിയ്ക്കും
ക്ഷണത്തിലാസ്സന്ധിയിലുള്ള രൂപം
വെടിഞ്ഞുവണ്ണുന്നിജമാംസ്വരൂപം
മെടുത്തൊട്ടത്തിൽപ്പരിവർത്തനം

മുൻകാണിച്ച പട്ടത്തിൽ, 'വിധി വല്ലഭേ' എന്ന ദിക്കിൽ വിധിവൽ-ലഭേ എന്ന പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ, സന്ധിയിൽ ലകാരത്തോടു യോജിച്ചിട്ട് 'ല്ല' എന്ന ലകാരദായത്തിൽ ഒരു ലകാരമായി നിന്നിരുന്ന 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതിനാൽ പരിവർത്തനമായിരിക്കുന്നു. 'മലയിലാലയിലാണ്ട്' എന്ന പട്ടത്തിലും 'മലയിൽ' എന്ന ദിക്കിലേ 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം 'ആല' എന്ന ആകാരത്തോടുള്ള സന്ധിയിൽ 'ല' എന്ന ലകാരമായിത്തീർന്നു പദമുദാഹരണത്തിൽ, 'ൽ' എന്ന തന്നെയാകുന്നതിനാൽ ശുദ്ധപരിവർത്തനമായിരിക്കുന്നു. അക്ഷരയമകങ്ങൾക്ക് ഈ ഒരു പരിവർത്തനമാണധികമുപകരിച്ചു കാണുന്നത്. 'മാമാ ശുക്രാക്ഷവാഹങ്ങളോരാരാണ്' എന്ന ദിക്കിൽ, മാം ആശു എന്ന പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ, മാമാ എന്ന അക്ഷരയമകത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ആകാരത്തിന്മേൽത്തട്ടി ആകാരം മാച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന

അനുസ്വാരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതിനാൽ പരിവർത്തനമായി. 'ഉള്ളോർ, ആർ, ആണ്' എന്ന പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ 'ർ' എന്നായിപ്പോകുന്ന രണ്ടാർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്കൊണ്ടാണല്ലോ പരിവർത്തനംഗത്തോടുകൂടി 'യ' മറോ അക്ഷരയമകവും ജീവിച്ചുനില്ക്കുന്നത്! ഇങ്ങിനെ പുലേടത്തും വിശേഷിച്ച് ഏകാക്ഷരശ്ലോകാദികൾക്കും പരിവർത്തനം ഉപകരിക്കുന്നു.

ചുണ്ണകം

കൂട്ടക്ഷരപദമുദാഹരണം
കാട്ടുന്നതിനടുപ്പത്തിൽ
പൊട്ടിസ്വരൂപം ലോപിയ്ക്കും
പെട്ടിടുന്നതു ചുണ്ണകം

'വിധിവല്ലഭേ' എന്ന ദിക്കിൽത്തന്നെ വിധിവൽ എന്നും ലഭേ എന്നും പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ, 'ല്ല' എന്ന കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ സ്വരൂപം ലോപിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ചുണ്ണകവുമാവുന്നു.

കല്പങ്ങളും നിവൃത്തിയും
കല്പങ്ങളുമുപയോഗമം
കല്പങ്ങളുവാണിത്! രചിനിൽ
കല്പങ്ങളുവാണിത്!

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, 'നിൻകല്പങ്ങളുവണ്' എന്ന ദിക്കിൽ, നിൻകൽ കണ്ടുവണ് എന്ന പദം മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ, 'ല്ല' എന്ന ലകാരമൂലായിൽ നിന്നിരുന്ന 'ൽ' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം സ്വരൂപമെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു പരിവർത്തനമാവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനും പുറമെ കല്പ എന്നതിലെ ഒരു കാരം ലോപിച്ചുവെട്ടിയോ പോയിട്ട് 'കണ്ട' എന്ന കേവലം ഏകകാരമായിത്തീരുന്നതിനാൽ നല്ല ചുണ്ണകമായി. ഈ ചുണ്ണകവും അക്ഷരയമകത്തിനത്ര ഉപകരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

(ഭംഗകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ.

മംഗളോദയം

ഫാൻന

പുസ്തകം ൧൦ }

ചി അ ൦ . }

ലക്കം ൫

മംഗളം .

ശുദ്ധാവദാനാജതം

വൃദ്ധാചലമാണൈഴന്ന വൃദ്ധന്റെ

ശുദ്ധാന്തം നോം കരുതും

സിദ്ധാന്തം സഫലമാക്കിവെച്ചിടണം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കത്തോലിക്കാ മഠം തൃശ്ശൂർ.

മകടലക്ഷണം .

‘മേടം’ന്റെ ‘ദിവ്യ’ എന്ന ജംഗി
യു മാസികപത്രത്തിൽ, പ്രാചീനഭാ

വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി താഴെ താഴെ

രത്തിലെ രാ
ജാക്കന്മാരെപ്പ
റ്റി എഴുതിട്ടു
ള്ള ചരിത്രസം
ബന്ധമായ ക
രു വലിയ ഉപ
ന്യാസത്തിൽ
നിന്നു, മകടല
ക്ഷണത്തെസ്സം
ബന്ധിച്ചുട
ത്തോളമുള്ളൊ
താനും ഭാഗം

ചെയ്തു ചേർക്കുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിലെ
വിഗ്രഹങ്ങൾ നിമിഷിക്കുന്ന വാഷയ
ത്തിലും, ശില്പശാസ്ത്രത്തിലെ ഇതര
വിഷയങ്ങളിലും പണ്ടൊരു കാലത്തു പ്ര
സിദ്ധി നേടിയിരുന്ന കേരളീയരുടെ ശ്ര
ദ്ധയെ പ്രാചീനചരിത്രാനുപേഷണത്തി
ലേക്കു തിരിയുവാൻ ഇതുപകരിക്കുമെന്നു
വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ഓരോ ജാതിക്കാരും പ്ര
ത്യേകമായി ചില ചിഹ്നഭേദങ്ങൾ ഉള്ള
തുപോലെതന്നെ, ശിഷ്യനെ അലങ്കരി
ക്കുന്നതിലും ആധുനികകാലത്തെമ്പോ

ലെ പ്രാചീനകാലത്തും വളരെ ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബോമ്പേ 'മ്യൂസിയ'ത്തിൽ കാണുന്ന പലതരത്തിലുള്ള തലേക്കെട്ടുകളും, ഫൈദരാബാദസംസ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്ന നാമ്പ്രകാരത്തിലുള്ള ഉണ്ണീഷങ്ങളും, കച്ചിക്കാരുടേയും പാർസികളുടേയും ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ശിരോവേഷ്ടനങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ജാതി, തൊഴിൽ, സമുദായമഹിമ മുതലായതിനെ തലേക്കെട്ടുകൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി അറിയാവുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരമുള്ള കർമ്മാനുഷ്ഠാനസമയങ്ങളിലൊക്കെ ഉണ്ണീഷം (തലേക്കെട്ടു) ധരിക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കയാൽ, ഹിന്ദുക്കളുടെ സമുദായത്തിൽ തലേക്കെട്ടു ഒരു പ്രത്യേകാവശ്യമായിട്ടാണു കരുതി വരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാവുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിലെ, വിഗ്രഹങ്ങളിലും വിവിധരാജാക്കന്മാരുടെ ശിരസ്സുകളിലും ധരിക്കുന്ന കിരീടങ്ങളെ, അവ ധരിക്കുന്ന ദേവന്റെയോ രാജാവിന്റെയോ അവസ്ഥയും അതിനുപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തിന്റെ തൂക്കവും മറ്റും അനുസരിച്ചാണ് ക്രമപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളത്. പലതരത്തിലുള്ള ആഗമശാസ്ത്രങ്ങളിൽ മകുടങ്ങളെപ്പറ്റി ശരിയായ വിവരണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. അവ പുരാണവസ്തു പരിശോധകന്മാർക്കെങ്കിലും രസകരമാകാതിരിക്കുന്നതല്ല.

'മാനസാരം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ എല്ലാതരത്തിലുമുള്ള മൗലികൾ അല്ലെങ്കിൽ കിരീടങ്ങളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായ ഒരു വിവരണം കാണാനുണ്ട്. 'ശില്പരത്ന'ത്തിലും ചുരുക്കം ചില വിവരണങ്ങളിലെല്ലെങ്കിലും എല്ലാജാതി തലേക്കെട്ടുകൾക്കും പൊതുവിൽ ഉള്ള പേര് 'മൗലി അല്ലെങ്കിൽ മകുടം' എന്നാണ്. എന്നാൽ അതു കിരീടമകുടം, കാരണ്ഡമകുടം, ജടാമകുടം, ശിരസ്രുകം, കേശബന്ധം, ധമ്മിലം, അളകമൃഡകം, പുഷ്പപട്ടം, രത്നപട്ടം, പത്മപട്ടം മുതലായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽവെച്ച് അധികം സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു കിരീടമകുടം, കാരണ്ഡമകുടം, ജടാമകുടം, അളകമൃഡകം എന്നിവയാണ്. കിരീടമകുടം എന്നുള്ളതു വിഷ്ണുവിനാണു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്; ജടാമകുടം ബ്രഹ്മരൂപനാകാണ്; കാരണ്ഡമകുടം മറ്റു ദേവന്മാർക്കുമാണ്. ദേവിമാരിൽ മനോന്മനിക്കു ജടാമകുടവും, ഇന്ദ്രിയേന്ദ്രിയക്കു കന്തളവും, സരസ്വതിക്കു കേശബന്ധവും, മറ്റു ദേവിമാർക്കു കാരണ്ഡമകുടവും ഭൂതാണ്.

മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽ സാമ്പ്രദേശ്വരൻ, അധിരാജന്മാർ ഇവക്കാണ് കിരീടമകുടം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. നരേന്ദ്രന്മാർക്കു കാരണ്ഡമകുടവും, പാർശ്വിക്കന്മാർക്കു ശിരസ്രുകവുമാണു പതിവ്. ചിലപ്പോൾ എ

പെർച്ചുൻ

അനരിയൻ

പല്ലവ

പല്ലവ

ല്ലാവിധ രാജാക്കന്മാരും കാരണ്യമകുടം അണിയാറുണ്ട്. സാമ്പ്രഭൗമന്മാരുടേയും ബാധിരാജന്മാരുടേയും രാജ്ഞിമാർക്കു കേശബന്ധമാണു പതിവ്. എന്നാൽ കുന്തളവും ധരിക്കാറില്ലെന്നില്ല. ധമ്മില്ലം മാന്യലിക്തമാണു ധരിക്കുന്നത്. രാജാക്കന്മാരുടേയും രാജ്ഞിമാരുടേയും മുമ്പിൽ വിളക്കുക്കുട്ടു നടക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അകമ്പടിക്കാരും ആളുകൾക്കുമാണു ധ

രിക്കാറ്. കേശബന്ധം, അളകുമൂലകം ഇതൊക്കെ കുന്തളത്തെ തെക്കിക്കുട്ടു വാണുള്ളവയാണു്. ഇതിനെ പുഷ്പപട്ടം, രത്നപട്ടം, പത്രപട്ടം എന്ന ചരടുകുളാൽ ബന്ധിക്കാറുമാണു്.

മകുടങ്ങളുടെ ഉയരത്തിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്. സാധാരണ ധരിക്കുന്നാളുടെ മുഖത്തിന്റെ രണ്ടിരട്ടിയൊ മൂന്നിരട്ടിയൊ ആയിരിക്കണമെന്നാണു നി

ചാളുകു, ധാസല

ധമ്മില്ലം

കിരീടമകുടം

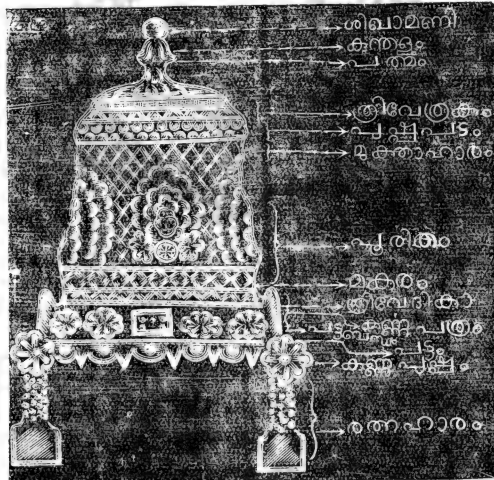

സിദ്ധോൺ
കിരീടകുടം

യമം. ബ്രഹ്മരത്നമാരുടെ മകുടങ്ങൾ മുഖത്തിന്റെ ഒന്നേമുക്കാൽ ഇരട്ടിയാണ്. ശക്തിക്ക് മുഖത്തിന്റെ രണ്ടിരട്ടിയാണ്. മകുടങ്ങളുടെ വീതി നീളത്തിന്നു സമമായിരിക്കണം. മകുടത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തിന്റെ വീതി ചുവട്ടിലെ വീതിയുടെ പതിനാറിലൊരു ഭാഗമാണ്. ഇങ്ങിനെ തന്നെ രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റും മകുടത്തിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളുണ്ട്.

മകുടത്തിന്നുപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തിന്റെ തൂക്കം അനുസരിച്ചു കിരീടങ്ങളെ ഉത്തമമായമദ്ധ്യമങ്ങളായിട്ടു ഭാഗിച്ചിരിക്കു

ന്നു. രാജാക്കന്മാർ പുതുതായി കിരീടമുണ്ടാക്കുന്നതു പ്രഥമാഭിഷേകത്തിങ്കലോ മംഗളാഭിഷേകത്തിങ്കലോ ആണ്. വിവാഹാവസരങ്ങളിലും, വലുതായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതിന്നുശേഷം കഴിക്കുന്ന വിജയാഭിഷേകങ്ങളിലും, വലുതായ ചില വീരകൃത്യങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ ചെയ്യാറുള്ള വിവാഭിഷേകങ്ങളിലും മകുടങ്ങളെ രാജാക്കന്മാർ മാറാറുണ്ട്. ആവക അഭിഷേകാവസരങ്ങളിൽ മകുടങ്ങളുടെ ആകൃതിക്കും ചില നിയമങ്ങളുണ്ട്. കിരീടമകുടം, വേണകുണ്ഠം അല്ലെങ്കിൽ മുളയുടെ ഇലപോലെയാവണമെന്നാണു നിയമം. കേശബന്ധം വെള്ളരിക്കയുടെ

ആകൃതിയിലായിരിക്കണം. 'ശിരസ്സുക' ജലത്തിലെ പോളപോലെ. ഒരു കിരീടമകുടത്തെ വിവരിച്ചു ഇവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചിത്രം നോക്കിയാൽ അതി

ന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്നുമുള്ള പേരുകൾ അറിയാവുന്നതാണ്. സാമാന്യജന്മത്തിന്നു മറ്റു ചിത്രങ്ങളും ഉപകരിക്കുന്നതാണ്.

ഹൈന്ദവവീര്യമം.

ഒരു സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കൃത സ്ഥിതിയുടെ മാനദണ്ഡം, അതിലെ വീര്യമുമാകുന്നു. സകലനായ അംഗങ്ങളുടെ ആധിക്യമാകുന്നു എന്നുള്ള പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിനും, അവർ നിദ്ദേശിക്കുന്നവിധം ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന മറ്റേതു സമുദായത്തോടും കിടപിടിക്കുന്നതിനു തക്ക പരിഷ്കാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും ഉണ്ടുതാനും.

ബലഹീനന്മാരോടും സാധുക്കളോടും ദയാപൂർവ്വം പെരുമാറുകയും, അവരെ ആപരവൃത്തിയിൽനിന്നു കാത്തു രക്ഷിക്കുകയും ആകുന്നു വീരന്മാരുടെ ധർമ്മം. ഇതിന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലാണ്, മറ്റേതു പ്രാചീനസമുദായത്തിലേക്കുള്ളും കൂടുതൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നത്. രാമായണമഹാഭാരതാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചു അവയിൽ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ, ഈ അഭിപ്രായത്തെ സവിശേഷം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സൂത്രങ്ങളും (ക്രി. മു. 800—300) ഈ വിഷയത്തിൽ, വമുക്കു ധാരാളം ഉപകരിക്കുന്നവയാകുന്നു. 'നിരായുധന്മാരേയും, പക്ഷെ തലമുടികളോടും (തൊപ്പിയെടുത്ത്) തൊഴുകയോടുംകൂടി ക്ഷമയോപനാ ചെയ്യുന്നവരേയും, പോർക്കളത്തിൽ നിന്നോടിപ്പോകുന്നവരേയും കൊല്ലാൻ പാടില്ലെന്ന് 'ആപസ്തംബൻ' പറയുന്നു. ഭീതന്മാർ, മദ്യപാനം ചെയ്തവർ, ബോധഹീനന്മാർ, മനസ്സില്ലാത്തവർ, കവ

ചഹീനന്മാർ, സ്ത്രീകൾ, കുഞ്ഞുങ്ങൾ, വൃദ്ധന്മാർ, ബ്രാഹ്മണർ മുതലായവരോടു യുദ്ധം ചെയ്യരുതെന്നു ബോധായനനും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊല്ലപ്പെട്ട ഭടന്മാരുടെ ഭാര്യമാർക്കു നിത്യാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു വസിഷ്ഠൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്.

എന്നാൽ, ആധുനികവിദ്വാന്മാർ വീര്യമെന്നെ ഈ അർത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അവലാപഗ്നത്തോടു യഥാർത്ഥസ്നേഹബഹുമാനദർശനം ഉള്ള വർത്തിക്കുകയാണ് വീര്യമം എന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തെ പുരസ്കരിച്ചു നോക്കിയാലും ഹിന്ദുക്കൾ, മറ്റു സമുദായങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ, വീര്യമുണ്ടാകുന്നതിൽ തല്പരന്മാരായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഹൈന്ദവശാസ്ത്രങ്ങൾ, സ്ത്രീപുരുഷനെ പരിശുദ്ധമായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. എന്തുകാരണത്താലും സ്ത്രീകളെ യുദ്ധത്തിൽ വധിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് അവയുടെ അഭിപ്രായം. പ്രാസനേരവും, വാല്മീകിയുടേയും കൃതികളിൽനിന്ന് ഇതു സംബന്ധിച്ച് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ആത്മീയജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ അദ്ധീതീയന്മാർ ഹിന്ദുക്കൾ തന്നെ ആയിരുന്നു. പ്രാചീനകാലത്ത്, ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടിയേ അവർ ജീവിച്ചുള്ളു- ത

ങ്ങളുടെ ആത്മാവിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതിനു മാത്രം! ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കായി ഒരു ഹിന്ദുവിനു, പല കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നു. അവയിലെല്ലാം സാമാന്യമായിരിക്കാറില്ല, അവന്റെ ഭാര്യയുമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കായി, ഭർത്താവിനോടുള്ള ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനകളും, ദൈവികകർമ്മങ്ങളും നടത്തിയ പല സ്ത്രീരത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബൈബിക്സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവിടവിടെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതസംബന്ധമായ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നത്, ഭാര്യയോടുള്ള ആയിരിക്കണമെന്ന് ഒരു നിയമം തന്നെ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. സീതാദേവിയെ പരിത്യജിച്ചതിനാൽ അശ്വമേധയാ ഗകാലത്ത്, ശ്രീരാമൻ സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് ഒരു സീതാപ്രതിമ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്ന കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

വിശ്വചരയെപ്പോലെ വൈദികജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ച പല സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് അന്നും, ന്യായമായ സ്വാതന്ത്ര്യവും ബഹുമാനവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ആ മഹതിയുടെ ചരിത്രം തന്നെ ഉദാഹരണമാകുന്നു. ഭർത്താവിനോടൊന്നിച്ച് അലും അവർ ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദായകമാവുകയും അഭിവൃദ്ധിയിൽ വന്നിരുന്നു. വിവാഹം കഴിയാത്ത ഒരു കന്യകയ്ക്ക് അവളുടെ പിതൃസ്വത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷസന്താനങ്ങളില്ലെങ്കിൽ പിതാക്കന്മാർ, അവരുടെ സ്ഥാനത്തു പൗത്രന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ

വൈദികകാലത്തും ഏതു ഗൃഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളും സ്ത്രീബുദ്ധിക്ക് ദുർഗമങ്ങളായിരുന്നില്ലെന്നു, ബുദ്ധിമാന്ദ്യംകൊണ്ടു നിഷ്ഠിരതയിലെ മൈത്രേയീയായജ്ഞപരത്വം സംവാദം വേണ്ടുവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ജനകമഹാരാജസദസ്സിൽവെച്ചു ഗാർഹിത്യം യാജ്ഞപരത്വനായുണ്ടായതും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പ്രബലമാക്കുന്നു. അന്നു സ്ത്രീകൾ അന്യർപുരുഷങ്ങളിൽ കെട്ടിച്ചു വസിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും, ഈ സംഭവങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. മെഗസ്തനീസ്സ് എന്ന ഗ്രീക്കു ഭേദഗണപരിചാര, അന്നു സ്ത്രീകൾക്കും വേദവേദാന്തങ്ങളുൾക്കൊണ്ടിരുന്നതെന്നും, അതിനു മൈത്രേയീഗാർഹിത്യം തന്നെലക്ഷ്യങ്ങളാണെന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രീസ്സിലും, റോമിലും പരിഷ്കാരം അതിന്റെ പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നപ്പോഴും, മുമ്പായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, ബഹുമാനവും സ്ത്രീകൾക്ക് അവിടങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പ്രാചീനഹൈന്ദവസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരിചയമുള്ള ആരേയും പാഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

വസിഷ്ഠമഹർഷിയുടെ ധർമ്മസൂത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:— “ആചാര്യൻ ഉപാധ്യായനോക്കാരും പത്നിയും, പിതാവ് ആചാര്യനോക്കാരും ആരിടിയും, മാതാവു പിതാവിനോക്കാരും സഹസ്രമുണവും ബഹുമാനിക്കപ്പെടണം.”

ന്യായമായ കാരണങ്ങൾ കൂടാതെ ഭാര്യപരിത്യാഗം ചെയ്യുന്ന പുരുഷന്മാർ

ൽ, ഒരു മൈനവശാസ്യകാരൻ നൽകിയിട്ടുള്ള ശിക്ഷ നോക്കുക:— “അന്ത്രായമായി ഭാർയ്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ, ഒരു കഴുതത്തോലിനെ ദേഹത്തിൽ ധരിച്ച്, തലമുടിയും അഴിച്ചിട്ട് ഏഴു വീടുകളിൽ ചെന്ന്, ഇപ്രകാരം പാഞ്ഞുകൊണ്ടു യാചിക്കണം— ‘ഭാർയ്യാപരിത്യാഗം ചെയ്ത കരാറുകു ധർമ്മം തരണം!’ ആദമാസകാലത്തേയ്ക്ക് അവന്റെ ജീവിതമാഗ്ഗം അതുതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ!”

മനുഷ്യനോടും, വസിക്കുന്നോടും അഭിപ്രായത്തിൽ, ഗുണവതിയായ ഒരു ഭാർയ്യയോടു ചേർന്നിട്ടുള്ള ആൾ മാത്രമേ ഭാഗ്യവാനാകുന്നുള്ളൂ. മനു പായുന്നതു, ലക്ഷ്മീദേവിയും ഭാർയ്യയും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ്.

ഈശ്വരന്റെ രേഖതാരമായി ഗണിച്ചവരെന്ന ബുദ്ധമഹഷിയുടെ എട്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഒന്ന്, പരസ്പരസംയോഗം വിഹിതമല്ലെന്നാകുന്നു. ബുദ്ധമതാനുയായികൾ, സ്ത്രീകളോടു സ്നേഹവിപാസബഹുമാനങ്ങളോടെ പെരുമാറുന്നതിനും, അവരെ അന്യന്മാരുടെ ബാഹ്യജനഭാജനമാക്കുന്നതിനും ചുമതലയുള്ളവരായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു ചേരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ മുതലായവപോലും വേണ്ടിവന്നാൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്ന ബുദ്ധൻ അവരോടുപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു, സ്ത്രീകളുടെ സുഖാസുഖങ്ങളിൽ ഇത്ര ദൃഷ്ടിവെക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്.

ശ്രീ. മു. ഒന്നാം ശതാബ്ദത്തിലോ, ശ്രീ. പി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലോ ഏഴുത

പ്പെട്ട മനുസ്മൃതിയിൽനിന്നു സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ച ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചുവടെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു:— “സ്ത്രീകളെ എവിടെ ബഹുമാനിക്കുന്നുവോ അവിടെ ഈശ്വരന്മാർ പ്രസാദിക്കുന്നു; എന്നാൽ എവിടെ അവർ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നില്ലയോ അവിടെ വൈദികകർമ്മങ്ങൾ പാലവത്തുക്കളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.” “യാതൊരൊത്ത സ്ത്രീജനങ്ങൾ വ്യസനസമേതം വസിക്കുന്നുവോ ആ കുടുംബം, മുഴുവൻ നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ അവർ പീഡകളൊന്നും കൂടാതെ താമസിക്കുന്ന കുടുംബം, നിരന്തരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നു.” “ചതുർവൃണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള എല്ലാ സ്ത്രീകളും രക്ഷാർഹകളാകുന്നു.” “ഈശ്വരനിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു നഗ്രഹമാണ് ഭാർയ്യ എന്നറിയുക; ഒരു ഭർത്താവിനും, തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് അവളെ കിട്ടുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു പതിവുതയായ ഭാർയ്യയെ എവിടെ ബഹുമാനിക്കുന്നുവോ അവിടെ, ഈശ്വരന്മാർ പ്രസാദിക്കുന്നു.” അക്കാലത്തു സ്ത്രീകളിൽ കാണിച്ചിരുന്ന ദയയും, സൂക്ഷ്മതയും അടിയിൽ ചേർക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:— “ഒരു സ്ത്രീയെ, അവൾ വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ നോക്കരുത്.” “നവോഡ, അബല, പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്നവൾ മുതലായവക്ക് അഥിതികളെക്കാരും മുമ്പുതന്നെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം.” “പുത്രിമാർ സ്നേഹഭാജനമാണ്; അതിനാൽ അവർ പരിഹസിച്ഛാലും പിതാക്കന്മാർ യാതൊരു താഴ്മയും കൂടാതെ ക്ഷമിച്ചാൻ കടപ്പെട്ടവരാകുന്നു.” “വസ്ത്ര

കളും, അപൂത്രകളും, അബലകളുമായ സ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രങ്ങളേ, ബന്ധുശൂന്യകളായ സതീരത്നങ്ങളുടെ സ്വത്തിനെപ്പോലെ തന്നെ, രാജാക്കന്മാർ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.” “എല്ലാ ദ്വിജന്മാരും സ്ത്രീകളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ആയുധം ധരിക്കേണ്ടവരാകുന്നു.”

ഒരു പാശ്ചാത്യസ്ത്രീക്കു, ഒരിദാനീ നന്തപരിജ്ഞാരിയിൽനിന്നു ചേർന്ന മൺവിന്റെ നായമത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ബഹുമാനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമോ? “ആർതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ, ഒരു സ്ത്രീയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ അവളെ ‘സഹോദരി’ എന്നു വിളിക്കണം. വൃദ്ധൻ, പുരോഹിതൻ, രാജാവു, മണവാളൻ മുതലായവരെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ അവർക്കു വഴി മാറിക്കൊടുക്കുകയും വേണം.” “തന്റെ മുമ്പിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ വന്ദിക്കാതിരിക്കരുത്. അവളുടെ—സ്ത്രീയുടെ—പേർ ഉച്ചാരണസൗകര്യമുള്ളതും, സുഗമവും, പ്രൗഢവും, മധുരവും, സദാശയങ്ങളെദ്വേഷിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം.”

ഇതുവരെ നാം പരിശോധിച്ചതു ഹൈന്ദവമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു; നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും പ്രാചീനമിത്തുകളുടെ വിരധമ്ബത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. മഹാഭാരതത്തിലെ ദ്രൗപദീസ്വയംവരവും, രഘുവംശത്തിലെ ഇന്ദുമതീസ്വയംവരവും നോക്കുക! പൗരാ

ണികകാലത്തും സ്ത്രീകൾ മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രകളായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു, ഈ സ്വയംവരങ്ങൾ ഉഷ്ണാന്തങ്ങളാകുന്നു. അനവധി രാജാക്കന്മാർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച്, ഓരോരുത്തരുടേയും രൂപസൗന്ദര്യദികളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിശോധിച്ച് തങ്ങൾക്കു അഭിമതനായ വരനാണെന്ന് സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിന്നു അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്വയംവരങ്ങളിൽ വരണമാലയ്ക്കു മുമ്പായിത്തീർന്ന രാജാക്കന്മാർ എങ്ങിനെ കൃതാർത്ഥന്മാരായെന്നും, മാറ്റുള്ളവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നും താഴെ ചേർന്ന രഘുവംശപദ്യങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. ‘ഇരവിലിഹനടന്നിടംവിളക്കൊ- (തത്തരമവളാറെവെടിഞ്ഞുപോവതെന്നാ പരമാരുതൈവിൽപ്പരംകണക്കം- നരവരനാന്നുതദാവിവണ്ണഭാവം’ ‘അരികിലവളുണഞ്ഞുകണ്ടജൻ, സുന്ദരിവിട്ടമെന്നെയുമെന്നു മാലിയന്നു; പരിചൊടിച്ചു കമംഗദത്തൊടൊത്തു- ജ്ജരിയവലങ്കര, മാവിശങ്കുതിത്തു’ ‘അരിയൊരുമലർമാലയിവിധംതൻ വിരിയുമുറപ്പിലണഞ്ഞുകണ്ടനേരം, ശരിയെയരിയഭോജകന്യതൻകൈ- പരിചൊടണപ്പതിതെന്നജൻനിനച്ചു!’

‘മുക്തിയിട്ടമനുരൂപൻ
ചന്ദനൊത്തുനിലാവോ,-
ഷങ്കിലദധിയൊടൊത്തു
ഗംഗ, യെന്നിപ്രകാരം
നിഖിലവൃന്ദകണ്ണം...
തന്തുദാതൃമംകൊടുത്ത-
നഖിലതമുരചെയ്തു
തുല്യയോഗപ്രമോദാത്’

‘കരുണിശിവരവക്ഷ-

കാർപരംപ്രീതരായ്, മ-
റൊരുമകിശിഹൃതർവാടി-

കൊണ്ടു മനാപ്രദേശം,
കരുതമുഖപന്ഥം
പുല്ലമാ, യാമ്പൽകൂമ്പീ-
ടുരസമൊടുഷ്ണിത

കാണ മപ്പൊയ്ക്കയൊത്തു.’

യുധിഷ്ഠിരമഹാരാജാവു ചൂതിൽ തോറു, രാജ്യത്തേയും, സഹോദരന്മാരേയും, തന്റെ മഹാലാപസ്യക്കുളേയും, തന്നെത്തന്നെയും പണയപ്പെടുത്തിയതിൽപ്പിന്നെയാണ്, തന്റെ ഭാര്യയായ ഔപദിഖയ പണയം വെക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തതുതന്നെ, ഭാര്യയെ പണയം വെക്കാനുള്ള മടിയാൽ ചൂതുകളിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതു രാജധർമ്മത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതാണോ എന്നു സംശയംകൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. കൌരവന്മാരുടെ അധഃപതനത്തിന്നു കാരണം, ദുഷ്ടാസനന്റെ ഔപദീവസ്യക്ഷേപമാണ് എന്ന സംഗതി സ്മരണീയമത്രെ! സീതാദേവിയെ ബലാൽ അപഹരിച്ച്, തന്റെ ഉദ്യോഗത്തിൽ കൊണ്ടിരുത്തിയ രാവണനും, അവരുടെ പാതിവ്രത്യഭഞ്ജനമാകുന്ന മഹാപാപകർമ്മം ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

ഭാര്യ ഭർത്താവിന്റെ ആപനീവാരണമുന്തിയാകുന്നു എന്നാണ് വ്യാസരുടെ അഭിപ്രായം. മഹാഭാരതത്തിൽ ഹിടന്തു, അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

‘പാതിയുംമനുഷ്യനുഭാര്യയെന്നറിഞ്ഞാ
(ലും

മേദിനീപതേ, ഭാര്യവലിയസഖിയല്ലോ;
ധർമ്മാത്മകാമങ്ങൾക്കു കാരണം ഭാര്യയ

(ത്രേ;

കർമ്മികളാകുന്നതുംഭാര്യാവത്തുക്കുത്രേ;
ബന്ധുമാനാകുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;
സന്തതംഗ്രഹസ്ഥന്മാർഭാര്യാവത്തുക്കു

(ത്രേ;

ഭാര്യാവത്തുക്കുത്രേസന്തോഷിച്ചിടുന്ന

(തും;

ഭാര്യാവത്തുക്കുത്രേനിശ്ചലശ്രീമത്തുകൾ
വിവിക്തവാസത്തിൽതുണയുണ്ടാകുന്ന

(ത്രേ;

പ്രവൃത്തിക്കുനുകരിക്കുന്നതുംഭാര്യയത്രേ;

അത്രാന്തംപ്രിയംപായുന്നതുംഭാര്യയത്രേ

വിശ്വാസ്യനാകുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;

സാക്ഷിയായിടുന്നതുംഭാര്യയുള്ളവനത്രേ;

മോക്ഷത്തെസ്സാധിപ്പതുംഭാര്യയുള്ളവന

(ത്രേ?)

സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളും പാരായണം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്ക്, സ്ത്രീകളോടു അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യബദ്ധമാനാദികൾ സീമാതീതങ്ങളായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഉത്തരരാമചരിതം, സീതയോടു ശ്രീരാമനുണ്ടായിരുന്ന പരിശുദ്ധാനുരാഗത്തെ, തെളിയിക്കുന്ന പല സംഭവങ്ങളുടെതിരു കെകൃതി ആകുന്നു. ഹൃദയസ്പർശകളായ ഭാവങ്ങളും, ആശയങ്ങളും അതിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും കാണാം.

‘നാലാവെൻകണ്ണിനാനീതാൻ; മമതനം

നല്ലപീയൂഷമാ; മെൻ— (വിനുവീ

ജീവൻനീതാൻ; ദിവിതീയം മമഹൃദയമതാ

കുന്നനീസുന്ദരാംഗി!’

എന്നാണ് സീതയെക്കുറിച്ച ശ്രീരാമൻ പറയുന്നത്. സ്വഭാവമായ സദക്കിന്ന ജ്ഞ പ്രസവം അടുത്തു വരുന്തോറും, അവളുടെ സർവ്വഭാവങ്ങളും സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ദിലീപൻ എത്ര കരുതലോടു കൂടി പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു എന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. ആർതർമഹാരാജാവിന്റെ 'റോൺഡ് ടേബിളിൽ' ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന: വിരപുരുഷന്മാരെക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അന്റെ പ്രാണപ്രിയ അകാലമരണം പ്രാപിച്ചതിനാൽ തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ, അജൻ വിലപിക്കുന്നതു കേൾക്കുക! 'പ്രിയ, മന്ത്രി, സുഹൃത്തു, വിദ്വയിൽ - പ്രിയയാംശിഷ്യയിവണ്ണമോഷ്കിൽ സ്വയമെത്തുമെരിച്ചിടാത്തു, നിർദ്വന്ദീനിന്നെമ്മരിച്ചൊരന്തകൻ!'

ആധുനിക വാശ്വാത്രകവികളും, പരിഷ്കാരികളും 'സ്രീസൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം

ശ്രുതപ്പെറ്റാറി കൊട്ടിച്ചോഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായം, ഈ പട്ടത്തിൽ എത്ര വെളിച്ചമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു! ദമയന്തിനുള്ള, ശങ്കുനള ദുഷ്ടന്തൻ മുതലായ ദമ്പതികളുടെ ചരിത്രങ്ങളും, വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ അമ്പരയിയാക്കുന്ന ആകർഷിച്ച്, അവർക്ക് സ്രീവർഗ്ഗത്തിൽ സ്വായമായ ബഹുമാനത്തെ ഉദിപ്പിക്കുവാൻവരുന്ന. ഇതിനെക്കുറിച്ച്, ഒരു വാശ്വാത്രപണ്ഡിതൻ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—'ഹൈന്ദവകവികൾ വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ അവരുടെ സ്രീകളെ ദർശിക്കാറുള്ളൂ. ഹിന്ദുസ്രീകൾ, പുരുഷന്മാരുടെ വാത്സല്യനിധാനങ്ങളാകുന്നു. അവരെ മനഃപൂർവ്വമായി അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്ന യുഗോപ്തവെ ചില ജാതിക്കാർക്കു, വിശിഷ്ട ഗ്രീക്കുകാർക്കു, ഇതൊരു വാഗ്ദാനം തീരിക്കട്ടെ!'

കെ. എസ്. പരമേശ്വരൻചിന്ത

പുലയന്മാർ.

(തുടർച്ച)

ഭാര്യ പിറേ ദിവസം തന്നെ ഭർത്താവൊന്നിച്ച് അവന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പോകും. അവൻ അവളെക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടായാൽ അവളുടെ സമ്മതത്തോടു കൂടി വേറെ ആരെങ്കിലും കൊടുക്കാം. അപ്പോൾ അവന്നു കല്യാണത്തിന്നു ചിലവായതു പുതിയ വരൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ ഭർത്താവും ഭാര്യയും വെച്ചോരു മുതലാളന്മാർ കീഴിലായിരി

ക്കും. ഈ വക സംഗതികളിൽ സ്രീകളെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കു കൈവശംപണയമായിട്ടല്ലാതെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ തീരായി കൊടുക്കേണ്ടൂ. മുത്ത ആൺകുട്ടി അച്ഛന്റെ മുതലാളനുള്ളതാണ്. ബാക്കിയുള്ള കുട്ടികളെല്ലാം കുട്ടിക്കാലത്ത് അമ്മയൊന്നിച്ചുതന്നെ താമസിക്കുകയും, പ്രായം ചെന്നു വേലയെടുക്കാറായാൽ അമ്മയുടെ മുതലാളന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോക

യും ചെയ്യും. വിധവയാവുമ്പോൾ അമ്മയും തിരിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

ചിലേടങ്ങളിൽ പുലയൻ ഒരു പെണ്ണിനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തന്റെ മുതലാളന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു തനിക്കവളെ കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു പറയും. എന്നാൽ അവർ ഭാര്യയായിരിക്കുന്ന കാലത്തല്ലാം അയാളവൾക്കു ചിലവിന്നു കൊടുക്കുന്നതാണ്. അവൾക്കു തോന്നുമ്പോൾ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകാനോ മറ്റോതെങ്കിലുമൊരുവനെ വരിക്കുവാനോ യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.

ഏറ്റവും മുകളുടെ കല്യാണം കുറുക്കൂടെ ആചാരപരസ്സരമാണ്. അവരിൽ, മണവാളന്റെ ആൾക്കാർ മണവാട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അവിടുത്തെ പ്രമാണിക്കു ക്കാ അരിയും വെറിലയും കാഴ്ചവെച്ചു പെണ്ണിനെ ചോദിക്കും. അവർക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ പെണ്ണിന്റെ ഉടപ്പിറന്നവൻ കുറെ അരിയും ഒരു തൂണിയും അവരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വെച്ച് അവിടെയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഗോത്രപ്രധാനിയുടെ തലയിൽ കാച്ച് അരിയിടും. പിന്നീട് കല്യാണദിവസം വരൻ തന്റെ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരോടുകൂടി വധുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ചെന്ന് അവൾക്കൊരു തൂണിയും മൂന്നുറപ്പിക രണ്ടെന്നയും സമ്മാനിക്കും. അന്നു മുതൽക്ക് അവനവളുടെ ഭർത്താവാണ്. എന്നാൽ 'മംഗളം' എന്നൊരു ക്രിയ കഴിഞ്ഞല്ലാതെ അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാൻ പാടില്ല. ആ ക്രിയയ്ക്കു വരൻ വധുവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു ഒരു ഘോഷയാത്രയായിച്ചെല്ലും. അവിടെ അവർക്കൊരു സദ്യയുണ്ട്. അതു

കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ അവളുടെ സോദരന്മാർക്കു പലഹാരം കൊടുക്കും. അപ്പോൾ പുരോഹിതൻ വധുവരന്മാരുടെ പേരും കുടുംബചരിത്രവും അവരുടെ മുതലാളന്മാരുടേയും ദൈവങ്ങളുടേയും നാമങ്ങളും ചൊല്ലും. അതിനുശേഷം ഒരു പന്തലിൽ കുറെ അരിയും ഒരു വിളക്കും വെച്ച്, അവരെ അതിന്നുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നിരുത്തി, കൂട്ടത്തിലൊരുവൻ എഴുന്നോറു കളുപ്പു, ചതി, വൃളിചാരം മുതലായവകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കുകൊണ്ടു, വിവാഹം ചെയ്തവർ ആചരിക്കേണ്ട മറകളെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ദിവസമായാൽ നിറുകയിൽ അരിയെറിയുകയും, വരൻ മൂത്തവരുടെ കാൽക്കൽ നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും. പിറ്റേ ദിവസം തന്നെ വരന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതാണ്. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോഴും തലയിൽ അരിയെറിയുക പതിവുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ കൂടീടുള്ളവർ വധുവരന്മാർക്ക് ഭാരോ കാഴ്ചവെക്കുന്നതാണ്. അതിൽ ഒരു ഭാഗം പുരോഹിതനും മറ്റേ ഭാഗം വരന്റെ മുതലാളനുമുള്ളതാകുന്നു.

കൊണ്ടെച്ചുറമന്മാരുടെ കല്യാണം ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാകുന്നു. അവരിൽ, പെണ്ണിനെ താലികെട്ടിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ചെക്കൻ സോദരിയെ പാഞ്ഞയയ്ക്കും. ഈ സമ്പ്രദായം അവർ പാക്കുന്ന താലൂക്കിലെ ഈഴവരിൽനിന്നും കിട്ടീടുള്ളതാകുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിൽ ചേന്നു ഉരുകം പ്രവൃത്തിയിലെ പുലയരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായം എന്താണു് നായ

നാമുടയടയിൽ നടപ്പുള്ള സംബന്ധം വേറേയൊന്നും. അവരും ഭർത്താവിനെ 'സംബന്ധക്കാരൻ' എന്നാണ് പറഞ്ഞു വരുന്നത്. പുരുഷൻ ദിവസേന രാത്രി കിടപ്പാൻ സ്ത്രീയുടെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുകയാണ്. ഏതാണ്ട് ഇതുതന്നെയാകുന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിലെ പുലച്ചെറുമന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും. അവർ കല്യാണത്തിന്നു 'മെരുങ്ങുക' * എന്നാണ് പറയുക. ഒരുവന്നു മെരുങ്ങുക എന്നു തോന്നിയാൽ അവൻ ചെന്നു പെണ്ണിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു സമ്മതം ചോദിക്കും. അവർ സമ്മതിച്ചാൽ അവൻ രാത്രി കിടക്കാൻ ചെന്നു തുടങ്ങും. അപ്പുറമായിട്ടേ പെണ്ണു ചെക്കന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നുള്ളൂ. അതിന്നു അവരുടെ 'തമാരന്റെ' (മുതലാളന്റെ) സമ്മതവും വേണം.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ പടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള കണക്കച്ചെറുമന്മാരുടെ കല്യാണം വേറൊരു വിധമാണ്. അവരിൽ കല്യാണം ചെയ്യേണ്ടവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരും ബന്ധുക്കളും കരയിലെ ചില പ്രമാണികളോടു കൂടി ആദ്യമായി വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വെച്ച് എല്ലാം പാറത്തു തീർപ്പുപ്പെടുത്തി കല്യാണത്തിന്നു ഒരു ശുഭദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും വരന്റെ ആളുകൾ വധുപ്പണം ഒരുരുപ്ലിക ഏഴണ അപ്പോൾ തന്നെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്നവിടെ കൂടിയവർക്കൊക്കെ ഒരു ഉഴണിന്റെ വട്ടമുണ്ട്. ഇമ്മാതിരി തന്നെ ഒരു വട്ടം വരന്റെ മാടത്തിൽ വെച്ച് പിന്നീട് അവനെ കാ

ണാൻ ചെയ്യുന്ന വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അമ്മാമൻ മുതലായ ആൾക്കു അവിടെയും പതിരൂണ്ട്. കല്യാണദിവസം രാവിലെ വരൻ തന്റെ ആൾക്കാരോന്നിച്ചു വധുവിന്റെ മാടത്തിലേക്കു ചെല്ലുകയും അവൻ അവരെ പുതുതായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു പന്തലിൽ സല്ലുരിച്ചിരുന്നതുകയും ചെയ്യും. അവൻ വധുവിന്നു കൊടുക്കുന്ന കാഴ്ചസാധനങ്ങൾ ഒരു മുനിയും ഒരു കൂട്ടം രോടയും രണ്ടു ചെറിയ മുണ്ടുമാണ്. പന്തലിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗത്ത് ഒരു പാത്രം നിറച്ചു നെല്ലും ഒരു വിളക്കും ഒരു നാളികേരവും വെച്ചിരിക്കും. അതിന്റെ മുമ്പിലായിട്ടാണ് വധുവരന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതുക. അപ്പോൾ ദമ്പതിമാർക്കു ക്ഷേമം യാചിക്കുന്ന സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു വരൻ വധുവിന്റെ കഴുത്തിൽ താലി കെട്ടും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിടുത്തു എല്ലാ അതിഥികൾക്കും ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതും കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാ ക്രിയകളും സമാപ്തമായി. സദ്യയിൽ കള്ളു ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥമാണ്. രാത്രിയിൽ ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നു രോപാട്ടും പാടിക്കളിച്ചു കോലാഹലം കൂട്ടും. പിറ്റേ ദിവസം വരൻ തന്റെ ആൾക്കാരോന്നിച്ചു വധുവിനെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകും. അതിഥികളെ അവിടെയും ഒരു സദ്യ കഴിച്ചു സല്ലുരിക്കുന്നതാണ്. അവിടുന്നു രോഷ്കു കഴിയുമ്പോൾ വധുവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു രണ്ടുപേർ ചെന്നു ദമ്പതിമാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. അവർ

* 'മെരുങ്ങുക' ഇന്നു 'മുക്കുക' എന്നർത്ഥം.

അല്പദിവസം അവിടെ താമസിച്ചു തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തും. വരൻ കല്യാണപ്പന്തലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഏഴു കന്യകമാരുടെ അകമ്പടി യോടു കൂടി വധു അവനെ ഏഴു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തെന്ന ഒരു പതിവുകൂടി ഇവരുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഈ വക ക്രിയകൾ നടക്കുമ്പോഴൊന്നും വധുവിന്റെ മാതാവു വരന്റെ സമീപം ചെല്ലുകയില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അശുഭി ബാധിക്കുമത്രെ.

കൊച്ചിയിലെ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ, പ്രത്യേകിച്ചു കൊച്ചി കണയന്നൂർ താലൂക്കിലെ വള്ളുവപ്പുലയന്മാരുടെ കല്യാണസമ്പ്രദായം കുറേക്കൂടെ നിയമാനുസൃതവും രസകരവുമാണ്. ചെക്കൻ 15 മുതൽ 20 വരെയും പെണ്ണിനു 10 മുതൽ 12 വരെയും വയസ്സുകൾക്കിടയിലാണ് അവരുടെ കല്യാണം. ഒരുവൻ കല്യാണം ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി അവിടത്തിൽ തന്റെ പരുവത്തിലുള്ളൊരുവനായി നിയമാനുസരണം സഖിത്വം കൂടണം. അവൻ ശ്രേഷ്ഠ കുടുംബക്കാരനല്ലെങ്കിൽ സമനിലയൊക്കെക്കൂടെ ഉന്നതനിലയൊ ഉള്ളൊരുവനെ അവന്റെ അച്ഛൻ തിരഞ്ഞെടുക്കും. അവനും ഭാര്യയും ഒരു ഇല്ലത്തിൽ വെട്ടുവരാവരുത്. ഇതുകൂടരുടെയും മാതാപിതാക്കന്മാർ യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിയയ്ക്കുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിക്കും. ആ ദിവസം വള്ളോനെയും മറ്റു സ്വജനങ്ങളെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയും എല്ലാവരും പുലയരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു സദ്യ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. അന്നു സഖിത്വം ചേരുവാനുള്ള ഇരുവരും ഒരു പാത്ര

ത്തിലിരുന്നുണ്ണണം. അതു കഴിഞ്ഞാൽ സഖിത്വം ചേരുവാനാവശ്യമുള്ളവന്റെ അച്ഛൻ തന്നെ പണം കൊടുത്ത് സഖ്യം വാങ്ങുവാനനുവദിക്കേണമെന്നു വള്ളോനോടും മറ്റുള്ളവരോടും അപേക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ അനുമതിയോടു കൂടി സഖ്യം വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ രണ്ടു കുട്ടികളും കയ്യടിച്ചു സ്നേഹഭാവമവലംബിക്കും. അവർ തമ്മിൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും ശത്രുയിടുവാൻ പാടില്ല. അന്നു മുതൽക്കു പുതിയ സ്നേഹിതൻ മറാവന്റെ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവനാണ്. അവന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ അവനവിടെ പോകയും വരികയും ചെയ്യാം. അവൻ കൂടാതെ പിന്നീടുവിടെ ഒരു ക്രിയയുമില്ല. അവനോടാലോചിക്കാതെ ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല. ആകയാൽ, കല്യാണകമ്മങ്ങളിൽ ഇവൻ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു അംഗമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു.

കല്യാണകാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി നടത്തേണ്ട ക്രിയ 'പെണ്ണുകാണുക'യാണ്. അതിലേയ്ക്കു ചെക്കനും, ചങ്ങാതിയും, അച്ഛനും, അമ്മവഴിക്കുള്ള അമ്മാമനും അവളുടെ മാടത്തിൽ ചെല്ലും. അവളെ അവർക്കു ബോധിച്ചാൽ കല്യാണം നടക്കുന്നവരെ, തന്റെ അവകാശം നിലനിൽക്കിക്കൊണ്ടുപോകാൻ, ചെക്കൻ കാരോകാഴ്ച കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. കാഴ്ചകൾ സാധാരണയായി കാരോ പലഹാരങ്ങളായിരിക്കും. കൊണ്ടുപോകുന്നതു ചെക്കനും ചങ്ങാതിയും കൂടീട്ടുതന്നെയാണ്. അവിടെച്ചെല്ലുമ്പോൾ പെണ്ണിന്റെ മാതാവ് അവരെ സുഖമായി ഊട്ടുകയും മടങ്ങിപ്പോക

മ്പോൾ അവർ ചില ചില്ലറ സാധനങ്ങൾ കൊടുത്തയക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നത്തെ ആചാരണം കല്യാണം സംബന്ധിച്ചുള്ള സന്ധിയേപ്പോലാണ്. അന്നു വധുപ്പണം കൊടുക്കുകയും ഒരു കന്നിയൊന്നെ വരുത്തി കല്യാണത്തിനുള്ള ശുഭദിവസം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. കല്യാണത്തിന്റെ തലേന്നാൾ വൈകുന്നേരം വരന്റെ മാടത്തിൽവെച്ച് എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും സദ്യ കഴിക്കും. കല്യാണദിവസം പുലർച്ചയ്ക്കു വരനും ചങ്ങാതിയും കൂളിച്ച ശുഭമായി വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച മീതെ ഭാരം കൈലേസ്സും കെട്ടി അരയിൽ വിശ്ലാങ്കത്തിയും തിരുകി മിത്രജനങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി വധുവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലും. അവിടെ എല്ലാവരേയും നല്ലപോലെ സല്ലരിച്ചു പായ കൊടുത്തിരുത്തും. കല്യാണപ്പന്തലിൽ വധുവിന്റെ അമ്മയാൽ പ്രത്യേകം നെയ്യുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പായിൽ മൂന്നിടങ്ങഴി അരിയും ചില സ്വണ്ണ

ക്കുഷണങ്ങളും ഒരു വിച്ചുളുത്തമലയും വെളുപ്പും ചകുപ്പും ശീലകൾകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട ഒരു പലകയും വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. വരൻ പന്തലിന്നു 7 പ്രദക്ഷിണം വെച്ചതിന്നു ശേഷം ഈ പലകയിമ്മേൽ ചെന്നു നില്ക്കുകയും, തത്സമയം വധു മറ്റു നാലു സ്ത്രീകളാൽ തലയ്ക്കു മീതെ പിടിക്കപ്പെടുന്ന മേക്കുട്ടിയോടും ഏഴു കന്യകമാരുടെ അകമ്പടിയോടും കൂടി മൂന്നു പ്രദക്ഷിണവും വെച്ചു അവന്റെ സമീപം ചെന്നു അഭിമുഖമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്യും. അന്നേരം അവരുടെ പാട്ടുകൾ ആരംഭിക്കുകയായി. അതിന്നിടയിൽ പെണ്ണിന്റെ രക്ഷിതാവു ആദിത്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു സ്വണ്ണത്താലി കെട്ടിക്കുന്നതാണ്. താലിയുടെ കെട്ടു മുറുക്കുവാൻ വരന്റെ ചങ്ങാതിയാകുന്നു. താലികെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ മതസംബന്ധമായുള്ള എല്ലാ ക്രിയകളും അവസാനിച്ചു. (തുടരും)

കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്

സങ്കല്പചിത്രം *

ഒരു മറയാഗ്രഹണയന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ നമ്മുടെ ബാഹ്യമായ സ്വരൂപത്തിന്റെ മറായയെടുക്കുന്നതു നമുക്കനുഭവമുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. എന്നാൽ, ഫീറാൻസുരാജ്യത്തു മറായയെ

ടുക്കുവാനുള്ള ഒരു ജാതി വിശേഷപ്പെട്ട യന്ത്രമുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ സഹായത്താൽ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കുന്ന സ്വരൂപത്തിന്റെകൂടി മറായയെടുത്തുവരുന്നെന്നും കാണുന്നു. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ചില വിഷയങ്ങൾ, തിരുനൽവേലിയിലെ 'ഇന്ത്യാശാസ്ത്രമന്ദിരം' (The Indian academy of Science) വകയായ 'സെൽഫ് കൾച്ചർ' (Self-culture) എന്ന മാസികയിൽ നിന്നെടുത്തവയാണ് — ലേഖകൻ.

മുമ്പിൽ, അനേകായിരം നാഴിക ദൂരെ വ
സിക്കുന്ന ഒരാളുടെ സ്വരൂപത്തെ സങ്ക
ല്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ ഇരുന്നാൽ
ആ ഇരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ സ്വരൂപമ
ല്ലാ അയാൾ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു
ന്ന ആളുടെ സ്വരൂപമാണ് കണ്ണാടി
യിൽ പ്രതിബിംബിക്കുക. ഒരാൾ ശ്രീകൃ
ഷ്ണരൂപം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ആ യന്ത്ര
ത്തിന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാ
രിക്കുക. എന്നാൽ അയാൾ ധ്യാനിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രൂപമാ
ണ് കണ്ണാടിയിൽ പതിയുക.

ഈ യന്ത്രത്തിനുള്ള അതുതശക്തി
നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിനന്ദന
ത്തിന്നു വിഷയീഭവിക്കുന്നു എന്നാണെന്നു
ഇതിന്നു സംശയമില്ല. ആശുച്യകരമാ
യ ഈ ശക്തിയുടെ കാരണങ്ങളെ പാ
ശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്പോൾ അ
ന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു വരികയാണത്രെ.
ഈ അവസരത്തിൽ, ഈ സംഗതിയെ
ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ പഴയ മഹാഷിമാ
രുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളോടു തട്ടിച്ചുനോക്കി
യാൽ വെളിവാകുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്തെ
ല്ലാമാണെന്നു വിവരിക്കുന്നതു രസകരമാ
യിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. പഴമയും
പുതുതയും കൂടി എടകലൻ വരുമ്പോളാ
ണല്ലോ കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂ
പം മനസ്സിലാപുക.

നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന സങ്ക
ല്പസങ്കല്പങ്ങളുടേയും പ്രതിബിംബം സൂ
ക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമെന്നു ഹി
ന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. നാം
ഒരു വസ്തുവിനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ
വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപം നമ്മുടെ മാംസ

ചക്ഷുസ്സുകൾക്കു വിഷയമാവുന്നില്ലെങ്കി
ലും, നമ്മുടെ ഭാവനാദൃഷ്ടിയിൽ അതു
തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും
അനുഭവമുണ്ടല്ലോ. ഭാവനാദൃഷ്ടിയിൽ
കാണുന്ന ആ രൂപം ആ വസ്തുവിന്റെ —
ആ 'സങ്കല്പത്തിന്റെ' — സൂക്ഷ്മാകാശ
ത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുള്ള രൂപമാണ്.
ഒരു വസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനം എന്നതിന്
ആ വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തിന്നു സങ്കല്പ
ഭാരാ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിലുണ്ടാവുന്ന പ്ര
തിബിംബനം എന്നാണർത്ഥം.

സങ്കല്പം എന്നതു മനസ്സിന്റെ വ്യാ
പാരമാണ്. അതു സ്വരൂപത്തെ ആ
ശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വരൂപഹീനമായ
ഒരു വസ്തുവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്നത് അസാ
ദ്ധ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടത്രെ നിർമ്മു
ഖബ്രഹ്മോപാസന അസാദ്ധ്യമെന്നു പറയു
ന്നത്. ഈശ്വരനെ ധ്യാനിക്കണമെങ്കിൽ
ഈശ്വരന്റെ രൂപം ഇന്നവിധത്തിലാ
ണെന്നറിയണം. പാസ്കവത്തിൽ ഈശ്വ
രൻ സ്വരൂപഹീനനാകുന്നു. എങ്കിലും,
സ്വരൂപഹീനമായ നിലയിൽ ഈശ്വര
നെ ധ്യാനിക്കുന്നതു ദുസ്സാധ്യമാകയാൽ
പ്രാരംഭദശയിൽ നാം ഈശ്വരനെ ചില
രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചു, തല്പ്രവൃത്തിയുമാ
യ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നു.
അങ്ങിനെ സമുണാവസ്ഥയിൽ ഈശ്വര
ദ്വ്യാനം ചെയ്ത് അതിൽ നല്ല ഉറപ്പും
ഈശ്വരവിശ്വാസവും ഉണ്ടായാൽപ്പിന്നെ
സ്വരൂപഹീനമായ അവസ്ഥയിൽ ഈ
ശ്വരനെ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമി
ക്കുന്നു. ഈ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതു സങ്ക
ല്പംകൊണ്ടല്ല സമാധി കൊണ്ടാകുന്നു.
സങ്കല്പവും സമാധിയും തമ്മിൽ ഭിന്നമാ

ണ്. സങ്കല്പത്തിന്നു സ്വരൂപമാണത്രയം. അതു മനസ്സുകാണ്ടു ചെയ്യുന്നതുമാണ്. സമാധിയാകട്ടെ മനോനിഗ്രഹമുള്ളവഷേ സാധിക്കയുള്ളു. അതിനാലാണ് മനോവൃത്തികളെജ്ജയിച്ചു മനസ്സിനെ നിഗ്രഹിച്ചു നിവീകല്പസമാധിയിലിരുന്ന് ഈശ്വരനെ അനുഭവപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വഴികൾ യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആകയാൽ സങ്കല്പം സ്വരൂപാത്രയമാണെന്നും, സങ്കല്പിതമായ വസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനം എന്നത് അതിന്റെ രൂപത്തിന്നു സൂക്ഷ്മാകാശത്തിലുള്ള പ്രതിബിംബനമാണെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള പ്രതിബിംബനം കൂടാതെ ഒരു വസ്തുവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്ന കാര്യം അസാദ്ധ്യമാണെന്നും വരുന്നു.

പ്രഭാതത്തിൽ ഉറക്കമുണർന്നതിനുശേഷം പിന്നെ ഉറങ്ങുന്നതുവരെയും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന നല്ലതും ചീത്തയുമായ സകലസങ്കല്പങ്ങളും അപ്പോളപ്പോൾ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവകാലത്ത് അയാളുടെ മനസ്സിൽ അതാതു സമയം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുണ്യസങ്കല്പങ്ങളുടേയും പാപസങ്കല്പങ്ങളുടേയും മരായ ഈ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിഞ്ഞ് 'റിക്കാട്ടായി' കിടക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ പുണ്യപാപങ്ങൾക്കു ശരിയായ കണക്കെഴുതി 'നാൾ വഴിയും പേരേടും' സൂക്ഷിക്കുന്ന 'തെക്കെ കോവിലകത്തെ' (അന്തകരാജധാനിയിലെ) കാര്യസ്ഥനായ ചിത്രശുപ്തൻ എന്നത് ഈ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ്. സ്വതഃ ശുന്യമായ സൂക്ഷ്മാ

കാശത്തെ ഗോപനം ചെയ്യുന്നത് (അശുന്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു) മനസ്സങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളാകയാൽ സൂക്ഷ്മാകാശത്തിന് ഈ പേർ അനവതംഭവമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ 'ചിത്രശുപ്ത'ശബ്ദത്തിന്നു ചിത്രത്തിൽ ശുപ്തമായ (ഗോപ്യമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ട) സങ്കല്പസമുദായം എന്നർത്ഥമുണ്ടാകാം. നമുക്കുള്ള സുഖദുഃഖാനുഭവത്തിന്നു കാരണം ഈ സങ്കല്പസമുദായമാകയാൽ അതിന്നു വ്യക്തിയും കർത്തൃത്വവും കല്പിച്ചു നാം 'ചിത്രശുപ്തൻ' എന്ന് അതിനെ വ്യവഹരിച്ചുവരികയാണ്. രണ്ടായാലും ചിത്രശുപ്തൻ ഒരു മനുഷ്യനല്ല, ദേവനുമല്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കുപുസ്തകം കടലാസ്സും മഷിയും തുവലും ഉപയോഗിച്ചു തെയ്യാറാക്കിയതുമല്ല; അതു സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന മനസ്സങ്കല്പങ്ങളുടെ ഒരു സകലനമാണ്.

ഈ സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്മൃലഭ്യങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നതല്ല. എന്നാൽ, മനോവൃത്തികളെ നിരോധിച്ചവരായ മഹർഷിമാർ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് ഇവയെ കാണുന്നു. അതീന്ദ്രിയങ്ങളായ ഭാവങ്ങളിൽക്കൂടി അപ്രതിഫലമായ ആ സമാധിദൃഷ്ടികൊണ്ട് അവർക്കു നമ്മുടെ ഈ സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ കാണാൻ സാധിക്കുന്നു; അതായതു നമ്മുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതികളെ അറിവാൻ കഴിയുന്നു. ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതായി എത്രയോ കഥകൾ നമ്മുടെ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുമുണ്ട്.

നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാവുന്ന ഭാരോ സങ്കല്പത്തിന്റെയും ചിത്രങ്ങളെ നമുക്ക് അപ്പോളപ്പോൾ കാണാൻ കഴികയില്ലെങ്കിലും, ജീവകാലത്തിന്റെ അവസ

നത്തിലൊരിക്കൽ അതു കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. മരണകാലത്തു മനുഷ്യനു ഒരു നിമിഷനേരം ദിവ്യദൃഷ്ടിയുണ്ടാകുകയും, ആ സമയത്തു താൻ അതേവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രബലസങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രം അയാൾ തെളിവാൻ കാണുകയും ചെയ്യുമെന്ന് രാജയോഗവേദികൾ പറയുന്നുണ്ട്. ആ ഒരു നിമിഷത്തിൽ തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്ന സങ്കല്പസ്വരൂപങ്ങളിൽ ഏതൊന്നാണോ അധികം പ്രകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നത് അതിൽ മനസ്സറിഞ്ഞ് അതിനെത്തന്നെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജീവൻ സ്ഥൂലശരീരത്തെ വിട്ടുപിരിയുന്നത്. ഇങ്ങനെ പ്രകൃഷ്ടമായിത്തോന്നുന്ന ചിത്രം, മനുഷ്യൻ ജീവിതകാലത്തു അധികം താൽപര്യത്തോടെ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുവിന്റെതായിരിക്കും. ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ അധികം സ്നേഹത്തോടും താൽപര്യത്തോടും കൂടി മറുക്കു വസ്തുക്കളെക്കാൾ പ്രബലമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വെക്കുക. എന്നാൽ അയാൾ അന്ത്യദശയിൽ ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപം കണ്ടുകൊണ്ടാണ് മരിക്കുക. ഇതുപോലെതന്നെ, ഒരാൾ ജീവിതകാലത്തിൽ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി ഈ ഇഷ്ടദേവതയെ ഉപാസിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ആ ഉപാസനാമുത്തിയുടെ പ്രതിബിംബം കണ്ടുകൊണ്ട് അയാൾക്കു മരിക്കുവാനിടവരും.

പ്രാണൻ പോകുന്ന സമയത്ത് ഏതു വസ്തുവിനെയാണോ ജീവൻ സ്മരിക്കുന്നത് ആ വസ്തുവിന്റെ രൂപം ആ ജീവനു പിന്നീട് സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു, മരണശേഷം ജീവനു നല്കിയ

സ്വരൂപം (സൽഗതി) സിദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ മരണത്തിന്നുമുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ നല്ല സങ്കല്പങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കേണ്ടതത്രാവശ്യമാകുന്നു; ജീവിതകാലത്തു ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം, സജ്ജനസംസ്കാരം, ഭിന്നാനുകമ്പ, ഈശ്വരഭക്തി മുതലായവയോടേ കഴിയുന്നവയ്ക്കു മരണശേഷം നല്ല സ്വരൂപം കൈവരും. ഈ തത്ത്വത്തെയാണ് ഭഗവൽഗീതയിൽ ഏകാമദ്ധ്യായത്തിൽ 5-6-7 * ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭഗവാനുളിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യൻ സ്വധർമ്മനിഷ്ഠയിലിരുന്നാൽ ഈശ്വരാർപ്പണമായും ഫലേച്ഛയോടെയും കർമ്മം ചെയ്യണമെന്നാണു ഗിതോപദേശത്തിന്റെ പരമതാത്പര്യം. ഈ കർമ്മത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ധ്യാനമായ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഈശ്വരാർപ്പണമായി ചെയ്യുന്നതായാൽ, മനസ്സിൽ വിവിധസങ്കല്പങ്ങൾ വരുന്നതു ഈശ്വരാർപ്പണയോടുകൂടിയാകുന്നതുകൊണ്ട്, ആ സങ്കല്പങ്ങളുടെ ചിത്രവും മരണസമയത്തു കാണുന്ന ചിത്രവും താൻ സ്മരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ രൂപമായിരിക്കുവാനും, മരണാനന്തരം ഉത്തമമായ സ്വരൂപം കൈവരുവാനും ഏ

* അന്തകാലചമദുര്യവ
സ്മരണമുക്തപാകളേഖരം
അപ്രയാശിസമത്ഭാവം
അമിതാസ്വരൂപം ശയഃ
അഹംവം പിശുനംഭാവം
വ്യക്തമുക്തകളേഖരം
തത്ത്വമേവൈതികൗതന്യം
സദാതത്ത്വഭാവമിതഃ
ഭവസ്വാസ്ഥ്യവ്യാകാശഃ
മരണസ്മരണാഭ്യുപ
മയ്യുക്തമേനോരഭ്യുപ
മോദമേവൈഷ്വസ്വസംസ്കാരഃ

ടവരം. ഇതത്രേ കർമ്മയോഗത്തിന്റെ പരമസിദ്ധാന്തം. ഇതത്രേ ഗീതയുടെ ഉൽകൃഷ്ടതാൽപര്യം.

മനസ്സകല്പത്തിന്റെ ചിത്രം സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിയുന്നതോടുകൂടി, അതേ രൂപത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭൂതം (Thought form) ഉൽപന്നമാവുന്നു. ഈ സകല്പഭൂതത്തെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ളവർക്കു പൊതുവെ കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങിനെ രൊമകളുടെ സകല്പത്താൽ നിർമ്മിതമായ ഭൂതം അയാളുടെ സമീപത്തിലുള്ള മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സിൽ ആദൃശ്യമായി പ്രവേശിക്കും. ദൃഷ്ടസകല്പങ്ങളിൽനിന്നു അനന്തമേന്മയായ പശാചാണുണ്ടാവുക. അത് ആദൃശ്യമായി അടുത്തുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു തന്റെ വീര്യത്തെ ആ മനസ്സിലും പരത്തുന്നു. അപ്പോൾ അതിൽനിന്നു പിന്നേയും ഒരു പിശാചുണ്ടാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു ദൃഷ്ടസകല്പപ്പിശാചുതന്നെ പരമ്പരയാ 'മാറതും വണ്ണിച്ചു മറാതിന്മേൽ വീണ്ടു മറാതും മറാതും മറാതും ഭസ്മമായ്'ത്തീരുവാൻ എടവരുത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു രൊമകളുടെ ക്ഷേമ ദൃഷ്ടസകല്പം മൂലം ക്രമേണ ഉണ്ടാവുന്ന പിശാചുക്കൾ അയാളുടെ കൂടുംബത്തെയും, നാടിനെത്തന്നെയും മലിനമാക്കി അന്ധകാരത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നു.

നല്ല സകല്പങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ഭൂതം തേജോമയമായ ഒരു ദേവതയായിരിക്കും. അതും മുമ്പാഞ്ഞതുപോലെതന്നെ മറ്റു മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു സന്തതൃൽപാദനം ചെയ്യുന്നു. ആ വഴിക്കു നാട്ടിൽ നല്ല സകല്പങ്ങൾ വലിക്കുവാ

നും എടയാവുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള തേജോരൂപങ്ങൾ നാട്ടിലൊക്കെയും പരക്കുകയും, പിശാചുരൂപങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുകയും മാനുഷലോലോകത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു, പരിശുദ്ധമായ വിചാരത്തോടും പ്രവൃത്തിയോടുംകൂടി അവനവന്റെ കർമ്മവൃക്ഷങ്ങൾ നടത്തുവാനാണ് എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, മനസ്സകല്പങ്ങളാണ് മനുഷ്യരുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു ഫലപ്രസക്തമായതെന്നും, എത്രവിധം സകല്പവും മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന സമയത്തു തന്നെ അതിന്റെ ചിത്രം സൂക്ഷ്മാകാശത്തിൽ പതിയുമെന്നും വ്യക്തമായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഫ്രാൻസിസുള്ള അതുതരമായ മറ്റൊരു ഗ്രഹണയന്ത്രത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി ഒട്ടും അശ്ചര്യപ്പെടുവാൻ വകയില്ല. നമ്മുടെ 'ചിത്രശാസ്ത്ര'ന്റെ സ്ഥാനമാണ് ഫ്രാൻസിലെ യന്ത്രത്തിന്നു കല്പിക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു യന്ത്രം ലോകത്തിൽ സുലഭമായി നട്ടപ്പിൽ വരുന്ന പക്ഷം പല മാതിരിയിലുള്ള മലിനസകല്പങ്ങളിൽ പെട്ടു, പരിശുദ്ധമായ മനുഷ്യജന്മത്തെ പഴതെ കളയുന്ന എത്ര മനുഷ്യരുടെ 'ഉള്ളകുള്ളിക'ളാണു പുത്താവുക എന്നും, അതു നിമിത്തം ലോകത്തിന്റെ സദാചാരസ്ഥിതിയിൽ എത്ര വലിയ മറ്റൊരാണു സംഭവിക്കുക എന്നും പറഞ്ഞാലാവുന്നതല്ല.

കെ. വി. എം.

ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ.

വെലക്കുത്തുക.

കേരളത്തിൽ പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ഇടയിൽ 'വെലക്കുത്തുക' എന്നൊരു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കടിയാന്മാരിൽ വല്ലവരും തൊറു ചെയ്താൽ അവരുടെ വീട്ടിലും അവരുടെ വകയായ വിളകളിലും ചെയ്യുന്ന ഒരു മാതിരി 'തടങ്ങൽ' ആണ്. അശുഭമായിക്കിടക്കുന്ന കുളം, കിണറ്റ് മുതലായവയിൽ അറിയാതെ വല്ലവരും കടന്നുചെല്ലാതിരിപ്പാൻ 'കട്ടയും തോലും വെക്കുന്ന'തിനും ഇതിനും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. തൊറു ചെയ്ത ആളുടെ ഉമ്മറത്തും പാമ്പിലും പാടത്തും രണ്ടുമൂന്നു ചെറിയ തോലുകൾ തൂണിന്മേലോ വൃക്ഷത്തിന്മേലോ വടിത്തലയ്ക്കലോ കെട്ടിത്തൂക്കും. ഇതിന്നാണ് വെലക്കുത്തുക എന്ന പേർ പറയുന്നത്. ഈ 'തടങ്ങൽ' കണ്ടാൽപ്പിന്നെ തൊറു തീർത്ത സമ്മതം വാങ്ങാതെ പുരയിൽ കടക്കാനോ വിളകൾ എടുപ്പാനോ പാടില്ല. എടുത്താൽ വലിയ തൊറായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ വെലക്കുത്തുവാനിനാശം തൊറുകാരന്റെ വിളകൾ കൊയ്തെടുക്കുക, മരങ്ങൾ മുറിക്കുക മുതലായ ബലാൽക്കാരങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു.

"മരന്നായിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ."

കൊല്ലവർഷം പത്താം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോഴിക്കോടു നാടുവാണിരുന്ന ചില സാ

മുതിരിരാജാക്കന്മാർ 'തിരുമുനു ചേവക' ന്മാരുടെ വലയിൽ കടുങ്ങി സ്വന്തം കാർയ്ക്കങ്ങൾ നോക്കാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാതെ വളരെ അനന്തരത്തിൽപ്പെട്ടതായി ലന്തക്കാർ എഴുതിവെച്ച 'ചില റിക്കാട്ടുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അഭിമാനം നിമിത്തം അന്യന്മാരെ കൂട്ടാക്കാതിരിക്കുക എന്ന 'മാനവികമന്മാരുടെ' ധർമ്മം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലം 941-ൽ നവാബ് ഫൈദാലിഖാൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരികോവിലകത്തെ ഭിന്നയന്ത്രാലാണ് ഇതിനെടവുന്നത്. നവാബിന്നു കിട്ടേണ്ടുന്ന കപ്പം കിട്ടാനായി ഭൂതന്മാരെ അയച്ചപ്പോൾ സാമൂതിരി അവരെ വളരെ നിന്ദിച്ചു മടക്കിഅയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. നവാബ് ഈ ധിക്കാരം കണ്ടു കോപിച്ചു, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ നാടു മുഴുവനും ജയിച്ചു രാജാവിനെ തടവിലാക്കി. കാണാ നാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ സമ്മതിച്ചില്ല. ഭട്ടവിൽ സാമൂതിരിപ്പാടു സ്വയംകൃതാനന്ദങ്ങൾക്കിരയായിത്തീർന്നു. നവാബു തന്നെ വധിക്കുമെന്നും, തന്റെ ശവം മതാനുസാരേണ സംസ്കരിപ്പാനയയ്ക്കയില്ലെന്നും, ഇഹപരലോകങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായിത്തീരുമെന്നും വിചാരിച്ചു. സാമൂതിരിപ്പാടു താനിരുന്നിരുന്ന കോവിലകത്തിന്റെ നാലുമുക്കിലും ഒപ്പം തീക്കൊളുത്തി ആരാലും തീക്കൊളുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിലാക്കി യഥാർത്ഥത്തിൽത്ത

ന്നെ ജീവനോടെ 'തീപ്പെട്ടു' ഈ തമ്പുരാനെ ഇന്നും മലയാളികൾ 'മരുന്നായിൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ' എന്നു പാഞ്ഞുവരുന്നു. അവിടുത്തെ കോവിലകം തട്ടിയിൽനിന്നു മാനാഞ്ചിറയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കായിരുന്നു.

അയിതുർ രാജവംശം. ഈ രാജവംശം വളരെ പുരാതനമായ ഒന്നാണ്. ഈ വംശമാണു കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജവംശത്തിന്റെ മൂലം കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കാട്ടമന എന്നീ രണ്ടു വംശങ്ങൾ അയിതുർനിന്നു പിരിഞ്ഞവയാണ്. അയിതുർ വംശത്തിലെ രണ്ടു സുഭാഷാദരന്മാർ ആട്ടിം തമ്മിൽ ഭാഗിച്ച് അയിരുകരം കൊടുങ്ങല്ലൂരായി രണ്ടു കോവിലകങ്ങളിൽ പാർപ്പാക്കി. പിന്നെ, മൃത്താളുടെ താവഴിയായ അയിതുർ കോവിലകം പിരിഞ്ഞുണ്ടായ ഒരു ശാഖ കാട്ടമന കോവിലകത്തും പാത്തുതുടങ്ങി.

അയിതുർ രാജവംശം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പുരാതന രാജവംശമായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാൾ നാടു ഭാഗിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഈ രാജ്യം കിട്ടി. പൂണ്ണമായ രാജ്യാധികാരങ്ങളും കിട്ടി. പക്ഷെ ഈ വംശം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കീഴേടമായിട്ടാണു പണ്ടുമുതൽക്കു നടന്നുവന്നത്. ഈ രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയ രാജ്യം ഒന്നായി തൊട്ടുകിടന്നിരുന്നവയല്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനും ചേരവായയ്ക്കും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ പലേടങ്ങളിലുമായിട്ടാണ് ഇവരുടെ മിക്ക നാടുകളും കിടന്നിരുന്നത്. പിന്നെ കുറെ രാജ്യം പാപ്പിനിവട്ടത്തിന്റെ വടക്കെ അറ്റത്തെ പുഴയുടെ വട

ക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. ഇവിടെയാണ് അയിതുർ രാജാവിന്റെ കോവിലകവും ആയിരുന്നത്. വിളങ്ങല്ലൂർ ദേശത്തിലാണ് ഈ അയിതുർ കോവിലകം കിടന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ വംശത്തെ വിളങ്ങല്ലൂർ എന്നും വിളങ്ങുകോവിലകമെന്നും ചിലപ്പോൾ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ അധികംകാലം കഴിഞ്ഞു ഈ വംശത്തിൽ രണ്ടു സോദരന്മാരും ഒരു തമ്പുരാട്ടിയും മാത്രമായിത്തീർന്നു. ഇവർതമ്മിൽ സ്വരച്ചേർച്ച ഇല്ലാതെയും വന്നുവശായി. ഇവരുടെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം രണ്ടാക്കി ഭാഗിച്ചു മൃത്താൾ പഴയ അയിതുർ കോവിലകവും അതോടുചേർന്ന സ്വത്തുക്കളും എടുത്തു. എളയരാജാവും സോദരിയും കൂടി പുഴയ്ക്കു തെക്കു പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ താമസിച്ചു. രാജ്യാധികാരമെല്ലാം വലിയതമ്പുരാനുതന്നെ ആയിരുന്നു. എളയരാജാവു ഒരു ജന്മിയുടെ നിലയിൽ ഭാഗത്തിൽ കിട്ടിയ താവഴിക്കാര്യം നോക്കിയിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു രാജാവു തന്റെ സ്വത്തുക്കളെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും എല്ലാം ഈ അയിതുർ എളയരാജാവിന്നു ദാനമായി കൊടുത്തു. ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂര രാജവംശവും പുരാതനകാലത്തേ ഉള്ള ഒരു വലിയ രാജകുടുംബമാണ്. ഈ വംശത്തിലുള്ള രാജാക്കന്മാർക്കു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വംശത്തിലുള്ള തമ്പാട്ടിമാരെ പള്ളിക്കെട്ടു കഴിപ്പാനും അവരോടു സംബന്ധം തുടങ്ങുവാനും ഉള്ള അവകാശം പണ്ടുപണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൊടു

ങ്ങല്ല രാജസ്ഥാനം കൂടി തനിക്ക് ഒരു ണിയപ്പോൾ അയിരൂർ എളമരാജാവു കൊടുങ്ങല്ലൂർ പോയി അവിടെ കോ വിലകം കെട്ടിച്ച് അവിടെ പാപ്പാക്കി. ഒടുവിൽ വൃദ്ധനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാ വിന്റെ മരണശേഷം അയിരൂർ എള മവംശക്കാരെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടനു കൊടു ങ്ങല്ലൂർ രാജാവായി സമ്മതിച്ചു വാഴിച്ചു. കൊല്ലാനും രക്ഷിപ്പാനും ഉൾപ്പെടെ ഉള്ള അധികാരങ്ങളെയും നെടിയിരുപ്പു സ്വ രൂപത്തിലെ തമ്പാട്ടിമാരെ പള്ളിക്കെട്ടു കഴിപ്പാനും അവരുടെ ഭർത്താവായവരും ഉള്ള അവകാശത്തെയും നല്കി. ഇങ്ങി നെയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വംശക്കാരണ്ടായത്. ഇവർ അയിരൂർ എളയതാവഴിക്കാരാണെന്നു വിചാരിക്കു ണം. ഈ വംശത്തിലേയ്ക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യം മുഴുവനും അയിരൂർ രാജ്യത്തി ന്റെ പകുതിയും കിട്ടി.

ഇങ്ങിനെ അധികം കാലം കഴി ണ്തപ്പോൾ അയിരൂർ കോവിലകത്തെ മൂത്ത താവഴിക്കാർ പിന്നെയും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. അതിൽ മൂപ്പിനു പിന്നെ പാപ്പിനിവട്ടം വടക്കെ പൂഴയുടെ വടക്കു കൂടി നാട്ടിലെ രാജാവായി ആ കോവിലകത്തുതന്നെ പാർത്തു. എളമ ഒരു ജന്മി യായി പാപ്പിനിവട്ടം നാട്ടിൽ കാട്ടമന എന്ന കോവിലകത്തും പാർത്തു. ഈ രണ്ടു വംശക്കാരെ ആധാരങ്ങളിൽ 'കുശി കാട്ടം കാട്ടമനയും വംശക്കാരെന്ന്' എഴു തിക്കാണുന്നു.

, ഈ മൂന്നു ചെറിയ രാജവംശക്കാ രും അയിരൂർവംശത്തിലെ ശാഖകളാ ണ്. അയിരൂർവംശത്തിലെ നാലിൽ ഓ

രൊ ഓഹരി അയിരൂർക്കും കാട്ടമനക്കും പകുതി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കും ആണ് ഒരു ണിയത്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ പണ്ടത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ സ്വത്തു വേറായുമുണ്ട്. $\frac{1710}{885}$ -ലും $\frac{1717}{892}$ -ലും ലന്തക്കാർ സാമൂ തിരിപ്പാട്ടനുമായി ചെയ്ത കരാറുകളാൽ ഈ മൂന്നു രാജവംശക്കാരും ലന്തക്കാരുടെ കീഴടങ്ങുകയായിത്തീർന്നു.

അയിരൂരും കൊടുങ്ങല്ലൂരും രാജാ ക്കന്മാർക്കു മരണശിക്ഷ കല്പിക്കാനധികാ രമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, മേൽപ്പറഞ്ഞ കരാറുകളാൽ ലന്തക്കാർക്കു കിട്ടിയ പാ പ്സിനിവട്ടം നാട്ടിനകത്തുള്ള നിവാസികളുടെ മേൽ ഈ അധികാരം ലന്തക്കാർ ഈ നാടു കിട്ടിയ മുതൽക്കില്ലാതായി. കാട്ടമനതാവഴിക്കുള്ള നാട് എല്ലാം പാ പ്സിനിവട്ടത്തിനുള്ളിൽ പെട്ടതാകയാൽ അവർക്കു മരണശിക്ഷ വിധിപ്പാനുള്ള അധികാരം തീരെ പോയി. കൊല്ലാനൊ നാടുകടത്താനൊ വിധിക്കേണ്ടിവരുന്ന സംഗതികളിൽ ലന്തകമ്പനിക്കാർക്കു എഴു തി സമ്മതം വാങ്ങിട്ടാണ് കാട്ടമനക്കാർ ഈ ശിക്ഷ കല്പിച്ചുപറയുന്നത്. ഈ രാജാക്കന്മാർ അധികാരം കവിഞ്ഞു പ്ര വർത്തിച്ചതായി കണ്ടാൽ അവരുടെ വിള ജപ്തി ചെയ്തു പിഴ എടുക്കുന്നതു ലന്തക്കാരുടെ പതിവായിരുന്നു. രാജ്യഭരണം ചെ യ്യുന്നവരുടെ അധികാരങ്ങൾക്കു എതിരിടുന്നത് അത്ര ഭംഗിയല്ലെങ്കിലും നടവടി ഇങ്ങിനെ ആയി പണത്തിനാൽ ഈ മാതൃ ലിനെ ലന്തക്കാർ നിലനിർത്തി. ഇതു നിമിത്തം ഈ രാജാക്കന്മാർ ചിലപ്പോൾ മുഷിഞ്ഞു കമ്പനി പ്രജകളുടെ നേരെ ചി

ല ഗ്രോഹങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം കമ്പനിയെഴുത്തുപത്രം ഇവരുടെ നാട്ടിൽ കേറി ഈ പ്രവൃത്തികളെ നിർത്തിയെടുത്തു ചെയ്തുവന്നു. ചിലപ്പോൾ രാജാക്കന്മാർ തരുവിതാർക്കൂർ-ചെറുചിറകോഴിക്കോട് രാജാക്കന്മാരോടു സഹായത്തിന് അപേക്ഷിക്കാറുണ്ട്. അവർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കമ്പനിക്കാക്കു വിരോധം ചെയ്യാറില്ല. എങ്കിലും ഉള്ളിൽ ഇവരെ സഹായിച്ചു കമ്പനിക്കു പല ഉപദ്രവങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിവന്നു. ഈ മൂന്നു തവണകളിലും തമ്മിലും പല അവകാശവാദങ്ങളും ചെയ്തുവരികയും വാദ

പ്പെട്ട സ്വത്തിന്മേൽ വേലക്കു കത്തുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ സങ്കടക്കാരൻ കമ്പനിക്കാരോട് ആവലാധി പറയും. അവർ നിവൃത്തിയാക്കും. ഈ തക്കങ്ങൾ തീക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായ ഭാഗത്തിൽ പത്രങ്ങൾ ഒന്നും ഏഴതി പിരിഞ്ഞില്ല. അവരവർ കിട്ടിയത് അവരവർ അടക്കിവന്നു. ഈ വക തക്കങ്ങളിൽ അധികകാലം കൈവശം വെച്ചാൽക്കൂടി ഗുണമായിട്ടാണ് കമ്പനിക്കരുടെ സാധാരണ തീപ്പ്.

പതി പത്തു വരും.

അടുത്തകാലങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള അപമൃത്യുക്കളിൽ ഏറ്റവും അടുത്തകരവും കഠിനവുമായതു 'ചമ്പക'ത്തു വീട്ടിൽവെച്ചു നടന്ന മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ മരണമാണ്. സംഭവം കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം ഒന്നാവാറായി. മിടുക്കന്മാരായ മൂന്നു കുറാമ്പേക്കുകൾക്കു നിരന്തര പരിശ്രമംകൊണ്ടും, പൊല്ലിസ്സുകാരുടെ ഇടവിടാത്ത പ്രയത്നങ്ങൾകൊണ്ടും പലമൊന്നുംതന്നെയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ അക്രമകൃത്യം ചെയ്തവൻ ആൾ വലിയ കേസനായിരിക്കണം. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ രക്തമണിഞ്ഞ മുതശരീരമല്ലാതെ മാറുയാതൊരു സാധനവും ആ മരിക്കുകയ്ക്കു നിന്ന് എത്ര തന്നെ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിട്ടും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. കുറാം ചെയ്തവന്റെ

കാലടികളുടെ നിലത്തോ ചുമരിന്മേലോ പതിഞ്ഞതായിട്ടു കണ്ടില്ല. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ അകാലമരണത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കി പറയാം. തന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും, ജനങ്ങളായുള്ള നിഷ്ഠുരമായ രഞ്ജിപ്പുകൊണ്ടും, തന്റെ തൊഴിലിൽ തനിക്കുള്ള അനിതരസാധാരണമായ നൈപുണ്യംകൊണ്ടും ആ ദിക്കിലെ ജനങ്ങളെല്ലാം ഭക്തിബഹുമാനസ്നേഹപുസ്തകം കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഡാക്ടർ ശ്രീധരമേനോന്റെ പതിയായിരുന്നമുണ്ടെമീനാക്ഷി അമ്മ. ഇത്ര സുശീലനും ജനസമ്മതനുമായ ഒരു യോഗ്യൻ തീരെ വിപരീതഗുണങ്ങൾ മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു സത്സ്വഭാവവുമില്ലാത്ത ഈ സ്ത്രീ

യെ പന്തിയായി എങ്ങനെയാണ് കിട്ടിയത് എന്ന് എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടിരുന്നു. മീനാക്ഷി അമ്മയുടെ ശീലത്തിൽ ദോഷങ്ങളില്ലാതെ ഗുണം ഒന്നാണെന്നു ഞായിരുമ്പില്ല. ഭരതസ്നേഹമെന്ന ഉന്നതധർമ്മം ആയമ്മയ്ക്കു തീരെ അറിവില്ലായിരുന്നു. മരണത്തിനു കുറച്ചു കാലം മുമ്പു മുതൽ അവർ സുരാപാനവും അഭ്യസിച്ചിരുന്നുവത്രെ. തന്നാൽ കഴിയുന്ന പണിയെല്ലാം ശ്രമിച്ചു നോക്കിപ്പോയതൊരു ഗുണവും ഭാര്യയുടെ ശീലത്തിൽ വരുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയായിത്തന്നെ ശേഷം ഡാക്ടർ മേനോൻ ആ സ്പ്രിയോടു അവരുടെ വീട്ടിൽ പോയി താമസിക്കണമെന്നും ചിലവിന്നു മാസംതോറും താൻ വേണ്ടതു അയച്ചുതരാമെന്നും പറഞ്ഞു. അവർ അതിന്നു സമ്മതിച്ചു. പോകുന്നതിന്നു തലേദിവസം രാത്രി വഴിയാത്രച്ചിലവിന്നും മറ്റുമായി ഭാര്യയുടെ പക്കൽ 250 ക-യുടെ നോട്ടുകൾ. മേനോൻ കൊടുത്തു. താൻ താമസിച്ചിരുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു 15 നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത് അന്നുരാത്രി ഒരു പ്രസവക്കേസ്സിന്നു പോകേണ്ടിവന്നതിനാൽ പിറോന്നാൾ പ്രഭാതത്തിൽ താൻ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും അവിടെ വെച്ചു യാത്ര പറയാമെന്നും ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു ഡാക്ടർ പോയി. അവർക്കു വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യാൻ തന്റെ ഭൃത്യന്മാരെ എല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറോന്നാൾ പുലർച്ചെ 4 മണിക്കു ഓസീ വണ്ടിക്കു പുറപ്പെട്ടവൻ സമയമായെന്നായിരിക്കുവാൻ മീനാക്ഷി അമ്മ കിടന്നിരുന്ന മുറിക്കകത്തു കടന്നപ്പോൾ ക

ണ്ട കാഴ്ച ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. അവരുടെ വായിൽ മുഴുവൻ തുണിക്കുപ്പണങ്ങൾ കത്തി നിറച്ചിരുന്നു. ഉടലും തലയും പകുതിയിലധികം വേർപെട്ടിരുന്നു. അതിനകത്തുള്ള സാമാനങ്ങൾ മുഴുവൻ രക്തത്തിൽ നന്നാക്കിരുന്നു. തന്റെ തലയ്ക്കു പുറത്തു ഒരു ചെറിയ ഏഴുത്തുപെട്ടി പൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. അതിൽനിന്നു 250 കയുടെ നോട്ടുകളും 500-ൽ ചിലപാനം ഉറപ്പിക്കുക്കുള്ള ആ ഭരണങ്ങളും കളുപ്പുപോയിരിക്കുന്നു. വിവരം ഉടനേ നാടെല്ലാം പരന്നു. ഡാക്ടർ ഈ വർത്തമാനം കേട്ട മാത്രയിൽ വീട്ടിലെത്തി വേണ്ടുന്ന അന്വേഷണങ്ങൾ എല്ലാം നടത്തി. ഒടുവിൽ ഒരു തുമ്പുമില്ലാതെ കണ്ടുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധ കറാനേപഷികളായ മൊഹിദിൻഖാൻ, ഓമോദരമേനോൻ, നാഗറാവു ഇവരേ ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതെല്ലാം പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഏല്പിച്ചു. അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമൊന്നുമില്ലവരെ കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഈ ശ്രമകൃത്യം ചെയ്തവൻ തുറന്നു കിടന്നിരുന്ന ഒരു ജാലകം വഴിയാണ് അകത്തു കടന്നതെന്നും, അവൻ ഒരു മൂച്ചുയുള്ള ചെറുവാൾ കൊണ്ടാണു കഴുത്തിൽ വെട്ടിയതെന്നും, ഈ കൃത്യമെല്ലാം അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കു മുമ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവർ ചില പരീക്ഷകളിൽനിന്നു ഗണിച്ചുണ്ടാക്കി. കവച്ചു ചെയ്യാപ്പെട്ട നോട്ടുകളിൽ ചിലതിന്റെ നമ്പ്രകൾ ഡാക്ടർക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതു പോലീസിന് അറിവുകൊടുത്തു. ഇന്നേവരെ ആ നോട്ടുകൾ എങ്ങും മാററിട്ടില്ലപോൽ. ഈ സംഭവ

ത്തിന്നശേഷം ഡാക്ടർ മേനോൻ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു മാറി വേറെ ഒരു ബംഗ്ലാ വു വാടകയെടുത്തു താമസിച്ചു. മീനാ ക്ഷി അമ്മയുടെ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന സാ മാനങ്ങൾ ഒന്നും മേലിൽ തനീക്ക് ആവ ശ്രമിപ്പെന്നും, അവ മുഴുവനും ലേലം വി ളിച്ചു വിറ്റു കിട്ടുന്ന സംഖ്യ ധർമ്മവിഷയ ങ്ങളിൽ ചിലവാരക്കേണമെന്നും അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി അപ്രകാരം ചെയ്തു.

അഞ്ചു മാസം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവ സം വൈകുന്നേരം ഡാക്ടർ ശ്രീധരമേ നോൻ തന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ കൃഷ്ണക്കുറുപ്പി നെ കാണാനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീ ടിൽ പോയി. കുറുപ്പു കുറച്ചു സുഖക്കേ ടായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. സ്റ്റേഫിത ന്റെ രോഗത്തെ വേണ്ടവിധം പരിശോ ധിച്ചു സാരമില്ലെന്നു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞു. താൻ ഏഴുതിങ്കൾക്കാട്ടെ ഒരു മരുന്നു നാ ലു നേരം സേവിച്ചാൽ തിരെ സുഖപ്പെ ടുമെന്നും തീർച്ച പറഞ്ഞു. അതിന്നശേഷം അവർ തമ്മിൽ വളരെ നേരം പലേ സം ഗതികളേയും പറ്റി സംസാരിച്ചു. സ സ്വയായപ്പോൾ 'ഇതിനകത്തു വലിയ ഉഷ്ണം. നമുക്ക് എന്റെ ആപ്പീസുമുറി യിൽ പോയി കുറച്ചു കാരറു കൊള്ളാം' എന്നു കുറുപ്പ് പറഞ്ഞപ്രകാരം അവർ ആപ്പീസുമുറിക്കകത്തു പോയി. അവിടെ വലിയ ഒരു കണ്ണാടി വെച്ചിരുന്നതു കണ്ടു ഡാക്ടർ 'എയ്! ഇത് എവിടെനിന്നു സ വാദിച്ചു?' എന്നു ചോദിച്ചു.

കൃഷ്ണ—'അത്' എനിക്കു 15 ക. ങ്കു കിട്ടി യതാണ്. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അ തിൽ ദിവസേന രാത്രി ഒരു ഭയങ്കരരൂ പം കണ്ടു പേടിക്കാറുണ്ടത്രേ. അതു

കൊണ്ടാണ് അത് ഇത്ര ചുരുക്കവില ങ്കു വിറ്റത്. അതിന്നു ചുരുങ്ങിയതു 200 ക. വില കാണും.

ഡാ— അത്രയില്ല. 150 ക. ങ്കാണ് ഞാൻ അതു വാങ്ങിയത്.

കൃഷ്ണ— ക— എന്താ ഡാക്ടർ പറയുന്നത് നിങ്ങളാണോ അതു വാങ്ങിയത്?

ഡാ— അതേ. അതു ഞാൻ രണ്ടാംകൊ ള്ളം പൂനയിൽവെച്ചു വാങ്ങിയതാണ്. ഇയ്യുടെ എന്റെ ചില സാമാനങ്ങൾ ലേലം വിളിച്ചപ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഇതും പെട്ടുപോയി. അതാണു ഞാൻ പറയുന്നത്.

കൃഷ്ണ— ക— ആ! ഹാ! അതു ഞാനറിഞ്ഞി ല്ല. എന്താ അതിലെ ഭയങ്കരരൂപം? നിങ്ങൾ വല്ലതും കാണാറുണ്ടായിര നുവോ?

ഡാ— ഞാനൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. അ തു മീനാക്ഷിയുടെ മുറിയിലായിരുന്നു. വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനറിയാതിരിക്കി ല്ല. നിങ്ങൾക്ക് ഇതു വിറ്റവന്നു തല ങ്കു കാച്ചുലുണ്ടായിരിക്കും.

രണ്ടുപേരും കുറെ ചിരിച്ചു. വേറെ യും പല സംഗതികളെപ്പറ്റി അവർ ത മ്മിൽ സംസാരിച്ചു. മണി 11 കഴിഞ്ഞു. ഡാക്ടർ പോവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്നടു ത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുകസേരമേൽ നിന്നു കുറുപ്പിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായ 'ഭ ബി' എന്നു പൂച്ചു പെട്ടെന്നു ചാടി വാലു യത്തി ആ കണ്ണാടിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു കുടി ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു കൊണ്ട് അത് ഉറക്കോടെ മാത്രു ചാൻ തു

ടങ്ങി. ‘എന്താ! രൂബിയും അതിനകത്തു ഭയങ്കരരൂപത്തെ കാണുന്നുണ്ടോ?’ എന്ന് ഡാക്ടർ ചോദിച്ചു ചിരിച്ച് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കുറുപ്പ് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി തന്റെ പൂച്ചയുടെ പണി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ‘ആ പൂച്ച ആ കണ്ണാടിക്കു നാലുപാവും ഭാടി നടക്കുകയും ഇടയ്ക്ക് അതു കഠിനമായി മാന്ത്രികയും ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു ഭയങ്കരമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ‘രൂബി എന്തെങ്കിലും കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ഇല്ലാതെ ഇത്ര ലഘു കൂട്ടില്ല. ആകപ്പാടെ നമ്മുടെ ചെട്ടിയാർ കണ്ടിരുന്ന ഭയങ്കരരൂപം വാസ്തവംതന്നെയായേക്കാമോ’ എന്ന് ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്കു ഡാക്ടർ കുറുപ്പിനോടു കൂടെ കൂടെയായിരുന്ന ഒരു തണുപ്പു തോന്നുകയും ദേഹം മുഴുവൻ വിറയുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ എഴുന്നോറ്റു കണ്ണാടിയുടെ അടുത്തു പോയി അതിന്റെ ഒരു വശത്തു നിന്നു. മേശപ്പുറത്തു പ്രഭുക്കോട്ടുകൂടി കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിളക്കിന്റെ വെളിച്ചമോടു ജ്വലിച്ചിരുന്ന ആ കണ്ണാടി മങ്ങുവാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ടെന്നും, കുറുപ്പു സമയത്തിനുശേഷം തീരെ കുറുപ്പിനിറമായെന്നും, ആ കുറുപ്പിനിറത്തിൽ കൂടെ ഒരു നിമിഷനേരം കൊണ്ട് ഒരു ആൾരൂപം തെക്കുവടക്കു നടന്നുപോയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. കണ്ണാടിച്ചു ക്ഷണം തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പൂച്ചസ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ പ്രഭുക്കോട്ടുകൂടിയതായിരുന്നു. ഡാക്ടർ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുറുപ്പുനേരം നിന്നു. ‘എന്താ

ഡാക്ടർ, വല്ലതും കണ്ടുവോ?’ എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്വബോധം വന്നത്. ‘നിങ്ങൾ വല്ലതും കണ്ടുവോ’ എന്നു കുറുപ്പിനോടു ചോദിച്ചു. ‘ഉവ്വ്. ആ കണ്ണാടി കണ്ണുവണ്ണമായെന്നും, ഒരു ആൾ അതിൽക്കൂടെ നടന്നിരുന്നുവെന്നും എനിക്കു തോന്നി’ എന്നു കുറുപ്പ് പറഞ്ഞു. ‘ഞാനും അങ്ങിനെതന്നെ ചിലതു കണ്ടു. ചെട്ടിയാർ വെറുതെയല്ല ഇതു പതിനഞ്ചിന്നു വിറാതെ. എന്തോ അതിൽ ചിലതൊക്കെയുണ്ട്. ആട്ടേ! പിന്നെ നോക്കി തീച്ചയാക്കാം’ എന്നു പറഞ്ഞു, താൻ നോക്കിത്തന്നു മുന്നേ കൂടെയായി സേവിക്കേണമെന്നും, രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു താൻ വരാമെന്നും പറഞ്ഞു ഡാക്ടർ മേനോൻ പോയി. കുറുപ്പ് അവിടെത്തന്നെ കുറുപ്പു സമയവുമായി ഇരുന്നു. യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. പിറ്റേന്നാഴ്ച, മൂന്നാം ദിവസവും ആ സമയത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം ആ മുറിക്കകത്തു രൂബിയേയും ഒന്നിച്ചു വെച്ചിരുന്നു. യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. പറഞ്ഞപ്രകാരംതന്നെ നാലാം ദിവസം വൈകുന്നേരം മേനോൻ വന്നു. രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു കുറുപ്പിന്റെ ആപ്പിസ്സുമായിൽ ഇരുന്നു സംസാരിച്ചു.

ഡാ — ‘അന്നുണ്ടായതിൽപ്പിന്നെ വല്ലതും കണ്ടുവോ?’

കു — ‘ഒന്നും കണ്ടില്ല. ഞാൻ അതിന്നു വേണ്ടി മൂന്നു ദിവസം രാത്രി ഒരു മണിവരെ ഇരുന്നു.’

ഡാ — ‘ഇന്നു പക്ഷെ വല്ലതും കാണുമായിരിക്കാം. നമ്മൾ ഇരുവരും ഉള്ളപ്പോഴല്ലെ അന്നു കണ്ടത്? അല്ല, ന

മ്മൾക്കു വെറുതെയെങ്കിലും വല്ല വിഷ്ണുത്തവും തോന്നിയതോ?

ക— അങ്ങിനെയാവില്ല. രണ്ടാളും ഒരു പോലെയാല്ലെ അന്നു ചിലതു കണ്ടത്. അപ്പോൾ അതു വിഷ്ണുത്തമാവില്ല. പിന്നെ ചെട്ടിയാരും രുബിയുമില്ലേ വേറെ രണ്ടു സാക്ഷികൾ?

ഡാ— ആവോ ഏതു വിദ്യയാണാവോ! ആട്ടേ മിസ്റ്റർ കുറുപ്പു പോയി കുളിച്ചു വത്ര. അപ്പോഴേക്കും വല്ലതും കണ്ടാൽ ഞാൻ വിളിക്കാം.

കുറുപ്പു കുളിക്കുവാൻ പോയി. ഡാക്ടർ മേശമേലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മെഴുത്തിരിവിളക്കു കത്തിച്ച് ആ കണ്ണാടിയുടെ വളരെ അടുത്തുപോയി അത്ര നല്ലവണ്ണം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതിൽ അതുതമായി ഒന്നുതന്നെ കണ്ടില്ല. അവിടവിടെയായി നാലഞ്ചു സ്ഥലങ്ങളിൽ പിന്നിൽ തേച്ചിരുന്ന രസം (Mercury) അടന്നു വീണിരുന്നതിനാൽ ചില ചെറിയ കുറുപ്പുവളികളുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദേശം കണ്ണാടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു ചെറിയ വിളളുവുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം സാധാരണ കണ്ണാടികൾക്കുള്ളതുകൊണ്ടു ഡാക്ടർ അവയെ അത്ര വകവെച്ചില്ല. തന്റെ പൂർണ്ണമായ വണിരുന്ന രുബിയെ പിടിച്ചു കണ്ണാടിയുടെ നേക്കു നിർത്തി. അതിന്നു യാതൊരു വികാരവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കണ്ണാടിയുടെ അടുത്തുകൊണ്ടുവെച്ചു. ഉടനെ അത് അവിടെ നിന്നു മടങ്ങി തന്റെ ചെറുകുസേരമേൽ വന്നു കിടന്നു. കുറുപ്പു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുറുപ്പു കുളി കഴിഞ്ഞു വന്നു. 'വല്ലതും ഉ

ണ്ടായോ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു 'ഒന്നും ഇല്ലയോ. അന്നു നമ്മൾ വെറുതെ അസാക്ഷിച്ച്' എന്നു മേനോൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മണി 11-45 അടിച്ചു. ഉടനെ രുബി ചാടി പണ്ടു കാട്ടിയ ലഹളകൾ എല്ലാം കാണിച്ചു. ഇരുവരും ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കി. മുഖിലത്തെപ്പോലെതന്നെ കണ്ണാടി മങ്ങുകയും, തീരെ കറുത്തു വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു ഡാക്ടർ തോന്നി. കുറുപ്പും ജാഗ്രതയോടെ കണ്ണാടിയാട്ടാതെ നോക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടിലിനേൽ ഒരു സ്ത്രീ കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഡാക്ടർക്കു തോന്നി. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതു മറയുന്നതായും, ആ സ്ഥലത്ത് ഒരു പുരുഷൻ ആകെ മൂടിയ ഒരു വേഷത്തിൽ നില്ക്കുന്നതായും കണ്ടു. മറ്റു നിമിഷത്തിൽ എല്ലാം പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ വന്നു. 'എന്താ ഡാക്ടർ, ഇപ്പോൾ വിശ്വാസമായോ?' 'ഉവ്വ്. ഇതിൽ തീർച്ചയായും ഒരു സ്വകാര്യമുണ്ട്. നിങ്ങൾ എന്താണ് കണ്ടത്?'

ക— 'ഞാൻ അന്നു കണ്ടതു മാത്രമല്ല ഇന്നു കണ്ടത്. ഇന്നു പുരുഷന്റെ ദേഹം മുഴുവനും കണ്ടു.'

ഡാ— പിന്നെ!

ക— പിന്നെയൊന്നും കണ്ടില്ല.

ഡാ— 'ഞാനും അങ്ങിനെയൊക്കെ വിചിത്രം കണ്ടു.'

അവർ പിന്നെയും കുറുപ്പു നേരം ഈ അതുതക്കാഴ്ചയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഡാക്ടർ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. പിറ്റേന്നാൾ കൂടുതൽ പറ്റിന് ഒരു കക്കിയുടെ ആവശ്യമായി

അവിടെനിന്നു 16 നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ ഫാജരാകുവാൻ ഞ്ഞായിരുന്നു. അന്ന് ഒരുസമയം മടങ്ങിവരികയുള്ളൂ എന്നും, തനിക്കു വേണമെങ്കിൽ അന്നു രാത്രി അവിടെവന്നു കണ്ണാടിയിലെ അതുതന്നെ കണ്ടുകിട്ടി കാണാതെന്നും കരുപ്പുപറഞ്ഞു. അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞ് എപ്പിസ്കോപ്പിയുടെ താക്കോൽ വാങ്ങി ഡാക്ടർ പോയി. അന്നുരാത്രി ഡാക്ടർ 11 മണിക്ക് കുറുപ്പിന്റെ ആപ്പിസ്കോപ്പിയെത്തി. 'റൂബി'യേയും അകത്തേയ്ക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഡാക്ടർ ആൾ വലിയ ധീരനായിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നു രാത്രി കുറച്ചൊരു ഭീരുത്വമുണ്ടായി. ഏകനായി ഒരു മുറിക്കകത്തിരുന്ന് എന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു കാഴ്ച കാണുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്ന ഏതൊരു ധീരനും കുറഞ്ഞൊരു സംശയം ഉള്ളിൽ വരുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. എങ്കിലും കഴിയുന്നത്ര ധൈര്യമവലംബിച്ചു മേനോൻ ആ കണ്ണാടി നോക്കി ഇരിപ്പായി. 11-30 ആയി. യാതൊന്നുമില്ല. 11-45-നു ശരിയായി റൂബി ചാടി എഴുന്നേറ്റു. മുഖിലത്തെ സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം പഴിക്കുവഴി നടന്നു. പക്ഷേ അന്നു ഡാക്ടർ കണ്ടതു കുറച്ചുകൂടി തെളിവുള്ള ചില സംഗതികളായിരുന്നു. കുട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നിരുന്നതായി തലേദിവസം രാത്രി ആ കണ്ണാടിയിൽ കണ്ട സ്ത്രീയുടെ രൂപം മീനാക്ഷി അമ്മയുടേതായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയായി. ഉടനേതന്നെ ആ കുട്ടിപ്പണിയിൽ ഒരാൾ ദേഹം മുഴുവനും പുതു പണിയില്ലെന്നതു തോന്നി. ആ മനുഷ്യരൂപം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ത

ന്റെ വണ്ടിക്കാരൻ രാവുണ്ണിയുടേതാണെന്നു കണ്ടു. ആ രൂപം ഒരു ചെറിയ വാൾ പൊക്കുന്നതും, അപ്പോൾ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആ സ്ത്രീ പൊട്ടുന്നതുവെണ്ടി ഉറക്കമുണരുന്നതും, ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ആ മനുഷ്യരൂപം സ്ത്രീയുടെ വായ ഒരു കൈകൊണ്ടു പൊതുവുതും, മറ്റൊരു കൈകൊണ്ടു കിടക്കയിലേ വിരികിരി സ്ത്രീയുടെ വായിൽ കുത്തിക്കയറുന്നതും, അതിന്നുശേഷം വാൾ പൊന്തിച്ചു കഴിഞ്ഞു ലാക്കാക്കി ചേരത്തോടെ— ഇവിടെ ഡാക്ടർ കണ്ണടച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു അമ്പരന്നു മേനോൻ ഞ്ഞമതും കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ എല്ലാം പഴയനിലയിൽ എത്തിയതായിക്കണ്ടു. രക്ഷാവും മിണ്ടുവാൻ പഠിയാതെ ദേഹം മുഴുവനും തളന്നു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മേശ മേൽനിന്നു കുറെ നല്ല പച്ചവെള്ളം എടുത്തു കുടിച്ചു. കുറുപ്പിന്റെ ഗുഹസ്ഥനെ വിളിച്ചു തനിക്ക് ഒരു മെത്തയും മാറും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു. അന്നുരാത്രി അവിടെ കിടന്നു. പ്രഭാതംവരെ നിദ്രയില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കാലത്തു 8 മണിക്ക് കുറുപ്പു തിരിച്ചെത്തി. മേനോന്റെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ ഒരു പരിഭ്രമിച്ചു. 'എന്താ സാർ നിങ്ങൾ വല്ലാതെയിരിക്കുന്നത്? കണ്ണുകൾ രക്തവണ്ണമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ.' എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചതിന്നു തനിക്കു നിദ്ര സൂക്ഷമായില്ലെന്നും തലയ്ക്കു വല്ലാതെ വേദനയുണ്ടെന്നും മാറും ഭാരം കാരണം പറഞ്ഞു. അന്നുരാത്രി വരാമെന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

ഡാക്ടർക്കു തന്റെ ഭാര്യയുടെ മര

ണത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി മുഴുവനും മനസ്സിലായി. എങ്കിലും തന്റെ എത്രയും സാധുവായ വണ്ടിക്കാരനെ ഈ ഒരു സംഭവംകൊണ്ടു മാത്രം സംശയിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നുവെച്ചു. ഒരുവിധം സാഹസപ്പെട്ടു പകൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി വണ്ടികെട്ടുവാൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ കയറി കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുപോയി. ഡാക്ടർ വന്നു കയറിയ ഉടനെ കുറുപ്പു 'എന്താ ഡാക്ടർ നടപ്പാൻകൂടി ശേഷിയില്ലാതായോ? അരനാഴിക ദൂരം വരാൻ വണ്ടിയെന്തിനാ?' എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു ഡാക്ടർ 'എന്റെ വണ്ടിക്കാരന്നു കുറച്ചു മത്രവാദമറിയാം. അവനെ ഇവിടുത്തെ കണ്ണാടി ഒരു കാണിക്കാമെന്നുവെച്ചു ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരുവാനാണു ഞാൻ വണ്ടിയിൽ വന്നത്. അവനോടു വിവരമൊന്നും പറയേണ്ട. നമ്മൾ സാധാരണ കാണാറുള്ള സമയത്ത് അവനെ അകത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാം' എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ ആപ്പീസ്സുമറിയിലേയ്ക്കു പോയി. 11-30 ആയപ്പോൾ രാവുണ്ണിയെ വിളിച്ചു, 'എടോ താൻ ആ കണ്ണാടിയുടെ നേക്കു നോക്കിനില്ക്കൂ. അവിടെ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വല്ലതും കാണുമോ എന്നു പറയണം' എന്നു പറഞ്ഞു. 'ഓ എളുമാണോ' എന്നു പറഞ്ഞു അവൻ അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു. 11-45 അടിച്ചു. റൂബിച്ചാടി. ഡാക്ടർ എഴുന്നേറ്റു വാതിലടച്ചു അതിന്മേൽ ചാരിനിന്നു കുറുപ്പിനോട് 'അവന്റെ മുഖം നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞു. 'എന്താ രാവുണ്ണി, വല്ലതും കാ

ണുന്നുണ്ടോ' എന്നു കുറുപ്പു ചോദിച്ചതിന്നുത്തരമായി 'അയ്യോ ഇതുഞാനറിഞ്ഞില്ല.' എന്നുപറഞ്ഞു രാവുണ്ണി മൂർച്ഛിച്ചുവീണു. ഉടനെത്തന്നെ അവർ അടുത്തുചെന്നു അവനെ പിടിച്ചു എഴുന്നേല്പിച്ചു. സ്വബോധം വന്ന നിമിഷത്തിൽ അവൻ കുതിച്ചോട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഡാക്ടറെടെ ബലമേറിയ കൈ അവനെ പിടിച്ചുനിർത്തി. 'എളുമാനന്മാരേ! രക്ഷിക്കണം. കൂട്ടത്തു മുഴുവനും മടക്കിത്തരാം. എന്തെങ്കൊല്ലതെ' എന്ന് അവൻ ആത്തുവിളിച്ചു. അപ്പോൾ രണ്ടു പോലീസ്സുകാർ അകത്തു കടന്നുവന്നു രാവുണ്ണിയെ കയ്യോമംവെച്ചു കൊണ്ടുപോയി. പിറോന്നാൾ അവന്റെ വീടു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ എന്താണുഭരണങ്ങളും 175-കയുടെ നോട്ടും കിട്ടി. രാവുണ്ണിക്കു വേണ്ട വിധം ശിക്ഷയും കിട്ടി.

വായനക്കാരെ! എന്താണ് ഈ അതുതത്തിന്റെ സാരം? മീനാക്ഷിഅമ്മ മരിച്ചദിവസം ആ സമയത്ത് ആ മുറിക്കകത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം എങ്ങിനെയാണ് അതിനകത്തു വെച്ചിരുന്ന കണ്ണാടിയിൽ ആ സമയത്തു കൃത്യമായി കണ്ടത്? മനുഷ്യനു കാരണം പറയുവാൻ കഴിയാത്ത പല സംഭവങ്ങളും ലോകത്തിൽ നടക്കുന്നില്ലേ? ഭയങ്കരമായ ആ കൃത്യത്തിന്റെ സാക്ഷിയായ കണ്ണാടി, അതു നടന്ന സമയത്തെ സംഭവം അതേനിലയിൽത്തന്നെ അതേ സമയത്തു റിക്കാട്ടാക്കുന്നതു അതുതമാണെങ്കിലും അസംഭാവ്യമാണെന്നു വരുമോ? എ. പി.

അമരസിംഹന്റെ മതം.

അമരകോശകത്താവായ അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനോ ബുദ്ധമതക്കാരനോ ആയിരുന്നു എന്നുള്ള ധാരണ ശരിയല്ലെന്നും അദ്ദേഹം 'കരൊന്നാന്തരം ഹിന്ദുവാണ്' എന്നും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ കെ. വി. എം. മംഗളോദയത്തിൽ എഴുതിയ ലേഖനം ആ വിഷയമായി കർത്താർഭിപ്രായം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതിന് എന്തെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. 'ചില പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അമരസിംഹൻ അന്യമതക്കാരനാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വളരെ മടികാണുന്നുണ്ട്.' എന്ന വാസ്തവത്തെ സ്വന്തം യുക്തിയോട് യോജിപ്പിച്ച് രേഖിപ്രായം പാകയാണു ലേഖകൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതിലേയ്ക്കു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമരസിംഹൻ വിക്രമാദിത്യന്റെ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന നവരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നും അദ്ദേഹം ആ രാജാവിന് ഒരു വൈമാത്രേയസഹോദരൻ കൂടിയായിരുന്നുവെന്നും മറ്റും വിവരിച്ചതിൽനിന്ന് അമരൻ (ദുർജ്ജാസിംഹൻ) ഹിന്ദുമതജാതനും ഹിന്ദുമതസ്ഥനാരോട് സമ്പർക്കമുള്ള ദേവമുമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള രേഖകൾ ബുദ്ധമതത്തിലോ ജൈനമതത്തിലോ പ്രതിപത്തി വന്നുകൂടേ? എന്നൊന്നുകൂടി വഴിയെ ആലോചിക്കണമല്ലോ. അങ്ങിനെ പരമമേകിൽ അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകത്തെയും മറ്റനേകം തെളിവുകളെയും

അടിസ്ഥാനമാക്കി പല മഹാത്മാരും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു പരമ്പരയാ വളർന്നുപോന്ന ആദ്യത്തെ ധാരണയെ ദുർബ്ബലയുക്തികളെക്കൊണ്ടു തള്ളിക്കളയണമെന്നില്ലല്ലോ. കപിലൻ, ജൈമിനി തുടങ്ങി അനേകം ആചാര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ മതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായിരുന്നു എന്നുള്ള കാഴ്ചയും എത്ര ഹിന്ദുമതസ്ഥനും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ആചാര്യന്മാരിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായക്കാരും വളരെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതും സമ്മതിക്കേണ്ടതുകഴികയില്ല. നിരീശ്വരവാദം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരെക്കൂടി ഹിന്ദുക്കളായിട്ടാണു ഗണിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളത്. ഇവിടെ ബുദ്ധമനിയുടെ സ്ഥിതിയാലോചിക്കുക. ഇദ്ദേഹം 'കരൊന്നാന്തരം ഹിന്ദു.' ക്ഷത്രിയകുലത്തിൽ ജനിച്ചു. സജാതീയനായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്തു. വഴിയെ ഹിംസാപ്രചുരങ്ങളായ അനേകം കർമ്മങ്ങളെ കണ്ടുകൊണ്ട് ദയാധീനമനസ്സായ അദ്ദേഹം ലോകത്തെ വെറുത്തു സന്ന്യസിക്കുകയും അനേകവർഷം തപസ്സു ചെയ്ത് ഒടുവിൽ ബുദ്ധപദത്തെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവകാരുണ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തെ ആ വിധം ജ്ഞാനിയാക്കിത്തീർത്തത്. ആ ഉൽകൃഷ്ടഗുണം ലോകത്തിന്നു എത്രത്തോളം നന്മയാണു ചെയ്തതെന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസം. ശൗതമസിദ്ധാർത്ഥൻ എന്നും ബുദ്ധൻ എന്നും സർവ്വജ്ഞൻ എന്നും മറ്റുമായ നാമങ്ങൾ ഹിന്ദുപദ്യങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്നില്ല.

ന്നു ഞാൻ വചാരിക്കുന്നില്ല. ഫിനൂക്കളിൽത്തന്നെ ബുദ്ധനെ അസാമാന്യമായി ആദരിച്ചവർ പലരുമുണ്ട്. ഭക്തശിരോമണിയായ ജയദേവന്റെ ഗീതഗോവിന്ദം അല്ലെങ്കിൽ അഷ്ടപദി ഇന്നും നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ 'കൊട്ടിപ്പാടിസ്സേവ'യ്ക്കു ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു സ്തോത്രമാണല്ലോ. ജയദേവൻ ബുദ്ധമുനിയെപ്പറ്റി എന്താണു പറയുന്നത്? ദശാവതാരങ്ങളിൽ ഒന്നു ബുദ്ധാവതാരമുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ കവിവർഷൻ സ്മരിക്കുന്നത്.

'നിന്ദസിയാജ്ഞവിധേരഹമശ്രുതിജാതം സദയഹൃദയദർശനപശുഘാതം കേശവധൃതബുദ്ധശരീര ജയജഗദീശഹരേ!'

ഓരോ അവതാരങ്ങളും പ്രത്യേകമായ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കായിക്കൊണ്ടാണെന്നു സൂക്ഷ്മാന്വേഷണത്തിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. അജ്ഞാനികളായ അസുരാദികൾ നടത്തിയിരുന്ന ശ്രമഹിംസകളെ കണ്ടുകണ്ട സഹിക്കാതായപ്പോൾ ഈ ശ്വരൻ ബുദ്ധാവതാരം ചെയ്തു ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് തത്ത്വം. വേദപ്രേക്ഷതമായ യജ്ഞത്തെ ധിക്കരിച്ചതുകൊണ്ടു പല വൈദികന്മാരും ബുദ്ധനിൽ വെറുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിനിവൃത്തിയെന്നു ശേഷം കാലാന്തരത്തിൽ ഭാരതഭൂമിയിൽ ബുദ്ധമതാനുയായികളുടെ സംഖ്യ കറയുകയുംചെയ്തു. വേദത്തെ ബുദ്ധമുനി നിന്ദിച്ചിട്ടില്ല. കർമ്മകാണ്ഡം, ഉപാസനകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നു ഉൾപ്പെരിവുകൾ വേദത്തിനുള്ളവയിൽവെച്ചു ഹിംസാത്മകമായ

യജ്ഞകർമ്മത്തെ നിഷേധിക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തത്.

ഭഗവാൻ അജ്ഞാനനു ദൈവാസുരസമ്പദിഭാഗത്തെ ധരിപ്പിച്ചതിൽ ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് 'അഭയം' എന്നാണ്. നോക്കുക -

'അഭയംസതപസശുദ്ധിർ-
ജ്ഞാനയോഗവ്യവസ്ഥിതിഃ
ദാനംദമേഷ്വയജ്ഞശ്ച
സ്വാദ്ധ്യായസ്തപത്രജ്ജവം
അഹിംസാസത്യമക്രോധ-
സ്ത്യാശ്ശാന്തിരഹൈശ്വര്യം
ദയാഭൂതേഷപലോല്ക്കൃപം
മാദ്യംഹരിഛാഘം
തേജഃക്ഷമാധൃതിഃശൗചം
മദ്ദോഹോനാതിമാനിതാ
ഭവന്തിസമ്പദംദൈവീ
മജിജാതസ്യപാണ്ഡവ.'

ഇപ്രകാരമുള്ള അഭയം, ആജ്ഞാ അഹിംസ, ഭൂതദയ മുതലായ ദൈവസമ്പത്തുകൾ ബുദ്ധമുനിക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ മറ്റൊരാൾമാർക്കുണ്ടായിരുന്നവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജയദേവകവി 'നിന്ദസിയാജ്ഞവിധേഃ' എന്നു ആദിയിൽ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അവതാരരഹസ്യത്തെ പിന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'ചേദാനുഭവതേജഗന്തിവഹതേ
ഭൂഗോളമുദപിഭുതേ
ദൈത്യംദാരയതേബലിംഹലയതേ
ക്ഷത്രിക്ഷയംകപ്തേ
പൗലസ്ത്യംജയതേഹലംകലയതേ
കാരണ്യമാത്നപതേ
മൃച്ഛാൻമൂർച്ഛയതേദശാക്രതികൃതേ
കൃഷ്ണായതുബ്രുവന്മഃ?'

‘കാരുണ്യമാതന്മാരേ’ എന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു ബുദ്ധോപന്യാസകാർയ്യത്തെ കവി വെളിപ്പെടുത്തിയത്. പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ പാഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുടെ സാരാംശം അറിവാൻ കഴിയാതെയും ചിലർ അവരെ നിന്ദിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതും മറക്കത്തക്കതല്ല. ബുദ്ധൻ ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാര്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഗണനീയനല്ലെങ്കിൽ കുമാരിലഭ്യന്തൻ, മണ്ഡനമിത്രൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർക്കു ഗതിയെന്താണ്? മീമാംസാദർശനമായ കുമാരിലഭ്യന്തൻ തുഷാനലപ്രവേശം (ഉമിത്തിയിൽ ഓടിക്കൽ) ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭൂതനായ ആദിശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗുരുവഞ്ചനാ നിരീശ്വരവാദം എന്നു രണ്ടു ദോഷങ്ങളെ താൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചു. അതിൽ ആദ്യത്തേതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടാണ് അങ്ങനെ ജീവപര്യായം വരുന്നതെന്നും മറ്റൊരു പാപമാണെന്നു തനിക്കു ബോദ്ധ്യമില്ലെന്നുമാണു ഭട്ടാചാര്യൻ പ്രസ്താവിച്ചത്. മണ്ഡനവിധിയെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ച ഗുഹസ്ഥനായ മണ്ഡനമിത്രന്നു ആചാര്യസ്വാമികളുടെ അദ്വൈതവാദത്തിലടിക്കപ്പെട്ടുസന്യാസവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതുകൊണ്ടു സ്വാമികളുടെ യോഗ്യത അസാധാരണവിധത്തിൽ വെളിപ്പെടുവെന്നല്ലാതെ മണ്ഡനമിത്രൻ അസാരനാണെന്നു വന്നിട്ടില്ല. ബുദ്ധൻ ജ്ഞാനിയായിരുന്നു. ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിൽനിന്നു വിപരീതമായൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ കാണുന്നതല്ല. നിവൃത്തി

പ്രാപ്തിക്കു മാർഗ്ഗം ഒന്നുമാത്രമല്ലെന്നതിന്നു അപ്പയദിക്കുരുടെ സ്തോത്രം നോക്കിയാൽത്തന്നെ മതി.

‘ധ്യാനസ്ഥപാകതിചന്ദ്രാവം
ദൃസ്തരംനിസ്തരന്തി
തപൽപാദാഞ്ജംകതിചിദിതരേ
നിത്യാമാദായന്തഃ
അവ്യേചണ്ണാശ്രമവിധിരതാഃ
പാലയന്തസ്തപാദജ്ഞാതം
സധംഹിതപാദവജ്രലനിധാ
വേഷമജ്ജാമിഹോരേ’

ബുദ്ധമതം ഒന്നു പേരെയാണെങ്കിലും അതു ഹിന്ദുമതത്തിലെ അപമാനതത്വങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒന്നായിരിക്കുമെന്നു പല മഹാത്മാക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിൽ ഹീനായനൻ, മഹായനൻ എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു തരക്കാരുണ്ട്. അതിൽ മഹായനൻ ഹിന്ദുക്കളിൽ ചില അഭിപ്രായക്കാർക്കു അധികം അടുക്കുന്നു. ആ വക പ്രസ്താവങ്ങൾ നില്ക്കട്ടെ. അമരകോശത്തിലെ മംഗളശ്ലോകത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. അതു ശിവപരമോ വിഷ്ണുപരമോ മഹോ ആക്കി അത്ഥം പറയാൻ കഴിയില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ അങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തിന്നു ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരും. ശബ്ദശാസ്ത്രം സ്വാധീനമുള്ള ഒരാൾക്കു ക്ലേശമുണ്ടാൽ ഏതു ശ്ലോകത്തിന്നും അത്ഥം മാറിപ്പോയാവുന്നതാണ്. കവി പ്രത്യേക ദേവപരമായി വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തെളിയിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ‘ധീരഃ’ എന്ന സംബോധനതന്നെ ഇതിലേക്കുദാഹരണമാകുന്നു. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ‘ധീരഃ’ എന്ന പദം ഈ വക ഘട്ടങ്ങളിൽ

കൂടെ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. അമരകോശത്തിൽ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പേരിനും മുമ്പായി ബുദ്ധജിനന്മാരുടെ പേരുകളെ വിവരിച്ചതിന്റെ സാരവും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ബുദ്ധമതത്തെ ആദരിക്കാമെങ്കിൽ ജൈനമതം ഹിന്ദുക്കൾക്കു നിസ്സഹായം ആദരിക്കേണ്ടതാണ്. അദ്വൈതവും ജൈനനുമായി അല്പം ടേമേ ഉള്ളവനാണെന്ന് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. ജൈനഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ തീർച്ചയായി ഒന്നും പറയാൻ എനിക്കു കഴിയില്ലെങ്കിലും ഇപ്പോൾ വേഷഭാഷാദികളാൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കു തുല്യനായ ജൈനന്മാരുണ്ടെന്നു അറിവുണ്ട്. 'ധർമ്മാനുസ്മി' എന്നൊരു ജൈനസന്യാസി വടക്കെ ഇന്ത്യയിൽ മതപ്രസംഗം ചെയ്തവരെന്നതായി കേൾക്കുന്നു. അതിന്നു പുറമെ വയനാട്ടിൽ വലിയൊരു ഭൂമി ഉടമസ്ഥനായ കൃഷ്ണകൗണ്ടനെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. 'കൃഷ്ണകൗണ്ടൻ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവല്ലെന്നു ആരാനും വിചാരിക്കുമോ? എ

ന്നാൽ കൃഷ്ണകൗണ്ടനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താവാട്ടുകാരും ജൈനമതക്കാരാണ്.

അമരസിംഹൻ ജൈനമതക്കാരനോ ബുദ്ധമതക്കാരനോ ആയതുകൊണ്ടു ഹിന്ദുക്കൾക്കു അദ്ദേഹം അനാദി ബീയനല്ല എന്നു കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞു എന്നേ ഉള്ളു. ഏകാദശീവ്രതദിവസം അമരകോശം വായിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള മൂലവിചാരം അമരകോശകവിയുടെ യഥാർത്ഥതപം അറിയാതെ ആദികാലത്തു ആജ്ഞാശക്തിയുള്ള ചില വൈദികന്മാർ നടത്തിവന്നതനുസരിച്ചു നിലനിന്നുപോന്നതാണ്. അതു ഒരിക്കലും ആദരിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരോൾ അമരസിംഹൻ ഹിന്ദുവായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതായാലും ആ മൂലവിചാരം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നു വിട്ടുപോവാൻ പ്രയാസംതന്നെ. അതിന്നാണെങ്കിൽ തല്പോലം യത്നിക്കേണ്ടതില്ല.

തലപ്പാത്തു നാരായണൻ

അദ്വൈത വായനശാല.

എ. രാജവിവരണം. (കെ. സി. മാ നവീകൃമൻ രാജാ ഡി. സി. എഴുതിയത്. കോട്ടയ്ക്കൽ ലക്ഷ്മീസമാധായം അച്ചുകൂടം; വില ക. ൧-൮-൦)

ലോകത്തിലുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളുടേയും പ്രകൃതി, ചരിത്രം, സംസ്ഥാനം, രാജഭരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ

വിവരിച്ചുകൊണ്ടു കെ. സി. മാനവികൃമൻ രാജാവർകൾ എഴുതുന്നതും ഭിഷിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ ഒന്നാണിത്. ഈ പുസ്തകം. ഡബ്ബി വല്ലഭത്തിൽ നാളെ ഭാഗമടങ്ങിയ ഈ ൧-ാം ഭാഗം ഇന്ത്യയുടെ വിവരണമാണ്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ കിടപ്പ്, രാജവിഭാ

ഗം, രാജഭരണസമ്പ്രദായം മുതലായി ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന് അഥവാ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സംഗതികൾ പലതും ഇതിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാത്ത മലയാളവായനക്കാർക്ക് സ്വരാജ്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിരുന്നേണ്ട പല വിഷയങ്ങളുമറിയുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥം വലിയ ഒരു സഹായമായിരിക്കും. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയൊന്നെന്നറിയാതെ അതിൽ അഭിമാനമുണ്ടാവുന്നതല്ല. ആ അറിവു കൂടാതെകണ്ടുണ്ടാവുന്ന സ്വരാജ്യാഭിമാനം വിലവെക്കുന്നതല്ല. പാശ്ചാത്യകളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സ്വദേശമുഖേനയാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശം കാലക്രമേണയെങ്കിലും സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഈ ജാതി പുസ്തകങ്ങൾ സ്വദേശഭാഷകളിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയേ കഴികയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഇതിലെ ഭാഷ ഒരു വിധം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ദുർല്ലഭം ചില ഭിത്തികൾ കാണുന്ന അല്പം ചില അപഗണ്യങ്ങൾ മേലിൽ വരാതെ കഴിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

2. പ്രേമബന്ധം (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് വായിച്ചതു ബാലകൃഷ്ണമേനോൻ; ചിറൂർ ദുർഗ്ഗാലയം അച്ചുകൂടം; വില 12 ണ.)

ഇതൊരു കഥയാണ്. സാധാരണ ലോകമുദാദിപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ അനുരൂപനാരല്ലെങ്കിലും, 'പ്രേമബന്ധം' കൊണ്ട് അന്യോന്യസദൃശന്മാരായ രണ്ടു കാമിനീകാമകന്മാർ, തങ്ങളുടെ അനുരാ

ഗത്തെ സഫലമാക്കുന്നതിൽ തുടരുന്നതെന്തെങ്കിലും നേരിട്ട പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തുവെന്നാണ് കഥയുടെ സ്വരൂപം. അനുരക്തന്മാരായ കാമിനീകാമകന്മാരുടെ മദനാവസ്ഥകളിൽ ഒടുവിൽ പൂത്തതായ മരണം രസവിപ്ലവമേതുവാകയാൽ അതു സംസ്കൃതകവികൾ ആദരിക്കാറില്ല. കരുണാസത്തിന്നാകട്ടെ ഭാര്യയുടെ മരണത്താൽ ഭർത്താവിന്നൊ ഭർത്താവിന്റെ മരണത്താൽ ഭാര്യയ്ക്കൊ ഉണ്ടാവുന്ന ശോകമാണ് ആധാരം. അവരിരുവരുടെയും മരണം ഒരുമിച്ചു സംഭവിക്കുമ്പോൾ കരുണത്തിന്നു നിലയല്ലാതെ വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതാലങ്കാരവേദികൾ ഇത്തരം കഥകളെ എടുക്കാറില്ല. അതിനുള്ളിൽ 'പ്രേമബന്ധകൃതബന്ധനം മഹൽ' എന്ന ഗ്രായപ്രകാരം ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സാഹസകൃത്യത്തിന്നുമുമ്പ് എത്രയോ പതനങ്ങൾ കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. നായികാനായകന്മാർ തങ്ങളുടെ സമ്മേളനത്തിന്നുണ്ടാവുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ സമിച്ചു സമിച്ച്, ഇനിമേലിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പായം മില്ലെന്നു വായനക്കാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയതിന്നു ശേഷം അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ മാത്രമേ രസാവഹമായിരിക്കയുള്ളൂ. പ്രകൃതത്തിൽ അങ്ങിനെ ബോധ്യം വന്നതായി സമ്മതിക്കുവാൻ ചില വായനക്കാരുണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞങ്ങൾ കൂട്ടുന്നില്ല. 'ആശാബന്ധഃ കസ്യമസദുപപ്രാണമപ്യം ഗനാനാം സദ്യഃ പാതപ്രണയി ഹൃദയം വിപ്രയോഗേ തണലി' എന്നു കാളിദാ

സർ പാഞ്ഞിട്ടുള്ള ഘട്ടത്തിൽനിന്നു തെറ്റിയതു അനവസരത്തിലായി എന്നാണു ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. എങ്കിലും ഭാഷാശുദ്ധി മുതലായി അനേകം ഗുണങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു കേരളഭാഷയിൽ തീർച്ചയായും ഒരു സ്ഥാനത്തിനർഹതയുണ്ട്.

3. ബധിരവിലാപം— (2-ാം പതിപ്പ്; കോട്ടയ്ക്കൽ ലക്ഷ്മീസമാധാനം അച്ചുകൂടം, വില് 2 ണ.)

വള്ളത്തോൾ നാരായണമനോന വർകളുടെ കൃതിയായ ബധിരവിലാപം കേരളഭാഷയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പുതുതായി ഒരു നിരൂപണത്തിനാവശ്യം കാണുന്നില്ല. പുസ്തകം അയച്ചുതന്നവരിൽ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരായിരിക്കുന്നു.

പു ല വ ക

തുശ്ശിവപേരൂർ വിവേകോദയം സമാജക്കാർ ഇതിനിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരുപേക്ഷാപത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രതി ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു:—

‘ഗവണ്മേണ്ടിൽനിന്നുംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു ഹിന്ദു മതേതരപങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം എപ്പാടുകളുള്ള ഒരു പുതിയ വിദ്യാലയം— തൽക്കാലം ഒരു ലോവർസെക്കണ്ടറി സ്കൂളായിട്ടാരംഭിച്ചു. പിന്നീട് പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഒരു ഹൈസ്കൂളാക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു വിദ്യാലയം— ഈ സമാജം വകയായിട്ടു സ്ഥാപിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതവിഷയത്തെ പുറന്തള്ളി നിർബീയതാണ് നവീനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മുഖ്യമായ ഒരു ദോഷമെന്നത് ഇപ്പോൾ പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായി

ട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ആ ദോഷത്തിന്റെ ലഘുവായിട്ടെങ്കിലുമുള്ള ഒരു നിവാരണത്തിനായിക്കൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെ ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിൽ ശിശുത്തരം മുതൽക്കു മേല്പോട്ട് അതാതു ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നുതക്കനവയായി മതവിഷയമായ പുസ്തകങ്ങളെ നിർമ്മിച്ച് അവയെ പാഠപുസ്തകങ്ങളായിട്ടു പ്പെടുത്തണമെന്നും ഉപാദ്ധ്യായന്മാർക്കും സമാജത്തിലെ മെമ്പ്രന്മാർക്കും ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതിന്നു മതവിഷയമായ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞായറാഴ്ച തോറുമുള്ള പാഠത്തെ ഘനപ്പെിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. മതസംബന്ധമായ ഇന്നിന്നവിഷയങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന പരീക്ഷയിൽ ജയം പ്രാപിച്ചവക്കേ ഉപാദ്ധ്യായവേല സ്ഥിരപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്തതും അതിന്നു തയ്യാറാകുവാൻ ഒരുവധി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാ

ണ്. വിദ്യാലയത്തോടു സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളപ്പോഴുതന്നെ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയവയും എട്ടിലെഴുതിയവയുമായുള്ള മതസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും പ്രധാനമായിട്ടു ശേഖരിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ആ വിദ്യാലയത്തിന്നു ചുറ്റുമുള്ള നഭോമണ്ഡലം മുഴുവൻ മതസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സഫലമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. ഈ ഉദ്ദേശം അഭിനന്ദനീയംതന്നെ

* * *

തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെണ്ടു പഴയ ഭാഷാകൃതികളെ ശേഖരിക്കുകയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു ചില എപ്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. പഴയകൃതികളെ കിട്ടാപുനേടത്തോളം തിരഞ്ഞെടുവിടിച്ചു സൂക്ഷിക്കുവാനും, അവയെ ഗവണ്മെണ്ടുപകയായിത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുമാണ് ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നായിരുന്നു. ഈ ജോലി, സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന ഡിപ്പാർട്ട്മെണ്ടിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനെത്തന്നെയാണത്രെ ഏല്പിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. ഇതുപോലെ തന്നെ, പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനായി കൊച്ചിയിലും ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതു ഭാഷാപരിഷ്കണക്കമ്മാരിക്കാർ മുഖേനയാണ്. പഴ

യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടും അവതാരികകളോടുംകൂടി ഓരോ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സഹായത്താൽ തെയ്യറാക്കി ചു ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മാറി മുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനാണിവിടെയുള്ള ആലോചന. ഈ ആലോചനകൾ കടലാസ്സിലല്ലാതെ കാര്യത്തിൽ വരുന്ന പക്ഷം ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു സന്തോഷിപ്പാൻ വകയുള്ളവയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

* * *

ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മാറിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഭാഷാനിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശ്രമവും ചെയ്തുവരുന്നതായി അറിയുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ സ്സബന്ധിച്ച ചില ലേഖനങ്ങൾ മുഖ്യ 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുള്ളായിട്ടുണ്ടലും നിഘണ്ടുനിർമ്മാതാക്കളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി ചില സംഗതികൾകൂടി പറയുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു നിഘണ്ടുവുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടതു വാക്കുകളാണ്. വാക്കുകൾ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പഴയ ആളുകളുടെ അറിവിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറിയണ കിടക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിൽ എത്രയും സുലഭമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രം നോക്കിയതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥാശ്രവണങ്ങളായവാക്കുകൾ തന്നെ മുഴുവൻ ശേഖരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഓരോ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ളവയും ഇതേവരെ അല്പമിരിക്കാത്തവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടി പരിശോധിക്കണം. ഗണിതശാസ്ത്രം, ശില്പശാസ്ത്രം, തന്ത്രശാസ്ത്രം, മന്ത്രശാസ്ത്രം മു

തലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതേവരെ അച്ചടിക്കാതെ കിടപ്പുണ്ട്. അവ തേടിപ്പിടിച്ച് അവയിലുള്ള പുതിയ വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കണം. ഗണിതത്തിൽ ഐക്യദാഷ്യമുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർക്കു കീഴിൽ അന്യർ വാൻ പ്രയാസമുള്ളവയാണ്. തന്ത്രശാസ്ത്രത്തിലെ പദങ്ങളുടെ താൽപര്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ നല്ല താന്ത്രികന്മാരുടെ സഹായം വേണ്ടിവരും. ഇതുപോലെ മറ്റുള്ളവയും പരസഹായം ആവശ്യമായിവരും. ആ വക ക്ലേശങ്ങൾക്കെല്ലാം നിവൃത്തിയുണ്ടാകാൻ കരുണയോടെ മാത്രമേ കാര്യം സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെ ശേഖരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ നവംബർ വിൽനിന്നു വേറിട്ടെടുത്താൽ സാങ്കേതിക നിവൃത്തിയൊന്നും വേറേയും സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണ്.

* * *

ഇതിന്നു പുറമെ, ഓരോ പ്രത്യേക സംഗതികളെപ്പറ്റിയ വാക്കുകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു വേറേയും ചില സ്വരങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ ഉള്ള ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളേയും ഓരോ വസ്തുക്കളേയും ഓരോ കർമ്മങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച വാക്കുകൾ ക്ഷേത്രോപജീവികളുമായി ആലോചിച്ചാൽ ശേഖരിക്കുവാൻ കഴിയും. ബ്രാഹ്മണരുടേയും മറ്റും നിത്യനൈമിത്തികകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയവയെല്ലാം വാക്കുകളായിത്തീർന്നു ബ്രാഹ്മണോത്തമന്മാരുമായി എടുത്തുപറയേണ്ടിവരും. യോഗശാല, അതിലെ സാധനങ്ങൾ, ക്രിയകൾ മുതലായവയെപ്പറ്റിയ വാക്കുകൾ

യാജ്ഞികന്മാരുടെ പരിചയംകൊണ്ടു മാത്രമേ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ.

* * *

മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം പലതരത്തിലുമായി സമ്പാദിക്കേണ്ട വാക്കുകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ ചില ക്ലാഷ്മാരെ നിശ്ചയിച്ചു തുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമാവുന്നതല്ല. ഇതേവരെ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള നിവൃത്തികളിലുള്ളതൊഴിയെ പുതുതായി ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഓരോ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട വാക്കുകൾക്കും വാക്കൊന്നിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഭാഗമൊന്നിനോ ഇന്നു പ്രതിഫലം കൊടുക്കാമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയാണു ഭേദം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അധികം ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പണിയെടുക്കുവാനും അധികം വാക്കുകൾ കിട്ടുവാനും എടുത്തുവെക്കുന്നതാണ് എങ്ങനെയെന്നു തോന്നുന്നത്. ഉദ്ദേശം ഒന്നുമാത്രമാണെങ്കിലും അതിന്റെ നിർവ്വഹണം പല ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേണ്ടതാകയാൽ പലതരക്കാരായ പല ജനങ്ങളും കൂടി പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ടതെ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രത്യേകം നിശ്ചയിക്കുന്നവരായ ചില ആളുകൾ എത്രതന്നെ പണിയെടുത്താലും കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് അസാധ്യമാണ്. അഥവാ ഒരുവിധം സാധ്യമായാൽക്കൂടി അതിന്നു കാലം കുറവു വേണ്ടിവരും. പലതരക്കാരായ പലരുടേയും ഒരു വിഷയത്തിൽ ഒരു സമയത്തു പ്രവൃത്തിയെടുക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിയാൽ എത്ര വലിയ കാര്യവും എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്നതുമാണ്. ഈ സംഗതി കമ്മാരിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുമെന്നു ധീരപ്രവർത്തി.

ശബ്ദാലങ്കാരം.

അനുപ്രാസം.

ശേഷമിരിയ്ക്കുന്നത്.

ശേഷമനുപ്രാസമാണമിവണ്ണം

വണ്ണാനുപ്രാസം, പദം.

പിണ്ഡാനുപ്രാസമെന്നുണ്ടുവിധം.

അതും:—ശേഷം, യമകലക്ഷണം തട്ടാതെയുള്ളതു ഇരിയ്ക്കുന്നത് അശേഷം, അക്ഷരങ്ങളാവട്ടേ പദങ്ങളാവട്ടേ ആവർത്തിയ്ക്കുന്നത് അനുപ്രാസമാണ്. പദപിണ്ഡാനുപ്രാസം, പദാനുപ്രാസം.

വണ്ണാനുപ്രാസം.

ഉല്ബന്ധമെന്നുപറിയുന്നത്.

അല്ബന്ധമെന്നുപറിയുന്നില്ലാത്തതും

വണ്ണാനുപ്രാസം, സ്വ.

വണ്ണാനുപ്രാസം, പദപിണ്ഡാനുപ്രാസം.

അതും:— ഉല്ബന്ധം, ലയമില്ലാത്തത്. അക്ഷരപരിച്ഛിന്നമെന്നു സൂചിപ്പിക്കും. അനുല്ബന്ധം, ലയമുള്ളത്. ഉദാഹരണമെന്നു താല്പര്യം. സ്വം അതാതക്ഷരം തന്നെ. സ്വയം ഉദാഹരണത്തിൽ സാമ്യമുള്ളതും. എന്നാൽ, ഉല്ബന്ധകേവലവണ്ണാനുപ്രാസം, അനുല്ബന്ധകേവലവണ്ണാനുപ്രാസം, ഉല്ബന്ധസ്വയംവണ്ണാനുപ്രാസം, അനുല്ബന്ധസ്വയംവണ്ണാനുപ്രാസം എന്നു നാലുവിധമാണെന്നതും.

ഉല്ബന്ധകേവലവണ്ണാനുപ്രാസം.

പുഴംഗംഗങ്ങളിൽഭേദം.

ഉദാഹരണമെന്നു.

മൃഗസംസാരംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും നട്ടനട്ടമലർശരണമെന്നാകുന്നതും.

അനുല്ബന്ധകേവലവണ്ണാനുപ്രാസം.

സരസിജാസ്യസരസ്വതിതോരിടം

സരസസൗഭഗസാരമഴംശിവേ!

സരസമേകകമേസതതാകൃപാ.

സരസമാനസമാസസമീക്ഷണം.

മനോജമനനന്ദവത്.

മതിമയക്കിമതാക്ഷമാ.

മനോജമമധുരംശിവം.

മലമകരകമനാനസം.

മനോരമമസംഖ്യമാ.

മവമടക്കിമന്ദേതരം.

മനോമറികരമാദമാ.

മലകേതിനരകുന്ദാതം.

ഈ ഉദാഹരണം അത്യന്തം അനുല്ബന്ധമായിരിക്കുന്നു.

ഉല്ബന്ധസ്വയംവണ്ണാനുപ്രാസം.

മുഖ്യാനുഭവംകൈയിക്കുശുലവിഷയവിഷം

സൗഖ്യമാണ്ണാണമെന്നാൽ

മുഷ്ടവോരകുഷ്ടമിഷ്ടവകരമുഴവനം

ദുഃഖമായിട്ടിരിയ്ക്കും

മുഷ്ടസ്വാമിമുഖ്യപ്രണയനിലനിന്നു

യ്ക്കുന്നതുകുണ്ഠിതം

കുണ്ഠിതംകുണ്ഠിതംകുണ്ഠിതംകുണ്ഠിതം

ദുഃഖംസൗഖ്യമാക്ഷം.

വിഷ്ണുത്തംവിട്ടെൻറസം.

ദുഷ്ടനസ്സേ! ശരിയ്ക്കുന്നിഷ്ടയോടും

മട്ടലർശരണമുണ്ടാത

ദുഷ്ടനസ്സേ! ശരിയ്ക്കുന്നിഷ്ടയോടും.

ഈ ഉദാഹരണം ആദ്യത്തേതിലും ഉപജ്ഞാതാക്കൾക്കും.

അനലിഖിതസാക്ഷ്യവർണ്ണനപ്രാസം.
ശിരസിശശിഖിലസിന്ധിയിൽ-
നരസിവിശേഷിച്ചുണിഞ്ഞപെണ്മലേ!
മനസിമനഭസിലശിഖിലം-
ലനസിതമനസിതാഭിതരിഖിലസന്ദേശം.
പ്രാസത്തിലക്ഷരാനുപ്രാസം.
പ്രാസത്തേന്മനാനിയമമാണല്ലോ
കൂട്ടാൻവിരോധമിതിലും
കൂട്ടാണുസവണ്ണമാനന്ദപ്രാസം.

സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയ സവണ്ണവർണ്ണനപ്രാസമുണ്ടെന്നും അതിനെ ചിലർ പ്രാസത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും താൽപര്യം.

സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയ ഉപജ്ഞാതാക്കൾക്കും.
നിഗ്ദ്ധതലവനിയെന്നപോലവരിട്ടും
വർത്തോക്കിനുള്ളൊഴിയെ
സ്വർഗ്ഗാരോഹണനാദിയെന്നുകരുതി-
ത്തോക്കിന്റെനേക്കാൾരണ്ടേ
ദുഃഖാവേശമെല്ലെല്ലാസമാന്യം-
ചെറുതാൽവേർകൾധാരാമുഖം-
ബിംബാലത്തുമേ!വേർപെട്ടവരും-

നാമരത്നയോദിപ്പട്ടം.
സ്ഥാനനിയമത്തോടുകൂടിയ അനലിഖിതസാക്ഷ്യവർണ്ണനപ്രാസം.
മുഖേന്ദ്രമുഖനാലുണർന്നുവിടും
മുത്തേന്മമോമന്മലയുള്ളനാഥേ!
തപദ്രേമസൗന്ദര്യവിഭാസമെല്ലാം
പ്രത്യേകമെന്നുള്ളിൽവിളങ്ങിടേണം.
നിതാന്തമോരോദരയോടുകൂടി
പ്രമാകുഴങ്ങിക്കഴിവുള്ളകാലം
നിദാനവുമോത്തുപിടിച്ചുഴന്നാൽ
പ്രധാനസേവയ്ക്കിനിയെന്നുകൂടും?

ഇത് അസംയുക്താക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉദാഹരണമാണ്.

വിചാരിച്ചാലെല്ലാമരുണമാനമി-
*നാമണിമഹാ-

പ്രയാസകണ്ടത്താനതുസുരപുരം-
സ്തോതരിലാം
നിജാന്തദാഗത്തിൽബുദ്ധതരുണി!
നിർവ്വജനകലാ-
ദശാലേശകിട്ടുന്നവനമാനമി-
നാമണിമഹാ.

ഇതിൽ ചാലത്തിൽപ്പെടാത്തതായും താലവ്യമായ യകാരംകൊണ്ടും ശകാരംകൊണ്ടും സാവർണ്യഭേദം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചിന്നനാദുഃഖത്തെയാഴിച്ചുടന്താ-
നെന്നുംസുഖംനേടുവതിന്നുമെന്നും
മനത്തമേനിത്തിനയംനിന്നച്ച
കുന്നിൻകുമാരിയ്ക്കിതകൈതൊഴുന്നേൻ.

ഈ ശ്ലോകം ഒരു പ്രത്യുദാഹരണമാണ്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഇതിൽപ്പരൽപ്പേരുപ്രകാരംഒന്നാംപാദത്തിലെ സംഖ്യയോടു രണ്ടാംപാദത്തിലേതു കൂട്ടി മൂന്നാംപാദത്തിലേതു കിഴിച്ചാൽ നാലാംപാദത്തിലേതു കിട്ടും. അതായതു ഒന്നാംപാദം ൧൦൦൦൧൨൩൪൫൬൭൮, രണ്ടാംപാദം ൧൦൦൦൧൨൩൪൫, മൂന്നാംപാദം ൧൦൦൦൧൨൩൪, നാലാംപാദം ൧൦൦൦൧൨൩. ഇതാണല്ലോ നാലാംപാദം. എന്നാൽ ഇതിൽ സംഖ്യകൊണ്ടു സാദൃശ്യമുള്ള വർണ്ണങ്ങളുടെ ആവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതു സവണ്ണവർണ്ണനപ്രാസമാവുന്നതല്ല. ഉച്ചാരണത്തിൽസാവർണ്യമേ ശ്രുതിസുഖമുളവാക്കുള്ള അങ്ങിനെയുള്ളതിന്നേ സവണ്ണസംജ്ഞ പാണിനീയർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളൂ.

വൃത്തി, ചേകം, ലാട, മെന്ന
 വൃദ്ധർ ചൊല്ലുന്ന പേരുകൾ
 വൃത്തിയോട് കൂടുന്ന പ്രാസം -
 വൃത്തിഭേദത്തിലെത്തിടും.
 അച്ച മാത്രം മുറയ്ക്കാവ -
 ത്തിച്ച വൃത്തിവരുത്തിയ്ക്ക്
 വൃത്തപ്രാസമെന്നായ് തത്ത്
 കൃത്യവിത്തുകൾ ചൊല്ലിടും.
 വൃത്തപ്രാസം
 അമന്ദമലേന്ദുവണിഞ്ഞവന്ന -
 ണമന്ദിടാത്താശയണയ്ക്കുമ്മേ!
 അലങ്ങളാണല്ലലകപ്പെടാത്താ -
 നവണ്ഡമായുണ്ടടിയന്നപേക്ഷ
 വണ്ണാനപ്രാസമെന്നത്രേ
 മേകാനപ്രാസമെന്നതും
 ഇതു മലി മാത്രമുൾക്കൊണ്ടും
 നടപ്പുണ്ടുപലേടവും
 പരമ്പരാതരിവരിത്രമിച്ഛാരി -
 ശ്രുതസ്തനീത്രപമൊണ്ണമുറപ്പുരേ
 പുരൈവൊരൊന്നാന്തരമാന്തരോത്സവം
 ചിരന്നിരന്നോക്കുതിരോസുരൗഘവും
 ഇതിൽ അടുത്തടുത്തല്ലെങ്കിലും രേ
 ഘങ്ങളിൽ അകർത്തമുതൽ ഭൗകാരം വ
 രേയുള്ള അച്ചുകൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്
 എന്നൊരു വിശേഷവും കൂടി ഉദാഹർണ്
 മണിയതയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു.
 (വണ്ണാനപ്രാസകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു)
 പദാനപ്രാസം.
 പദാനപ്രാസമെന്നല്ലോ
 ലാടാനപ്രാസമായതും
 ഇതുപക്ഷേപ്യംഗ്യമായു
 മുണ്ടെന്നു പറയും ചിലർ
 വ്യംഗ്യപദാർത്ഥപ്രാസം
 ചിന്നനുമഞ്ഞമിന്നൽപ്പിണരമിക
 സ്തന്നത്തെടുന്നിതരപം (ഉദാഹരി-

നന്നായ്ക്കുകുന്നമാക്കാനവളകിട്ടിവിര -
 സ്തന്നമൊച്ചക്കുറഞ്ഞും
 ചന്ദ്രാക്ഷരശ്ലക്കൾ ചിങ്ങത്തിലുമൊരൊ
 സ്തന്നവിഷ്ണുകരിക്കാ -
 റിന്ദ്രാജ്ഞക്കൊത്തുവീശുന്നിതുവിരമിവി
 കാരുകാലകടുത്തു (ച -
 ഇതു ശ്ലോകത്തിൽ 'യമാനിലേന്ദ്ര
 ചന്ദ്രാക്ഷവിഷ്ണുസിംഹാശ്ലവാജിഷ്ട ശ്ലകാ
 മികവിഭേദകഷയമരിനാകവില്പേന്ദ്രിയു'
 എന്ന നിഘണ്ടുപ്രകാരം മരിപദത്തി
 ന്റെ അർത്ഥങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടിച്ഛിരി
 കുന്നതിനാൽ വ്യംഗ്യമായിട്ടു മരിപദാവൃ
 ത്തിരൂപമായ പദാനപ്രാസമുണ്ടെന്നു ച
 ലർ പറയുന്നു. 'ഭിന്നായ്മായശബ്ദമാത്ര
 മെന്നായ്' മരിപദത്തിന്റെ അഭ്യുത്തി
 യാകയാൽ, 'പദയമകവ്യംഗ്യരീതിവക
 ഭേദ'മാണിതെന്നു വേറെ ചിലരും ബല
 മുളള വാദം കൊണ്ടുവരുന്നു. വിദവാ
 നാർ ഇതുകക്ഷികളുടേയും വാദം കേട്ടു
 വിധി വാങ്ങു കൊള്ളട്ടേ.
 സ്വാനനിയമം പടിമുറപ്പും
 താനതുപിടിയാതെ കണ്ടുമെനീവണ്ണം
 രണ്ടുവിധത്തിലുമിവിടെ -
 കണ്ടുവരുന്നുണ്ടോ പദാനപ്രാസം.
 സ്വാതന്ത്രിയമേന്തോടുകൂടിയ പദാനപ്രാസം.
 ഇതു പദയമകവ്യംഗ്യംഗ്യവെ സ്വാനഭേദം
 കൊണ്ടു പലമാതിരിയിലുണ്ടാവുമല്ലോ.
 പാദമുഴക്കേ -
 അന്തരാഗിരിജയെസ്തുരിപ്പുവ -
 ക്കെത്തുസങ്കടമരോഭവാമയം
 മന്തവൈഷയികരായിടുന്നവ -
 ക്കെത്തുസങ്കടമരോഭവാമയം.
 കാരോ പാദങ്ങളുടെ ആദിമദ്വാനന്ത
 ത്തിൽ -
 ജയജയമാമലമകളേ!
 നവനവകുന്നാവിലാസമുള്ളവളേ!

വലവലസുകടവുംമേ (ൽ.
പൊടിപൊടിയാക്കുകകടാക്കിയത്രത്താ
കാലൻപിടിപിടിയെന്നാ -
സ്തോലേശവ!ശിവ!ഭടൻനീട്ടെഴുതും,
അവനോബഹുബഹുകുറിനൻ
തവദയമുദുമുദുഭവാനി!വിഷമംമേ.

പാപ്തതി!ശരണംശരണം
പാപംപെരുതങ്ങുതീർത്തരണമരണം
പരമശ്വതകടന്നൊക്കെടുത്താ (ണം.
പദദാസനെയൊന്നുകോരിപ്പിടിക്കുമ്പിട

ഈരണ്ടു പാദങ്ങളിലായിട്ട് ആദിമ
ഭ്യാന്തങ്ങളിൽ -
നമുക്കുനാടൊക്കെയടക്കിടേണം
നമുക്കുപ്രിയവണമിന്നുലോകം
മനുഷ്യനേവമമിമയ്ക്കുവേണ്ടി
മനുഷ്യജന്മംകളയുന്നമായേ!
ഭവപ്രിയംകണ്ടശിവേ!പരന്ന
തവപ്രിയംകണ്ടറിയാവതാമോ?
നന്നപ്രസാദിയ്ക്കുകഭവേ!നിതാൻ
മനംപ്രസാദിക്കുമെന്നിങ്ങുമെന്നാൽ.
ദൃഢശിവേ!നിൻകരുണാവിലാസം
പെടുന്നവരാളെന്റെമനോവിലാസം
ഉടൻപ്രപഞ്ചഭ്രമദുഷ്ടബോധം
വെടിത്തുനേടുംപരതത്വബോധം.

കാരോ പാദങ്ങളിടവിട്ട് ആദിമഭ്യാ
ന്തങ്ങളിൽ -

ഭൂരാഗ്രഹത്താൽഭുനധാന്യജാലം
നിനച്ചുകാലംകളയുന്നലോകം
ഭൂരാപമാനിൻപദമദികന്യേ!
നിനയ്ക്കുമാസ്സജ്ജനമോചുരുക്കം.
ഗിരിസന്തേ!കരുണാരസമൂന്നിടം
പെരിയനോട്ടമയച്ചിടുകെന്നിൽനി
അരിയിലുംകരുണാരസമാന്താ -
റരിയനോട്ടമയച്ചിടുന്നതൊൻ.

വെള്ളപ്പാലെത്രപുഞ്ചിരിയ്ക്കുകചിയ -
ണ്ടെന്നാലുമേകേവലം
കള്ളപ്പൊക്കൊടിമാർകടാക്കുവലയിൽ -
ചാടാതിരിയ്ക്കേണമേ
ഉള്ളിൽപ്പൊക്കൊതിമോസവേ!വിടുവത -
ല്ലെന്നാലുമേകേവലം
തള്ളിപ്പാവുതിയേവിടാത്തുകഴിയിൽ -
ചാടാതിരിയ്ക്കേണമേ.

എല്ലാപാദങ്ങളുടേയും ആദിമഭ്യാന്ത
ങ്ങളിൽ -

സദാശിവപ്രിയംഗനേ!
സദാശിവന്തരേണമേ
സദാശിവനന്തസുഖം
സദാകൊടുത്തിടംശിവേ!
സദാശിവൻതവപ്രിയൻ
സദാസുഖിച്ചിടംവിധം
സദാശിവതപമാനമേ
സദാസുഖിച്ചിടേണമേ.

ഗിരീന്ദ്രനാസന്തോഷമേകനയന്ത്രേ!
ഗിരീശൻസസന്തോഷമേതുനകന്യേ!
ചിരാദുഃഖസന്തോഷമിത്രതപമന്യേ
പരംപുണ്യസന്തോഷമിങ്ങുകവന്യേ!
ഗിരിയ്ക്കുശുദ്ധംമകളേ!ജയിക്കുനീ
ഹരിയ്ക്കുതക്കാരനുജേ!ജയിയ്ക്കുനീ
സ്തരിയ്ക്കുമീശനാടലേ!ജയിയ്ക്കുനീ
സുരിയ്ക്കുമായ്ക്കുംമുതേ!ജയിയ്ക്കുനീ.
മൂന്നാവൃത്തിയിൽ, ആദിമഭ്യാന്തങ്ങ
ളിൽ -

മനസ്സേമനസ്സേമനസ്സേരിനിനി -
ല്ലൊഴിഞ്ഞൊല്ലൊഴിഞ്ഞൊല്ലൊഴിഞ്ഞൊല്ല
(തെല്ല)

സുരിയ്ക്കുസുരിയ്ക്കുസുരിയ്ക്കുശിവാഭം
ജയിയ്ക്കുംജയിയ്ക്കുംജയിയ്ക്കുംദൃഢനന്താൻ.
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കത്തക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

മരണം

உதிரும் நு

അനാനാനസംരൂപൻപരമപുരുഷനെങ്ങളിടകെവെച്ചിതിതം
ഗാനംചെയ്യുന്നനിത്രിനിഗമശതസമസുന്ദരനിസ്സീദശക്രൂ
നാനാശാസ്രങ്ങളല്ലോവിരവധിവിഷയങ്ങളാണെകിണ്ടുധന്വ-
കാനങ്ങളെകവരത്തിത്തവതുരതിനാൽശ്ലാസ്യമേസേവനീയം.

* ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസർ എഴുതിയ കൈപന്ത്യാസത്തിൽനിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തത്.

കൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കും, ഒരു ക്രമവുമില്ലാതെകണ്ടു ദിവസന്തോറും ചെയ്യുന്ന വിചാരങ്ങളാൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നോക്കുമ്പോൾ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ യൊരു ഭേദം കല്പിച്ചതിൽ ഒട്ടുതന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല. പക്ഷെ, സാധാരണക്കാരുടെ നിലയിൽനിന്നു കുറച്ചൊന്നുയന്നുനിന്നുനോക്കിയാൽ, ഈ ഭേദികല്പന കേവലം ഉപരിപ്ലവ മാത്രമാണെന്നു കാണുന്നതാണ്. രണ്ടു സംഗതികളിലും ഒരേ അന്തഃകരണവൃത്തികളെത്തന്നെയാണു പ്രയോഗിക്കുന്നത്; രണ്ടിലും അവയുടെ പ്രയോഗസമ്പ്രദായവും, മുഖ്യമായിട്ട്, നേതന്നെയാകുന്നു. യഥാക്രമം വകതിരിച്ചു ചേർത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനമാണ് ശാസ്ത്രം എന്നൊന്നു നിവൃത്തിക്കാരം. പക്ഷെ, സകല ജ്ഞാനവും ഏകജ്ഞാ വകതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കയാൽ ഈ നിവൃത്തിക്കാരം ശരിപ്പെടുന്നതല്ല. നമ്മൾ വീട്ടിൽവെച്ചും പുറമെചെന്നും അതിസാധാരണങ്ങളായ അനവധി കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ പല വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുകയും അവയിൽനിന്നു പല സംഗതികളും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചില ഫലങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടാണ് ആവക കാര്യങ്ങൾ നാം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങുന്നതെന്നു അവയിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാണ്. അവ പ്രായേണ സഫലമായി വരുന്നുവെന്നു സംഗതിതന്നെ അവ നടത്തുന്നതിന്നു സഹായമായി ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളെ നമ്മൾ ശരിയായി ചേർത്തുവെച്ചിട്ടു

ന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം എന്നുവെച്ചാൽ കാലേകൂട്ടിയുള്ള അറിവാകുന്നു—മുൻകൂട്ടി കാണലാകുന്നു—ഇന്നിന്ന സംഗതികൾ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലും ഇന്നിന്നവയോടൊന്നിച്ചും അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നിന്ന ക്രമത്തിലും കാണുമെന്നു മുന്പേതന്നെ അറിഞ്ഞുവെക്കുവാകുന്നു—എന്നു പറയുന്നതായാലും ദോഷമില്ലാത്തതുവെന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ ശാസ്ത്രശബ്ദത്തിന്നു സാധാരണ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അർത്ഥത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ആ ലക്ഷണത്തിന്നു അതിവ്യാപ്തി ദോഷമുണ്ട് എന്നു നമുക്കു സമ്മതിക്കേണ്ടതായിട്ടുവരുന്നു. മാന്യജ്ഞാപുരയി കൂട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തെ ഇതിന്നുദാഹരണമായി എടുക്കാം. കൂട്ടികൾ ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടേയും നിരവുമുള്ള ഒരു വസ്തു കാണുമ്പോൾ കൈകൊണ്ടുചെന്നാൽ അതു തടയുമെന്നും അതിന്നു ഉരുണ്ടു വടിവാണെന്നും അതു മുട്ടുവായിരിക്കുമെന്നും അവർ അറിയുന്നു; അതു കടിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇന്നരസമായിരിക്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. ചുറ്റുപാടുമുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി സാമാന്യേന കൂട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനവും സ്പഷ്ടമായി ഈ മാതിരിയിൽത്തന്നെയാകുന്നു. ആ ജ്ഞാനം അവയെപ്പറ്റിയ വിവിധതത്ത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയതായിരിക്കുമെന്നർത്ഥം. എന്നെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെപ്പറ്റിയ ഏതാനും തത്ത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതോടുകൂടി അതിൽ പെട്ട മാറ്റതത്ത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനവുംമുൻകൂട്ടി ഉണ്ടാകത്തക്കവിധമാണ് ഓരോ വദാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതത്ത്വസ

മുഹമ്മദ് ക്രമപ്പെടുത്തി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇനി ശാസ്ത്രമെന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ള ഭാവിദർശനം എന്ന ജ്ഞാനവിശേഷമാകുന്നു എന്നു നാം പറയുന്നുവെങ്കിൽത്തന്നെയും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന അന്തരത്തെ സ്ഥാപിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്നെന്താൽ നമ്മൾ ശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതിൽ പല അംശവും നല്ല ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും ശരീരശാസ്ത്രം മുതലായ ചിലത് ഒരുകാലത്തും നല്ല ശരിയായവയെന്നും നാം കാണുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പണ്ഡിതപാരമ്പര്യത്തിൽ സാമാന്യേന കണ്ടുവരുന്നവയായ പല ഭാവിദർശനങ്ങളും വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നുവെന്നും കൂടി നാം കാണുന്നുണ്ട്. ആധാരമില്ലാത്ത വസ്തുതാഴ്ന്നു വീഴുന്നതാണ്; കത്തിച്ചു തിരിയെത്തുന്നതിൽ മുക്കിയാൽ കെട്ടുപോകും; മഞ്ഞുകട്ടി തീയിലിട്ടാൽ ഉരുകി ഇല്ലാതാവും—ഇവയും ഇതുപോലെ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അതിപരിചിതങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പല ഭാവിദർശനങ്ങളും ശരിയായിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു ഭാവിദർശനങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്നത്ര യാഥാർത്ഥ്യം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ മുൻകൂട്ടി കാണപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങൾ അതിസാധാരണങ്ങളാകുന്നു എന്നതു വാസ്തവം തന്നെ; എങ്കിലും അവയുടെ പ്രാപ്തിയുറപ്പാത്തവണ്ണം അവ ശരിയായിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ അവാസ്തവം ലേശം പാലുമില്ല. ലക്ഷണം സാധിക്കുന്നതിന് ഇതു മാത്രമേ വേണ്ടുതാനും. ഇന്നിന്നതാണ് സംഭവിക്കുക എന്നു മുൻകൂട്ടി

കണ്ടുപ്രകാരം തന്നെ ഈഷൽഭേദം കൂടാതെ നടന്നുകാണുന്നുണ്ട്. വളരെ ശരിയാണെന്നിരിക്കെ പ്രത്യേകലക്ഷണം കൊണ്ടു നിദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഇതിലധികമായിട്ടൊന്നും പറഞ്ഞൊപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അന്തരം നിലനില്ക്കുന്നതല്ലെന്നു കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും മദ്ധ്യേ വെച്ച് ഒരു തിരിച്ചുവാൻ എത്രതന്നെ അസാധ്യമായാലും അവ രണ്ടും ഒന്നല്ലെന്നു നമ്മൾക്കു തോന്നുന്നുമുണ്ട്. ഇവിടെ ഇങ്ങിനെ ഒരു ചോദ്യം ജനിക്കുന്നു—ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമാണുള്ളത്? അടുത്തു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ ഈ ചോദ്യത്തിന് എകദേശമായിട്ടൊരു സമാധാനം ഉണ്ടാകാം. സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ളതായ അംശങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കാവുന്നവയും അസങ്കീർണ്ണങ്ങളും അവികാർത്ഥങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങൾ മാത്രമേ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന സംഗതി ആ വക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ വീണ്ടും നിരൂപണംചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതാണ്. തീക്ഷ്ണമുള്ള അതിലെ പുക മുക്കുലിലേക്കു പോകുമെന്നും അടുപ്പത്തു വെച്ചുവെച്ചിരുന്നീ ഉടനെ തിളക്കിക്കുമെന്നും ഉള്ള തത്ത്വത്തെ അതിനിപുണനായ ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞനെപ്പോലെ തന്നെ പാചക

നാരായണൻ മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം കാര്യകാരണങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ നേരിട്ടും നിത്യമായുള്ള സംബന്ധത്തോടു കൂടിയ വിഷയങ്ങളാകുന്നു; ഈ വിഷയങ്ങളിൽ കാര്യകാരണങ്ങൾ അടുത്തുപിൻ തുടങ്ങുകൊണ്ടും കാരണത്താൽവിധത്തിലും ആണിരിക്കുന്നത്; ഇവയിൽ ഹേതുക്കൾ ദൂരസ്ഥങ്ങളോ ഗുണസ്ഥങ്ങളോ ആയിരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ അതിസ്വല്പമായ യുക്തികൊണ്ടുതന്നെ ഇവയുടെ ഫലം കാലേകൂടി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇനി നമ്മൾക്കു ശാസ്ത്രരൂപേണ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഭാവിദർശനങ്ങളിലേക്കു കടന്നു നോക്കാം. ഇന്നൊരു സമയത്തു സോമഗ്രാമണമുണ്ടാകുന്നതാണ്; വായുവിന്റെ അമച്വ് ഇത്രയാണെന്ന് അറിയുന്നോക്കുന്നതിനുള്ള 'ബാരോമീറ്റർ' എന്ന യന്ത്രത്തെ ഇത്ര ഉയരമുള്ള ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു നോക്കിയാൽ ആ കഴലിലെ 'മസം' ഇത്ര അംഗുലം താണുപോയിട്ടുള്ളതായി കാണും; വിദ്യുച്ഛക്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള 'ഗാൽവനിക് ബാറ്ററി' (Galvanic battery) എന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ കമ്പികളുടെ രണ്ടു തുമ്പുകളും വെള്ളത്തിൽ മുക്കി പിടിച്ചാൽ കമ്പികളിൽ ഒന്നിന്റെ തുമ്പത്തുനിന്നു ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആവിയും മറോതിന്റെ തുമ്പത്തുനിന്നു ജ്വലിപ്പിക്കാവുന്ന ആവിയും നിയതപ്രമാണത്തോടുകൂടി പുറപ്പെടുന്നതാണ് — ഈ വക ശാസ്ത്രവശങ്ങളായ ഭാവിദർശനങ്ങളിൽ കാര്യകാരണങ്ങൾക്കുള്ള സംബന്ധം ഇന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെല്ല

എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇവയിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകകാരണസംഘാതത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്; മാറ്റം ചില സംഗതികളിൽ കാര്യകാരണങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ദുർഗ്രഹങ്ങളായ അനവധി അനൗമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുള്ളൂ. അതിനാൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു വ്യത്യാസമാണുള്ളത് — ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ദുർഗ്രഹമാണ്, സാധാരണമായിട്ടുള്ളത് അത്ര ദുർഗ്രഹമല്ല. ഒരു കൂലിക്കാരൻ അടുത്ത വേലിക്കൽനിന്നു ചില മൂളക്കുങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ, ആ ചെറു പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന പക്ഷിയുടെ ആകൃതിയും നിറവും ഇന്നിതാണെന്ന് അവന്നു പറയുവാൻ കഴിയും; ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ സൂര്യനും ഭൂമിക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ ശൂന്യം വരുന്ന സമയത്തെ ഒരിക്കൽ കണക്കാക്കിയതിനുശേഷം, ആ ഗ്രഹത്തെ ദൂരദർശിനിയിൽക്കൂടി ഇന്നു സമയത്തു നോക്കിയാൽ സൂര്യമണ്ഡലത്തിനേൽ ഒരു കറുത്ത പൊട്ടു തൊടിച്ചുപോലെ ഇന്നവിധം കാണുമെന്നു ആയാൾക്കും കുറിച്ചു കാണിക്കുവാൻ കഴിയും; സാമാന്യേണ നോക്കുന്നതായാൽ ഈ രണ്ടുവേരും ഒന്നുതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നത് എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇന്നിന്നു ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം കണ്ടാൽ, തങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി സങ്കല്പിച്ച പ്രകാരമുള്ള ഇന്നിന്ന സംഗതികൾ നടന്നു കാണും എന്നാണ് ഇരുവരും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണ ജ്ഞാനത്തിനും ത

മിിൽ ഉള്ള അന്തരം അവയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുന്ന അന്തരകരണവൃത്തിയിലല്ല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്; ആ അന്തരം ഭാവിദർശനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥത്തിലും അല്ല. ഭാവിദർശനം സാധിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രയോഗങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണാവസ്ഥയിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളത്. നമ്മുടെ സാധാരണമായ ജ്ഞാനം മിക്കതും ശരിതന്നെയാകുന്നു; ശാസ്ത്രം കൊണ്ട് അവയുടെ യഥാർത്ഥം വർദ്ധിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ശാസ്ത്രംകൊണ്ട് എന്താണു സാധിക്കുന്നത്? സാധാരണയായി അറിയപ്പെടാത്തവയായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുകൂടി ശാസ്ത്രം യഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. ഏറ്റവും അസങ്കീർണ്ണങ്ങളും സുഗമങ്ങളുമായ വിഷയങ്ങളുടെ സമവർത്തനത്തെയും അനുവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ച പ്രത്യക്ഷദർശനം എത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനമാണോ നമ്മൾക്കുണ്ടാക്കിത്തരുന്നത് അത്രത്തോളം യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനത്തെ ശാസ്ത്രം പ്രത്യക്ഷദർശനത്തിനു സാധിക്കാത്തവയോ സങ്കീർണ്ണങ്ങളോ ആയവയുടെ സമവർത്തനത്തെയും അനുവർത്തനത്തെയും സംബന്ധിച്ച നമ്മൾക്കുണ്ടാക്കിത്തരുന്നു. ഈ നിലയിൽനിന്നു നിരൂപിക്കുമ്പോൾ, അനുമാനാദ്യപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ വിസ്താരപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണ് ശാസ്ത്രം എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

എന്നാൽ കുറേക്കൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പദത്തെ വിവരണത്തിന് അപ്രാപ്തി എന്നൊരു ദോഷമുള്ളതായി പക്ഷേ തോന്നുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രം

ജ്ഞാനം സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് അഭേദ്യമാണെന്നിരിക്കുന്നാലും, കുട്ടികളുടെ ഏറ്റവും സുഗമങ്ങളും അസങ്കീർണ്ണങ്ങളുമായ ഭാവിദർശനങ്ങൾക്കും ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ഏറ്റവും ഗഹനങ്ങളും സങ്കീർണ്ണങ്ങളുമായവയ്ക്കും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള പഴുതിനെ മേൽക്കുമേൽ അധികമധികം ദൃഢപടുക്കായ യുക്തികളെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഭാവിദർശനങ്ങളെ യഥാക്രമം കൂട്ടിച്ചേർത്തു നിർത്തിവെച്ചുവെക്കുന്നതായാലും, അവയ്ക്കു തമ്മിൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ചതല്ലാതെ ഒരു വ്യത്യാസവുമുള്ളവയുണ്ട്. ഇതു ശരിയുമാണ്. എന്നാലും ആ വ്യത്യാസം ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തേയും സാധാരണജ്ഞാനത്തേയും അതിരിട്ടു വേർതിരിക്കത്തക്ക ഒന്നല്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിലല്ല വ്യത്യാസം; ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തന്നെ ഭാരോദശകൾക്കു തമ്മിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളത്. ആരംഭദശയിൽ ശാസ്ത്രം ഭാവിദർശനകാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല എന്ന നിലയിലേ എത്തുന്നുള്ളു; അന്ത്യദശയിൽ അതു ഭാവിദർശനത്തിന്റെ പൂർണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽ ഒരു സംബന്ധത്തെ മാത്രം നാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നു; അവസാനത്തിൽ ആ സംബന്ധം ഇന്നത് എന്നു നാം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യം ഇന്നിന്ന അവസ്ഥകളിൽ ഇന്നിന്ന സംഭവങ്ങൾ നടക്കും എന്നും മുൻകൂട്ടി പറയാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നു; ഒടുക്കം ഇന്നിന്ന ജാതിയെന്നുമാത്രമല്ല ഇത്രത്തോളമെന്നുകൂടി കാലേകൂടി പറയാൻ

സാധിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ഏറ്റവും നിയതമായ കൌകൃതിയിലാക്കിത്തീർക്കാം—അപൂർവ്വവസ്തുവിൽ ശാസ്ത്രമെന്നതു തന്മയദീപ്യങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനമാകുന്നു. പൂർവ്വവസ്തുവിൽ അത് ഇത്ര എന്നിങ്ങിനെ അവയുടെ പരിമാണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനമാകുന്നു.

യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ താണ നിലയ്ക്കും ഉയർന്ന നിലയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ശേഷം പ്രത്യാസം ഇതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാവുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഒരു ഇയ്യക്കുട്ടി പൊന്തിക്കുവാൻ അത്ര വലിപ്പമുള്ള ഒരു മരക്കഷണം പൊന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടതിലധികമായ ബലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന ഭാവികഥനം ഭാവിദർശനത്തിലുള്ള സംശയരാഹിത്യത്തെ കാണിക്കുന്ന തല്ലാതെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയെ കാണിക്കുന്നില്ല. യാതൊരു ഫലംകൊണ്ട് ഒന്നു മറ്റൊരിനെ അതിശയിച്ചുനില്ക്കുന്നുവോ ആ ഫലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാത്രമേ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നുള്ളൂ. ഇത്ര എന്നു അതിന്റെ മാനത്തെ കാണുന്നില്ല. ഇതു സ്വഭാവത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വരൂപത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനം മാത്രമേ ആയുള്ളൂ. ഇന്നു സമയത്ത് ഇന്നിന്ന ഗ്രഹങ്ങൾക്കു യോഗമുണ്ടാവും; തണ്ടുകൾക്കു ഇത്രയിത്ര നീളമുള്ള 'ലിവർ' (Lever) എന്ന ഒരു ദിണ്ഡുകൊണ്ടു ഇത്ര ബലം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇത്ര ഘനമുള്ള വസ്തുവിനെ പൊക്കാം; ഗന്ധകവും ഇതിനും തമ്മിൽ ചേർന്നുണ്ടായ അന്നഭേദി എന്ന കൂട്ടുപദാർത്ഥത്തെ അതിന്റെ അപയവ

ദ്രവ്യങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്നതിന്നു സോഡപ്പൊടി ചേക്കേണ്ടത് ഇന്നു തോതു പിടിച്ചു കണക്കാക്കിട്ടു വേണം— ഈ വക ഭാവിദർശനങ്ങളിൽ ഫലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാത്രമല്ല മുൻകൂട്ടി അറിയുന്നതായി കാണിക്കുന്നുള്ളൂ; ഫലങ്ങളുടെയോ ഫലോൽപാദകങ്ങളായ കാരകങ്ങളുടെയോ വലിപ്പത്തെയും ആ വക ഫലങ്ങൾ ഇന്നിന്ന കാലത്തും സ്ഥലത്തും ആണ് ഉണ്ടാവുക എന്നതിനേയും കൂടി മുൻകൂട്ടി അറിയുന്നതായി കാണിക്കുന്നു. ഇവിടെ സ്വരൂപത്തെ അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാവിദർശനവും പരിമാണസംബന്ധമായ ഭാവിദർശനവും രണ്ടുമുണ്ട്. സാമാന്യ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു നോക്കുന്ന സമയം ചില ജ്ഞാനവിശേഷങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും ശാസ്ത്രരൂപങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നമ്മളെ വഴിതിരിക്കുന്നതു ഈ വ്യംഗ്യമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യാസമാണുതാനും. പദാർത്ഥങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരുപ്രകാരത്തിൽ അളക്കപ്പെടാമോ? ഏതു കാര്യത്തിലും ഇങ്ങിനെയൊരു പ്രമാണമാണ് നമ്മൾ അറിയാതെകണ്ടും പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ദിക്കിനെ അളന്നുനോക്കാം. അതിനാൽ 'ജ്യോമിത്രി' * (Geometry) എന്ന ശാസ്ത്രം ഉണ്ടായി. ദിക്കിനേയും ശക്തിയേയും ചേർത്തുവെച്ച് അളക്കാം; അത്ര കാരണം 'സ്റ്റാറ്റിക്സ്' (Statics) എന്ന ശാസ്ത്രം ഉരുവിട്ടു; കാലം, ദിക്ക്, ശക്തി എന്നീ മൂന്നു കൂട്ടവും അളക്കാം; അ

* ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെയും മറ്റും പറ്റി മേഖൽ വിസ്തരിക്കുന്നതാണ്.

തു മേതുവായിട്ടു 'ഡൈനാമിക്സ്' (Dynamics) എന്നു ശാസ്ത്രമുണ്ടായി. വായുവിന്റെ ഘനത്തേയും മറ്റും ഇത്ര എന്നു അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു 'ബാരോമീറ്റർ' (Barometer) എന്ന ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ യന്ത്രഗതിശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ആകാശഗമനകാര്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും സാദ്ധ്യമായി. അപ്പോൾ ആകാശഗമനപ്രതിപാദകമായ ശാസ്ത്രം (Aerostatics) ഉണ്ടായി. ഉഷ്ണത്തിന്റെ ഏറാക്കുമാറ്റികളെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു 'താമ്രമീറ്റർ' (Thermometer) എന്ന യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചു; അപ്പോൾ ഉഷ്ണത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു ശാസ്ത്രമുണ്ടായി. അതിന്നുമുൻ അത് അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. കേവലം നമ്മുടെ അനുഭവം എന്നല്ലാതെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രമാണാൽ മില്ലാതെ കണ്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി നമ്മൾക്കു ശാസ്ത്രരൂപമായ ജ്ഞാനമില്ല. നമ്മൾക്കു ഗന്ധസ്പന്ദങ്ങളെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രരൂപമായ അറിവു കിട്ടിയിട്ടില്ല. സ്വരവിഭാഗംകൊണ്ടും മറ്റും ശബ്ദത്തിന്റെ മന്ദ്രമദ്ധ്യതാരസ്ഥാനഭിഭേദനയുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു ശാസ്ത്രമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഈ വക സംബന്ധങ്ങളെ അളക്കുന്നതിന്നു നമ്മൾ ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പല കണ്ണങ്ങളിൽനിന്നോ പല വസ്തുക്കളിൽ നിന്നോ പല സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നോ പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ സ്വരരൂപഭേദത്തെയും അവയ്ക്കു തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും അറിയുന്നതിന്നു നമ്മൾക്കു ഇ

തേവരെ ഒരു ഉപായവും കണ്ടുകിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; അതിനാൽ നമ്മൾക്കു ആവിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രരൂപമായ ജ്ഞാനവും ഇല്ല. അതിനാൽ, പദാർത്ഥങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിൽ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി ഗ്രഹിക്കാവാനും; അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാണ് ശാസ്ത്രരൂപമായിട്ടിരിക്കുന്നത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ശക്തിയേയും ഘനത്തേയും സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനം ഇപ്പോൾ അവർക്കു ഗന്ധരസങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധംപോലെയായിരുന്നു. കേവലം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു എത്രത്തോളം മനസ്സിലാക്കാമോ അത്രത്തോളമെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. ശക്തിയേയും ഗുരുലഘുതങ്ങളേയും അളക്കുന്നതിന്നുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതുവരെ അജ്ഞാനം അപ്രകാരംതന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നേരം ഇത്രയായി എന്നും ഇന്നതിന്നു ശേഷം ഇത്ര നേരം കഴിഞ്ഞു എന്നും മറ്റും അറിയുന്നതിന്നു നാഴികവട്ടമുതലായ യന്ത്രങ്ങൾപോലും ഇല്ലായിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു; അക്കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ ജനിച്ചു സംഗതികൾ ഇത്രയിത്രനേരം ഉണ്ടായി എന്നോ ഇന്നിന്നവയ്ക്കു ഇടയിൽ ഇത്രനേരം കഴിഞ്ഞുവെന്നോ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത് അത്ര തിട്ടമായിട്ടായിരുന്നില്ല; ഭാരാരോ വസ്തുക്കളിൽ ഇന്നതിന്നു ഇന്നതിനേക്കാൾ മാദ്യം കൂടുമെന്നോ കുറയുമെന്നോ വിരൽകൊണ്ടു തൊട്ടുനോക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എത്രത്തോളം ശരിയാകുമോ അത്രത്തോളമെ ആദിമനുഷ്യരുടെ കാലം

ഗണിതം തിട്ടമായിരുന്നുള്ളൂ. ചൂടിന്റെ ഏറ്റക്കുറവുകൾ തിട്ടപ്പെടുത്തി അറിയുന്നതിന്നു 'താർമ്മാമീറ്റർ' (Thermometer) എന്ന യന്ത്രക്കൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് മനുഷ്യർ ചൂടിന്റെ താരതമ്യത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനം അവർക്കു ഇപ്പോൾ ചെയ്യുടെ താരതമ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനം പോലെയാക്കിയിരുന്നതേയുള്ളൂ. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഈ പ്രാരംഭദശകളിൽ പദാർത്ഥപരിശോധനത്തിന്നു യന്ത്രാടിസാമഗ്രികളുടെ സഹായമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ ഏകദേശമായ താരതമ്യവിവേചനം മാത്രമേ സാധ്യമായിരുന്നുള്ളൂ; അവർക്കു അതിസ്പഷ്ടങ്ങളായ പൂത്രസംസ്കാരം മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ അവർക്കു

പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഏറ്റവും അസങ്കീർണ്ണമായ അന്വേഷാത്മകതയെക്കുറിച്ചു മേൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനും സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മറ്റു നിയമങ്ങളുമായി കൂടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കാത്തവയും, അതിനാൽ, വലിയ സൂക്ഷ്മമായ നോട്ടം കൂടാതെതന്നെ തിരിച്ചറിയാവുന്നവയുമായ നിയമങ്ങളെ മാത്രമാണ് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നത്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിന്നു പാരിമാണികസ്വഭാവം സിദ്ധിക്കുന്നതിനെ അനുസരിച്ചാണ് നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന ദീർഘദശനങ്ങൾക്കു തികവും ഉറപ്പും വരുമ്പോൾ; എന്നുമാത്രമല്ല ഈ പാരിമാണികസ്വഭാവം സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ നമ്മുടെ ജ്ഞാനം അസങ്കീർണ്ണവിഷയങ്ങളെ മാത്രം അവഗ്രഹിക്കുകയായിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

സി. വി. മഹിപാലം

സർ. ശേഷയുശാസ്ത്രി.

(൧)

ദ്രാവിഡരാജ്യത്തിലുള്ള പുണ്യനദികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കാര്യവേലിയുടെ പല കൈവഴികളിൽ ഒന്നായ 'പോറാൻ' എന്ന നദിയുടെ തീരത്തിലാണ് 'അമരാവതി' എന്ന അഗ്രഹാരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇതു പത്തു പന്ത്രണ്ടു മണ്ഡലം മാത്രമുള്ള ഒരു കുഗ്രാമമായിരുന്നു. ഈ അഗ്രഹാരത്തിന്റെ ഭരണാത്മകൻ ഒരു ശിവക്ഷേത്രവും മറ്റേ ഒരു ഭരണാത്മകൻ ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രവും ഉണ്ട്. ഈ അഗ്രഹാരമാണ് ശേഷയുന്റെ ജന്മഭൂമി.

ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവർഷം 1828-ാമതിൽ മാർച്ച് മാസം 22-ാംനാൾ ജനിച്ചത്. വൈദികവൃത്തിക്കാണ് ഉപജീവനം കഴിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരു വാല്യരുടെ അഞ്ചാമത്തെ പുത്രനായിരുന്നു ശേഷയുശാസ്ത്രി. ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രസവിച്ച ഉടനെ തന്നെ തന്റെ സന്താനം ഒരാൾക്കു തിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ ശേഷയുന്റെ അമ്മ 'കഷ്ടം, ഇത്രം ആൺകുട്ടിയായല്ലോ. ഒരു പെൺകുട്ടി ആയിരുന്നാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു.

പ്രസവശുശ്രൂഷ ചെയ്തിരുന്നവർ കേട്ടു. 'നിങ്ങൾ ഒട്ടും വ്യസനിപ്പേണ്ട. ഈ പുത്രൻ നിങ്ങളുടെ മക്കളിൽവെച്ചു അതിയോഗനാവും. ഈ കുട്ടിയുടെ പേരു നാട്ടിലെല്ലാം പാക്കം' എന്നു അവർ മറുവടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ കാലാന്തരത്തിൽ ശേഷയുൻ വളരെ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നതിന്റെശേഷം പലപ്പോഴും ഈ സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകാണുകയും അപ്പോഴൊക്കെയും തന്റെ ഭാവികഥനം പൂർത്തിയായതിനെപ്പറ്റി സസന്തോഷം പ്രസ്താവിക്കുകയും ശേഷയുനോടു നല്ല സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഏറ്റാമത്തെ വയസ്സിൽ ശേഷയുൻ ഉപനയനം കുഴിഞ്ഞു. ശേഷയുൻ അമ്മാമനായ ഗോപാലയുൻ മദ്രാശിയിൽ ഒരു രത്നച്ചാപാരിയായിരുന്നു. ശേഷയുന്റെ അമ്മയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ശേഷയുനെ തന്റെ ഒന്നിച്ചുതാമസിപ്പിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാമെന്നു ഗോപാലയുൻ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ശേഷയുനെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിൽ അമ്മക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായിരുന്നു. 'അമ്മ ഒട്ടും വ്യസനിപ്പേണ്ട. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരു ദിഗ്ഗന്തായിട്ടാണ് പോകുന്നത്. എന്നാൽ ഞാൻ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഒരു പൊതിക്കുള്ളിൽ എടുക്കാവുന്ന പണവും കൊണ്ടുവരും.' എന്നിപ്രകാരമുള്ള മകന്റെ സമാധാനവാക്കുകൾ കേട്ടും, മകന്റെ യാത്രാസമയത്തു ശുഭേക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടും അമ്മ ഒരു വിധം സമാധാനിച്ചു.

ഗോപാലയുൻ ധൈര്യശാലിയും

കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ കൃത്യമുള്ളവനുമായിരുന്നു. ശേഷയുൻ ഗോപാലയുനോടു കരിക്കൽ എന്നോ ഒരു പൊളി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മേലിൽ ഇങ്ങിനെ പൊളിപറയില്ലെന്നു നൂറുപ്രാവശ്യം പറയിക്കുകയും നൂറ് എത്തുമിടീക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ശേഷയുന്റെ മുത്തശ്ശി അയാളോടു എന്നോ ഒരു പണി എടുക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ 'ഞാൻ കിഴപിറകുക്കുടാസ്യപ്രവൃത്തിചെയ്യാനല്ല വന്നിരിക്കുന്നത്' എന്നു ശേഷയുൻ പറഞ്ഞതു ഗോപാലയുൻ കേട്ട ശേഷയുനു നല്ല പ്രഹരം കൊടുത്തു. തന്നെക്കാൾ വയസ്സു മുത്തവരോടു വിനയം കാണിക്കണം എന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. 1847-ാമാണ്ടിൽ ഗോപാലയുൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ശേഷയുനോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമോപദേശം താഴെ പറയുംപ്രകാരമായിരുന്നു. 'എന്റെ കുട്ടി, നീ സദാ സത്യസന്ധനായിരിക്കണം. എന്നാൽ നിനക്കു ദൈവാനുഗ്രഹമുണ്ടാവും.'

ശേഷയുൻ മദ്രാശിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം ആറുമാസത്തോളം ഒരു മുതലിയാരുടെ കീഴിൽ പഠിച്ചു. ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ ശേഷയുൻ തമിഴ് സാമാന്യം എഴുതുവാനും വായിക്കാനും പഠിച്ചു. ഈ സമയത്തു ശേഷയുൻ താമസിപ്പിരുന്ന ഗ്രാമത്തിൽ പോർത്തുഗീസ്സുകാരനായ ഫാൻസിസ് റോഡ്രീഗ്സ് എന്നൊരു ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിച്ചു. ശേഷയുനും വേറെ ചില വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സ്കൂളിൽ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷ, കണക്കെഴുത്ത് ഇവയെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചി

രുന്ന. ശേഷയുഗാത്രിക ഫ്റാൻസിസ് റോഡീഗ്യൂസ്സിന്റെ പേരിൽ വളരെ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. താൻ പ്രസിദ്ധനായതിന്റെ ശേഷം തന്റെ ഗുരുനാഥനായ റോഡീഗ്യൂസ് മരിച്ചപ്പോൾ അയാളുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് ചിലവിന്നു വേണ്ട പണം ശേഷയുൻ കൊടുത്തുപോന്നു. 1837-ാമാണ്ടിൽ ആൻഡർസൻസാജ് മദിരാശിയിൽ എത്തുകയും ഒരു സ്കൂൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സ്കൂളാണ് ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന പ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാലയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ശേഷയുനും പേരെ അഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സ്കൂളിലേയ്ക്ക് പഠിക്കാൻ പോയി. ശേഷയുൻ കണക്കു, ഭൂമിശാസ്ത്രം ക്ഷേത്രഗണിതം ഇവകൾ നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു. ഈ സ്കൂളിൽ ക്രിസ്തീയസത്യവേദം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ശേഷയുനും സത്യവേദത്തിൽ നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ പ്രധാനതത്വങ്ങളിൽ ശേഷയുനും നല്ല വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. 1840-ാമാണ്ടിൽ ഈ സ്കൂളിൽ - ഉയൻക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചിരുന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി എന്ന സംഗതിക്കു നാടുകാക്കെല്ലാം ഈ സ്കൂളിന്റെ നേരെ കലശലായ വിരോധം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു വളരെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ സ്കൂൾ വിട്ടുപോയി. 1841-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയുൻ മദ്രാസിഗവണ്മെന്റായിരുന്ന എൽഫിൻസ്റ്റൻപ്രഭുവിന്റെ ഉത്തരവ്നുമാർഗ്ഗം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട 'ഫൈസ്കൂളിൽ' ചേർന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ച പൌവൽസാജിയായിരുന്നു ഈ സ്കൂളിലെ ഫേഡ് മാസ്റ്റർ.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ യോഗ്യതയേയും അറിവിനേയും പഠി അറിയാത്തവർ ദുർല്ലഭമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പേരിൽ ഇത്ര വാത്സല്യമുള്ള ഗുരുനാഥനെ കണ്ടുകിട്ടാൻ പ്രയാസമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ സന്തോഷത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് അവരെ ധർമ്മരത്നാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള ഭയഭക്തി ബഹുമാനങ്ങൾക്ക് അതിരില്ലായിരുന്നു. ഈ മഹാനുഭാവന്റെ കീഴിലാണ് രക്താമശാസ്ത്രി, മാധവരായർ, രാമയ്യങ്കാർ, രക്തചാർല മുതലായ യോഗ്യന്മാർ പഠിച്ചത്. ശേഷയുനും തന്റെ ഗുരുനാഥന്റെ നേരെ വളരെ ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്കൂൾപഠിച്ച കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നേയും ഗുരുനാഥനും ശിഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന് ഒട്ടും ഭംഗം വന്നിരുന്നില്ല. പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പൌവൽസിന്റെ വെണ്ണക്കല്ലുകൊണ്ടുള്ള പ്രതിമയ്ക്ക് ശേഷയുൻ ആയിരം ഉറപ്പിക വരിപ്പണം കൊടുത്തു.

ശേഷയുൻ വളരെ ദരിദ്രനായിരുന്നതുകൊണ്ടു സ്കൂൾ പീസ്സ് തന്നെ സമയത്തു കൊടുപ്പാൻ ശേഷയുനും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിബദ്ധവേദവും സാമർത്ഥ്യവും കണ്ടിട്ടു പൌവൽസാജി ശേഷയുന്റെ സ്കൂൾപീസ്സ് തന്റെ കയ്യിൽനിന്നു കൊടുത്തുപോന്നു. 'അനാഥക്കു ദൈവം തുണ' എന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ കാലത്തു, ധർമ്മിയനായ

പച്ചയ്യപ്പമുതലിയാർ ധർമ്മവിഷയങ്ങൾക്കു നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന നാലു ലക്ഷം ഉറപ്പിക സ്റ്റേകിൾ നല്ലവണ്ണം ഉപയോഗിക്കാത്തതിനാൽ ആ പണവും പലിശയും വേറെ ക്ലാരികളിൽ എല്പിക്കപ്പെടുകയും അതുകൊണ്ട് ഒരു സ്കൂൾ എപ്പെടുത്തുകയും ദരിദ്രന്മാരും മിടുക്കന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഫൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 7 ക. മുതൽ 10 ക. വരെയുള്ള പല സ്കോളർഷിപ്പുകൾ ഏറ്റെടുത്തുപെടുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ ഇതിൽ ഒരു സ്കോളർഷിപ്പ് ശേഷയുനു കിട്ടി. അതിന്നു പുറമേ ഒരു ഗവണ്മെണ്ടു സ്കോളർഷിപ്പും കിട്ടി. ശേഷയുനു ധർമ്മിയെന്നായ പച്ചയ്യപ്പമുതലിയാരുടെ പേരിലുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു സീമയില്ലായിരുന്നു. ഈ ധർമ്മിയെന്റെ പേരിലുള്ള കൃതജ്ഞത കാണിപ്പാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകത്തിനായി എപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള പച്ചയ്യപ്പകോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിസമ്മാനപണ്ടിലേയ്ക്കു ശേഷയുൻ രണ്ടായിരം ഉറപ്പിക കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ശേഷയുന്റെ കയ്യെഴുത്ത് ഒന്നാത്തരമായിരുന്നു. കയ്യെഴുത്തിനുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ കൊല്ലത്തോളം ശേഷയുനാണ് കിട്ടിവന്നത്. ഇതിന്നും പുറമെ വേറേയും പല സമ്മാനങ്ങളും ശേഷയുനു കിട്ടി. 'നാഗരികത്വം എന്നാൽ എന്താണ്?' എന്നൊരു പ്രബന്ധം ശേഷയുൻ എഴുതിയതിനെപ്പറ്റി സർ. അലക്സാണ്ടർ ആർബത്സോട്ട് എന്ന യോഗ്യൻ താഴെ പറയുംപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെടുക ഉണ്ടായി: 'ഒരു നാട്ടുകാരനാൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഇത്ര വിശേഷമായ ഒരു പ്രബന്ധം ഞാൻ

ഇതുവരെ വായിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ല." 1846-ാമാണ്ടിൽ പച്ചയ്യപ്പ കോളേജിന്റെ അസ്ഥിഭാരക്കുല്ലിട്ട സമയത്തു പച്ചയ്യപ്പയുടെ കൗദായുത്തേയും ദാതുതപത്തേയും പ്രശംസിച്ച ശേഷയുൻ ഒരു വിശേഷപ്രബന്ധം എഴുതി. തനിക്കു വികലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു വേറെ ഒരാളെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിച്ചു. ഇതിന്നു ശേഷയുനും ഒരു പട്ടമടിക്കുറുപ്പില നിറച്ച സുവണ്ണമോഹർ സമ്മാനം കിട്ടുകയും ചെയ്തു.

1846-ാമാണ്ടിൽ ഫൈസ്കൂളിന്റെ വാഷികോത്സവം കൊണ്ടാടുന്ന അവസരത്തിൽ മിടുക്കന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സമ്മാനം കൊടുത്ത കൂട്ടത്തിൽ അധികവും സമ്മാനങ്ങൾ കിട്ടിയതു നമ്മുടെ ശേഷയുനായിരുന്നു. ഗവണ്മെണ്ടിലെ റവന്യൂ സിക്രട്ടറിയായ സർ. ഫെൻറി മൊൻഗോമറി ഇതു കണ്ട് ആശ്ചര്യപ്പെട്ട ശേഷയുനെ മാടിവിളിച്ച് അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കുകയും 'നിങ്ങൾ കാവേരീനദിയുടെ സമീപത്തല്ലെ ജനിച്ചവളാണെന്ന്' എന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. 'അതേ' എന്ന ശേഷയുന്റെ മറുപടി കേട്ട സന്തോഷിച്ച സായ്ത്ത് തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിലെ ഫെഡ് ശിരസ്ഥദാരായിരുന്ന ഗുണ്ടപ്പാവുജിയുടെ മക്കളു പഠിപ്പിക്കാൻ ശേഷയുനെ ശിപാശി ചെയ്തു. അതിന്നു 25 ഉറപ്പിക ശമ്പളവും തീച്ചയ്ക്കു തന്റെ സ്കൂൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതുവരെ ശേഷയുൻ അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. ഇപ്രകാരം ശേഷയുനു ദാരിദ്ര്യഭയത്തിൽനിന്നു മോചനം ലഭിച്ചു. ശേഷയുന്റെ അച്ഛൻ, മകൻ മദിരാശിയ്ക്കു പോയ ഉടനെ മരിച്ചതുകൊണ്ടു മ

കുൻറർ അഭ്യുദയം കണ്ട സുഖിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നിടവന്നില്ല. 1847-ാമാണ്ടിൽ രാമസ്വാമി അയ്യർ എന്നൊക്കുടെ മകളായ 'സുന്ദരി'യെ ശേഷയ്യൻ വിവാഹം ചെയ്തു.

ശേഷയ്യൻ ഇംഗ്ലീഷഭാഷയിൽ സാമാന്യത്തിലധികം നൈപുണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പാണ്ഡിത്യം കണ്ട ചെറുവയസ്സാണെന്നു വളരെ അതുരവും ബഹുമാനവും തോന്നി. സ്കൂൾ കുട്ടികൾ എല്ലാവരും ചേന്ന് ഒരു വാദപ്രതിവാദസംഘം എടുത്തുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ സാമാന്യം വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഈ സംഘത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഭാഗം വഹിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ യവനവാദിയായ ഡമോത്തനീസ്സിന്റെ ജീവചരിത്രം ശേഷയ്യൻ വായിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം ആ യവനവാദി ചെയ്തതുപോലെ ശേഷയ്യനും തന്റെ വായിൽ വെള്ളാരക്കല്ലുകൾ നിറച്ചു സമുദ്രതീരത്തിൽ ഒരു വിജയസ്ഥലത്തു ചെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ആംഗ്ലേയ വാദികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നു താൻ കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു ഭാരോ വചനങ്ങൾ അത്ഭുതത്തിൽ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താൽ ശേഷയ്യന്റെ വികല്പ് മുഴുവനും മാറിയെടുത്തുപോയി. സംസാരത്തിൽ അല്പം ഒരു തപ്പല് മാത്രം ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1848-ാമാണ്ടിൽ ഇദ്ദേഹം പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. അപ്പോൾ മരതകക്കല്ലു പതിച്ച ഒരു മോതിരം സമ്മാനം കിട്ടി. ശേഷയ്യൻ സ്കൂൾ വിട്ടു പോകുമ്പോൾ ഗുരുനാഥനാണെല്ലാവരും നല്ല

സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ കൊടുത്തു. ശേഷയ്യൻ എല്ലാവരുടേയും പ്രീതിഭാജനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങളും നേരംപോക്കുകളും എല്ലാവരേയും വശീകരിച്ചു. ആപൽക്കാലങ്ങളിലുള്ള ശേഷയ്യന്റെ മനഃസ്ഥൈര്യവും ഗംഭീരതയും അനന്തീയമായിരുന്നു.

പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായതിന്റെ ശേഷം ഒരു ഗവണ്മെണ്ടുദ്യോഗം കിട്ടിയായത് കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ച ശേഷയ്യൻ സർ. ഫെൻറി മൊൺഗോമറിസാസ്സിന്റെ പടിഞ്ഞാൽ സാസ്സിനെ കാണാൻ വേണ്ടി വളരെ ദിവസം കാത്തുനില്ക്കുകയും സാസ്സ് അതിലേക്കു വണ്ടിയിലിരുന്നു പോകുമ്പോൾ ശേഷയ്യൻ സലാം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും സാസ്സ് ഇങ്ങിനെ ഒരുവനെ കണ്ട ഭാവം തന്നെ നടിച്ചില്ല. ഇങ്ങിനെ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ശേഷയ്യന്റെ സ്നേഹിതനും പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രസിദ്ധവിവാഹമായ രാമയ്യങ്കാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ശേഷയ്യൻ ഒരു കത്തഴുതി മൊൺഗോമറിസാസ്സിനായച്ചു. എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ സാസ്സ് ശേഷയ്യനോടു വരാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. ശേഷയ്യൻ സാസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന ഉടനെ സാസ്സ് വളരെ ഗൗരവത്തോടെ 'നിന്നെപ്പോലെ ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരുവൻ എനിക്ക് നേരിട്ടു കത്തഴുതാനുള്ള ധാർമ്യമുണ്ടായതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു. ശേഷയ്യൻ വളരെ വണക്കത്തോടുകൂടി താൻ മാമൂലിനു വിരോധമായി സാസ്സവർക്കു നേരിട്ട കത്തഴുതിയതിന്നു മാപ്പു ചോദിച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ

മറുവടികേട്ടു സന്തോഷിച്ചു സാസ്ത്രി അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുമെന്നു വാക്കുകൊടുത്തു. ശേഷയുൻ ഉദ്യോഗത്തന്നു ലേണ്ടി മൊണ്ടഗ്ലോമറിഡുടെ പടിയ്ക്കൽ കാത്തുനിന്നതും സാസ്ത്രിനു നേരിട്ടു കണ്ടെഴുത്തുതന്നു മാപ്പു ചോദിച്ചതും ശേഷയുൻറെ ആത്മാഭിമാനത്തിന്നു പോരായ്മയായി എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. കുറച്ചുകുറച്ചു ആത്മാഭിമാനമുള്ള ഒരുവൻ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുല്ല എന്നാണ് ആ പക്ഷക്കാരാടു അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായം തന്നെ തൊരാണെന്നും പാവറൻ പാടല്ല എന്നാൽ മനുഷ്യനായാൽ ചില ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടാവുന്നതാണെന്നും സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ മനുഷ്യനെ കാണാൻ ഞ്ഞെക്കമാണെന്നും മാത്രമേ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്നു സമാധാനമുള്ളൂ.

‘എല്ലാത്തികഞ്ഞിട്ടൊരുവസ്തുപോലും തണ്ടാർമകൻമറന്നു ചമച്ചതുണ്ടോ?’ ജോജുനോർട്ടന്റെ ശിവാശിപ്രകാരം റവന്യൂബോർഡിൽ ശേഷയുനെ 12½ ക. ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ പണിക്കു ബതലായി വെച്ചു മൂന്നുമാസം ബതൽ നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം 25 ക. ശമ്പളത്തിൽ ഈപണിക്കു സ്ഥിരമാക്കി. 1549-ാമാണ്ടിൽ റവന്യൂബോർഡുമെമ്പരായ സർ. വാർട്ടർ എലിയെട്ട് എന്നൊക്കെറന്നു ശേഷയുൻ വിശദപട്ടണത്തിലേയ്ക്കു സർക്കാറു പോയി. എലിയെട്ടസാസ്ത്രി തന്നെ എല്ലാപ്രകാരം ജോലികൾ വളരെ കൃത്യമായും പ്രാവീണ്യത്തോടുകൂടിയും ശേഷയുൻറെ ചുമതലിനാൽ സാസ്ത്രിന്നു ശേഷയുൻറെ ബോൾ വളരെ തൃപ്തിയും പ്രതിപത്തിയും പൂണ്ടായി. ശേഷയുനു 50 ക.

ശമ്പളമാക്കി. റവന്യൂവക കാര്യങ്ങളിൽ ശേഷയുൻ വളരെ അറിവു സമ്പാദിച്ചു. 1851-ാമാണ്ടിൽ എലിയെട്ടസാസ്ത്രിയും ശേഷയുനും മസൂലിപട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പോയി. ഈ ജില്ലയിലെ ഭരണം വളരെ മോശസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. മിക്ക തഹസീൽദാർമാരും ഡിപ്യൂട്ടിതഹസീൽദാർമാരും അപ്രാവീണ്യന്മാരും കൈക്കൂലിക്കാരായരുന്നു. മസൂലിപട്ടണത്തിലെ തഹസീൽദാറും മേൽപ്പട്ടണ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുപനായിരുന്നു. മസൂലിപട്ടണം കലക്ടർ അയാൾക്കു പകരമായി തക്കതായ ഒരാളു അന്വേഷിച്ചു. ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി കലക്ടർ എലിയെട്ടിനോടു പറഞ്ഞു. എലിയെട്ടസാസ്ത്രി ഒരു ശിവാശിക്കത്തോടുകൂടി ശേഷയുനെ കലക്ടർസാസ്ത്രിന്റെ അടുക്കലയച്ചു. സാസ്ത്രിന് ആസകലാൽ ശേഷയുനെ ബോദ്ധ്യമായി. എങ്കിലും ശേഷയുൻറെ ചെറുപ്പം കണ്ട് (ശേഷയുനു 23 വയസ്സേ ആയിരുന്നുള്ളൂ.) ‘ഇത്ര ചെറുപ്പക്കാരനായ നിങ്ങൾ ഇത്രയും ലഘുയുള്ള താല്പക്കിനെ ഭരിപ്പാൻ ശക്തനാവുമോ?’ എന്നു സാസ്ത്രി ചോദിച്ചു. ചെറുപ്പം എന്ന കാരം കാലംകൊണ്ടു തീർന്നുപോകുന്നതാണെന്നും സാസ്ത്രിന്റെ മേലന്വേഷണത്തിൻകീഴിൽ ഒരു താല്പക്കിലധികം ഭരിസ്താൻ താൻ ശക്തനാവുമെന്നും ശേഷയുൻ മറുവടി പറഞ്ഞതു കേട്ടു സാസ്ത്രി സന്തോഷിച്ചു ശേഷയുനെ തഹസീൽദാരായി നിശ്ചയിച്ചു കല്പന എഴുതിക്കൊടുത്തു.

അന്നത്തെ കാലത്ത് ഒരു തഹസീൽദാരുടെ അവസ്ഥ ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു കലക്ടറുടെ അവസ്ഥയേക്കാൾ വലുതായിരുന്നു. അക്കാലത്തു തഹസീൽദാർമാർ

കച്ചേരിയ്ക്കു പോകുന്നതു പകൽ അഞ്ചു മണിക്കായിരുന്നു. കേസുവിചാരണകളെല്ലാം രാത്രിയിലായിരുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിൽ മാത്രമേ ജോലി ചെയ്യുവാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നതു ഗുമസ്തന്മാരായിരുന്നു. സാക്ഷികളുടെ വാക്കുശ്രീകൾ എഴുതി എടുത്തിരുന്നതും ഗുമസ്തന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. സാക്ഷികൾ വാക്കുശ്രീ കൊടുത്ത പട്ടികയിൽ കാണുക. ഈ അഴിമതികൾക്കെല്ലാം ശേഷയ്യൻ നല്ല അമച്വർ വരുത്തി. ശേഷയ്യൻ കച്ചേരിയ്ക്കു ശരിയ്ക്കു പതിനൊന്നു മണിയ്ക്കു എത്തും. സാക്ഷികളിന്നു മുതലായതു സ്വന്തം കയ്യെഴുത്തിൽ തന്നെ ശേഷയ്യൻ എഴുതി എടുക്കും.

അക്കാലങ്ങളിൽ കവച്ചും കളവും വളരെ അധികമായിരുന്നു. താലൂക്കുകളിലായിരുന്ന ഒരു ഗുമസ്തൻ തന്നെ ഇതിനെല്ലാം കാരകാരായിരുന്നു. വേലി തന്നെ പഞ്ചതിനാൻ തുടങ്ങിയാലത്തെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശേഷയ്യൻ ഈയൊരു സംശയം തോന്നി. ഒരു ദിവസം രാവിലെ പൊട്ടുന്നവേ ശേഷയ്യൻ അയാളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു പരിശോധന കഴിച്ച് പറ്റാൻ വളരെ കളവുസാധനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടി. ഈയൊളിൽനിന്നു കൂട്ടുകാരെ വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞ് അവരേയും വിട്ടിച്ച് ശേഷയ്യൻ അവരെല്ലാം സെപ്റ്റൻകോർട്ടിലേയ്ക്കു കമ്മട്ടാക്കി. അവർക്കു നല്ല ശിക്ഷ കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽക്കു ആ താലൂക്കിൽ കളവു നന്നേ ചുരുങ്ങിപ്പോയി. ശേഷയ്യൻ മസ്തിലിപ്പട്ടണത്തിലെ ജനസംഖ്യ എട്ടുക്കുറുപ്പായി ഉത്സാഹിക്കുകയും കർമ്മാതിരി കാനേഷുമാരിക്കു

ക്കു എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്കു ഇതിൽ അശേഷം തൃപ്തിയുണ്ടായെന്നുല്ല. ആളെ എണ്ണുന്നതു ചിത്തയാണെന്നാണു മിന്നുക്കളുടെ വിശ്വാസം. എങ്കിലും ശേഷയ്യൻ സാമന്ത്രിത്താലും നയത്താലുമാണ് കർമ്മാതിരിയായ്ക്കിട്ടു കാനേഷുമാരി കണക്കെടുക്കാൻ സാധിച്ചത്. 1854-മാണ്ടിൽ നൈബ് ശിരസ്സുമാരുടെ പണിക്ക് ഒഴിവു വരികയും ആ ജോലിയ്ക്കു കലക്ടർ ശേഷയ്യനെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1855-മാണ്ടിൽ ഫോഡ് ശിരസ്സുമാർ ദീനം നിമത്തം കല്പനയെടുത്തപ്പോൾ രണ്ടു ജോലിയും കൂടി നോക്കാൻ കലക്ടർ ശേഷയ്യനെ എല്പിച്ചു. അതിന്നു ശേഷയ്യനു 80 ക. അധികശമ്പളം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആഗസ്ത് മാസത്തിൽ ഫോഡ് ശിരസ്സുമാർ മരിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ കലക്ടർ ലക്ഷിങ്ങൻസാഹു കല്പന എടുത്തു പോവാൻ ഭാവിയ്ക്കായിരുന്നു. ശേഷയ്യനെ ഫോഡ് ശിരസ്സുമാരായി നിശ്ചയിപ്പാൻ കലക്ടർ ശിവാശി ചെയ്തു. ഇതിന്നു കമ്മീഷണർക്കു ആദ്യം മനസ്സിലായിരുന്നു. എങ്കിലും സബ് കലക്ടർ ശേഷയ്യനെത്തന്നെ ശിവാശി ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ഫോഡ് ശിരസ്സുപ്പണിക്കു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ വിധം എഴുകൊല്ലം മുൻപു പന്ത്രണ്ടു മറ്റുപ്രകാരം ശമ്പളമായി ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ പണി നോക്കിയിരുന്ന ആൾ അക്കാലത്ത് ഒരു നാട്ടുകാരനായ വെമ്പുഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ എത്രത്തോളം ഉന്നതി ലഭിക്കുമോ അത്രത്തോളം ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൻ.

പുലയന്മാർ.

(തുടർച്ച)

പിന്നെ ദമ്പതിമാർ കുടിലിന്നകത്തുചെന്ന് ഒരിലയിൽ ഇരുന്ന് ഊണുകഴിക്കും. അതിന്നുശേഷമേ അതിഥികൾക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. അവരുടെ ഭക്ഷണവും കഴിഞ്ഞാൽ പൊലി ആരംഭിക്കുകയായി. അതിലേക്കു, നിലത്തു കെട്ടുകുന്ന തുണിയൊഴിച്ചു ഉത്തമലയൊഴിച്ചു അതിന്റെ മുമ്പിൽ മണവാളനിക്കും. അപ്പോൾ അതിഥികൾ അവസ്ഥപോലെ ഒന്നും രണ്ടും, രണ്ടും മൂന്നും അണവിതം പൊലിക്കുകയും യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുകയും ചെയ്യും. പെണ്ണിനെ അപ്പോൾത്തന്നെ ചെക്കൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. പിറൊദിവസം അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ചെന്ന് അവരുടെ 'ലോക്രം' സ്വീകരിച്ചു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതുമാണ്. നാലാംദിവസം ദമ്പതിമാർ കളികഴിച്ച സ്ഥലത്തെ അമ്പലത്തിൽ തൊഴുകയും, ഏഴാംദിവസം വധുവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കുപോയി അവിടെവെച്ചു താലി അഴിച്ചുകളഞ്ഞു പകരം പിള്ളകൊണ്ടുള്ള ആഭരണങ്ങൾ അണിയുകയും, പിറൊദിവസം രാവിലെ വധുവിന്റെ അമ്മ വരന്നും ചങ്ങാതിക്കും ചില ചില്ലറ സാമാനങ്ങൾ സമ്മാനിക്കുകയും, അവരൊന്നിച്ചു മകളെ പാഞ്ഞയക്കുകയും ചെയ്യും.

മലബാറിലെ ചെറുമന്മാരുടെ കല്യാണം പൂർത്തിയായപ്പോൾ ആണ് അവർ

കൂട്ടമായിപ്പോന്നു വടിയേറ്റുന്നതും, പെണ്ണുങ്ങൾ അവരെ പ്രൊത്സാഹിപ്പിക്കുവാനായി 'കാണട്ടെ—കാണട്ടെ—വടിയേറ്റു, ചിറമൊരോ!' എന്നും മറ്റുംകാശോപാസകൾ പാടുന്നതും പതിവാണ്. അവരുടെ കല്യാണാവേഷങ്ങളിൽ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും ഭേദംകൂടാതെ ചേർന്ന് ആടുകയും പാടുകയും റുത്തംവെക്കുകയും ചെയ്യും. അവരുടെയിടയിൽ, വധുവരന്റെ മാടത്തിൽ ചെന്നാൽ ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുകയും തന്റെ ദുഷ്ടത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുകയും അകത്തു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ വിലങ്ങനെ വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉലക്കയ്ക്കുനേൽ ചവിട്ടുകയും പേണം. ഈ സമ്പ്രദായം പുലച്ചെറുമന്മാരുടെയിടയിലും നടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ഇല്ലാതാവാനുണ്ടാകുമെന്ന്.

വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പായി, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി, പെണ്ണ് ഒന്നോ മറ്റോ ജാതന്മാരെ വെച്ചുകെണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒരുവൻതന്നെയാണ് ഒടുവിൽ അവളെ കല്യാണം ചെയ്യുക. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ തൽക്ഷണം ഈ നിഷിദ്ധമായ സമ്പ്രദായം ഒന്നുവെക്കുകയും ചെയ്യും.

തണ്ടുപുലയരുടെ പെണ്ണുകൾക്കു

തിരക്കുന്നതിന്നു മുമ്പും പിമ്പും കല്യാണം ചെയ്തുവരുന്നതാണ്. അവർക്കു തങ്ങളുടെ കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പ് എഴുതാത്തതാണ് എട്ടൊ വയസ്സിൽ മരണമുണ്ടായ ക്രിയ ചെയ്യാനാണ്. അതിന്നു 'തങ്ങളുടെ കല്യാണം' എന്നു പേര്. ഇതിൽ പ്രധാനമായ ക്രിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീ (സാധാരണയായി കുട്ടിയുടെ ഒരു ചാച്ചക്കാരത്തിയായിരിക്കും; അതില്ലാത്തപ്പക്ഷം പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വൾ) കുട്ടിയെ തങ്ങളെപ്പോലെയുടെ ഇലകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വസ്ത്രം ഉടുപ്പിക്കുകയാണ്. സാധാരണയായി ഒരു നല്ല ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു 12 മണിക്കാണ് ഈ ക്രിയയ്ക്കുള്ള മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചുവരുന്നത്. അന്ന് എല്ലാ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾക്കും ചോറും, കറിയും, കള്ളും, മത്സ്യവും കൊടുക്കുന്നതും അവരുടെ ഭക്ഷണം കഴിയുന്നതോടുകൂടിയ കൃത്യകളുപസാനിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈ ക്രിയയ്ക്കുമുമ്പ് ഒരു കൂമ്പാളക്കോണകമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും കുട്ടി ധരിക്കാറില്ല. തങ്ങളെപ്പോലും കഴിഞ്ഞ തങ്ങളെപ്പോലും ധരിക്കാൻ പാടില്ല.

തങ്ങളുപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുവിനുള്ള കല്യാണക്കാര്യം ഒരു തുണിയും ശാപ്പുകൊണ്ടുള്ള ഒരു താലിപ്പുമാകുന്നു. വയസ്സുണ്ടാകാത്ത കുട്ടികളുടെ മുതൽ പത്തര ഉറപ്പി കവരെ കൊടുത്തുവരാറുള്ളതുമാണ്. ഇതു കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പായി വരന്റെ മൊത്തം താലിപ്പാക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കും. ഇതിൽ ഒരു ഉറപ്പി കവരെ വയസ്സിന്റെ പിതൃസഹോദരന്മാരുള്ളതാണ്. ഈ വിധം സംബ്രാന്താമരം മുതലാളികളാണ്. ശിഷ്യമുള്ളതേ മതവിചാരക്കാർക്കുള്ളൂ. താലി

കെട്ടു സാധാരണയായി ഉച്ചയ്ക്കു പത്തുമണിയോടുകൂടിയാണ്. കെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ തങ്ങളെപ്പോലെന്നതിനുള്ളപോലെ അതിഥികൾക്കു ഒരു സദ്യ പതിവുണ്ട്. അതിന്നുശേഷം ചെക്കൻ പെണ്ണിനെയും കൂട്ടി മുതലാളൻ, അടുക്കൽ ചെല്ലുകയും അയാൾ ഒരുറപ്പികളെ നെല്ലും മറ്റും ചാരിനില്ക്കുവാൻ സംഗതിയാവുന്നതെങ്ങിനെയെല്ലാം നാളികേരം മുഴുവനും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും വൈകുന്നേരത്തോടുകൂടി കല്യാണത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും കലാശിക്കുന്നതാണ്. വയസ്സിനെ അപ്പോൾത്തന്നെ വരന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകും. പോകുന്ന സമയം അവളുടെ അമ്മാമൻ അവളുടെ കയ്യിലിട്ടു വരന്റെ അമ്മാമൻ എല്ലാമുകയും ചെയ്യും. ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു അപ്പോൾ വേറെ ആരും പോകുന്ന പതിവില്ല.

തങ്ങളുപയോഗിക്കാറുള്ള ബാക്കിയുള്ള പുലയജാതിക്കാരടെയിടയിൽ ബഹുഭാര്യത്വവും ബഹുഭർത്തൃത്വവും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെന്നു പറയണം. തങ്ങളുപയോഗം ബഹുഭാര്യത്വം ആചരിച്ചുവരാറുണ്ട്. എന്നാൽ ബഹുഭർത്തൃത്വം അവരുടെയിടയിലും നടപ്പില്ല. പാലക്കാട്ടുള്ള കണക്കച്ചറമന്മാർ, രണ്ടു ഭാര്യമാരെയുണ്ടാക്കി ഒരു മാടത്തിലൊ പ്രത്യേകം മാടങ്ങളിൽ തന്നെയൊ താമസിക്കുന്നത്, അവമാനകരമായി കരുതിവരുന്നു. അവർ രണ്ടു ഭാര്യമാരുള്ളവരെ സമുദായത്തിൽ കൂട്ടില്ല. തങ്ങളുപയോഗ പതിവുപടിയുള്ള സമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ കല്യാണം കഴിക്കാം.

ഭത്താവിന്റെ മരണാനന്തരം ഭാഷ്യം അയാളുടെ സോദരനെയൊഴികെ വേറെ ആരെയെങ്കിലും കല്യാണചെയ്യാം. പുനർവിവാഹം ചെയ്യുന്നവർക്കും ആദ്യത്തെ ഭാര്യയിൽ കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നത് അവരും പുതിയ ഭത്താവിന്റെ മാടത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ പോകും. എന്നാൽ പ്രായംതികഞ്ഞു തന്നത്താൻ വേലചെയ്യാനായാൽ മാത്രമേ ഭത്താവിനേയും അവിടെ സ്വപ്രയത്നത്താൽ കഴിഞ്ഞുവരും. ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു ഭത്താവിനെ തെളിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, അവന്നു കല്യാണത്തിന്നു ചിലവായതു കൊടുത്ത് അവൾക്കു മടങ്ങിപ്പോവാം. എന്നാൽ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു ഭത്താവിന്നു തോന്നുന്ന സംഗതികളിൽ ചിലവായ സംഖ്യ ചോദിപ്പാൻ അയാൾക്കവകാശമില്ല. ആദ്യം പാഞ്ഞ കാര്യത്തിൽ തിരിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള സംഖ്യ സാധാരണയായി പുതിയഭത്താവുതന്നെയാണു കൊടുക്കുക.

മറ്റു ചില ജാതിക്കാരിൽ നടന്നുവരുന്നപോലെതന്നെ ഇവരുടെയിടയിലും ഗഭീണിക്കുഷ്ണശാമസത്തിൽ പൂളികുടി പതിവുണ്ട്. അവളുടെ ശരീരത്തിൽ ദേവതാബാധയുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിപ്പാനും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒഴിപ്പാനും ഇതൊരു സന്ദർഭമാണ്. അതിലേക്ക് അവളെ സ്വഹൃത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകും. അവിടെ മന്ത്രവാദി വാഴപ്പോളുകൊണ്ടും കുരുത്തോലകൊണ്ടും കൂടാമത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ഒരു 'വെലിപ്പതം' സൃഷ്ടിച്ച് അതിന്റെ ശ്വരത്തിൽ ഒരു കുറുങ്ങിൻപൂക്കുല സ്ഥാപിക്കും. ഒരു തെങ്ങിൻ പൂക്കുല മുറിച്ചു

മുറിഞ്ഞഭാഗം കാണത്തക്കവിധം തൂണി കൊണ്ടു മൂടി അതും മടിയിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു വെണ്ണു വെലിപ്പതത്തിന്നു മുമ്പിൽ ചെന്നിരിക്കണം. ഇത് അവർ പ്രസവിക്കാൻ പോകുന്ന കുട്ടിയുടെ ലക്ഷണംപറവാനുള്ളതാണ്. മുറിഞ്ഞഭാഗത്തു വള്ളോറും, രക്ഷിതാവും, സോദരന്മാരും, സോദരികളും ഒരു പ്ലാവിലുകൊണ്ടു എളുനീർവെള്ളമൊഴിക്കും. അപ്പോൾ മന്ത്രവാദി അതുവാങ്ങി വൊളിച്ചു അതിലുള്ള കായ (വെള്ളയ്ക്കു)നോക്കി കുട്ടി ആണോ പെണ്ണോ എന്നും മറ്റും ലക്ഷണംപറയും. തലയ്ക്കൽ തണ്ടോടടുത്തു കായുണ്ടായിരുന്നാൽ കുട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കും. കായകൾ എറട്ടയായിരുന്നാൽ എറട്ടപെറ്റും. ഏതെങ്കിലും കായയ്ക്കു ന്യൂനതയുണ്ടെങ്കിൽ മരണമുണ്ടാവും. ലക്ഷണം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ വെലിപ്പതത്തിലിരിക്കുന്ന കാളിയെ മന്ത്രംചൊല്ലി പ്രസാദിപ്പിച്ചിട്ടു മന്ത്രവാദി പൂക്കുല വെണ്ണിന്റെ നേരെ കാട്ടിയഴിയും. അവളതിന്മേൽ അരിയും പൂവും ഇട്ടു കൊടുക്കും. അപ്പോളവൻ മറ്റൊരു മന്ത്രം ചൊല്ലി അവളുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നും ദേവതയെ ഒഴിക്കും. ഈ മന്ത്രവാദികാര്യത്തിന്നു 'ഗഭ്ബലി'യെന്നു പേർ. ദേവതയൊഴിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വെലിപ്പതവും പൂജാദ്രവ്യങ്ങളും പാമ്പിന്റെ ദൈവങ്ങൾക്കായി നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മുക്കിൽ കൊണ്ടുപോയി സ്ഥാപിക്കും. അവിടെ വെച്ചാണ് ഗഭീണിയുടെ പിന്നത്തെ ക്രിയകൾ. അവർ വെലിപ്പതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ 21 കോട്ടിയ പ്ലാവില വെച്ച് എല്ലാറ്റിലും പാൽ, എളുനീർ

വെള്ളം, പുഴ്, മഞ്ഞപ്പൊടി ഇതുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരു ദ്രാവകം ഒഴിക്കും. എന്നിട്ട് ഏഴു പ്രാവശ്യം വെലിപ്പതത്തിന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചിട്ട് ഒരു പൂക്കുലക്കുതിരകൊണ്ടു ആ ദ്രാവകത്തിൽനിന്നും കുറെ അരിന്മേൽ തളിക്കും. കുറെ നെല്ല് അരിയുമെടുത്ത് തലക്കു ചുറ്റിയഴിഞ്ഞ് അരിന്മേൽ എറിഞ്ഞിട്ട് ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു നിവേദ്യസാധനം മൂടിക്കളയും. അതു കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വരുമ്പോൾ ഭത്താവ് അവളുടെ വായിൽ ഏഴു തുള്ളി പുളി ഒഴിച്ചുകൊടുക്കും. അപ്പോൾ മന്ത്രവാദി തുളസിയിലെയും നെല്ല്കൊണ്ടു് അവളുടെ മേൽ തലോടുന്നോക്കി അവളിൽ ദേവതയുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയും ഉണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ പതിവുസ്വഭാവമുള്ള ബലിപൂജാദികളെക്കൊണ്ടു ഒഴിച്ചു കളകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവന്റെ ഈ അദ്ധ്വാനത്തിന്നു പന്ത്രണ്ടു ഇടങ്ങഴി നെല്ല് രണ്ടു മുണ്ടുമുണ്ട്. മറ്റു ജാതിക്കാരുടെയിടയിലും ഈ സമ്പ്രദായംതന്നെയാണു കണ്ടുവരാറുള്ളത്. ഈ കാലത്തു ഭത്താവിന്നു ക്ഷൗരംചെയ്യാൻ പാടില്ല.

സ്ത്രീ പ്രസവിക്കാറായാൽ അവളെ മാടത്തിന്നടുത്തു ഒരു ചെറുകുടിയിൽ പാർപ്പിച്ച് അമ്മയും കുടുംബത്തിൽ പ്രായം ചെന്ന മറ്റു ചിലരും കാത്തിരിക്കും. പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ തളയേയും കുട്ടിയേയും കുളിപ്പിക്കും. ഏഴാം ദിവസം തള്ള കുളിച്ചുവന്നാൽ വയറാട്ടിജോലി നടത്തിയിരുന്നവർ നിലത്തു ഈരണ്ടടിയകലെയായി ഏഴു വരവരച്ച് അതിൻമീതെ എല കീറി പരത്തിയിടും. തള്ള കുട്ടിയേയുംകൊണ്ടു കത്തുന്ന ചില കോലുകളോ

ടുക്കി എലയുടെ മീതെ ഏഴു പ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നാൽ അവർ ശുദ്ധമായി. ഈ ഏഴു ദിവസം അവളുടെ ഭർത്താവ് അരികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ യാതൊന്നും ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ല. കള്ളം വലങ്ങും മറ്റോരോ സാധനങ്ങളുംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടണം. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ അവളുടെ സഖികളെല്ലാവരും അവളേയും കുട്ടിയേയും കാണാൻ ചെല്ലുക പതിവാണ്. തള്ളയും പിള്ളയും 16 ദിവസം ഈ കുടിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടും. 16-ാം ദിവസം കുളി കഴിഞ്ഞാൽ അവളുടെ പുലപോകും. അവൾക്കു പിന്നെ പ്രധാനമാടത്തിൽ കടപ്പാൻ വിരോധമില്ല. കുളിക്കുവാൻ പോകുമ്പോൾ എണുങ്ങത്തി മാടവും പറമ്പും എല്ലാം അടിച്ചു വെടിപ്പുവരുത്തുകയും കുളിച്ചു വരുമ്പോൾ അവളെ ചാണകവെള്ളം തളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ചിലേടങ്ങളിൽ അത്തിയും ഇത്തിയും നല്ലവണ്ണം ഇടിച്ചു വെള്ളത്തിൽ കലക്കി കാച്ചു പാലും ചേഞ്ഞ് അതുകൊണ്ടു കുടിയിന്റെ അകവും പുറവും തളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമുണ്ട്. ഇതുകൂടി കഴിഞ്ഞാലേ എല്ലാം ശുദ്ധമാവുള്ളൂ എന്നു നവയുടെ വിശ്വാസം. പാലക്കാട്ടെ ചിറമ്മന്മാരുടെയിടയിൽ പുല 10 ദിവസമാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ ചിലവുകളും ഭത്താവാണ് നടത്തുന്നത്. പ്രസവശേഷം സ്ത്രീക്കു പ്രത്യേക ചികിത്സകളൊന്നുമില്ല. മേൽ മഞ്ഞളും എണ്ണയും പുരട്ടി മൂട്ടുള്ള വെള്ളംകൊണ്ടു കഴുകിക്കളയുന്നുണ്ട്. പുലയിൽനിന്നും ശുദ്ധമാവേണ്ടതിലേക്കു ഭത്താവും കുളിക്കും. തള്ള പതിവുപടിയുള്ള ചോറും മത്സ്യമാംസ

ങ്ങളും തന്നെയാണ് കഴിക്കുക. രണ്ടു മാസക്കാലം കാലത്തും വൈകുന്നേരവും ചില കാട്ടുമരണുകളും ശീലിക്കും. മുലപ്പാലു മതിയായോളമില്ലാതെ വന്നാൽ 5-ാം പക്കമോ 4-ാം പക്കമോ കുട്ടിക്കു എളുപ്പിൻവെള്ളം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. അതിനെ ചൂടുവെള്ളത്തിലാണു കുളിപ്പിക്കുന്നത്. 10-ാം ദിവസം അതിന്റെ മേൽ എണ്ണയും മഞ്ഞളും തേപ്പിച്ച് ഉടനെ തേച്ചു കഴിക്കുകയും. രണ്ടു വയ്ക്കും അതിന്റെ അവയവങ്ങളെല്ലാം വിടിച്ചു കുടഞ്ഞും മൂക്കു വലിച്ചു നീട്ടിയും അതിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതാണ്.

കുട്ടിക്കു 28-ാം പക്കമാകുന്നു പേരിടുന്നത്. അന്ന് എല്ലാ ബന്ധുചിത്രങ്ങൾക്കും സദ്യദിവസംതന്നെ. ആണങ്ങൾക്കു കുറുവൻ, ചാത്തൻ, തേവൻ, അഞ്ഞനൻ, തുളുവൻ, മണിയൻ, വള്ളോൻ, വിത്തോൻ, കോമ്പൻ, ഉണിയാളൻ, പയിങ്കിളി, ചരളൻ, മതകിളി, ഈഴവാത്തി, കുരളി എന്നും പെണ്ണുങ്ങൾക്കു കുറുവു, പുനല, മയിതാനം, അഴകി, കുത്താള, തിരുമ, പഴക്ക, തേനകിളി, ചെറുകൊട്ടി, ചെറുനില, ഭമ, പുന, ആനത്തറ എന്നുമാണ് ഇവർ സാധാരണയായിട്ടു പറയാറുള്ള പേരുകൾ.

കാതുകുത്തടിയന്തരം ആറാം മാസത്തിലൊ ഏഴാം മാസത്തിലൊ ആകട്ടെ ഒരു കൂത്തു തുശികൊണ്ടു വള്ളോനാണ് കാതു കുത്തുന്നത്. പെൺകുട്ടികൾക്കു കാതു വെളിച്ചെണ്ണ പുരട്ടി ഉണക്കുകയും, മരകൊരട്ട്, പനയോലച്ചുരുട്ടു മൂലായവയിട്ടു ക്രമേണ ദ്വാരം വലുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാതു കുത്തുന്ന ദിവ

സം സ്വജനങ്ങൾക്കൊക്കെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കും. ഈ വകക്കു മുതലാളൻ ഒരു റൂപ്പിക്കു നെല്ലു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടും അതിഥികൾ കൊണ്ടുവരുന്ന തുകൊണ്ടുമാണു സദ്യ നടത്തുന്നത്. അവർ ഭക്ഷണാനന്തരം ചെണ്ടയും കൊട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി മുതലാളനു അവിൽ കാഴ്ച വെക്കുകയും, അയാളതു ഭൂതൃജനങ്ങൾക്കു വീതിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കാതു കുത്തുന്നവനു എട്ടണക്കു നെല്ലും ഒരു നാളികെരവും ഒരു പാത്രം അരിയും നാലണയുമുണ്ട്. കുട്ടി നടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിന്റെ മുടി വെട്ടിക്കളയും.

കുല്യാണം കഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീക്കു സ്വജനങ്ങളിലുള്ള അന്യ പുരുഷനായി സംസാർമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ വലിച്ചാലും പവള്ളാനും മറ്റു സ്വജനങ്ങളും ചെന്നു ശരിയായൊരു വിചാരണ നടത്തി രണ്ടുപേരെയും നല്ല അടി അടിക്കുകയും, ജാരനും പെണ്ണിന്റെ അച്ഛന്റെ അനുമാനിയുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അവനും പിഴ കല്പിക്കുകയും, സ്ത്രീയെ ഒരു തണ്ടാന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി അവന്റെ പക്കൽ നിന്നും കുരിക്കിൻവെള്ളം വാങ്ങി കുടിപ്പാൻ കൊടുത്തു അവളെ പാപത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അവളുടെ ഭർത്താവിനു പിന്നെ അവളെ സ്വീകരിക്കയൊ അവൾക്കു വേറൊരുവനെ കുല്യാണം കഴിക്കയൊ ചെയ്യാം. തണ്ടാനു രണ്ടുനാലണയും കുറച്ചു ചെറുനിലയും അടക്കയും പുകയിലയും ഇതിന്നു അനുഭവമുണ്ട്. പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനും ജാരനും ചെയ്യുന്ന പിഴകൊണ്ടു കള്ളുവാങ്ങി

അവിടെ കൂട്ടുന്നവരെല്ലാവരും കുടിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരുവൾക്കു കല്യാണത്തിന്നുമുമ്പു ഗർഭമാവുന്നതായാൽ, ജാരൻ ഒരു പുലയ നാണെങ്കിൽ, അവളെ കല്യാണം ചെയ്യാൻ അവനെ നിബ്ബന്ധിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവളെക്കൊണ്ടു തക്കതായ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിക്കും. ജാരൻ പറയുന്നതെങ്കിൽ പുലച്ചിയെ ജാതിയിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടയാക്കിക്കളയും. അവൾ പിന്നെ ക്രിസ്തുമ്പൻ മതത്തിലൊ മറ്റൊരമതത്തിലൊ ചേരുകയാണ്. എന്നാൽ അരവയറും പട്ടുണിയായ ഈ കൂട്ടരുടെയിട

യിൽ ഈ വക ദുഷ്ഠതികൾ ദുർല്ലഭമാണെന്നു. എങ്കിലും മേൽജാതിക്കാരായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഫലമായി ഇവിടെയും അവിടെയും സൗഭാഗ്യമുള്ള കുട്ടികളെ കണ്ടുവരാറില്ലെന്നില്ല.

തണ്ടപ്പുലയരുടെയിടയിൽ രസകരമായ ഒരു സംഗതി ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അവരെ തണ്ടവസ്ത്രംകൊണ്ടുടിക്കുന്നതു തീരെ അവമാനകരമായി വിചാരിച്ചുവരുന്നു. അടികൊണ്ടുവന്നെ യോഗത്തിൽനിന്നും അകറ്റി നിർത്തുന്നതുമാണ്.

കെ. പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്.

വിവാഹമംഗളാശംസ.*

പ്രേമംകൊണ്ടുവസന്തകാന്തിയുളവാൽ വിശ്വാസമന്ദാനില-
സ്തോമംകൊണ്ടുകുളിത്തതായ് സരസമായാമോദസങ്കേതമായ്
ശ്രീമത്തായ് വിലസും തൃതീയപുരുഷാത്മാരാമമാനീദമീ-
യോമൽദ്രവതികൾക്കു സർവ്വസുഖവുമനൽക്കട്ടെ സുപ്രേപരൻ.

ഏതാനും ചിലർല്ല മാന്യരവിലംമാനിച്ചിടത്താതന്നെ
മന്ദാരവുമിളതാഭിമാനമകമേകൊണ്ടാടിടംബാലികേ!
ഏതാദൃഗ്ഗണപുണ്ണരായസുതരാൽ സന്തുഷ്ടരായ് നിസ്തല-
ശ്രീതാമ്രപ്രിയനോടൊത്തു സുഖമായ് വസേ! വസിചീടുക.

കാരിപ്പുറത്തു ക്ഷേരവൽനായർ.

* ദമ്പതികൾ:— ശ്രീമതി ടി. മാധവിയമ്മാൾ,
ശ്രീമാൻ പി. ഗോവിന്ദമേനോൻ അവർകൾ ബി. എസ്. എസ്.

ഒരു പൊട്ടിത്തകൻ സ്വപ്നം.*

ഞാൻ ഡാർജിലിങ്ങിൽ പോയി കുന്നപ്പോൾ അവിടുത്തെ കാലാവസ്ഥ, വീട്ടിനകത്തിരിപ്പാൻ ഉപദ്രവം തോന്നു ന്നവിധവും, പുറത്തിറങ്ങുവാൻ ഉന്മേഷമു ണ്ടാകാത്തവിധവും മഴക്കാറ്റും മഞ്ഞുമാ യി മൂടൽവിടിച്ചതായിരുന്നു. ഫോട്ട ലിൽനിന്നു രാവിലത്തെ പ്രാതൽ കഴി ുട്ട്, തടിച്ച ബുക്സ്സും, മഴക്കോട്ടുമായി ഞാൻ പതിവുപോലെ പുറത്തിറങ്ങി.

അപ്പപ്പോഴായി കുറേക്കാലം മഴ ചാറി യിരുന്നു; മഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂടിയിരുന്ന കുന്നുകളെക്കണ്ടാൽ, ഒരു ചിത്രകാരൻ മാ ചുങ്കളയുവാൻവേണ്ടി ഏതാണ്ടു തുടച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചിത്രമാണെന്നു തോന്നും. കല്ലുത്താനിരത്തിൽക്കൂടെ നടക്കു ബോൾ, ജീവിതത്തിനുള്ള വിൻപുറം കരളുടെ പ്രകാശമാനമായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. മഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട ആ രാത്രി, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്നു പാറിയതല്ലെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

ആ സമയത്തു, ഞാൻ നടന്നിരുന്നതിന്റെ വളരെ അടുത്തുനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ വിലാപം കേട്ടു. അതു നമ്മുടെ ശുദ്ധയെ ബലാദാകഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നില്ല; മറ്റൊരു സമയത്തായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അതിനെ വിലവെച്ചിരിക്കുമായിട്ടില്ല; പക്ഷെ അതികവിനമായ ആ മഞ്ഞിൽ, വീഴ്ചമുട്ടൻ ഒരു ലോകത്തിന്റെ രോദനംപോലെ അതു എനിക്കു തോന്നി.

ശബ്ദം പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ നിരത്തുവക്കിലുള്ള ഒരു പാറ്റപ്പാത്തു ഒരു സ്ത്രീ ഇരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. വെയിൽ തട്ടി ചെമ്പിച്ചു ജടവിടിച്ചതായ കേശത്തെ അവൾ തലയിൽ ചുറ്റി വെച്ചിരുന്നു. അവളിൽനിന്ന് അപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടതായ ആ ശബ്ദം അവൾ മേലത്താൽ മൂടപ്പെട്ട ആ മലഞ്ചുരുവിൽ എകാകിനിയായിരുന്ന സമയത്തു, വളരെ കാലമായി അത്യാശയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു സംഗതിയിലുണ്ടായ കിടനായ നൈരാശ്രം സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ അപ്പളുടെ ഹൃദയം പൊട്ടിയതാണോ എന്നു തോന്നും.

‘ഇതാകട്ടാടെ നല്ലതു തന്നെ; ആ യൗവ്വകരമായ ഒരു കഥയുടെ ആരംഭമാണിത്. ഡാർജിലിങ്ങിൽ ഒരു കുഞ്ഞിൻമുകളിൽ ഒരു സന്യാസിനി ഇരുന്നു കരയുന്നതു കുറച്ചു അസാധാരണം തന്നെ’ എന്നു ഞാൻ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ എന്തൊരു മതസംഘത്തിൽ പെട്ടവളാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ആരാണെന്നും, അവളുടെ ചുരുക്കത്തിന്നു കാരണമെന്തെന്നും ഞാൻ ഹിന്തിഭാഷയിൽ അവളോടു ചോദിച്ചു. അതിനെ നിഷ്ഠയാതെ മറുവടിയും ലഭിച്ചില്ല; അശുപ്തസ്ഥനായ നേത്രങ്ങൾകൊണ്ട് അവളെ ചുറ്റിയിരുന്ന മഞ്ഞിനിടയിൽ കൂടി എന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ‘ഭയപ്പെ

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാശ്വരമിന്റെ ഒരു ചെറുകഥ.

ഭേദം എന്നു ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ, അതിവിശേഷമായ ഹിന്തുസ്ഥാനിഭാഷയിൽ ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

‘ഭേദം ഞാനുമായി വേർപിരിഞ്ഞിട്ടു കാലം വളരെയായി. ഇനിമേൽ എനിക്കു മാനാപമാനങ്ങൾ എന്നതില്ല. ഹേ, ബാബുജി! എന്റെ അമ്മക്കുടി സമ്മതംകൂടാതെ അകത്തുകടക്കാത്തവിധത്തിൽ, എന്റെ സ്വന്തം അന്തഃപുരത്തിൽ, ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നതായ ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാവട്ടെ, ലോകത്തിലെങ്ങുംതന്നെ എനിക്കു ഒരു മുടുപടം ഇല്ല’.

‘ബാബുജി’ എന്ന് എന്നെ വിളിച്ചതിൽ എനിക്കു കുറഞ്ഞൊരു നിരസം തോന്നി. എന്റെ ഉടുപ്പും നടപ്പും മുഴുവൻ പാശ്ചാത്യമട്ടിലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാൻ ബാബുജാതിയാണെന്ന് ഈ മൃഗസ്പ്രീ സംശയിച്ചത് എനിക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ഇഷ്ടമായില്ല.

‘തീവണ്ടി’ സാമ്പ്രിനെപ്പോലെ മൂക്കുവിരുത്തി മേല്പോട്ടാക്കി, സിഗററ്റിന്റെ പുക പിന്നിലേക്കു വിടുകൊണ്ടു നടന്ന്, ഈ കെട്ടുകഥ തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുമോ നല്ലത് എന്നു ഞാൻ കുറഞ്ഞൊന്നു സംശയിച്ചു. പക്ഷെ അവളുടെ ചരിത്രമറിവാനുള്ള ജിജ്ഞാസ എന്നെ അതിനനുവദിച്ചില്ല. മാന്യനായ ഭർത്താക്കൊന്നു നടിച്ച്കൊണ്ടു ഞാൻ അവളോടു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു: ‘നിങ്ങൾക്കു എന്റെ സഹായം വല്ലതും ആവശ്യമുണ്ടോ?’

അവൾ എന്റെ മുഖത്തേക്കു ഒന്നു

നിവന്നുനോക്കി, ‘ഞാൻ ബ്രൂവോൺ നവാബായ ഗുലാംഷാദർഖാനിന്റെ മകളാണ്’ എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ബ്രൂവോൺ എവിടെയാണെന്നോ, അവിടുത്തെ നവാബു ആരാണെന്നോ, വിശേഷിച്ചു കല്ക്കത്താനിരത്തിന്റെ വളവിലിരുന്നു കരയുന്ന ഈ സന്യാസിനി ഒരു നവാബിന്റെ മകളാണെന്നോ ചിന്തിക്കാനും വിശ്വസിക്കാനും എന്നാൽ സാധിച്ചില്ല. ‘കഥ ഏതായാലും രസം കൂടുന്നുണ്ട്; പിന്നെയെന്തിനു ധൂരിപ്പിക്കുന്നു’ എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. വളരെ പ്രാവേര്യമായൊരു നിലംതൊട്ട ഒരു സലാം ചെയ്തുകൊണ്ടു ‘ബീബിസാഫേബ്! എനിക്കു മാപ്പുതരണം. നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.’ എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ബീബിസാഫേബിന്നു കുറച്ചൊരു സന്തോഷമുണ്ടായി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കല്ക്കിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ‘ബൈതീയി’ (ദയവുചെയ്തു ഇരുന്നാലും) എന്നു പറഞ്ഞു.

മാറ്റമുള്ളവരെ അനുസരിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തി അവൾക്കു സഹജമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അവളുടെ ചേഷ്ടകളിൽനിന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. അവൾക്കരികിലുള്ള ആ പരക്കു നന്നെത്തു പാശിവിടിച്ച പാറമേൽ ഇരിക്കുവാൻ എന്നെ അനുവദിക്കുന്നത് എന്റെ യോഗ്യതയിൽ കവിഞ്ഞതായ ഒരു ബഹുമതിയാണെന്നും എനിക്കു തോന്നി. ബ്രൂവോണിലെ ഗുലാംഷാദർഖാൻ അവർകളുടെ മകളോടൊപ്പം ആ കല്ക്കത്താരോഡിന്റെ വളവിൽ ഒരു ചുളിപ്പുണ്ടു പാറമേൽ ഇരിക്കത്തക്ക മാ

സ്മൃത എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു, അന്നു രാവിലെ ഫോട്ടലിൽനിന്നു മഴക്കുപ്പായവുമായി പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ഒരിക്കലും ആലോചിച്ചിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

‘ബീബിസാമോബി! നിങ്ങളെ എന്തൊരു സംഭവമാണ് ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?’ എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇതു കേട്ട് രാജപുത്രി അവളുടെ കൈകൾ നെറ്റിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. ‘ആരാണ് എന്റെ ഇങ്ങിനെയാക്കിയതെന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ പറയും? ഈ കാണുന്ന മലയെ, മേഘങ്ങളാകുന്ന മൂടുപടത്തിന്നപ്പുറത്താക്കിയത് ആരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു പറയാൻ കഴിയുമോ?’

മഹത്തായ കാരോത്തപാവാദങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുവാൻ ഏനിക്കു തക്കൊലം കൂടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ അവൾ പറഞ്ഞതു സമ്മതിച്ചു. ‘ശരിതന്നെ; നിങ്ങൾ പറയുന്നതു വാസ്തവമാണ്. രാജകുമാരി, യോഗം എത്രവിയമെന്ന് ആർക്കു പായാൻ കഴിയും? നാം ഖവറും കുമികൾ മാത്രം’ എന്നു പറഞ്ഞു.

മറ്റൊരു സമയത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ കുറഞ്ഞൊന്നു തക്കിക്കുമായിരുന്നു: പക്ഷെ ഹിന്ദു സ്ഥാനിഭാഷ എനിക്ക് അറിയാത്തതു കൊണ്ട് അതിന്നു തരമായില്ല. ഭൂതനാടുടെ സമവാസത്തിൽനിന്നു അല്പം ഹിന്ദിഭാഷ കൈവശമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ, അതു ഡാർജ്ജിംഗിങ്ങു റോഡുവക്കത്തുനിന്നു ബദ്രവോൺ രാജകുമാരിയോടൊ അഥവാ മറ്റാരോടെങ്കിലുമോ, ദൈവശക്തിയേയും പൗരജ്ഞത്തേയും

പററിയ ഒരു വാദത്തിൽ ഏറ്റെടുവാൻ മതിയാവുന്നതുമല്ല.

‘ആശ്ചര്യകരമായ എന്റെ അപൂർവ്വചരിത്രം ഇന്ന് ഇപ്പോഴാണ് അവസാനിച്ചത്. നിങ്ങൾക്കു കേൾപ്പാൻ ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഞാൻ അതിനെ വിസ്തരിക്കാം.’

ഉടനെ ആ വാക്കിനെ ഞാൻ പിടികൂടി. ‘ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ എന്നോ? അതു കേൾക്കുന്നതു എനിക്കു വലുതായ ഒരു ഭാഗ്യമായിരിക്കും’ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷയോടുള്ള ബഹുമതിയെ ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു, അതിലുള്ള ശട്ടങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതിലധികം, തിരസ്കരിക്കുന്നതിലാണെന്ന് എന്റെ പരിചിതന്മാർക്കുല്ലാം അറിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ രാജപുത്രിയുടെ സംഭാഷണരീതി, സ്വർണ്ണവണ്ണമുള്ള ധാന്യങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതമായ വയലുകളിൽകൂടി പ്രഭാതസമയത്തു മന്ദമായി വീശുന്ന ഇളംകാറ്റിനോടു തുല്യമായിരുന്നു. ചാതുര്യമയമായ വാക്സമൃദ്ധം യാതൊരു തടവും കൂടാതെ കമനീയമായി അവളിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചു. എന്റെ മറുവടികളോ, അതു ബലമായും, ഹ്രസ്വമായും ഇരുന്നു.

അവളുടെ കഥ ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—

“എന്റെ അച്ഛന്റെ നാഡികളിൽ കൂടെ ഡൽഹിചക്രവർത്തിവംശത്തിന്റെ രക്തമായിരുന്നു ഒഴുകിയിരുന്നത്. എനിക്കുനരൂപനായ ഒരു വാന്റെ ദൈവപുത്രവും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു. ലക്ഷനോവിലെ നവാബിന്നു എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കേണമെന്ന് ഒരു പ്രസ്താവ

മുണ്ടായി. എന്റെ അച്ഛൻ അതു പൂർണ്ണ സമ്മതമായില്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് 'കമ്പിനിബഹദൂരി' എന്നതിരായി 'ശിപ്പായിലമള'യുണ്ടായത്. ബീരുരങ്കികളുടെ പുകകൊണ്ടു ഹിന്ദുസ്ഥാനം കുറഞ്ഞുവശായി.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു ഇത്ര ശുദ്ധമായ ഹിന്ദുസ്ഥാനിഭാഷ ഞാൻ മുന്പൊരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ക്രമവിക്രമപ്രാപാരത്തിൽ മുഴുകി ഒരു യന്ത്രപ്രയോഗമായി ചരിക്കുന്ന ആധുനികകാലത്തേക്കു കടന്നുവന്ന യോജിക്കാത്തതും, രാജകുടുംബങ്ങൾക്കു മാത്രം പറ്റിയതും ആയ ഒരു ഭാഷയാണ് ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഋഷ്യശിലാനിർമ്മിതമായ മുകുടരാജധാനിയേയും, ആകാശത്തെ തൊട്ടുനില്ക്കുന്ന അവയുടെ താഴികകളേയും, മോടിയോടെ കടന്നുവന്നിട്ടു അണിയണിയായി നിരത്തിനിർത്തിയിരിക്കുന്ന അശ്വപാദങ്ങളേയും, വിചിത്രതയുള്ള അമ്പാരികളെ ചമച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആനക്കൂട്ടങ്ങളേയും, വിവിധവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള തലപ്പാവുകളും മിന്നിത്തുള്ളങ്ങുന്ന അരവാളുകളും സ്വർണ്ണക്കുസുമ്പവെച്ചു ഉയന്നു തരം പാപ്പാസ്സുകളും മനോഹരമായ മസ്തിൻഉടുപ്പുകളും ധരിച്ചവരായ രാജസേവകവർഗ്ഗത്തേയും, എന്നുവേണ്ട ഒരു രാജധാനിയിൽ ഉണ്ടാവാവുന്ന എല്ലാആചാരങ്ങളേയും, എന്റെ മുമ്പിലേയ്ക്കു — പാശ്ചാത്യമട്ടിലുള്ള ഈ മലനാട്ടിലേയ്ക്കു — വിളിച്ചുവരുത്തുവാൻ മതിയായ ജാലശക്തി അവളുടെ ശബ്ദത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

രാജപുത്രി അവളുടെ കഥ വീണ്ടും

തുടന്നു. “ഞങ്ങളുടെ കോട്ട, ‘യമുനാ’നുദീതീരത്തിലായിരുന്നു. ഹിന്ദുബ്രാഹ്മണനായ് ‘കേശവലാൽ’ എന്നു ഒരാളായിരുന്നു അവിടുത്തെ മന്ത്രി.”

‘കേശവലാൽ’ എന്ന പേർ ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ സ്വപത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ദിവ്യമാധുരി മുഴുവനും അവൾ വെളിപ്പെടുത്തി. എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടി നിലത്തു വീണു. ഞാൻ ഒന്നു ചൊടിയോടെ നിവന്നിരുന്നു.

“കേശവലാൽ ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രതിദിനവും പ്രഭാതസമയത്തു യമുനാനദിയിൽ മാറിനു വെള്ളത്തിൽനിന്നു സൂര്യനെ തപ്പിക്കുന്നതു എന്റെ അന്തഃപുരത്തിന്റെ ജനലിൽക്കൂടെ എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. നദിയിൽ സ്നാനഘട്ടത്തിലുള്ള മാർബിൾപ്പാടുകളിൽ ഈർപ്പസ്രുതോടേ ഇരുന്നു നിശ്ശബ്ദമായി കരേണരം ജപിച്ചതിന്നു ശേഷം സുസ്തമ്യമായും, ശ്രവണമധുരമായും വേദഗാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകും.”

“ഞാൻ ഒരു മുസല്മാൻകന്യകയായിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വമതത്തെപ്പറ്റിയ പരിപ്ലോ, ഈശ്വരസേവയുടെ പരിചയമോ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടർ നിരീശ്വരന്മാരും വിഷയാസക്തിയിൽ മുഴുകിയവരും ആയിരുന്നു. അന്തഃപുരങ്ങളിൽനിന്നു മതവിശ്വാസങ്ങൾ തീരെ ബാഹ്യമായിക്കളഞ്ഞു; അവ ഐഹികസുഖാനുഭവത്തിന്റെ ഏകസങ്കേതമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും എനിക്കു ദൈവികവിഷയങ്ങൾ

കൂടി അത്യാസക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. നിശ്ചലമായി സാവധാനത്തിൽ കഴുകുന്ന യമുനാനദിയിലെ നീലജലത്തിലേക്കു കെട്ടിയിറക്കിയിരിക്കുന്നു. മാർബർപ്പടവുകളിൽ, അതിപ്രഭാതസമയത്തു കണ്ടുവന്നിരുന്ന ഭക്തിജനകമായ ആ കാഴ്ച പുതുതായ ഉണർവു തട്ടിടുമുള്ള എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അസാധാരണമായ ഭക്തിരസത്തെ വെപ്പിച്ചു.”

“എനിക്ക് ഒരു ഹിന്ദുദാസിപ്പെണ്ണുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസേന രാവിലെ അവൾ കേശവലാലിന്റെ പാദശുശ്രൂഷ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി എനിക്കു അതിയായ സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കി; അവളുടെമേൽ കറങ്ങേരുന്നതായുംകൂടി എനിക്കു തോന്നി. അവൾ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണക്കു സദ്യയും ദക്ഷിണയും കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. ഞാൻ ഇതിന്നു പലപ്പോഴും ദ്രവ്യസഹായവും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു ദിവസം സദ്യയ്ക്കു കേശവലാലിനെക്കൂടി ക്ഷണിക്കുവാൻ ഞാൻ ഉപദേശിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾ നിവന്നുനിന്നു, തന്റെ എജമാനനായ കേശവലാൽ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ഭക്ഷണമാവട്ടെ, ദാനങ്ങളാവട്ടെ സ്വീകരിക്കുകയല്ലെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. എനിക്കു അദ്ദേഹത്തോടുള്ള അതിരാവിലെ മതിയെ യാതൊരുവിധത്തിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ എന്റെ ഹൃദയദാഹം സ്ഥിരമായി നിലനിന്നുവന്നു. എന്റെ പൂവികന്മാരിൽ ഒരാൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണകുമാരിയെ ബലാപ്സാരണേ തന്റെ അന്തഃപുരത്തിലേയ്ക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടു

ണ്ട്. ആ ബ്രാഹ്മണപുത്രിയുടെ രക്തമായിരിക്കാം എന്റെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു തുടിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും വിചാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആലോചന ഞാനും കേശവലാലും ഏകജാതിയാണെന്നുള്ള ഒരു ബോധത്തേയും, വലുതായ ഒരു സമാധാനത്തേയും എനിക്കു നൽകി. ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു അവരുടെ ഈശ്വരന്മാരേയും, ഈശ്വരിമാരെയുംപറ്റിയ പലേ അത്ഭുതകഥകളും സവിസ്തരം എന്റെ അടിമപ്പെണ്ണു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ നാഗരികത്വം അതിയായി പ്രചരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തേയും ഞാൻ സങ്കല്പത്താൽ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. സ്വപ്നത്താഴികകളോടുകൂടിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾ, ഈശ്വരന്മാരുടെ ദിവ്യ മംഗളവിഗ്രഹങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന മണിനാദം, അവിടെ കത്തിക്കുന്നതായ ധൂപത്തിന്റെയും അർച്ചിക്കുന്ന പൂഷ്പങ്ങളുടേയും കളഭങ്ങളുടേയുംയും പരിമളങ്ങൾ, ദൈവികശക്തികളോടുകൂടിയ യോഗികൾ, വന്ദ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണേന്ദ്രമന്മാർ, അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ കഥകൾ എന്നീസംഗതികളാൽ എന്റെ ആലോചന മുഴുവൻ നിറഞ്ഞു. അതിവിസ്തൃതമായി, അച്ചുക്കുതായ ഒരു ലോകത്തെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു. വളരെ പഴക്കം ചെന്ന ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ അറകളിൽക്കൂടെ സന്ധ്യാസമയത്ത് ഒന്നിൽനിന്നു വേറൊന്നിലേക്കായി പറന്നുകൂടിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപക്ഷിയെപ്പോലെ, നൂതനമായ ഈ മനോരാജ്യത്തിൽ എന്റെ ഹൃദയവും പറന്നു കളിച്ചു.”

“ഇഷ്ടാലത്തായിരുന്നു ശിപ്പായില
മെയ്യുടെ ഉത്ഭവം. ഞങ്ങളുടെ ലഘുവാ
യ ബ്രഹ്മവേണകോട്ടയിലുംകൂടി ഈ ല
മെയ്യുടെ ഇടി തട്ടി. മിനുസ്ഥാനിലെ
ആധിപത്യം ഞങ്ങൾക്കോ നിങ്ങൾക്കോ
എന്നു മിനുക്കും മുഹമ്മദീയരും തമ്മി
ലുണ്ടായിരുന്ന ആ ചുതുകളി കുറച്ചുകാല
മായി നിത്തിവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അ
തു വീണ്ടും തുടങ്ങുവാനുള്ള സമയം അടു
ത്തു. ഗോമത്യ ചെയ്യുന്നവരായ വിളത്ത
മുഖക്കാരെ ആയുധവത്തത്തിൽനിന്നു കൊ
ടിക്കേണ്ടതായും വന്നു.”

“എന്റെ അച്ഛൻ ഗുലാം ഖാദർ
ഷാൻ വളരെ മുൻകരുതലുള്ള ആളായി
രുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരെപ്പറ്റി കലശലായി
ശങ്കാരിക്കും; അതേസമയത്തുതന്നെ അവ
രെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തും. ‘ഇള്ളുക്കു
അസാധ്യമായ കാര്യങ്ങളെ സാധിക്കാൻ
കഴിയും. മിനുസ്ഥാൻകാർ അവർക്കു ഇ
ണയാവുകയില്ല. ഒരു വെറും അത്യാഗ്ര
ഹത്തിനു കീഴടങ്ങി കുറച്ചു വല്ലതും ഉള്ള
തിനെ നശിപ്പിച്ചാൽ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നി
ല്ല. ‘കമ്പിനിബന്ധിനോട്’ യുദ്ധംചെ
യ്ക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല’ എന്നു പറയും.”

“മിനുസ്ഥാനിലുള്ള സകല മനു
ഷ്യരും, മിനുവും മുഹമ്മദീയരും ഒരു
പോലെ ക്ഷോഭിച്ചവരായിരിക്കുന്ന ഈ
സമയത്ത്, എന്റെ അച്ഛന്റെ ഈ മാ
തിരിയിലുള്ള മുൻകരുതൽ വളരെ അവ
മാനകരമായി ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നി. അ
ന്തഃപുരത്തിലുള്ള പ്രായംചെന്ന രാജ്ഞി
കുടുംകൂടി സ്വസ്ഥതയില്ലാതായി. അ
പ്പോൾ കേശവലാൽ യുദ്ധസന്നദ്ധരായ
ഭടന്മാരോടുകൂടി കോട്ടയിൽ വന്ന് അച്ഛ

നോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—‘അല്ലയോ
നവാബുസാഹേബ്! നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ
സഹായിച്ചാൽ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ ഈ യു
ദ്ധം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങളെ
തടവുകാരനാക്കി ഈ കോട്ടയെ എന്റെ
അധീനത്തിൽ വെക്കും.”

“തന്നെപ്പറ്റിയേടത്തോളം യാ
തൊരു സംശയത്തിനും അവകാശമില്ലെ
ന്നും, താൻ ലക്ഷക്കാരുടെ ഭാഗത്തു ചേ
രുവാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് നമുക്കായിരുന്നു എ
ന്റെ അച്ഛന്റെ മറുപടി. കേശവലാൽ
ചങ്ങനയിലെ പണം ആവശ്യപ്പെട്ട
പ്പോൾ അച്ഛൻ കുറച്ചു പണം മാത്രം
കൊടുത്തു. ആവശ്യംവരുമ്പോൾ ഇനി
യും തന്നെകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു.”

“എന്റെ ദേഹത്തിൽ നഖശി
ഖാന്തം അണിഞ്ഞിരുന്ന ആഭരണങ്ങ
ളെയെല്ലാം ഞാൻ അഴിച്ചെടുത്ത് എ
ന്റെ മിനുദാസി മുഖേന രഥസ്യമായി
കേശവലാൽ വക്കൽ എത്തിച്ചു. അദ്ദേ
ഹം അതിനെ സ്വീകരിച്ചുവെന്നു കേട്ട
പ്പോൾ, തങ്ങളുടെ അലങ്കാരങ്ങളെ നി
ശ്ശങ്കം തൃജിച്ച എന്റെ ഓരോ അവയവ
ങ്ങൾക്കും രോമാഞ്ചമുണ്ടായി. വളരെ
ക്കാലമായി ഉപയോഗിക്കാതെ കിടന്നി
രുന്ന വാളുകളേയും, പഴയ സമ്പ്രദായ
ത്തിലുള്ള തോക്കുകളേയും തുടച്ചു മിറക്കി
ച്ചു കേശവലാൽ യുദ്ധത്തിനുള്ള ഒരുക്ക
ങ്ങൾ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു ദിവസം
ഉച്ചയ്ക്കു, ചുറ്റുന്ന കപ്പായക്കാരായ അന
വധി വെള്ളപ്പാളുകാരെ അണിച്ച് കമീ
ഷണർസായ്വു കോട്ടയിൽ കടന്നു വന്നു.
എന്റെ അച്ഛൻ ഗുലാംഖാദർഷാൻ
കേശവലാലിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ സ്വകാ

യ്യമായി അവരെ അറിയിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചതി പററിയെന്നു വരികിലും തങ്ങളുടെ തുരുപ്പുചിട്ടിച്ച വാളുകളെക്കൊണ്ടും, ഉപയോഗമില്ലാത്ത തോക്കുകളെക്കൊണ്ടും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തന്റെ ചുരുക്കം ഭടന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും ഒരുങ്ങിയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം, അത്രയധികമുണ്ടായിരുന്നു ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രോത്സാഹശക്തി. അപമാനം സമീകവയ്ക്കാതെ എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടിപ്പോകുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. എങ്കിലും എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അല്പമെങ്കിലും കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞില്ല. എന്റെ സഹോദരന്റെ ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചു വേഷമുറപ്പാക്കിയായി ആരുമറിയാതെ അന്തഃപുരത്തിൽനിന്നു ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി. യുദ്ധത്താലുണ്ടായ ധൂളിയും, പുകയും, ഭടന്മാരുടെ ആർപ്പും, തോക്കുകളുടെ ഭോംകാരവും അവസാനിച്ചു. മരണഭേദതയുടെ അനുഗാമിയായ അതിഭയങ്കരമായ നിശ്ശബ്ദത ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും ഒരു പോലെ പ്രാപിച്ചു. അസ്തമയസ്വയ്കൻ യമനാദിയിലെ ജലത്തിന്ന് ഒരു ചുരുപ്പുവണ്ണത്തെ ഉണ്ടാക്കിയുകൊണ്ടു വിശ്രമം രക്തപ്രവാഹത്തിൽ മുഴുകി. ഏകദേശം പൂണ്ണവലുപ്പത്തോടുകൂടിയ ചന്ദ്രൻ ആകാശത്തിൽ കാണുമാറായി. മരിച്ചു കിടക്കുന്നതും, മരണാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നതുമായ മനുഷ്യശരീരങ്ങളാൽ യുദ്ധഭൂമി മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള രംഗത്തിൽ കൂടെ മറ്റൊരു സമയത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ എനിക്കു കടന്നുപോവാൻ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ രാത്രിയിൽ ഉറക്കത്തിൽ നടക്കുന്ന ഒരു

ഉള്പ്പോലെ ആയിരുന്നു എന്റെ സ്ഥിതി. എന്റെ ഏകോദ്ദേശം കേശവലാലിനെ തിരയുകയായിരുന്നു. മറ്റു സമസ്തവും എന്റെ ബോധത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോയി. നേരം അല്പരാത്രിയോടടുത്തപ്പോൾ യമനാതിരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാവിൻതോട്ടത്തിൽ ഞാൻ കേശവലാലിനെ കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തത്വനായ 'ദിയോഗി'യുടെ ശവശരണം ഓടാപ്പം അദ്ദേഹവും ആ നിലത്തു വീണുകിടന്നിരുന്നു. ആസന്നമരണനായ സേവകൻ തന്റെ എജമാനനെ യുദ്ധസ്ഥലത്തുനിന്നു ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ എജമാനൻ തന്നെ തന്റെ സേവകനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നതോ, തീർച്ചയായും ഈ രണ്ടിൽ ഒന്നു കൊണ്ടായിരിക്കണം. ഇവർ ഈ ദുരഗ്രഭേശത്തു വന്നെത്തിയത് എന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. വളരെക്കാലമായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന ഭക്തിയെ ആ സമയത്ത് ഒരുവിധത്തിലും ഒരുക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. കേശവലാലിന്റെ കാല്പാൽ മറിഞ്ഞുവീണ് അഴിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന എന്റെ തലമുടികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദശൃളിയെ ഞാൻ തുടച്ചു. ശരതുല്യമായി തണുത്തിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളെ എന്റെ നെറ്റിയിൽ ചേർത്തോടുകൂടി എനിക്കു കണ്ണുനീർ പൊട്ടി പ്രവഹിച്ചു."

"ഉടനെ കേശവലാലിന്റെ ശരീരം കുറഞ്ഞോന്നിളകി. വേദന സമീകവയ്ക്കാതെ ഒരു ദീനസ്വരം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ഞാൻ പെട്ടെന്നു ഞെ

ടി എഴുന്നീറ്റു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞിരുന്നു. വളരെ താണസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം വെള്ളം ആവശ്യപ്പെട്ടതായി എനിക്കു തോന്നി. ഉടനെ ഞാൻ യമുനയിലേയ്ക്കു ഓടി, എന്റെ വസ്ത്രം വെള്ളത്തിൽ നനച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, അല്പം മാത്രം തുറന്നിരുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ടുകൾക്കിടയിൽ പിഴിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി. എന്റെ വസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് ഒരു കഷണം ചീന്തിയെടുത്തു, തലയോട്ടിയിലെ വളരെ ആഴത്തിൽ വെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണിനെ കെട്ടി നേരെയാക്കി. ചുറ്റും ചുണ്ടുകൾക്കിടയിൽ വെള്ളം പിഴിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിയും, മുഖത്തു വെള്ളം തളിച്ചും ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു സാവധാനത്തിൽ സ്വബോധം വന്നു. 'വെള്ളം കുറച്ചുകൂടി വേണമോ?' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്റെ നേരെ തുറിച്ചുനോക്കി 'നീ ആരാകുന്നു?' എന്നു ചോദിച്ചു. എനിക്കു മറുപടിയില്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. 'അവിടേക്കായി സ്വയംഭവ അപ്പണം ചെയ്തിട്ടുള്ള അടിമയാണ് ഇത്. നവാബ് ഗുലാംഖാദർഖാന്റെ പുത്രി' എന്നു പറഞ്ഞു."

"അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യസമയത്തു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു ബോധിപ്പിച്ചതായ ഈ പരമാത്മത്തെ അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും കണ്ടുവെക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഈ അവസാനത്തെ ആനന്ദാനുഭവത്തിന്നു യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും എനിക്കുണ്ടാവില്ലെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ എന്റെ പേർ കേട്ട മാത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം 'രാജ്യദ്രോഹിയുടെ പുത്രി! മതവിശ്വാസമില്ലാത്തവൾ! നീ എന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ അശുഭമാക്കി' എന്നു കോപാധിനയായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ വലത്തെ ചെങ്കിട്ടിൽ ഉഷ്ണമെരിയുന്നതായി പറഞ്ഞു. ലോകം അന്ധകാരമയമായിത്തീർന്നു."

"ഈ സംഭവം നടന്ന കാലത്ത് ഏകദേശം പതിനാറു വയസ്സു മാത്രമേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളൂ. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ, എന്റെ അന്ത്യപര്യവേഷത്തിൽനിന്നു പുറത്തുപോകുന്നത് ഇതാദ്യമായിട്ടാണ്. അത്രാശ്രമത്തോടും, അത്യന്താശ്രമത്തോടുംകൂടിയ സൂര്യരശ്മിക്ക്, അതിമൃദലമായ എന്റെ കവിതകളുടെയെല്ലാം അർത്ഥത്തിൽനിന്ന് അർത്ഥമെടുത്തു. അപമാനിക്കുവാൻ ഇതേ വരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ജീവിതത്തെ വെടിഞ്ഞു പുറത്തുപോയ ഉടനെ എന്റെ ഇഹലോകജീവനത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിച്ച സീകാരം ഈവിധമായിരുന്നു."

സന്യാസിനിയുടെ ഈ കഥയെ ഞാൻ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്നു എന്റെ സ്ഥിതി. സിംഹാസനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ ഓരോരുത്തരുടേതിലും, ശബ്ദമാധുര്യത്തിലും, അല്പം ആ കഥയിൽ തന്നെയോ, ഏതിലാണ് എന്റെ മനസ്സ് ലയിച്ചിരുന്നത് എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ആ സമയത്തു ഞാൻ തീരെ നിശ്ചേഷ്ടനായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ കഥ ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ എനിക്കു മിന്നാതിരിക്ക

യുടെ പുത്രി! മതവിശ്വാസമില്ലാത്തവൾ! നീ എന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ അശുഭമാക്കി' എന്നു കോപാധിനയായി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്റെ വലത്തെ ചെങ്കിട്ടിൽ ഉഷ്ണമെരിയുന്നതായി പറഞ്ഞു. ലോകം അന്ധകാരമയമായിത്തീർന്നു."

വാൻ സാധിച്ചില്ല. “ആ മൃഗം!” എന്നു ഞാൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ നവാബിന്റെ പുത്രി “ആരാണു മൃഗം? മരണസങ്കടത്തിൽ പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു മൃഗത്തിന്നു കുറെ വെള്ളം കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതു അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുമോ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉടനെ ഞാൻ എന്റെ തെരടു തിട്ടു. “ശരിയാണ്. അതു ഒരു ദിവ്യമായ പ്രവൃത്തിതന്നെ” എന്നു പറഞ്ഞു.

“ദിവ്യമായ പ്രവൃത്തിയോ? ആത്മാത്മമായി കൊടുക്കുന്നതു ആർതന്നെ ആയാലും ദൈവം അതിനെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുമോ?” എന്നു നവാബിന്റെ പുത്രി വീണ്ടും തടഞ്ഞു പറഞ്ഞു.

ഇതിനുശേഷം മൌനമായിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് നല്ലതെന്നു എനിക്കു തോന്നി. രാജപുത്രി അവളുടെ കഥ വീണ്ടും തുടൻ.

“ഈ അടി എനിക്കു വല്ലാതെ കൊണ്ടു. ഞാൻ വാസ്തവമെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആ ലോകം ആകപ്പാടെ പൊട്ടിത്തകൻ എന്റെ തലയിൽ വീണതുപോലെ തോന്നി. കറാച്ചാണു മാറിന്നു, കറിനഹദിയനും, ക്രൂരനും, സ്ഥിരനിഷ്ഠനും ആയ ആ ബ്രാഹ്മണയോദ്ധാവിനെ വന്ദിച്ചു. ‘താണനിലയിലുള്ള വരിൽനിന്നു ശുശ്രൂഷയോ, അന്യജാതിക്കാരിൽനിന്നു ഭക്ഷണമോ, ധനികനായിൽനിന്നു ദ്രവ്യമോ, യൌവനയുക്തരിൽനിന്ന് അവരുടെ യൌവനമോ, സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് അനുരാഗമോ അങ്ങ് ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ധൂളിനിമിതമായ ഈ ലോകത്തിലെ മാലിന്യത്തിൽനിന്ന്

എത്രയോ ഉയർന്ന നിലയിൽ ഏകാകിയായിട്ടാണ് അങ്ങയുടെ സ്ഥിതി. അങ്ങയ്ക്കായി എന്നെ അർപ്പിക്കുവാൻ യാതൊരു അവകാശവും എനിക്കില്ല.’ എന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹം കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിൽ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു കമ്പിട്ടു.

‘പ്രൌഢയായ നവാബിന്റെ പുത്രി തന്റെ തലകൊണ്ടു ഭൂമിയെ തൊട്ടുവണങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ ആലോചനകൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് ആശ്ചര്യമാകട്ടെ മറ്റു മനോവികാരങ്ങളാകട്ടെ പ്രകാശിച്ചുകണ്ടില്ല. കുറച്ചുനേരം എന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയശേഷം അദ്ദേഹം സാവധാനമായി തന്നെത്താൻ എഴുന്നീറ്റു നിവർന്നു.

‘അതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനെ സഹായിപ്പാനായി ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ നീട്ടി. അദ്ദേഹം അതിനെ സ്വീകരിക്കാതെ, തന്നെത്താൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു യമുനയിലെ തോണിക്കടവിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ഒരു കടത്തുതോണി കെട്ടിയിട്ടിരുന്നു. കടത്തുകാരനോ, യാത്രക്കാരോ ആരുമെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ‘കേശവലാൽ’ ആ തോണിയിൽ കയറിയിരുന്ന തോണിയുടെ കെട്ടഴിച്ചു പഴയുടെ നടുവിൽ കൂടെ കീഴ്ക്കാട്ടു കഴുകിപ്പോയി ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മാഞ്ഞു.’

‘അകാലത്തു പഠിച്ച ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പോലെ, എന്റെ അനുരാഗത്തേയും, യൌവനത്തേയും, നിദ്യം തൃജിക്കപ്പെട്ട എന്റെ ആ ഭക്തിയേയും, കേശ

വലാലിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ആ തോണിക്കു നേരെ അപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, എന്റെ ദേഹത്തെ യമനയിലെ ജലജന്തുക്കൾക്കിരയാക്കുവാൻ ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അതു എന്നാൽ സാധ്യമായില്ല. ഉദിച്ചുപൊന്തിയിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രനും, യമനക്കപ്പാത്തു കറുത്തു തടിച്ച ഒരു വരപോലെ മാത്രം കാണപ്പെട്ടിരുന്ന മരക്കുട്ടവും, നിശ്ചലമായും പ്രശാന്തമായും വിന്യീണ്ണമായും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യമനയിലെ നീലജലവും, ഓരോന്നുള്ള മാവിൻതോട്ടത്തിനുമീതെ ഉയർന്നുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയും, ഇവരിലെല്ലാരിലും ഒരു പോലെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന അർദ്ധരാത്രിയിലെ നിശ്ശബ്ദതയും മരണത്തിനു പാറിയതായി എനിക്കു തോന്നി. ചന്ദ്രികയാൽ മനോഹരമായ ആ രാത്രിയിലെ സേകരമായ മരണത്തിൽനിന്നു എന്റെ പിടിച്ചുവലിച്ചു ജീവിതപഥത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതു, കണ്ണെത്താത്ത ദൂരത്തിൽ കലിച്ചു പോയിരുന്ന ആ ചെറുതോണി മാത്രമായിരുന്നു.

‘സ്വപ്നത്തിൽ നടക്കുന്നവളെപ്പോലെ, പൂർണ്ണനിറഞ്ഞ ചതുപ്പുനിലത്തിൽക്കൂടേയും, പൊന്തമുടിയ കാരിക്കാടുകളിൽക്കൂടേയും, ആഴം കുറഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയും, മണൽ മൂടിയ കുന്നുകളിൽ കയറിയും യമനാതീരത്തിൽക്കൂടെ ഞാൻ നേരെ നടന്നു.’

അവർ കഥ ഇവിടെ നിർത്തി ഒരു നമ്രമായിരുന്നു; ഞാൻ ഒട്ടുപ്രവീക്ഷുവാനും പോയില്ല. കുറെനേരം മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം രണ്ടാമതും കഥ തുടങ്ങും:— ‘പിന്നിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം കൾപിശയായി

രിക്കും. അവയെ ഓരോന്നോരോന്നായി പ്രകൃതമായി പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അന്തമില്ലാത്ത ഒരു വനത്തിൽക്കൂടെ നടക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. എവിടേക്കാണ് പോകുന്നതെന്നു എനിക്കറിവില്ലായിരുന്നു. അന്ധകാരമയമായ ആ മാറ്റത്തിൽ കൂടെയുള്ള എന്റെ യാത്രയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും കൂടി ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശക്തയല്ല. എവിടെയാണ് തുടങ്ങേണ്ടതെന്നും, എവിടെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും, പറയേണ്ടതു എന്തെല്ലാമെന്നും, വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതു എന്തെല്ലാമെന്നും എനിക്കു യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ല. ആദ്യകാണുമ്പോൾ, ഇവയെല്ലാം, ഒരു നവാബിന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ വളർന്നിട്ടുള്ള ഒരു കന്യകക്കു കടക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത തടസ്സങ്ങളാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. അതു വെറും ആലോചന മാത്രമാണ്. തിരക്കിനിടയിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ ഒരു പഴിയെല്ലകിൽ, മറ്റൊന്നു നിങ്ങൾ കാണാതിരിക്കുക. പക്ഷേ, ആ കാണുന്ന പഴി ഒരു നവാബിന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കനുസരിച്ചതായിരിക്കണമെന്നില്ല; എങ്കിലും മനുഷ്യരെ അപരവരുടെ യോഗാർത്ഥങ്ങളിൽ എത്തിക്കുന്ന മാറ്റം തന്നെയാണ്— പലേവിധദുഷ്ടതകളോടും, ചക്രമായ മാറ്റത്തോടും, അവസാനമില്ലാത്ത ദൈവശ്രുത്തോടും, സന്തോഷങ്ങളാലും, സങ്കടങ്ങളാലും, തടസ്സങ്ങളാലും നിറയപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നതായാൽകൂടിയും, എല്ലാജ്യോഴ്ച അത് ഒരു മാറ്റം തന്നെയാണ്.”

“മനുഷ്യക്കുല്ലാവരും പൊതുവായ ഈ മാറ്റത്തിൽക്കൂടെയുള്ള എന്റെ

സഞ്ചാരങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ ഒട്ടും സുഖമുള്ളതല്ല; അതിനെ ആയിരുന്നാൽക്കൂടിയും, അതിനെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു മുഴുവിക്കുവാൻ ശക്തിയും എനിക്കില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഞാൻ പലേവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽക്കൂടേയും, അപായങ്ങളിൽക്കൂടേയും, അപമാനങ്ങളിൽക്കൂടേയും കടന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ജീവിതം എനിക്കു തീരെ ദുസ്സഹമായി തോന്നിയില്ല. വാണമെന്നപോലെ, കത്തിത്തീരുന്നോറും ഞാൻ അധികമധികം മേല്പോട്ടു കയറുകയാണു ചെയ്തത്. ഈ ഓട്ടത്തിന്റെ വേഗം ശമിക്കുന്നതുവരെ, കത്തുന്ന വേദനയെ ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ എന്റെ അളവില്ലാത്ത സുഖത്തിനും, ശക്തിമത്തായ ദുഃഖത്തിനും ഏകകാരണമായ ആ അഗ്നി കെട്ടത്തോടുകൂടി ഞാൻ ക്ഷീണപരവശയായി ഭൂമിയിലെ ധൂളിയിൽ വീണ്ടും മറിഞ്ഞുവീണു. എന്റെ യാത്ര ഇന്നത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചു; എന്റെ കഥയും ഇതോടുകൂടെ അവസാനിച്ചു.”

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞ് അവർ നിൽക്കി. ഞാൻ എന്റെ തല കുലുക്കി ‘ഇതു വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള ഒരു സമാഹൃതിയായില്ല’ എന്നു തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ തൊറി പിഴച്ചുകൊണ്ടുള്ള മിന്നിഭാഷയിൽ ‘എന്റെ സംസാരം മയ്യാദപോലെയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ഫേ രാജപുത്ര! നിങ്ങൾ ഈ കഥയെ കുറക്കൂടി വെളിവാക്കി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു എനിക്കു വളരെ സമാധാനകരമായിരിക്കും’ എന്നു പറഞ്ഞു.

നവാബിന്റെ പുത്രി നെ ചിരിച്ചു. അബദ്ധസങ്കല്പമായ എന്റെ മിന്നിഭാഷയും ഉദ്ദേശസാധ്യമുണ്ടായതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. പരിശുദ്ധമായ മിന്നുസ്ഥാനിയിൽത്തന്നെയാണ് ഞാനും സംസാരിച്ചിരുന്നതെന്നുവരികിൽ, അവർക്കു അവളുടെ മടിയിലെ തളിക്കളയുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നേക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ ഭാഷയുടെ കുറവും അവളെ തുറന്നു പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. അവർ വീണ്ടും തുടന്നു.

“ഇടക്കിടെ കേശവലാലിന്റെ വർത്തമാനം ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനെ ഒരു നോക്കുപോലും കണ്ടുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ‘താനിയാനോപ്പി’ എന്നുള്ള ഒരു കൂട്ടത്തിൽക്കൂടി, ഒരിക്കൽ കിഴക്കൻദിക്കിലും, മറ്റൊരിക്കൽ പടിഞ്ഞാറൻദിക്കിലും അവിടവിടെയായി ലഹള നടത്തി, ഇടിമിന്നൽപോലെ പെട്ടെന്നു കാണാതാവുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഞാൻ സമ്പ്രദാനീയേഷം ധർമ്മകാശിയിൽ പോയി ‘ശിവാനന്ദസ്വാമി’യുടെ ശിഷ്യയായി ചേർന്നു സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ‘പിതാവേ’ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഏല്ലാദിക്കിൽനിന്നും വർത്തമാനങ്ങൾ സ്വാമിസന്നിധിയിൽ എത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അതിഭക്തിയോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്പാൽ ഇരുന്ന ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ അത്രാസരഭക്തിയോടെ യുദ്ധവർത്തമാനങ്ങൾക്കും ഞാൻ ചെവികൊടുത്തിരുന്നു. മിന്നുസ്ഥാനിൽ എല്ലാദിവസം ലഹളയെ കേൾക്കുന്ന പുരമെ, അതിന്റെ അവശിഷ്ടമായി അവിടവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്ഷോ

ഞെക്കുടി ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവ് അമർത്തിക്കുറഞ്ഞു.”

‘അതിന്നു ശേഷം കേശവലാലിനെ പ്ലാറി യാതൊരു വർത്തമാനവും എനിക്കു കിട്ടിയില്ല. സന്ധ്യാസമയത്തെ ചുക്കന്ന പ്രഭയിൽ ആകാശത്തു ദൂരത്തായി ഇടയ്ക്കിടെ പ്രകാശിച്ചുകണ്ടിരുന്ന സ്വരൂപങ്ങൾ ഇരുട്ടായതോടുകൂടി പെട്ടെന്നു കാണാതായി.’

‘ഇതോടുകൂടി ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയവിന്റെ രക്ഷയിൽനിന്നും വിട്ട്, വീടുവീടായി കേശവലാലിനെ തിരഞ്ഞുനടന്നു. പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ നടന്നു നോക്കിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിനെ കാണുകയുണ്ടായില്ല. യുദ്ധഭൂമിയിൽവെച്ചോ, അഥവാ യുദ്ധശേഷമുള്ള മരണശിക്ഷയിലു കപ്പെട്ടോ, കേശവലാൽ മരിച്ചിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഇതൊരിക്കലും പാസ്കവമല്ലെന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഒരു ചെറിയ ശബ്ദം നിരന്തരം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കേശവലാൽ മരിച്ചിരിക്കയില്ല. ആ ബ്രാഹ്മണൻ—അത്യുഗ്രമായ ആ തീപ്പൊരി—ഒരിക്കലും നശിക്കുവാൻ തരമില്ല. എന്റെ ആത്മാവിനേയും, എന്റെ ഇഹലോകജീവിതത്തേയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനെ കാത്തുകൊണ്ട് ഏകാന്തമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ അതിതേജസ്സോടെ ആ അഗ്നി ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയിരിക്കുന്നു.’

‘തപശ്ശുകനികൊണ്ടു മാത്രം, നീചജാതിയിൽ ജനിച്ച പലേ ആളുകളും ബ്രാഹ്മണരായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു

ഹിന്ദുപുരാണങ്ങളിൽ പലേ ഉഷ്ണാന്തങ്ങളും കാണാം. എന്നാൽ മുസൽമാൻ ജാതിയിൽ ജനിച്ച ഒരാൾക്കു ബ്രാഹ്മണും സിദ്ധിച്ചതായി ഒരിടത്തും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നില്ല. എനിക്കു കേശവലാലുമായി ഐക്യം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു വളരെ കാലതാമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു എനിക്കു അറിയാമായിരുന്നു; എന്നെന്നാൽ, ആ സ്ഥാനം ലഭിക്കേണമെങ്കിൽ ഞാൻ ബ്രാഹ്മണപദവിയിൽ ഏത്തിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം മൂപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു.’

‘മനോവൃത്തിയിലും, നിത്യവൃത്തിയിലും ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയായിത്തീർന്നു. എന്റെ മുമ്മുത്തശ്ശിയായിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിൽനിന്നു പരമ്പരയായി എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ആ മകതം, അതിൽ ബാധിച്ചിരുന്ന മലിനതകളിൽനിന്നു വേറിട്ട് എന്റെ നാഡികളിൽക്കൂടെ പരിശുദ്ധമായി ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം, എന്റെ യൌവനത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടതായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ—ലോകത്തിൽ എനിക്ക് എല്ലാംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ഏകബ്രാഹ്മണന്റെ—പാദങ്ങളിൽ ഞാൻ ഏതൊരു മനസാ സമർപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗീയസുഖത്തിന്റെ ഒരു പ്രഭാമണ്ഡലം എന്റെ തലയ്ക്കു ചുറ്റും വിലസിത്തുടങ്ങി.’

‘ശിപ്പായിലഥമളയിലെ യുദ്ധത്തിൽ കേശവലാൽ കാണിച്ചതായ ധീരകൃത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ പലേ കഥകളും പലപ്പോഴും കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വക യാതൊരു സംഗതിയും എന്റെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ല. മ

നോഹരമായ ചന്ദ്രികയിൽ, ശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ യമുനാജലത്തിൽക്കൂടെ കേശവലാലിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്ന ആ കടത്തുതോണി മാത്രമായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ നിരന്തരം പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ഏകരൂപം. യാതൊരു സഹായിയോ സേവകനോ കൂടാതെ, പരാഗ്രയമില്ലാത്തവനും സ്വതന്ത്ര ചിത്തനുമായ ആ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ ജനനമില്ലാത്ത അഗാധമായ ജലപ്രവാഹത്തിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിനെ ഞാൻ രാവുപകൽ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു.

‘അവസാനം, ശിക്ഷയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം ‘നേപ്പാൾ’ അതിർത്തി കടന്നു ഓടിപ്പോയിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ഉടനെ ഞാൻ നേപ്പാളത്തേക്കു പോയി. വളരെ കാലം അവിടങ്ങളിൽ അന്വേഷിച്ചതിനു? ശേഷം, അദ്ദേഹം ആ രാജ്യം വിട്ടുപോയിട്ടു വളരെ കാലമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, എങ്ങോട്ടാണ് പോയിരിക്കുന്നതെന്നു ആക്കും അറിവില്ലെന്നും ഞാൻ കേട്ടു. അതിന്നു ശേഷം ഞാൻ മലയായ മലയല്ലാം നടന്നു തിരഞ്ഞു, അവസാനം ഈ ഭിക്ഷിൽ എത്തി. ഈ രാജ്യം ഹിന്ദുക്കളുടെ രാജ്യമല്ല. ഈ ഭിക്ഷിലെ ഭട്ടീയന്മാരും, ലിച്ഛന്മാരും മതവിശ്വാസമില്ല. അവരുടെ ഭക്ഷണത്തെപ്പറ്റി അവർ യാതൊരു നിഷ്കഷ്ഠതയുമില്ല. അവരുടെ സ്വന്തമായി ചില ദൈവങ്ങളും, പ്രാഥമികസമ്പ്രദായങ്ങളുമാണ് അവർക്കുള്ളത്. പലേവിധത്തിലുമുണ്ടാകാവുന്ന സകലദൃഷ്ടാന്തങ്ങളേയും അകറ്റിനിർത്തി ജീവിതശൈലിയോടെ ഞാൻ എന്റെ ജീ

വിതത്തെ പരിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ചുവന്നു. എന്റെ തോണി കരയ്ക്കുണയുവാനടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും, എന്റെ ഇഹലോകജീവിതത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പടി വളരെ ദൂരത്തല്ലെന്നും എനിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി.

‘അതിന്നു ശേഷം—എങ്ങിനെയാണു ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടത്? എല്ലാ അവസാനവും ക്ഷണത്തിൽ കഴിയുന്നതാണ്. വിളക്കു കെട്ടുവാൻ ഒരൊറ്റ ശ്വാസം മാത്രം മതി. പിന്നെ എന്തിനായി ഞാൻ ഇതിനെ വലിച്ചു നീട്ടുന്നു. ഇതാ ഇന്നു രാവിലെ, മുപ്പത്തെട്ടുകൊല്ലത്തെ വേർപാടിന്നു ശേഷം ഞാൻ കേശവലാലിനെക്കണ്ടു.’

ജീവിടെ വെച്ചു അവൻ നിർത്തിയപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഉത്കണ്ഠയെ കരുക്കുവാൻ വയറുതെ ‘എങ്ങിനെയാണ് നിങ്ങൾ കണ്ടത്’ എന്നു ചോദിച്ചു.

‘ഒരു ഭട്ടീയഗ്രാമത്തിന്റെ മറ്റൊത്തുതന്റെ ഭട്ടീയഭാര്യയോടൊന്നിച്ചു, തന്റെ ഭട്ടീയപൌത്രന്മാരൊപ്പം, പൌത്രികളൊപ്പം ചുറ്റപ്പെട്ട്, ധാന്യക്കുതിരകളിൽനിന്നു മണികളെ വേർപെടുത്തിയും കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് കേശവലാലിനെ ഞാൻ കണ്ടത്.’ എന്നു നവാബിന്റെ പുത്രി മറുവടി പറഞ്ഞു. ഇതോടുകൂടി കഥ അവസാനിച്ചു.

അവളുടെ സമാധാനത്തിനായി വല്ലതും ചില വാക്കുകളെങ്കിലും പുറത്തു കഴിയില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. ‘പ്രാണമയത്തോടുകൂടെ കളിഞ്ഞിരുന്നു, മുപ്പത്തെട്ടു വയ്ക്കും അന്ത്യജാതിക്കാരോടൊപ്പം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്ന ആ മനുഷ്യനു ഏതു

പ്രകാരത്തിലാണ് തന്റെ മതനിഷ്ഠയെ പരിശുദ്ധമായി നിലനിർത്തുവാൻ സാധിച്ചത്.

‘അതൊന്നും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ഈ കാലമത്രയും ഞാൻ ചുമന്നു നടന്നിരുന്ന ആ ശക്തി—എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ അനുരാഗത്തെ അപഹരിച്ചുവന്നായ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രേരണാമന്ത്രം—എന്തു മായമായിരുന്നു? ഞാൻ അന്നു കണ്ടതു പരമാത്മസ്ഥിതിയാണെന്നു—ശാശ്വതമായസത്യമാണെന്നു—ആയിരുന്നുഞാൻ വിശ്വസിച്ചത്. അല്ലെന്നു വരികിൽ, ഭക്തികൊണ്ടുള്ള അത്യാസക്തിയെ ഒരു ക്ഷവാൻ കഴിയാതെ, പതിനാറു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമായിരുന്ന കാലത്തു, എന്റെ പിതൃഗേഹമാകുന്ന രക്ഷയെ തൃജിച്ച്, ആ ബ്രാഹ്മണനായ്ക്കൊണ്ടു എന്റെ ശരീരത്തേയും, ഹൃദയത്തേയും, യൌവനത്തേയും അർപ്പിച്ചു സമയം, അതിന്നു പ്രതിഫലമായി അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നതായ ആ അടിയെ—അസഹനീയമായ ആ അപമാനത്തെ—എന്റെ പരിശുദ്ധിക്കായി എന്റെ ഗുരുവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു അനുഗ്രഹംപോലെ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുക? ഓ! ബ്രാഹ്മണം! അങ്ങയുടെ ജാതിമറയെ കയ്യിട്ടു അങ്ങു മറ്റൊരാൾ സമ്പ്രദായത്തെ കയ്ക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ ഞാൻ വ്യത്യാസം കണ്ട ആ ജീവിതവും, ആ യൌവനവും ഇനി എനിക്കു എങ്ങിനെ തിരിച്ചുകിട്ടും?’

നവാബിന്റെ പുത്രി വളരെ പ്രസന്നത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എഴുന്നീറ്റു. ‘ബാബുജി, നമസ്കാരം’ എ

ന്നു പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു തന്നെത്താൻ വിഴുപ്പിനിൽ ‘സാഹേബ്, സലാം’ എന്നും പറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം മുഹമ്മദീയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള യാത്രപരയലോടുകൂടി, പൊട്ടിത്തകന്നു മണ്ണിൽ വീണുകിടക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണമനുഭൂതകക്ഷോഭം, അവർ അവസാനത്തെ യാത്രപരയൽ കഴിച്ചു. മറുവടിയായി രക്ഷരംപോലും എനിക്കു ഞോട്ടു പറയുവാൻ തരമാവുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവർ ഹിമാലയത്തിലെ ആ മഞ്ഞിൽ മറഞ്ഞുപോയി.

ഞാൻ കുറച്ചുനേരം എന്റെ കണ്ണുകളെ അടച്ചപ്പോൾ അവളുടെ കഥയിൽ പ്രസ്താവിച്ച എല്ലാ സംഭവങ്ങളും—നവാബിന്റെ പുത്രിയായി പതിനാറുവയസ്സു പ്രായമായ ആ കന്യക തന്റെ അന്ത്യപുരത്തിലുള്ള ജനലിന്നരികെ വിശേഷപ്പെട്ട പേർഷ്യൻ പരമധാനിമേലിരുന്നു യമുനാനദിയിൽ പ്രാതസ്സന്ധ്യാവന്ദനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണയുവാവിനെ സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, സന്ധ്യാസിന്ധേഷധാരിയായി, വൃസനാക്രാന്തയായി, വല്ല പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിലും സന്ധ്യാസമയത്തു ദീപാരാധനചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയുപവും, സ്വഹൃത്തുക്കളുള്ള സുഖങ്ങളെ വിട്ടു, ദുഃഖപരവശയായി, ഡാർജിലിങ് കല്ലുത്തറ നിരത്തിൽ കണ്ടതായ ആ വളഞ്ഞ രൂപവും എന്റെ മനസ്സിൽ കൂടെ വീണ്ടും കടന്നുപോകുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. വ്യത്യസ്തഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ടു രക്തങ്ങൾ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിൽ ഒരമിച്ചു ചേരുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ശോകരസമായ സംഗീതം, പ

ലിപുണ്ണമായ ശബ്ദഗാംഭീര്യത്തോടും, ക്ഷൗത്യകകരമായ സാഹിത്യരസത്തോടും കൂടി പുറത്തു പുറപ്പെടുന്നതിന്റെ ദ്വാനി എന്നൊരു മനസ്സിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുതറന്നു. മഞ്ഞു മുഴുവൻ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാവിലെത്തെ ഇളംവെയിലിൽ കുനിന്റെ ചന്ദ്രവുകൾ മിന്നി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു മദ്രാസ് മെമ്മർ കൈവണ്ടികളിലും, ഇംഗ്ലീഷു സാമ്പ്രമാർ കുതിരപ്പാത്തും പുറത്തിറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഉറുമാൽകൊണ്ടു തല മുഴുവൻ മൂടിക്കെട്ടിയ ഒരു ബങ്കാരി ഗുമസ്തൻ, ഉറുമാലിന്റെ മടക്കുകൾക്കിടയിൽക്കൂടെ എന്റെ നേരെ ആശ്ചര്യഭരിതമായ ഒരു നോട്ടമിട്ടുകൊണ്ട് അതിലെ കടന്നു പോയി.

ഞാൻ എന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നു എഴുന്നീറ്റു. യാതൊരു ആവരണവും കൂടാതെ തുറന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന ആ വെയിലിൽ, ആ സൂര്യന്റെ ദേഹപ്രായമായി, മഞ്ഞുപോലെയുള്ള ആ കഥയെ വിശ്വസിക്കുന്നതു ഏറ്റവും പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്റെ സ്വന്തം മനോരാജ്യം ആയിരിക്കണം അതിന്റെ സിംഹാരുഢികളെ കണക്കുകളിലെ മഞ്ഞുമായി കൂട്ടിക്കലക്കിയതു എന്നും, ആ ബ്രാഹ്മണ യോഗാവും നവാബിന്റെ പുത്രിയും യമുനാതീരത്തെ കോട്ടയും എല്ലാം വെറും ആവി മാത്രമായിരിക്കും എന്നും ആണു എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പൂർണ്ണവിശ്വാസം.

സി. എൻ. എസ്.

ആദിമുതൽക്കുതന്നെ വായനശാല.

൧. കള്ളന്റെ കള്ളൻ. (ഗ്രന്ഥകർത്താവ് കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോനവർകൾ; ഭാരതമിത്രം അച്ചുകൂടം, കൊച്ചി വില ൧-കു).

‘ഡിടകറീവ് സ്പോരീസ്’ അതായതു കളവു തുമ്പുണ്ടാക്കുന്ന കഥകൾ എന്നൊരു ജാതി കഥകൾ ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധകഥാപുസ്തകത്തെ അനുകരിച്ചു മലയാളത്തിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു കഥയാണ് ‘കള്ളന്റെ കള്ളൻ.’ പ്രസിദ്ധനായ കുറാമ്പേപ്പിൾ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു എന്തും പിടി

യും കിട്ടാതെ പോയ ചില കളവുകളെ, യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ, തന്റെ അസാധാരണമായ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും ചിരപരിചയംകൊണ്ടും ഇതിലെ കഥാപുരുഷനായ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണമേനോൻ തുമ്പുണ്ടാക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആർക്കും അതുതന്നെ തോന്നിപ്പോകും. ഇത്തരം കഥകളുടെ ജീവനായിട്ടുള്ളതു ബന്ധവൈചിത്ര്യമാണ്. ആദിമുതൽക്കുതന്നെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ഉൽകണ്ഠയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുപോയി അവസാനത്തിൽ മാത്രം അതു വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ‘പരി

ണാമഹ്മദ് എന്നു പറയുന്ന ഈ ഗുണം ഇതിലെ എല്ലാ കഥകളിലും ബഹു ചാതുര്യത്തോടെ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. വലിയ വ്യക്തപനന്മാരല്ലാത്തവർക്കു് രസിച്ചുകൊണ്ടു് വായിക്കത്തക്ക ഭാഷയിൽ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയ ജനാഭനമേനോനവർക്കുള്ള ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ എത്രതന്നെ ഉണ്ടായാലും ഏറ്റവും എന്തു വരുന്നതല്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

൨. രാജയോഗം—നക്ഷത്രമാല. (ചിററു വരവുർ ശാമനേനവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. ചില ണ ൪)

അതിപ്രൌഢമായ രാജയോഗത്തെ വിഷയീകരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ടാണിത്. ഈ ജാതിശാസ്ത്രസംഗതികളെ പാട്ടിൽ പെടുത്തിയാൽ പാട്ടിലാകയില്ലെന്നു ചിലർക്കുപ്രായമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അവർക്കു് ഇതു വിഷയം വളരെ വിശേഷമായും, ഈ കവിയുടെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണപാടവം സ്മരണീയവുമാണെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ രണ്ടുപ്രായമുണ്ടാവാനിടയില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥം, തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള 'ശ്രീരാമവർമ്മജനമം' വകയായിട്ടാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇതു ശ്രീമതി വി. കെ. പാറുക്കുട്ടിനേത്രാരമ്മ അവർകൾക്കു സമർപ്പിക്കുകയും, അവർ ഇതു സമ്പത്തോഷം സീകരിച്ചു പ്രൌഢസരസമായ ഒരു മുഖവുര എഴുതുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

കവിതാശീതി കാണിപ്പാനായി ഏതാനും വരികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

(ഭാമത്തിങ്കൽകിടാവോ എന്നുവോചെ)

‘സ്വാധിഷ്ഠാനത്തിൻമുകളിൽപുണ്ടു ബോധിക്കുന്നല്ലൊരുപതരം നീലാഭമാകുമപ്പതരം—നാഭിമൂലത്തിലുള്ളതാകുന്നു സുരീന്ദ്രല്ലൊമതിനെ—മണിപൂരകമെന്നുറങ്ങുന്നു.

അത്താമരതൻദളെഴുപ്പം—ഡാദി പത്തക്കുരാഞ്ചിതമല്ലൊ.

മുക്കോണമായിട്ടതിങ്ക—ലൊരു

ചക്രമുണ്ടായതിലായി

രേഖാനിതൻവഹ്നിദേവൻ—ഭൂമി

ശോഭിപ്പതുണ്ടു്കുതുലൻ

നാലുതൂക്കുകകളിയന്നോൻ—അട്ടിൻ

മേലേകരേരിയിരുപ്പോൻ

മങ്ങാതയോഗിയായുള്ളോൻ—എന്ന

മിങ്ങിനെചിന്തിച്ചിടേണം.

സിന്ധുരവണ്ണപൂണ്ണാംഗൻ—രൂ

നെന്നുപേരായുള്ളദേവൻ

മെയ്യിൽഭസിതമണിത്തോൻ—എന്ന

മിയ്യലകൾക്കുശേഷം

ഇഷ്ടദിനമുക്കണ്ണനായോൻ—അതി

ന്നൊത്തിൽവാണരുളുന്നു.

നീലിമകോലുംശരീരത്തോടു

നാലുഹസ്തങ്ങളിണി

പീതാംബരോജ്വലയായി—പ്പല

മാതിരിഭൂഷകൾചാത്തി

മത്തയാൽലാകീനിയെന്നു—ഉളൊരു

ശക്തിയുന്തത്രവാഴുന്നു.

ഇന്നാഭിവത്സരത്തെനന്നാൽ—ഏ

ധ്വാനിച്ചിടുന്നയോഗീന്ദ്രൻ

രക്ഷിച്ചുസംഹരിച്ചിടാൻ—ഇ

ദക്ഷനായ്തീനിട്ടമല്ലൊ.’

ശബ്ദാലങ്കാരം *

(തുടർച്ച)

ശംഭുപ്രണ്ണിൻമുദുമുദുമുദുപ്പഞ്ചിരി-
 പ്പൂനിലാവായ്
 മുഖംവിവൃംകളികളികളിപ്പാച്ചിൽവാ-
 യുംകടാക്ഷം, (ല്ലകെ
 കൊണ്ടാൽക്കൊണ്ടോനിവനിവനിവൻന
 കേമനുള്ളിൽ-
 കണ്ടാൽനേടാമതുമതുമതുമരാതും
 വേണ്ടതെല്ലാം.
 ഭവേമേനിദാനംനിദാനംനിദാനം
 ശിവേ!നിൻവിചാരംവിചാരംവിചാരം
 ക്ഷണംകൈവരട്ടേവരട്ടേവരട്ടേ
 ഗുണംഞാൻകൃതാത്മൻകൃതാത്മൻകൃതാ
 (തൻ
 വാദങ്ങളുടെ ആദ്യനാളിലായിട്ട്:-
 നിത്യംഗൗരവീതസേവനാർ
 സേവനാരായോക്ഷംകൂടി
 കൂടിച്ചേർക്കുംസൗഖ്യംസൗഖ്യം
 സൗഖ്യംവിപ്ലവംനാഥേ!നിത്യം.
 മാരാനകനുമിഥമാരാത്തിമേന്തുശുഭ-
 മാരാഗമപ്പൊരുമണി-
 ജ്ഞാതലഴംമഹിമയാരാലുമേവിഷമ-
 മാരാലശേഷമറിവാൻ
 പാരാത്തത്താനതിനുപോരാജ്ഞിലെന്തി
 പോരായ്മയുണ്ടുഗിരിഭേ! (വര
 നേരായിനിൻമിഴികൾനേരായിഞാൻ
 (പെട്ടകിൽ
 നേരായികാൽമഖിലം.
 ഇത് അന്തരാളപ്രാസഭ്രാന്തിയുണ്ടാക്കു

ന്ന ഒരു മാതിരിയിലാണ്. എന്നതന്നെ
 യല്ല മൂന്നാംപാദം യമകാന്തർഭൂതമായ
 അന്തരാളപ്രാസത്തന്നെയുമാണ്.
 പേന്തുസമസ്യയൊന്നിനു
 ചാതുര്യപൂരണമാലയും
 പാത്താൽപ്പദാനുപ്രാസത്തിൽ
 ചേർത്താണവയവാൻവഴി.
 ഒരു സമസ്യയ്ക്കു കേവലം ഒരു പൂരണം
 മാത്രമാണുള്ളതെങ്കിൽ പദാനുപ്രാസമാ
 കുന്നതല്ല. പല പൂരണങ്ങളും നിരപ്പെ
 ചേർക്കുന്നതു പദാനുപ്രാസമായി വിചാ
 രിക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ.
 സമസ്യ,
 "മലപ്പാമതികുലുണ്ടുവിശേഷശൃംഗമലം,"
 കളിച്ചുകിണറുണ്ടുമേൽപ്പട്ടവുമുണ്ടതിൻ
 മേലെയായ്
 തെളിഞ്ഞകയറാനാതിന്നരികിൽരണ്ടു
 കുടങ്ങളും
 മലയ്ക്കടുവെൻറമേലതുപതിഞ്ഞ
 മട്ടായിവെൺ
 മലപ്പാമതികുലുണ്ടതുവിശേഷ
 രമ്യസ്ഥലം.
 നിലാവുചൊരിയുന്നപൂമലരണിഞ്ഞ
 കാർക്കുന്തൽ,കുൻ-
 വിലാസമതിൽവീരനാമലർശരന്റെ
 യാജ്ഞാക്ഷരം
 വലിപ്പമിവയാൽപ്പെട്ടംശിവയുമായ്ശി
 വൻവെള്ളിമാ-

* വകുപ്പ് വകാരം കുറുക്കൽ വകാരം വകാരം.

സ്വാരജ്ഞംസാരമാം
സംസാരംകലതംശ്രുതിപ്പൊരുളിലേ..

സ്വാരംഗഹിതോതമോ
മിംസാരജ്ഞയുജ്ജയജ്ഞയുമരിം..

സാരമൃസാരാത്മമായ്

കിംസാരംബതചഞ്ചിടനാഗിരിജേ
സംസാരമിംസാരതേ!.

സാരജ്ഞന്മാർനിനയ്ക്കുന്നിഗമപദമൊ

സാരമേ!സാരമേദം (സ

കാരുണ്യത്തിന്റെവിത്തേന്തിനശിവനുടെ
വ്യാപ്തിവിതേ!സ്വവിതേ! (നോ

പാരംഭഃഖത്തിൽനില്ക്കുന്നടിയനുടെമ

വൃത്തിയേവൃത്തിയേറു (വേ

നോരീനിന്മേൽനടത്തിയ്ക്കുന്നമതിനശി

കൈതൊഴുന്നേൽതൊഴുന്നേൻ.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ, പദാനുപ്രാസങ്ങളിൽചിലേടത്തു ഭിന്നാത്മതാം കല്പിപ്പാനുവഴിയുണ്ട്. അങ്ങിനെകല്പിക്കുന്നപക്ഷം അതു പദയമകമായിട്ടു വിചാരിയ്ക്കേണമെന്നും പായാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അപ്പോൾ സ്ഥാനനിയമമുണ്ടെന്നു വിചരിപ്പാനും തരമുണ്ടാവാതിരിയ്ക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിനെ പദാനുപ്രാസമെന്നും, പദയമകമെന്നും, വാദപ്രിയന്മാർ തക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കട്ടെ.

സവ്യജ്ഞസവ്യസംസാരം..

സവ്യസ്വംസവ്യകാലവും

സവ്യഷമരജ്ജീടേ

സവ്യമംഗളമംഗളം.

പദാനുപ്രാസകാണ്ഡം കഴിഞ്ഞു.

‘ശബ്ദാലങ്കാരം’ അവസാനിച്ചു.

നിഘോഷം.

ഇക്കഴിഞ്ഞ എടവമാസം മുതൽ മാസംതോറും മംഗളോദയത്തിൽ തുടച്ചുയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്ന ‘ശബ്ദാലങ്കാരം’ ഇതാ ഈ മാസത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ കർത്താവായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ‘രസികരഞ്ജിനി’ പത്രാധിപരായിരിക്കുന്ന കാലത്തു, പണ്ഡിതശിരോമണിയായ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കേരളീയതമ്പുരാൻ വർകൾ (എം. എ) ഉണ്ടാക്കിയ ‘ഭാഷാഭൂഷണം’ എന്ന അലങ്കാരഗ്രന്ഥം കണ്ടിട്ട് ‘ഇതു വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. പ

ക്ഷേ ശബ്ദാലങ്കാരപ്രകരണം എനിക്കു ബോധിച്ചില്ല’ എന്നു പറയുകയുണ്ടായത്രെ. അതു കേട്ടപ്പോൾ ‘എന്നാലതാണ് ഇവിടത്തെ വകയായിട്ടുണ്ടാക്കുക’ എന്നു ചിലർ അപേക്ഷിച്ചപ്രകാരം അവിടുന്നുണ്ടാക്കിയതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതവിടുന്നു സ്വല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിർമ്മിച്ചതും, ഇതിലെ ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ മുഴുവൻ അവിടത്തെ സ്വന്തം വകയും ആകുന്നു.

ഇതിലെ വിഷയങ്ങളുടെ ഘടനയെപ്പറ്റിയൊ വിശദതയെപ്പറ്റിയോ ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഭംഗിയെക്കുറിച്ചോ വായ

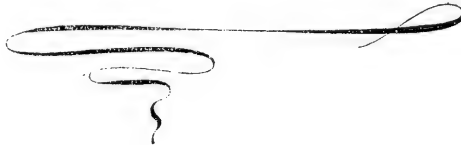
നക്കാരോട് ഒന്നും പായേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവിടുത്തെ കലഭേദവതയായ ശ്രീകൃഷ്ണഭാഗവതയുടെ പേരിൽ ഉള്ള ഭക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലത് അവിടുന്ന് മുമ്പുതന്നെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയും, ചിലതു തൽക്കണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയവയും, പലതും ഇടിക്കുകാർ പരിചിതങ്ങളുമാണ്. ദേവീസ്തവം എന്ന പേരിൽ മുമ്പാരു ലക്കം 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന പദ്യങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളവയാണ്. ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങളുടെ ജീവനായ അർത്ഥാത്മ്യത ഇതിലെ ശ്ലോകങ്ങളിലെല്ലാം കിടന്നു കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കുവാൻ തീർന്നു.

അന്നവിടുന്ന് ഒരു കളിയായുണ്ടാക്കി, സ്വന്തംകയ്യെഴുത്തത്തിൽ എഴുതി, 'മംഗളോദയ' വക വികാർദ്ദകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ആത്മസഹജമായ അനാസ്ഥയോടെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഈ ഉത്തമഗ്രന്ഥം ഇയ്യടയിൽ ഞങ്ങൾക്കു കണ്ടുകിട്ടുവാനിടയായപ്പോൾ 'ഇനിയിതു ചിതലിപ്പൊ മുതലായി മണ്ണിൽ പയിച്ചുപോകാ

തെ കഴിയട്ടെ' എന്നുവെച്ചു ഇങ്ങിനെ എടുത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ ആഭിയിൽ 'അലങ്കാരസംഗ്രഹം—ശബ്ദാലങ്കാരം' എന്നും, അവസാനത്തിൽ 'ശബ്ദാലങ്കാരം എന്ന പൂർവ്വാലംകഴിഞ്ഞു' എന്നും കൂടി എഴുതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്ന്, അവിടുന്ന് ശബ്ദാലങ്കാരപ്രകരണം മാത്രമല്ലാ മറ്റു പ്രകരണങ്ങളും എഴുതുവാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ഹൃദയം തോന്നിയിരിക്കുന്നു. ആ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുവാൻ പിന്നീടവിടുന്ന് ശ്രമിക്കാതെപോയതു മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യദോഷം എന്നേ പറയാൻ തോന്നുന്നുള്ളൂ.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ രഥബന്ധം, സപ്തബന്ധം മുതലായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ മാസികയിൽ ചേർക്കുവാൻ തരമാവാതെ വേരതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സമയത്തു അവകൂടി ചേർക്കുതാണ്.

മംഗളോദയപ്രവർത്തകന്മാർ,

മംഗളോദയം

ഫാൻ ന

പുസ്തകം ൧൦

തുലാം

ലക്ഷം ൭

മംഗളം

കറകലരുമിരുട്ടിൽപ്പെട്ടവട്ടംതിരിഞ്ഞി-
പ്പിറവിയിലടിഞ്ഞൊരിച്ചുറിഞ്ഞാൻകേണിടനേൻ
തിരമയിൽവഴികാട്ടിക്കാക്കുകെൻകണ്ണിൽവാഴ്ത്തും
മാവകലെയകരുംമാമാപ്പൊൻവിളക്കേ!

സന്മാർഗ്ഗം *

സന്മാർഗ്ഗമെന്നുള്ളതു, മനുഷ്യനുള്ള
ജീവിതരഹിതസാധാരണമായ ഒരു ഗു
ണമാണ്. ഇ
തരജീവികളു
ടെ ചേയുക
ളേയൊ പൂ
പാ ര ണേ ലേ
യൊ സംബ
ന്ധിച്ച പൂവ്വര
രിക്കേമ്പോൾ
സന്മാർഗ്ഗ മെ
ന്നൊ ദുഷ്ടാർഗ്ഗ
മെന്നൊ നാം

പരയാറില്ലല്ലോ. ഇത് എന്തുകൊണ്ടാ
ണെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗു
ണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള
ശക്തി മൃഗങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു
ള്ളതാണ് ഇതിനുള്ള കാരണം. ഇതരജീ
വികളുടെ പൂർവ്വാരങ്ങൾ കൈയും അർവ
ജ്ജ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൃഗബുദ്ധിയുടെ
അലംഘനീയമായ ആജ്ഞയുടെ അല്ലെ
ങ്കിൽ പ്രേരണയുടെ ഫലങ്ങളാണ്. ഇ
ത് ഒരു മാതിരി അന്ധശക്തിയാണെന്നു
വേണം പാപാൻ. എന്നാൽ മനുഷ്യനു
'വിശേഷബുദ്ധി' എന്നൊരു പ്രത്യേകശ

ബുദ്ധിവഴിയുൾപ്പെടെയുള്ളവയുടെ വാർഷികപരിശോധനയിൽ വായിച്ചുകൊൾവി.

ക്തി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൃഗബുദ്ധി കേവലം വികാരത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷ രൂപം മാത്രമാണ്. അതിന്റെ ഗതിയെ നിരോധിക്കുന്നതിനു വേറെ ശക്തിയൊന്നും ഈ വക ജീവികൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധിയെന്നുള്ളതു യുക്തികൊണ്ടും ആലോചനകൊണ്ടും വികാരങ്ങളെ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തിയാണ്. ഇത്രയും പാക്കത്തു സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്.

സന്മാർഗ്ഗം എന്നു വെച്ചാൽ സത്തായിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ന് അർത്ഥം കല്പിക്കാം. ഏതാൽ സത്തിന്നതെന്നും അസത്ത് ഇന്നതെന്നും എങ്ങിനെയാണ് തീർച്ചയാക്കുന്നത്? മനുഷ്യനിൽ 'മനസ്സാക്ഷി' എന്നൊ 'അന്തരാത്മാവെ'ന്നൊ 'അന്തരംഗ'മെന്നൊ പറയുന്ന ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ട്. ഇതു മനുഷ്യനിലുള്ള ഈശ്വരചൈതന്യം എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് സദസദൃശ്ശിമേതുവായി വർത്തിക്കുന്ന ശക്തി. ഈ ശക്തി എല്ലാ മനുഷ്യരിലും ഉണ്ടെങ്കിലും പലകാരണങ്ങൾ നിമിത്തം ചിലരിൽ അതു ദുഃഖമായും ചിലരിൽ അസ്സദമായും ചിലരിൽ ജഡമായും ഇരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗവിഷയത്തിൽ റാം കാണുന്ന ഭേദം ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ആകുന്നു. ഇപ്രകാരം സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ ആണെന്നാണ് പല മഹാത്മാക്കളേയും അഭിപ്രായം. മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം സന്മാർഗ്ഗമെന്നുള്ളതു സമുദായക്ഷേമസംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി മനുഷ്യർ തന്നെ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു

നിയമമാണെന്നാണ്. ഇവരുടെ പക്ഷപ്രകാരം മനുഷ്യക്ഷേമത്തിനുതക്കതായ സന്മാർഗ്ഗവും അപ്രകാരമല്ലാത്തതും ദുർമാർഗ്ഗവുമാണ് എന്നാകുന്നു. ഇരുളുരുളം തുമ്മിൽ ഉള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ്. അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെയോ ഉദ്ദേശ്യത്തെയോ ഫലത്തെയോ പഠരിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗലംഘനം സമുദായനിയമലംഘനം മാത്രമായിട്ടാണ് ഇവർ വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതു പാപമായിട്ടു ഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം സന്മാർഗ്ഗനിയമം എല്ലാ ദിക്കിലും ഒരുപോലെ ഇരിക്കണമെന്നില്ല. സമുദായസ്ഥിതിക്ക് അനുസരണമായിരുന്നാൽ മാത്രംമതി. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം, സന്മാർഗ്ഗനിയമം ശാസ്ത്രവും സാധാരണവും ആയിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ്. അത് ഒരിക്കലും ഭേദപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തതും ആകുന്നു. മതവും സന്മാർഗ്ഗവും തമ്മിൽ ഏറ്റവും അടുത്തതായ ഒരു സംബന്ധം ഉണ്ട്. എല്ലാ മതങ്ങളും സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതം വിശേഷിച്ചും സന്മാർഗ്ഗപ്രധാനമായ മതം തന്നെയാണ്. മനസ്സാക്ഷി അല്ലെങ്കിൽ അന്തരംഗം എന്നുള്ളതു മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഒരു ചിഹ്നശക്തിയാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു മനുഷ്യൻ ദൃഷ്ട്യുജ്ഞി ചെയ്യാൻ തുനിയുന്മുഖം വിരോധിയായും ചെയ്തതിൽ പിന്നെ മനസ്സിനു വലുതായ ശല്യം ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന് 'ഉള്ളിലെ ഉപദേഷ്ടാവ്' എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും സന്മാർഗ്ഗനിയമം ഒരു അമാനുഷശക്തിയാണ്.

സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കേരപ്പാടാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പരിശുദ്ധമായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ് ലോകകാര്യങ്ങൾ സകലവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന 'ദശാജ്ഞ' കളും ഭഗവൽഗീതയിൽ 'അഭയം സത്വ സംശുദ്ധിഃ' എന്നാരംഭിക്കുന്ന ദ്രോകളുടെ ഉൾ വിവരിയ്ക്കുന്ന സാത്വികസമ്പന്നതകളും സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

സന്മാർഗ്ഗനിയമം സമുദായസൃഷ്ടിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അത് ഓരോ സമുദായത്തിലും ഭിന്നരൂപമായി രിജ്യാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രായേണ സന്മാർഗ്ഗമൂലതത്വങ്ങൾ എല്ലാ സമുദായത്തിലും തുല്യങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. അസത്യം പറയുന്നതു നന്നെന്ന് ഒരു സമുദായവും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എങ്ങിനെ ഇരുന്നാലും അതു മനുഷ്യരുടെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടതായ കേരപ്പാടാണെന്നു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗനിയമം അനുസരിക്കേണ്ടത് എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും കർത്തവ്യകർമ്മമാകുന്നു. 'അഹിംസാപരമോധർമ്മഃ' എന്നുള്ള വാക്യത്തിൽ ഇഹലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ അവലംബിക്കേണ്ടതായ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ സന്മാർഗ്ഗാദർശം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ മഹദ്വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അറിഞ്ഞ് അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ പിന്നെ സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് അന്വേഷിച്ചു നടക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. അന്യന്റേയൊ അന്യജീവിയുടേയൊ മനസ്സിനൊ- ജീവനൊ- ദേഹത്തി-

നൊ- ഇഷ്ടവസ്തുവിനൊ, ശല്യമോ- ഉപദ്രവമോ- നാശമോ- ക്ഷയമോ ജനിപ്പിക്കാത്തവിധത്തിൽ നാം വിചാരിയ്ക്കുകയും പറയുകയും ഇരിയ്ക്കുകയും പ്രവർത്തിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നാൽ പിന്നെ സന്മാർഗ്ഗനിയമം വേറെ ഒന്നും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും ഇതിന്റെ അർത്ഥം ആലോചിച്ചറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നതിനു ശക്തിയും ജ്ഞാനവും മറ്റും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. അതു നിമിത്തമാണ് സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇതു ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സാധിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യനിലുള്ള സന്മാർഗ്ഗബുദ്ധി (Moral Sense) അല്ലെങ്കിൽ അന്തരിന്ദ്രിയത്തെ ദൃഢീകരിയ്ക്കുകയും ഉത്തേജിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ പിന്നെ അന്ത്യന്മാരിൽനിന്നൊ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നൊ ഉള്ള ഉപദേശം വേണ്ടിവരികയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യവും മുഖ്യപ്രവൃത്തിയും ഇതുതന്നെ ആണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ കണ്ണു തുറന്നാൽ അതിൽ ഖഗോലലോകവസ്തുക്കൾ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസമാകുന്ന അഞ്ചുനൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ടു ഉള്ളിലെ കണ്ണിനേയും തുറക്കുന്നതായാൽ അതിൽ സന്മാർഗ്ഗമൂലതത്വങ്ങൾ എല്ലാം പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞത്. ഇനി അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും മറ്റും സംബന്ധിച്ചു കാര്യം പറയണമെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗാനുഷ്ഠാനം സമുദായക്ഷേമ

ത്തിനും ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗ്ത്തിയും അത്യന്താവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. സമാഗ്തിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നേരെ മറിച്ചു ആകുന്നു. മനുഷ്യർ ജനനാൽ തന്നെ സ്വതന്ത്രജീവികളാണ്. ഭാരോത്തരം ജന്മാവകാശങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ അവകാശങ്ങളെ നാം പരസ്പരം സമ്മതിക്കുകയും മാനിക്കുകയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അന്യോന്യവിരോധത്തിനും കലഹത്തിനും ഇടയാകുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ആയാൽ സമുദായം എപ്പോഴും നടക്കുകയില്ല. പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലാത്ത സമുദായബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അസത്യവാദം, വഞ്ചന, മോഷണം, വ്യഭിചാരം, ഹിംസ മുതലായ സമാഗ്തിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയ ഈ അടിസ്ഥാനത്തെ ഉൽഖനനം ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൂടാതെ മനസ്സമാധാനത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമുദായജീവിതവും അസാധ്യമാകിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യർ പരസ്പരവിശ്വാസത്തോടും യോജിപ്പോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി വർത്തിച്ചാലല്ലാതെ ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗ്ത്തിയ്ക്കു ശ്രമിയ്ക്കുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു കലഹവും യുദ്ധവും മറ്റും ഉള്ള കാലത്തു പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലാത്തത്. സമുദായക്ഷേമത്തിന് അനുകൂലമായ സമാഗ്തിസ്ഥിതിയും സമാധാനവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുള്ള കാലത്താണ് എല്ലാ രാജ്യക്കാരും ഉൽക്കർഷ്ഠത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമാഗ്തിബോധം എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ബലവത്തായി ഉണ്ടായിരിയ്ക്കാൻ തരമില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണു രാജ്യങ്ങളിൽ ന്യായാസനങ്ങളു

ടേയും ദണ്ഡനിരീയുടേയും മറ്റും ആവശ്യം നേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. സമാഗ്തിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നാം ചിലപ്പോൾ 'മയ്യാദികേട്'നും 'കറാ'മെന്നും ചിലപ്പോൾ 'പാപ'മെന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധം ശിക്ഷാർത്ഥങ്ങളായിട്ടാണു വിചാരിച്ചുപെടുവരുന്നത്. ഇതു സമുദായശിക്ഷാരജശിക്ഷയെപ്പോലെ ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവിധം ഉണ്ട്. എന്നാൽ ശിക്ഷയെന്നു മാത്രം സമാഗ്തി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥസമാഗ്തികളാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. കർത്തവ്യകർമ്മമെന്നുള്ള ഏകനിയമത്തോടുകൂടി സമാഗ്തി അവലംബിച്ചു നടക്കുന്നവർ മാത്രമേ യഥാർത്ഥസമാഗ്തികളാകയുള്ളൂ. ശിക്ഷയെന്നു മൂന്നുങ്ങളും പ്രായേണ ചില പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നും വിരമിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കൂട്ടർ മൂഗ്രതൃപ്തന്മാരെന്നാണ്. ആഹാരാദിചതുഷ്ടയത്തെ മാത്രം 'അന്വേഷിച്ചു' നടക്കുന്നവർ മൂന്നുങ്ങളും 'മനന' ശീലമുള്ളവർ മനുഷ്യന്മാരാണ്. ലോകത്തിൽ ഗുണമെന്നും ദോഷമെന്നും രണ്ടു ഭിന്നവസ്തുക്കളുണ്ട്. ഇവയെ അനുസരിച്ചു സമാഗ്തിമെന്നും ദുഷ്ടന്മാരെന്നും രണ്ടുവഴികളും ഉണ്ട്. ഇവയെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു മനുഷ്യനു വിശേഷബുദ്ധിയും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബുദ്ധിഗുണത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ മൂഗ്രസാധാരണമായ ആവശ്യങ്ങളെ മാത്രം തേടി കദലിപ്പാക്കളിൽക്കൂടി ചരിക്കുന്നവർ മൂഗ്രങ്ങളേക്കാൾ നികൃഷ്ടജീവികളാണെന്നുവേണം പറയാൻ. സമാഗ്തിലക്ഷ്യം ലക്ഷ്യമാക്കി അധികവും കാമഭ്രാന്തരായവരാണ്. മോഹാദികളായ വികാരങ്ങളെ

ണനിമിത്തമാണു സംഭവിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടു ഈ വക വികാരങ്ങൾ തന്നെ ഭരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതെ താൻ അവയെ ഭരിക്കുന്നതിനാണു മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ബുദ്ധിശക്തിയും ആലോചനയും വിവേകവും കൊണ്ടു ഇവയെ അവസ്ഥാപനത്തിൽനിന്നും കവിത്തുപോകാതെ അടക്കിവെക്കേണ്ടതു എല്ലാവരുടേയും ചുമതലയാണ്. എന്നാൽ വികാരങ്ങൾക്കൊക്കെയും ഒരു വശീകരണശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു നാം പലപ്പോഴും മനസ്സാക്കിയുടേയും ബുദ്ധിയുടേയും ഉപദേശത്തെ കേൾക്കാതെ ഇവയുടെ ക്ഷണനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇതു മനസ്സാക്കി, ബുദ്ധിശക്തി ഇവകളെ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ദൃഢീകരിക്കുകയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷമാണ്. ഡാപ്പിൻ എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മതപ്രകാരം മനുഷ്യൻതന്നെ മൃഗങ്ങളുടെ ക്രമേണയുള്ള രൂപാന്തരപ്രാപ്തിയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇപ്പോഴും മനുഷ്യനിൽ മൃഗസമജങ്ങളായ പല സ്വഭാവങ്ങളും അവശേഷിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ടു. വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ഇല്ലാത്തവരിൽ ഇവ ബലവത്തായും ഉള്ളവരിൽ ശക്തികാത്തതും കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗപോഷണത്തിന് ആദ്യമായി വേണ്ടതു ഹൃദയവികാരങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കുവാനാണ്. ഇതാണു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം. വികാരങ്ങൾ മലിനങ്ങളായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സന്മാർഗ്ഗബോധം മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ കടന്നു സാധി

ക്കുന്നില്ലെന്നാണു പലരുടേയും അഭിപ്രായം. സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പ്രത്യേകം വേണമെന്നും പലർക്കും അഭിപ്രായം ഉണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ട്. ഒന്നാമതു വിദ്യാഭ്യാസം ഏറ്റവും ദൃഢഗതിയിലാണ് ഇപ്പോൾ നടത്തപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിയ്ക്കും ഹൃദയത്തിനും ആവശ്യമുള്ള പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. രണ്ടാമതു വിഷയങ്ങൾ കണക്കിലധികം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഒന്നിലും ദൃഢത സിദ്ധിക്കുവാൻ താമില്ലാതിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരിലും ഉപരിപ്ലവമായ ജ്ഞാനമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു. മൂന്നാമതു വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ സന്മാർഗ്ഗവിഷയത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നാലാമതു ഇപ്പോഴത്തെ രീതി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സൗകര്യങ്ങൾ നൽകുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതേയും പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ട്. ഇവയെ പരിഹരിച്ചാൽ മാത്രമേ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിക്കുള്ളൂ. അതിനാലാണു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം പ്രത്യേകമായി നടത്തണമെന്നു ഇപ്പോൾ ഒരു ബലമായ അഭിപ്രായമുള്ളത്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെ മനുഷ്യനിൽ ഉള്ള വിവിധശക്തികളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായിരിക്കെ 'സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസ'മെന്നൊന്നു വേറെ വേണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം ശരിയായി നടത്തുന്നതായാൽ സന്മാർഗ്ഗം അഥവാ സ്വഭാവശുദ്ധി അതിന്റെ ഫലമായിട്ടുതാനേ വന്നുകൊള്ളും. എങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വിശിഷ്ടനാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളാ

യിത്തീക്കുന്നതാണ്. സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങൾ ശാശ്വതങ്ങളും സർവ്വപ്രാപ്തങ്ങളും സർവ്വജനസാധാരണങ്ങളുമാണ്. അവയെ ഏതൊരു ഏറ്റവും മനുഷ്യക്കും അറിയാവുന്നതുമാകുന്നു. തന്മൂലം, കാമിയും, അസത്യവാദിയും, വഞ്ചകനും മാറ്റം തങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നറിയാം എന്നാൽ ഏതേതു വികാരങ്ങളുടെ പ്രോണനിമിത്തം അവർ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിന് ഇടയാകുന്നുവോ ആ വികാരങ്ങളെ അടക്കിവയ്ക്കുന്നതിനോ അവയുടെ ശക്തികുറയ്ക്കുന്നതിനോ വേണ്ടതായ ബുദ്ധിശക്തി അവക്കില്ലാത്തതിനാലാണു ഇവയ്ക്കു വശംപദന്മാരായി ഭവിക്കുന്നത്. ലോകത്തിൽ അനേകകോടി ജീവജാലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും നിശ്ചിതമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി മാത്രം ചരിക്കുന്നു. എന്നാൽ—വിശേഷബുദ്ധിശക്തിയുടേതനും സ്വതന്ത്രനുമായ മനുഷ്യൻ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ പഴിതൊരി നടക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതു എത്രയും ലജ്ജാവഹമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു തന്നിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന നാം എത്രമാത്രം കൃതഘ്നന്മാരായിത്തീരുന്നു!

സന്മാർഗ്ഗനിയമം ലോകം ഭട്ടക്കു കേണേയുള്ളൂ. എന്നാൽ പരിഷ്കാരം, വിദ്യാഭ്യാസം ഇവയുടെ നൃനാതിരേകം നിമിത്തവും പരിതസ്ഥിതിങ്ങളായ സംഗതികളുടെ സ്വഭാവം നിമിത്തവും രാജ്യങ്ങളും സമുദായങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ സമനിലയിലല്ലാ ഇരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ അല്പങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പ്രധാന അംശങ്ങളിൽ തു

ല്പത ഏതൊക്കെ കാണാതിരിക്കുകയില്ല. രാജ്യങ്ങളാകട്ടെ സമുദായങ്ങളാകട്ടെ സന്മാർഗ്ഗനിലവിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ അവയ്ക്കും പ്രായേണ അധഃപതനം സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നു രാജ്യചരിത്രങ്ങൾ ധാരാളം തെളിയിക്കുന്നു. 'റോമൻ' സാമ്രാജ്യം, 'മുഗൾ' സാമ്രാജ്യം ഇവയുടെ ക്ഷയത്തിനുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു അറിയാവുന്നതാണ്. സന്മാർഗ്ഗനിയമലംഘനത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങൾ എത്രയെന്നും അവ എത്ര വലുതാണെന്നും നമുക്കു ഇതിൽനിന്നും ഉൾക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്. ദുർമ്മാർഗ്ഗവലംബികൾ സമുദായശീർശത്തിലുള്ള വൃണങ്ങളാകുന്നു. കാലക്രമംകൊണ്ടു സമുദായശീർശം മുഴുവനും പഴുത്തു ജീണ്ണമാകുന്നതിനും ഇടയായേക്കാം. അതിനാൽ സന്മാർഗ്ഗസംരക്ഷണം ഏറ്റവും സമുദായങ്ങൾക്കും ഒരു ഗൗരവമേറിയ ചുമതലയായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഭാരതത്തക്കും ഭാരോ സമുദായങ്ങളും ഭാരോ രാജ്യങ്ങളും ഈ തത്വം അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണെന്നു നിബ്ബന്ധിക്കുന്നതു ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. സന്മാർഗ്ഗബീജങ്ങൾ വീട്ടിലും വിദ്യാലയത്തിലുമാണ് ആദ്യമായി വിതയ്ക്കേണ്ടത്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളാണല്ലോ അടുത്ത ഭാവിയ്ക്ക് ലോകചക്രത്തെ മുന്പോട്ടു ഉരുട്ടുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ.

ലോകത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗികൾ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെങ്കിൽ അതു ഇപ്പോൾ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയിൽ എത്തിയിരുന്നേനെ. എന്നാൽ ഇ

തു നീരെ അസാധ്യമായിട്ടുള്ള കാര്യം തന്നെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചിലർ ലോകചക്രത്തെ മുന്പോട്ടു തള്ളുമ്പോൾ മറ്റു ചിലർ അതിനെ പിന്നോട്ടു തള്ളുന്നുണ്ട്. ശക്തി കൂടുന്നവർ ഒടുവിൽ വിജയം പ്രാപിക്കും. സന്മാർഗ്ഗികർ ലോകനിയമത്തിനു അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവരുടെ കൈതന്നെ കേറി നിൽക്കുമെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻ വകയുണ്ട്. ലോകത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കാണുകയാണ് വിദ്വാദ്യോസത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗനിയമപ്രചാരത്തിനു സർവ്വപ്രധാനമായ ഉപകരണം ഇതൊന്നു മാത്രമാണെന്നു സദാനാം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. സമുദായങ്ങളുടേയും സമുദായാംഗങ്ങളുടേയും ഭക്ഷണത്തിനും ഉൽക്കഷ്ണത്തിനും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽക്കൃതിയ്ക്കും സന്മാർഗ്ഗം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകുകൊണ്ടു നാം

ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സത്തുകൾ അവലംബിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം എന്താണ്? നമ്മുടെ മതോപദേശാക്കാരർ കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം എന്ത്? ഈശ്വരാംശമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി നിദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം എന്ത്? സമുദായക്ഷേമത്തിന്നുതക്ക മാർഗ്ഗം എന്ത്? മനസ്സുമാധനത്തെ നൽകുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതുമായ മാർഗ്ഗം എന്ത്? മനുഷ്യമുദയത്തെ ശുചീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം എന്ത്? അഹിംസയാകുന്ന പാമധ്യമത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ത്? ലോകത്തിൽ വിജയം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ത്? ശാശ്വതവും സർവ്വവ്യാപ്തവുമായ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം എന്ത്? മനുഷ്യജന്മത്തെ പാവനമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ത്? പാപഹരിതമായ മാർഗ്ഗം എന്ത്? ഇതുതന്നെയാണ് 'സന്മാർഗ്ഗം.' ഇതാണ് നാം അനുവർത്തിക്കേണ്ടതായ ഏകമാർഗ്ഗം.

ആർ. ഈശ്വരവിജ്ഞാബി. എ.

മതവും ഈശ്വരവിശ്വാസവും

മതവും ഈശ്വരവിശ്വാസവും തമ്മിൽ സാരമായ സംബന്ധമുണ്ട്. - എന്താൽ ഓരോരുടെ മതംമാത്രം നോക്കിട്ട് അയാളുടെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മതം മനുഷ്യന്റെ പശ്ചാത്താപകാലങ്ങളാകുന്ന പുരുഷാത്മങ്ങളുടെ സാധിക്കുന്നതിൽ ചില ചുരുക്കങ്ങൾ ചെയ്ത്, പരമമായ പദത്തെ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള വഴിയെ ഉപദേശിക്കുന്നു;

അതു നിയതമാകുന്നു. ഈശ്വരവിശ്വാസമാകട്ടെ ജനനകാലത്തേയും മാതാപിതാക്കന്മാരേയും പാരമ്പര്യത്തേയും പൂർവ്വവാസനയേയും അനുസരിച്ചിരിക്കും; അതു നിയതമല്ലതാനും. ഓരോരുടെ മതം ഏതെന്നറിവാൻ അയാളുടേയും വംശത്തിന്റെയും പൂർവ്വന്മാരുടേയും ചരിത്രം നോക്കിയാൽ മതി. അയാളുടെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെ— അയാൾ ഈശ്വരനെ എത്ര നിലയിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു

എന്നതിനെ—അറിവാൻകൂട്ടെ അയാൾ സ്വന്തമായി ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനകളേയോ, ഈശ്വരവിഷയമായി അയാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവങ്ങളേയോ തന്നെ ആധാരമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

ജഗൽഗുരുവായ സാക്ഷാൽ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ അദ്വൈതമതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനാണല്ലോ. ആ ലോകഗുരു ദൈവമതത്തിന്റെ രഹസ്യരോധിയുമാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു ശിവന്റെ നേരെ പ്രത്യേകമായ ഒരു ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. നോക്കുക:—

‘ചിനാകിനി പ്രാണഭൂതാം പ്രണായകേ ജനാദ്വന്ദോ ജഗദന്തരാത്മനി ന വസ്തുഭേദപ്രതിവത്തിരസ്തിമേ തഥാപി ചേതസ്തരണേനശേഖരേ.’
(ആചാര്യസ്വാമികൾ)

അർത്ഥം:— ചിനാകയാരിയായ ഭഗവാൻ (ശിവൻ) പ്രാണികളുടെയെല്ലാം നാഥനാണ്. ജനാദ്വന്ദവൻ (വിഷ്ണു) ജഗത്തുകളുടെ അന്തർഭൂമിയുമാണ്. ഇവർ രണ്ടുപേരും ഭിന്നവസ്തുക്കളാണെന്നുള്ള വിചാരം എനിക്കില്ല. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സ്, ബാലചന്ദ്രനെ മുടിയിലണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദേവനിൽ (ശിവനിൽ) ആണു രമിക്കുന്നത്.

കൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതകന്താവായ ശ്രീലീലാഗുരുക്കയോഗീന്ദ്രൻ ജന്മനാ ഒരു ശൈവനായിരുന്നു. താൻ ശൈവനാണെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ആ ഭക്തശിരോമണി വിഷ്ണുഭക്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിയെ അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക:—

‘ശൈവായയംനഖലുതരൂപിചാരണീയം പഞ്ചാക്ഷരീജവപരാന്തിതരാംതഥാപി ചേതോമദീയമതസീകസുമാവഭാസം സ്മേരാനനംസ്മരതിഗോപവധുകിശോരം’
(ലീലാഗുരുക്കയോഗീന്ദ്രൻ)

അർത്ഥം:— ഞങ്ങൾ ശൈവന്മാർ തന്നെ. അതിനെപ്പറ്റി സംശയിപ്പാനില്ല. പഞ്ചാക്ഷരം ജപിക്കുന്നവരുമാണ്. എന്നാലും എന്റെ മനസ്സ് കായാന്യവിന തുല്യമായ നിരന്തോടും മനസ്സിതാർദ്രമായ മുഖത്തോടുംകൂടിയ ആ ഗോപബാലനെയാകുന്നു സ്മരിക്കുന്നത്.

കാളിദാസർ ശൈവനാണെന്നാണു കേൾവി. പേരിൽനിന്നുതന്നെ ദേവീഭക്തനാണെന്നു വരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം ദൈവത്തിലായിരുന്നില്ല. വൃദ്ധന്മാരെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണു, രുദ്രൻ എന്നു ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മൂത്തികൾ മൂന്നും ഒന്നുതന്നെ എന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. നോക്കുക:—

‘ഏകൈവമൂത്തിബ്ബിഭിദേത്രീധാസം സാമാന്യമേഷാംപ്രഥമാവരതാം വിഷ്ണോർമംസ്സുസ്മരതികേദാചി-
ദേധാസ്സയോസ്സാവചിധാതരാദ്യൈ.’
(കാളിദാസർ)

അർത്ഥം:— മൂത്തി ഒന്നേയുള്ളു. അതുതന്നെ മൂന്നായിത്തിരിഞ്ഞതാണ്. ഈ മൂന്നുപേരും (ത്രിമൂത്തികൾക്ക്) ജ്യേഷ്ഠനജ്ഞതം സമമാണ്. ചിലപ്പോൾ വിഷ്ണുവിന്നു ശിവൻ ജ്യേഷ്ഠനാവും; മറ്റു ചിലപ്പോൾ വിഷ്ണു ശിവന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാവാവും; ചില സമയത്തു ബ്രഹ്മാവി് വിഷ്ണുവിന്റെയും ശിവന്റെയും ജ്യേഷ്ഠനായിരിക്കും; പേറെ ചില സമയത്തു വിഷ്ണുവും ശിവനും ബ്രഹ്മാവിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരായിരിക്കും.

കെ. വി. എം.

പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരം.

(ജപ്പാനെ നോക്കി പറയുന്നത്.)

ഒരൊറ്റ രാത്രികൊണ്ടു പ്രാചീന ചാരങ്ങളെയെല്ലാം അഴിച്ചുകളഞ്ഞ്, ജപ്പാൻ പുണ്ണിജയഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു ലോകം അത്ഭുതത്തോടുകൂടിയാണ് നോക്കിയിരിക്കുന്നത്. പുതുതായി ഒരു ഗൃഹം പതുക്കെപ്പതുക്കെ, സാവധാനം കെട്ടിയുയർന്നുതുപോലെ യല്ലാതെ, പുതിയൊരു വസ്ത്രം പഴയ വസ്ത്രത്തെ മാറിക്കളഞ്ഞ് അപ്പോൾതന്നെ എടുത്തുടക്കുന്നതുപോലെ അത്രയും വേഗത്തിലാണ് ജപ്പാനുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ ഉയർച്ച. കാലാനുകൂലതയാലോ, കാലപരിണാമത്താലോ അനുഭവപ്പെടുന്ന യെയും, സ്നേഹം, യൗവനത്തിലുപ്, ശക്തിപരപ്പ് എന്നീഭാവങ്ങളുടെ രൂപീകരണമാണ് ഈ അഭിവൃദ്ധിയെന്നു ജപ്പാൻ കാണിക്കുന്നു. ഈ സംഭവം ലോകചരിത്രത്തിലെ കേവലം വിനോദകരമായ ഒരു പ്രായമാണെന്നും, കാലത്തിന്റെ കാര്യകാരണബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു കളിയാണെന്നും, രൂപപരിഷ്ക്കരണവും പണ്ണമനോജ്ഞതയും തികഞ്ഞതാണെങ്കിലും അന്തർഭാഗം ശുദ്ധശുദ്ധമായുള്ള നീർപ്പോളപോലെയൊണെന്നും ആദ്യകാലത്തു ലോകം സംശയിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്നിൽ ലയിച്ചുകിടന്ന രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ശക്തിപ്രഭം ഇത്തരത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമാവണം വെളിപ്പെട്ടതു താല്പര്യകരമായ ഒരു

തുതസംഭവമല്ലെന്നും, അദ്വൈതമായിക്കിടന്നിരുന്ന ആ ശക്തി കാലയോഗത്തിനു വാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്, ഇനി മേൽ വിസ്മൃതിയിൽ മറഞ്ഞുപോകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്രയേറെ സുസ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും ജപ്പാൻ നിസ്തർക്കം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജപ്പാൻ ഒരു കാലത്തിൽ പ്രാചീനവും അർദ്ധപ്രാചീനവുമായ സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഒരുപോലെ തന്നെ കൈക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഭവത്തിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രഹസ്യം. പൗരസ്ത്യഭൂഖണ്ഡത്തിലെ പൗരാണികമായ നാഗരികസമ്പത്ത് ജപ്പാനിൽ അസ്താനം നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനെ, അയാന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തിൽനിന്നുതന്നെ അനശ്വരമായ ഗുണവൈഭവത്തേയും അധികാരശ്രേഷ്ഠതയേയും അന്വേഷിപ്പാനായി പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, നഷ്ടകഷ്ടങ്ങളിലും ആവൽക്കാലങ്ങളിലും സമാധാനം നൽകുകയും, സ്വാർത്ഥാവത്തിൽനിന്നുക്കുറി പരാത്ഥം ആത്മത്യാഗം ചെയ്യാൻകൂടിയും സന്നദ്ധനാക്കുകയും, മനുഷ്യജനലാഭത്തിൽ അനുകൂലം ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്ന അസംഖ്യങ്ങളായ കടമകളെ സസന്തോഷം നിർവ്വഹിപ്പിക്കുകയും, അനിവൃതമായ സർവ്വവസ്തുക്കളിലും ആ നിത്യാനന്ദത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും, ഈ പ്രവഞ്ചം ആകമാനം മനുഷ്യ

* സർ. രവിന്ദ്രനാഥ് ടാഗോറിന്റെ ഒരു പന്യാസം.

മനോയന്ത്രത്തിനു കീഴ് പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മഹാശക്തിയാൽ പരിപൂർണ്ണമാണെന്ന വാസ്തവത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നാണ് ആ പ്രാചീനനാഗരികസമ്പത്ത്. ഈ അനുഭവങ്ങളാൽ ജപ്പാൻ പൗരസ്ത്യദേശത്തിൽ ഒരു ചെന്താമരയെന്നപോലെ നൈസർഗ്ഗികമായ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടി ഉയന്നു വിരിഞ്ഞു വിളങ്ങി, ഏറ്റവും ആഴത്തിലായുള്ള തന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തിൽ വേരൂന്നി ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നു.

പുരാതനമാമാത്മ്യം പൂണ്ട പൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ ഭാഗനക്ഷിടമായ ജപ്പാൻ ആധുനികമായ സമൂഹസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ഒട്ടും അടയെടുപ്പൊതെ സ്വായത്തമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീനാചാരങ്ങളിൽ ഭൗതികസൗഖ്യവലയുടെ കണ്ണികളായി തുച്ഛങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളെ നിശ്ശേഷം നീക്കിക്കളഞ്ഞ്, സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളെ അനുകൂലമായി അടക്കിവെക്കുന്നതിലും കൃത്യനിഷ്ഠയിലുമാണ് യഥാർത്ഥക്ഷേമത്തിന്റെ കിടപ്പെന്നറിഞ്ഞ് ആ വഴിക്കു ചെല്ലുകയാലാണ് ജപ്പാന്റെ ധൈര്യം വെളിപ്പെട്ടത്. ഇന്നത്തെ കാലഗതിക്കനുസരിച്ച്, ആധുനികനാഗരികസംബന്ധമായ എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളേയും ജപ്പാൻ നിറഞ്ഞ വിശ്വാസത്തോടും തികഞ്ഞ സാമത്യത്തോടും കൂടി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിലെ മറ്റു രാജ്യക്കാൽ അഭിവൃദ്ധിക്കായി സധൈര്യം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു പ്രോത്സാഹപ്രദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണ്, പൗരസ്ത്യദേശത്തിൽ പൗരാണികമായുള്ള ആ ജീവനും ശക്തിയും കൊടുത്തെ തന്നെ ഇന്നും

നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നു വെളിപ്പെടുവാൻ മാറ്റുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതും. നമ്മുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി നാം ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്, നമ്മെ മൃദീകരിക്കുന്ന മാലിന്യത്തെ നിശ്ശേഷം അകറ്റിക്കളയുക എന്നു. നിരന്തരമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമഹാനദിയിൽ നാം നിലതെറി വീണു കുടുങ്ങിപ്പോകാതെ സധൈര്യം നീന്തിക്കയാണാം. നമുക്കുള്ള പ്രാചീനമഹത്ത്വത്തെ കേവലം വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു വെളിക്കു വിട്ടുകളയുന്നതിൽ നിന്നു ഫലമൊന്നുമുണ്ടാവാറില്ലെന്നും, ആധുനികധർമ്മങ്ങളൊക്കെയും യഥാവിധി നിർവ്വഹിച്ച വിജയം നേടുകയാണ് ഇന്നത്തെ സുഖജീവിതകവാടോൽഘാടനക്രിയയെന്നും നാം ജപ്പാനെ നോക്കി പഠിച്ചുനോക്കുകയും വേണം.

ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ ആദർശമെന്തെന്നറിഞ്ഞു നാം അതിനഭിമുഖമായി ചെല്ലുമ്പോൾ, കാലം എന്ന ദ്വാരപാലകനോട് അവന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം അതാതിന്നൊത്തവണ്ണം മറുപടി പറഞ്ഞു മടക്കുകയാണ് നാശത്തിൽ നിന്നു തെറി മാറുന്നതിന് ഒരേവഴി. നമ്മുടെ പുരാതനനാഗരികബീജത്തിൽ ഇന്നും പ്രാണശക്തി തികഞ്ഞതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനെ ആധുനികജീവിതനിലത്തിൽ നട്ടുക മാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടതായുള്ളവെന്നും താൻ കണ്ടുപിടിച്ച രഹസ്യം ജപ്പാൻ ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായങ്ങളെ അന്തേധിയം നടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ജപ്പാൻ ഇന്നു ഈ സ്ഥിതിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നതെന്ന പ്രസ്താവത്തെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നി

പ്രാണശക്തിയെ നമുക്കു നടിച്ച് കാണിപ്പാൻ കഴിയുമോ? വാസ്തവത്തിൽ, വെറും നാട്ടും, ജന്മനാ സിദ്ധിച്ച ജീവിതഭാവത്തെ, നശിപ്പിച്ച് എന്തൊക്കെ പ്രകാരത്തിലുള്ള മനുപ്രകൃതിയെ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലുള്ള ശരീരപ്രകൃതികൊണ്ടു മൂടിയ മട്ടിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ താമ്രമാറാക്കിക്കളയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

കൈയും പൗരസ്ത്യഭാവത്തിൽത്തന്നെയിരിക്കണമെന്നുവെച്ച്, സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കായി യൂറോപ്പിനെപ്പോലെ പുതിയതരം യുദ്ധസാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ജപ്പാൻ ശ്രദ്ധവെക്കാതിരിക്കേണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതു സ്വകീയസംരക്ഷണത്തിനു പര്യാപ്തമായുള്ള സീമയിൽനിന്ന് കരിക്കലും കവിഞ്ഞുപോയ്ക്കൂടാ. വാസ്തവത്തിൽ, യഥാർത്ഥമായ ശക്തി ഇത്തരം ആയുധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചതല്ല എന്നും, ആ ആയുധങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നും ജപ്പാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആന്തരസുഖം അസ്കമിച്ചുപോയാലും അധികാരശക്തി അധഃപതിക്കരുതെന്നു കരുതി ആയുധബലത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ ആരംഭിച്ചാൽ അതിൽനിന്ന് അപരന്മാരെക്കാൾ അവനവന്നാണ് അധികം ആപത്തുണ്ടാകുകയെന്നും ആ ദേശം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു തന്നെ.

ജീവികൾക്കൊക്കെയും എളുപ്പത്തിൽ ജീവഹാനി നേരിടാകയാൽ, ജീവസംരക്ഷണത്തിനു പ്രകൃതി തന്നെ വേണ്ടത്തക്ക എപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടു. ദൈവികമായ സാധനങ്ങൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ആവരണത്തിനു

ഉള്ളിൽ ജീവനെ അടച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതായതു, ഈ ശരീരം ജീവനാണെന്നുണ്ടു പ്രകൃതി തന്നെ നിമ്മിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള ദൃഢതമമായ ദുർഗ്ഗമാണ്. കാലോചിതമായ വളർച്ചയ്ക്കു തക്കവണ്ണമാണ് ശരീരം ഘടന. മനുഷ്യനുള്ള സർവ്വബലവും ജീവനോടു സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു സ്വന്തം അന്തരംഗത്തിൽത്തന്നെയാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആയുധങ്ങളാവാട്ടെ, നിജ്ജീവപദാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു നിമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. പ്രകൃത്യാ സിദ്ധിച്ച രക്ഷയും ബലവുംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ആയുധബലത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആ ആയുധങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ആപത്തു തനിക്കുതന്നെ ബാധകമാവാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചന്ത്രേകം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കായി ആയുധവഗ്ഗ്വത്തൊക്കെണ്ടു നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഇടുങ്ങിയ ആവരണത്തിനുള്ളിൽ തന്റെ ശരീരത്തെ കടുക്കി മറച്ചുവെക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ, അവൻ തന്നെത്താനറിയാതെ ഒട്ടൊട്ടായി ചെയ്യുവാനുണ്ടു അത്യാപത്താണ്. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം തങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തിനിത്തി സർവ്വാധികാരവും തങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, പലപക്ഷമായി പുതിയ പുതിയ ഭാരങ്ങൾ ഒന്നിന്നൊന്നു വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിപ്പിച്ച്, ആ ഭാരമെല്ലാം തങ്ങൾ തന്നെ ചുമന്നു മനുഷ്യഭാവത്തെ ചതച്ചുകളഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭയങ്കരമായ ആ അത്യാപത്തിലേക്കാണ് പാശ്ചാത്യർ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു വാസ്തവത്തെ, ജപ്പാൻ ലോകനീതിപ്രകാശത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു നോക്കിക്കണ്ടറിയേണ്ടതാണ്.

ഇപ്പോൾ ജപ്പാനിൽ നാൾക്കുനാൾ

വളരെ പരന്നുവരുന്ന പാശ്ചാത്യബാപ്റ്റിസ്റ്റ് പരിഷ്കാരഭാവം സ്വന്തം സുഖത്തിന്റെയൊ ബലത്തിന്റെയൊ ഉറപ്പിനും വളർച്ചക്കും അനുഗ്രഹമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ അനുകരണഭ്രമത്തിന്റെ ഫലം, ജപ്പാന്റെ സ്വാഭാവികമായുള്ള സ്ഥിതിക്കു പാഴുപുഴു മടായിത്തീർന്ന്, ആ സ്ഥിതിയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായത്. ഈ വാസ്തവം ജപ്പാൻ, ക്രമേണ തന്നെത്തന്നെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും. ഇന്നത്തെ ജപ്പാൻകാർ ബാല്യം മുതൽക്കു അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന സ്വാഭാവികമായുള്ള വിദേശീയാചാരങ്ങൾ, ഒട്ടേറെ ജപ്പാന്റെ സ്വന്തം ഭാവത്തെ പാടെ മൂടിമറച്ചു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞേക്കാമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. പുരോഗമനമുള്ളതല്ലെല്ലാം വിസ്മയിച്ച്, പ്രാചീനഗമത്തിൽനിന്നുള്ള ഉറവിടെ ഈ പരിഷ്കാരംകൊണ്ട് അടച്ചുകളയുന്നതായാൽ, ജപ്പാന്റെ ശക്തിക്കും ബുദ്ധിക്ക് സൗന്ദര്യത്തിനും കാരണഭൂതമായിരിക്കുന്ന ജീവനടി നിജജലമായിത്തീർന്നു വാറിവരണ്ടു പോയ്ക്കളയും.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരസമ്പ്രദായങ്ങളെ അതേവിധം അഭിനയിച്ചു ശീലിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഏറ്റവും ആപൽകരമായിട്ടുള്ളതാണ്, ആ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അന്തർഭാവത്തെ സ്വായത്തമാക്കി വെക്കുവാനുള്ള ശ്രമം. ജപ്പാനിലെ പ്രാചീനാചാരങ്ങൾ നവീനരാജ്യതന്ത്രപ്രവാഹത്താൽ നിശ്ശേഷം മറഞ്ഞുപോയിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജപ്പാൻകാർ അവരുടെ ആത്മീയധർമ്മങ്ങളെക്കൂടിയും വിസ്മരിക്കുമാറു രാജാർഗ്ഗവിനോദലാലസനാ

രായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ എങ്ങിനെ തുലഞ്ഞുപോയാലും തൻകാര്യം ശരിക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവൻ മാത്രമേ ലോകരംഗത്തിൽ ശോഭിക്കുകയുള്ളുവെന്നു സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിപ്രമാണത്തെ, ജപ്പാൻ തന്റെ ആധുനിക ചരിത്രമർമ്മ്യത്തിന്റെ ദ്വാരകവാടത്തിൽ തെളിവാക്കി എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് കാണുന്നത്. അന്ധതയാൽ, താൻ സ്ഥിരപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളെ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്ന അന്ധന്റെ ജീവിതപ്രമാണമാണിത്. എന്നാൽ, അന്യന്റെ നേരെ വിട്ടുനോക്കി തന്നിൽത്തന്നെ തിരിയെ വന്നുചേരുവാൻ തക്കവണ്ണം പരസ്പരബന്ധത്തോടുകൂടിയാണ് മനുഷ്യസമുദായസൃഷ്ടിയെന്ന തത്ത്വം സാധാരണക്കാർക്കു കൂടിയും അല്പം ബുദ്ധിചെലുത്തിയാൽത്തന്നെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നാണ്. പരക്കേമത്തെ സ്വന്തം ക്ഷേമമായി ഗണിക്കുകയെന്നതു മനുഷ്യജന്മം കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതായുള്ള മഹത്തായ ധർമ്മമാണെന്നതാണ് മനുഷ്യർ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്ത്വങ്ങളിൽ മുഖ്യമായത്. ഈ തത്ത്വം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണാവുന്നതാണ്. ഇതും ഇതുപോലെ വേറെയുമുള്ള ധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു സ്വദേശഭിമാനമെന്നു മാത്രം സമ്പ്രദായം അഭ്യസിച്ചുവരുന്ന ജനസമുദായം, പെട്ടെന്നു ഭയങ്കരവും അഗാധവുമായ നാശത്തിൽ ചെന്നു വീഴുകയേ ചെയ്യുകയുള്ളൂ. മുൻകാലങ്ങളിൽ വിദേശക്രമങ്ങളും, യുദ്ധങ്ങളും, അന്ധതയേയും ദുരാര്യതയേയും ആദരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള യു

കുറിശ്ശായങ്ങളും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ സൈന്യവാനും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇവയൊന്നും ബഹുജനങ്ങളുടെ ആനന്ദഭാവത്തെ ബാധിക്കുന്നതിന് ശക്തമായിരുന്നില്ല. ഈ വക പ്രാപഞ്ചികവിനോദങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും പ്രവേശിച്ചുകൂടാത്ത ജനങ്ങൾ ഒരു മനസ്സായി വിശ്വസിച്ചു പിന്മാറിത്തന്നെ നിന്നു. ചില ദുരാത്മക്കളിൽനിന്നു പോലുമായി ഉത്ഭവിച്ച മേല്പടി കിന്ദ്രകൃത്യങ്ങളുടെ ഫലമായുണ്ടായ അനഭവങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗമായ പാപത്തെ നിരസിച്ചു, മറ്റൊരു ഭാഗമായ സുഖവാസസൗകര്യത്തെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയാണ് ബഹുജനങ്ങൾ ചെയ്തത്. ജനങ്ങളുടെ ഈ സുസ്ഥിരഭാവംകൊണ്ടു രാജഭക്തിയും, സ്വാതന്ത്ര്യവിശ്വാസവും, ന്യായത്തിലും ധർമ്മത്തിലും ശ്രദ്ധയും, ആപത്തിലും മരണത്തിലും ധൈര്യവും ഈ രാജ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു തന്നെ വന്നു. ആക്രമണശീലന്മാരായ രാജാക്കന്മാരായും, രണശൂരന്മാരായ മഹാരഥന്മാരായും വഴിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട രാജ്യഭരണക്രമത്താൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസസന്ധിയ്ക്കുതന്നെ വിചാരഗതിക്കൊ കൂടാത്തതൊരു ഇളക്കത്തോ മറ്റോമോ പാറ്റകളുണ്ടായില്ല.

പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി വിഷയത്തെപ്പറ്റി സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെയും പാശ്ചാത്യരിൽ ഒരു വക ഭീതിഭാവം ഏറാക്കുവാൻ സ്പർശിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതാണ്. ഇതിന്നു കാരണമെന്ത്? ഇന്നേവരെ നവനവമായി മാറി മാറിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളൊന്നൊന്നും പ്രസവിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്ന

ഫലങ്ങളധികവും സുഖാനുഭവത്തിന് ഉചിതങ്ങളല്ലെന്ന് അവർക്കു തന്നെ അറിയാം. തങ്ങളുടെ ഈ പരിഷ്കാരനരകത്തിന്റെ ബാഹ്യാംശംബരങ്ങൾ കണ്ട് പൗരസ്ത്യർ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുവരെക്കും പാശ്ചാത്യർക്ക് അന്തസ്സം അധികാരവും കൈവിടാതെ കഴിക്കാം. പാശ്ചാത്യദേശത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന നാഗരികവിശ്വാസത്തിന്റെയെല്ലാം ഒരു ഉദ്ദേശ്യം പണക്കിടിയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി മറ്റൊരു വിട്ടുകൊടുക്കാതെ വെക്കണമെന്നതാണ്. അവിടുത്തെ ആയുധശാലകളും രാജ്യഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തെത്തന്നെ ആധാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ദുർദ്ദൃഷ്ടതയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനായി ഏല്പിട്ടത്തിയിരിക്കുന്ന ബാഹ്യാംശങ്ങളും ദുർവ്യാനനുഭവങ്ങളുമെല്ലാം പാശ്ചാത്യരെ ഐശ്വര്യമാഗ്നത്തിൽ കൂടി പ്രതിഭയമായ പാതാളത്തിലേക്കാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത്. പാശ്ചാത്യർ ലോകത്തിലേക്ക് ഇറക്കിവിട്ടിരിക്കുന്ന ഭയങ്കര പിശാചികകൾ, ഭട്ടക്കും തിരിയെ വന്ന് അവരെത്തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അവർക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും പോരാത്തതല്ലായ ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതായി വരുന്നു. സമാധാനത്തിന്റെ മറ്റൊരു പോലും ഏല്പാതെ, ആട്ടിൻ അന്യക്കായി ചെയ്ത് ഭട്ടക്കും തങ്ങളുടേതെന്നു തിരിച്ചു കിട്ടുന്ന ആപത്തുകൾക്കിടയിലാണ് പാശ്ചാത്യനാഗരികപാതത്തിന്റെ നില്പ്. അപർരാജ്യതന്ത്രപിശാചികയെ ആരാധിക്കുവാനായി അന്യരാജ്യങ്ങളെ ബലികൊടുത്ത് അവയുടെ മാംസത്തെ മതിയാകുംവരെതിന്നതിന്നു മറിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഈ

മാംസം കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ദുഷിച്ചുപോയിട്ട്, അതു ഭക്ഷിച്ചവരെക്കൂടിയും നശിപ്പിച്ചുകൂടിയും. കാരുണ്യം, ശൌര്യം, സ്വാഭിമാനം, സൌന്ദര്യം, സാമത്വം എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ജപ്പാനും പൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, യൂറോപ്പിലെപ്പോലെ, പരാക്രമണങ്ങളെന്ന വേട്ടനായ്ക്കളെ പരസങ്കടങ്ങളെന്ന ആഹാരം കൊടുത്ത് ജപ്പാനിലും വളർത്തുവാൻ കഴിയുമെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നവരെയും ജപ്പാൻകാരെപ്പറ്റി പാശ്ചാത്യർക്കു പുച്ഛംതന്നെയായിരുന്നു. ഈ മനോജ്ഞമായ ഭൂതലത്തിൽ യുദ്ധനരകാഗ്നിയെ ആവശ്യംപോലെ വാരി വിതറുന്നതിനും, കൊള്ള, കൊല, സ്ത്രീദുഷണം എന്നീ ദുരാചാരങ്ങൾ കോടുകൂടാതെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ജപ്പാനും സാമത്വമുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോഴാണ് യൂറോപ്പ് ജപ്പാനെ സമഭാവത്തിൽ കരുതുവാൻ തുടങ്ങിയത്. മനുഷ്യമനസ്സു സങ്കുചിതമായിരുന്ന ഏറാവും പ്രാചീനകാലത്തിൽ, തങ്ങൾക്കു ദോഷം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു വസ്തുവിനെയും ജനങ്ങൾ ഭയംനിമിത്തം ആരാധിക്കുക പതിവായിരുന്നു; ഇതു മനുഷ്യരുടെ ഉൽകൃഷ്ടഭാവമെന്നു ഗണിക്കാമോ? പല ആറാണ്ടുകളായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാഗരികത്വത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചിട്ടും, രാത്രികാലങ്ങളിൽ പട്ടിണിയാൽ ഉഴന്നു തിരിയുന്ന മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ രക്തപ്പിത്തം ഒന്നിന്നൊന്നു ഭയപ്പെടുകയും, പരമഹിംസയ്ക്കോസ്വരക്ഷയ്ക്കോ വേണ്ടി മാത്രം ഐക്യം ഭാവിക്കുകയും, വാണിജ്യസമ്പ്രദായത്തെയും രാജാമംഗലത്തിനേയും ശൂന്യമായി മാറ്റിവെക്കുകയും സംഘത്തിൽ നിന്നു പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞു നില്ക്കു

വിളിക്കുന്ന നായ്ക്കളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു ക്ഷമാനായി അവയ്ക്കു പാശരീരത്തിൽനിന്നു മാംസഖണ്ഡങ്ങൾ മുറിച്ചെടുത്തുകൊടുക്കുകയും, കാലൊടിഞ്ഞു വീണ ഭേഗങ്ങളെ വീണ്ടും ഉയരുവാൻ വിടാതെ അടക്കിവെക്കുകയും, സ്വന്തം ശക്തിയെ പരദൈവബുദ്ധ്യയെക്കൊണ്ടു ഗണിക്കുകയും, ദുബ്ബലരാജ്യങ്ങളോട് ഒരു കൈ നീട്ടിക്കാണിച്ചു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തുകൊണ്ടു മറ്റുകൈകൊണ്ട് അവരുടെ സ്വത്തിനെ അപഹരിക്കുകയും മാറ്റം മാറ്റം ചെയ്യുന്നതു കണ്ട്, അതിൽ നമുക്കു അസൗകര്യപ്പെടുവാൻ വല്ല വകയുമുണ്ടോ? ഭയവും, ദുർമ്മോഹവും, വിശ്വാസപാതകവും, നായ്ക്കുണപ്പൊടിപോലെയുള്ള രാജാമംഗലത്തിലും കാഞ്ഞിരപ്പഴംപോലെയുള്ള 'സമത്വസ്വാതന്ത്ര്യഭ്രാന്തത്വ'വാദവും ലോകമെങ്ങും ധാരാളമായി വിതച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നാഗരികഭേദതായ നമ്മളും നമസ്കരിക്കണമോ? നാം പാശ്ചാത്യവാണിജ്യശാലയിലേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോകുന്നു, നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റേതല്ലാത്തതെല്ലാം കൊടുത്ത് ഈ നാഗരികസ്വത്തു മേടിച്ചുകൂടുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോ, ഈ കൈമാറ്റം ഗുണകരം തന്നെയോ എന്നതിനെപ്പറ്റി അല്പമെങ്കിലും ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതില്ലയോ? ആത്മബോധം പെടുന്നതോടെ പരികയെന്നതു സാധാരണമല്ല. മദ്യപനും ലഹരി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്ത് അവൻ ചെയ്ത ദുഷ്ടതയെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ ബോധമുണ്ടാകയില്ല. എന്നാലും പാശ്ചാത്യർ അവരുടെ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളെക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴും നിവൃത്തി തേടാതിരിക്കുന്നില്ല. താൻ ചെയ്യുന്ന അമിതഭോജനത്തെ ഒട്ടും കുറയ്ക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ

തനിക്കുള്ള അഗ്നിമാന്യത്തെ ഭക്ഷയം സേവിച്ച ശമിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ബുദ്ധിശൂന്യനെപ്പോലെയാണു പാശ്ചാത്യർ നിവൃത്തിമാഗ്നം തേടുന്നത്. സ്വാർത്ഥത്തിന്മേൽ ഉയർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന നിജ്ജീവരാജകീരീടവും, നീചവിചാരകർമ്മങ്ങളെ

മുടിപ്പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നാഗരികരും ധർമ്മവും അങ്ങിനെതന്നെയിരിക്കേ, പാശ്ചാത്യർ ദുഃഖനാശത്തിനായി വീണ്ടും വീണ്ടും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഓടിയോടിച്ചെല്ലുന്നു.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽപത്തി.

ശാസ്ത്രം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്?

(തുടർച്ച.)

ഇതിന്നും പുറമെ ഒരു സംഗതിക്കുടി പറയുവാനുണ്ട്. ഒരു വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മൾക്കു ലൌകികങ്ങളായ സകലകാര്യങ്ങളെയും പാരിമാണികമായിട്ടുനേഷിച്ചാൽ മാത്രമേ അവയിൽ മിക്കവയുടേയും നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ എന്നും, എന്നാൽ മറ്റൊരു വഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മൾ മുൻകൂട്ടി കാണുന്ന ഫലങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളെ കണ്ടറിയുന്നതിന്റെ വേഗത്തെ അനുസരിച്ചു മാത്രമേ നമ്മുടെ പാരിമാണികമായ ഭാവിദിശ്നങ്ങളെ അധികമായി വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നേരിട്ടിട്ടുള്ള നോക്കുന്നതിന്നു തമമില്ലാത്തതായ ഒരു ഫലത്തിന്റെ പരിമാണം ഇത്രയുണ്ടെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പായുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം, നമ്മൾക്കു അളന്നുനോക്കാവുന്ന ഒന്നിനെ ആ ഫലം ഇന്നുമാതിരിയിൽ ആശ്രയി

ച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ജ്ഞാനം നമുക്കുള്ളതായി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ നമ്മൾ പ്രതിപാദിച്ച ആപ്രത്യേകസംഗതി സാമാന്യമായ മറ്റൊന്നിന്റെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നു നമ്മൾ അറിയുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു; നമ്മൾക്കു ഫലത്തിന്റെ പരിമാണം ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയാവുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി ആ വിഷയങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള വിശേഷജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഴത്തെയും കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഇതിനെത്തന്നെ മറ്റൊരുവിധത്തിലും പറയാം. നമ്മൾ വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെയോ സ്വഭാവത്തെയോ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഭാവിദിശ്നത്തിൽനിന്നു പാരിമാണികമായ ഭാവിദിശ്നത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ, സ്വാർത്ഥാനുമാനത്തിൽനിന്നു പരാത്ഥാനമാനത്തെയോ പ്രാപിക്കുന്നത്. വ്യക്തിജ്ഞാനംകൊണ്ടു സാമാന്യജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിക്കുക എന്ന സ്വാർത്ഥാനുമാനത്തെ മാത്രം അവലംബിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര

ത്തിൽ കേവലം സ്വരൂപത്തെയോ സ്വഭാവത്തെയോ സംബന്ധിച്ചഭാവിദർശനം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ; ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു ശരിപ്പെടുത്തി പറയാൻ കഴിയാത്ത ശാസ്ത്രത്തിൽ ഒട്ടൊട്ടു സ്വാത്മാനുമാനവും ഒട്ടൊട്ടു പരാത്മാനുമാനവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മുഴുവൻ പരാത്മാനുമാനമായിട്ടിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം മാത്രമാണു ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുന്നത്. പാരിമാണികമായ ഭാവിദർശനവും പരാത്മാനുമാനവും സമാനങ്ങളാണെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ കേവലം സ്വരൂപഭാവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഭാവിദർശനങ്ങളിലും പരാത്മാനുമാനം വളരെയുണ്ട്. പാരിമാണികമായ ഭാവിദർശനമൊക്കെ പരാത്മാനുമാനംകൊണ്ടാണു സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നും സ്വാത്മാനുമാനംകൊണ്ടു സ്വരൂപസ്വഭാവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഭാവിദർശനം മാത്രമേ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ എന്നും മാത്രമേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളൂ.

ഈ പൂത്രാസങ്ങൾകൊണ്ടു സാധാരണജ്ഞാനത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതിന്നു നമ്മൾക്കു സാധിക്കുന്നതായി തോന്നുമെങ്കിലും അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുപോകരുത്. സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്റെ ആദ്യദശയ്ക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ അന്ത്യദശയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള സ്ഥൂലമായ ഭേദം എന്നതാണെന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടു കാണുന്നത്; എങ്കിലും അവയുടെ സാരമായ ആ ഭേദത്തെ സൂരിക്കുന്നതിന്നു അതുതന്നെ നമുക്കു പഴിയിട്ടുതന്നു; മേലെപ്പോലെയെന്നും താഴെയെന്നും മാത്രമാണ് അവയ്ക്കുള്ള ഭേദമെന്നും

തെളിയിക്കുന്നു. എന്നെന്നാൽ, ഒരു ഗംഗോഷ്വേരം നമ്മുടെ സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽ മിക്കതും കുറച്ചൊക്കെ പാരിമാണികമായിട്ടുള്ളതാണ്; മുൻകൂട്ടിക്കണപ്പെടുന്ന ഫലത്തിന്റെ വലിപ്പം ഇത്രയെന്നു ഏതാണൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതായി കാണുന്നു. ഇനി മറ്റൊരു ഗംഗോഷ്വേരം, അത്യുത്തമമായ പാരിമാണികഭാവിദർശനംപോലും പരാത്മത്തിൽ എത്തുന്നില്ല; അതിന്റെ അടുത്തു ചെല്ലുന്നതേയുള്ളൂ. വേനൽക്കാലത്തു പകൽനേരം വഷ്ടകാലത്തെക്കാളധികമാണെന്നു സാധാരണക്കാരൻ നാഴികമണി കൂടാതെതന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്; കല്ലിന്നു മംസത്തേക്കാൾ കനം കൂടമെന്നു ത്രാസം പടിയും കൂടാതെതന്നെ അവന്നറിയാം. ഇന്നത് ഇന്നതിനെക്കാൾ വലിയതാണെന്നും മറോതിനെക്കാൾ ചെറിയതാണെന്നും അവൻ ചിലചില കാര്യങ്ങളിൽ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നു—എന്നുവെച്ചാൽ അവൻ ആ വലിപ്പച്ചെറുപ്പത്തെ ഏതാണൊക്കെ അറിയുന്ന എന്നതും, എന്നാൽ അതിനുള്ള മായ അന്തരത്തെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന യന്ത്രാദിസാമഗ്രികളും വളരെ തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള കണക്കുകളും മറ്റും ഉണ്ടായാലും മുൻകൂട്ടിക്കാണുന്ന ഫലത്തിന്നും വാസ്തവത്തിൽ നടന്നുകാണുന്നതിന്നും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെ വളരെ ചുരുക്കിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ മാത്രമേ ശാസ്ത്രജ്ഞനൊക്കെ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതിന്നുപുറമെ, പ്രാരംഭാവസ്ഥയിൽ സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും ഫലത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെയോ സ്വഭാവത്തെയോ മാത്രം മുൻകൂട്ടിക്കാണുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്നു

നാം, രസശാസ്ത്രം മുതലായി ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ഇയ്യടെവെച്ചു മാത്രമാണു പാരിമാണികമായ ഭാവിദർശനത്തിനുള്ള സാമത്രി കിട്ടിയതെന്നും, എന്നു മാത്രമല്ലാ ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും ഉന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷങ്ങളല്ലാത്തവയൊന്നെ രിട്ടു തുടങ്ങുവാൻ തരമില്ലാത്തവയൊന്നെ ഫലങ്ങളുടെ പരിമാണത്തെ ഇത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുന്നതിനുള്ള സാമത്രിയെ പ്രാപിച്ചതു അനവധികാലം വളരെ സാധാരണത്തിൽ പുഷ്പിയെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനുശേഷം മാത്രമാണ് എന്നും കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിനാൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിന്റെയും സാധാരണജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിഷയവ്യാപ്തിക്കു വളരെ അന്തരമുണ്ടെങ്കിലും ഭാവിദർശനത്തിന്റെ സ്വഭാവം അവ രണ്ടിനും ഒരുപോലെയാകുന്നു. ന്യൂനതയും ഉഭയസാധാരണമാണ്; ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിലെക്കാൾ വളരെയധികമാണ് സാധാരണജ്ഞാനത്തിന് എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒന്നിൽനിന്നു മറോതിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ഈ ന്യൂനതയെ എടുവിടാതെ ചുരുക്കുകയും വിഷയവ്യാപ്തിയെ എടുവിടാതെ വലുതാക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള അനവധി പരസ്പരങ്ങളിലായിട്ടു കിടക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനും സാധാരണജ്ഞാനത്തിനും സ്വഭാവസാദൃശ്യമുണ്ടെന്നും, ശാസ്ത്രജ്ഞാനമെന്നതു സാധാരണജ്ഞാനത്തെ പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുകയും വിഷയവ്യാപ്തി കൂടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉള്ള യഥാർത്ഥസംഗതി ശാസ്ത്ര

ത്തെ സംബന്ധിച്ച സകല സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും—ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി, വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം എന്നിവയ്ക്കും—അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിയിൽ ആദ്യഘട്ടങ്ങളെയൊക്കെ വിട്ടുകൊണ്ടിട്ടു, അറുപത്തു വ്യക്തമായ സ്വരൂപം സിദ്ധിക്കുനോടത്തുവെച്ചു പ്രതിപാദിച്ചു തുടങ്ങുന്നതായ ഒരു ‘ശാസ്ത്രചരിത്ര’ത്തിനു അപ്പുണ്ണതയുണ്ട്, നിശ്ചയംതന്നെ. വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യാശ്രയഭാവത്തെയും അവയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെയും നിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഒരു ‘ശാസ്ത്രതത്വനിരൂപണ’ത്തിൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണു ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി വന്നത് എന്നും അവരിഷ്ടതമനുഷ്ഠന്റെ അലങ്കോലപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളിൽനിന്നു ആ കാരോ ശാസ്ത്രങ്ങളും എങ്ങിനെയാണു ക്രമേണ വളർന്നു വേർതിരിഞ്ഞു വന്നതെന്നും ഉള്ള അന്വേഷണം ചെയ്യുന്നില്ല എങ്കിൽ, ആ ശാസ്ത്രതത്വനിരൂപണം മുഴുവനേ അവസാനിച്ചവായിരിക്കില്ല എങ്കിലും, വലുതായ ന്യൂനത അതിനുണ്ടായിട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെക്കുപിന്നെ കാണപ്പെടുന്ന കൂടിപ്പിണച്ചിലുകൾകൊണ്ടു ദുരൂഹങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ആദിമമായ ആ സംശ്ലിഷ്ടസ്ഥിതിയെയാണു നോക്കേണ്ടതെന്നു വിഷയങ്ങളെ നേരിട്ടുനോക്കിയാൽ മാത്രമല്ല സാദൃശ്യങ്ങൾകൊണ്ടും കാണുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിലുള്ള പലതരം അവയവങ്ങളുടെ സ്വരൂപാവസ്ഥാദികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെയും അവയുടെ

പ്രാപാരാദികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെയും ഇതരപ്രാണികളുടെ ശരീരത്തെ പരിശോധിച്ചറിയാതെ പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യൌവനയുക്തനായ മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ പരിശോധിച്ചു കാരോരോ അവയവങ്ങളുടെ ധർമ്മങ്ങളെയും അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും ആണു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. മനുഷ്യഗർഭസ്ഥനായ ശിശുവിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കൊക്കെ തത്തുല്യമായി ഇതരപ്രാണികളിൽ കാണപ്പെടുന്ന അവയവങ്ങൾക്കൊക്കെ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയാകട്ടെ അവയുടെ പ്രാപാരങ്ങളെയാകട്ടെ അശേഷവും ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള പഠനംകൊണ്ടു യഥാർത്ഥമായ അവബോധമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ സ്വരൂപാവസ്ഥാദികളെ പഠിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനും അവയുടെ പ്രാപാരത്തെ പഠിക്കുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനും അംഗങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആ അവയവങ്ങളുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതി പരിശോധിച്ചറിയുകതന്നെ വേണമെന്നു ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാണിജാലങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം ഇവയുടെ സജാതീയങ്ങളായി അനേകവർണ്ണസ്രസ്തങ്ങൾക്കു മുമ്പെ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രാണികളുടെ ശരീരങ്ങളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ പാറക്കല്ലുകളിലും മണ്ണിലും പാറിക്കിടക്കുന്നതു പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ വ്യക്തമാവുകയുള്ളൂ. ആദ്യം ഈ സംഗതി പരിണാമത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിലും ശരിയായിരിക്കുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമല്ലേ? ശാസ്ത്രവും വള

ർച്ചയുള്ള ഒന്നല്ലേ? ശാസ്ത്രത്തിനും ബീജദിദിഗകളിലല്ലേ? ആ ബീജാദ്യവസ്ഥകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ വിട്ടുക്കുത്താൽ അതിന്റെ അനുകൂലമായ പരിണാമത്തെ സംബന്ധിച്ചു തത്ത്വങ്ങളും അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥിതിയും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകുന്നതല്ലേ?

അതിനാൽ ആവിധമല്ലാതെ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സാധാരണജ്ഞാനവും വേറെയാണെന്നു പറക്കെയുള്ള ബോധത്തെ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെ അനുഗമിക്കുന്ന 'ശാസ്ത്രതത്ത്വരൂപണം' പരമാർത്ഥമാണോ എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു യുക്തമെന്നുവരുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാമാന്യവിധികൾ തീർത്തായഥാർത്ഥങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നവയെ നമുക്കു മുൻകൂട്ടി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതു തെറ്റായിട്ടു വരുന്നതുതല്ല. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളേയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ജന്യനകഭാവേന സംബന്ധിപ്പിക്കുകയും അവയോരോന്നും വേറെ വേറെ തിരിഞ്ഞുവന്നത് ഇന്നിന്നപ്രകാരമാണെന്നു കാണിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച തത്ത്വാനുപദേശണം ആരംഭിക്കേണ്ടത്.

'മൊൺഷിയർ കൊംടി' എന്നു പശ്ചിമസുന്ദരൻ ശാസ്ത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ വിശദമാക്കുന്നതിന്നു ഒരു പ്രയത്നം പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രസാമ്യത്തെ ഒരു വൃക്ഷമായിട്ടും അതിന്റെ അധാരമരഭേദങ്ങളെ ശാഖാപശാഖകളായിട്ടുമാണ് അദ്ദേഹം ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉപമ യഥാർത്ഥത്തെ മുഴുവൻ

കാണിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതിനോടു വളരെ അടുത്തത്തിട്ടുണ്ട്. വിവിധങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളോരോന്നും ഒരേ ഒരു മൂലത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടായതെന്നും അവയോരോന്നും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും കാലക്രമേണ ശാഖോപശാഖകളായി പിരിഞ്ഞുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ഈ ഉപമകൊണ്ടു ധരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, പിന്നെയും ചിന്നെയും അവാനന്തരമായി പിരിയുന്ന വിഭാഗങ്ങൾ വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നില്ല എന്നും അവ കൂടക്കൂടെ നേരിട്ടും അല്ലാതെയും കൂട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള യഥാർത്ഥത്തെ ഈ ഉപമ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നില്ല. വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞാണു കിടക്കുന്നത്; ഭാരോണിയിൽനിന്നും അനവധി ശാഖകൾ പൊട്ടുകയും ഭാരോണം മാറ്റുള്ളവയുടെ പല ശാഖകളുമായി കെട്ടുപിണയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കൂട്ടിപ്പിടത്തം കാലം ചെല്ലുംതോറും അധികമധികമാവുകയും അധികം കെട്ടുപിണച്ചിലോടുകൂടിയിരിക്കുകയും അധികം പടർന്നു വിരിഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. കാലക്രമേണ ഭാരോ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും പ്രതിപാദ്യവിഷയം പിരിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു ചുരുങ്ങുവരുന്നു; അതുനിമിത്തം അധികമധികമായ സാമാന്യവിധികളും അവ കണ്ടെത്തുന്നു. ഭാരോ ശാസ്ത്രങ്ങളും വിഷയങ്ങളെ കാലക്രമേണ അധികമധികം ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുന്നു; അതുനിമിത്തം വിവിധവിഷയങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അധികമധികം അറിയപ്പെടുന്നു. അധികമധികം സാമാന്യങ്ങളായ ഭാരോ വിധികളും അനവധി പ്രയത്നവിഷയങ്ങളെ മുമ്പെത്തേക്കാളധികം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നുണ്ട്. അധികം നല്ലതായ ഭാരോ ഉൽഗ്രഥനവിധികളും അധികം ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇനി നമ്മൾക്കു മുമ്പെ സൂചിപ്പിച്ചതായ ശാസ്ത്രോൽപത്തിവിവരണമെന്ന പ്രശ്നത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം. ശാസ്ത്രജ്ഞാനം സാധാരണജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു ജനിച്ച ക്രമേണ വളർന്നതാണെന്ന നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്. ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു കാലക്രമത്തെ അനുസരിച്ച ക്രമേണ വികാസത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു അന്തഃകരണസംസ്കാരവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചാണ്. എന്നാൽ അതോടുകൂടിത്തന്നെ ജ്ഞാനത്തിനു വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപസ്വഭാവങ്ങളെപ്പറ്റിയ ഭാവിദർശനങ്ങളു സാമത്യംകൂടി സിദ്ധിച്ചപ്രകാരത്തെയും പാഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. സമൂലങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നു ഭാവൈകഗദ്യങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള കയറ്റത്തെയും അപ്രകാരമുള്ള ഭാവൈകഗദ്യങ്ങളായ പരമാർത്ഥതയുള്ള, പുതിയവയായ സമൂലവിഷയങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിനായി പിനിയോഗിക്കുന്നപ്രകാരത്തെയും സാമാന്യവിധികളും വിശേഷവിധികളും ഒപ്പത്തിനൊപ്പം വളരുന്നവെന്നതിനേയും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഇടവിടാതെ കണ്ടു വരിച്ചുവരുന്ന അവതാരവിഭാഗങ്ങളെയും അവയുടെ വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള സംയോഗങ്ങളേയും നിരന്തരമായി വളരുന്ന അവയുടെ ഐക്യത്തെയും ഞങ്ങൾ വിവരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്.

സി. വി. മഹിശങ്കരൻ.

സർ. ശേഷയുഗാസ്രി

(൨)

ശേഷയുഗ്ഗ് ഈ ഉന്നതി ലഭിച്ചതു സേവാബലംകൊണ്ടല്ല. തന്റെ ജോലി കർമ്മം നേരായും സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടും ജാഗ്രതയോടും കൂടിയും നടത്തി മേലധികാരികൾക്കു തന്റെ മേൽ തൃപ്തിയും വിശ്വാസവും ജനിപ്പിച്ചതു കൊണ്ടാണ് ശേഷയുഗ്ഗ് ഈ നിലയിൽ വന്നത്. ശേഷയുഗ്ഗ്ന്റെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ നിലയിലെത്തിയത് എന്നു ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഭാഗ്യം എന്നതു സ്ഥിരോത്സാഹപൂർവ്വമായ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഒരു പര്യായമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം ശേഷയുഗ്ഗ്ന്റെ ഭാഗ്യം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഈ സ്ഥിതിയിലെത്തിയത് എന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതാണ്. 'ഉത്സാഹിനംപുരുഷസിംഹമുദൈവതി ലക്ഷ്മീന്റെവേനദേയമിതികാപുരുഷാവദന്തി' (സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുരുഷനു സകല സമ്പത്തുകളും ഉണ്ടാവുന്നു. യാതൊരു യന്ത്രവും ചെയ്യാതെ 'എല്ലാം ഈശ്വരൻ തരും' എന്നു മൃഗന്മാരും കൊള്ളരുത്താവരും മാത്രമേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ.)'

ശിരസ്ഥദാർ എന്നു വെച്ചാൽ വാസ്തവത്തിൽ കലക്ടർ തന്നെയാണ്. ശേഷയുഗ്ഗ് ഉദ്യോഗങ്ങൾ തക്കതായ ആളുകൾക്കു കൊടുക്കുകയും കൊള്ളരുത്താവരെ പണിയിൽനിന്നു പിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു കലക്ടറുടെ കച്ചേരി കൂടിയെന്നതും മാത്രമെന്നായിരുന്നു.

ഈ പതിവു ശേഷയുഗ്ഗ് മാറി. ആ ജില്ലയിലുള്ള എല്ലാ കച്ചേരികളും സന്ധ്യയോടുകൂടി പിരിയേണമെന്നു ശേഷയുഗ്ഗ് നിശ്ചയം ചെയ്തു. ഇതു നാട്ടുകാർക്കു വളരെ ഉപകാരമായിത്തീർന്നു.

കലക്ടറുടെ കച്ചേരിയിലെ റിക്കാട്ടുകർ വളരെ ഈടുംകൂടി കച്ചേരിയുടെ ഒരോ മുക്കുകളിൽ കിടന്നിരുന്നു. പഴയ റിക്കാട്ടുകർ നോക്കി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അസാധ്യമായിരുന്നു. റിക്കാട്ടുകളുടെ ഇടയിലായിരുന്നു എലികളുടെ വാസം. എലിപ്പുളി പിടിക്കാൻ വേണ്ടി ഗവണ്മെണ്ടു ചിലവിന്മേൽ (മാസം 3-൪ രൂപയായിരുന്നു ചിലവ്) ഒരു പൂച്ചയെ വളർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ട് എലികളുടെ ബാധ നിന്നില്ല. പൂച്ച സക്കാർ ചിലവിന്മേൽ തടിച്ചുതുടങ്ങി. എലികളെ പിടിക്കാതെ യായി. അതിനാൽ പൂച്ചയ്ക്കു സക്കാരിൽ നിന്നു ചിലവു കൊടുക്കാൻ പാടില്ലെന്നും പട്ടിണി കിടക്കുന്ന പൂച്ചയേ എലിയെ പിടിക്കുള്ളൂ എന്നും പറഞ്ഞു ശേഷയുഗ്ഗ് പൂച്ചയ്ക്കുള്ള ചിലവു നിർത്തൽ ചെയ്തു. പൂച്ചയെ റിക്കാട്ടുകീപ്പറുടെ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടനാക്കി. റിക്കാട്ടുകളെല്ലാം കഴിയുന്നവിധത്തിൽ പരിശോധിപ്പിച്ച് അവയെ ഒരുവിധം ക്രമപ്പെടുത്തി വെപ്പിച്ചു.

തന്റെ സ്വന്തം വസതിയിൽവെച്ചു ഉദ്യോഗകാര്യസംബന്ധമായി ആരേയും കാണില്ലെന്നു ശേഷയുഗ്ഗ് തീർച്ചയാക്കി. കച്ചേരി പരിഞ്ഞു വന്നാൽ ഒന്നരണ്ടു മണി.

ഈനേരം ഒരു ശാസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു വിശേഷപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിപ്പിച്ചു അർത്ഥം പറയിക്കും. ഇങ്ങിനെ ശേഷയുൻ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരുവിധം ലോകവൃത്തി സമ്പാദിച്ചു. ശങ്കരാചാര്യസ്വാമി കളുടെ കൃതികളായ ആത്മബോധം, അഭാദതമകാന്ദം എന്നിവ ശേഷയുൻ വളരെ രസകരങ്ങളായിരുന്നു.

നോബറ എന്ന ഒരു പാതിരിയുടെ ആദ്ധ്യക്ഷ്യത്തിൽ മസൂലിപട്ടണത്തിൽ ഒരു മിഷ്യൻ സ്കൂൾ വളരെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. 1856-ാമാണ്ടിൽ പാരിസിമാർ ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ 'മാഗ്'ത്തിൽ കൂട്ടാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതിനെപ്പറ്റി നാട്ടുകാർ വളരെ അതൃപ്തിയും വിരോധവും ഭയവും ഉണ്ടാവുകയും, മേലിൽ ഇങ്ങിനെ വരാതിരിപ്പാനുള്ള മാഗ് ആലോചിപ്പാൻവേണ്ടി അവർ വളരെപ്പേർ ചേർന്നു ഒരു സഭ കൂടി ഒരു പുതിയ സ്കൂൾ ഏറ്റെടുത്താൻ തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. സൂക്ഷിന്നു 'ഹിന്ദു ഫൈസ്കൂൾ' എന്ന പേരിട്ടുകയും അതിന്റെ കൈകാര്യകർത്താവാകുന്ന കമ്മിറ്റിയിൻകീഴിൽ ആക്കുകയും ശേഷയുനെ പ്രസിഡണ്ടാക്കി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1868-ാമാണ്ടു് അദ്ദേഹം ശേഷയുൻ പ്രസിഡണ്ടിന്റെ നിലയിൽ സ്കൂൾകാര്യങ്ങൾ വളരെ ശുഷ്കാന്തിയോടെ കൂടി നടത്തി സൂക്ഷിനെ നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കി. 1868-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയുൻ പ്രസിഡണ്ടസ്ഥാനം രാജി കൊടുത്തു. തനിക്ക് ആ ഡിസ്ട്രിക്ടിലേക്കു മടങ്ങി വരാൻ തരമില്ലാതെ വന്നതിനാലും ആ ഡിസ്ട്രിക്ടിലുള്ള ഒരുവൻ തന്നെ പ്രസിഡണ്ടായപ്പോൾ മാത്രമേ കാര്യങ്ങൾ നല്ല

വണ്ണം നടക്കുകയുള്ളൂ എന്ന വിചാരത്താലും ആണ് ശേഷയുൻ പ്രസിഡണ്ടസ്ഥാനം രാജിവെച്ചത്. 1868-ാമാണ്ടിൽ 'നിരുപമഗുണശ്രീമതി ശീമരാനി'യായിരുന്ന വിക്ടോറിയ മഹാരാജ്ഞി, താൻ തന്നെ ഇന്ത്യാരാജ്യഭരണം കമ്പനിക്കാരിൽനിന്നു ഏറ്റെടുക്കിയപ്പോൾ മഹാരാജ്ഞിയ്ക്കു മസൂലിപട്ടണനിവാസികൾ അയച്ച മംഗളപത്രം തയ്യാറാക്കിയതു ശേഷയുനായിരുന്നു. അത് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽനിന്നു അയയ്ക്കപ്പെട്ട മംഗളപത്രങ്ങളിൽ ചെപ്പു നോക്കിയായിരുന്നു. അതിന്റെ വിശേഷം നിമിത്തം അന്നത്തെ സ്റ്റേറ്റുസിക്രട്ടറി അതിനെ മഹാരാജ്ഞി തിരുമാനസ്സിലേക്കു നേരിട്ടു അയച്ചുകൊടുത്തു.

1857-ാമാണ്ടിൽ നാട്ടുകാരിൽ ചിലരെ ഡിപ്യൂട്ടികളകളാക്കി നിശ്ചയിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ശേഷയുനെ 350 ക. ശമ്പളമായി നെല്ലു് വഴാന ഡിപ്യൂട്ടികളായി നിശ്ചയിച്ചു. 1859-ാമാണ്ടിൽ ഇന്നാ കമ്മിഷ്യൻ ഏറ്റെടുത്തിയപ്പോൾ ശേഷയുൻ, രക്തചാർല, മാക് ഹാർ ഇവരെ ആ ജോലിയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചു. രക്തചാർലുചിനെയും മാക് ഹാർമിനെയും ശേഷയുന്റെ മീതെയാണു നിശ്ചയിച്ചത്. അതിനെപ്പറ്റി ശേഷയുൻ ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കു ഹരജി കൊടുക്കുകയും അന്നത്തെ ഗവണ്ണറായ സർ. ചാൾസ് ടെലിഗ്രൻ ശേഷയുന് ഉടനെ തന്നെ കയറ്റം കൊടുക്കുകയും 500 ക. ശമ്പളമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ശേഷയുൻ ഏഴുകൊല്ലം ഇന്നാ കമ്മിഷ്യനിൽ പണി ഏടുത്തു. ഇന്നാദാർ വളരെ അതൃപ്തി കൂടാതെ അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു

ശേഷയുന്റെ സാമന്ത്രികൊണ്ടും നയം കൊണ്ടും തന്നെയായിരുന്നു. ഈ കാലത്താണ് ശേഷയുന്റെ മണ്ടു സമോദരി മാർ മരിച്ചത്. ശേഷയുന് അവിടെ വളരെ സ്നേഹമായിരുന്നു. അവർക്ക് വേണ്ട ചിലവുകളും അവരുടെ പുത്രന്മാരുടെ പഠിപ്പിനുള്ള ചിലവുകളും ശേഷയുനാണ് ചെയ്തുവന്നിരുന്നത്. ശേഷയുന്റെ അമ്മയ്ക്കു പ്രായമായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ ജന്മഭൂമിയായ തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിലേയ്ക്കു മാറ്റം കിട്ടിയതുകൊള്ളാമെന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുകയും ഗവണ്മെണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷയെ കണ്ടാൽ കയ്യും ചെയ്തു. 1866-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയുൻ തഞ്ചാവൂരിലേയ്ക്കു മാറിപ്പോയി. അദ്ദേഹം മാറിപ്പോകുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴ്ദ്വാരാഗസ്ഥന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു മംഗളപത്രവും ഒരു വെള്ളിത്തളികയും സമ്മാനിച്ചു. ശേഷയുൻ തഞ്ചാവൂരിൽ മൂന്നു കൊല്ലം പണി എടുത്തു. സ്വതേയുള്ള 600 ക. ശമ്പളത്തിന്നു പുറമെ അഷ്വർൻസ് റജിസ്ട്രാരുടെ നിലയിൽ 150 ക. കൂടി ശേഷയുനു കിട്ടിയിരുന്നു. തന്റെ പുതിയ ആപ്പീസിപ്പുള്ള അഴിമതികളെല്ലാം ശേഷയുൻ നിന്തൽചെയ്തു. ശേഷയുനെ തഞ്ചാവൂർ മുൻസിപ്പാലിറ്റിയിലെ വൈസ് പ്രസിഡെണ്ടായി നിയമിച്ചു. മുൻസിപ്പാലിറ്റിയുടെ സ്ഥിതി വളരെ മോശത്തിലായിരുന്നു. നിമത്തുകൾ കണ്ടുംകഴിയുമായും നിമത്തുവക്കിലുള്ള ചാലുകൾ ചളികൊണ്ടു നിറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. ശേഷയുന്റെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ നിമത്തുകളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കപ്പെട്ടു. തഞ്ചാവൂർ ജില്ലയിൽ വളരെ നാഴിക ദൂരം നല്ല നിര

ത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടു. ഈ കാലത്തു വെണാർ പുഴവക്കിലുള്ള ഒരു എട്ടപ്പിലാണു ശേഷയുൻ താമസിച്ചിരുന്നത്. വൈകുന്നോരത്ത് ഒന്നുമണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരൊന്നിച്ചു ശേഷയുൻ പുഴമണലിൽക്കൂടിനടക്കുവതിനായിരുന്നു. നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ നദിയുടെ പുഴിനപ്രദേശങ്ങളിൽ കിടന്നു ശേഷയുൻ പ്രകൃതിദേവിയുടെ രമണീയതയെ ആസ്വദിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മൂന്നു കൊല്ലം പരമാനന്ദത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലത്താണ് ശേഷയുന്റെ അമ്മ മരിച്ചത്. 1868-ൽ ശേഷയുൻ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു സാമാജികനായി. 1869-ാമാണ്ടിൽ റവന്യൂ ബോർഡിലെ ശിരസ്ഥദാർ മരിച്ച ഒഴിവിന്നു ശേഷയുനെ നിയമിച്ചു. ഈ പണി നല്ല മനസ്സോടുകൂടിയല്ല ശേഷയുൻ സ്വീകരിച്ചത്. തനിക്ക് തഞ്ചാവൂരിലിരിക്കുമ്പോൾ 750 ക. ശമ്പളമുണ്ടായിരുന്നു. റവന്യൂ ബോർഡു ശിരസ്ഥദാർ 800 ക. ശമ്പളമായിരുന്നു. മദിരാശിയിൽ താമസിക്കാൻ ചിലവു വളരെ അധികം വേണ്ടി വരും. ശമ്പളത്തിൽ 50 ക. യേ കൂടുതലുള്ളതാണു. ഈ കാലത്തിന്നു ശരിയ്ക്കു 20 കൊല്ലം മുമ്പാണ് ശേഷയുൻ റവന്യൂ ബോർഡിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായിച്ചേർന്നത്. ശിരസ്ഥദാരുടെ ശമ്പളം 800 ക. യിൽ നിന്നു 1000 ക. യാക്കി. റവന്യൂ ബോർഡു മെമ്പ്രന്മാർക്കു ശേഷയുന്റെ വേരിൽ വളരെ തൃപ്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷയുൻ മദിരാശിയിൽ വളരെ സുഖമായി താമസിച്ചു. മഹാപ്രസിദ്ധനായ മത്തുസാമിഅയ്യർ, മാമയ്യക്കാർ, മെൻസൽവു, രഘുനാഥാറവു മുതലായവർ അക്കാലത്തു മദിരാശിയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു.

ഇവരെല്ലാവരും മൈലാപ്പൂരിലായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. കച്ചേരികൾ പിരിഞ്ഞാൽ ഇവരെല്ലാവരുംകൂടി മുത്തുസ്ഥാമിത്തയുടെ മഠത്തിൽ ഒത്തുകൂടും. പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. 1872-മാണ്ടിൽ ഒരുദിവസം രാവിലെ മദ്രാസി ഗവണ്മെന്റ് ശേഷയുനെ ഗിണ്ടിയിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു വരുത്തി തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി ആയിരിക്കാൻ മനസ്സുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. ശേഷയുൻ കുറെ സംശയിച്ചതു കണ്ട് 'ഇങ്ങിനെ ഒരു ഉയന്ന പദവി സാമാന്യക്കാർക്കു കിട്ടുന്നതല്ലെന്ന് ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്' എന്നു ഗവണ്മെന്റ് വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ശേഷയുൻ തന്റെ സ്നേഹിതനായ മായി ആലോചിച്ചതിന്റെ ശേഷം പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഗവണ്മെന്റുടെ സന്നിധിയിൽ പോയി ദിവാൻജി ആയിരിക്കാൻ സമ്മതമാണെന്നു പറഞ്ഞു. അതുപ്രകാരം ശേഷയുൻ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജിയായി.

നാടനീങ്ങിയ ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവായിരുന്നു അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. ശേഷയുനു മുമ്പു ദിവാനായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ മാധവരായരുമായിട്ട് മഹാരാജാവിന്നു നല്ല സുഖമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു മാധവരായർ ദിവാൻജി ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചത്. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം ശേഷയുനെ ദിവാൻജിപ്പണിയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്താമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. ആയില്യം തിരുനാൾ തമ്പുരാൻ അറിതമായിട്ട് ആരും നോം പറഞ്ഞുകൂടാ. 'ഇത്രനോടൊന്നും സ്വാമി ചന്ദ്രനോടൊക്കും ഭവാൻ'

എന്നെല്ലാം സേവ പറയുന്നവരെ തമ്പുരാൻ നല്ല ഇഷ്ടമായിരുന്നു. മാധവരായർ നല്ല പ്രാവീണ്യം കാട്ടുസ്ഥാനമായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു സേവ പറവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ജനങ്ങളെ വശീകരിച്ച് നയത്തിൽ കാര്യം നേടാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ശേഷയുനെപ്പോലെ ആർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാരാജാവിന് അറിവുണ്ടായതായും കാര്യങ്ങൾക്കു മോശം വരാതെയും ശേഷയുൻ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ നടത്തിവന്നു. മാധവരായർ ദിവാൻജി ആയിരുന്നപ്പോൾ തന്റെ സേവകനായ ഒരു തെലുങ്കുബ്രാഹ്മണന് ഒരു പണി കൊടുപ്പാൻ മഹാരാജാവു വളരെ ശ്രമിച്ചു. മാധവരായരുടെ തടസ്സംകൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ അഭിലാഷം സാധിച്ചില്ല. ശേഷയുൻ ദിവാൻജിയായ ഉടനെ ഒരു മുൻസിപ്പിന്റെ പണിയിൽ കഴിവു വന്നു. തന്റെ മനോഹരം പൂർത്തിയാക്കാൻ ഇതുതന്നെ നല്ല അവസരം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു മഹാരാജാവ് ആ തെലുങ്കു ബ്രാഹ്മണനെ മുൻസിപ്പു പണിക്കു നിയമിച്ചു തീട്ടരം കൊടുത്തു. അതു സദർ കോടതിയിലേയ്ക്കു അയപ്പാനായി ദിവാൻജിക്ക് അയച്ചു. ശേഷയുൻ ഈ ബ്രാഹ്മണനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ചെയ്തപ്പോൾ ഈ സാധുവിന് എഴുതാനും വായിക്കാനും കൂടി അറിയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി തീട്ടരം തന്റെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെ കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു തിരുമുന്ദാകെ ചെന്നപ്പോ 'എന്താണ് തീട്ടരം. ഇതുവരെയുണ്ടെന്നു സദർ കോടതിയിലേയ്ക്കു അയക്കു' ഇത്ര എന്നു തമ്പുരാൻ ശേഷയുനേജ്ഞാക്കുമാർ.

ച്ചു. പണിത്തിരക്കുകൊണ്ട് ഇതുവരെ അയയ്ക്കാൻ സാധിക്കാത്തതാണെന്നു ശേഷയൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ തീട്ടരം ദിയവുചെയ്തു ചീന്തിക്കളഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നു ശേഷയൻ മഹാരാജാവിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. 'നല്ല കാര്യമായി. എന്നാൽ പിന്നെ എന്റെ വാക്കിന് എന്തു വിലയാണുള്ളത്? ഞാൻ ഈ പൗലവിന്റെ ശിഷ്യനാകുകൊണ്ടു കുഴങ്ങി എന്നു മഹാരാജാവു അരുളിച്ചെയ്തു. 'യാതൊരു പ്രാപ്തിയും ഇല്ലാത്തവനെ പണിയ്ക്കുവെച്ചാൽ അതിന്റെ കേട് അവിടെയ്ക്കു തന്നെ അല്ലേ? തമ്പുരാൻ ഭാജ്യപാസികളുടെ ഗുണം നോക്കാതെ തന്റെ സേവകനെ വളരെ ബാല്യപ്രയത്നമുള്ള ഒരു ജോലിയ്ക്കു വെച്ചു എന്നു ജനങ്ങൾ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ അവിടുത്തെ സേവകനായ ഈ ബ്രാഹ്മണനു വേറെ ഒരു പണി കൊടുക്കാം' എന്നു ശേഷയൻ പറഞ്ഞു. അതെങ്ങിനെയാണെന്നു മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. 'പത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രം വകയായി അനേകായിരം പണം ചിലവുചെയ്തു കേട്ടിട്ടുള്ള അഗ്രശാല മഹാ മേശാസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ മേലന്വേഷണത്തിനായി ഇദ്ദേഹത്തെ നിശ്ചയിയ്ക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ് അപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ആ പണിയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചു. മുൻസിപ്പിന്റെ പണിയേക്കാൾ തനിക്ക് അധികം ബാല്യമായി ഈ പണിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. മഹാരാജാവിനും ഉന്നമനമുണ്ടായി. ശേഷയന്റെ നയം പല സ്ഥിതിപ്പെട്ടവരിൽ ഒരു ഉദാഹരണമുള്ളതിൽ വളരുന്നതും. ആയില്യം തിരു

നാഥ മഹാരാജാവിന്റെ പരിചാരകന്മാരിലൊരാളായ ഒരു ദിവസം ഒരാളെ പ്രദക്ഷിപ്പിച്ചു. അയാൾ മജിസ്ട്രേട്ടുകേസരിയിൽ അന്യായം കൊടുത്തു. കാര്യം തെളിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മജിസ്ട്രേട്ട് അയാളെ ശിക്ഷിയ്ക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി. പരിചാരകൻ മഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ആവലാതി പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവ് ഉടനെ തന്നെ ഈ കേസ്സിന്റെ റിക്കാർട്ടുകൾ അയയ്ക്കാനായി മജിസ്ട്രേട്ടിനു കല്പന അയച്ചു. 'തിരുവായക്കുളവായ ഇല്ലല്ലോ.' മജിസ്ട്രേട്ട് റിക്കാർട്ടുകൾ സന്നിധിയിലേയ്ക്കു അയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ മജിസ്ട്രേട്ട് ഈ വിവരം ടിവാൻജിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവു തന്റെ പരിചാരകൻ കരാറാണല്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഒരു വിധിന്യായം എഴുതി. 'ടിവാൻജി തിരുമുമ്പാടുക ചെന്നപ്പോൾ ഈ വിവരം മഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ശരിയായില്ലെന്നു ശേഷയൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'എനിക്ക് ഇതിന് അധികാരമില്ലെന്നോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്' എന്നു മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. അധികാരമില്ലെന്നു താൻ പറഞ്ഞില്ല എന്നു ശേഷയൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. 'ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ പദവി ഏവിടെ? ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ സ്ഥിതി ഏവിടെ? ഒരു മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ പ്രവൃത്തി ഒരു മഹാരാജാവു നടത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ തെറ്റാകുമെന്നാണ്?' എന്നു ശേഷയൻ അതഥഗതമായി മഹാരാജാവിനു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞു. ഈ വാക്കുകൾ തമ്പുരാന്റെ മനസ്സിൽ നല്ല

ണ്ണും തട്ടി. തന്റെ പ്രവൃത്തി ശരിയല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു ബോദ്ധ്യം വന്നു. “ഞാൻ വിധിസ്ത്രായം ഏഴുതിയല്ലോ. ഇനി എന്നാണ് ചെയ്യേണ്ടത്” എന്നു മഹാരാജാവു ശേഷയ്യനോടു ചോദിച്ചു. അതു ചിന്തിക്കുകഞ്ഞാൽ മതിയെന്നു ദിവാൻജി ഉത്തരം പറഞ്ഞു. റിക്കാടുകൾ മടങ്ങിവന്ന ഉടനെ മജിസ്ട്രേട്ടു തമ്പുരാന്റെ പരിചാരകനെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലെ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ശമ്പളം വളരെ കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഏടയിൽ കൈക്കൂലി ധാരാളമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടേണ്ടതാണെന്നു ദിവാൻജി ശിപാൾ ചെയ്തു, എങ്കിലും മഹാരാജാവിന് അത് ഒട്ടും സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ശേഷയ്യന്റെ പിടുത്തംകൊണ്ട് ഒട്ടേറെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടാൻ മഹാരാജാവു സമ്മതിച്ചു. അക്കാലത്ത് ഏഴുത്തുകുത്തുകളെല്ലാം കാലയിലായിരുന്നു. ക്രി. അ. 1874-ാമതു മുതൽ അതു മാറി എല്ലാ ഏഴുത്തുകുത്തുകളും കലാസ്സിലാക്കി. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള പത്മതീർത്ഥത്തിലെ വെള്ളം വളരെ

ചീത്തയായിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന കൊച്ചാറ് എന്ന തോട് മിക്ക ദിക്കിലും തുണിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഈ തീർത്ഥം ചേറാടുപ്പിച്ചു വെട്ടുപ്പാക്കി. തോട് നല്ലവണ്ണം ഉഴിയിപ്പിച്ചു പത്മതീർത്ഥത്തെ നിർമ്മലജലംകൊണ്ടു പൂണ്ണമാക്കിത്തീർത്തു.

ഇങ്ങിനെ മണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. മഹാരാജാവിന്നു ശേഷയ്യന്റെ പേരിൽ കുറേയ്ക്കു അതൃപ്തി തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു താനായിരിയ്ക്കണം എന്നായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ പിടുത്തം. മഹാരാജാവു ചെയ്ത ചില നിശ്ചയങ്ങളെ ദിവാൻജി സമ്മതിച്ചില്ല. 1877-ാമതിൽ ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിയായിട്ട് അഞ്ചു കൊല്ലമായി. ദിവാൻജിപ്പണിയിൽ തിരുവിതാംകൂർ നാട്ടുകാരനെ വെക്കേണമെന്നായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ മനസ്സ്. അദ്ദേഹം ശേഷയ്യ ശാസ്ത്രിയെ പകരം ദിവാൻപേജ്ക്കാരായിരുന്ന നാണവിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചു. ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിപ്പണി രാജിവെച്ചതിന്റെ ശേഷം താൻ കാവേരീതീരത്ത് ഏകദേശം ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പിക ചിലവിട്ടു പണിചെയ്യിച്ച മനോഹരമായ കെട്ടിടത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പ്യാർ ബി. എ; ബി. എസ്.

ഹൈന്ദവവീരധർമ്മം

വീരധർമ്മനിഷ്ഠയുള്ള ഹിന്ദുക്കളിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളവരായിരുന്നു രജപുത്രന്മാർ. വിശ്വവിശ്രുതനായിരുന്ന വി

ക്രമാദിതു മഹാരാജാവിന്റെ മരണശേഷം, വീരധർമ്മാചരണത്തിൽ ഇത്രമാത്രം പ്രസക്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാർ.

ഏതൽകാലവയ്ക്കനും, മറ്റൊരു രാജകുലത്തിലും അവരരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. പ്രാചീനകാലത്തു രാജസ്ഥാനം, വാസ്കവത്തിൽ, വീരധർമ്മത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു. അന്നു ഒരു രജപുത്രന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രധാനമായി സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നത്, അവന്റെ കുതിരയും, കുന്തവും, ഭാര്യയും മാത്രമായിരുന്നു എന്നു, കൊളോണൽ ടോഡ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആവത്തിൽ ശരക്കുപ്പെട്ട തങ്ങളുടെ രാജാവിനെ സഹായിക്കാൻ സംശയിച്ചതന്റെ പുത്രന്മാരോട് ഒരു രജപുത്രസ്ത്രീ ഉപദേശിച്ചതു കേൾക്കുക!—“എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഉപ്പും ചേരവും ആരുടേതെന്നറിഞ്ഞ്, അദ്ദേഹത്തോടു നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ രാജാവിനുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ശിരസ്സിനെ ഉപേക്ഷിക്കുക. പ്രകാശമാനമായ ആ വിജയമകടം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുമോ, ഇല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട!” അറംഗ് സീബു ചക്രവർത്തിയാൽ പരാജിതനാക്കപ്പെട്ട മഹാരാജ ജസ്പാൻ സിംഗ്, തന്റെ പ്രാസാദത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ, ഉദയപുരത്തിലെ റാണയുടെ പുത്രിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഗരപ്രവേശത്തെ തടയുകയും, മഹാത്മാവായ റാണയുടെ ജാമാതാവായിരിക്കത്തക്ക ചോദ്യം അയാൾക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ, തന്റെ ഭർത്താവല്ലെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. കുഞ്ഞുങ്ങളിലെ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രിയായിരുന്ന സൗകന്ത്യയുടെ കഥയും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

പാശ്ചാത്യന്മാർ ഹിന്ദുസമുദായത്തെപ്പറ്റി എത്രതന്നെ ദുരഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നാലും, ആധുനികകാലത്തു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ വീരധർമ്മനിധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടെന്നഭിമനിക്കാതെ, നമുക്കു നവുത്തിയില്ല. ‘പാതിയും ഹൃദയവും ഭാര്യ’ എന്നു തത്ത്വത്തെ ഇന്നത്തെ രജപുത്രന്മാരും ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ, ഭാര്യമാരോടാലോ ചിക്കാതെ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുമാറില്ല. അവരുടെ ശുഭശങ്കനങ്ങൾ, സ്വന്തം പ്രണയിനികളുടെ സന്തോഷസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ ഭാവവിഭാവങ്ങളെത്ര! ബംഗാൾ നിവാസികളായ ഹിന്ദുക്കൾക്കു സ്ത്രീകളോടുള്ള ബഹുമാനം വാചാമുഗാഹമാകുന്നു. അവർ, സ്ത്രീകളുടെ പേരുകളോടു ‘ദേവി’ എന്ന പദം കൂട്ടിച്ചേർത്തു വിളിക്കുന്നു. ശ്രീമതി സ്വർണ്ണകുമാരീദേവി, പ്രിയംവദാദേവി മുതലായ നാമധേയങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

വസീഷ്ഠന്റേയും മനുവിന്റേയും കാലങ്ങളിൽ എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഒരു ഹിന്ദുജനനിക്കുവെച്ചിരുന്നതെന്ന്, ഞാൻ മുന്പുതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അമ്മമാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നും ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു വ്യതിയാനവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന്, ഹിന്ദുസമുദായത്തോട് അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ലോകത്തിലുള്ള വിവിധജനസമുദായങ്ങൾ തങ്ങളുടെ മാതാക്കന്മാരോടു വെരുമാറുന്ന രീതിയെക്കുറിച്ച്, “മാസ്റ്റ് ഒ’ന്റെ” എന്ന മഹാൻ ഉണ്ണനെ ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു:— “പ്രാൻസിൾ,

മാതൃസ്നേഹവും ബഹുമാനവും താഴ്ന്ന തരം കൃഷിക്കാരുടേതോ, വേലക്കാരുടേതോ ഇടയിൽ കാണപ്പെടേണ്ടതല്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, പുത്രിമാർ അവരെ പ്രഹരിക്കുകയും, ചിലപ്പോൾ ഗൃഹത്തിൽനിന്നാട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തവരുണ്ട്. ഇതിന്റെ വാസ്തവത്തെപ്പറ്റി സംശയമുള്ളവർ, ഏതെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യൻ വർത്തമാനപത്രം തുറന്നു നോക്കി വായിച്ചു, തന്നത്താൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളട്ടെ! മിനുക്കളുടെ ഇടയിൽ, അമ്മമാർ, അവരുടെ അവസാന കാലത്തെ സമാധാനലബ്ധിക്കു കാരണമായ സന്താനങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട്, ഇഹലോകവാസം വെടിയുന്നു. ഇവിടെ, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, അവർ ദേഹശക്തി മുഴുവൻ നശിക്കുന്നതുവരെ വേല ചെയ്യുന്നു; ഒടുവിൽ യാതൊരുപയോഗവുമില്ലാത്ത, വെറും ഗൃഹോപകരണങ്ങൾക്കു സദൃശികളായിത്തീർന്നു, ലോകത്തിൽനിന്നു മറയുകയും ചെയ്യുന്നു.”

രണ്ടു മിനുക്കുടമ്പത്തിലെ ഗൃഹസ്ഥിക അമ്മയോ, അവരുടെ അഭാവത്തിൽ മൃത സഹോദരിയോ ആകുന്നു. നായകൻ, പുത്രനോ സഹോദരനോ ആയിരിക്കും. അയാളുടെ ഭാര്യ, പരിപൂർണ്ണസൗഹൃദത്തോടെ, സ്നേഹികയുടെ പൂർണ്ണപൂർവ്വമായ ശാസനയിൽ, അഥവാ സംരക്ഷണയിൽ, വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ കുടുംബജീവിതരീതി ഇങ്ങനെ അല്ല. ഒരു വേഡ്സ് വർത്തമാനം, ലാംബോ ബ്രഹ്മചര്യശ്രമത്തെ അവലംബിച്ചു, സഹോദരീസമേതം താമസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിനെ, ഒരു നിയമത്തെക്കാൾ

പുത്രസ്നേഹമായി ഗണിക്കാനാണ്, അധികം സാംഗത്യമുള്ളത്.

സ്വന്തം ഭാര്യയെക്കാൾ തന്റെ ജനനീസഹോദരികളെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്താണോ വീര്യമ്ം എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. ഒരു മിനുവിന് അവന്റെ ഭാര്യയോട് എത്ര സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ജനനീസഹോദരികളെ സംബന്ധിച്ച അവന്റെ മനോഭാവം ഒരു വേറെ തന്നെയാകുന്നു. അവൻ, ജനനവേള മുതലേ അവരെ സ്നേഹിക്കാൻ, തുടങ്ങുന്നു. അതിനാൽ അതു, കാലാന്തരത്തിൽ, അവന്റെ കടമകളിൽ ഒന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പരിശുദ്ധവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും ആയ സ്നേഹം, അതു മാത്രമാണ്. അമ്മ, ഉടപ്പിറന്നവൾ മുതലായവരെക്കാൾ അധികമായി തന്റെ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളെ, മിനുക്കർ സ്വാതന്ത്ര്യം പാലാതെ വിട്ടിടുന്നതാണ്. യൂറോപ്യന്മാർ ഭാര്യമാരുടെ അടിമകളാകുന്നു. ഈ അടിമത്തം, നിമ്നലസ്നേഹത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല: കേവലം മൃഗസാധാരണമായ ആസക്തിയാണ്, അവരെ ഈ നിലയിൽ ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത്. യഥാർത്ഥവീര്യമ്ം, ഇത്തരം കളങ്കങ്ങൾക്കു കാരണമായിരിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ വാസ്തവവീര്യമ്ംത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രസക്തി മിനുക്കളുടെ ഇടയിലാകുന്നു, എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതുകൊണ്ടു മിനുസമുദായത്തിൽ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിനു പ്രാബല്യമില്ലെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. ഇതു സംബന്ധിച്ചു മഹാശയനായ ഒരു ബങ്കാളി വി

ദോഷം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നോക്കുക:— “ശരാശരിക്കണക്കു നോക്കിയാൽ അമംഗളവിവാഹങ്ങളുടെ എണ്ണം, ഇന്ത്യയിലെക്കാൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കാൾ അമേരിക്കയിലും അധികമാണ്. ആറു വർഷത്തെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽനിന്ന്, ഇംഗ്ലണ്ട് അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം വിവാഹങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂടുന്നതിന്നു ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള കാരണം, നവീനപരിഷ്കാരത്തിനനുസരിച്ച് അന്യന്മാരുടെ സന്തോഷസന്താപങ്ങളെ ഗണിക്കാതെ സ്വന്തം സൗഭാഗ്യത്തെ മാത്രം കരുതി ഇഷ്ടപോലെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ഏല്പാടിന് അവിടങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രചാരാധിക്യമാകുന്നു.”

ഹിന്ദുക്കളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മതമാണ്; നിയമമല്ല. അവർ വിവാഹത്തെ, ഒരു സംസ്കാരകർമ്മമായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധം പാലോകത്തിൽ ചെന്നാലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു, ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. വിവാഹാവസരത്തിൽ വരൻ ഉച്ചരിക്കുന്ന മന്ത്രത്തിന്റെ സാരം ആലോചിച്ചാൽ, ദൈവദേശികൾക്കുള്ള സംബന്ധം ദൈവഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർക്കും ഉണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

സമുദായാംഗങ്ങളുടെ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ വിരോധപ്രചാരത്തിന്നു സഹായിക്കുമെങ്കിൽ, ഹിന്ദുസമുദായം, ആ വിഷയത്തിലും ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ല. പാശ്ചാത്യന്മാർ, ഹിന്ദുസ്ത്രീകളെ, വ്യഭിചാരിണികളെന്നുതന്നെ വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ! നാമുജരിക്കുന്നതുതന്നെ ബധിരന്മാരായിട്ടാകുന്നു;

അഥവാ, ചില കാരണങ്ങളാൽ, നാം ബധിരത്വം കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ പരിഹാസ ‘ശുക്തിവിളി’കളും, അഭിനയങ്ങളും നാം കേൾക്കുകയോ, കാണുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടയാം. അവരുടെ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം ‘അറിവോരറിവ’ടെ!

വൈദിക, പൗരാണികകാലങ്ങളിൽ ഫൈസവവനിതകൾക്കു പൊതുജനങ്ങളുമായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനും, പെരുമാറ്റത്തിനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു ഏന്ന് ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ ഉപപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴും അവരുടെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു യാതൊരു ഭംഗവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആധുനികകാലത്ത് അവരിൽ ചില വർഗ്ഗക്കാർ മൂടുപടം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് രോഷേച്ഛപരമായി ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. അത് അവരുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ല. താത്സരന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ചു കൂടിപ്പാറ്റ് തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഹിന്ദു സ്ത്രീകൾ, തങ്ങളുടെ മാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി, അവരെ അനുകരിച്ചു പട്ടാസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചെന്നു ഉള്ളു. മഹമ്മദീയരുമായി അധികം സംസർ്ഗ്ഗം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു, രജപുത്രജാതിക്കാർക്കായിരുന്നു. അതിനാൽ ആദ്യമായി ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പായതും, അവരുടെ ഇടയിലാണ്. ബംഗാളിലും മഹമ്മദീയ ഭരണം വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു നിലനിന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവിടേയും ഈ ഏല്പാടിന് അധികം പ്രചാരമുണ്ടായത്. പക്ഷെ ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ മാത്രമേ, ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അനുകരിച്ചുവരുന്നുള്ളു. അ

വർഷം ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിലും മറ്റും പോകുന്നതിനും, സംഘങ്ങളിൽ ഫാജറാകുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ബംഗാളികളുടെ ഭാര്യസ്നേഹം പ്രസിദ്ധമാണ്; 'ഹണിമൂൺ' (Honeymoon) കഴിയുമ്പോഴേക്കും അതു നശിച്ചുപോകുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ സകാശത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ, അന്യപുരുഷന്മാരെ ചുംബിക്കുകയും, അവരുമായി സ്നേഹപൂർവ്വം സല്ലപിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തുകൊണ്ട് മാത്രമേ ഹൈന്ദവവനിതകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും, ബഹുമാനവും ഉണ്ടാവുകയുള്ളുവെങ്കിൽ, ആ ഗുണങ്ങൾ അവർക്കു വേണ്ടതല്ല! അത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളൊന്നും അവർക്കില്ലെന്നു, വേണമെങ്കിൽ, അഭിമാനപൂർവ്വം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ, ബഹുഭാര്യത്വത്തിനു രാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ പോലെ ഭാര്യമാരെ പുതുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലായ്മയെന്നതല്ലെന്നു പറയാം. മനുസ്മൃതിപ്രകാരം, ദ്വിതീയവിവാഹം അപൂർവ്വം ഉപസന്ദർഭങ്ങളിലേ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. "ഭാര്യ, മദ്യപാനിനിയോ, വ്രാജിമാരിണിയോ, കുടിലാദിയോ, ജീവിതത്തെ നേരാംവണ്ണം നയിക്കുന്നതിനു തക്ക ശക്തിയില്ലാത്തവളോ; അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവിന്റെ അഭിമതങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്തവളോ, പണം മോഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്നവളോ ആണെങ്കിൽ, ഭർത്താക്കു, വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അവർ വസ്ത്രയാണെങ്കിൽ എട്ടാമത്തെ വർഷത്തിലും, ചത്ത കുട്ടികളെ മാത്രം പ്രസവിക്കുന്നെങ്കിൽ പത്താമത്തെ

വർഷത്തിലും, പെൺകുട്ടികളെ മാത്രമെങ്കിൽ പതിനൊന്നാം വർഷത്തിലും, കലാപ്രിയയാണെങ്കിൽ ഉടൻതന്നെയും ഭർത്താക്കു വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യാം. ഭാര്യ പതിവ്രതയും, സുശീലയും എന്നാൽ, ബലഹീനയുമാണെങ്കിൽ, അവളുടെ അനുവാദത്തോടു കൂടി ഒരു മിത്തുവിനു വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കാം. പക്ഷെ, ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവർ അധിഷ്ഠിതപരാക്രമാന്യരായിത്തീർന്നു.

'സതി' എന്നു ഖേദകർമ്മം മിത്തുസ്മൃതികളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചുവന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. അതു, സിന്ധവന്മാരിൽനിന്നു മിത്തുസമുദായത്തിലേക്കു സംക്രമിച്ചതാകുന്നു. * ഇത്തരം കഠിനകർമ്മങ്ങൾ പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനം വരെ, ഗ്രോറുബ്രിട്ടനിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നിരുന്നു. വൈദികകാലത്ത് ഈ സമ്പ്രദായം, ഇന്ത്യയിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഭർത്താമരണത്തിനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന, വല്ല അപമാനങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു, പരലോകത്തിൽ ഭർത്താവിനോടു ഐക്യം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ ഇഹലോകം വെടിയുകയാണ്, എന്നു മിത്തുസ്മൃതികൾ കരുതിവന്നിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം, മിത്തുക്കളുടെ വിരോധത്തിന്റെ പരിമാണത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം.

* See on this subject Buckley's "History of Civilisation," vol. I. P. 364, note and Lecky's "Rise of Rationalism chap. I. vol.

‘സതി’ തുടങ്ങിയ ഘോരകർമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതും, അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളായിരുന്ന മഹമ്മദീയരുടെ കഠിനാധിപത്യംകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരുന്നു. അവരുടെ ഉപദ്രവം ഇല്ലാതായതോടുകൂടി അവർക്കും നാശം സംഭവിച്ചു. കൂടാതെ,

ഇന്ത്യയിലെ ഒരു വൈദ്യനായി ആയിരുന്ന ലാർഡ് വില്യം ബെൻറിക്കു, 1829-ൽ ഈ മാതിരി കർമ്മങ്ങൾക്കെതിരായി ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കിയതിനാൽ ഇപ്പോൾ അവ, രജപുത്രസമുദായത്തിൽനിന്നു നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു.

കെ. എസ്. പരമേശ്വരൻപിള്ള.

ജനത്തിൽനിന്നു കുടനത്തിലേക്ക്

കാലത്തോടുകൂടിച്ചകലുന്നിതൊരാതെക്കണ്ടെരിടും-
കാലത്തോളമറിഞ്ഞമാതിരിവേദാസ്യംവഹിക്കുവിയെഴു
കാലക്കേടിനകീഴടങ്ങിമരുവുന്നിക്കാലമെന്നല്ലതും-
കാലല്ലാതൊരുനാളുമില്ലടിയനാലംബംതിരാനേരപര!

പൂമാതൊടൊത്തുമുദമേനിപ്പുണർപ്പുണ്ണ-
ധാമാപുരാമുവന്നിമയാമവേദി
വാമാർശംവന്നിനടംകളിശ്രവിച്ചു
രോമാഞ്ചകളുകമണിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞിടുംതൊൻ
‘ശ്രീകേശവായനമ’യെന്നെഴുതീരുന്നമ-
സങ്കീർത്തനങ്ങൾദുരിതാവഹരങ്ങൾചൊല്ലി
പങ്കേരുമാഷ്ടപദപല്ലവതല്ലജംതൊ-
ട്ടാകേശമാകലമകുന്ന കുതാരിലോക്കം.

ഇന്നാകിലാസ്സമയമാമമേരിടുംമാ-
റൊന്നാൽനിലാവില്ലാലിചേർത്തുസുഗാലജാലം
പൊന്നാനിപാടുവത്രശങ്കിടികൊണ്ടുനാസ്തം
സന്നാഹമൊത്തുലകുന്നതുവതാണകേരളപ്പൂ.

എന്താണിതെത്രദിനമാണിവിടെക്കിട്ടനു
സന്താപവഹനിലെരിഞ്ഞുപൊരിഞ്ഞിടേണ്ട
കാന്താരവാസമിതിലുംസുഖമെന്നൊതട്ട-
ചിന്താരോമനസിസന്തതമേന്തിടുന്നു.

അക്കാലമകുന്ദയാദ്രിയിലേരിടുംമു-
മ്പേല്ലാതെയില്ലാണനായകരോമധ്യമം

* ഒരു നോട്ടുബുക്കിൽ നിന്ന്.

ചിന്താതലമായതിനാലുപേരമെന്തെ
തുകാലങ്ങളെപ്പറ്റിയൊത്തടിനങ്ങളില്ല.

൬

ഇക്കാലമകമലിനീരമണന്റെതാപം-
മേലോതെയേല്ക്കുകിലനതമതെന്നുവെച്ചു
വക്കാണമോടുവരുന്നതുകേടുപാടും-
മുറക്കാനുവാടിവിധിയെന്നുകിടന്നിടത്താൻ.

൭

സഞ്ചാരമഹാമനീമേഷർപണിഞ്ഞിടുന്ന
മഞ്ജീരശിഞ്ചിതമനോഹരപാദപത്മം
പുഞ്ചിതതാഴെനസമാനമശേഷനേത്രം-
സഞ്ചീവനസൂത്രതിസൽക്കൃതചാരുജംഭം.

൮

സന്ധ്യയ്ക്കുനൽക്കുകഭംഗികവർണചന്ദ്രൻ-
കാന്തന്റെകാന്തിയെഴുമ്പൊരമംബുവികൽ
സന്ധിച്ചുവീചിനിചയക്കുളിയേറാചന്ദനം-
ചിന്തുന്നവീതമുദുകോമളമാംദുക്തലം.

൯

ആകാശവീഥിയിൽനിന്നുതിനവാണിങ്ങി-
ലാകാരമൊത്തപലതാരകരണജാലം
രാകാശശങ്കമണിചേർന്നുവിളങ്ങിത്തോ-
രകാന്തകാന്തമണികിങ്കിണികണ്ഠനോജ്ഞം.

൧൦

പ്രോമാകുണത്തിലാഴുകുസുരഗംഗയല്ല,
ഭൂമിക്കുചുറ്റുമഴുമാഴിയതുകയില്ല,
പൂമാതണച്ചുകുറവല്ലിയതല്ലി,തെന്നോ
ദാമോദരോദരവിഭൂഷണമായബന്ധം.

൧൧

നാനാചരാചരനികേതനമാദിപത്മം-
നാരായണേതരമിഹാസനസന്നിധാസം
നാദാത്മകാത്മനിലയംനിഖിലാഞ്ചനാഥം-
നാഭീപുടംപരമപാധനപുഞ്ജപൂരം.

൧൨

മൂലോകമൂലതലമുഴിയുമാഴിമാത്രം-
മാലോലനീലമിഴികൊണ്ടുഴിയുംപ്രദേശം
നൈത്രലോക്യമോഹനമരോത്രിഖലീഖിലോലം-
മാലോകനാമൃതമയോദരമത്സദാരം.

൧൩

താരങ്ങളുന്മീട്ടി, സുരാപഗ,ദുശ്ശപാമാ-
വാരപ്പാപ്പിവവയോദതലേപതിച്ച്
ഹാരാവലികവചമാലകളെന്നകളു-
പ്പേരാണിഞ്ഞതിരുമാറിടമേരമൃഗം.

൧൪

(തുടരും)

ഒരു ഗ്രന്ഥവി.*

൧. നൂറുനൂറാമത എഴുതിയതായി ൧൭-ാം ഏടിൽ.

൨. പട്ടിക്കാട്ടു ഉഷ്ണലേഖനം നൂറുവൽ തീട്ടരപ്രകാരം കൊടുത്ത റെല്ലു വാങ്ങി ടിപ്പു. കുറെ നെല്ലു തിരുവോണവരത്തിന്നു പലിശയായിട്ടു.

൩. നൂറുനൂറൽ തീട്ടരപ്രകാരം പനഞ്ചകത്തു കൃഷി ഇലക്കം പാട്ടത്തിന്നു് (ഏടി ൨൦.)

൪. മാം ഇരിക്കുന്ന പറമ്പും ഇഞ്ചോറുപട്ടിയും ഇ അത്രത്തിക്കകത്തുള്ള ഉഭയവും ഇമലക്കകത്തുള്ള കാടും ഇതൊക്കയും കുറിക്കാട്ടിന്നു തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഗുരുദക്ഷിണയായി തന്നിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നത. അലയേരി ശേഖരപ്പള്ളിയുടെ തറവാടും ഉൽപത്തിയും പറമ്പുകളും ആറു ദേശവും ദേശാധിപത്യവും ഇതുംവണ്ണം തന്നെ ഗുരുദക്ഷിണ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നത. ഒക്കെ ജന്മാ. (ഏ. ൨൨-൨൩).

൫. മൂക്കാട്ടുദേശത്തു ആറിലൂവും അറുനൂറിക്കലം വസ്തുവും (ഏ. ൨൩). നല്ലകരദേശത്തു ൧൨ ഇല്ലം. കൂട്ടത്തിലൊര കിഴക്കെ പുറത്തിന്നു നമ്പിയം എന്ന പേര വെറയുണ്ടു. അങ്ങിനെയുള്ള ദേശവും അവിടെയുള്ള ഉൽപത്തിയും ആധിപത്യവും മൂക്കാട്ടുകര ദേശത്തു അഞ്ചു മൊല ചെങ്കൊമ്പും കെന്നാറിലുനി, കൊളത്തിക്കണ്ണൻ ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥാ

നങ്ങളും ദേശത്തുവിത്തു കാലു പലവും നല്ലകര ദേശത്തു കീഴെക്കും മൂക്കാട്ടുകര ദേശത്തെയും ദേശവാഴിസ്ഥാനവും നാട്ടുവാഴിസ്ഥാനവും ഉണ്ടു. ആജായുസ്ഥാനവും ഉണ്ടു. (ഏ. ൨൪. ൨൫. ൨൬.) ഒക്കെ കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ കല്പിച്ചുകൊടുത്തത.

൬. യടവണ്ടെന്ന പടിഞ്ഞാട്ടു ചാലുതാത്തിയ വകക്കു ചെലവിന്നു പണ്ടാരവകക്കു നിലം വച്ചുകൊടുത്തു. (ഏ. ൪൧)

൭. മൂക്കാട്ടുകര ദേശത്തും നല്ലകരയും കുന്നത്തുകരയും മണ്ണാരവാടിക്കാൻ നമ്മുടെ ആളു കൂടെ നിന്നിട്ടു വെണം. അയിനിക്കുറിലെയും പുനത്തുരെയും മനുഷ്യവും വെണം. വെറിലകെട്ടു പകത്തുകൊടുപ്പാൻ നമ്മുടെ ആളു കൂടെ നിന്നിട്ടു വെണം. വിശേഷിച്ചു മൂക്കാട്ടുകര ദേശത്തു അഞ്ചുമൊല ചെങ്കൊമ്പു പുവാലയെരിമ കെന്നാറിലുനി കൊളത്തിക്കണ്ണൻ ഇതൊക്കെയും നമുക്കത്രെ വെണ്ടത. പന്നിയെ കൊന്നാൽ ഇതൊക്കെയും കളരിഭഗവതിയുടെ നടക്കൽ വക്കു എന്നുള്ള പ്രകാരത്തിൽ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നതത്രെ ആകുന്നത. മൂക്കാട്ടുകര ദേശം പറവട്ടാനി നാട്ടിൽ കൂടിയില്ല. ദേശം ആയിട്ടത്രെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കല്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. മൂക്കാട്ടുകര

* പേരോറുപുറത്തു പണ്ടിക്കര (പന്മാൻ എന്നു കൂടി സ്ഥാനം) നമ്പൂതിരി വക ൧൭ (൨൨)ാം നമ്പർ ഗ്രന്ഥവി. അക്കങ്ങളെല്ലാം കണ്ടപടി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഒഴിഞ്ഞ മാപ്പിളമാരുടെ കല്യാണത്തിന് ഇവിടെ കളരികൾ വന്നിട്ടു വെറിലകെട്ടു വെച്ചിട്ടു വെണം കെട്ടാൻ. നമുക്ക് അടിയന്തര പത്തുവീട്ടിൽ ശുഭരം രണ്ടു വെളുത്തടം രണ്ടു വെലൻ ഒരു വെളുത്തടൻ ഇങ്ങിനെ ആകുന്നു. (എ. ൪൯-൫൦. ൫൧-൫൨.)

പു. നമുക്ക് ആചാര്യസ്ഥാനവും ഹവ്യ സ്ഥാനവും പരദൈവവും കൂടി കൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു തന്നെ ിക്കുന്നു. കൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിലേക്കു ഹവ്യ കളരിപ്പാടത്രെ ദ്രോണാചാര്യർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അതിൽ പ്രധാനമായതിനെ നമ്മുടെ കളരികൊലമ്പിള്ളി സമ്പ്രദായത്തിൽ അളിപ്പാത്തതിനാൽ ദ്രോണാചാര്യർ കൊടുത്ത ഗ്രന്ഥവും പൊന്നിയും പാരമ്പര്യമായുള്ളതെവരവും ഇതൊക്കെയും എടുത്തുകൊണ്ടു ആ സമ്പ്രദായമായ സ്ഥാനമൊക്കെയും നമുക്കു നടക്കും. അങ്ങിനെയത്രെ ആ സമ്പ്രദായത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നത്. നമുക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ പെരുമ്പടപ്പിൽ ചിത്രകൂടത്തിൽ (ചിത്രകൂടം എന്നു വെച്ചാൽ വണെരി), പാലിയത്തശങ്കര കൊതകയ്ക്കു, വാക്കെ കയ്ക്കു, പാട്ടത്തിൽ പണിക്കര, പുണത്ത കുറുപ്പ, മാക്കുഴി കുറുപ്പ, അവിന്നുമുടി പണിക്കൻ- (അത മുടിഞ്ഞ മാക്കുഴി കുറുപ്പിന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.) ആ വകയത്രെ. ചവളക്കാര (ശിഷ്യർ) കുറുപ്പിന്റെ ശിഷ്യർ കൊളങ്കര പണിക്കര, കെളുത്തപ്പൻ, മണത്തപ്പൻ (മണക്കൊട്ടപ്പൻ)- യോഗത്തിൽ യോഗഗുരുസ്ഥാനം. ഇതിൽ പാലിയത്തപ്പൻ ദത്തരായത്തിൽ പി

ന്നെ അവിടെ ഭരണസ്ഥാനവും നടന്നു പൊരുന്നതുമാത്രം. പുണത്ത കുറുപ്പിന്റെ അവിടെ കുറുപ്പു ഇങ്ങൊട്ടു പിഴക്കുകൊണ്ടു അവിടെയും പൊകാറില്ല. കെളുത്തം മണവത്തും കൂടിട്ടു കളരി ഭരണയുള്ളു. അവിടെ മുപ്പം എളുമയം. അങ്ങിനെ ഇരുപര കൊലമ്പുപ്പും എടുക്കും. (കലശം കഴിച്ചു പുപ്പു കൊടുക്കുക.) ആ മുപ്പിലെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും നാടുവാഴി ആകുകൊണ്ടു അങ്ങിനെ തന്നെ കൊലമ്പുപ്പും എടുത്താരും. മാക്കുഴി കുറുപ്പിന്റെ അവിടെയും കൊളങ്കര പണിക്കരും എല്ലാവരും കൊലമ്പുപ്പും കൊടുക്കും. യോഗത്തിൽ പടിഞ്ഞാറെ പക്ഷക്കു ഗുരു കൊളങ്കര പണിക്കര. കിഴക്കെ പക്ഷക്കു പൊക്കാട്ടു പണിക്കര. (ഈ താവാട ഇപ്പൊൾ ഉണ്ടു.) നമുക്കു യോഗഗുരുസ്ഥാനം. പക്ഷം രണ്ടാകൂടി കച്ചകെട്ടിക്കുഞ്ചാൾ പക്ഷക്കാര കച്ചകെട്ടിക്കുമാറില്ല. ഇങ്ങത്രെ കച്ചകെട്ടിക്കുണ്ടു. കൊലമ്പികത്ത കച്ചപ്പടം ചാത്തുതുടത്ത എന്നുള്ള തിയ കഴിഞ്ഞു തിയമാടം പാപ്പാടുള്ളു. അങ്ങിനെ കിഴമയ്ക്കാടി. കൊലമ്പു പുപ്പും എടുക്കു എന്നുള്ള സ്ഥാനം തിയമുപ്പു വാഴ്ക്കെ ഉള്ളു. പൊന്നി പൂജിച്ചു കൊടുക്കുണ്ടുതിന്നു കടവാളത്രെ പൂജിച്ചു കൊടുത്തായം. അത കഴിഞ്ഞത്രെ അരീട്ടു വാഴ്ക്കയും കിരീടം വക്കയും. കടവാളു പൂജിക്കുണ്ടുതിന്നു ചൊന്നാസ്സു നമ്പൂരി വെണം എന്നുള്ളത പാവാറുണ്ടു. ആയത ചെച്ചുമാറില്ല. നൊന്തന്നെ പൂജിപ്പായം. കൊലമ്പു പുപ്പും എടുക്കുണ്ടുതിന്നു ആയുധപൂജ മഹാരാജത്തര ചെച്ചുമാറില്ല. ആ ചായ്ക്കൻ ശുഭനെങ്കിലും അവാൻതന്നെ പൂജിപ്പായം. ആയുധം പൂജിക്കുണ്ടുതി

ന്ന പന്തം ഇട്ടു നെല്ലുമിട്ടു അതിന്നു മീ
തെ നാക്കിലയിൽ വെള്ളരിയും തെങ്ങ
യും പച്ച അതിന്നു മീതെ പീഠം വച്ചു
അതിന്റെ മുകളിൽ പീഠം വിരിച്ചു അ
തിന്നു മീതെ പൊന്നി വച്ചു- കൊലൊ
ത്താക്കമ്പാറം കടവാളുനെ വെക്കേണ്ടത.
പീഠം വിരിപ്പാൻ പട്ടുകൊണ്ടു വെണം.
അത്രെ ദൈവമുള്ളു. കൊലൊത്താക്കമ്പാ
റം ഭൂവനേശ്വരി വിധാനം പൂജിച്ചു പൂജ
കഴിഞ്ഞാൽ ആജാരം (അഭിവാദ്യം) ചെ
യ്യിച്ചു ദക്ഷിണയും കഴിച്ചു ശിഷ്യൻ ആയു
ധം പൂജിച്ചു തന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്ന ആ
ചാര്യൻ മൂന്നുവട്ടം അക്ഷതവും പുഷ്പം കൂ
ട്ടി തലയിൽ ഇട്ടു അനുഗ്രഹിച്ചു ശിഷ്യൻ
എഴുന്നീറ്റു പിന്നെയും ആജാരം ചെയ്താ
ൽ ആയുധം എടുത്തു കൊടുക്കും. പിന്നെ
യും ആജാരം ചെയ്താൽ പിന്നെ കളരി
യിൽ കമ്പിട്ടന്നു മാതിരിക്കുള്ള കമ്പടം
കൊണ്ടും വെണം. കളരിയിൽ തന്നെ
യെങ്കിൽ മുമ്പിലും കളരിമയ്ക്കുദൈവത്തെ
കമ്പിടണം. ആയുധം എടുത്തു കൊടുക്കു
ന്നതിന്നു മുമ്പു ശ്രീപാശുരാമനെയും
ദ്രോണാചാര്യനെയും കൊലമ്പിള്ളി സ
മ്പ്രദായത്തിങ്കലെക്കും ആയുധം പൂജിച്ചു
തിന്നു മുമ്പിൽ ആചാരം ചെയ്യിട്ടുവേ
ണം ആയുധം എടുത്തു കൊടുപ്പാൻ. ഇ
പ്രിയനെ കൊല്ലും പുഷ്പം എടുക്കുന്ന പ്ര
കാരം. തിരുമൂപ്പു വാഴ്ചക്കു ആയുധം പൂജി
ച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതും ഈവണ്ണം തന്നെ.
അത കടവാളുനെ വെണ്ടത. മാറുള്ളട
ത്ത ക്കൊണ്ടും പൊന്നിയനെ ദൈവമുള്ളു. ക
ച്ചു കെട്ടു തുടങ്ങിക്കൊണ്ടുതിന്നു ഗണപതി
നിവെദിച്ചു ശ്രീപാശുരാമനും കൊലമ്പി
ള്ളി പാരമ്പര്യമുള്ള മൂത്തി ഭൂവന

ശ്വരി വിധാനമായിട്ടു നിവെദിച്ചു ശിഷ്യ
ൻ ആചാരം ചെയ്താൽ കച്ചയും മിഴക്കും
പൊന്നിയും കൂട്ടി എടുത്തു കൊടുക്കും. എ
ന്നിട്ടു ആചാരം ചെയ്ത കച്ച കെട്ടു തുട
ങ്ങുക. കൊലൊത്താക്കമ്പാറം ദാനവും
മുറ്റത്തുവെച്ചു ചെയ്യണം. അങ്ങിനെ കീ
ഴ്മയ്ക്കാടി. മൂക്കുനാട്ടു നമുക്കു ഒരു കളരി
യും മുന്നൂറുവെട്ടു കുടി ശിഷ്യകളും ഉണ്ടു.
അത വെള്ളസ്സനമ്പിയാര മൊടക്കി കള
കൊണ്ടു അവിടെ പൊകാറില്ല. അര
യാളത്തിൽ പണിക്കരും കൊളങ്കര പ
ണിക്കരും പാതിയും പാതിയും ഒന്നിച്ചു
നടക്കുന്ന പതിനെട്ടുരാളത്തിൽ പതി
നൊന്നുദൈവം അറുവുന്നൂറും തെങ്ങല്ല
യും പാലിശ്ശേരി ഇങ്ങിനെ പതിനാലു
ദൈവം അരയാളത്തിൽ പണിക്കരായി
ട്ടു പകുതിയും പകുതിയുമായി നടക്കേണ്ട
ത. അരയാളത്തിൽ പണിക്കര പല്ലടം
സമ്പ്രദായി. കുളങ്കര പണിക്കര നമ്മു
ടെ ശിഷ്യൻ. കുളങ്കര പണിക്കര ദൈവ
ങ്ങൾ പൊരമംഗലം പുറക്കാട്ടുകര കറ
രൊര കാത്ര താമരതറത്തികൊട്ടയ്ക്കു
ട്ട. ഈ ദൈവങ്ങളിലും പാതിക്കാരണ്ടു. മാ
കുഴി കുറുപ്പിന്ന ദൈവം പൊരനാട്ടുകര
അടാട്ട. ഈ രണ്ടു ദൈവത്തും പകുതിക്കര
ണ്ടു. ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ കൊലൊത്ത
അവിടെയല്ലൊ തിരുമൂപ്പു വാഴ്ച പണ്ടു
പണ്ടു അവിടെയെന്നു. അവിടം നാനാവി
ധമായി പൊകുകൊണ്ടും കണയന്നൂർ
കൊലൊത്ത വെച്ചു കഴിക്കാറുണ്ടു. അ
ല്ലൊര അവിടെ ക്കീക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തി
ങ്കലെ ഒരുങ്ങിട്ടുള്ളനെ കണയന്നൂർ കൊ
ലൊര ആകുന്നത. അതുകൊണ്ടു അരീ
ട്ട വാഴ്ചക്കു പള്ളിപ്പാത്ത നമ്പൂരിയായിട്ടു
നെ ആചരിച്ചുപൊരുന്നത. ചിത്രകൂട

ത്തിങ്കൽ ആകമ്പാദം കാണിച്ചതും നമ്പൂരിയത്രെ ആചരിക്കുന്നത്. കണയന്നൂർ കൊവിലകത്തുവെച്ചു തിരുമുപ്പു വാഴ്ച കഴിക്കുമ്പോൾ ആയുധം പൂജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെന്നു ചെല്ലായം. അതു കൊലൊത്ത വടക്കിനിയിൽ വെച്ചിട്ടത്രെ പൂജിക്കുകയും കൊടുക്കയും. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു കരീക്കാട്ടു സ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആജാര കൊലമ്പിള്ളി നായ്ക്കുറുപ്പൻ ആകുന്നു. ആയതു കൊണ്ടു കിഴക്കിനിയിൽ എഴുന്നള്ളിട്ടു അവിടന്നു നായ്ക്കുറുപ്പൻ ഭാണപ്പണവ കൊടുത്ത ആജാരം ചെയ്യണം. എന്നിട്ടു വെണം അരീട്ടുവാഴ്ച.

ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ ആകമ്പാദം നായ്ക്കുറുപ്പൻ ഭാണപ്പൊട കൊടുക്കയും ആചാരം ചെയ്യയുംവെണം. പ

ണം എടുത്ത കൊടുക്കെണ്ടതിന്നു പൂണിക്കാട്ടിൽ ഭട്ടതിരി. അത ചിത്രകൂടത്തിങ്കൽ ആയാലും കണയന്നൂരിലായാലും പട്ടെരി തന്നെ ആകുന്നത്. പെരുമ്പടപ്പു വലിയ തമ്പുരാന്റെ തിരുമുപ്പുവാഴ്ച കണയന്നൂരവെച്ചു കഴിക്കെണ്ടതാകുന്നത്. കരീസ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആയിട്ടല്ല. അരീട്ടുവാഴ്ച പള്ളിപ്പുറത്തു നമ്പൂരി ആയിട്ടു ആചരിച്ചുപോരുന്നു. മറ്റൊരു സ്വാധീനം ആകുകൊണ്ടും ചിത്രകൂടത്തുങ്കൽ ആയാലും കണയന്നൂര ആയാലും തിരുമുപ്പു വാഴ്ച ആയുധം പൂജിച്ചെടുക്കയും പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരൂപത്തുങ്കൽ തമ്പുരാക്കന്മാരെ കൂട്ടുകെട്ടിക്കയറ്റി തിരുമെനി വിശപ്പിക്കയറ്റ ചെയ്യാറുള്ളു. മറ്റൊരും ചെയ്യാറില്ല.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

കടാക്ഷോട്ട് മാക്കം

[മൂന്നു ചുരുക്കമുള്ള ഒരു കിളിപ്പാട്ട്. മ. കെ. എം. കലമതിലകുട്ടിക്കെട്ടിലമ്മ. റ. കുട്ടമത്തു. നമ്പൂരിയർ. കലമതിലകുട്ടിക്കെട്ടിലമ്മ. റ. കുട്ടമത്തു. നമ്പൂരിയർ. എ. എന്നിവർ കൂടുന്ന ചുരുക്കമുള്ള ഒരു കലമതിലകുട്ടിക്കെട്ടിലമ്മ. റ. കുട്ടമത്തു. നമ്പൂരിയർ.]

മലവെള്ളം വന്നാൽ നിലവെള്ളം തെക്കുടി തട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുന്നതുപോലെ, പുതിയ പരിഷ്കാരപ്രവാരം വരുന്നതോടുകൂടി പഴയതെല്ലാം പാപരക്ഷണ കാലമാണിത്. ഈ സ്ഥിതിക്കു 'എഴുത്തുക്കുറുപ്പൻ കിളിയും' നാട്ടിൽനിന്നു പരന്നുപോയി കാട്ടിൽ കടന്നുകൂടിയതിൽ അതുതമിഴല്ലൊ. എന്നാൽ 'പഞ്ചതാരം

യോടൊപ്പം മറയ്ക്കുമോതിടുന്ന പഞ്ചമ ഗാനങ്ങളാലുള്ളതും വശത്താക്കുന്ന ആ 'ശാരികാകുമാരികളെ' ബദരികാശ്മത്തിൽനിന്നു വിളിച്ചു വരുത്തിയാൽ ചന്ദ്രാക്ഷോട്ട് മാക്കത്തിന്റെ കഥ പട്ടു അതിന്നു പ്രത്യേകം ഒരു സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടാണെന്നാണ് ശ്രീമതി കണ്ണമലകുട്ടിക്കെട്ടിലമ്മയും സഹായികളും വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പണ്ടൊരു കൂലത്തു കടത്തനാടു കേൾവിപ്പെട്ട കടാക്ഷോട്ട് എന്ന നായർ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായ 'മാക്കം' എന്ന പതിവു

താഴിരോമണിയുടെ കഥയാണ് ഇതിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാക്കത്തിന്റെ ഭർത്താവു 'നമ്പർനമ്പിയാർ' എന്ന ഒരു നായരായിരുന്നു. മാക്കത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരായി പന്തിരണ്ടുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്മാരും അവരുടെ ഭാര്യമാരും മാക്കവും കൂടി കടാങ്കോട്ട തറവാട്ടിൽ താമസിച്ചുവന്നു. മാക്കത്തിന്റെ ഐസക്കി പ്രാദിഗ്നങ്ങളാൽ അമ്മൾ അഗ്രജന്മാരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിനായിത്തീർന്നു. അവളുടെ ഇഷ്ടങ്ങൾ സാധിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ഭരമമലമികയാ ജാഗ്രതഗന്മാരായി. അവളുടെ ആജ്ഞതന്നെ ആ തറവാട്ടിൽ ആജ്ഞ എന്നായി. ഇതു കണ്ടിട്ട് 'ചേട്ടത്തിയമ്മമാർ' അവളുടെ നേരെ അസൂയയുടങ്ങി. അവർക്കുകൂട്ടത്തിൽ 'പുരാണി' എന്ന ഒരുവൾ മാത്രം മാക്കത്തെ സഹോദരിയെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചുവന്നു. മാക്കം പ്രസവിച്ച് അവിടെ സന്തതിയുണ്ടായി. അതോടുകൂടി ആ തറവാടിന്റെ മാനുത വലിക്കുവാൻ പോകുന്നതോട് 'ചേട്ടത്തിമാരുടെ ചേട്ടത്തം' മുത്തുവശായി. അവർ ഭർത്താക്കന്മാരോടു 'തലോണമത്രം' പ്രയോഗിച്ചു പ്രയോഗിച്ച് നീറ്റവർക്ക് മാക്കത്തിന്റെ നേരെ വിരോധം കിത്തിത്തു. 'അമ്മായിവെച്ചതന്തം' വിടർക്കുംപ്രതി പരമാത്മമായി. ഒടുവിൽ മാക്കത്തിന്റെ പേരിൽ 'ചേട്ടത്തിമാർ' കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ നടപ്പുപ്പച്ചം പ്രമാണിച്ചു ആങ്ങുമാർ വെങ്ങളെ ആ മരുമക്കളോടുകൂടി ഒരു കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വെട്ടിക്കൊല്ലുകയുണ്ടായു. അപ്പോൾ, മാക്കം ഭക്തിയോടെ ആരാധിച്ചുവന്നിരുന്ന ലോകമലയാർകാവിൽ ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷമായി വിരോധികളായ പതിനൊന്നു 'അമ്മായിമാരേയും' രക്തം മരട്ടിപ്പിച്ചു സംഹരിച്ചു. അതിനുശേഷം 'മാക്കം' എന്ന പേര് സീത, ദമയന്തി മുതലായ വരുടെ പേരിനെപ്പോലെ പാതിപ്രത്യത്തിനു പ്രസിദ്ധമായി. ഇന്നും വടക്കേ മലയാളത്തിൽ മാക്കം കഥയെ തോറാമായിട്ടും താരാട്ടായിട്ടും ജനങ്ങൾ ബഹുമാനിച്ചുപോരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കഥ തോറത്തിൽ നിന്നും മറ്റും എടുത്തു നല്ല ഭംഗിയുള്ള കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിലാക്കി കേരളയക്ഷ-വിശേഷിച്ചു കേരളസ്പീകർക്കു-ഭക്തിപൂർവ്വം പാരായണം ചെയ്യാൻ തെന്താറാക്കിക്കൊടുത്ത കെട്ടിലമ്മയുടേയും സഹായികളുടേയും ശ്രമത്തെ കേരളസാഹിത്യസ്തേയിൽ എത്ര ഊഷിച്ചാലും ഏറിപ്പോകുന്നതല്ല. കവിത പൂർവ്വം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദാത്മകലാരങ്ങളും പ്രസാദമെന്നും സദ്യോപരി രസസ്പർശത്തിനും സർവ്വത്ര തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ദർപ്പഭംഗി ചിഹ്നിൽ പന്നുപോയിട്ടുള്ള അശ്ലീല പ്രയോഗത്തെ മാത്രം ഒഴിവാക്കി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു തൽക്കാലം ഒരുങ്ങുന്നില്ല. മാക്കത്തെപ്പോലെ പാതിപ്രത്യവും, അവളുടെ അഗ്രജന്മാരെപ്പോലെ ഐസകാന്തവും ഉള്ള ആളുകൾ കാവ്യം ഞെങ്കിലും, അവളുടെ ചേട്ടത്തിയമ്മമാരായാൻ യോഗ്യതയുള്ളവർ സുലഭമായ ഇക്കാലത്തു, കേരളീയരെപ്പോലുള്ളിരിക്കാത്തതായൊന്നാദികളെപ്പോലെ, നിത്യപാരായണത്തിനുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യകഥാക്കേടാണ് ഈ ചെറുപ്പസ്തകമെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കഥ തോറത്തിൽ നിന്നും മറ്റും എടുത്തു നല്ല ഭംഗിയുള്ള കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിലാക്കി കേരളയക്ഷ-വിശേഷിച്ചു കേരളസ്പീകർക്കു-ഭക്തിപൂർവ്വം പാരായണം ചെയ്യാൻ തെന്താറാക്കിക്കൊടുത്ത കെട്ടിലമ്മയുടേയും സഹായികളുടേയും ശ്രമത്തെ കേരളസാഹിത്യസ്തേയിൽ എത്ര ഊഷിച്ചാലും ഏറിപ്പോകുന്നതല്ല. കവിത പൂർവ്വം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദാത്മകലാരങ്ങളും പ്രസാദമെന്നും സദ്യോപരി രസസ്പർശത്തിനും സർവ്വത്ര തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ദർപ്പഭംഗി ചിഹ്നിൽ പന്നുപോയിട്ടുള്ള അശ്ലീല പ്രയോഗത്തെ മാത്രം ഒഴിവാക്കി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു തൽക്കാലം ഒരുങ്ങുന്നില്ല. മാക്കത്തെപ്പോലെ പാതിപ്രത്യവും, അവളുടെ അഗ്രജന്മാരെപ്പോലെ ഐസകാന്തവും ഉള്ള ആളുകൾ കാവ്യം ഞെങ്കിലും, അവളുടെ ചേട്ടത്തിയമ്മമാരായാൻ യോഗ്യതയുള്ളവർ സുലഭമായ ഇക്കാലത്തു, കേരളീയരെപ്പോലുള്ളിരിക്കാത്തതായൊന്നാദികളെപ്പോലെ, നിത്യപാരായണത്തിനുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യകഥാക്കേടാണ് ഈ ചെറുപ്പസ്തകമെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

മംഗളോദയം

മംഗള

പുസ്തകം ൧൦

പുതിയ

ലക്കം ൮

മംഗളം.

പ്രകൃതിയുടെ സേവയെത്തിന്നു-
 ജുകൃതകമാം നിലകണ്ടെത്തവണ്ണം
 സ്വകൃതിയിലതി നല്കുന്നതിന്നു-
 സുകൃതിശിവാമണികൾക്കെന്തൊഴുനേൻ.

നേർ. ജെ. റി. ബോസും

ചെടികളും.

ശാസ്ത്രസൂക്ഷ്മാനുഷ്ഠികളായ ആ
 ധ്വനികപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു
 പ്രധാന സ്ഥാ
 നം പ്രാവിച്ഛി-
 രിക്കുന്നതും,
 സമ്പ്രദായത്തിന്റെ
 ജീവിതരഹസ്യം
 നെ വെളി
 പ്പെടുത്തുന്നതി
 ന്നുമേണ്ടി നട
 ത്തിട്ടുള്ള പരീ
 ക്ഷകൾ മൂലം
 ലോകമെങ്ങും
 അനശ്വരമായ
 പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമ്മു

ടെ മാതൃരാജ്യമായ ഇന്ത്യാസാമ്രാജ്യത്തി
 ന്റെ ഒരു അംഗമായ ചങ്കാളിൽ ജനി
 ച്ചവളർന്നിരിക്കുന്ന മഹാനും ആയ സേർ.
 ജെ. റി. ബോസിനെ കേൾക്കാത്തവർ ച
 രകുതമായിരിക്കും. ഡാക്ടർ ജഗദീശചന്ദ്ര
 ബോസിന്റെ യോഗ്യത അറിഞ്ഞിട്ടു അ
 മേരിക്കയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണി
 കയും ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേ
 ഹം മൂന്നുകൊല്ലം മുമ്പ് അമേരിക്കയി
 ലേയ്ക്കു പോകുകയും അവിടെയുള്ള യോഗ്യ
 ന്മാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു ചെടികളുടെ ജീ
 വിതാവസ്ഥ, മരണാവസ്ഥ, വളർച്ച മുത
 ലായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ ബഹു രസകര

മായവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോയിരുന്ന വിശിഷ്ടയന്ത്രം മൂലം ആത്മോദകരമാകുമ്പോൾ ആ യോഗനാഷ്ട്രപ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും ചെയ്തു. ഈ സംഗതിനിമിത്തം അമേരിക്കക്കാർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ വലിയ ബഹുമാനം തോന്നുകയും ഭാരോ വലിയ സമൃദ്ധി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ ടി.പി.സി. പ്രസിഡന്റായി ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു പ്രധാന സമൃദ്ധി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പ്രൊഫസ്സറായി അദ്ദേഹത്തെ നിയമിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ശാസ്ത്രതത്വപ്രവേശനത്തിന് വേണ്ടിയെന്ന ധനം കൊടുക്കുമെന്നും അമേരിക്കക്കാർ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സ്വരാജ്യസ്നേഹിയായ അദ്ദേഹം ഈ ബഹുമതി സ്വീകരിച്ചില്ല. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരും അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചു. ആയതിനാൽ അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നും മിസ്റ്റർ ബോസ് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവിനെ ബഹുമാനിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും ക്ഷണപ്രകാരം ഇദ്ദേഹം ആസ്ട്രിയയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെനിന്നും ക്ഷണപ്രകാരം ജർമ്മനിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടവൻ തുനിഞ്ഞപ്പോഴാണ് യുദ്ധം ആരംഭിച്ചത്. ആയതിനാൽ ജർമ്മനിയിൽ കയറാതെ ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ബഹുമാനപുരസ്സരമായി നെറ്റ് (Knight) എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിനു പുറമെ ഇപ്പോൾ ശാസ്ത്രതത്വപ്രവേശനത്തിനായി കൊല്ലത്തിൽ

50,000 ക. വീതം കൊടുത്തുവരുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു താമസിയാതെ അനവധി ബഹുമതികൾ ഇനിയും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ജീവനുള്ള സാധനം, ജീവനിലാത്ത സാധനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി സ്വഭാവപദാർത്ഥങ്ങളെ തിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് മിസ്റ്റർ ബോസ് പറയുന്നത്. എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ജീവനുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു സസ്യത്തിനും ഒരു ജന്തുവിനും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചെടികൾക്കും ജീവനുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ജന്തുക്കൾക്കും അവയവങ്ങൾ അവയ്ക്കും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജന്തുക്കൾക്കുള്ള കണ്ണുപോലെയുള്ള കണ്ണുനാൾ ചെടികളിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ജന്തുക്കൾക്കുള്ള കണ്ണുകൾക്കു സദാമായ അവയവം ചെടികൾക്കും ഉണ്ട്. ചെടികൾക്കും ഒരു സ്പായുപടലം (Nervous system) ഉള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഈ തത്വം നിമിത്തം അനവധി സംഗതികൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യർ താമസിയാതെ സാധിക്കുന്നതാണ്. തണുപ്പു, ചൂട്, വെളിച്ചം, മുതലായ ബാഹ്യവസ്തുക്കൾ അനുസരിച്ചു നാം അറിയുന്നപോലെ ചെടികൾക്കും അറിയുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പരീക്ഷകൾമൂലം ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിശയം നിമിത്തം ചെടികൾ മരവിക്കുന്നുവെന്നും, ചാരായം നിമിത്തം സസ്യങ്ങളും മദ്യപിച്ചവനെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും, ദുഃഖിച്ച വായു ശ്വാസി

ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചെടികൾക്കു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നുവെന്നും, അധികം ജോലിനിമിത്തം ചെടികൾ ക്ഷീണിക്കുന്നുവെന്നും, വിഷംനിമിത്തം ചെടികൾക്കു ബോധക്കുറവ് ഉണ്ടാകുമെന്നും മാറ്റം അദ്ദേഹം പരീക്ഷകർമൂലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കി പറയുന്നതായാൽ ചെടികൾക്കും മനുഷ്യർക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ് ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സകല ചരാചരങ്ങളും ഒന്നുതന്നെ, എല്ലാം ഒന്നിൽനിന്ന് ഉരുവിക്കുന്നു ഒന്നിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം ഇപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം പരീക്ഷകർമൂലം ദൃഢപ്പെടുത്തിയെന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമുള്ളൂ. ഏകദേശം 3000 കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ ഹിന്ദുക്കൾ ഈ തത്വം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രസകരമായ ഈ തത്വങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഇടയായ സംഗതികളെപ്പറ്റി പറയുന്നതുതന്നെ വളരെ രസമായിരിക്കും. മിസ്റ്റർ ബോസ് ആദ്യം പരീക്ഷകൾ നടത്തിയത് അചേതനവസ്തുക്കളിലാണ്. അധികം ജോലി എടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇരിമ്പുകുപ്പണങ്ങൾക്കും ക്ഷീണം തട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ തോന്നി. ഈ തത്വം വിശദപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തി. ഒരു ലോഹക്കുപ്പണം അദ്ദേഹം വളരെനേരം തല്ലുകയും അപ്പോൾ അനവധി പ്രഹരം ഏറ്റാകാൻകൊണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥ ഈ കുപ്പണത്തിന് ഉണ്ടായതായി അദ്ദേഹം

കാണുകയുണ്ടായു. ക്ഷീണിച്ച ലോഹക്കുപ്പണങ്ങൾക്കു ക്ഷീണം തീക്കുന്നതിന് അല്പം സമയം അനുവദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അപവിഷ്ഠം ഉത്സാഹസ്ഥിതി പ്രാപിക്കുന്നതായി ഇദ്ദേഹം കണ്ടറിഞ്ഞു. അതിശയം നിമിത്തം ലോഹങ്ങളും മരവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഇത്തരം പരീക്ഷകൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ചെടികളുടെ ജീവിതരഹസ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഉത്സാഹിച്ചു. എന്നാൽ പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നതിനു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ള പോലെയുള്ള സൗകര്യങ്ങളോ വിശേഷ യന്ത്രങ്ങളോ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ശാസ്ത്രതപാസ്യേഷണത്തിലുള്ള രസംനിമിത്തം ഇദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ചില യന്ത്രങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കുകയും ഈ യന്ത്രങ്ങൾ മൂലം സസ്യങ്ങളുടെ ജീവിതരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ആദ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ യന്ത്രം കണ്ടുടുത്തെന്നു യൂറോപ്യന്മാർക്കു വലിയ അത്ഭുതം ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു ഇതിലും വിശേഷമായ യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും മിസ്റ്റർ ബോസ് കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കാതെ ഇരുന്നതിൽനിന്നു തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു യന്ത്രങ്ങളെക്കാളും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു നിമന്തരമായ പരിശ്രമവും ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തിനുള്ള ഭൗതികപ്രവൃദ്ധിമാണെന്നു ഒരു വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞുവത്രെ. മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ സ്വന്തയന്ത്രവും ഇന്ത്യയിൽ വളരുന്ന ഒരു ചെടിയും കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചത്. ചെടി അതിന്റെ വർത്ത

മാനങ്ങളെ യന്ത്രമൂലം എല്ലാവരേയും റിയിച്ചിരുന്നു. വിഷം തട്ടിയാൽ ചെടി മോഹാലസ്യപ്പെട്ടിരുന്നതും പിന്നെ മരുന്നു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് വിഷ ബാധമാറി സ്വസ്ഥിതി പ്രാപിച്ചിരുന്നതും ചെടി ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഒരു നുള്ളു (Pinch) കിട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വേദനയും ചെടി യന്ത്രമൂലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ചെടി നമ്മോടു നേരിട്ടു സംസാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും യന്ത്രമൂലം നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകദേശം 6, 7 മാസം മുമ്പു ഡാക്ടർ ബോസ് തന്റെ തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു അതൃപ്തകൃത്വം നടത്തി. പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്നതിനു ഗവണ്മെന്റൽ നിന്ന അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു വലിയ വൃക്ഷങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ രണ്ടു വലിയ അരയ്ക്കാൽ അവിടെ പഠിച്ചു വെപ്പിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ആദ്യം തന്നെ ആ വൃക്ഷങ്ങളെ അദ്ദേഹം മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തുകയും പിന്നെ അവ തിരഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ചു മാറി വെപ്പിക്കുകയും ആണു ചെയ്തത്. ഈ കൃത്രിമ നിമിത്തം ആലുക്കൾക്കു വെട്ടു മുതലായതുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം തട്ടാതെ ഇരിക്കുകയും ആലുക്കൾ യാതൊരു വാട്ടവും തട്ടാതെ മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ വളപ്പിൽ വേരുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇദ്ദേഹത്തിന് ആസ്രിയയിൽ വെച്ചു പററുവാൻപോയ ഒരു അബദ്ധം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറയുന്നത് അല്പം രസകരമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി അതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നു. താൻ കണ്ടുപിടിച്ച

തത്വങ്ങൾ വിചിത്രമിരുന്നെങ്കിലും പശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ളോ മിസ്റ്റർ ബോസ് അത്യാരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയത്. എന്നാൽ തന്റെ യന്ത്രമൂലം സസ്യശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ സഭാവാസികളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന അവസരത്തിൽ അനാശാസ്യങ്ങളായ വല്ല സംഭവങ്ങളും നേരിട്ടുമോയെന്നും യൂറോപ്പിലെ അതിശൈത്യം നിമിത്തം തന്റെ ചെടിക്കു വല്ല സുഖക്കേടും പിടിക്കുമോയെന്നും മിസ്റ്റർ ബോസിനും ശിഷ്യന്മാർക്കും വലിയ വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും തന്റെ തത്വങ്ങൾ ശരിയാണെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം മൂലമാണ് മിസ്റ്റർ ബോസും ശിഷ്യന്മാരും ചെയ്ത മായി പുറപ്പെട്ടത്. ആസ്രിയയിൽ വെച്ച് ഒരു അബദ്ധം പിണയുവാൻ ഭാവിച്ചുവെങ്കിലും ദൈവഗുപ്തം അതൃപ്തമാക്കി പോരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. വിഷം കൊടുത്താൽ ചെടിക്കുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിഭേദത്തെ കാണിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് അബദ്ധം പിണയുവാൻ പോയത്. ആസ്രിയയിൽവെച്ച് അവരുടെ പരീക്ഷയ്ക്ക് അല്പം വിഷദ്രവ്യം വേണ്ടിവന്നു. ആ സമയം ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീ വിഷദ്രവ്യം താൻ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കാമെന്നു മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനോടു പറഞ്ഞു. ഈ തരണി ഷാപ്പിൽ ചെന്നു അവർക്കു വേണ്ട വിഷദ്രവ്യം (Pottasium cyanide) ആവശ്യപ്പെട്ടു. വിഷദ്രവ്യം വാങ്ങുന്ന ആളുടെ പേരും അതിന്റെ ഉദ്ദേശവും നിയമലങ്കാരം ഷാപ്പുകാർ അറിയാതെത്താകയാൽ ഈ യുവതി അവരോട് അവളുടെ ഉദ്ദേശം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഷാപ്പുകാർ ഇ

വളുടെ ഉദ്ദേശം വേറെ വല്ലതുമായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചതിനാൽ വിഷത്തിനു പകരം അല്പം പഞ്ചസാരയാണു മറ്റു വാക്കോടുകൂടി കൊടുത്തതായത്. പഞ്ചസാരക്കും ആ വിഷദ്രവ്യത്തിനും നിരവ്യത്യാസമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ശിഷ്യൻ ശ്രുതിയിൽ ആയതു വാങ്ങിവെച്ചു. വലിയ സഭയിൽ, വിയന്നയിലുള്ള എല്ലാ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും സന്നിഹിതരായിരിക്കുമ്പോൾ, മിസ്റ്റർ ബോസ് ഭാര്യയോ കണിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ചെടിക്കു വിഷം കൊടുത്താലുള്ള ഫലം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വിഷമാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന പഞ്ചസാരയുടെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു ചെടിക്കു വാട്ടത്തിനുപകരം അല്പം ഉണച്ചതാണു കണ്ടത്. വിഷദ്രവ്യം പോരാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇപ്രകാരം പരിണമിച്ചതെന്നു വിചാരിച്ചു മിസ്റ്റർ ബോസിന്റെ ശിഷ്യൻ ആ സാധനം അല്പംകൂടി പ്രയോഗിച്ചു. എന്നിട്ടും വിപരീതഫലമല്ലാതെ കണ്ടില്ല. അവർ അല്പം പരിഭ്രമം ആ സമയത്തുണ്ടായിരുന്നു പഠനത്തെ തരമില്ല. എന്നാൽ താല്പര്യം കൈവന്നതിനാലും ഉണ്ടായിരുന്ന ആ ശിഷ്യൻ ഉടനെ ആ സാധനം അല്പമൊന്നു നാവിൽ തേച്ചു. അപ്പോഴാണു കാര്യം മനസ്സിലായത്. ഉടനെ അയാൾ അടുത്തുള്ള ഇരുന്നിരുന്ന ക്ലോറോഫോം (Chloroform) കുപ്പി എടുത്തൊന്നു നല്ല പണം പരിച്ചു. അപ്പോൾ ചെടിയൊന്നു തലതാഴ്ന്നു. അങ്ങിനെ അഞ്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞു. ഫിനിഷ് ഈ സംഭവത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ അ

ന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവർ ചിരിക്കുന്നതിനും ധാരാളം വഴി ഉണ്ടായി.

മനുഷ്യനുള്ളതുപോലെ ചെടിക്കും ഒരു മരണദശയുണ്ടെന്നും ചെടിയുടെ മരണസമയം കൃത്യമായി നമുക്കു കണ്ടറിയാമെന്നും സേർ ജെ. സി. ബോസ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള യന്ത്രത്തിലുള്ള ഒരു തൂശി ചെടിയുടെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി കീഴോട്ടുള്ള വരകൾ മൂലം എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുന്ന മദ്ധ്യ ചെടിയുടെ മരണസമയത്തു പെട്ടെന്നു മേല്പോട്ട് എഴുന്നേൽക്കുന്നു. എല്ലാ ചെടികളും 60°C ചൂട് എപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നതായും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെടി ഒരു നിമിഷത്തിൽ വളരുന്ന വളച്ചുയെ അളക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യന്ത്രവും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. സേർ ജെ. സി. ബോസ് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളിൽനിന്ന് അനവധി ശാസ്ത്രങ്ങൾ താമസിയാതെ പല അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. വൈദ്യവിഷയമാണു പ്രധാനമായി ഈ തത്വങ്ങൾ നിമിത്തം വികസിക്കാൻ പോകുന്നത്. കൃഷിശാസ്ത്രത്തിനും വലിയ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ചെടിയുടെ മരണകാലത്തുള്ള ഫലം പരീക്ഷിച്ചറിവാൻ മേലിൽ പരീക്ഷകൾ ചെടിയിൽ നടത്തിയാൽ മതി. ഇതുപോലെതന്നെ കാര്യം വളർത്തുവാൻ ചെടികൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ഫലം നമുക്ക് ഇനി എടുപ്പത്തിൽ പരീക്ഷിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു കൃഷിശാസ്ത്രവും എടുപ്പത്തിൽ പുഷ്പിയെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്.

ഈ ലേഖനത്തിൽനിന്നു സെർ ജെ. സി. ബോസിന്റെ ബുദ്ധിവിശേഷവും, മാതൃരാജ്യസ്നേഹവും, അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ച തത്വങ്ങൾ മൂലം അനവധി ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും, അദ്ദേഹം നിമിത്തം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിഭയും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പഠിക്കുന്നതിനായി അന്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വിദ്യാർത്ഥികളും വന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കെ. പരമേശ്വരൻ നമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എസ്.

പാശ്ചാത്യസ്രീകൾ.*

ജനനത്തിന്നു മുമ്പ് ഒരു പെൺകുട്ടിയോടു “നിനക്കു പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തു ജനിച്ചാണോ, പൗരസ്ത്യരാജ്യത്തു ജനിച്ചാണോ അധികം മോഹം” എന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ “അതൊന്നിന്നാണു ജനിക്കുന്നതുതന്നെ” എന്നു പക്ഷേ അവർ മറുപടി പറയുമായിരിക്കാം. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്രീകളുടെ നില ശോചനീയമായ ദാസ്യാവസ്ഥതന്നെ എന്നത് എത്രയോ വാസ്തവമാണ്. പുരുഷന്മാരിൽ തന്നെ ഭൂരിപക്ഷവും പലേപ്രകാരത്തിലും അടിമസ്ഥാനത്തിലാണ്. സ്രീകളുടെ നില അതിലും വളരെ താണതാകുന്നു. സ്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ പൗരസ്ത്യരാജ്യത്തിലുള്ള പുരാണദാസ്യസൂചകമൊഴികെ ഉൾക്കൊണ്ട ‘അടിമയുടെ അടിമ’ എന്ന പദത്തിന്നു നല്ല അർത്ഥമുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലേയും പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലേയും സ്രീകളുടെ നിലയ്ക്കു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നു വണിച്ചുപറയാം. ചില പാതിരിമാരും, സാധുക്കളും, പാശ്ചാത്യസ്രീകൾക്ക് അരാജ്യങ്ങളിൽ എത്രയോ ഉയർന്ന പദവിയാണു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അവരെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അവർക്കു യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും മറ്റും പറയാറുണ്ട്. ഈ വക സംസാരങ്ങളെല്ലാം കേൾക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതുതന്നെ. കേൾവിക്കൊണ്ടു വല്ല മണ്ണങ്ങളും വന്നേക്കാം. പക്ഷേ അവയ്ക്കു ഒരു ചെറിയ കുറവും മാത്രമേ പറയാൻള്ളൂ. അതെന്തെന്നാൽ അവ അസത്യമാണ്. ഫീറാൻസിന്റെ രാജ്ഞിയായ മേരി അൻ ടോണിയറാഃ എന്ന സ്രീയെ തൂക്കിക്കൊ

* ഈ ഉപന്യാസത്തിന്നാവശ്യമായ പല വിഷയങ്ങളും പ്രൊഫസർ ഹരദയൽ (Prof: Har Dayal) എന്ന പണ്ഡിതൻ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണ്.

ന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ബർക്ക് (Burke) എന്ന മഹാൻ 'അബലകളെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി' എന്നു പറഞ്ഞുവത്രേ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു തെറ്റാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ സ്രീകളെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യപുരുഷന്മാർ അവരുടെ സ്രീകളോടുള്ള ബഹുമാനത്തെയും മറ്റും പറ്റി സാധാരണയായി അവർ ഘോഷിക്കുന്നതെല്ലാം എത്രയോ നീചമായ അസത്യമാണ്. സ്രീകളോടുള്ള ഇടവാട് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെ പുരുഷന്മാർക്കും ഒരുപോലെതന്നെയാണ്. അതിൽ പാശ്ചാത്യന്മാർക്കു യാതൊരു ഭേദമുമില്ല. പൗരസ്ത്യപുരുഷന്മാർക്കുള്ള ചില ഭേദങ്ങൾ അവരുടെ പാശ്ചാത്യസമോദരിക്കുകയില്ലെന്നു വരികിലും, പരിഷ്കാരത്തിൽ എത്രയോ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന അവർക്കുള്ള ചില ഭേദകാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്രീകൾക്ക് ഇല്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ. പുറമെ കാണുന്ന ചില പലിശയില്ലാത്ത ഗുണങ്ങളെക്കണ്ടു ഭരിച്ച പാശ്ചാത്യസ്രീകൾക്കു വാസ്തവസ്വഭാവമുണ്ടെന്നു നാം തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ പരമാർത്ഥം നോക്കുന്നതായാൽ, യൂറോപ്പിലേയും അമേരിക്കയിലേയും സ്രീകൾക്കുണ്ടെന്നു പറയുന്ന സ്വഭാവവും ഉന്നതനിലയും, ഒരു വെറും കളിപ്പറമ്പാണ്.

പാശ്ചാത്യസ്രീകളുടെ യഥാർത്ഥനില അറിവേണ്ട ആവശ്യത്തിന്നു അവരെക്കൂടി വഴങ്ങേണ്ടതായി തീരിക്കാം. അവ ധനികവർഗ്ഗം, മദ്ധ്യവർഗ്ഗം എന്നിവയാണ്. ഈ മദ്ധ്യവർഗ്ഗക്കാരാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ

ത്രത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവരാണ് ആ രാജ്യത്തെ ഇപ്പോഴുള്ള നിലക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളവർ. അവർതന്നെയാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ 'പ്രഭുത്തിവർഗ്ഗം' (അതായത് വ്യവസായം, കച്ചവടം മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നവർ.) 'ധനികവർഗ്ഗം' ഇന്നുതന്നെ പര്യായപ്പെടാറുണ്ട്. നമുക്കു ധാരാളം പരിചയമുള്ള കൂട്ടരാണ് ഇവർ. ആദ്യമായി ധനികവർഗ്ഗത്തെ എഴുതാം. ഈ വർഗ്ഗത്തിലെ സ്രീകൾക്കുണ്ടു ആ രാജ്യക്കാർ പുരുഷതുല്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു ലോകമെങ്ങും ഭേദി അടിച്ചു നടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യക്കാരനായ ഒരാൾ ബിലാത്തിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സമയം ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്രീകൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോവുക, പിയാനോ മുതലായവയിലും സംഗീതത്തിലും നൈപുണ്യം നേടുക, പുതുതായി പുറത്തു വരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുക, വലിയ സദസ്സുകളിലും സഭകളിലും പോയി പ്രസംഗിക്കുക, അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുക — മുതലായ പല പരിഷ്കൃതപ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നതായി കാണാം. ഇതെല്ലാം കണ്ടുനോക്കി ആ സാധു 'ശരിയാണ്' പാതിരിമാർ പറയുന്നത്. ഈ ദിക്കിലെ സ്രീകൾക്കുതന്നെയാണു സുഖം' എന്നും മറ്റും ചില തെറ്റിദ്ധാരണകൾ തലയിൽ കയറി മടങ്ങി വന്നു, അവയെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ ഇടയിൽ വെച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നു. പുറമെ കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായ ഈ പരിഷ്കാരചിഹ്നങ്ങളുടെ അടിയിൽ നിരന്തരം കിടക്കുന്ന ആ സാധുവർഗ്ഗത്തിന്റെ സങ്കുചിതവും, ദുഃഖവും മുഴുവൻ ആയാൾ

മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ ഒരിക്കലും പാശ്ചാത്യസ്മിതകൾ അവരുടെ പൗരസ്ത്യസമോദരികളേക്കാൾ ഉന്നതസ്വഭാവമോടുകൂടിയവയെന്നു പറയുന്നതല്ല. ധനികവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ 15 വയസ്സ് മുതൽ മരണവരെയുള്ള ജീവിതം ദുഃഖസമൃദ്ധമാണ്. പുരുഷനെന്നപോലെ സ്ത്രീക്കും ഏതെങ്കിലും നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതാണല്ലോ? എന്നും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. തന്നെ കാത്തുരക്ഷിക്കുവാൻ തക്ക ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം 15 വയസ്സിൽത്തന്നെ തുടങ്ങും. ഈ കാഴ്ചയിൽ പൗരസ്ത്യസ്മിതകൾ എത്ര ഭാഗ്യവതികളാണ്! അവർക്കു ഉചിതമായ ഭരണാധികാരം തിരഞ്ഞെടുത്തു കൊടുപ്പാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ്. പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിൽ പോലീസ് താൽതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടുന്ന ആ ബുദ്ധിമുട്ടു അവർക്കില്ല. തീരെ മറിച്ചാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ മട്ട്. അവരുടെ ഒരു വനയുക്തയായ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ സ്വതന്ത്രപ്രയത്നംകൊണ്ടുവേണം തന്നെ അനന്തരഗുഹ്യരസം സ്പന്ദിക്കുന്നതിന് ഒരു വനെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ. ഈ കാഴ്ച നോക്കുന്നത് ആ രാജ്യങ്ങളിലേ മാതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ പുത്രിമാരെ സകലസദ്യകൾക്കും (Dinners), നടനങ്ങൾക്കും (Dances) മറ്റും തല്പി അയക്കുന്നത്. അനവധി പുരുഷന്മാർ ഒന്നായി കൂടുന്ന ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ലോകപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു യുവതിയെ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിർബന്ധിച്ചയച്ചു,

മേലാൽ തന്റെ ജീവകാലം മുഴുവൻ തന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ഒരു വരനെ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ വിട്ടുനോക്കുന്നോ സ്വാതന്ത്ര്യം? ഈ അനീതിയാണ് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ അവസ്ഥയിന്നുമാത്രമാണ് പാശ്ചാത്യയുവതികളെ വളരെ ശുദ്ധയോടും നിഷ്ഠയോടും പാട്ടും നടനവും മറ്റും ശീലിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതു മാത്രമോ? യൂറോപ്പുരാജ്യത്തു എല്ലാ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലും പെൺകുട്ടികളെ, പുരുഷന്മാരുമായി ശൗഹൃദത്തിൽ സംസാരിപ്പാനും അവരുടെ ഇടയിൽ അനന്തരഗുഹ്യതോന്നിക്കത്തക്കവിധം ഇടപെടാനും മറ്റും പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ചില ഗുരുക്കന്മാരുണ്ട്!! യോഗ്യനായ അല്പനമ്മമാരുടെ കുട്ടികൾക്കു പുരുഷന്മാരുമായി മയ്യോദയം സംസാരിപ്പാനും, വെളിമാറുവാനും അറിവില്ല എന്നു വരുമോ? പിന്നെ എന്തിനാണ് ഈ 'വേഗ്രാവി ട്രാക്ടാസം'? ഇതിന്റെ ഏകോദ്ദേശം സദസ്സുകളിൽ വെച്ചു യുവഹൃദയം കവരാനാണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആകുണ്ഡിതമാകുമ്പോഴാണ് വെറുപ്പു തോന്നാത്തത്? ശക്തിയേറിയ ഒരു 'ചുണ്ടലാൺ' ഇത്. ഈ വിട്ടാട്ടാസം പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും, സഞ്ചനവർദ്ധിതവുമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും, മറ്റു പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളിലേയും യുവതികൾക്കു കാരോ ആളുകളോടും, കാരോ സഭയിലും ചില പ്രത്യേകരീതിയിൽ വെളിമാറുവാൻ നല്ല ശീലമുണ്ട്. ഇതാണു ആ നീചഗുരുക്കന്മാർ അവരെ ശീലിപ്പിക്കുന്നത്. സംഗീതവും, ചിന്താനോവും ആ

സിക്കുന്നതും ഈ മൂലം ലിംഗ ശക്തി അധികമാക്കുവാനാണ്. സംഗീതം വേദമുഗയ്ക്കു് എത്രയും ആവശ്യമായ ഒരു യുഗമാണ്. പാശ്ചാത്യവതികൾക്കു് എല്ലാവർക്കും സംഗീതത്തിലുള്ള ആനന്ദമായ പ്രതിപത്തികൊണ്ടാണ്, അവർ നാലഞ്ചുകൊല്ലം ബുദ്ധിമുട്ടി രാവു പകലും വ്യയനോ പഠിക്കുന്നതെന്നു ആരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകരുത്. ആൺകുട്ടികളെ അറുവയ്ക്കെ മേലാലുള്ള ഉപജീവനത്തിന്നു വല്ല വഴിയും തേടാൻ വേണ്ടി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതുപോലെതന്നെയാണ് പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തെ പെൺകുട്ടികളുടെ സംഗീതാഭ്യാസവും നടന്നാട്ടാസവും. ഈ അഭിപ്രായം വാസ്തവമാണെന്നുള്ളതിന്നു ചില പാശ്ചാത്യന്മാർതന്നെ സാക്ഷി പാറും. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ബെർണാഡ് ഷോ (Bernad Shaw) എന്നൊരു അദ്വൈതത്തിന്റെ ഒരു നാടകത്തിൽ, രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഈ അഭിപ്രായം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ആ നാടകത്തിൽ ഒരു പുരുഷനും അയാളുടെ പരേതനായ സ്നേഹിതന്റെ പത്നിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു സംഭാഷണത്തിലാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ധ്വനി. അതിന്റെ സാരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പുരുഷൻ—ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ട് ഒട്ടേറെനേ അത്ഭുതപ്പെടരുതേ. സംബന്ധം പുരുഷന്മാരെ മുണ്ടലിട്ടു പിടിക്കുന്ന ഒരു തൊഴിലാണെന്നു ഭവതിക്കു റിപ്പോർട്ടു. ഭവതിയുടെ മാതാപുത്രിർബ്ബന്ധിച്ച ഭവതിയെ പല ജാതിപാട്ടുകൾ പാടിപ്പിച്ചിരുന്നതിന്റെ ഉ

ദ്വേശം എന്തായിരുന്നു? ഭാര്യയുടെ സംഗീതമാധ്യമം അനുഭവിച്ച്, സകല ദുഃഖങ്ങളും കുറച്ചു നേരം മരണകുളയാം എന്നു ഭവതിയുടെ കാനനനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ പിന്നെയെന്തിനാണ്? പരേതനായ എന്റെ സ്നേഹിതനെ കാനനനായി ലഭിച്ച നിമിഷം മൂതൽ ഭവതി ഒരിക്കലേക്കിലും പാടിത്തെയോർമ്മയുണ്ടേ?

സ്രീ—വിഷ്ണുവിന്റെ പായത്ത്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീക്കു പല ജോലികളുമുണ്ട്. പാട്ടും പാടിയിരുന്നാൽ പോരാ. അങ്ങിനെ കുറച്ചു കാലം കഴിയുമ്പോൾ പാടി പാട്ടൊക്കെ മരണം പോകും.

പുരുഷൻ—സംഗീതത്തിൽ വാസ്തവമായ പ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു മറക്കുന്നതല്ല. അതൊന്നുമല്ല. ഭവതിയുടെ കാനനനായ ആ മത്സ്യത്തെ കിട്ടിയ നിമിഷം അതിനെ പിടിപ്പാൻ പയോഗിച്ച മുണ്ടലായ സംഗീതം വലിച്ചെറിഞ്ഞു; അതാണു വാസ്തവം?

ദിനംപ്രതി വിയാനോവിന്റെ മുമ്പിൽ അഞ്ചുമണിക്കൂർ നേരം ഇടവിടാതെ നിർബ്ബന്ധബന്ധനം അനുഭവിച്ച് ആവലാതി പറയുന്ന എത്ര കുട്ടികളുണ്ട്! ഇതാണോ യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം? പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ അടിമപ്പാപാർത്ഥ്വം ദേശാഭിമാനിയുള്ള അടിമകൾക്കു നല്ല വില കിട്ടുകകൊണ്ടു പ്രാപാരികൾ അവർക്കു കച്ചവടസമയത്തു് നൂറു തടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ധാരാളം കൊടുത്തിരുന്നുവത്രെ. ഇതിൽ എന്താണ് അത്ഭുതം! വിവാഹാപണത്തിൽ പുരുഷന്മാ

രുടെ കണ്ണിന്നു പിടിക്കുവാൻ അവരെ ചതിച്ചു പറിക്കുവാനുള്ള ഏകോദ്ദേശമാണു പാശ്ചാത്യവനിതകളുടെ സകല വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. ഇതെല്ലാം സമ്മിക്കാം. തന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു തീരെ വിരുദ്ധമാണെങ്കിലും, ഇടക്കിടക്കുള്ള സദ്യകർഷം, വിരുണുസല്യം, ബുദ്ധിമുട്ടും, നടനങ്ങൾക്കും എത്ര ബാലികമാണെന്നാണ് നിബ്ബന്ധിച്ചു ഉന്തിപ്പാഞ്ഞയക്കുന്നത്! ഈ വക ആഘോഷങ്ങൾ 'ധനികവർഗ്ഗത്തിൽ' ദിനംപ്രതി ഉണ്ടാവും. അതിനെല്ലാം ധാജർ കൊടുക്കണം. അതിന്നുവശ്യമുള്ളതും വേണ്ടെന്നുവെപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുമായ ചില ഉടുപ്പുകൾ രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ നേരം ബുദ്ധിമുട്ടി ഒന്നിണമുട്ടത്തു്, അദ്ധ്വാനം കഴിയുന്നതുവരെ പൂർണ്ണനോട്ടമുടിക്കുമ്പോൾ ലക്ഷ്യം കൂട്ടി, നിദ്രാവിരഹിതരായി ദിവസംപ്രതി സങ്കടമനുഭവിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യയുവതികളുടെ സ്ഥിതി എത്ര ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതാണ്! നാടുകടത്തപ്പെട്ട കാരക്കാർ അവരുടെ പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞാൽ മറന്നുപോയേക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഒരു നാടുകടത്തപ്പെട്ടവന്റെ ജീവിതം സുഖമായതാണെന്നു മിക്കവാറും അതേപ്രകാരം തന്നെ ദിനംപ്രതി പരിശീലിച്ചുവരുന്ന പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഈ ഭാര്യ പ്രവൃത്തിയിൽ പാശ്ചാത്യയുവതികൾക്കു കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു പ്രത്യേകമായ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും തോന്നുവാനിടയില്ലെങ്കിലും, അവരുടെ അപ്രകാരമുള്ള ജീവിതം സുഖമായതാണെന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചുകൂടാ. പാശ്ചാ

ത്യവിവാഹം, ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, രണ്ടു വിധത്തിലാണ് — നായാട്ടും, കൃതവും. ഇതിൽ നായാട്ടിന്നു വശ്യമായ ആയുധങ്ങളാണു സംഗീതം, നടനം മുതലായത്. നല്ല നായാട്ടുകാരനല്ലെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. അതുപോലെ തന്നെ നല്ല സ്ത്രീയല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവുമില്ല. ഇതു കാരണം സൗന്ദര്യം കുറഞ്ഞ യുവതികൾ വളരെ പേർ അഭർത്താക്കളായി കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു.

പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഭാര്യാസ്നേഹം വളരെ പുകഴ്ത്തേണ്ടതല്ല. റുഡ്യാർഡ് കീപ്പിംഗ് (Rudyard Kipling) എന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവു രചനസമയത്ത് താഴെ ചേർന്ന ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുന്നു — തന്റെ ചുരുട്ടുപലി നിന്തേണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ച ഭാര്യയുടെ എഴുത്തു വായിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു യുവാവ് ഇപ്രകാരം ആലോചിക്കുന്നു: 'സ്ത്രീകൾ എത്രയായാലും സ്ത്രീകൾതന്നെയല്ലേ? പക്ഷേ ഒരു ചുരുട്ടേ? (ചുരുട്ടുപലി) തന്നാനോക്കി ആത്മഗതം എന്റെ പ്രാണസ്നേഹത്തനാലും, നിങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ അവളാണെന്ന്? ഇതുപോലെ ആയിരം പെണ്ണുങ്ങളാണുവു. പക്ഷേ ഒരു ചുരുട്ടു ഒരു ചുരുട്ടുതന്നെയാണ്' ഭാര്യയോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അളവ് എത്രയധികം!! 'ഇക്കാലത്തെ സ്ത്രീകൾ പൂർണ്ണമായി സുഖാനുഭവത്തിന്നു മാത്രമാണ്' എന്നു ഓഗസ്റ്റ് ബേബിൾ (August Babel) എന്ന മഹാപ്രാസംഗികൻ വിളിച്ചുപറയുന്നു.

ഒരുമാതിരി ബുദ്ധിമുട്ടി നായാട്ടിൽ

വിജയിനികളായ സ്രീകളുടെ സ്ഥിതി പിന്നെ വിവരിക്കാം. നായാട്ടിൽ അവജ്ഞ പാറിയ നിർഭാഗ്യവതികളുടെ സ്ഥിതി വലിയ കഷ്ടത്തിലാണ്. 'വയററിൽ പിഴുപ്പി'ന്നു വല്ല പ്രവൃത്തിയിലും എപ്പോഴൊക്കെ എന്താണ് ഈ അനാഥകൾക്കു ഗതൃന്തരം? വല്ല തപാലാപ്പിസ്റ്റിലോ, വലിയ ഹോട്ടലുകളിലോ പോയി ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളത്തിന്നു ചേർന്നു, ദിവസത്തിൽ പത്തുപന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂർ ഇടവിടാതെ പ്രയത്നിച്ചു കഴിച്ചു ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൂടുകയാണ് ഇവരുടെ ഏകനിലത്തിലാകും. സ്രീകളോടു കാണിക്കേണ്ടുന്ന ബഹുമാനത്തേയും വണക്കത്തേയുംപറ്റി പ്രസംഗിച്ചും, പാശ്ചാത്യസ്രീകളുടെ സ്വതന്ത്രാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ജ്ഞേതാവിനോടും നടക്കുന്ന കൂട്ടർ അവരുടെ എത്ര സഹോദരികളാണ് അവർ ഇപ്രകാരം അനാവശ്യമായി ലഹള കൂട്ടി ജനങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്ന സമയം ലണ്ടനിലെ ഹോട്ടലുകളിലും, ആപ്പിസ്റ്റുകളിലും അനാഥകളായി കഷ്ടപ്പെട്ട ദാരിദ്ര്യഭേദതയെ ഭയന്നു മാത്രം പണിയെടുക്കുന്നത് എന്നു ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ?

പാശ്ചാത്യവിവാഹം പണംകൊടുത്താലും സാധിക്കുന്നതാണ്. ഫ്റാൻസ് രാജ്യത്തിൽ പ്രമാണിയായ ലിറ്റോറോ (Letourneaw) എന്നാൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു— 'നല്ല സംഖ്യ കിട്ടുന്നതായാൽ വയസ്സും, സൗന്ദര്യവും ഒന്നും നോക്കാതെ ഒരു സ്ത്രീയെ ഭാര്യയാക്കുവാൻ എത്രയോ പേർ തയ്യാറാണ്. വൃദ്ധന്മാർ യുവതികളേയും, വൃദ്ധകൾ യുവാക്കന്മാരേയും പണം കൊടുത്തു കയ്യെടുക്കുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തിൽ ഫ്റാൻസ് മറ്റു രാജ്യത്തെ കടത്തിവെക്കുന്നത് എത്രയും ലജ്ജാവഹം തന്നെ.' പരിഷ്കാരസൂത്രന്റെ സകല രശ്മികളും ഏകോപിച്ചു വിളങ്ങുന്ന രാജ്യത്തെ വർത്തമാനമാണിത്! ഈ രാജ്യക്കാരാണ് സ്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പറ്റി ലഹള കൂട്ടുന്നവർ!!

വിവാഹാനന്തരം ഒരു പാശ്ചാത്യ സ്രീ അനുഭവിക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങൾക്കും അതിരില്ല. ഭർത്താക്കന്മാരുടെ അസ്ഥിരതയാണ് ഇതിന്നു വലിയ കാരണം. അത്ര സ്രീപ്രഭവനം എത്ര ഭാര്യയും സമ്മിക്കുന്നതാണോ? മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ആഗസ്റ്റ് ബേബിൽ (August Babel) എന്ന മഹാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:— 'മനുഷ്യരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാർക്കും രണ്ടു ഭാര്യമാരെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള പ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. സാധാരണയായി വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ അവർക്കു ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാവും. അവരിൽ ഒന്ന് ന്യായപ്രകാരമുള്ളതുംശേഷം അന്യായമായിട്ടുള്ളവരുമായിരിക്കും.' ലിറ്റോറോ (Letourneaw) എന്നാൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു— 'ഇക്കാലത്തു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലും, നാനാവിധശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനിതരസാധാരണമായ നൈപുണ്യം നേടിയവർക്കുതന്നെ ഭൂരിപക്ഷക്കാരും ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാർ വേണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരാണ്.' സ്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉന്നതപദവി ഇതാണ്! കഷ്ടം.

പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ സ്രീകളുടെ ജീവിതം തീരെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ നിലയിലാണ്. സൗന്ദര്യവും, യൗവനവും

വും നിലനിൽക്കേണ്ടതിന് അവർ എന്തു തന്നെ ചെയ്യാനും സന്നദ്ധകളാണ്. അധികം സന്താനങ്ങളുണ്ടാവുന്നതു അവർക്കു തീരെ ഇഷ്ടമല്ല.

മദ്ധ്യമവർത്തിലേയും, ധനികവർത്തിലേയും സ്ത്രീകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എത്രയോ ചുരുങ്ങിയതും, പുറമേക്കു മാത്രമുള്ളതുമാണ്. അവർ സാധാരണയായി അനേകനോവലുകൾ വായിച്ചു തള്ളാറുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതും മനസ്സിനെ അശുഭപ്പെടുത്തുന്നവയായിരിക്കും. അല്ലവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി പാശ്ചാത്യ സ്ത്രീകളുടെയിടയിൽ അനവധി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുണ്ട്. നവീനശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനല്പകീർത്തിയും നൈപുണ്യവും നേടിയ അമേരിക്കയാണ് അബദ്ധമായ പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലം.

‘പ്രവൃത്തിവർഗ്ഗ’ത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ കഥ ഇതിലും കഷ്ടമാണ്. ലണ്ടനിലേയും മറ്റു യൂറോപ്പിലെ വലിയ പട്ടണങ്ങളിലേയും നിമജ്ജിതകളിൽ ചെന്നുനോക്കിയാലറിയാം ഇവരുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി. ദേഹശക്തി കാഞ്ഞുള്ള കൃശശരീരത്തോടുകൂടിയ എത്ര ചെറുവെൺകുട്ടികളാണ് ഈ പട്ടണങ്ങളിലെ യന്ത്രശാലകളിൽ പണിയെടുത്തു വലയുന്നത്! ഗർഭിണികളായ എത്ര സ്ത്രീകൾക്കാണ് ഇപ്രകാരം അതിപ്രയത്നംകൊണ്ടു അവരായം പാറുന്നത്! പ്രസവിച്ച ഉടനെ ആവശ്യമുള്ള ചികിത്സകൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു കഴിയില്ലാതെ എത്ര സ്ത്രീകളാണ് അകാലമൃത്യുവിന്നു പാത്രീഭവിക്കുന്നത്! തങ്ങളുടെ ചെറുവെൺത്തങ്ങൾക്കു ശരിയായി മൂല കൊടുപ്പാൻ സമയമില്ലാ

ത്തതുകൊണ്ടു എത്ര കുട്ടികളെയാണു ബാല്യമരണത്തിന്നു ഊരയാക്കുന്നത്! വഷം പ്രതിജ്ഞിക്കുന്ന 20 ലക്ഷം ബാലന്മാരിൽ 4 ലക്ഷം ജനിച്ചു 12 മാസത്തിനുള്ളിൽ മരിക്കുന്നതിന്നു ചേറെ എന്നാണു കാരണം? പാവപ്പോരും അധികമായുള്ള ഫലമാണോ ഇത്? പ്രഭാതത്തിൽ 8 മണി മുതൽ വൈകുന്നേരം 6 മണിവരെ യന്ത്രശാലകളിൽ പണിയെടുത്തു മടങ്ങിവന്നാലുണ്ടോ ഇവർക്കു ഒരു സ്നേഹം? രാത്രി രണ്ടാണ്ടാമണിവരെ ഗൃഹകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടി വരും. പത്തു മണിക്കൂറുള്ള പ്രയത്നത്തിന്നു കൂലി കറുപ്പിച്ചു നന്നായെന്നുവന്നത്രെ. യന്ത്രശാലകളിലേ ജോലി മുഴുവനും നിന്നുകൊണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഒരേ നിലയിൽ ഇപ്രകാരം അധികനേരം നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവർക്കു ദേഹത്തിന്നു വലുതായ ചില സുഖക്കേടുകൾ വന്നു പിടിപെടുന്നു. ദയയ്ക്കു സൽഗുണം അല്ലാത്തവർക്കുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു കഴുതയേക്കാളു കൂടി ചെയ്യിപ്പിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നതിലധികം പണി ചെയ്തു ദിവസംപ്രതി കറുപ്പിച്ചു 2ന്നു. സമ്പാദിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ അമേരിക്കയിലേ ഐക്യരാജ്യങ്ങളിൽ (United States) 60 ലക്ഷത്തിലധികമുണ്ട്!!! ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം ഗോശാലകളേക്കാൾ വൃത്തികെട്ടതായിരിക്കും. സാധാരണ രോരും അവയ്ക്കു കത്തു കാലെടുത്തു വെപ്പാൻ മടിക്കും. ഈ വർഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകൾ വിളിത്തു, ശോഷിച്ചു, ദ്രീയ കവിളോടും, രക്തപ്രസാദമില്ലാത്ത ദേഹത്തോടും കൂടിയവരായിരിക്കും. വലിയ ഹർമ്യങ്ങളിലും ബാഗ്ഗാവുകളിലും താമ

സിച്ചു പുറത്തേക്കു വരുമ്പോൾ മുഖത്തും കവിളത്തും ചായവും പൊടിയും തേച്ചു തെളിഞ്ഞുനടക്കുന്ന പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകൾ, തങ്ങളുടെ സമോദരികളിൽ വളരെ പേർ നിത്യവൃത്തിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതെ അത്യന്തകഷ്ടമനുഭവിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു തീരെ കരുതുന്നില്ല. ഈ ജാതി സ്ത്രീകളുടെ ഏകമിത്രം അകാലമൃത്യുവാണ്. ലംഘിതദാഹമുണ്ടാകുന്ന ക്ലേശകലിയിൽ കഴിച്ചു തങ്ങളുടെ സങ്കടത്തെ അടക്കി വെക്കുവാനാണു ഇവർ ആ മഹാശൂന്യമായ സുരപാനം ശീലിക്കുന്നത്.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളിൽ മിക്കവരുടെയും ചാരിത്രത്തെപ്പറ്റി അധികമൊ

ന്നും പറയേണ്ടാവശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടന്നു വരുന്ന വ്യഭിചാരത്തിന്റെ കാരണവും, അതിന്റെ നിവാരണമാർഗ്ഗവും മറ്റും അറിയുവാൻ വേണ്ടി പല കമ്മിറ്റികളും ഏല്പിട്ടുണ്ടുണ്ട്. അവയുടേ റിപ്പോർട്ടു വായിച്ചാൽ സകലവും പൂർത്തു വരും.

പാശ്ചാത്യസ്ത്രീകളേ കണ്ടാനന്ദിച്ചു് അവരുടെ നിലയിൽ തങ്ങളും വരേണമെന്നു പൌരസ്ത്യവനിതകൾ വിചാരിക്കുന്നത് വെറും അബദ്ധമാണ്. അവരിൽ കാണുന്ന ചില ചില്ലാ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമേ, വേണമെന്നു വരികിൽതന്നെ, നാം ആശിക്കേണ്ട.

എ. പി.

ഗിരിബാല.*

(ഒരു ചെറുകഥ.)

ഗിരിബാലയ്ക്കു, തന്റെ നാലുഭാഗത്തേയ്ക്കും കവിഞ്ഞു പതഞ്ഞൊഴുകുന്ന തായി തോന്നിയ യൌവനസമൃദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ധരിച്ചിരുന്ന വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളുടെ കൌതുകകരങ്ങളായ ചുളിവുകളിലും, മനോഹരമായ അവളുടെ കണ്മുഖങ്ങളിന്റെ ചലനങ്ങളിലും, കരളതകളുടെ ചേക്കുളികളിലും, സമീപത്തായയോടുകൂടിയ പദവിന്ദാസങ്ങളിലും, ചിലപ്പോൾ മന്ദഗതിയായും

ചിലപ്പോൾ ദൃഢഗതിയായും അവൾ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന പാദസർപ്പങ്ങളുടെ കിലകിലശബ്ദത്തോടുകൂടിയ അവളുടെ കണ്മുഖങ്ങളിലും, മണിനാദംപോലുള്ള ചിരിയിലും, അവളുടെ ശബ്ദമാധുര്യത്തിലും, കടാക്ഷവീക്ഷണങ്ങളിലും ആ യൌവനപ്പൂർത്തി നിറഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. പലപ്പോഴും അവൾ നീലപ്പട്ടത്ത്, എന്തോ അവാച്യമായ ഒരു അസ്വസ്ഥതയോടുകൂടി, ചിന്താമഗ്നയാ

യി സ്വഗൃഹോപരിയുള്ള നിലാമുറത്തു ലാത്താറുണ്ട്. പുത്തു കേൾക്കുത്തതും അവസാനം കാണാത്തതും ആയി ഹൃദയാന്തരാഗത്തു നടക്കുന്ന എന്തോ ഒരു സംഗീതത്തിന്നനുസരിച്ചു താളങ്ങൾ ചവുട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവളുടെ മുശുപാദങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമുള്ളതായി തദവസരങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളുടെ യൗവനസരസ്സിൽ ചെറുതീർക്കളെ ഉല്ലാദിപ്പിക്കുന്ന തന്റെ ശരീരചലനത്തിൽ അവൾക്കുതന്നെ പ്രത്യേകസന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൾ സമീപത്തുള്ള പൂച്ചട്ടിയിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും ചെടിയുടെ ഒരു എല പഠിച്ചു വെറുതെ മേലോട്ടെറിയും. അപ്പോൾ അവളുടെ കൈവളകളിൽനിന്നു ശ്രവണമധുരമായ ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടും. മനോമോഹനമായ ആ കരവല്ലവത്തിന്റെ തത്ത്വമയത്തുള്ള വിശിഷ്ടമായ ആകർഷണശക്തി ആരും ആസ്വദിക്കാതെയും അറിയാതെയും, പെട്ടെന്നു കൂടി തൂന്നു പുറത്തുവന്ന ഒരു പക്ഷിയെപ്പോലെ, അന്തരികൃത്തിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൾ വസ്രാഗ്രങ്ങളിൽനിന്ന്, എളുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൈവിരലുകൾകൊണ്ട്, ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും, എന്തോ ഒന്നു തുടച്ചുകളയും; അകാരണമായി അവൾ കാൽവിരലുകളിന്മേൽ നിവന്നുനിന്നു നിലാമുറത്തിന്റെ ചുമരുകളുടെ മീതെ, പാമേ കാണുവാൻ യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, എത്തിച്ചുനോക്കും; പെട്ടെന്നു ധൃതിയായി മററായ വശത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞ് അവളുടെ വസ്രത്തിന്റെ ഒരു തലയ്ക്കൽ ഞാത്തിക്കെട്ടിട്ടുള്ള താക്കോൽക്കൂട്ടത്തെ ക

യ്യിലെടുത്തു വീശിക്കൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു നടക്കും. അവൾ നിബിഡകോമളമായ കേശഭാരത്തെ കണ്ണാടിനോക്കി ചീകിക്കെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഉത്സാഹരഹിതയായി കൂന്തൽ കെട്ടിനെ മുഴുവൻ അലക്ഷ്യമായി അഴിച്ചു ചിന്നിച്ചിതറും; ഉടനെ ആലസ്യഭാവത്തിൽ തന്നെത്താൻ ശയ്യയിൽ ചെന്നു വീഴും; അവളുടെ ആ കിടപ്പു നിലാവുള്ള രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രശക്തികൾ പത്രാവലികളുടെ എടയിൽക്കൂടി പ്രവേശിച്ചു നിബിഡച്ഛായ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള വൃക്ഷച്ചവട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ ആകുന്നു.

അവൾക്കു കുട്ടികൾ ഇല്ല. ഭർത്താവിന്റെ കുടുംബം വളരെ സമ്പത്തുള്ളതാകകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചു ജോലിയും ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. തന്നിമിത്തം അവൾ ദിനംപ്രതി അവളുടെ സ്വശക്തിയെ, പാരമ്പര്യം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതുവരെ ഒന്നിട്ടു വ്യയംകൂടാതെ സംഭരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു ഭർത്താവുണ്ട്; പക്ഷെ അവളുടെ സ്വാധീനത്തിലല്ല. അവൾ കുട്ടിപ്രായം വിട്ടു വളന്ന യൗവനയുക്തയായ സ്ത്രീയായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും, നിത്യപരിചയത്താലായിരിക്കാം, അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ മാത്രം ആ സംഗതി എത്തുപെട്ടില്ല.

അവൾ കേവലം ഒരു നവോദയയായിരുന്ന കാലത്ത്, അന്നു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന അവളുടെ ഭർത്താവായ 'ഗോപിനാഥൻ' ഉച്ചയ്ക്കു രണ്ടു സിന്തിനിന്നു ചാടിച്ചെന്ന്, ഗുരുജനങ്ങൾ എല്ലാം മദ്ധ്യാഹ്നനിദിയെ ആസ്വദിച്ചിരിക്കുന്ന അവസരം നോക്കി സ്വകാര്യമായി

യി ഗിരിബാലയെ പ്രാപിച്ച് അവളായി സരസസല്ലാപം ചെയ്ത് അവളോടുള്ള തന്റെ അനുരാഗത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അന്ന് അവർ ഒരു ഒരു ഗൃഹത്തിൽ തന്നെയാണു താമസിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും 'ഗോപിനാഥൻ' അവർക്ക് എഴുത്തുകൾ അയക്കുക പതിവുണ്ട്. അതിനുള്ള ആവശ്യം സാധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും എഴുത്തയയ്ക്കേണ്ടുന്ന ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടി അതിനു വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾ അയാൾ സ്വയം നിർമ്മിക്കുകയും, വണ്ണപ്രത്യാസമുള്ള നന്മത്തുകടലാസ്സിൽ കാമലേഖനങ്ങൾ എഴുതി വന്നിരുന്നതെങ്കിലും വാസനയുള്ളതാക്കി തന്റെ പ്രിയതമയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. സങ്കല്പനിർമ്മിതമായ രാഗശൂന്യതയെ സ്വയമേവ വളരെ വലുതാക്കി അന്യോന്യം അസഹ്യത നടിച്ചുള്ള 'സൗന്ദര്യപ്പിണക്കങ്ങൾ' ഉം അക്കാലത്തുണ്ടാകാറുണ്ട്.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ 'ഗോപിനാഥൻ'ന്റെ പിതാവു പരലോകപ്രാപ്തനാവുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കൾക്കെല്ലാം താൻ ഏകാവകാശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നല്ല മൃഗപ്പെത്തി വന്നിരുന്നസം വരുത്തിട്ടില്ലാത്ത മരത്തിന്മേൽ എന്നപോലെ, പകുത വരാത്ത യുവാവായ 'ഗോപിനാഥൻ'ന്റെ കൂടെ പലതരത്തിലുള്ള 'ചിതൽപ്രാണികൾ' പറ്റിക്കൂട്ടുകയും, ഉള്ള തുരന്നു കാമ്പു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മുതൽ അയാളുടെ ചലനഗതി, ഭാര്യയുടെ സമീപത്തിൽനിന്ന് അയാളെ അധികമധികം ദൂരത്തേയ്ക്കു നയിപ്പിക്കുന്ന

ഒരു വിരുദ്ധമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയായിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യർക്ക് 'നേതാക്കന്മാർ' ആയിത്തീർവാൻ സ്വതേ വല്ലാത്ത ഒരു ആഗ്രഹമുണ്ട്. ദുഃഖചിത്തന്മാരായ മഹാത്മാക്കൾപോലും അതിൽ ഭ്രമിച്ചു വെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. സ്വഭാവസ്ഥയ്ക്കും ബുദ്ധിശക്തിയ്ക്കും അവയുടെ അഭാവത്താൽ മാത്രം ശോഭിക്കുന്ന രൊർമ്മക്കു, ഗൃഹാന്തർഗത്താണെങ്കിലും തീരെ സാധാരണന്മാരായി ഏതാനും അടിമകളെപ്പോലുള്ള ആശ്രിതരുടെ ആണെങ്കിലും 'നേതൃത്വം' ലഭിക്കുക എന്നുള്ള അവസ്ഥ അതുപോലെത്തന്നെ അത്യന്തം അഭിലഷണീയമായി തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അത് ആപൽക്കാരമായ ആഗ്രഹമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തന്റെ ചങ്ങാതിമാരുടേയും പരിചിതന്മാരുടേയും ഇടയിൽ 'ഗോപിനാഥൻ' തന്നെത്താൻ ഒരു 'ധീരപുരുഷ'നായിത്തീരുകയും, ദിവസംപ്രതി രാവോ ദുഃഖാപാരത്തെയും അമിതവ്യയമാർഗ്ഗത്തെയും പുതിയതായി കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. തന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ ഇടയിലെല്ലാം 'ഗോപിനാഥന്' 'അമിതഭീതിയില്ലാത്തവൻ' എന്നുള്ള വലുതായ പ്രസിദ്ധിയും ഉണ്ടായി. ആ പ്രസിദ്ധി തന്റെ ആകീർത്തിയെ എത്ര ചെയ്തും നിലനിൽക്കുന്നതിന്നു മാത്രമല്ല, എങ്ങിനെ ആയാലും ഉപയുക്തമായി വലിപ്പിക്കുന്നതിനുകൂടി ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു ഗോപിനാഥനെ മുറുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗോപിനാഥന്റെ 'കൂസലില്ലായ്മ' ദൃസ്സഹമായിത്തുടങ്ങി.

ഇക്കാലത്തു സന്ദരിയായ ഗിരിബാല എകാന്തമായ അവളുടെ യൌവനസമൃദ്ധിയുടെമുമ്പിൽ, സ്വന്തം സിംഹാസനമുണ്ടെങ്കിലും കീഴിൽ പ്രജകളില്ലാത്ത ഒരു മഹാരാജാവിനെപ്പോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പുരുഷലോകത്തെ മുഴുവനും അടിമപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി തനിക്കു തന്റെ അധീനത്തിൽ ഉണ്ടെന്ന് അവൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ആ പുരുഷലോകം മൗനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗിരിബാലയ്ക്കു 'സുധ' എന്നു പേരായി ഒരു തോഴിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾക്ക് ആടാനും പാടാനും കവിതയുണ്ടാക്കുവാനും അറിയാമായിരുന്നു. തന്റെ നായികയുടേതുപോലെ അത്ര പരിശുദ്ധവും പരിപൂർണ്ണവും ആയ ഒരു സൌന്ദര്യസമ്പത്തിനെ, തനിക്കുള്ള മുതലുകളെ അനുഭവിക്കുവാൻ മറക്കുന്നവനായ ഒരു പട്ടവിഷ്ടി സമർപ്പിച്ചുവല്ലോ എന്നു സുധ പലപ്പോഴും അത്യാത്മം വ്യസനത്തോടുകൂടി പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. തന്റെ സൌന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ച് തോഴി വിസ്മയമായി വണ്ണിക്കാറുള്ളതിലൊന്നും ഗിരിബാലക്കു ഒരിക്കലും അലംഭാവം ഭവിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും സുധ കളുപറയുകയാണെന്നും തന്നെ അധിക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നും പറയുകയും, അവളുടെ വാക്കുകളെ തീരെ നിഷേധിക്കുകയും, പറയുന്നതെല്ലാം കേവലം മുഖസ്തൂതിയാണെന്നും മാറ്റം ശ്കാരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അതെല്ലാം കേട്ടു പരിഭ്രമിച്ചു സാധുവായ സുധ പരിശുദ്ധമായ സകല വസ്തുക്കളേയും പിടിച്ച് ആണയിട്ട് അവളുടെ ബഹുമാനപുരസ്സരമുള്ള അഭിനന്ദനങ്ങൾ അർപ്പിക്കും.

പ്രതിയഥാത്മങ്ങളാണെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയും. അത് എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഗിരിബാല സുധയെക്കൊണ്ടു ഉരുക്കുഴിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല. സത്യവാചകം കൂടാതെ തന്നെ സുധയുടെ വണ്ണനകൾ മുഴുവൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ മനസ്സും ഭയക്കവുമുള്ള ഗിരിബാലക്കു സുധയുടെ ആണയിടലുംകൂടി കേട്ടാലേ തൃപ്തിയാകയുള്ളൂ.

സുധ ഗിരിബാലയെ ഒരു പാട്ടുവാടികേൾപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതിന്റെ തുടക്കം ഇങ്ങിനെ ആണ് — 'ഞാൻ ഭവതിയുടെ ദാസനാണെന്നു ഭവതിയുടെ കാലടികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെയൊ.' അതു കേൾക്കുമ്പോൾ, തന്റെ മനോഹരങ്ങളും രക്തപതമത്തിന്നു കാറിന്റമേകുന്നവയും മുശുമുദിതങ്ങളും സ്തീശ്വങ്ങളും ആയ പാദങ്ങൾ, പരാജിതരായ പുരുഷപുംഗവന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെക്കൊണ്ട് എഴുതപ്പെടുന്ന നിത്യദാസ്യത്തിന്റെ രേഖകളെ വഹിക്കുന്നതിന്നു അർഹതയുള്ളവയാണെന്നു ഗിരിബാലയ്ക്കു സങ്കല്പത്തിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടും. എന്നാൽ, ആ പാദങ്ങൾക്കു ദിഗ്ജയസഞ്ചാരത്തിനുള്ള സൗകര്യം മാത്രം ലഭിക്കണം. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ന്യൂനതയേ ഉള്ളൂ.

എങ്കിലും, ഗിരിബാലയുടെ ഭർത്താവു ഗോപിനാഥൻ കേവലം ദാസനായിത്തീർന്നു തന്നെത്താൻ വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നതു 'ലവംഗ' എന്ന ഒരു സ്ത്രീക്കായിരുന്നു. അവൾ കീർത്തിപ്പെട്ട ഒരു നാടകക്കാര്മതിയായിരുന്നു. അനന്തരാഗതിലുണ്ടായ ഉഗ്രമായ ഇച്ഛാഭംഗം നിമിത്തം നൈരാശ്ര്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു യുവതി. അ

വസാനപ്പെട്ട് അനന്തരാഗത്ത ശപിച്ചു കൊണ്ടു മോഹാലസ്യംപൂണ്ടു നില്ക്കുന്നവീഴുന്നതിന് അത്യന്തം നിസർഗ്ഗമധുരമായി യാഥാർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി രംഗഭൂമിയിൽ വെച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ വിശേഷപ്പെട്ടവർ ഉള്ള ഒരു നടിയായ 'ലവംഗ' സുപ്രസിദ്ധയായിരുന്നു. ഗിരിബാലയുടെ ഭർത്താവു തീരെ അവളെ വട്ടുപിരിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലാതിരുന്നകാലത്തുതന്നെ, അവൾ 'ലവംഗ'യുടെ അതുതകരമായ നാട്യകലാവിദഗ്ദ്ധതയെക്കുറിച്ചു പ്രസിദ്ധമായി പലപ്പോഴും കേൾക്കുകയും, അവൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു കാണുവാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അവളെ അതിന്നു ഭർത്താവ് ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ - ഒരു കാര്യത്തിൽ ഗോപിനാഥനും നല്ല ഉറച്ച അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു: മയ്യുടയും സദാചാരവും ഉള്ള സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു പ്രവേശിക്കാവുന്ന ഒരു സ്ഥലമല്ലാ നാടകപ്പരകൾ.

ഒടുവിൽ, ഒരു ദിവസം ഗിരിബാല സുധയെ കയ്യിൽനിന്നു പണയ്ക്കുകൊടുത്തു നാടകത്തിന്നയച്ചു. പേരുകേട്ട ആ നാട്യയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചേഷ്ടയും നാട്യവും കണ്ടുവരുന്നതിനാണു സുധയെ പാഞ്ഞെടുത്തത്. തിരിച്ചുവന്ന ശേഷം 'ലവംഗ'യുടെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സുധ ചെങ്കുലിപ്പിച്ചു. അവളും അഭിപ്രായപ്രകടനവും കാര്യയിലാവട്ടെ അഭിനയത്തിലാവട്ടെ ലവംഗയ്ക്ക് അശേഷം അഭിമാനിക്കത്തക്കതായിത്തീർന്നു. ഗിരിബാലയ്ക്കു സുധയുടെ വിവേചനശക്തിയിലും അഭിനയനൈപുണ്യത്തിലും വളരെ വലിയ വിശ്വാസമാ

യിരുന്നു. കാരണമെന്താണെന്നു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതു കൊണ്ടു ലവംഗയെക്കുറിച്ചുള്ള സുധയുടെ അഭിപ്രായം മുഴുവനും വിശ്വസിക്കുവാൻ ഗിരിബാല അശേഷം സംശയിച്ചില്ല. സുധയുടെ വിവരണം ലവംഗയുടെ ചില പ്രത്യേക ഗോഷ്ഠികളേയും ചേഷ്ടകളേയും പരിഹസിച്ച് കൊണ്ടുള്ള അനുകരണങ്ങളോടുകൂടിയിരുന്നു. എല്ലാംകൂടി അത്ര ഭ്രമിക്കുവാൻ മാത്രം ഒന്നും ആനാടകക്കാരന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഗിരിബാല തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അവളുടെ ഭർത്താവ് ആ നാടകക്കാരന്മാരിലുള്ള അമിതമായ അഭിനിവേശത്താൽ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതിന്നുശേഷം, അവൾക്കുതന്നെ സുധയുടെ വിവരണത്തിൽ സംശയം തോന്നിത്തുടങ്ങി. സുധ മുന്തിലത്തെക്കാൾ വളരെ അധികം ഉറപ്പായും തീർച്ചയായും അവളുടെ പഴയ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുകയും, രംഗസ്ഥയായ ലവംഗയെ സ്ത്രീകളെപ്പോലെ വസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിച്ചതായ ഒരു ചെറു കരിയ്ക്കൊള്ളിയോടു ഉപമിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടതിനാൽ ഏതായാലും താൻതന്നെ ഒന്നു നേരിട്ടു നാടകത്തിന്നുപോയി എന്നെന്നു സ്ഥിരമായി ഈ സന്ദേഹത്തെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കളയാമെന്നു ഗിരിബാല ആലോചിച്ചു.

അവൾ ഒരു രാത്രി നാടകത്തിന്നു സന്നിഹിതയാവുകയും ചെയ്തു. പ്രവേശനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്ത് അത് അർത്ഥശൂന്യംകൊണ്ടു ഒരു വൻ കടക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായുണ്ടാക

അ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടിയാണു 'ഗിരിബാല' നാടകപ്പരക്കകത്തു കാലെടുത്തുവെച്ചത്. അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭയവും പരിഭ്രമവും തന്നെ അന്ന് അവിടെ അവൾ കണ്ടതിനെല്ലാം പ്രത്യേകമായ ഒരു ആകർഷകതയെ വളർപ്പിച്ചു. ദീപ്തിമത്തുക്കളായ രംഗഭീപങ്ങളുടെ അസാധാരണപ്രകാശത്തിൽ കാഴ്ചക്കാരായ അനേകം ജനങ്ങളെ അവൾ പ്രസ്താപിച്ചുവെക്കട്ടെ. അവിടുത്തെ സംഗീതകോലാഹലത്തിന്റെ മന്ത്രശക്തിയും, രംഗത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന വിചിത്രങ്ങളായ തിരശ്ശീലകളാൽ നിർമ്മിതമായ 'സീനക'ളും അവളുടെ മനസ്സിന്റെ ആലോചനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ അന്യോന്യോകർഷണശക്തി വെട്ടുന്ന സ്വയം നശിച്ച് അതിന്റെ പ്രാപാരങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ വിമുക്തമായതീർന്ന ഒരു ലോകം പോലെ ആകുന്നു ഗിരിബാലയ്ക്കു നാടകപ്പരയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തോന്നിയത്.

ഉന്നതലിത്തികളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട അവളുടെ നിലാമുറഞ്ഞെയും ആത്മുദാദരഹിതമായും അവളുടെ നിഷ്ജീവഭവനത്തെയും വിട്ട് അവൾ ഇപ്പോൾ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലം എത്ര വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടത്! അവിടെ, കലാവിഭജനതയാൽ സ്വപ്നസദൃശങ്ങളായ മനോരാജ്യങ്ങളും ദൃശീഭൂതങ്ങളായ വാസ്തവവസ്തുക്കളും അന്യോന്യം സ്നേഹഭാവത്തിൽ കൈകോർത്തുപിടിച്ച് ഒരുമിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു!

ഒരു മണിനാദം കേട്ടു; പിൻപാട്ടുകാർ അവരുടെ സംഗീതതാളമേളങ്ങൾ തല്ലാലും നിർത്തിവെച്ചു; കാഴ്ചക്കാരെ

ല്ലാം അവരവരുടെ ആസനങ്ങളിൽത്തന്നെ നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു; രംഗഭീപങ്ങൾ ക്ഷപ്രകാശം വർദ്ധിപ്പിച്ചു; വെട്ടന്ന് ആവർദ്ധിച്ച പ്രകാശത്തിനിടയ്ക്കു, എവിടെ നിന്നാണെന്നറിയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ, വൃന്ദാവനത്തിലെ ഗോപസ്ത്രീകൾ രംഗപ്രവേശമെഴുത്ത്. സംഗീതാരംഭത്തോടുകൂടി അവർ നർത്തനവും തുടങ്ങി. ആത്മുദാദരഹിതരായ കാഴ്ചക്കാർ താളത്തിന്നു താളത്തിന്നു ഫസ്തൂതാധനം ചെയ്തു.

ഗിരിബാലയുടെ നാഡികളിൽക്കൂടി രക്തം അതിവേഗത്തിൽ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ ജീവിതം പരിമിതവും തന്റെ പരിസരങ്ങൾ വ്യവസ്ഥിതവും ആണെന്നും, നിയമപരമ്പരകളും സമുദായനിശ്ചയങ്ങളുമെല്ലാം സംഗീതലഹരിയിൽ അലിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതും തന്റെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെടുന്നതും ആയ ആകൃതിമലോകത്തിൽ തനിക്ക് സ്ഥാനമോ സ്വാതന്ത്ര്യമോ ഇല്ലെന്നും ഉള്ള കഥയെല്ലാം ഗിരിബാല തീരെ മറന്നുപോയി.

സുധ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു അവളെ കാഴ്ചസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. താമസിയാതെ മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ചേക്കുമെന്നും അവളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ വാക്കുകളെപ്പറ്റി ഗിരിബാല ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അവളിൽനിന്നു ഭയം എന്ന വികാരം തന്നെ തീരെ പൊയ്ക്കോയിരുന്നു.

കഥ യഥാവിധി നടക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ തനിക്കത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട രാധയെ സംഗതിവശാൽ മുഷിപ്പിക്കുന്നു. അ

ഭിമാനക്കുത്താൽ കുപിതയായ രാധ യാവട്ടെ കൃഷ്ണനെക്കണ്ടാൽ കണ്ട എന്നു തന്നെ നാടിക്കാതിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ അവളുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണു വളരെ താഴ്ന്നു കയറുകയും ചെയ്യുന്നു. അതൊരു ഫലവുമില്ല. ഗിരിബാലയുടെ ഹൃദയം തുടിക്കുന്നു. കുപിതയാക്കപ്പെട്ട രാധ താൻതന്നെ ആണെന്ന് അവൾ തന്നെത്താൻ സങ്കല്പിക്കുന്നു. തന്റെ ഭാഭിമാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരു സ്ത്രീക്കു സഹജമായിട്ടുള്ളതും രാധ തദ്വസരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും ആയ ആ സ്ത്രീശക്തി തന്നിലും കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു ബോധം ഗിരിബാലക്കുണ്ടാകുന്നു. ഇഹലോകത്തിൽ സ്ത്രീസൗന്ദര്യത്തിനുള്ള അപാരശക്തിയെക്കുറിച്ച് അവൾ പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു രാത്രി, അതാ അത് അവൾക്ക് അവളുടെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

അവസാനത്തിൽ യവനികകളെല്ലാം താഴെ പതിച്ചു. ദീപങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രകാശം കുറഞ്ഞു. കാഴ്ചക്കാരെല്ലാം സ്വപ്നം വിട്ടുനന്നിന്നു സന്നദ്ധരായി. എന്നാൽ ഇതാ ഗിരിബാലമാത്രം സ്വസ്ഥമാണ് മനോരാജ്യത്തിൽ മുങ്ങി നിശ്ചേഷ്ടയായി പഴയപോലെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. തനിക്കു തന്റെ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തിരികെ പോകേണമെന്നു കഥ തന്നെ അവൾ മാനിരിക്കുന്നു. തിരശ്ശീലകൾ വീണ്ടും ഉയരുകയും രാധയുടെ പാദാവിനാസങ്ങളിൽ വീണ് കൃഷ്ണൻ താഴ്ന്നു കയറുകയും ചെയ്യുന്നതായ ആ ലോകസാമാന്യവും അനശ്വരവും ആയ ക

മാവസ്തു തുടർന്നുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്നതിന് അവൾ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ സുഖ അവളുടെ സമീപത്തെത്തി നാടകം തീർന്നു എന്നും, വിളക്കുകളെല്ലാം ഉടനെ കെട്ടത്തുടങ്ങി എന്നും ഗിരിബാലയെ ഭ്രമിപ്പിച്ചു.

ഗിരിബാല സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ നേരം വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ഏകാന്തവും നിശ്ശബ്ദവുമായ ശയനമുറിയിൽ ഒരു ചെറിയ മണ്ണെണ്ണവിളക്ക് വളരെ വ്യസനഭാവത്തിൽ എന്നപോലെ മങ്ങിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വാതായനത്തിന്നു സമീപമുള്ള അവളുടെ കട്ടിലിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന 'കൊതുവല' അല്ലാത്തതായി അകത്തു പ്രവേശിച്ചിരുന്ന നിശാമാരുതനാൽ കുറേയ്ക്കു എളുക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചീഞ്ഞു പുകിച്ചുപോയതും പുറത്തുള്ള 'അശ്വക്കുണ്ടി'ലേക്ക് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതും ആയ ഒരു മധുരഫലത്തെപ്പോലെയാണ് അവൾക്കു പരിചയപ്പെട്ടതായ ലോകത്തെക്കുറിച്ച് അവൾക്കു തോന്നിയത്.

അന്നുമുതൽക്കു ഗിരിബാല എല്ലാ ശനിയാഴ്ചയും നാടകത്തിന്നു പോകാറുണ്ട്. അത് ആദ്യം കണ്ടെന്നു തോന്നിയ പ്രാമോദങ്ങൾക്കെല്ലാം ക്രമേണ ശക്തി കുറഞ്ഞു. ചായപ്പണിയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നാടകങ്ങളുടെ കേവലം സാധാരണങ്ങളായ ലാവണ്യങ്ങളും അവരുടെ നാട്ടുങ്ങളുടെ കൃത്രിമത്വവും അധികമധികം അവൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. എങ്കിലും അവളുടെ നാടകത്തിന്നു പോകുന്ന പതിവിന്നു വിഘ്നം വന്നില്ല. ആ പരിചയം വളർന്നുകൊണ്ടുതന്നെ വന്നു. രംഗ

ത്തിലെ യവനികകൾ ഉയരുന്ന ഭാരോ
അവസരത്തിലും അവളുടെ ജീവിതമാകു
ന്ന കാരാഗൃഹത്തിലെ ജനവാതിൽ താ
നെ തുറക്കപ്പെട്ടതുപോലെ അവൾക്കു
തോന്നി. വിചിത്രങ്ങളായ പരിസരങ്ങ
ളോടും, മനോമോഹനങ്ങളായ 'സീനുകു'
ളോടും, ശോഭയേറിയ ഭീപപംക്തികളോ
ടും, അനുസരണീയമായ അറവധി പ്ര
ത്യേകചടങ്ങുകളോടുംകൂടി ആ നാടക
രംഗം യഥാർത്ഥമായ ലോകത്തിനിന്നു
വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട് വളരെ അകന്നതായ ഒരു
ദേവലോകംപോലെയാണ് അവൾക്കു
കാണപ്പെട്ടത്. ആ വിശേഷപ്പെട്ട ദേ
വലോകത്തിലെ രാജ്ഞിയുടെ സംഹാസ
നത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തി
തനിക്കുണ്ടെന്നും, അതു തീരെ അസാധ്യ
മായ ഒരു സംഗതിയല്ലെന്നും അവൾ
വിചാരിച്ചു.

മദ്യപാനം വാമിത്ത് വിഭവചനാ
ശക്തിയില്ലാത്ത ഏതോ ഒരു ആട്ടക്കാര
ത്തിനെക്കുറിച്ചു ബഹുമാനപുറപ്പും ആ
ഘോഷമായി അഭിനന്ദനംചെയ്യുന്ന ഉ
സാഹിയായ തന്റെ ഭർത്താവിനെ നാ
ടകപ്പരയിൽ കാഴ്ചക്കാരടെ എടയിൽ ഒ
ന്നാമതായി കണ്ട അവസരത്തിൽ ഗിരി
ബാലക്ക് അത്രയും വെറുപ്പു തോന്നുക
യും, തനിക്കു വിദ്യാക്ഷിണ്യം ആ വീചമ
നസ്സുനെ വിസ്സാരമായി പരിത്യജിക്കുന്ന
തിന്നു തക്കം ലഭിക്കുന്ന ഒരു ശുഭദിവസം
ഉണ്ടാകേണമേ എന്ന് അവൾ ഹൃദയ
പൂർവ്വം ഇശ്ശപാനോട പ്രാർത്ഥിക്കുകയും
ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിനുള്ള അവസ
രലാഭം അധികമായി അസാധ്യമായി
കാണപ്പെട്ടു. ഗോവിനാചൻ സ്വമുഹ

ത്തിൽ തീരെ ചെല്ലാറില്ലെന്നതന്നെ ആ
യിരുന്നു. ദുർഗ്വാപാരങ്ങളാകുന്ന ഘോ
രമായ ഒരു മണൽച്ചുഴിക്കാറ് എങ്ങോ
ട്ടെന്നറിയാതെ അയാളെ അകറ്റിക്കൊ
ണ്ടുപോയി.

മീനമാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ, സന്ധ്യ
ക്കുശേഷം പൂണ്ണചന്ദ്രൻ പ്രപഞ്ചത്തെ മു
ഴുവൻ ശുഭ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്ന തൂനിലാവ
ത്ത്, വെണ്ണനിറത്തിലുള്ള സാരി ഉടുത്ത്
ഗിരിബാല സ്വമുഹത്തിന്റെ നിലാമു
റത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ദിവസവും
സർപ്പഭരണവിഭൂതിയായി വല്ല കല്യാ
ണത്തിനും കെങ്ങിനില്ക്കുന്നതുപോലെ
അണഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു ഗിരിബാലയ്ക്ക് അ
ക്കാലത്ത് ഒരു പതിവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാ
യിരുന്നു. വിലപിടിച്ചവയായ ആ ആ
ഭരണങ്ങൾ, മദ്യപാനത്താൽ എന്നപോ
ലെ, അവളിൽ ഒരു മദത്തെ ഉണ്ടാക്കി
യിരുന്നു. ആഭരണസമ്പക്കം തന്റെ
സൗന്ദര്യശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉന്നത
യും ദുഃഖവും ആയ ഒരു ജ്ഞാനത്തെ
അവളുടെ അവയവങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കി. ശാ
ഖകളിലെല്ലാം കണ്മളാങ്കുരങ്ങൾ പൂ
പ്പെടാമായിട്ടുള്ള വസന്തകാലത്തിലെ
ഒരു ചെടിയെപ്പോലെ അവൾക്കു ദേഹ
മാസകലം ഒരു 'കിഷിളി'യുള്ളതായി
തോന്നി. വളുവചിതങ്ങളായ വളകൾ
അവളുടെ കൈകളേയും, മുത്തും ചുവപ്പു
കല്പം പതിച്ചതായ ഒരു കണ്ണുസരം അ
വളുടെ കണ്ണുപ്രദേശത്തേയും, ശുദ്ധമാ
യ നീലവണ്ണത്തിലുള്ള ഒരു അമൃതപ്രതാപം
പതിച്ചിട്ടുള്ള മോതിരം അവളുടെ എട
ത്തെ കയ്യിന്റെ ചെറുവിരലിനേയും ഉ
ചിതമാകുവണ്ണം അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. ന

ഗാഢമായ അവളുടെ പാദങ്ങൾക്കു സമീപത്ത് ആ പാദങ്ങളെ ബഹുമാനപരസ്സരം ഇടക്കിടയ്ക്കു തന്റെ കയ്യുകൊണ്ടു സ്പർശിച്ചും, അത്രയും മനോഹരങ്ങളായ ആ ചേവടികളിൽ തന്റെ ജീവനെ സവിനയം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഒരു പുരുഷനായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നുള്ള തന്റെ ഹൃദയപൂർവ്വകമായ ആഗ്രഹത്തെ സമർപ്പിയായി പ്രസ്താവിച്ചും അവളുടെ തോഴിയായ സുധ അടുത്തുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സുധ ഉചിതമായ ഒരു പ്രണയഗാനം മനഃമനം മൂളിപ്പാട്ടായി പാടി നായികയ്ക്കു കേൾപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. സന്ധ്യകുമേണ രാത്രിയായി പരിണമിച്ചു. വീട്ടിലുള്ള സകലരും അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് ഉറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു ഗോപിനാഥൻ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. പല വാസനദ്രവ്യങ്ങളുടേയും, പ്രധാനമായി മദ്യത്തിന്റേയും ഗന്ധം നാലുപാടും ച്ചാപിച്ചു. സുധ ഉടുത്തിരുന്ന സാരിയുടെ അറ്റംകൊണ്ടു തന്നെ തന്റെ മുഖം രാപ്പു നിലാമുറഞ്ഞുനിന്നു തൽക്ഷണം ഓടിപ്പോയി.

താൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചും കാണിരുന്ന ആ ശുഭാവസരം ഇതാ ഒടുവിൽ കരലഞ്ജുമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഗിരിബാല ആശിച്ചു. അവർ മുഖം തിരിച്ചു മൌനത്തെ അവലംബിച്ചു സ്വസ്ഥരായിരുന്നു.

പക്ഷേ അവളുടെ നാടകരംഗത്തിലേക്കു തിരശ്ശീല ഉയർത്തപ്പെടുകയാകട്ടേ, അവളുടെ നായകനായ കാമകൻ 'പ്രിയ! ഈ പുനിലാവു ചെയ്യുന്ന അപേക്ഷ

യെ ശ്രദ്ധിച്ചാലും; ഓമനേ! നീ നിന്റെ മുഖം മാസ്കുരുത്ത്' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാക്കുകളാൽ കാലുക്കൽ വീണ് അപേക്ഷിക്കുകയാകട്ടേ ഉണ്ടായില്ല!

സംഗീതസ്സർഗ്ഗം കൂടി ഇല്ലാത്ത പരുത്ത ശബ്ദത്തിൽ 'നിന്റെ താക്കോലവിടെ' എന്നുമാത്രമേ ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ.

കവിസ്രഷ്ടിയായ ഒരു കഥാനായകന്റെ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടു കൂടിയ ദീർഘനിശ്വാസത്തോട് ഉപമിക്കാവുന്ന ഒരു തെക്കൻകാറ്റു അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു വീശി. രാത്രിയിൽ മാത്രം വികസിക്കുന്ന മല്ലു മുതലായ പുഷ്പങ്ങളുടെ പരിമളധാരണി ആ നിലാമുറഞ്ഞല്ലാം പരന്നു. ആ കാറ്റു ഗിരിബാലയുടെ കവിതാത്തടങ്ങളിൽ അവളുടെ കുന്നളഭാരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗത്തെ അഴിച്ചു പരത്തി.

'എനിക്ക് താമസിക്കുവാനിടയില്ല. താക്കോൽ തത്ര.' എന്നു ഗോപിനാഥൻ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു താക്കോലുകളും പെട്ടിയിൽ ഉള്ളതു മുഴുവനും തരാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾ എന്നെ വിട്ടുപിരിയരുത്' എന്നു ഗിരിബാല ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

'അതിനു നിവൃത്തിയില്ല. എനിക്ക് യുതിയുള്ള ജോലിയുണ്ട്' എന്നു ഗോപിനാഥനും, 'അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു താക്കോൽ കിട്ടുകയും ഇല്ല' എന്നു ഗിരിബാലയും അന്യോന്യം മനസ്സിലാക്കി.

ഗോപിനാഥൻ അവിടെയെല്ലാം തിരയുവാൻ തുടങ്ങി. മേശയുടെ വലിപ്പെല്ലാം തുറന്നുനോക്കി. ഗിരിബാലയു

ടെ കുറിച്ചുകൂടും മാറ്റം വെച്ചിരുന്ന വെട്ടിയുടെ അടപ്പ് തട്ടിപ്പൊളിച്ചു. അവളുടെ അലമാരിയുടെ ചില്ലുകളെല്ലാം അടിച്ചുടച്ചു. കിടക്കകളുടേയും, പായകളുടേയും അടിയിലെല്ലാം തപ്പിനോക്കി. പക്ഷേ, താക്കോൽ എങ്ങും കണ്ടില്ല. അത്ഭുതകരമായൊരു വെറും അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു മാർബിൾപ്രതിമയെപ്പോലെ ഗിരിബാല പാതലിന്നരികെ നിശ്ശബ്ദമായി നിശ്ചേഷ്ടയായി നിന്നു. കോപാധിക്യത്താൽ ശരീരമെല്ലാം വിറയ്ക്കുന്ന ഗോപിനാഥൻ അവളുടെ അടുക്കൽ വന്നു 'താക്കോലുകൾ തത്ര; അല്ലെങ്കിൽ പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവരും' എന്നു ചീറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

ഗിരിബാല ഒരക്ഷരം ശബ്ദിച്ചില്ല. കോപാധനയായ ഗോപിനാഥൻ അവളെ ചുമരിനോടു ചേർന്നുനിൽക്കി വെറും ശക്തികൊണ്ട് അവളുടെ കണ്ണുസരവും വളകളും മോതിരവും വലിച്ചു അഴിച്ചെടുത്തു. അതിനുശേഷം യാത്രാസമയത്ത് അവളെ ഒരു തട്ടംതട്ടിക്കൊണ്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

വീട്ടിൽ ആരും ഉറക്കംവിട്ടുണന്നില്ല. അയൽവക്കക്കാർ ആരും ഈ അവതരണത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞില്ല. രാത്രിയുടെ ശാന്തതയ്ക്ക് ഒരു വ്യത്യാസവും ഭവിച്ചില്ല. ചന്ദ്രന്റെ കാന്തിയ്ക്കു യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചില്ല. ഇത്ര പരിശുദ്ധമായ നിമ്നലാവസരങ്ങളിൽപ്പോലും ഇനിയൊരിക്കൽ ഒന്നിച്ചു കൂടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങൾ മുറഞ്ഞു വേർപെടുന്നു!

പിറേദിവസം രാവിലെ താൻ വിതുമ്പലിലേയ്ക്കു പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗിരിബാല സ്വന്തം വീട്ടു പോയി. ഗോപിനാഥൻ എവിടെയായിരുന്നു എന്ന് ആർക്കും വിവരമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും വീട്ടിൽ മാറ്റാരോടും തനിക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, സ്വന്തത്തിൽ ഗിരിബാല ഇല്ലാത്തതിനാലിനൊപ്പം ആരും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

* * * *

ഗോപിനാഥൻ സാധാരണയായി പോകാറുള്ള നാടകക്കമ്പനിക്കാർ അക്കാലത്ത് 'മനോരമ' എന്ന ഒരു പുതിയ നാടകം അഭിനയിക്കുവാൻ അഭ്യസിക്കുകയായിരുന്നു. അതിലെ നായികയായ മനോരമയുടെ വേഷം എടുക്കുന്നതിനു 'ലവംഗ'യാണു പഠിച്ചിരുന്നത്. ഗോപിനാഥൻ അഭിനയാവസരങ്ങളിൽ മുന്നണിയിൽ തന്റെ സഹചരന്മാരായ ചുറ്റപ്പെട്ടവനായി തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ആ നടിയിലെ അത്ഭുതത്തിലുള്ള അഭിനയനങ്ങൾ മൂലം തന്റെ നല്ല അഭിപ്രായത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു പ്രത്യേകം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ചിലപ്പോൾ കാഴ്ചനിർമ്മാണത്തിനു വില്ലം സംഭവിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും നാടകക്കമ്പനി ഉടമസ്ഥന്മാർ തങ്ങളുടെ രക്ഷാധികാരിയായ ഗോപിനാഥനെ മുഷിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ഗോപിനാഥന്റെ പ്രതികൃതിയാസ്വഭാവത്തെ അവർ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അണിയായിൽ ചെന്നു ഒരു നടിയിലെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതുവരെ അ

യാർ കടന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. അപ്പോൾ അയാളെ പൊലീസ്സുസഹായത്തോടു കൂടി പിടിച്ചു പുറത്താക്കേണ്ടിവന്നു.

ഗോപിനാഥൻ തക്കതായ പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുവാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വളരെ നാളത്തെ പഠിപ്പും പലതരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാപനങ്ങളും പരസ്യങ്ങളും കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഒടുവിൽ 'മനോരമ' എന്ന നാടകത്തെ പരസ്യമായി ഒന്നാമതായി അഭിനയിക്കുന്നതിനുള്ള ദിവസം അടുത്തുവന്നു. തദ്വസരത്തിൽ ഗോപിനാഥൻ അന്നത്തെ നാടകത്തിലെ പ്രധാന വേഷക്കാരിയായ 'ലവംഗ'യെ പാട്ടിൽപ്പിടിച്ച് അവളേയുംകൊണ്ട് ഒളിച്ചുവെക്കുകയുണ്ടായി. കമ്പനി മാനേജർ മതിമാന പല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ആരും ഭദ്രിതയായി നിൽക്കുന്നതിനു നിർബ്ബാധമായിത്തീർന്നു. പുതിയ ഒരു നടിയിൽ കണ്ടുപിടിച്ച രണ്ടാമതു അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. വളരെ അവിശ്വാസത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി മുൻനിൽക്കുന്നതിന് ഒരു ദിവസം തീർച്ചയാക്കി. അന്നു 'മനോരമ'നാടകത്തെ ആദ്യമായി അഭിനയിച്ചു.

അന്നത്തെ വിജയം അനന്യസാധാരണവും അവിചാരിതവുമായിരുന്നു. ആ പത്താമനം ഗോപിനാഥൻ കേട്ടപ്പോൾ ആ നാടകം ഒന്നു വന്നുകാണുന്നതിനുള്ള തന്റെ ഉൽകണ്ഠയെ അമർത്തുന്നതിന് അയാൾ അശക്തനായിത്തീർന്നു.

'മനോരമ'നാടകം തുടങ്ങുന്നതു നായകിയായ മനോരമ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ആരാലും ഗണിക്ക

പ്പെടാത്ത ഒരു നിസ്സാരാവസ്ഥയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഭാഗം മുതൽക്കാണ്. നാടകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അവളുടെ ഭർത്താവ് അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു തന്റെ ആദ്യത്തെ വിവാഹസംഗതിയെ മാത്രമേ വെച്ച്, ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകളെ രണ്ടാമതു വിവാഹം ചെയ്യും. വിവാഹ ക്രിയകൾക്കു ശേഷം മൂടുപടം നീക്കി നോക്കുമ്പോൾ തന്റെ വധു മുൻപാണെന്ന് 'മനോരമ' തന്നെയാണെന്നറിയും. ഈ പ്രത്യാസം മാത്രമുണ്ട്: അവർ പണ്ടത്തെ ആക്ഷം വേണ്ടാത്ത മനോരമയല്ല. ഇന്ന്, അവർ സൗന്ദര്യത്തിലും വസ്ത്രദ്രവ്യകാരങ്ങളുടെ ധാടിയിലും ഒരു രാജ്ഞിയെപ്പോലെ വിളങ്ങുന്ന മനോരമയാണ്. അവളുടെ കുട്ടിക്കാലത്ത് ധനവാനായ അവളുടെ പിതാവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്ന് അവളെ ആരോ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതിനാൽ അവർ ബാല്യകാലം കഴിച്ചതു വളരെ എളിയ ഒരു കുടുംബത്തിലായിരുന്നു. പുത്രിനാശത്താൽ വ്യസനാക്രാന്തനായിത്തീർന്ന പിതാവു വളരെ കാലം അന്വേഷിച്ചുനടക്കയും, ഒടുവിൽ അവളെ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചു കണ്ടെത്തുകയും, അവിടെനിന്നു സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു തന്റെ സ്ഥിതിക്കും ധനത്തിനും അനുസൃതമായ വിധത്തിൽ രണ്ടാമതും അവളുടെ വിവാഹം ഘോഷമായി കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അവസാനരംഗം ഭർത്താവിന്റെ പശ്ചാത്താപകാലമാണ്. ആ രംഗഭിനയസമയത്തു കാണികളുടെ ഇടയിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു കലശലുണ്ടായി. വെറും

ദാസിയെപ്പോലെ ആരായും ആദരിക്കപ്പെടാത്ത നിലയിൽ 'മനോരമ' കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒന്നും ഗോപിനാഥൻ യാതൊരു പരിഭ്രമവും വികാരഭേദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിവാഹാനന്തരം വിലപിടിച്ച പീതാംബരം ധരിച്ച രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത മുട്ടുപടം നീക്കിയപ്പോൾ, നിസ്സീമമായ സൗന്ദര്യത്തിനേകം ഉണ്ടെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നുളള വിചിത്രധീരതയോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടി അവർ കാഴ്ചക്കാരടെ നേരെ അവളുടെ കോമളമുഖം തിരിച്ചു തന്റെ കംബുകണ്ഠത്തെ അല്പം ഒന്നു ചരിച്ചു വിജയാവേശത്തോടുകൂടി ഗോപിനാഥന്റെ നേക്കു അറിവാർച്ചശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു കടക്കണ്ണ് എറിഞ്ഞപ്പോൾ തീരാലകർപോലെ ഫസ്തതാഡനരോഷം തു

ടരെത്തുടരെ കാണികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും അവരുടെ ഉത്സാഹം അവരിതിതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

പെട്ടെന്നു ഗോപിനാഥൻ ഉറച്ച ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ 'ഗിരിബാലാ' എന്നു ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ രംഗത്തിലേയ്ക്കു ഓടിക്കയറുവാൻ തുടങ്ങി. 'അവനെ പിടിച്ചു പുറത്താക്ക' എന്നു കാണികളെല്ലാം ഒരേ ശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവനെ പിടിച്ചു നീക്കുന്നതിന്നു പൊലീസ്സുകാർ എത്തി. ഗോപിനാഥൻ അവയ്ക്കു വഴിപ്പെടാതെ 'ഞാൻ അവളെ കൊല്ലാതിരിക്കയില്ല' എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു തിരികെത്തീർന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു രംഗത്തിലെ തിരശ്ശീലകളെല്ലാം വീണു. നാടകം അവസാനിച്ചു.

പുത്തേത്തേ രാമമനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.

ഭജനത്തിൽനിന്നു

കുടനത്തിലേക്ക്.*

(തുടർച്ച)

നിലാംബുദന്തിലൊളിചിന്നിനമിനൽപോലെ
താലാകസോദകരേവരമുല്ലസിഷം
പാലാഴിതൻനിനദവുംനിറവുപകന്നു
മേലാൻപഞ്ചജനദൈത്ര്യജപാഞ്ചജഗ്രം,
മുപ്പാരുമുണുവലയം ചലമാമിലോകം
മുല്ലാട, ഭൂവടിയിലായറുകോണുമായി
കല്പാന്തസൂയ്കിരണങ്ങളുരങ്ങായു-
മുൽപാദിതാതുളതയോദിഭരംരഥാഗം,

* ഒരു നോട്ടുബുക്കിൽനിന്ന്.

ഓരോരതിവാണവരയുമതിയിൽക്കൂടീക്കു-
ന്നാമേതിനെക്കുറിച്ചുവരവീധിതരായെഴുന്നാൾ
നീമാരമകുന്നതുപോലവനെക്കുറഞ്ഞ-
ന്നാമാരമാക്കിയിലസംഗമത്താൻഗദപ്ലം.

൧൭

വന്ദാരുമാനസമലിഞ്ചലയാണതിങ്കൽ
മന്ദംകൂടിപ്പൊരണിമന്ദിരമന്ദിരായാഃ
കന്ദേന്ദുമന്ദവനാദിയനംഗഭൂത-
സന്ദോഹകന്ദമരവിന്ദമന്ദശോണം.

൧൮

നാലായിട്ടുംമാകുനാലുനയങ്ങൾനാലു
നാലായവണ്ണയുഗവഗ്ഗവിസഗ്ഗസഗ്ഗം
നാലാകമാത്രമേതുനിഖിലാധിനാഥ-
നീലാളിവണ്ണകരവല്ലികളായ്വസിപ്പൂ-
നാളീകനാളമളിസഞ്ചയകേളിരംഗം
കാളാംബുദിത്യതികളിന്ദുജന്മപ്രചാരം
ഓലാഹലംവിഷവിഹീനമഹീനകാന്തി-
കോലാഹലംകമലനേത്രഗളപ്രദേശം.

൧൯

൨൦

ഓരങ്ങുല്ലവിടെയുള്ളതാമത്രേ,
നാരായണൻഗളമല്ലതല്ലതത്രേ,
സ്വേദാനന്ദസപദികാഞ്ചതുചന്ദ്രനത്രേ,
നീരാഴിയാണതിരുമാറിടമല്ലപോലും.

൨൧

തേടുന്നേത്രമധുപംമധുവുണ്ടിടുന്നു
നേടുന്നചിത്തകളഹംസമനന്തസൗഖ്യം
വാടുന്നചന്ദ്രവദനംവിളറുവന്നു-
കൂടുന്നപൂമകൾവിരുന്നിനപൂമുഖത്തിൽ.

൨൨

കണ്ണാടികണ്ടതൊഴുകുകതുടരുന്നുവിണ്ണാർ
കണ്ണാണലിഞ്ഞൊഴുകിടുന്നതുനിഖിലാവിൽ
എണ്ണുന്നമുത്തകുടവിടന്നാരുപല്ലവത്തി-
ലുണ്ണുന്നപക്ഷമിതെത്തുമഹേന്ദ്രജാലം!

൨൩

ചിപ്പീലതയ്ക്കുതിരുചാൽവതിനാവതില്ലേ
വല്ലാതെഭീതിമനതാരിലുയർന്നിടുന്നു
എള്ളിന്റെപൂവരിയനാസികയോടെതിന്തി-
ട്ടല്ലേജനങ്ങൾതിലമിത്തമൊട്ടിടുന്നു?

൨൪

ഇന്ദ്രപ്രഭാപടലമോറുലസിപ്പതെല്ലാം
മന്ദിച്ചിടുന്നടിനനാഥനുദിച്ചിടമ്പോൾ

സന്ദേഹമില്ലവരിണങ്ങിവിളങ്ങിയെന്നാൽ
നന്ദാത്മജനൻനയനങ്ങളൊടൊപ്പുചൊല്ലാം.

൨൭

നൊറിത്തടത്തൊടിടയുണൊരുചന്ദ്രലേഖ
മാരൊരത്രയെന്നുരസീനോക്കിനചാണയാവാം
മാറിൻഗുണംതിലകമാശ്യിലസുന്ദരശുഭം
തെറ്റായിട്ടൊന്നിടിലമമ്പിളിയായ്ഭമിച്ചാൽ.

൨൮

ഉഴനംവെടിഞ്ഞുതിരുവാഭരണങ്ങൾമാത്രം-
സ്ഥാനംകൊടുത്തൊരുമയോടവകീഴടങ്ങി
ആനന്ദമൗജ്ജ്വല്യനിഞ്ഞഭിഷേകമേറ്റു
നൃനംകൃതായമത്വപകർന്നിടമാക്കിരീടം.

൨൯

ശ്രീതിങ്ങിവിങ്ങിവിലസുന്തിരുമേനിതന്നി-
ലേതേതിനാണഗുണമെന്നുഗണിച്ചിട്ടമ്പോൾ
കാതാവതല്ലതറിയാതെപിണഞ്ഞുപോയ-
തേതാകിലുംപിഴപൊറ്റത്തുപുലർത്തിടേണം.

൩൦

ഇഴവണ്ണമോത്തതിരുവിട്ടൊരുഭക്തിപൂണ്ടു
കാർവണ്ണമന്ദിരമണത്തുകഴിഞ്ഞകാലം
ഇഴവനകപ്പൂടശയൊത്തുനിനച്ചിട്ടമ്പോ-
ളുറവുകന്മറ്റൊടയൊളുരുണദേഹം.

൩൧

നാരായണൻനളിനനേത്രനിളാമണാള-
നാനായബാലനളിപണ്ണവണ്ണനീയൻ
നാമഞ്ജീവകവെടിഞ്ഞുകിടന്നുഴന്നു
നാമന്തലൊന്നിനിമയയത്രമത്തുചൊല്ലാം!

൩൨

അമ്മയ്ക്കൊരുമ്മ, വരുവെന്നുടൈതനുല്ലേ
സമ്മാനമൊന്നതരുവേനിതികേട്ടുബാലൻ
ഉണ്മാനെടുത്തകർമ്മിട്ടുകടഞ്ഞുനീട്ടു-
ന്നമ്മാതിരിപ്പള്ളികളുംതെളിവുകിടാമേ.

അറുപ്പൻറകണ്ണുകളടഞ്ഞുവരുവെവെട്ടു-
നച്ചുണ്ണുങ്ങരുതുകൊച്ചുകിടാങ്ങുളിരുമ
ഇറുപ്പിച്ചിടുന്നപടിചൊൽവതുകേട്ടമയ്യോ
മച്ചിത്തമാധിവശമായവരൊഴുവിക്കും.

൩൩

(തുടരും.)

൩൪

സർ. ശേഷയുശാസ്ത്രി

(൩)

1887-ാമാണ്ടിൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ കറോറക്ഷാമകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കരുണാപൂരത്താൽ ബിലാത്തിയിൽനിന്ന് അയയ്ക്കപ്പെട്ട 82 ലക്ഷം ഉറപ്പിക ക്ഷാമപീഡിതന്മാരായ നാട്ടുകാർ പങ്കിട്ടുകൊടുപ്പാൻ എപ്പെട്ടത്തിയ സഭയുടെ വൈസ്പ്രസിഡേണ്ടായി ശേഷയുനെ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ കാഴ്ചത്തിൽ ശേഷയുന്റെ കഠിനമായ പ്രയത്നത്തെ ജനങ്ങൾ സർവ്വതമനാ അഭിനന്ദിച്ചു.

പരമത്വഫലജനാനോ

നസ്സുമാറ്റദമാളവ

താപഹ്നിദോമഹാന്തശ്ചേൽ

ജിണ്ണാരണ്യംജഗദ്ഭവേൽ.

(നിറത്തിന്റെ ഇരുവശത്തും വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ വഴിയാത്രക്കാരുടെ താപത്തെ എതുപ്രകാരം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നുവോ അതുപ്രകാരം പരോപകാരം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ജനിച്ചുവരായ മന്മാർ പരസങ്കടത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാ. ഇങ്ങിനെയുള്ള മഹാനുരരില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂലോകം തുന്ദ്രവനമായിരുന്നു) എന്ന ഒരു മഹാകവിയുടെ വാക്യം ഏറ്റവും ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്.

1879-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയുൻ മദിരാശി നിയമനിർമ്മാണസഭയിലേയും വൈസ്രായിയുടെ നിയമനിർമ്മാണസഭയിലേയും സാമാജികനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു.

പ്രസ്തുതകാലത്ത് പുതുക്കോട്ടരാജ്യത്തിലെ കാഴ്ചങ്ങൾ വളരെ തകരാറിലായിക്കിടന്നിരുന്നു. പുതുക്കോട്ട രാജാവ് ശേഷയുനോടു തന്റെ മന്ത്രിസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു എങ്കിലും ശേഷയുൻ സമ്മതിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചീഫ് സിക്രട്ടറി ആയിരുന്ന കാമ്മിങ്ക്സ് സാമ്പ്സിനോടും മാധവരായരുടേയും പ്രേരണയാൽ ശേഷയുൻ പുതുക്കോട്ട ദിവാൻജിയായിരിക്കാൻ ഒരുവിധം സമ്മതിച്ചു.

പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്ത് നികുതി നെല്ലായിട്ടാണ് പിരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. സക്കാരിലേയ്ക്കുള്ള അപകാരം വിളവിൽ പങ്കുതി ആയിരുന്നു. സക്കാരിലേയ്ക്കുള്ള ജനിക്കോശം പണമായി അടയ്ക്കണമെന്ന ശേഷയുൻ നിശ്ചയംചെയ്തു. കൃഷി ചെയ്തിരുന്നവർക്ക് ഉടമവകാശം നൽകപ്പെട്ടു. ഇതുനിമിത്തം സക്കാരിലെ മുന്തിലത്തെ മുതലെടുപ്പു രണ്ടുകാൽ ലക്ഷമായിരുന്നത് ആറു ലക്ഷമായി. നികുതി അടയ്ക്കുന്നതിന് അച്ചടിയരശീതികൾ കൊടുക്കണമെന്ന് ഏല്പാട് ചെയ്തു. അരശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം നെല്ലായിക്കൊടുത്തിരുന്നതു പണമായിക്കൊടുപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. ദിവാൻജി നേരിട്ടു തന്ന ആശ്ചര്യലോഭവിചാരം സങ്കടക്കാരുടെ ഹരജികൾ കേൾക്കാനുള്ള ഏല്പാട് ചെയ്തു. ഇതുനിമിത്തം ദിവാൻജിക്ക് കുടിയാന്മാരുടെ സങ്കടങ്ങൾ അറിവാനും ആ സങ്കടങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിവരുത്താനും കീഴ്ദ്വേഗം

സ്ഥനാരുടെ നടവടികൾ അറിയാനും വഴിയായി. പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്തിൽ റവന്യൂ സർവ്വേയും സെററിൽമേണ്ടും ഏല്പിച്ചുത്താൻ തീർച്ചയാക്കി. സാർട്ടഡിപ്പാർട്ടുമേണ്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അഴിമതികൾ മററി. ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മേണ്ടും പുതുക്കോട്ട ഗവണ്മേണ്ടുമായി ഉപ്പിനെപ്പറ്റി വളരെ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വളരെ എഴുത്തുകൂത്തുകൾ നടന്നതിന്റെ ശേഷം മദിരാശിഗവണ്മേണ്ടിന്റെ ശാസനയിന്മേൽ പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്ത് ഉപ്പ് ഉണ്ടാക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അതിന്നു പ്രതിഫലമായി ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മേണ്ടിൽനിന്നു പുതുക്കോട്ട രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു 88000 ഉറപ്പിക കൊടുക്കാമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ പലവിധമായ പുതിയ എപ്പാർട്ടുകൾകൊണ്ടു മുമ്പു മുതലെടുപ്പ് 3½ ലക്ഷമായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ 8 ലക്ഷമായി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം ചുരുക്കമായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം മിക്കവാറും കൈക്കൂലിക്കാരായിരുന്നു. ശേഷയ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടി. കൈക്കൂലിക്കാരെ പണിയിൽനിന്നു വിരിച്ചു നല്ല ആളുകൾക്ക് ഉദ്യോഗങ്ങൾ കൊടുത്തു. കൃഷിയ്ക്കു പയോഗമുള്ള കുളങ്ങൾ, ഏരികൾ മുതലായതു തുറന്നുക്കിട്ടെന്നതാണ് 25000 ഉറപ്പിക ചിലവിട്ടു നന്നാക്കിയിട്ടു. കച്ചേരികൾ, കോടതികൾ മുതലായതു മോശമായ എടുപ്പുകളിലായിരുന്നു. അതിനായി ഒരേദിക്കിൽ തന്നെ വളരെ ഉറപ്പിലും ഭംഗിയിലും ഉള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ പണിചെയ്തിട്ടു. പഴയ നിരത്തുകൾ നന്നാക്കുകയും പുതിയ നിരത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. പുതുക്കോട്ട

രാജ്യത്തിലെ നിരത്തുകളെപ്പോലെ വിശേഷമായ നിരത്തുകളില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധിയാക്കി. നിരത്തുകൾ നന്നായതുകൊണ്ടു കച്ചവടം വലിച്ചു. പുതുക്കോട്ട നഗരത്തിലെ ചന്ത തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ചന്തകളിൽവെച്ചു പ്രധാനപ്പെട്ട ചന്തയായിത്തീർന്നു. പുതുക്കോട്ട നഗരത്തിലെ കുളങ്ങൾ ചേറുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൾക്കു ചേറൊടുപ്പിച്ചു കുറയ്ക്കിത്താഴ്ത്തി. ശേഷയ്യൻ തന്നെ കൂടക്കൂടെ പണികളുടെ മേലന്വേഷണം ചെയ്തിരുന്നു. തെരുവുകളുടെ വിസ്താരം കൂട്ടി. എന്തിനേറെപ്പറയുന്നു? പത്തുകൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പുതുക്കോട്ട നഗരം ഒരു മാന്ത്രികന്റെ ഇന്ദ്രജാലവിദ്യകൊണ്ടു പുതുതായി നിമിത്തപ്പെട്ടതോ എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നുമാറാക്കിത്തീർത്തു. പുതുക്കോട്ട പട്ടണത്തിൽ ഒരു കവിത്തപാലാപ്പീസ്സു വെച്ചു. ശേഷയ്യന്റെ ഭരണകാലത്ത് കൂട്ടായ്മകുറച്ചു മുതലായതു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ശേഷയ്യൻ വളരെ നിഷ്ഠയ്ക്കു ചെയ്തു. ശേഷയ്യൻ ദിവാൻജിയായപ്പോൾ ഒരു ലോവർസെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ മാത്രമായിരുന്നതിനെ കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടു ശേഷയ്യൻ ഒരു രണ്ടാംഗ്രേഡ് കോളേജാക്കി. കോളേജിന്നു വളരെ വിശാലവും വിശേഷവുമായ ഒരു എട്ടുപ്ലു നിർമ്മിച്ചു. ഇതിന്നു പുറമെ ഒരു പെൺപള്ളിക്കൂടവും സ്ഥാപിച്ചു.

പുതുക്കോട്ട രാജാവിന്റെ രാജ്യഭരണത്തിലെ അഴിമതികൾനിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മേണ്ടിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ചില ബഹുമതികൾ എഴു

ത്തുകൂട്ടണമെന്നു. ശേഷയുശാസ്ത്രികളുടെ ശിവാർപ്പകാരം ആ ബഹുമതികൾ എല്ലാം വീണ്ടും രാജാവിന്നു ബ്രിട്ടീഷ്ഗവണ്മെന്റ് അനുവദിച്ചു. 1886-ാമാണ്ടിൽ പുതുക്കോട്ട രാജാവു കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. 1894-ാമാണ്ടുവരെ ശേഷയുൻ ഷുവാറാജാവിന്റെ രക്ഷകസ്ഥാനം വഹിച്ചുപോന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവു പ്രായം തികഞ്ഞു രാജ്യഭാരം വഹിച്ചതിന്റെ ശേഷം ശേഷയുൻ ദിവാൻജിയുദ്യോഗം രാജിവെച്ചു. 1878-ാണ്ടിൽ ശേഷയുൻ ദിവാൻജിസ്ഥാനം വഹിച്ചപ്പോൾ രാജാവിന്റെ ധർമ്മനം നിമിത്തവും രാജ്യഭാരത്തിലെ അഴിമതികൾ നിമിത്തവും വളരെ കടത്തിലകപ്പെട്ടു നന്നെ മോശസ്ഥിതിയിലും ആയിരുന്ന രാജ്യത്തെ ജനമുക്തനായും എരുട്ടിച്ച മുതലെടുപ്പോടുകൂടിയതായും പ്രജാക്ഷേമത്തോടുകൂടിയതായും ആക്കിത്തീർത്തു. രാജാവിനെ അംഗീകാരത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു മാന്യപദവിയിലാക്കുകയും രാജ്യകാര്യങ്ങളെല്ലാം നല്ല ചിട്ടയിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ശേഷയുനെപ്പോലെയുള്ള മഹാനാഷ്ട്രാഭ്യന്തര വിധം വലിയ കൃത്യങ്ങൾ ഇത്ര പ്രാപ്യമായ വിധത്തിൽ നടത്താൻ അസാധ്യമാണല്ലോ.

1882-ാമാണ്ടിൽ ശേഷയുന്റെ ഭാര്യ മരിച്ചു. ശേഷയുന്റെ വ്യസനത്തിന് അതിരണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കാലം കൊണ്ടു ശാന്തിവരാത്ത ദുഃഖം ഒന്നാണായില്ലല്ലോ. തന്റെ ദത്തപുത്രന്റെ സന്തതികളിൽ ശേഷയുന്റെ വാത്സല്യം പ്രസരിച്ചു. തന്റെ പൗത്രന്മാരുടെ അനിമിത്തഹാസങ്ങൾ കണ്ടും, അവരുടെ

അവ്യക്തമായ മണിയങ്ങളായ വാക്കുകൾ കേട്ടും, അവർ സമീപത്തു വരുമ്പോൾ അവരെ വാരി എടുത്ത് ആലിംഗനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉള്ള സ്നേഹസൂചന അനുഭവിച്ചും ശേഷയുന്റെ മനസ്സ് ആനന്ദിച്ചു. ശേഷയുൻ പണിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്ന ശേഷം കാവേരീതീരത്തുള്ള തന്റെ വിശേഷമായ ഭവനത്തിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്തു. "കാലത്ത് എഴുമണിക്കൂർ എണ്ണിശ്ശു കളിച്ചു കാപ്പി കുടിക്കും. അതിന്നുശേഷം തപാലിൽ വന്ന കത്തുകൾ മുതലായതു വായിക്കും. ഒരു മണിക്കൂറു നേരം വർത്തമാനപത്രങ്ങളും മാസികകളും വായിക്കും. പിന്നെ തന്റെ കാർയ്യസ്ഥൻ കണക്കു മുതലായതു കൊണ്ടുവരുന്നതു പരിശോധിക്കും. 12 മണിക്കൂർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു കുറെ വിശ്രമിക്കും. പിന്നെ എഴുത്തുകൾ എഴുതും. പിന്നെ സംഭാഷണംകൊണ്ടും പുരാണശ്രവണങ്ങൾ കൊണ്ടും കാലം കഴിക്കും. ചിലപ്പോൾ വൈകുന്നേരത്തു വണ്ടിയിൽ കയറി സവാരി ചെയ്യും. തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രികളുമായി രാത്രി ഭക്ഷണസമയം വരെ ഭാരോ സംസാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു ശേഷയുന്റെ ദിവസവൃത്തി. മദിരാശി ഗവണ്ണ്മെന്റർ ശേഷയുനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നു കാണുക പതിവാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നു കെ. സി. ഐ. ഇ. എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തു. ഏതൊരു മന്ത്രിയാതെ ഈ മഹാനഭാവൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ വൈസ്രോയി തുടങ്ങിയുള്ള വളരെ യോഗ്യന്മാർ ശേഷയു

ന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി അനുശോചിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബക്കാർക്കു കമ്പികൾ അയച്ചു. ശേഷയ്യൻ വളരെ ഈശ്വരഭക്തിയുള്ളവനായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിൽ ശേഷയ്യനു ദൃഢമായ വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാശിയാത്ര, സേതുസ്താനം മുതലായതു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ‘ഇന്ത്യൻ ഫിനാൻസ് കമ്മിറ്റി’യുടെ മുമ്പാകെ ‘മുഖ്യപ്പെട്ടൊന്നായി മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു ശേഷയ്യനോടു ബിലാത്തിക്കു പോവാൻ വശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തന്റെ ദേഹസ്ഥിതികൊണ്ടും മുഖ്യമായി മതവിരോധം കൊണ്ടും പോവാൻ തരമില്ലെന്നു ശേഷയ്യൻ മറുപടി അയച്ചു. ശേഷയ്യൻ ഒരു വലിയ പരിഷ്കാരപ്രിയനായിരുന്നില്ല. ബലപ്പെട്ടു താങ്ങാതെ പരിഷ്കാരവും വരുത്താൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു ശേഷയ്യന്റെ മതം. ‘ആചാരംപരമോധർമ്മം’ എന്ന തത്വത്തിൽ ശേഷയ്യനു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പൂർവ്വചാരങ്ങൾ സമുദായത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കു വിരുദ്ധമായി വരുമ്പോഴൊക്കെയും അവ ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നു ശേഷയ്യൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു.

ശേഷയ്യന്റെ സംഭാഷണചാതുര്യം അനന്യസാധാരണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതങ്ങളും നേരംപോക്കുകളും സകല ജനങ്ങളുടേയും മനസ്സിനെ വശീകരിക്കത്തക്കവയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവൊന്നിച്ചു ശേഷയ്യൻ വൈസ്രോയിയെ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ഗവണ്മെന്റ് ബാങ്കിന് (ഒരു മാതിരി നൃത്തത്തി

ന്) വൈസ്രോയി ഇവരേയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. ശേഷയ്യനും വൈസ്രോയിയുമായി ഒരു മണിക്കൂറു നേരം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു നാട്ടുകാരന്റെ സംസാരം കേട്ട് ആതിഥ്യക്രമത്തെക്കൂടി വിസ്മരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഈയാൾക്കു വാഗ്ദൈവം ഉണ്ടോ എന്ന് അവിടെ ചുണ്ടായിരുന്നവർക്കെല്ലാം അതുതന്നെ തോന്നി. പിന്നെ ഒരിക്കൽ ശേഷയ്യൻ ഹൈന്ദവ രസിയെണ്ടിനെ കാണാൻ പോകുകയുണ്ടായി. ‘പ്രൈമറി കോംഗ്രസ്സ്’യുടെ സമയം രസിയെണ്ടു ചില സാജ്ജമാക്കുമായി ഒരു മുഖ്യകാര്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. “നിങ്ങൾ എനിക്ക് അഞ്ചു മിനിട്ട് എടുത്തു പറയുന്ന കാര്യം കാണാൻ വന്നിട്ടുണ്ട്” എന്നു പറഞ്ഞു രസിയെണ്ടു ശേഷയ്യന്റെ അടുക്കൽ പോയി. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ അറിയാമോ എന്നു സാജ്ജ് ശേഷയ്യനോടു ചോദിച്ചു. കുറച്ച് അറിയാമെന്നു ശേഷയ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഒരു മണിക്കൂറു നേരം തന്റെ സരസമായ വാക്യോദാഹരണത്തിൽ മുക്കി ശേഷയ്യൻ സാജ്ജിനെ മയക്കി എന്നേ പറയേണ്ടതുളളൂ. “നിങ്ങളുടെ സംസാരം കേട്ട് എനിക്കു തൃപ്തിയായില്ല. ഇനി അടുത്ത കാണാൻ സംഗതി വരുത്തുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു” എന്ന് ഒടുക്കം സാജ്ജ് ശേഷയ്യനോടു പറഞ്ഞു. ഇതാണ് ശേഷയ്യശാസ്ത്രിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം.

ഒരുവൻ എത്രതന്നെ ദരിദ്രനായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, അവൻ നിവൃത്തിയായും സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടിയും

യത്തിച്ചാൽ വളരെ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തുന്നതാണെന്നും, അവനവന്റെ കൃത്യങ്ങളെ മുറപ്രകാരം ചെയ്താൽ രാജാക്കന്മാർ കൂടി ബഹുമാനിക്കുമെന്നും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. അമ്പതു കൊല്ലത്തോളമുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗഭരണത്തിൽ നിന്ദ്യമായോ ധനകാഷ്ടകൊണ്ടു മാത്രം ചെയ്തതായോ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും കാണുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണിക്കുള്ള കൃത്യവും ആലോചനാശക്തിയും പ്രശംസാർഹമായിരുന്നു. താൻ ദിവാനായിരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നു ചേണ്ടി സദാ പരിശ്രമിച്ചും നിരന്തുരതയും, പാല

ങ്ങൾ മുതലായതു പണി ചെയ്തിച്ചും പുതുതായ ക്ഷേത്രം, കിണറുകൾ മുതലായവ നിർമ്മിച്ചും പഴയതു നന്നാക്കിച്ചും ജനങ്ങൾക്കു നിർമ്മലമായ ജലം ഉപയോഗിപ്പാൻ സൗകര്യം നല്കിയും, അനേകായുധം സ്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നു മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിയും, പ്രാവീണ്യം മന്ദോദകാരം ആയവർക്ക് ഉദ്യോഗങ്ങൾ നല്കിയും, രാജ്യങ്ങളുടെ മുതലടപ്പു വലിപ്പിച്ചും, അവയ്ക്കു പുഷ്പി വരുത്തിയും മറ്റു പല പ്രകാരത്തിലും ജനങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തു വന്ന നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു തെക്കെ ഇന്ത്യയ്ക്കും ഒരു ഭൂഷണമായിരുന്നു.

കെ. ക. ബഹദൂർ ഷാ. എ. ഐ. എൻ.

ഉക്കണ്ടുണ്ണിയുടെ തറവാട്

തുലാമാസം കാലം. അതികലശലായി മഴ പെയ്ത ഒരു ദിവസം. ലങ്കാ ദീപിലുള്ള അനിരുദ്ധപുരത്തിന്റെ മേൽപ്പട്ടം അത്യുന്നതമായി നില്ക്കുന്ന മിഥി അച്ചിപട്ടത്തിരികളിൽ നിന്നു പൊട്ടിപ്പോയിപ്പോയ കത്തിച്ചാടി ജ്വലിക്കിമറിഞ്ഞു വരുന്ന വെള്ളം മഹാബലിഗംഗയിൽ നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞ് പാലത്തിന്നു മീതെ പൊങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇരുതലമുടിനില്ക്കുന്ന പുഴയുടെ മുകുകരയിൽ ഉക്കണ്ടുണ്ണി നിന്നിരുന്നത്, ഗോപാലൻനമ്പ്യാരുടെ ഭാഗ്യമായിട്ടാണു കലാശിച്ചത്.

അവായം ശക്തിച്ച് ഉക്കണ്ടുണ്ണി കാട്ടിയ ആംഗ്യങ്ങളും, അയാൾ പുറപ്പെട്ടവിളിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയതേ ഇല്ല. തന്റെ കൈവശമുള്ള 'സൈക്കിൾ' ഒരു കൈകൊണ്ടു മുറുകെ പിടിച്ച്, മുട്ടോളം വെള്ളമുള്ള പാലത്തിൽക്കൂടി അക്കരെ കടപ്പാൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തിൽ, വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കിനുള്ള അതിയായ ശക്തിയും നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

നമ്പ്യാർ പാലത്തിന്റെ പകുതിയോളം എത്തിയതും, സൈക്കിൾ ക

യ്യിൽനിന്നു വിട്ടതും, പാലത്തിന്മേൽനിന്നു ചരിഞ്ഞുവീണതും, ഒലിവിൽ പെട്ടതും, എല്ലാം ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഭാഗ്യവശാൽ, അടുത്തുണ്ടായിരുന്നതും പൊന്തിനില്ക്കുന്നതുമായ പാലത്തിന്റെ തൂണ് ഒരു കൈകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പിടിപ്പാനും മറ്റേ കൈകൊണ്ടു, ഉക്കുണ്ടുണ്ണി എറിഞ്ഞുകൊടുത്ത കയറു പിടിപ്പാനും സാധിച്ചു. ഉക്കുണ്ടുണ്ണി നമ്പ്യാരെ വലിച്ചിഴച്ച് ഒരുവിധം കരസ്സേകേറിയപ്പോൾ അയയ്ക്ക പച്ചവെള്ളത്തിൽ വീണ പച്ചവെപ്പോലെ വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

നമ്പ്യാർ— നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ഉക്കുണ്ടുണ്ണി— ഞാനും അങ്ങിനെ തന്നെയാണു വിചാരിക്കുന്നത്. ഞാൻ വിടെ ഉണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമാണ്. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പാലം കടപ്പാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിച്ചാൽ അങ്ങനെയ കാരണം എന്താണ്?

നമ്പ്യാർ— ഞാൻ ഈ പാലം മുന്പാരിക്കൽ കടന്നിട്ടുണ്ട്— ഒരിക്കൽ മാത്രം. ഇത്ര വൈഷമ്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ സൈക്കിൾ തീരെ പോയൊ?

ഉക്കുണ്ടുണ്ണി പുഴയിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ, വളരെ അകലെയാണു മീമ്പിട്ടത്തക്കാരൻ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു വലത്തുണിന്നരികെ സൈക്കിൾ തങ്ങി നില്ക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. 'വീട്ടിൽപ്പോയി ഒരു വാലിയക്കാരനെ അയച്ച് അതു കൊണ്ടുവരുവിക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞ്, ഉക്കു

ണ്ടുണ്ണി നമ്പ്യാരേയും കൂട്ടി കുന്നിനുകുളിലുള്ള തന്റെ 'മരവിലാസം' എസ്റ്റേറ്റിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ബങ്കളാവിൽ ചെന്ന് ഒരു ചാരുക്കസേരമേൽ നമ്പ്യാരെ കൊണ്ടിരുത്തി.

നമ്പ്യാർ— അനിമലപുരത്തിൽ ഞാൻ നിന്നാലെയൊന്നെന്നതിൽ. ഞാൻ കോയമ്പത്തൂരുള്ള 'സ്റ്റീൻ ആൻറ് കമ്പനി'ക്കാരുടെ എജൻറാണ്. കാപ്പിക്കച്ചവടം തൊഴിൽ. പത്തു കൊല്ലത്തിന്നു മുമ്പാണ് ഈ ദിക്കിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങൾ ഇവിടെയായിട്ട് വളരെ കാലമായോ?

ഉക്കു— എട്ടു കൊല്ലത്തോളമായാ.

നമ്പ്യാർ— നിങ്ങളുടെ പേർ എന്റെ കയ്യിലുള്ള കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരുടെ ലിസ്റ്റിൽ കാണാത്തത് ആശ്ചര്യം തന്നെ. ഈ തോട്ടത്തിലുണ്ടാവുന്ന കാപ്പിക്കു ആരാണ് വാങ്ങുന്നത്?

ഉക്കു— ഇവിടെ ഉണ്ടാവുന്നതെല്ലാം ഞാൻ കല്ല്യാണയിലേയ്ക്കു കയറി അയയ്ക്കുകയാണ്.

'ശരി' എന്നു പറഞ്ഞ്, നമ്പ്യാർ പൊടിക്കപ്പിയെടുത്തു വിസ്കരിച്ചൊന്നു. പൊടി വലിച്ചു.

നമ്പ്യാർ— നിങ്ങളുടെ പേര് ഞാൻ സാധാരണ കേട്ടുപണിട്ടുള്ള ഒരു പേരുപോലെത്തന്നെ. അതുതന്നെ മലയാളക്കരയിൽവെച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ളു. ആ ദിക്കിൽ സ്ഥാനിനായനാക്കു ഈ പേർ പറയാറുള്ളു. എന്റെ ദിക്കിൽത്തന്നെ ജന്മിയായ ഒരു സ്ഥാനിനായരുണ്ടായിരുന്നു. നായർകോട്ടയിലെ മതിലകത്തു മുപ്പിൻനായർ. അ

ദേഹം മരിച്ചിട്ടു കുറച്ചുകൊല്ലമായി.
കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? വല്ലപരിചയവുമുണ്ടോ?

ഉഷണ്ടനണ്ണിനായർ ഒരു ദീശപ്രശ്നം വിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—‘ഉണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്റെ കാരണവരാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല; അതിന്നു മോഹിച്ചിട്ടുമില്ല. നായർകോട്ടയിൽത്തന്നെ ഞാനിത്രേവരെ പോയിട്ടില്ല.’

നമ്പ്യാർ—(കസേരമേൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് അല്പം ആശ്ചര്യത്തോടെ) ആ യോഗ്യനായ മൂപ്പിൽനായർ മരിച്ചു. വിവരം നിങ്ങൾ ഇത്രേവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നോ?

ഉഷ—ഇല്ല. അദ്ദേഹം എനിക്കാരാണ്? ഒന്നുമില്ല. കുടുംബക്കുടുംബം. ഏകസഹോദരിയുടെ മകനാണു ഞാൻ. ഉഷണ്ടനണ്ണി എന്ന പേര് എനിക്കുവേണ്ടതല്ലായിരുന്നു.

നമ്പ്യാർ—ആ കുടുംബത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പേരായി മറ്റു വല്ലവരും ഇനിയുണ്ടോ?

ഉഷ—എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം ഇല്ല. ഞാൻ ഒട്ടകത്തേതാണെന്നാണു വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഇനി ഉണ്ടാവാൻ വഴി തോന്നുന്നില്ല.

നമ്പ്യാർ കുറച്ചനേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ കസേരമേൽ മലൺകിടന്നു. എണീട്ടുപറഞ്ഞു:—‘മൂപ്പിൽനായരെ നിങ്ങൾക്കു വളരെ വിധയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പേരുള്ള മറ്റൊരു നായരോ അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ കാര്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തിന്നു മുഴുവൻ അവകാശിയായിരി

ക്കുന്നത് ഒരു ഉഷണ്ടനണ്ണിനായരാണ്. മരുമകനാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രിയ സഹോദരിയുടെ മകനാണു്. നിങ്ങളെ എന്താണ് ആ സഹോദരിയുടെ പേര്? ശരി; കുഞ്ഞിക്കാവുന്നത്രയാര്.’

ഉഷ—പ്രിയസഹോദരിയോ? അതു നല്ലൊരു വർത്തമാനമെന്നുയാണല്ലോ.

നമ്പ്യാരുടെ ക്ഷമയെല്ലാം പോയി. കസേരമേൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റ് നമ്പ്യാർ ചോദിച്ചു:—‘നിങ്ങൾതന്നെയാണോ കുഞ്ഞിക്കാവുന്നത്രയുടെ മകൻ? നിങ്ങളെത്തന്നെയാണോ വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോൻ പരസ്യമുപേക്ഷിച്ചുപോയത്?’

ഉഷ—അതു സാരമില്ല. അതേ ആറു മുമ്പേ! എന്നാ കാപ്പി ഇന്നും ആമലെ (എന്നു വാലിയക്കാരെൻപിച്ചുപറഞ്ഞു.)

നമ്പ്യാർ—അല്ല നിങ്ങൾതന്നെയാണോ കുഞ്ഞിക്കാവുന്നത്രയുടെ മകൻ?

ഉഷ—ഞാൻതന്നെയാണ്? നിങ്ങളെവിടുന്നുണ് ഈ കുപ്പായശ്ശീല വാങ്ങിയത്?

‘ഈ കുപ്പായശ്ശീല!’ എന്നുപറഞ്ഞു നമ്പ്യാർ ഒരു ദീശപ്രശ്നം വിട്ടു. എണീട്ടു പറഞ്ഞു:—‘കാപ്പിയുടെ ചൂടു സാരമില്ല. ഇങ്ങോട്ടുനോക്കിൻ. ഞാനും മതിലകത്തുകാരനാണ്. പാലപ്പിള്ളി നമ്പ്യാരാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കാരണവരെ നല്ലവണ്ണം അറിയും. അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ട് ഏഴുകൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോൻ, ആ കാരണവരുടെ മരണപത്രമനുസരിച്ചു നിങ്ങളെ കണ്ടുകിട്ടുവാൻ തിരയാത്ത ദി

കൊന്നുമില്ല. രാജ്യത്തുള്ള പത്രങ്ങളിലൊക്കെ പരസ്യം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ അതു കണ്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ എനിക്കു വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു.

ഉഷ—ഞാനതു കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലാണ് ആശ്ചര്യം തോന്നേണ്ടത്. ഞാൻ ഈ കാപ്പിത്തോട്ടത്തെ ഇങ്ങിനെയാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ മുന്നൂറേക്കൂറോളം കാപ്പിയും കൃഷിചെയ്ത്, ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. അപ്പുറം മരിച്ചതിനശേഷം ഞാനും അമ്മയും രാമേശ്വരത്തേക്കു വന്നു. അമ്മ രാമേശ്വരത്തുനിന്നു മരിച്ചു. കുട്ടിയായി നിരാധാരനായ ഞാൻ ചിലരുടെയൊക്കെ സഹായംകൊണ്ട് ഈ സിംഹള(ലങ്ക) ദ്വീപിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പിന്നെ കഥകളായുണ്ട്. ഞാൻ അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലമായിട്ട് വർത്തമാനപത്രംതന്നെ നിഷ്പഷ്ടയായി വായിച്ചിട്ടില്ല. നേരം കുറയായി. ഇനിക്കുളിച്ചു ഉണക്കുകിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു വേണ്ടത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഉഷാണുണ്ണി എഴുന്നീറ്റു. നായരുടെ അനാഥകുട്ടനമ്പ്യാക്കു സാമാന്യത്തിലധികം ആശ്ചര്യമായി. ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോഴും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. സംസാരവിഷയമെല്ലാം കാപ്പിക്കുരുക്കു ചുവടമായിക്കഴിഞ്ഞു. നമ്പ്യാരുടെ സാമ്പിൾ കാപ്പിക്കുരുക്കൾ നോക്കിയും, അതിന്റെ വിലയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചും, കയറ്റി അയക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തെ

പറ്റി ആലോചിച്ചും അന്നത്തെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

നമ്മുടെ 'പ്ലീൻ ആൻറ് കമ്പനി' ഏജൻറിന് ആശ്ചര്യം വരുിച്ചുവന്നതേയുള്ളു. ഉഷാണുണ്ണിനായരെ കാത്തു സപരാജ്യത്തുനില്ക്കുന്ന വലുതായ ഒരു സ്വത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള സംസാരത്തെ ആവർത്തിക്കുവാൻ നമ്പ്യാർ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷെ അതു ഫലിച്ചില്ല. താൻ പറഞ്ഞതിനെ നായർ വിശ്വസിച്ചില്ലയൊ എന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒട്ടേറെ ദേവസ്വത്തോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— 'അല്ലേ ഉഷാണുണ്ണിനായരെ, നിങ്ങളുടെ കാപ്പിക്കുരുക്കു ചുവടം കൊണ്ടുപോയി ചുട്ടു. മതിലകത്തു നായക്കു നായർകോട്ടയും സ്വത്തുക്കളുമായി അഞ്ചുപത്തുവർഷത്തിനു വകയുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിവരമുണ്ടോ? ഇതിൽ വലിയൊരുഭാഗം കയ്യിരിപ്പാണു പോൽ.'

ഉഷ—ഉവ്വ്. അമ്മപറഞ്ഞ സംഗതികളാലോചിച്ചാൽ നിങ്ങൾ പറയുമ്പോലെ ഒരു വലിയ സ്വത്ത് അവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കും തോന്നുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഞാൻ ബലപ്പെട്ട് ഒന്നും ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആദ്യം നായർ കോട്ടയിൽ ആരാണിപ്പോൾ താമസിക്കുന്നത്?

നമ്പ്യാർ—വക്കീൽ മിസ്റ്റർ ഗോപാലമേനോനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പെണ്മക്കളുമാണ്. കല്യാണിയും കാമാക്ഷിയും, പ്രത്യേകിച്ചു കല്യാണി. കുണ്ടാൽ നല്ല സൗഭാഗ്യമുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ്. കൂപ്പിൽനായർ മരിക്കുമ്പോൾ

സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ഗോചാലമേനോനെ എല്ലിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വന്തമുതലുപോലെയാണ് ആ സ്വത്തുക്കൾ നോക്കിക്കൂറിക്കുന്നത്.

ഉക്ക — അതൊക്കെ പോട്ടെ. കാപ്പി കുറച്ചുംകൂടി ഇരിക്കട്ടെ. ദൂരംപോകേണ്ടതല്ലേ? എന്തെങ്കിലും ഞാൻ ആ പുഴവക്കത്ത് ഇന്നുണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംതന്നെ.

നമ്പ്യാർ — (സ്വഗതം) ഞാനിങ്ങിനെ ഒരു പുളുളിയ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ പുഴവക്കത്തുണ്ടായത് എന്റെ ഭാഗ്യംതന്നെയാണോ? പക്ഷെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇതു കേൾക്കുന്നവർ പറയുക എന്റെ ഭാഗ്യമെന്നല്ലാ ഇപ്പോഴുടെ ഭാഗ്യമെന്നാണ്.

നമ്പ്യാർ കച്ചവടസംബന്ധമായി ഉക്കണ്ടനൂണിനായരുമായിട്ടുള്ള എപ്പാടുകളെല്ലാം കഴിച്ചതിനുശേഷം മടങ്ങിപ്പോവാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉക്കണ്ടനൂണിനായർ പറഞ്ഞു:— ‘വാസ്തവം പറയണമെങ്കിൽ ഞാൻ ആ പുഴവക്കത്ത് അപ്പോഴുണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യംതന്നെയാണ്. എന്നെപ്പറ്റിയാവട്ടെ ഇവിടെ നടന്ന സംഭവത്തെപ്പറ്റിയാവട്ടെ നിങ്ങൾ നാട്ടിലേക്കെഴുതുകയോ അവിടെ ചെന്നാൽ ആരോടെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്തയില്ലെന്ന് ഒരു വാഗ്ദാനം ചെയ്യണം. കൂടാതെ, ഇവിടെയുള്ള കാപ്പിക്കുരുവെല്ലാം വേഗം കൊണ്ടുപോവാൻ എപ്പാട്ചെയ്തേയും വേണം.’

നമ്പ്യാർ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ച് അങ്ങിനെയാവാമെന്നു സമ്മതിച്ച് കടങ്ങിപ്പോയി.

* * * * *

ഉക്കണ്ടനൂണിനായർ എന്നു മലയാളത്തിലും, കണ്ടസ്വാമിപ്പിള്ള എന്നു സിംഹളുദ്ദീപിലും അറിയപ്പെടുന്ന, മൗവിലാസം കാപ്പിത്തോട്ടം ഉടമസ്ഥനായ മിസ്റ്റർ നായർ സാധാരണക്കാരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണു കാർയ്യങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നത്. ഈ വലുതായ കാപ്പിത്തോട്ടം അനുഭവത്തിലാവുന്നതിനിടയ്ക്കു ധനസംബന്ധമായ പല കഴപ്പുകളും അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ വരവു കാത്തിരിക്കുന്ന ആ വമ്പിച്ച മുതലിന്റെ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടുംകൂടി വക്കീൽ ഗോപാലമേനോന് എഴുതുകയോ വട്ടെ നാട്ടിൽച്ചെന്നു കുറച്ചു പണം കൊണ്ടുവരുവാൻ ശ്രമിക്കുകയോവട്ടെ അദ്ദേഹം ചെയ്തില്ല. കാടുകൾ പുതുതായി വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു കാപ്പിത്തോട്ടം വലുപ്പിക്കുന്നതിനും, തോട്ടത്തിൽക്കൂടി വെള്ളച്ചാലുകൾ കഴിപ്പിക്കുന്നതിനും, കൂലിവേലക്കാർക്കു താമസിപ്പാൻ കെട്ടിടങ്ങൾ കെട്ടിക്കുന്നതിനും, തോട്ടം മാനേജ്മെന്റിൽ തന്നെസ്സഹായിപ്പാൻ സമർത്ഥനായ ഒരു തമിഴനെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും ആയിരുന്നു മിസ്റ്റർ നായർ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇവ ഓരോന്നായി സാധിച്ചതോടുകൂടി സ്റ്റീൻ ആൻറ് കമ്പനിക്കാരുമായുള്ള കരാറും സമ്മതിച്ചുവന്നു.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ കൊളമ്പി ലേക്കു പുറപ്പെട്ടതും, അവിടുന്നു കപ്പൽകയറി തുത്തുക്കുടിയിൽ വന്നതും, പിറ്റേന്നു കാലത്തു വെട്ടിയും സാമാനങ്ങളുമായി പാലക്കാട്ടു സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങിയതും ഒക്കെ മിസ്റ്റർ നായരുടെ തൽ

കാലമുണ്ടായ ഒരാലോചനയുടെ ഫലമായിരുന്നു. പാലക്കാട്ടു സബ്ജൂഡ്ജിയിൽ ചെന്നു കാരണവരുടെ മരണശാസനത്തു ഞൻ ഒരു പക്ഷുപ്തം കൈവശപ്പെടുത്തി. അതു മുഴുവൻ മനഃപാഠം പഠിക്കുകയായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തി. 'എന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനും നിയോഗദാതാവും ആയ വക്കീൽ ഗോപാലമേനോൻ' എന്നാണ് ഏറ്റുനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാരണവർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അത്ര വിശ്വസ്തനായ ഗോപാലമേനോൻ ഒരു നല്ല സ്വഭാവക്കാരനായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വാസത്തോടെ മിസ്റ്റർ നായർ തീവണ്ടി കയറി, നായർ കോട്ടയിൽനിന്നു ആറു നാഴിക അകലുള്ള മതിലകം സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിയിറങ്ങി.

തമിഴരുടെ മാതിരിയിലുള്ള ഉടുപ്പം നടപ്പും മേൽമീശയും ഇടയ്ക്കിടെ തമിഴു ചുവസ്സുവെച്ച മലയാളസംസാരവും കാരണം മിസ്റ്റർ നായർ ഒരു മലയാളജിപ്പുകാരനാണെന്നും, ശ്രുതിപ്പെട്ട മതിലകത്തു നായരുടെ വംശജനാണെന്നും മറ്റുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലയെന്നു എന്ന സംശയം നായർക്കു തോന്നി.

ഒരു കാളവണ്ടിക്കാരൻ — നിങ്ങൾക്കു നായർകോട്ടയിലേക്കുവന്നോ പോകേണ്ടത്? നായർ കോട്ടയിലേക്കു പോകാൻ 'ഗോപാലവിലാസം' എന്നാണു പേര്. നിങ്ങൾ അറമണിക്കൂറുകൂടി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതായാൽ വക്കീലിലെജമാനന്റെ മോട്ടോർകാർ പോവുന്നുണ്ടാവും. എങ്കിലും ഉച്ചവണ്ടിക്കു പാലക്കാട്ടുനിന്നു വരുമെന്നാണു കേട്ടത്.

ഉക്ക — അയാൾ വരുന്നതുവരെ താമസിക്കേണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

വണ്ടി — വക്കീലിലെജമാനനില്ലാതെ അവിടെ പോയിട്ടു നിങ്ങൾക്കെന്താകാവും? വേറെ വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടോ?

ഉക്ക — ഞാൻ നായർകോട്ടയുടെ ഉടമസ്ഥനാണ്. അതുതന്നെ കാരണം.

വണ്ടി — ഓ! ഞാ! പടച്ചോണേ! ആ നാടുകീഴിയ മൂപ്പിലെജമാനന്റെ കാണാതെപോയ മരുമകൻ ഒരാളല്ല ഉടമസ്ഥൻ? ആ എങ്കിലും നിങ്ങൾ —

ഉക്ക — എന്താ ഇത്ര സംശയം? കാണാതെ പോയതായിരുന്നില്ല.

വണ്ടി — ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു അവിടുത്തെ കടിയൊന്നാണു. വക്കീലിലെജമാനനെല്ലെ അതൊക്കെ തീച്ചപ്പെടുത്താൻ?

ഉക്ക — നീ മതിലകത്തെ കടിയൊന്നാണോ? ആണെങ്കിൽ സാമാനം വണ്ടിയിലെടുത്തിട്ടു വണ്ടി ചേഗം തെളിക്കു.

അപ്പോഴേക്കും വണ്ടിക്കാരൻ മറ്റുള്ളവരുമായി വളരെ ആളുകൾ അവിടെ കൂടിക്കഴിഞ്ഞു. ഭ്രാന്തനായ ഒരു കൊങ്ങൻ വന്നു താൻ മതിലകത്തു നായരാണെന്നും മറ്റും പറയുന്ന വിവരം പരിഹാസമായി ആളുകൾ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. മിസ്റ്റർ നായർ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം സ്റ്റേഷനിൽ എല്പിച്ച് നായർകോട്ടയിലേക്കു നടക്കുവാൻ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. 'നായർകോട്ടയിലേക്കുള്ള തന്റെ ഈ യാത്ര ഒന്നാമത്തേതായിരുന്നു. അതുകാരണം'

സാധാരണ ആളുകൾ വെരുമാറുന്ന വഴി തെറ്റി വടക്കുഭാഗത്തുള്ള ഗൈറുകടന്നാണ് കോട്ടവളപ്പിലേക്കു നായർ പ്രവേശിച്ചത്. 'അയ്യോ എങ്ങോ പോണ്' എന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു നായർ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു പുല്ലരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വയസ്സായ ഒരു സ്ത്രീയെ ആണ്.

'കോട്ടയിലേക്കു തന്നെ. ഇതല്ലെഴുവഴി' എന്നു മിസ്റ്റർ നായർ ചോദിച്ചു. സ്ത്രീ — അതേ. പക്ഷെ എളുമാനന്മാർക്കു മാത്രം. നിങ്ങൾ പോകേണ്ടതു കിഴക്കെ പടി കടന്നാണ്.

ഉഷ — ഓഹോ! ആരോ എളുമാനന്മാർ?

സ്ത്രീ — വക്കീലെളുമാനന്മാരും കുടുംബങ്ങളും ബന്ധുക്കളും തന്നെ.

ഉഷ — ശരി — പിന്നെ — എന്താ നിങ്ങളുടെ പേര്?

സ്ത്രീ — കുഞ്ചി.

ഉഷ — കേട്ടോ കുഞ്ചിയമ്മേ, ഞാൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്നു വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. പക്ഷെ ഞാൻ മതിലകത്ത് ഉഷ്ണനാണിനായരാണ്. എളുമാനന്മാരും ബന്ധുക്കളും പോകുന്ന വഴിക്കു തന്നെയാണ് ഞാൻ പോകാൻ ഭാവം.

കുഞ്ചിയമ്മ ഇതൊന്നും കേൾക്കുന്നില്ല. ആ സ്ത്രീ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കി നില്ക്കുകയാണ്. കുഞ്ചിയമ്മ ആരോടുകാലുമായി നായർവീട്ടിൽ ദാസ്യപ്രവൃത്തി തുടങ്ങിട്ട്. ഇതിലിടയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ രോമാ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടില്ല.

മിസ്റ്റർ നായർ ആവഴിയെ പോയപ്പോൾ ചെന്നെത്തിയതു പൂന്തോട്ട

ത്തിലാണ്. അവിടെ രണ്ടു മൂന്നു പേർ പൂച്ചെടികൾ നനച്ചുകൊണ്ടും തോട്ടം നന്നാക്കിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ ലുബ്ധനായിരുന്ന മരിച്ച രൂപ്പിൽനായർ ഇത്ര വളരെ പണം ചിലവിട്ട് ഇങ്ങിനെ ഒരു തോട്ടമുണ്ടാക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചാൻ ഉഷ്ണനാണിനായർക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും നിഷ്പക്ഷമായും മനോധർമ്മത്തോടും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയ ഈ ഉദ്യാനം കണ്ടപ്പോൾ ഈ സ്വത്തിന്റെ ഋന്യമായ വക്കീൽ ഗോപാലമേനോനെപ്പറ്റി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബഹുമാനമാണ് മിസ്റ്റർ നായർക്കുണ്ടായത്.

'എട്ടോ, വെണ്ണീരിങ്ങിനെ അധികമിട്ടാൽ രോജപ്പൂവിന്റെ നിറത്തിന്നു കുറവും വരും. വാസനപോകയും ചെയ്യും. താനതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല' എന്നു തോട്ടത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരുത്തനോടു നായർ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു കയ്യോട്ടം കയ്യിലെടുത്ത് ഭീമകായനായ വേറെ ഒരു തോട്ടക്കാരൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായി. 'തോട്ടത്തിൽ വരാൻ എളുമാനന്റെ കല്പനയുണ്ടോ' എന്ന് ആ വിദ്വാൻ ചോദിച്ചതു കേട്ടതായി നടിക്കാതെ 'വക്കീലിന്റെ ധൂന്തു കുറച്ചുകൊണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ' എന്നു മാത്രം നായർ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങളാരാണ്? നിങ്ങൾക്കുവിടെ എന്താണ്?' എന്നു വീണ്ടും പരസ്യസ്വരത്തിൽ തോട്ടക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

ഉഷ — തന്റെ ഒടുക്കത്തെ ചോദ്യത്തിന് ആദ്യം ഉത്തരം പറയാം. ഞാൻ ഈ പൂന്തോട്ടം കണ്ട് ആനന്ദിക്കുക

യാണ്. വക്കീൽ ഇതിനൊക്കെ വേണ്ടി എന്തു ചിലവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയണമെന്നുമുണ്ട്.

തോട്ടക്കാരൻ— എജമാനന്റെ അറിവോടു കൂടിത്തന്നെയാണോ നിങ്ങളിവിടെ വന്നിട്ടുള്ളത്?

ഉക്ക— ഓഹോ! ശരിതന്നെ. വാസ്തവത്തിൽ അങ്ങിനെതന്നെയാണ്.

തോട്ട— ന് ഞങ്ങൾ എജമാനന്റെ കീഴക്കനായ ഒരു സ്നേഹിതനായിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ മുഖം കണ്ടിട്ട് എന്നിങ്ങനെ പരിചയമില്ലല്ലോ. എജമാനൻ കോട്ടയിലില്ലാത്ത കാലത്തു പുറമെ ആരേയും തോട്ടത്തിൽ വരാൻ അനുവദിക്കാറില്ല.

ഉക്ക— എടാ കഴുതേ, നീ എങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നു?

തോട്ടക്കാരൻ പെട്ടെന്നാണു ഞെട്ടി. കയ്യോട്ടു താഴെ വീണു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:— ‘ഞാനോ? ഞാൻ തോട്ടക്കാരനല്ലേ?’

ഉക്ക— അതാശ്ചര്യംതന്നെ. ഞാൻ മുമ്പു നിന്റെ മുഖം കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ. തോട്ടം വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു കുടുംബമുണ്ടെന്നുതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞാൻ നിനക്കെന്താണു ശമ്പളം തരുന്നത്?

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരന്റെ പ്രകൃതം ഒന്നു മാറി. വിദ്വാനു കോപം വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. നായർ ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നുതന്നെ അവൻ വിചാരിച്ചു. ‘എന്താ നിങ്ങളീപ്പാഞ്ഞത്തിന്റെ സാരം’ എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉക്ക— ഒന്നുമില്ല; തനിക്കു തരുന്ന ശമ്പളം നിമിത്തം എന്തു നഷ്ടം വരുമെന്നു കണക്കാക്കുവാനാണ്.

തോട്ട— താനും ഞാനും— താനാണെന്നാണു വിചാരിക്കുന്നത്?

ഉക്ക— ഞാൻ മതിലകത്ത് ഉക്കുന്നു എന്നറിയണമെന്നുതന്നെയാണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തോട്ടക്കാരൻ ‘ഹേ ശങ്കരൻനായരെ, കോമൻനായരെ, ഒരു രസം കേൾക്കണമെങ്കിൽ വരിൻ’ എന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

ഈ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി അധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. മിസ്റ്റർ നായർക്കു ദേഹോപദ്രവം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതു ഭാഗ്യമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുളളു. ‘കുതിര വട്ട’ത്തേക്കു (കോഴിക്കോട്ടെ ഭ്രാന്താസ്ത്രിയയ്ക്കുണ്ടു ഒരാളാണിതെന്നു പലരും പരിഹസിച്ചുപറയുന്നതു നായർ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ നായർ പിൻഗാമികളോടുകൂടി കോട്ടവാതിലിൽ എത്തി. അവിടെ വക്കീലിന്റെ കാൽപ്പഥൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഈ ലഘു ഉക്കളല്ലാം കേട്ടു കാൽക്കുറ്റം ഏതാണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ‘നിങ്ങൾ അർത്ഥശ്ലാത്തദിക്കിൽ കടക്കുകയാണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ’ എന്നു കാൽപ്പഥൻ ചോദിച്ചു.

ഉക്ക— ഇല്ല. അർത്ഥയുള്ള ദിക്കാണെന്നു തന്നെയാണു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

കാൽപ്പഥൻ— എന്നാൽ ആ മനസ്സിലാക്കിയതു തെറ്റാണ്. തെണ്ടികളേയും എറപ്പാളികളേയും ഇവിടെ കടത്താൻ പാടില്ലെന്നാണു മൂപ്പരുടെ ക

പുന. അതുകൾണ്ടു നിങ്ങൾ ഇതാ ഈ എഴുപ്പവഴിയിൽക്കൂടെ, കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തു പോകയാണു നല്ലത്.

ഉക്ക—എന്റെ വഴിനോക്കി നടപ്പാൻ എനിക്കറിയാം.

കാട്ടു—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പേരും മേൽവിലാസവും പറഞ്ഞു തരിക. എനിക്ക് നിങ്ങളെ പൊല്ലിസ്സിൽ എല്ലിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങൾ വില്ലുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു ഇനിയും മുന്നോട്ടു കടക്കുന്നതായാൽ ഈ നായ പിടിച്ചു കടിക്കും. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ ഫലമുണ്ടാകയില്ല.

പുക്ക—ഞാൻ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽപോയി ചിലരെ കാണുമാൻതന്നെയാണു ഭാവം. എന്റെ പേരും മേൽവിലാസവും പറഞ്ഞുതരുവാൻ സന്തോഷമാണ്. അതു കുറിച്ചെടുത്തുകൊള്ളൂ. എന്റെ പേര് ഉക്കുണ്ടുനാണിനായരെന്നും, മേൽവിലാസം നായർകോട്ട—മതിലകം എന്നുമാണ്.

കാട്ടുസ്ഥൻ മിസ്റ്റർ നായരുടെ കേന്ദ്രിവാദം ഒരു നോക്കി, ഇതുകുറുപ്പുവെത്തിന്നുതന്നെ ഇയാളെ നായിനെന്നുണ്ടു കിടപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞു.

കുക്ക—ഞാൻപോൾ വരുന്ന ദിക്കിലെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം കുപ്പായക്കീശയിൽ എപ്പോഴും ഒരു റിവോൾവർ (കൈത്തോക്കു) ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിപ്പോഴും എന്റെ പോക്കുറിലുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ നായ എന്റെ അടുത്തുവന്നതായാൽ ആ നായയുടെ ആയുസ്സ് അവസാനിച്ചുവെന്നുവെച്ചാൽ മതി.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു നായർ കൈത്തോക്കു പുറത്തെടുത്തുകാട്ടി. 'ഞാൻ കോട്ടയിലേയ്ക്കു പോകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ താമസിക്കാനാണു ഭാവം. നിങ്ങൾക്കു ചേണമെന്നു തോന്നുമ്പോളൊക്കെ എന്നെ അവിടെ കാണാം. നാളെ എനിക്ക് നിങ്ങളെ കാണേണ്ട ആവശ്യവുമുണ്ടാവാം. വേണ്ടിവന്നാൽ ആളെ അയയ്ക്കും' എന്നും പറഞ്ഞ് ഉക്കുണ്ടുനാണിനായർ ഗൗരവത്തോടെ കോട്ടയിലേയ്ക്കു ചെന്നുകയറി.

എല്ലാറ്റിനും ഒരുവസാനമുണ്ട്. കാലത്തിന്നു മാത്രമേ അവസാനമില്ലായുള്ളൂ. കാട്ടുസ്ഥനുമായിട്ടുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച നിമിത്തം മിസ്റ്റർ നായരുടെ ഷാമ ഏകദേശം അവസാനിച്ചു ദിക്കായി.

ഉക്കുണ്ടുനാണിനായർ കോട്ടയുടെ ഉമ്മറത്തു പ്രവേശിച്ചതു സാമാന്യത്തിലധികം ദേഹ്യത്തോടുകൂടിയിരുന്ന. ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു വണ്ടിക്കാർ അപമാനിക്കുകയാൽ വണ്ടികൂടാതെ നടക്കേണ്ടിവന്നതും, കോട്ടയിലെത്തിയപ്പോൾ തോട്ടക്കാരനും കാട്ടുസ്ഥനും മയ്യാദിട്ടു പെരുമാറിയതും നായർക്കു സമ്മിപ്പാൻ വയറുത്തതായ കോപത്തിന്നു കാരണമായി. ആ കോപമൊക്കെ കോട്ടയിലെ അടച്ചിട്ടിരുന്ന ഉമ്മറവാതിലിനോടാണു നായർ കാണിച്ചത്. വാതിലിന്മേൽ നായർ നാലഞ്ചുതവണ ഉറക്കെ മുട്ടിയ ശബ്ദം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വാലിയക്കാരൻ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു, 'എന്താ വേണ്ടതാപൊ' എന്നു വളരെ വിറയത്തോടെ ചോദിച്ചു. വിനയം കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ ആശ്ചര്യത്തോടെ 'ഗോ

പാലമേനോൻ ഇവിടെയുണ്ടോ? എ
ന്നാണു നായർ ചോദിച്ചത്.

വാലിയക്കാശൻ—എജമാനൻ ഇവിടെ
ഇല്ല. പാലക്കാട്ടാണ്. ഇന്നു മടങ്ങി
വരുമെന്നാണു വെച്ചിരുന്നത്. നാ
ളെക്കൂടി അവിടെ താമസമുണ്ടെന്നു
കമ്പിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്താ, ഇന്നിവി
ടെ കാണാമെന്നു വെച്ചിരുന്നുവോ?

ഉക്ക—ഇല്ല; ഞാൻ വരുമെന്ന് അദ്ദേ
ഹം ഉറപ്പിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല. മ
റ്റൊരാണിവിടെയുള്ളത്?

വാലി—ചെറിയമ്മ ഇവിടെ ഉണ്ട്.

ഉക്ക—ആട്ടെ, ആ അമ്മയെ ഒന്നു കാ
ണാൻ തരമുണ്ടോ?

വാലി—ഞാൻ ചോദിച്ചുവരാം. എന്താ
പേര്?

ഉക്ക—ഉക്കുണ്ടുണ്ണിനായരെന്നാണ്.

ഈ ചോദിച്ച വാലിയക്കാശൻ വ
ളരെ ചെറുപ്പത്തിലേ, മരിച്ച മൂപ്പിൽ
നായരുടെ വാലിയക്കാശനായി വന്നുകൂ
ടിട്ടുള്ള ഒരുവനാണ്. ഉക്കുണ്ടുണ്ണിനാ
യർ പേർ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടും അയാ
ളുടെ മുഖത്ത് ഒരു സ്തോഭമുണ്ടായില്ല.
‘ഇങ്ങോട്ടു കടന്നിരിക്കാം. ഞാൻ വേഗം
വരാം’ എന്നു പറഞ്ഞ് അകായിൽ ഒരു
കസാല വീക്കിവെച്ച് വാലിയക്കാശൻ
പോയി.

വിനയപൂർവ്വമായ സംഭാഷണം
കോവത്തെ ശമിപ്പിക്കുമെന്നു പറയാറു
ണ്ട്. എന്നാൽ മിസ്റ്റർ നായരുടെ കോ
പം മുഴുവൻ ഇതുകൊണ്ടു മാറിയില്ല. ഏ
തെങ്കിലും, തന്റെ പുരാതനമായ തറവാ
ട്ടിൽ ഇരിപ്പാൻ ഒരു കസേര കിട്ടിയ
പ്പോൾ ഇരിക്കാൻ മടിച്ചില്ല.

കോട്ടയിൽ ഒരിടത്തുനിന്നു പാട്ടം
ഫിഡിൽവായനയും കേൾപ്പാറുണ്ടായി
രുന്നു. അതിൽ ലയിച്ചിരിപ്പാൻ മിസ്റ്റർ
നായർക്കു അധികം സാധിച്ചില്ല. വാലി
യക്കാശൻ മടങ്ങിവന്നു ‘മുകളിലേയ്ക്കു
പോകാം’ എന്നും പറഞ്ഞു മുന്നോട്ടു നട്ടു
ന്നു. ഉക്കുണ്ടുണ്ണിനായർ അകത്തേയ്ക്കു
കടന്നപ്പോൾ, ലക്കിയോടും ഭയത്തോടും
കൂടിയ സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീയെയാണു
കണ്ടത്.

കാമാക്ഷി—കൃഷ്ണൻ ആളെ തെറ്റിദ്ധരി
ച്ചു എന്നു തോന്നുന്നു.

ഉക്ക—ഇല്ല. എനിക്ക് പാലക്കാട്ടിറങ്ങി
യപ്പോൾ ‘വിസിറ്ററിങ് കാർഡ്’
ന്നും അടിപ്പാൻ സൗകര്യപ്പെട്ടില്ല.
ജാതകം എടുപ്പാനും മാനുപോയി.

കാമാ—ഞാൻ കട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ
നാട്ടുനീങ്ങിയ മൂപ്പിൽ നായരുടെ മരു
മകൻ തന്നെയായിരിക്കുമോ?

ഉക്ക—അതു ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞി
ല്ലല്ലോ. ഇപ്പോൾ ഞാനതു സമ്മതി
ക്കുന്നു.

കാമാ—നിങ്ങൾ വന്നത്—

ഉക്ക—പൂർവ്വകന്മാരുടെ സ്ഥാനത്ത് ഇരി
ക്കുവാൻതന്നെ.

കാമാ—ജ്യേഷ്ഠത്തിയും അച്ഛനും പാല
ക്കാട്ടേയ്ക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കാമാക്ഷി ‘ല
ക്ഷ്മിഅമ്മേ, ലക്ഷ്മിഅമ്മേ, ഇങ്ങോട്ടു
വരു’ എന്നു വിളിച്ചു. അപ്പോൾ വള
രെ വൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീ അകത്തേയ്ക്കു
കടന്നുവന്നു. ഈ തള്ള, ലക്ഷ്മിച്ചുനില്ക്കു
ന്ന കാമാക്ഷിയുടേയും ഉക്കുണ്ടുണ്ണിനാ
യരുടേയും മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി പ

റഞ്ഞു:—‘ഇതെന്തു പൂരാണ്! ഇതു നമ്മുടെ കുഞ്ഞിക്കാവുന്നത്രയുടെ മകനല്ലേ? ഇപ്പോഴെങ്കിലും വരാൻ തോന്നിയല്ലോ. എങ്കിലൊന്ന് നാടാറിങ്ങീട്ട് കുറെ കാലമായി. നേത്രാരു മരിച്ചിട്ട് അതിലും അധികം കാലമായി. എനിക്ക് വയസ്സായില്ലേ, ഒരു മറവിയല്ലേ?’

ഉക്ക-- ഞാൻ കുഞ്ഞിക്കാവുന്നത്രയുടെ മകനാണ്. ലക്ഷ്മി അമ്മയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അമ്മ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. അമ്മയ്ക്കു നിങ്ങൾ ഒരു ബന്ധുമാത്രമേ നായർകോട്ടയിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്.

ലക്ഷ്മി-- അതു ശരിയാണ്. വരാണ്ടിരിക്കില്ല എന്നു ഞാനെപ്പഴം പറയാറുണ്ട്. വരുമ്പോൾ വണ്ടിയുടെ ചെറുയൊന്നും കേട്ടില്ലല്ലോ.

ഉക്ക-- ഞാൻ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു നടക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ലക്ഷ്മി-- ആവൂ! എന്നാൽ വല്ലാണ്ട് ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഞാൻ വേഗം കുറെ ചായയുണ്ടാക്കാൻ പറയട്ടെ.

ഉക്ക-- ചായവേണ്ട, കാപ്പി മതി. കൊച്ചമ്പിൽ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ കാപ്പി കുടിയായി പ്രധാനം.

കാമാക്കി-- കൊച്ചമ്പിലോ! ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ ഇതിനിടെ കൊച്ചമ്പിൽ പോയല്ലേ മടങ്ങിവന്നത്?

ഉക്ക-- അതു ശരിയാണ്. നമ്പ്യാർ ഒരു പുഴയിൽ വീണു മരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഞാൻ എന്ന് പിടിച്ചുകേറിയത്. ‘അമ്മാമൻ മരിച്ച വിവരം അയാളോടു പറഞ്ഞതും.

കാമാ-- എന്നാണിങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നത്?

ഒരു ദിക്കിൽ ഇരിക്കരുതേ? അച്ഛനിലാത്ത സമയവുമായി. അച്ഛനു കമ്പിയോ ആളേയോ ആയത്.

എന്നു പറഞ്ഞു കാമാക്കി കാപ്പി കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാമാക്കിയും ലക്ഷ്മിയുമായും കൂടി കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി വന്നു. ഉക്കണ്ടന്നു നായർ കാപ്പി കുടിച്ചുതുടങ്ങി.

ഉക്ക-- ഗോപാലമേനോൻ എന്നെ കാണുന്നത് ഇപ്പോഴായിരിക്കുമോ? ഞാനാണവകാശി എന്നു തെളിയിക്കേണ്ടിവരുമോ?

കാമാ-- അങ്ങനെയൊക്കെ വേണോ? ജ്യേഷ്ഠത്തിയും ഞാനും വളരെ കാലമായി ഇവിടെയാണ് താമസം.

ലക്ഷ്മി-- ഇപ്പോഴുണ്ടെങ്കിലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, കാണാതെയും കാഴ്ചപറയാതെയും കഴിയുമോ? അതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ പെട്ടിയും സാമാനവും മൊക്കെ എവിടെ?

ഉക്ക-- സ്റ്റേഷനിൽ ഉണ്ട്. അതിന്റെ രശ്മിയിലായി.

ഉടനെ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു സാമാനം കൊണ്ടുവരുവാൻ രശ്മിയും കൊണ്ട് ആളെ അയച്ചു.

ഉക്ക-- അല്ല, എന്റെ സാമാനം ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടോ? ഞാനെവിടെയാണ് താമസിക്കേണ്ടത്?

കാമാ-- എന്നാ സന്ദേഹം? മറ്റു വല്ലതും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ഉക്ക-- അതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ ഇവിടെ ഒന്നരണ്ടു മണിക്കൂറായി എത്തിട്ട്. എന്റെ അനുഭവം നോക്കിയാൽ—

കാമം — പലതും സംശയിക്കുന്നുണ്ടാവും.

എല്ലാപ്പോഴും ഭൂതവും വർത്തമാനവും ഭാവിയോടു യോജിക്കില്ല.

ഉഷ — അതിരിക്കട്ടെ. ലക്ഷ്മിഅമ്മേ! അമ്മയും അമ്മാമനും തമ്മിൽ ഇത്ര വളരെ മത്സരമാവാനെന്താ കാരണം?

ലക്ഷ്മി — അതു വലിയ കഥയാണ്. എല്ലാം അച്ഛൻ നമ്പൂരി കാരണം ഉണ്ടായതാണ്. ആ സാധുനേത്രാഭവളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി. നമ്പൂരി മരിച്ചപ്പോൾ രാമേശ്വരത്തേക്കു പോകയാണു ചെയ്തത്. ഈശ്വരഭാരം അതിരിക്കട്ടെ; സ്നേഹനിൽനിന്നു സാമാനം വരുമ്പോഴേക്കു വേഗം ക്ഷേമം ചെയ്യേണ്ടതല്ലെന്ന് മലയാളിയാവാൻ ശ്രമിക്കുക.

കാപ്പി കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു തന്നെ നായരുടെ കോപത്തിന് അല്പം ശാന്തി വന്നു. അപ്പോഴാണ്, കാമാക്ഷി സാമാന്യം സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു യുവതിയാണെന്നുള്ള ധാരണ നായരുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചത്. കാമാക്ഷിയെപ്പറ്റിയ ചില പുതിയ വിചാരങ്ങളിൽ മഗ്നനായിരിക്കുമ്പോഴാണ് കളിക്കാരായി എന്നു കൃഷ്ണൻ വന്നു പറഞ്ഞത്.

* * * * *

മൂന്നാംദിവസം രാവിലെ, ഉഷയുടെ അമ്മയായ ഉണയെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ രണ്ടു സംഗതികളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ പ്രധാനമായിരുന്നത്. ഒന്നാമത്, അനിരൂപ്യപുരത്തിലുള്ള തന്റെ മരവിലാസം എന്തേറ്റിരിക്കെ എന്തു കാട്ടണമെന്നും, രണ്ടാമത് അഞ്ചെട്ട കൊല്ലമായി തന്റെ നായർക്കോട്ടയിൽ സസുഖം താമസിക്കുന്ന ഗോപാലമേ

നോനെ മുഖത്തോടുമുഖം കാണുമ്പോൾ ഉള്ള വികാരം എന്തായിരിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു. കാമാക്ഷി അയച്ച കമ്പിക്കു 'ചൊച്ചാഴ്ച്ച വൈകുന്നേരം മൂന്നാമണിവണ്ടിക്കു മടങ്ങൂ' എന്നൊരു മറുപടിക്കു വിമാത്രമാണു കിട്ടിയത്. 'ഉഷയുടെ അമ്മയെപ്പറ്റി ഒരു വാക്കുപോലും അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗോപാലമേനോനോടു മുൻകൂട്ടി കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സി ലാക്കാൻ ലക്ഷ്മിഅമ്മ തന്നെ സ്നേഹിതയായി ലക്ഷ്യം പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കാമാക്ഷി അതുകൂടാതെ കഴിച്ചു. ഉഷയുടെ അമ്മയെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ തനിച്ചു പരിചരിക്കുന്ന ഒരു മലയാളി തന്നെയായിരുന്നു. ക്ലാപ്തമായ തലയും, മേൽമീശയില്ലാത്ത മുഖവും, വെളുത്ത മുണ്ടും, ഷർട്ടും, തോളത്തു മുണ്ടും കൈയോജിച്ച തോട്ടക്കൂടി നായരുടെ മുഖത്തെ ഭാഷയെല്ലാം മാറി.

കാമാക്ഷിയും ഉഷയുടെ അമ്മയെപ്പറ്റി മോട്ടോർകാറിൽ മൂന്നാമണിയെത്തിയപ്പോൾ എത്തി. സ്നേഹനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മുഖത്തെ വണ്ടിക്കാക്ക് ഈ വരവ് കണ്ടു അത്ഭുതമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒന്നാംക്ലാസ്സു വണ്ടിയിൽനിന്നു ഗോപാലമേനോനും കല്യാണിയും പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കല്യാണി 'വൈറാഗ്' മിലേക്കു വന്നപ്പോൾ അവിടെ മിസ്റ്റർ നായരും കാമാക്ഷിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'കല്യാണിഅമ്മയെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഉള്ളുവെങ്കിലും കാമാക്ഷിയെപ്പറ്റി എന്തു നല്ല പരിചയമായിരിക്കണമിട്ടുണ്ട്.' എന്നു നായർ പറഞ്ഞു.

കല്യാണി — വന്നവിവരം ഞാൻ അറി

ഞ്ഞു. പക്ഷെ, ഞങ്ങളെയൊക്കെ ആട്ടിപ്പാത്താക്കുവാൻ വന്ന ഒരു ഭയങ്കര മൃത്തിയാണെന്നുള്ള ഭയം കണ്ടപ്പോഴേ മറിയുള്ളു.

ഉഷ — അതാണു കേമമായത്. എന്താണോവോ അങ്ങിനെ തോന്നുവാൻ കാരണം?

കല്യാ — ഒന്നുമില്ല. അച്ഛന്റെ ചാപല്യം. എന്തെങ്കിലും അച്ഛനു മനസ്സിലെന്നു ഇപ്പോഴേ നല്ല സമാധാനമായുള്ളു.

അതിലിടയ്ക്കു ഗോപാലമേനോനും ഞകത്തേക്കു കടന്നു. ഗോപാലമേനോൻ ഒരു പഴയ വക്കീലാണ്. യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ മിസ്റ്റർ നായരുടെ അടുക്കെ വന്നു മുഖത്തു നോക്കി.

ഗോപാലമേനോൻ — നേത്രാദി ഞാൻ കണ്ടറിയും. നിങ്ങൾ വേറെ തെളിവൊന്നും ഇനി ഫാജുരാക്കേണ്ടതില്ല. റിക്കാട്ടുകളെല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ എപ്പോഴാണ് സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുതുരേണ്ടത്?

ഉഷ — പാലക്കാട്ടിന്നു വല്ലാത്ത വെഷിപ്പാണെന്ന് പുറപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. വിയത്തു ക്ഷീണിച്ചുപോയതോന്നുന്നു. കുറച്ചു വിശ്രമിക്കുകയാണു നല്ലത്.

ഗോമേ — നിങ്ങൾ എത്ര കാട്ടിലാണ് ഇതുവരെ ഉളിച്ചിരുന്നത്? ഇന്ത്യയിലും ബർമ്മയിലും ലങ്കയിലും ഞാനുന്പേക്കുറഞ്ഞ സ്ഥലമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. കൊളമ്പിൽനിന്നു എന്നു തോന്നുന്നു, സംശയിക്കത്തക്ക ഒരു തെളിവു നിങ്ങളെപ്പറ്റി കിട്ടിയ

ത്. നിങ്ങൾ, അമ്മാമൻ മരിച്ചു വിവരം എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

ഉഷ — ഈ ദിക്കുകാരനായ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരാണു പറഞ്ഞത്.

ഗോമേ — നമ്മുടെ പാലപ്പിള്ളി ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരോ? അയാളെ കൊളമ്പിൽനിന്നു വന്നതിന്നു ശേഷം പലതവണയും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. ഒരക്ഷരവും എന്നോട് പറഞ്ഞില്ലല്ലോ! അയാളെ ഇതാ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പ്ലാറ്റുമാറ്റത്തിൽ കണ്ടുവെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. അല്ലെ കല്യാണി! കല്യാണി — ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങോട്ടോ ഒളിച്ചുകൂടിത്തൊഴുത്തോ?

ഗോമേ — അതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ കാഴ്ചം പറയൂ. ഞങ്ങൾ എപ്പോഴാണു സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുതുരേണ്ടത്?

ഉഷ — അതു നമുക്കുലോചിക്കാമല്ലോ. എനിക്കു സ്വകാര്യമായി ഒന്നു പറയാനുണ്ട്. (എന്നു പറഞ്ഞ് വേറെ ഒരിടത്തേക്കു മാറിട്ട്.) ഞാൻ ഇവിടെ ബന്ധുക്കളും പരിചയക്കാരും ഇല്ലാത്ത ഒരാളാണെന്നറിയാമല്ലോ. പുത്രനിയ്ക്കുശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ എനിക്കുവേണ്ടി എന്റെ സ്വത്തുക്കൾ നിങ്ങൾ ഭരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നെ ഒരു യഥാർത്ഥപുത്രനായി സ്വീകരിക്കുകകൂടി ചെയ്താൽ ഞാൻ അനന്താഹിതനായി. നിങ്ങൾക്ക് അതിന്നു ദയതോന്നുന്ന പക്ഷവും കാമാക്ഷിക്കു തീരെ ചുമലായില്ലെന്നു വരുന്നപക്ഷവും സ്വത്തുക്കൾ ഞാൻ ഏറ്റുവാങ്ങാം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എന്റെ സ്ഥലത്തേക്കു

തന്നെ പോകുന്നു. നിങ്ങൾ തന്നെ എനിക്കുവേണ്ടി സ്ഥലവും സ്വത്തുക്കളും സംരക്ഷിച്ചാൽ മതി.

‘ആട്ടെ, നമുക്കു വണ്ടിയിൽ കേറുക. ഇനിയും സംസാരിപ്പാൻ സമയമുണ്ടല്ലോ’. എന്നു പറഞ്ഞ് എല്ലാവരും കൂടി സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ നമ്മുടെ ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഉഷ — എന്നാ മിസ്റ്റർ നമ്പ്യാർ, നിങ്ങളൊരു കള്ളന്റെ മട്ടിൽ കളിക്കുന്നത്? ഞാൻ അന്ന് ആ പഴയവക്കുണ്ടായതു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമല്ലേ?

ഗോപാലൻ — അതു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. ഏന്റെ വലിയ ഭാഗ്യം അതെന്നുമാണ്. നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ കല്യാണിക്കുട്ടി കോട്ടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതാണ് ഏന്റെ വലിയ ഭാഗ്യം. അങ്ങിനെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ —

ഉഷ — ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ള നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞുകൂടാത്തത്? അനാവശ്യം പറഞ്ഞു സമയം കളയാതെ നിങ്ങൾ ആ ‘മറവിലാസ’ത്തിൽ പോയി ആ എസ്റ്റേറ്റ് വിറ്റ് പണവും കൊണ്ടു വരുവിൻ! കല്യാണിയമ്മക്കു ദേശസഞ്ചാരത്തിന്ന് ഭരവസരം കിട്ടട്ടെ.

എം. ആർ. കെ. സി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല!

മംഗള മഞ്ജരി

[ശ്രീമൂലം തിരുവാർ പൊന്നന്തൂരൻ തിരുമനസ്സിലെ അഷ്ടാവിതാചരമം എന്ന ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യവർകൾ (എം. എം. ബി. എം.) ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ലഘുകാവ്യം.]

സുഖരാവൃത്തത്തിലുള്ള ഒരു നൂറ്റാണ്ടു പട്ടുണ്ടെടുങ്ങിയ ഈ ചെറുകുതി, സുകൃതിയായ പരമേശ്വരയ്യവർകളുടെ ഉത്തമകൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. പൊന്നന്തൂരൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവചാരം മുതൽ നാളതുവരെയുള്ള ജീവചരിത്രത്തെയും, അവിടുത്തെ വാഴ്ചകൾ പറ്റു വരുത്തിട്ടുള്ള ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളെയും സാന്നിദ്ധ്യമയവിധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിലെ ഓരോ പട്ടുണ്ടിൽനിന്നും, രാജവിഷയകമായിട്ടുള്ള ഒട്ടിഭാവം അല്ലെങ്കിൽ ഭക്തി ഏറ്റവും കാട്ടണമെന്നായി വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ട്. അകൊല്ലമല്ല ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ. സസുഖം അളക്കൊണ്ടുള്ള പെരുമാറ്റം പങ്കാരങ്ങളുടെ വിവിധശൈലി

ത്തിലും, ഭാജപ്രസാദാദികളായ ഗുണങ്ങളിലും, വൃത്തിയിലും, എന്നുവേണ്ട സകലവിഷയങ്ങളിലും അന്നു ചിത്രം വരായെ കഴിപ്പാൻ കവി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഓരോ പട്ടുണ്ടിലും വരായെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘അന്നു ചിത്രാദതേ നാസ്ത്രസഭോഗസുകാരണം’ എന്നാണ് പറ്റുണ്ടിലെ പദ്യം. ശ്രീമദ്യുക്തമായ പെരുഷധീയ ചരിതത്തിന്റെ ഭട്ടവിൽ പ്രഭാതവർണ്ണന പരമായി വൈതാളിന്ദർ നാളമൊരോ ജാവിനെ സ്മരിക്കുന്നതായ ‘ജയജയ മൊരാള! പ്രഭാതകീരം സുഷമാമിമാംസ ഫലയതമം’ എന്നൊരഭിഷേകം പ്രസന്നപ്രസംഗസരസമായ സദ്യത്തോടാണ്, പണ്ഡിതസമ്മതമായ ഈ വണ്ഡ കാവ്യത്തെ ഞങ്ങൾക്കുപമിക്കുവാൻ തോന്നുന്നത്. രാജഭക്തിജനകമായ ഇതുകൃതി, മലയാളത്തിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പാഠപുസ്തകമാക്കുവാൻ യാതൊരു അർഹതയുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

മംഗളോദയം

മറന്ന

പുസ്തകം ൧൦

ധന

ലക്കം ൯

മംഗളം.

“സൗന്ദര്യവിഭവമേവോഭവനാധിപത്യം-
സമ്പത്തികല്പതരവസ്തിപരോജയന്തി
ഏതേകവിതപകമുദപ്രകാരവബോധം-
പൃണ്ണവസ്തവജഗജനന്തിപ്രണാമഃ.”

കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും.

ഒരു താരതമ്യനിരൂപണം.

ആദികവിയായ വാല്മീകിമഹ
യുടേയും പുരാണേതിമാസകന്താവാ
യ വ്യാസമുനി
യുടേയും രണ്ടു
തരം സാഹി
ത്യപ്രസ്ഥാന
ങ്ങളെ പിന്തുട
ന്നു കവിതാനി
ർമ്മാണം ചെ
യ്ക്കു രണ്ടു മഹർ
കവികൾ, കാ
ളിദാസരും ഭ
വഭൂതിയുമാക
ുന്നു. സുധാസ്വ
രജ്യാനു സൂക്തിജാലങ്ങൾക്കു തത്പര

പദേശംകൊണ്ടു പരിമളമുണ്ടാക്കിത്തീ
ർത്ത വാല്മീകിമുനിയുടെ സാഹിത്യപഥ
ത്തിൽ കാളിദാസർ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ,
ഗുഹനമായ ആത്മീയതത്വങ്ങളെയും
വിവിധമായ പ്രകൃതിപരിവർത്തനങ്ങളേ
യും തമ്മിൽ എണക്കി വിളക്കി ഭാരതീയ
രുടെ മാനാത്മ്യസ്കന്ദങ്ങൾ നാട്ടിയ വ്യാ
സമഹർഷിയുടെ കാവ്യാലാസവിൽ ഭവഭൂ
തിയും പയ്യടന്നു ചെയാതിരുന്നില്ല. കാ
ളിദാസർ മധുരമാൺ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങ
ളെ ശബ്ദാത്മങ്ങളിൽ ആവാഹിച്ചു കവി
തയെ സാന്ദ്രമാക്കുകക്കി, അമൃതവും മ
നോഹരവുമായ ചില രത്നങ്ങളെ സാ

ഹിതഭ്രാന്തത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ഭവഭൂതിയാകട്ടെ, വിഷമമായ പ്രകൃതിയുടെ ആഭ്യന്തരവികാരങ്ങളെ വണ്ണിച്ചു കല്ലിനെക്കൂടിക്കരയിച്ച്, ഉജ്വലങ്ങളായ ചില കെടാവിളക്കുകൾ വെച്ചു. ഹിതമണി മന്ദിരത്തെ പ്രശോഭിപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെ, പേരും വെരുമയും നേടിയവരോ, നിലയും വിലയും തികഞ്ഞവരോ ആയി പൗരസ്ത്യകവികളിൽ മറ്റാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവരിൽത്തന്നെ ആരാണ് മേലെ എന്ന കാര്യം ഇപ്പോഴും സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടേ ഇരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഓരോന്നുകൊണ്ടോരോരുത്തർ മേലെയാണെന്നല്ലാതെ സാമ്യരീതികമായ ഒരുതരം ഓരോരുത്തർക്കും ഉണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ, രണ്ടുപേരുടേയും കവിതകൾക്കു സാരമായ ചില വൈലക്ഷണ്യങ്ങളും സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നു നാം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും പോക്കു രണ്ടുവിധത്തിലാണെന്നത്രെ അവരുടെ കവിതകൾ വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളത്. ഈ തോന്നലിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായ സംഗതികളെ ഉപന്യസിച്ച് ഇരുവരുടേയും കവിതയ്ക്കുള്ള താരതമ്യം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കാഴ്ചപ്പാടും ചെയ്തിത്തേച്ചു വെട്ടുപ്പാക്കി പെള്ളുവീശി മേടിവിടിപ്പിച്ചു കമനീയമാക്കിയും അകലനും ചെയ്യാതെ മോഹമാക്കിയും ഇരു ഒരുതരം കെട്ടിടത്തോടു പ്രകൃതം പരിക്കാമെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഒരു അത്യന്ത

രമണീയവും മഹോഭാഗം ഏകാന്തദയനീയവുമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒരു പുറത്തു ചന്ദ്രൻ, ചന്ദനം, മന്ദമാരുതൻ, സുന്ദരി, സുഗന്ധപുഷ്പം തുടങ്ങി പ്രഭോഭനങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ മനോഹരമായ കാഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ആശ, അനുരാഗം, ആനന്ദം നിർവൃതി, സ്നേഹം മുതലായ മധുരദ്രവ്യങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചു കാണിക്കപ്പെട്ട ആകർഷണ അതേപ്രകൃതിയുടെതന്നെ മഹോച്ഛാത്തുള്ള നിശാശത, ശോകം, നിവൃത്തി, മൃഗം മുതലായ കഷ്ടഭാഗങ്ങൾ വിരഹം, അനിഷ്ടപ്രാപ്തി, ഇഷ്ടാലാഭം മുതലായവയോടിക്കലർന്നു തുലോം ഉദ്ദേശത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നവയാണ്. ഇവയിൽ കാളിദാസരുടെ ദൃഷ്ടി പ്രധാനമായി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പ്രകൃതിയുടെ കാഴ്ചപ്പാത്താകുന്നു. അവിടെക്കാണുന്ന മനോഹരമായ കാഴ്ചകളെ അദ്ദേഹം അതേനിലയിൽത്തന്നെ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പ്രകൃതിയുടെ അകത്തേയ്ക്കു കടന്നുനോക്കിയില്ലാത്ത ഒരാളാണെന്നു പറയുവാൻ തീരെ ന്യായമില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരവണ്ണനത്തിൽ കാമോരോ ആഭ്യന്തരവികാരങ്ങളെ തന്മയപ്പെടുത്തി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കാളിദാസരുടെ തൂലികയ്ക്കു വിഷയമാകാതെക്കുഴയാത്തൊന്നുമില്ല. ദിവ്യവും വിശുദ്ധമായ അനുരാഗം, അകൃത്രിമവും ആയ വാത്സല്യം എന്നിങ്ങനെ വിജയം നേടിയവരിൽ സമമാകവി അഗ്രസരനാണ്.

ഭവഭൂതി, സ്നോഭജനകമായ യുടെ അകത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ കഷ്ടമ

വിധത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിൽ അല്പപ്പോൾ നേരിടുന്ന വിഷമഘട്ടങ്ങളോടു മല്ലിട്ടു ഭട്ടവിൽ കിട്ടുന്ന പ്രകൃത്യകൃഷ്ടമായ ഫലങ്ങളെ കാണിച്ചതാണ്, മോടിയുടെ ഉള്ളിൽ ഒളിച്ചു കിടക്കുന്ന പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിത്തരികയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. ഭവഭൂതി തന്റെ വായനക്കാരെ പൂർവ്വമുറക്കൊണ്ടു മോടിവിട്ടിട്ടു ഭോഗത്തുനിന്നു കൊണ്ടുപോന്നു വിചിത്രവും വിഷമവും കരുണയും ദാരുണവുമായ പ്രകൃതിപരിവർത്തനങ്ങളെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു ലോകനന്ദത്തിരിച്ചിലിന്റെ മാറ്റങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മാലിനീമാധവത്തിൽ ശൃംഗാരത്തേയും, മഹാവിരചരിതത്തിൽ വീരത്തേയും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെയും പ്രകൃതിയുടെ വിഷമവിപരീണമാങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള വാസനയെ പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. കാളിദാസൻ മനോമോഹനങ്ങളായ പ്രത്യക്ഷവസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടും, സ്വപ്നാഭിനിവേശമായ ലളിതഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടും പെരുമാറുന്നതാണ് അധികം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ഭവഭൂതിയുടെ പ്രേമരമവിച്ചാണ് ആ രണ്ടു സ്തംഭം, ഉഷം ഇങ്ങനെ മുതലാക്കിയാൽ:—
 വർണ്ണമേന്മകൾക്കു നൽകിയ പരമേവ
 പ്രയാശം കലികൾക്കു മന-
 ദ്വൈരഭംഗമുനികൾക്കു ബാഷ്പകുടുംബി-
 ഷാദജയമീക്കുന്നു;
 കൈമീട്ടശമരണ്യവാസിമുറിയാമെ-
 നിശ്ചയമഭിമാനജം
 കൈമംഗുലികളാൽമജാവിരഹവീഡ-
 യെപ്പരിമളിച്ചിട്ടും?

(ശാ- 4 അ. 6 ശ്ലോ)

ട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. സാധാരണ കവികളുടെ വർണ്ണനകളുള്ള കരുണയായ ആമ്പലുമമ്പിച്ചിടവും, ചെന്താലും വസന്തവും, ഇളന്തെന്നലും, വർഷാർച്ചവേണിയും ഒന്നും ഭവഭൂതിയുടെ കണ്ണുകളുള്ള സാധനങ്ങളല്ല. അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനപ്പുറമെ, കലാസ്വന്തം മുകയായും ഉള്ള അലങ്കാരങ്ങളെയും, പ്രതിശ്ലോകം പ്രതിവാദം, പ്രതിവാക്യം, പ്രതിപദം, പ്രത്യക്ഷരൂപോല്പാദനം കത്തിനിറച്ചു കയറി അസംഭാവ്യമായവിധം വർണ്ണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഭവഭൂതിക്കു പരിചിതമല്ല. ആത്യന്തവിസ്മയങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്ക് അക്ഷരാർത്ഥമിതമായ കൃത്രിമസാമ്യം നമ്പാടിച്ച് ഉപമയും, ശ്ലേഷവും, വിരോധാഭാസവും, അതിശയോക്തിയും ഉണ്ടാക്കി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പന്തുതട്ടിക്കളിക്കുന്ന ജാലവിദ്യ ഭവഭൂതിക്കറിവില്ല. ആഹാര്യഭംഗിക്കു കൊതിച്ച പ്രാസങ്ങളുടെ പിന്നാലെ നടന്നു കഴിഞ്ഞു ചിലരുടെ മിത്യാഭാഗത്തി ഭവഭൂതിക്കു ലവലേശമില്ല. ഇത്തരത്തിലൊക്കെ ആയാസിനതിന്നു പകരം പ്രകൃതിതത്വങ്ങളെ മനോധർമ്മമെന്നു വാണീശിട്ടു മിനുക്കി വർണ്ണിക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം അധികം ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതു ഉദ്ദേശിച്ചതിലധികം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാരോടു വിശിഷ്ട പർണ്ണത്തിനേണ്ടതില്ല.

കാളിദാസൻ ആവശ്യത്തിനു മാത്രം എല്ലാറ്റിലും കൈവെച്ചു നോക്കിട്ടുള്ള അഗാധാശയനായ ഒരു കവിയാണ്. മിതത്വം അല്ലെങ്കിൽ സംക്ഷേപം എന്നതിൽ അദ്ദേഹം അത്യന്തം ശ്രദ്ധവെച്ചി

ടുണ്ടെന്നു തൽകൃതികൾ എതു നേടുകി
യാലും വിശദമാകുന്നതാണ്. വേണ്ടതു
മാത്രം വിടാതെ പാഞ്ഞു കാഴ്ച മന
സ്സിലാക്കുവാൻ കാളിദാസരെപ്പോലെ മ
റ്റൊരു കവിയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാ
ണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂക്തികളി
ലെ കാരാ അക്ഷരവും അനല്ലമായ ഉദ്ദേ
ശങ്ങളോടു കൂടി ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു സൂ
ക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കണമെന്നു വെളിപ്പെ
ടും. പരിപാവനമായ രണ്ടു മ
നോവൃത്തികളുടെ ഏകീഭാവമാകുന്ന ദി
വ്യാനരഗന്ധിന്റെ വിവിധമായ പരി
വർത്തനങ്ങളേയും വിവിധമായ രീതി
യിൽ വർണ്ണിച്ച ശ്രേഷ്ഠമായ ദാവന്ത്യഭീ
വിതത്തെ സുഖസംഗ്രഹികളാൽ സുരഭി
ലമായിക്കൊണ്ടിട്ടു കാളിദാസൻ കവിക
ർമ്മത്തിലുള്ള കരുത്തും വാസനയും അസാ
മാന്യങ്ങളാകുന്നു.

വേദാന്തി കാളിദാസന്റെ വഴിയിൽ
കൂടെ പോയി കാളിദാസൻ കണ്ട ഭാഗ
ങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കയും പരീക്ഷിക്കയും ചി
ത്രീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസ
രോടു കിടപിടിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശ
ത്തെ മുൻനിർത്തിയുകൊണ്ടു വേദാന്തി പ
ലതരത്തിലും പരിശ്രമിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ട്.
താൻ വിശ്വത്തിൽ വിളികൊണ്ട ഒരു മ
ഹാകവിയാകണം എന്ന പ്രബലമായ
ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി കവിതയെല്ലാം വേദാന്തി
ക്കു തന്റെ കാലത്തു താൻ ഉദ്ദേശിച്ചേട
ത്തോളം ഉള്ള മാന്യതയും യശസ്സും ബ
ഹുമതിയും ലഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്ന്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു വെ
ളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. തന്റെ കവിതയ്ക്കുള്ള
സ്വാമന്യം അറിയാൻ ക്ഷമയില്ലാത്ത
ചില അസൂയാലുക്കൾ തന്റെ കവിതയ്ക്കു

കുറേക്കു കുറവും കുറവും പറയാറുണ്ടായി
രുന്നതു വേദാന്തിക്കു തുലോം നൈരാശ്ര
ത്തിനും ഊഷ്മാക്കും ഇടയാക്കിത്തീർത്തിട്ടു
ണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി പരോക്ഷമായും,
പ്രത്യക്ഷമായും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം
വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

‘യേനാമകേചിദിഹനഃ

പ്രഥമന്ത്രവജ്ഞാം

തേജാനതേകിമവിതാൻ

പ്രതിനൈഷയതഃ

ഉല്ലസ്യതേസ്തീമമകോ-

വിസമാനധർമ്മാ

കാലോഹൃയംനിരവധി-

ദ്വിപുലാചപൃതമപി.’

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തന്റെ കവിതയ്ക്കു
കുറവും പറയുന്ന പാമരപ്രമാണികളെ ഉ
ദ്ദേശിച്ചതെന്നയാണല്ലോ. ‘യഥാസ്തീ
ണാം തഥാവാചാം സാധുത്വേ ദർശ
നോജനഃ’ (ഉ. ച.) എന്നു ഉത്തരാരാ
ചരിതത്തിൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകൃത
ത്തിൽ പ്രത്യേകപ്രസ്താവം അർഹിക്ക
ുന്നുണ്ട്. തന്റെ മൂന്നു വാക്യകൃതികൾ
പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് പാഠാഭിപ്രായം അത്ര
ന്നു ചർച്ചിച്ചായിരുന്നു എന്നു മൂന്നി
പ്രലംഭശുദ്ധവനയിതത്തിന്നു വെളി
രോ ആഭ്യന്തരപരങ്ങളെ നൂവനസാ
ടുത്തി ചിത്രീകരിച്ചുവെക്കുന്ന ക്ഷമിത്വവ
രുടെ തുലികയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നു പര
യാതൊന്നുമില്ല. ദിവ്യവും വിശുദ്ധത അ
യ അനന്തരാഗം, അകൃത്രിമവും നന്നായോ
വും ആയ വാത്സല്യം എന്നീ
വർണ്ണിച്ച വിജയം നേടിയവരിൽ യേശു
സമമാകവി അഗ്രേസരനാണ്.

വേദാന്തി, സ്തോഭജനകമായ

മുണ്ട അകത്തുള്ള വസ്തുക്കളെ കഴുത

കാളിദാസർ വണ്ണിച്ച വിഷയത്തെ
 നെ എടുത്തു ഭവദൃതിയും വണ്ണിച്ചിട്ടു
 ണ്ട്. പത്രവാത്സല്യത്തേയും, ദാർശ
 രാഗത്തേയും പാറി രണ്ടുപേരും കരേണി
 ലയിൽ വണ്ണനം ചെയ്തുകൊണ്ടു. ശാക
 നളത്തിൽ വളർത്തുപുത്രിയായ ശകുന്തള
 യെ ഭർതൃഗൃഹത്തിലേക്കയക്കുന്ന സന്ദർ
 ഭത്തിൽ അവളുടെ വിധോഗം കാത്തു വി
 ക്ഷേപനായിത്തീർന്നു കണ്വനേയും, ഉത്തര
 രാമചരിതത്തിൽ വളർത്തുപുത്രിയായ സീ
 തയെ എന്നെന്നേക്കും പിരിഞ്ഞു അവ
 ളുടെ താദൃശമായ ദുർഗ്ഗയെ പാറിയാ
 ന്തു പ്രസനിക്കുന്ന കർമ്മയോഗിയായ ജ
 നകനേയും നാം കരേണുകൊണ്ടു കരേ
 സമയത്തൊന്നു നോക്കുക. പ്രകൃതി മുഴു
 വൻ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുള്ള ശാകുന്തളും
 നാലാമകത്തിലെ കണ്വന്റെ വേഷം
 കെട്ടിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഭവദൃതി ഉത്തര
 രാമചരിതം നാലാമകത്തിൽ ജനകർമ്മ
 ഹാരാജാവിനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത്. ആ
 ഘട്ടങ്ങളിൽ രണ്ടുപേരുടെയും സ്ഥിതിഗ
 തികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവയാണെന്നു മന
 സ്സിലാക്കുവാൻ അവരുടെ വികാരവിചാ
 രങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ രണ്ടു
 പട്ടങ്ങളേയും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:-
 പാകമെൻമകൾശകുന്തളാദ്രവരമേവ
 മുൽകലികയാൽമന-
 സ്സാകലംഗളനിരൽബാഷ്പകുലപ്പംവി-
 ഷാദജഡമീക്കുന്നു;
 ശാകമീദശമരണ്യവാസിമുനിയായെ-
 നിശ്ശമഭിമാനജം
 യാകഥംഗുഹികളാത്മജാവിരഹവീഡ-
 യെപ്പരിഹരിച്ചിട്ടും?

(ശാ. 4 അ. 6 ശ്ലോ)

(ഉ. ച. 4 അ. 3 ശ്ലോ.)
 ഈ രണ്ടു പട്ടങ്ങളിലും, വിഷയവിരക്ത
 നാരായ രണ്ടു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികളുടെ അ
 പത്രവാത്സല്യവൈകല്യമാണ് സവിശേ
 ഷം സ്പർശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ രണ്ടിലെ
 യും പ്രകൃതങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ വൈല
 ക്ഷണ്യമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി ഞാൻ വി
 സ്മരിക്കുന്നില്ല. അനന്തരഭാവിയായ വി
 യോഗത്തെ അനസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള
 വൈകല്യത്തിനും, ചിരപ്രവൃത്തമായ
 വിഷമവിരഹത്തെ അനുസസാന്തരം
 ക്കുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വൈകല്യത്തിനും
 തമ്മിൽ തുലാരം വിലക്കുണതയുണ്ടെന്നു
 സമ്മതിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. വാത്സ
 ല്യവ്യാമുഖ്യമായ ഇരുവരുടേയും വിചാര
 യും കാരണമുള്ള പ്രകടമായിക്കൊണ്ടുവന്ന
 ഹൃദയന്മാർ ഉഷ്മിച്ചറി
 സ്മക്കൾ തെറി ചുളുപ്പുത്തരിക്കൊള്ളട്ടെ. ക
 ലവസ്സു മലിന വൈകല്യം സൗമ്യവും ലൗ
 തെറിപ്പിക്കുന്നു. ജനകന്മാരായട്ടെ,
 പുറം കരുണയും അലൗകികവു
 കാളിദാസരുടെ പട്ടം വായി
 ൾ കണ്വനു തൽക്കാലമുണ്ടായി
 പ്രണയവൈകല്യവും, ഉദ്ദേഹ
 വാത്സല്യവിശേഷവും കണ്ടു നാം
 മയന്മാരായിത്തീരുന്നു. അതായതു,

ഉണ്ടെന്നു തൽകൃതികൾ എത്ര നേർക്കു
യാലും വിശദമാകുന്നതാണ്. വേണു
മാത്രം വിടാതെ പാഞ്ഞു കാഴ്ച ക
സ്സിലാക്കുവാൻ കാളിദാസരെപ്പോലാകി
റൊരു കവിയുണ്ടോ എന്നു സംശയം
ണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്പഷ്ടകീമ
ലെ കാരാ അർക്കവും അസംവേഗത്താൽ
ശബ്ദോടുകൂടി പേരുകൾ വല്ലാത്ത
കൃഷ്ണവും, വാത്സല്യപ്രാപ്തിയും, വി
രക്തിയും, നിരാശയും; നിർവ്വേദവും എ
ല്ലാംകൂടി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ വ്യഥിപ്പി
ടത്തി കരയിച്ച ലോകത്തോടു വെറുപ്പു
തോന്നിച്ച നമ്മെ അലൗകികമാക്കിത്തീ
ക്കുന്നു. കാളിദാസർ, വാത്സല്യസുരഭില
മായ ഒരു ലോകത്തേക്കു കൂടിക്കൊണ്ടു
പോയി അവിടുത്തെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങ
ളെ വിവിധരീതിയിൽ നമുക്കു കാണിച്ചു
തരുന്നു. ഭവഭൂതിയൊ, പ്രകൃതിയുടെ
പ്രകൃഷ്ടകഷ്ടമായ ആ പ്രദേശത്തേക്കു വി
ടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി അവിടുത്തെ
പശ്ചാത്തകാലകൾ കാണിച്ചുതന്ന ഹൃദ
യത്തെ കുത്തിപ്പൊച്ചു കിടപ്പു ഇരുപാള
കൊണ്ടു രണ്ടായിപ്പിളിന്നാലുന്ന അർ
ഭവമത്രെ നമുക്കുണ്ടാക്കുന്നതു്.

ശകുന്തളയെ പരിത്യജിക്കുകയുണ്ടു്.
പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന ദിശാണ്ട ഒരു മ
സീതയെ പരിത്യജിച്ച പശുപുഞ്ചലമായ
ധരനായിത്തീരുന്ന ശ്രീരാമനേയും ഭവഭൂതി
താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുക. ദുഷ്ടമൂലം
അറിയാതെ വന്നുപോയ അഞ്ചുപുറം ബ
ല്പാറി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. ശ്രീഭവൻ
അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ചെയ്ത കടംകയ്യെ വെ
കൊണ്ടു് വല്ലാതെ വ്യസനിക്കുന്നു. ബുദ്ധ

ന്തൻ, ശകുന്തളയുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഉഴ
രിപ്പോയതും, അഭിജ്ഞാനസാധനവുമാ
യ മുദ്ര മോതിരം കണ്ടു ശകുന്തളാസൂ
തിയുണ്ടായി വീണ്ടും വീണ്ടും വിലപിക്കു
ന്നു. ശ്രീരാമനൊ, സീതയോടൊരുമി
ച്ചു രമിച്ചിരുന്ന തപോവനഭാഗങ്ങളെക്ക
ണ്ടു ഉദ്ദീപിതമായ ശോകാവേഗത്തോടു
കൂടി വിലപിക്കുന്നു. ദുഷ്ടന്തൻ ശകുന്ത
ളയുടെ ചിത്രം വരച്ചു വിനോദിക്കുന്നതി
രവകരും ശ്രീരാമൻ സീതയുടെ പ്രതിമ
യെ സുവർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിച്ചു യാഗ
ത്തിൽ സഹധർമ്മചാരിണിയാക്കിത്തീർത്തു
സമാശ്വസിക്കുന്നു. മേഘസന്ദേശത്തിൽ
യക്ഷൻ തന്റെ പ്രിയതമയോടൊരുമി
ച്ചു രമിച്ചു സന്ദർശിച്ചേയും, സങ്കേതസ്ഥ
ലങ്ങളേയും, വിശിഷ്ട രക്താശോകപരീ
തമായ മാധവിലതാമണ്ഡപത്തേയും,
അവിടെവെച്ചു തന്റെ പ്രിയതമ മയിലി
ന്ന നൃത്തം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനേയും, മ
റ്റു വ്യാചാരങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുന്ന
തായി വർണ്ണിച്ച കാളിദാസരെ അനുകരി
ച്ചുകൊണ്ടാണ് ഉത്തരരാമചരിത
ത്തിൽ, ശ്രീരാമൻ രണ്ടാമതും ദണ്ഡകാ
രണ്യത്തിൽ വന്നു പണ്ടു സീതയോടൊ
രുകൂട്ടു വസിച്ച സ്ഥലങ്ങളേയും, സീത
ടുനനച്ചു വളർത്തിയ മരങ്ങളേയും, ആ
ദമര്യസിദ്ധിച്ചിരുന്ന മയിലിനേയും പല്ല
മുതലായവ കൊടുത്തു വളർത്തിയ മൃഗാ
ദികളേയും മറ്റും കണ്ടു പൂർവ്വാനുഭവങ്ങ
ളെ പരാമർശിക്കുന്നതായി ഭവഭൂതി വ
ർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

(തുടരും)
സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

അദ്ധ്യാത്മജീവിതം*

സർവ്വഭൂതയത്തിനും കാരണമായിരിക്കുന്നതു ധർമ്മമാകുന്നു. കൃത്യകൃത്യങ്ങളും അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ധർമ്മം പേർ പറയാം; അതായതു ശരിയായിട്ടുള്ള കർമ്മമാകുന്നു ധർമ്മം. അതുകൊണ്ടു ധർമ്മമാകുന്നു ഏതൊരു ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നത്. കർമ്മമാകുന്നു ജീവിതലക്ഷണം. ദിവ്യബലമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്കു ജീവിതമില്ലെന്നു പറയുന്നതു വളരെ വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ജീവൻ ഒരു ശക്തിയാണ്. ശക്തിയെ അറിയുന്നത് അതിന്റെ ചേഷ്ടകൾ മൂലമാകുന്നു. ചേഷ്ടകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ശക്തിയില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ കർമ്മമില്ലെങ്കിൽ ജീവിതമില്ല. ധർമ്മം ചെയ്യാതെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ സമ്പ്രദായം പ്രകാരമെന്നും പരമപ്രധാനമായിരിക്കുന്ന കർമ്മത്തിനാധാരമായിരിക്കുന്നതു ധർമ്മമാകുന്നു. ആ ദേവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയാകുന്നു അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിൽ ആയിട്ടുള്ളത്.

ദേവനിർമ്മാണത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്വല്പവസ്തുക്കളുടെ ഗുണമനുസരിച്ചു ദേവം മൂർദ്ധവായോ പരുത്തതായോ വരുന്നു. എല്ലാവിധ മാത്രകളിലും (letter) നല്ലതരവും ചീത്തതരവുമുണ്ട്. കശാപ്പുകാരന്റെയും ക്ഷീണനായ വിദ്വാന്റെയും ദേവങ്ങൾ തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. പരമശിവൻ സാദികൾക്കൊണ്ടു തന്നെ

യാകുന്നു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ അവ തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ട്. ഓജസ്സും തേജസ്സുമുള്ള ശരീരത്തെ ചീത്തയാക്കുവാനും, ഇതൊന്നുമില്ലാത്ത ശരീരത്തെ കാന്തിയും പുഷ്പിയുമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുവാനും സാധിക്കുന്നതാണെന്നു നമുക്കു നഭവമാണല്ലോ. ദേവത്തിൽ സദാ മാറാങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രപ്രകാരം അതിന്റെ ഓരോ അണുക്കളും ഓരോ ജീവികളാണത്രെ. ഈ ജീവികൾ എപ്പോഴും വരുകയും പോകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾ ചേർന്നതായ ദേവത്തിലേക്ക് ഈ കൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും പരമദേവത്തിൽനിന്നു തെരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കളും ചില ശക്തിയോടെ വിധങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്നെപ്പോലെയുള്ളവരോടുകൂടി സ്വൈരമായിരിപ്പാനാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും ആഗ്രഹം. സ്വൈരവും ചേർച്ചയുമില്ലാത്ത ദിക്കിൽനിന്നു വസ്തുക്കൾ തെരിച്ചുപോകുന്നു. ഒരു നിമ്നലവസ്ഥ മലിനമായ അണുക്കളെ ദൈവം തെരിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിമ്നലവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവത്തോടു അതായതായ ചേർച്ചയുമില്ലാത്തതും വിശ്വേതമുള്ളതാണ് മലിനവസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവം. ഇതേപ്രകാരം ഒരു മലിനവസ്തു മലിനമായ അണുക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നു. അവ രണ്ടി

* ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിൽനിന്ന്

ഞ്റെയും സുന്ദനം ഭവിയത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭവ ശരീരത്തിന്റെ സുന്ദനത്തിന്നു മറ്റാരം വന്നാൽ ആ പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള സുന്ദനത്തിന്നു യോജിക്കാത്തതായ അണക്കുൾ ദേഹത്തിൽ നിന്നു ക്രമേണ തെരിച്ചുപോവുകയും പകരം യോജിച്ചും ചേർച്ചയുമുള്ള മറ്റു വസ്തുക്കൾ നാലുപുറത്തുനിന്നും വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ അനേകജീവത്തിൽ സുന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുള്ളതുകൊണ്ട് അതാതു ശരീരം അതാതിന്നുതക്കുന്നതിനെ അളപ്പത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

വളരെ ഗൗരവമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ മുൻ ദേഹംകൊണ്ടു ചെയ്യുവാനാണ്. ശരീരജീവിതത്തിന്നു വിരോധമായ വിധിൽ സ്തനിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ ഇല്ലെന്നു മനോൽ അങ്ങിനെയുള്ള സാധാരണക്കാരെ ഭക്ഷണത്തിന്ന് ഏറ്റവും പ്രിയം. മാംസഭക്ഷണം വിശേഷിച്ചും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മാംസത്തിൽ നിറയെ വിഷകരമായ വസ്തുക്കളുണ്ട്. ഇതന്നു പുളിയിട്ടിട്ടുണ്ടാകുന്ന ചാരായം, പാൽ, പാടകുട്ടി മുതലായ വസ്തുക്കൾ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കണം. പാകംചെയ്ത ധാന്യങ്ങൾ, കറുത്ത പേരും, ഫലങ്ങൾ, അണ്ടികൾ, പഴങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഭജിക്കുന്നതാണ് വിരോധമില്ല. ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മുട്ടകളും ആവാം. വളരെ കഠിനശ്ലേഷം ചെയ്യുന്നവർക്കു കൂടി ഈ ഭക്ഷണം ധാരാളമാണെന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രം സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

ക്ഷേണത്തിന്റെ കാര്യം ഇരിക്കട്ടെ.
ദേശശുശ്രൂഷയിൽ വേറെയും വലിയ കാര്യം

ങ്ങൾ ആലോചിക്കുവാനാണ്. ദേവത്തെ എപ്പോഴും വളരെ ശുചിയായും വൃത്തിയായും സൂക്ഷിക്കണം. അത്യാവശ്യവും അപവനനതകുന്നതുമായ വസ്തുങ്ങൾ മാത്രമേ ധരിക്കാവൂ. വിസജ്ജനങ്ങളും മറ്റും കൃത്യമായിരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സു വെക്കണം. എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും അതാതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സമയങ്ങളിൽ ചെയ്യണം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, കാര്യങ്ങളും വളരെ വെട്ടുപ്പായി നടക്കും.

കാരോരുത്തരും പരിണാമത്തിന്റെ
ഫലമായി എത്തിയിട്ടുള്ള അവസ്ഥ, അ
വനവന്റെ മുൻ കർമ്മബന്ധം, ഈശ്വ
രീശ്വരിതമായ വിധത്തിൽ ലോകോപകാ
രായും പരിശുദ്ധിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ
പിൻഗാമികളായിത്തീർവാനുള്ള ആശു
രം ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മവിദ്യയിൽനിന്നു
ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനേക നൂതനാശയങ്ങളെ
പ്രമാണമാക്കിയിട്ടാകുന്നു ബ്രഹ്മ
ത്വികര ജീവിതം നയിക്കേണ്ടത്.

മഹവിദ്യാത്മികൾ ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കാം. ഈ സംഘത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവുണ്ടായാൽ അവർ തീർച്ചയായും അതിലെ അംഗങ്ങളായിത്തീരും. അവർ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണ് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കാം. അപ്പോൾ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും ആയിരിക്കാം ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാത്മിയുടെ സ്വാഭാവികമായ ജീവിതവും ഒരു ലൗകികന്റെ ജീവിതവും തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വലിയ

പ്രത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. പുറമേ ക്ഷേപം ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാത്മിയും സാധാരണ ജോലികളിൽ ഏല്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷേ അയാളുടെ വിചാരങ്ങൾക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും വലുതായ ഒരു മററം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. താൻ ഏഴു ലോകങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന എല്ലാകർമ്മങ്ങളും ഭൂലോകത്തിൽ ബാധകമാണെന്നുള്ള പൂണ്ണബോധം വന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു താൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം കഴിയുന്നതും ലോകരക്ഷ മാത്രമായിരിക്കേണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം തന്റെ ആന്തരമായ ജീവിതനിയമങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. പരിണാമത്തിന്റെയും പ്രകൃതിയമ്മത്തിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യവും അവസാനവും മനുഷ്യരുടെ ക്ഷേമമാണെന്നുള്ള പൂണ്ണസമാധാനത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സത്തുഷ്ടനായിരിക്കും. നമ്മുടെ ഒരു ജനം ആത്മാവിന്റെ ജീവിതദശയിൽ ഒരു ദിവസം മാത്രമാണെന്നു മഹാത്മാക്കൾ പാഞ്ഞിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച് ഇഹലോകവാസകാലത്തിൽ നാം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ പരിണാമാവസാനത്തിലേക്ക് എത്തുവാനുള്ള ഒരു ദീർഘജനത്തിൽ ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളുടെ ഒരു ചെറിയ അംശം മാത്രമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ നമുക്കുണ്ടാവുന്ന മിക്ക അനുഭവങ്ങളുടേയും കാരണം നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു പൂണ്ണബോധ്യമാണ്. ധർമ്മം ഒരിക്കലും പിഴക്കുകയില്ലെന്നും മഹാത്മാക്കൾ തന്നെ സദാ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള ദൃഢമായ വിശ്വാസമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസന്നതയ്ക്കുള്ള കാരണം.

വിചാരങ്ങൾ ഒരുവിധം മൂർത്തികളാണെന്നും ഗുണവും ദോഷവും ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തി അവയ്ക്കുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം അറിയുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ മനസ്സ് എന്തു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. എന്നെങ്കിലും ഒരു ദൃഷ്ടിവിചാരം മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ അതിന്റെ ദോഷത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനും, മനസ്സിന്റെ മീതെ തനിക്കുള്ള അധികാരത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായ കർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങും. ആത്മീയവിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടായാൽ നാലുപുറത്തുനിന്നും അനേകബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വന്നുകൂടുന്നതു പതിവാണ്. ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വലിച്ചുവരുന്നോർ ആത്മസംയമംകൊണ്ടും ആത്മബോധംകൊണ്ടും സ്വഭാവത്തിന് എടുപ്പത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താം. പ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നുചാടുന്നതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം സമീകുവാൻ വിശേഷാൽ ഒരു ശക്തിയില്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനാണ് ആത്മശക്തി വലിപ്പിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മവിദ്യാത്മികൾ സമാധാനത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടി ജീവിതം നയിക്കുന്നതായി മാറ്റമുള്ളവർ സാധാരണ തോന്നുകയില്ല. അവർ പലപ്പോഴും സംസാരസാഗരത്തിലെ കൊടുകാരുകൾ അടിച്ചു ആടി ഉലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷേ തങ്ങൾ ജ്ഞാപിതം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതു മാറ്റമുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തിനാണെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ലോകോപകാരാർത്ഥം സദാ പരിശ്രമിച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ പിൻ ഗാമികളായിത്തീരുവാനുള്ള ഭാഗ്യം തങ്ങൾക്കുണ്ടാവുമെന്നുള്ള അവരുടെ പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന പരമാനന്ദം അവർക്കു നീയം തന്നെ.

ആത്മബോധം ഉണ്ടാകേണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടു കൂടി ജീവിതം നയിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച് അവർ വിഷയ സുഖങ്ങളിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളെ കഴിയുന്നതും നശിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ തന്റെ മുൻസ്വഭാവത്തെ മാറ്റി ഒരു പരോപകാര്യമായിത്തീരുവാനുള്ള നിരന്തരമായ ശ്രമത്തിൽ സഹായമായിത്തീരുന്നത് തന്റെ മുമ്പിൽ പോയിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകകളുമാകുന്നു. ഈ മാതൃകകളിൽക്കൂടി ഗമിക്കുന്നവർ നേരിടുന്ന അനേകബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പറ്റിയും അവയെ ജയിക്കുവാനുള്ള വഴിയെപ്പറ്റിയും ഭഗവൽഗീത മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. “Light on the Path” “the Path of Discipleship” മുതലായ ഇംഗ്ലീഷു പുസ്തകങ്ങളും ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാകുന്നു.

ആനിബസൺ മദാമ്മ ഭരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നതിനാൽ അല്പം എടുത്തു പറയാം:—

“ഒരു മനുഷ്യൻ എങ്ങിനെയാണു പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നത്? ദിവസവും രാവിലെ ധ്യാനത്തിന്നിരിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ച് അതെന്താണെന്നുള്ള പൂർണ്ണാഭാവം ഉണ്ടാകുന്നു. ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളെ അടുത്തുവരു

വാൻകൂടി അനുവദിക്കരുത്. നീചമായിട്ടുള്ള യാതൊന്നും ചെയ്യരുത്. ഇങ്ങിനെ പ്രഭാതത്തിൽ പരിശുദ്ധിയെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യുകയും താൻ പരിശുദ്ധനാവണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുക. പകൽ ലോകവിഷയങ്ങളിൽ ഏല്പട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാവിലത്തെ ധ്യാനവിഷയം ഏല്പാഴും ഭ്രാന്തയുണ്ടായിരിക്കണം. വളരെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുവേണം സകലപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുവാൻ. നീചപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്ത ദേഹത്തെ മലിനമാക്കരുത്. അതുപോലെത്തന്നെ സംസാരത്തിലും ശ്രദ്ധവെക്കണം. അസൂര്യമായിട്ടു യാതൊന്നും പറയരുത്. അനുവശ്യകാർയ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചിട്ടോ ദുഷ്ടാശയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടോ നാവു ചീത്തയാക്കരുത്. ഇങ്ങിനെ ആചരിക്കുന്ന ഒരാൾ, മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാത്ത ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ദോഷങ്ങൾകൂടി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു ഗുരുവർയ്യന്റെ മുമ്പിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമായ സംഗതികളെപ്പറ്റി മാത്രമേ സംസാരിക്കയുള്ളൂ. അയാൾ പറയുന്ന ഒരോ വാക്കും നിമ്നലമായിരിക്കും. അസൂര്യവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നവരേയോ അവനവനേയോ അശുദ്ധമാക്കിയിട്ടു. വിചാരവും അതേപോലെ പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. അശുദ്ധമായ വിചാരങ്ങൾ യാതൊന്നും മനസ്സിൽ കടക്കുവാൻ അനുവദിക്കയില്ല. അഥവാ അറിയാതെ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെ പിടിച്ചു പുറത്താക്കും; അറിവിമിഷം കൂടി താമസിയാതെ തൽക്ഷണം അടിച്ചുമാറ്റിക്കൊള്ളും. തന്റെ മനസ്സിൽ മലിന

മായിട്ട് എന്തോ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അതിന്റെ ആകർഷണം മൂലമാണ് ദൃഷ്ടവിചാരങ്ങൾ കടന്നുകൂടുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ല നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് അവനവന്റെ മനസ്സിനെ നന്നാക്കുവാനാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ശ്രമിക്കുക. ഇങ്ങിനെ സദാസമയവും പരിശുദ്ധനാകുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ആലോചിച്ചും ആചരിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കും. പിന്നെ ധ്യാനസമയം സത്യത്തെ ഒരു വിഷയമായെടുക്കുന്നു. ലോകക്ഷേമാർത്ഥം സത്യത്തിന്റെ ആചര്യകത, ഒരു സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സത്യത്തിന്നുള്ള പ്രാധാന്യം, അവനവന്റെ സ്വഭാവലക്ഷണമായി എടുക്കുന്നതായാൽ സത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം, ഇങ്ങിനെ സത്യത്തിന്നുള്ള അനേകവിധ മഹിമകളുപാറി അദ്ദേഹം മനനംചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ലൌകികവിഷയങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുത്ത് മറ്റുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ തെറിശ്ശാരണയുണ്ടാക്കുന്നതായ വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുകയോ കപടവിചാരത്തോടു കൂടി വല്ലതും പറയുകയോ ഉണ്ടാവില്ല. അസത്യം പറകയില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, വളരെ ഖണ്ഡിച്ചു കൃത്യമായിട്ടു മാത്രമേ സംസാരിക്കയുള്ളൂ. കൃത്യമല്ലാതെ പറയുന്നതും അസത്യമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുറവുമുള്ള ഒരു സംഗതി കൃത്യമല്ലാതെ വിവരിക്കുന്നത് അസത്യത്തിന്നു ഇല്ലമാണ്. മഹാത്മാക്കളുടെ ശിഷ്യസ്ഥാനത്തിന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ അതിശയോക്തിയായി വണ്ണിച്ചു പറയുകയോ, വാസ്തവത്തെ ചായംപൂശിപ്പറയുകയോ, തന്റെ അറിവിൽ പെട്ടേടത്തോളം വാസ്തവത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി

ടുള്ളതൊരു അസത്യത്തിന്റെ ലവലേശമെങ്കിലും ലാഭമുണ്ടെന്നുള്ളതൊ ആയ സംഗതികളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയോ ഒരിക്കലും ചെയ്തുകൂടാ. ഇതുപോലെ മനസ്സിലും കൃത്യത്തെ ആചരിക്കണം. സത്യമല്ലാത്തയാതൊന്നും വിചാരിക്കരുത്. അസത്യം വിചാരിച്ചു മനസ്സ് അശുദ്ധമാക്കരുത്. കരുണയാണു ശീലിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അപ്പൊഴും മാർഗ്ഗം ഇതുതന്നെ. ധ്യാനസമയം കരുണയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കണം. ശേഷമുള്ള സമയം അത് അനുഭവത്തിൽ വരുത്തണം. തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള എല്ലാവരോടും പരമകരുണയുള്ളവനായിരിക്കണം. വീടുകാക്കും, സ്നേഹിതന്മാക്കും, സമീപസ്ഥന്മാക്കും കഴിയുന്ന സാധ്യമായെല്ലാം ചെയ്യണം. അകത്തും പുറത്തും മനസ്സിലും പ്രവൃത്തിയിലും കരുണ സദാ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കരുണാശീലം ഒരു സ്വഭാവമായിത്തീരും. ധീരതയായാലും ഇരവിധംതന്നെ. ബാഹ്യമായ സംഭവങ്ങളെ ഭാരത്തു കണ്ണിതം ഉണ്ടാകയൊ ഗർവ്വുണ്ടാകയൊ ചെയ്യാത്തവരും, ജയാപജയങ്ങളിൽ സുഖിക്കുകയൊ ദുഃഖിക്കുകയൊ ചെയ്യാതെ സമഭാവനയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവരും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളുള്ളപ്പോൾ വ്യസനിക്കുകയൊ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ സന്തോഷിക്കുകയൊ ചെയ്യാതെ യാതൊന്നും കൊണ്ടും മനസ്സിനിളക്കത്താതെ സ്ഥിരചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്നവരുമായ ധീരന്മാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റിയും വിചിന്തനംചെയ്യണം. എപ്പൊഴും ധൈര്യത്തോടും ദൃഢതയോടും കൂടി സ്ഥിരപ്രജ്ഞനായിരിക്കണം. ലൌ

കിങ്കാര്യങ്ങളിൽ എപ്പോഴും ഇതെല്ലാം അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആചരിച്ചു ശീലിക്കുന്ന ഒരാൾ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടമ്പോൾ അനന്തസ്വരൂപനായ ഈശ്വരനെ സ്മരിക്കും. ധനനഷ്ടം വരുമ്പോൾ ശാശ്വതമായ ജ്ഞാനസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കും. സ്നേഹിതന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ 'ഒരു ജീവൻ മരിക്കുന്നതല്ലാ ദേഹമാണു നശിക്കുന്നത്; പഴയവസ്ത്രം വലിച്ചെറിഞ്ഞു പുതിയതു ധരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ദേഹത്തെ വിട്ടു മറ്റൊരുദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതാകുന്നു മരണം; അതുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നവരെ ഇനിയും നമുക്കു കാണാം' എന്നെല്ലാം വിചാരിച്ച് ആശ്വസിക്കും. ഇങ്ങിനെ ആത്മസ്മയമൊ, ധൈര്യമൊ, ശാന്തതയൊ, എന്തുതന്നെയൊയും അതിനെ ധ്യാനിക്കുകയും അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യണം. എല്ലാം ഒരുമിച്ചു സാധിക്കുകയല്ല. ദിവസംതോ

റും സമുഗ്ദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയും ധ്യാനിക്കുവാൻ ഒരാൾക്കും സാധിക്കുകയല്ല. അതിന്നു സമയംതന്നെ ഉണ്ടാകുകയല്ല. ഒരോ ഗുണത്തെ എടുത്ത് അതിനെ അനുഭവത്തിൽ വരുത്തുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി അനവരതം പരിശ്രമിക്കുവിൻ. അധികകാലം വേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിച്ച് അധൈര്യപ്പെടരുത്; വലിയ അദ്ധ്വാനം വേണ്ടിവരുമെന്നുവെച്ചു പേടിക്കേണ്ടാ; നാം ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു; അനന്തകാലം മുഴുവൻ ഉള്ളപ്പോൾ നാം എന്തിനാണു ഭയപ്പെടുന്നത്? ഇതു നമ്മുടെ ശാശ്വതസമ്പത്താകുന്നു. ധ്യാനം മാത്രമേ കമ്മം മാത്രമേ ഒരിക്കലും ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കു മതിയാകുന്നതല്ല. മറ്റും ആവശ്യമാണ്. നിത്യനിഷ്ഠയിൽ ഇതുമുണ്ടാകും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാകുന്നു ശ്രേഷ്ഠതയെ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം. ഇതാകുന്നു അദ്ധ്യാത്മജീവിതം." സി. പരമേശ്വരമേനോൻ ബി. എ.

സിനിമ അല്ലെങ്കിൽ ചലനചിത്രം*

ചത്തോമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തുണ്ടായ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിൽ, ഏറ്റവും രസകരവും ആശ്ചര്യകരവുമായതു 'സിനിമ' അഥവാ പരിശുദ്ധനിരൂപണം. ഈ പുതുവിദ്യാഭാസം രാഷ്ട്രീയ പ്രാ

ജ്ഞാപനം ശൈശവനിലയിലേ എത്തിട്ടുള്ളവകിലും, ഈ നിലയിൽത്തന്നെ അതിനെ ലോകത്തിലെ അത്രയുളളതങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ കാലത്തിനുള്ളിൽ ഈ തൊഴിൽക്കൊണ്ടു

ശ്രദ്ധിയെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി വിചിത്രവരുമാനം. ബയസ്കോപ്പും സിനിമാക്കമ്പോളവും വ്യത്യസ്തവുമാണെന്നു നല്ല നിരീക്ഷണമില്ല. ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ പാർശ്വഭാഗം. ദൃഷ്ടവിധിയിലും സംയുക്തലക്ഷ്യത്തിലും അതിശയംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (ലേഖകൻ)

അനവധി 'ലക്ഷ്യപ്രകൃഷ്ട'ങ്ങളായിട്ടുണ്ട്.

സിനിമയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ക്ഷണത്തിൽ പർഞ്ഞുതീക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം മറ്റൊരു എടുക്കുന്നതിൽനിന്നാണ്. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യകാലത്ത് ഇറ്റാലിയൻ ആളായിരുന്ന ലാർട്ട (Porta) എന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് മറ്റൊരു എടുക്കുന്ന വിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചത്. എങ്കിലും ആദ്യമായി ഈ എടുത്തത് 1727-ൽ ഷുൽസ് (Shultze) എന്ന പേരായ ഒരു ജർമ്മനാണ്. ഇതും മനുഷ്യന്റെ മറ്റൊരു വിദ്യയായിരുന്നു; ചില എഴുത്തുകൾക്കുശേഷമായിരുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഫോട്ടോ (Photo) കണ്ടുപിടിച്ചത് 1802-ൽ തോമസ് വെഡ്ജ്വുഡ് (Thomas Wedgwood) എന്ന ആംഗ്ലിക്കനാണ്. 1838-ൽ ഹോർനർ (Hörner) എന്നാൽ സോട്രോപ്പ് (Zoetrope) എന്ന ഒരു യന്ത്രമുണ്ടാക്കി. ഈ യന്ത്രം തിരിയുന്ന സമയത്തു അതിൽ നിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചത് മനുഷ്യർ കാണുന്നതും, തിരികൾ ചാടുന്നതും മറ്റും കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ യന്ത്രത്തെ 1871-ൽ മ്യൂയിബ്രിജ് (Muybridge) എന്നാൽ കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അതിനുശേഷം 1889-ൽ ഒരു പ്രമുഖ ഡാക്ടറായ മേയ് (Marey) എന്നാൽ തന്റെ ചില പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായ ചലന ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഇപ്പോഴുള്ള ചലന ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചെല്ല.

മനുഷ്യമുഖത്തിന്റെ ചലനം ആദ്യമായി മറയ്ക്കപ്പെട്ടത് ജനങ്ങളെ ആകർഷിപ്പിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ലണ്ടനിലെ (Green)

ഗ്രീൻ എന്ന പേരായ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നവനായിരുന്നു. ഏകദേശം ഇക്കാലത്തുതന്നെ പ്രാൻസിപ്പും അമേരിക്കയിലും ഈ അതുരവിദ്യ നടത്തിവന്നിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഈ ഉദ്യമം കണ്ടുപിടിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ലോകപ്രസിദ്ധനായ എഡിസൻ (Edison) എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്.

'സിനിമ' എന്ന പേരായ ഈ അതുരവിദ്യ വാസ്തവത്തിൽ എത്രയോ എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന കണാണ്. മനുഷ്യനായെടുക്കുന്ന മറയ്ക്കപ്പെട്ട മുഖങ്ങളായിരുന്ന ഒരു സാധനം അവിടെനിന്ന് ഇല്ലാതായാൽ ഒരു നിമിഷ (Second)ത്തിന്റെ പത്തിൽ ഒരു ഭാഗം സമയം അതിന്റെ പ്രതിമയെ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ കണക്കുപ്രകാരം ഒരു നിമിഷത്തിൽ പത്തുപ്രാവശ്യം ഒരു സാധനത്തിന്റെ പ്രതിമയെ നമ്മുടെ നയനങ്ങൾക്കു ഗോചരമാക്കിയാൽ, ആ സാധനം മുഖമിനിമ മറയ്ക്കപ്പെട്ടാൽ അവിടെയുണ്ടെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നതാണ്. ഇതിനു ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം പറയാം. ചന്ദനത്തിരിയെ ഒരു ഗുഹ കത്തിച്ചു മറ്റൊരു അഗ്രം പിടിച്ചു നോക്കുന്ന സമയം; കത്തിച്ച അഗ്രം ഒരു ചുവന്ന വരപോലെ തോന്നുന്നത് എല്ലാവരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇതേപ്രകാരം ഒരു കുതിര ഓടുന്നപ്പോൾ പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും അതിന്റെ മറയ്ക്കപ്പെട്ടത് ആ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തായി നമ്മുടെ മുഖത്ത് വേഗത്തിൽ കാണിക്കുന്നതായാൽ ഒരു കുതിര ഓടുന്നുണ്ടെന്നു തോ

‘സിനിമ’യ്ക്കുള്ള ചിലവിനെപ്പറ്റിയും അതിനാലുള്ളവരേതെല്ലാറ്റിയും ചുമത്തിയൊന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അമേരിക്കയിലാണ് ഈ തൊഴിൽ അധികമായുള്ളത്. അമേരിക്കയിലെ വ്യവസായങ്ങളിൽ അതിമുന്നെ സ്ഥാനം സിനിമയ്ക്കാണ്. അവിടെ സിനിമ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന 200 കമ്പനികളുണ്ട്. ഏകദേശം 8 ലക്ഷത്തിലധികം ആളുകൾ ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ സിനിമയ്ക്കായി വ്യത്യസ്തമായ ചിത്രങ്ങൾ എടുപ്പാക്കിയെപ്പോയി മൂലധനം പത്തുകോടി വരുന്നതുള്ളിട്ടുണ്ട്. 1916-ൽ അമേരിക്കയിൽ റ്റാൽവിൽ (118) വിവിധവിഷയങ്ങൾ

പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട നടനാരേയും അദ്ദേഹം സിനിമയ്ക്കുവേണ്ടി കളിപ്പാൻ നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻ വരിയാത്ത സാധ്യതകൾ ശബളം കോട്ടത്തു നിൽക്കുന്നു. സിനിമചിത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കളിക്കുന്ന 22 വയസ്സായ ഒരു യുവതിയുടെ

കൊല്ലംകൊണ്ടു 20000 പവൻ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നുപോൽ. സിനിമയിൽ വിഡ്ഢിത്തം കെട്ടുവാൻ പ്രസിദ്ധനായ ചാർലി ചേപ്ലിൻ (Charlie Chaplin) എന്നാൽ ഇതിൽ പത്തിരട്ടി സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (ഇപ്പോൾ കളിച്ചുവരുന്നുമുണ്ട്.) ഷേക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ 'മേക്കുബത്ത്' (Macbeth) എന്ന പ്രസിദ്ധനാടകത്തിൽ നായകന്റെ വേഷം കെട്ടുവാൻ 'സർ ഹെർബെർട്ട് ട്രീ' (Sir Herbert Tree) എന്ന നടൻ കൊടുത്ത സംഖ്യ ഒരു ജീവിതദശയിൽ കരാൾക്ക് എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

സിനിമയിൽ എടുക്കുവാൻ കഴിയാത്ത യാതൊരു സംഭവവുമില്ല. അവരുടെ ചില ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടാൽ ഏവരും ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നതാണ്. അഗ്നിപുത്രങ്ങൾ പൊട്ടി കലിക്കുക, തീവണ്ടികൾ പൂഴയിൽ വീഴുക, ആകാശവിമാനങ്ങൾ വെടികൊണ്ടു പൊളിഞ്ഞു താഴുന്നതു പഠിക്കുക, സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു പ്ലാറ്റ് മുങ്ങുക, വിലവിടിച്ച രാജധാനിയിലേക്കും ഫർച്ചുങ്ങൾക്കും തീപ്പിടിക്കുക, ന്യായമുള്ളതെങ്കിലും ഇടയിൽ പെട്ട് അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുക മുതലായ സകല സംഭവങ്ങളും യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ കാണിക്കാവുന്നതാണ്. ഭൂഗോളത്തിന്റെ അറ്റം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ റെപ്പട്ട കേപ്ടൻ സ്കോട്ടിന്റെ (Captain Scott) എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും ചിത്രത്തിൽ പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ എല്ലാ നല്ല നോവലുകളും 'ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാതന റോം,

ഗ്രീസ് ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ സകല കലകളും യഥേഷ്ടം സിനിമയിലുണ്ട്. ഇന്ത്യരാജ്യത്തെ ചില കഥകളും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മുഖ്യമായതു ബോമ്പേ കണ്ട്രേയുടെ 'ഫരിശ്വരൻ' എന്ന നാടകമാണ്.

സിനിമ മനുഷ്യനു 'തമാശ'യ്ക്കു മാത്രമുള്ള ഒരേപ്പാടല്ല. അതുകൊണ്ടു പല വിധ ഗുണങ്ങളുമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ സംസ്ഥാനമായാണ് അതുകൊണ്ട് ഏറ്റവും വലിയ ഉപയോഗം. ലോകവിശ്വതനായ ഐഡിസൻ തന്നെ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "വിദ്യാഭ്യാസം ക്ഷണത്തിൽ സിദ്ധിപ്പാൻ ഇതിലധികം നല്ല മാർഗ്ഗം മറ്റൊന്നില്ല. അന്യ രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പല നടവടികളെപ്പറ്റിയും ഒരുവനു പൂർണ്ണമായ അറിവു 'സിനിമ'യിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കും. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും ഈ ചിത്രങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ടറിയാൻ സാധിക്കുന്നു." ഇന്ത്യക്കാരായ നമുക്ക് ആംഗ്ലേയരുടെ നടവടികളേയും, അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിലെ പല സമ്പ്രദായങ്ങളേയും പറ്റി അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചാൽക്കൂടി ലഭ്യപ്പെടേ സാധിക്കാത്തതായ അറിവ്, കണ്ടെടുക്കു സിനിമപ്രദർശനങ്ങൾ കണ്ടാൽ അവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. അമേരിക്കയിലെ പ്രധാന സർവ്വകലാശാലകൾ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പന്നമായ അനവധി ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനും പുറമെ യൂറോപ്പുരാജ്യത്തുള്ള പല ഗവണ്മെന്റുകളും

ഖൊതുജനങ്ങൾക്ക് അറിവു വർദ്ധിപ്പാ-
യി സിനിമപ്രദർശനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നു
ണ്ട്. മതസംബന്ധമായും ഇപ്രകാരംത
ന്നെ ചെയ്യുവതന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ അമേ
രിക്കയിൽ 30 ലക്ഷം ഉറപ്പിക ചിലവിട്ടു
മതവിഷയങ്ങളായ പല ചിത്രങ്ങളും എ
ടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധപ്പെ
ട്ട ഇരുമ്പുശാലയ്ക്കു 'കാർണീഗി ഇൻസ്റ്റി
റ്റ്യൂറി'ൽ (Carnegie Institute) ഇരു
മ്പു കുഴിച്ചെടുക്കുന്നതും, മണ്ണു കിട്ടിച്ചു
ലോഹം വേർതിരിക്കുന്നതും, പിന്നീടു ശു
ദ്ധീകരിക്കുന്നതും, ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാ
ക്കാവുന്ന സകല പ്രവൃത്തികളും സിനിമ
യിലാണു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്. ഖനി
കളിൽനിന്ന് ഇരുമ്പു കുഴിച്ചെടുക്കുന്നതു
മുതൽ അതു കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വിവിധ
സാധനങ്ങൾ വീടുകളിൽ എത്തുന്നവരെ
യുള്ള സകലപ്രവൃത്തികളും ചിത്രരൂപേ
ണയാണു പണിക്കാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

“സിനിമഭാഷ” പൗരസ്ത്യ രാജ്യ
ങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടു. ജാപ്പാൻകാർ
അല്ലാത്തതായി ഇപ്പോൾ അതിന്നു വേണ്ട
ഉദ്യമങ്ങൾ ചെയ്യുവതന്നുണ്ട്. ജാപ്പാനിൽ
ഇപ്പോൾ നൂറ്റാണ്ടാവതിലധികം സിനി
മശാസ്ത്രം ഉണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ തൊ
ഴിൽ തീരെയില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഇ
ന്ത്യാരാജ്യത്തുള്ള പല കഥകളും, നമ്മു
ടെ വിലയേറിയ പുരാണങ്ങളും റോം
സിനിമക്ക് എത്രയും ചേർന്നുകൂടാൻ.

രാമായണം കഥ മുഴുവനും ചിത്രരൂപേ
ണു കാണുന്നതായാൽ നമുക്ക് ആ പുരാ
ണത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഉള്ള അറിവിൽ
പതിനടങ്ങുവുണ്ടാവുമെന്നതിന്നു യാ
തൊരു സംശയവുമില്ല. ഇതിന്നും പുറ
മെ സാരമേറിയ എത്രയോ കഥകൾ ന
മുക്കുണ്ട്. അവ സിനിമയിൽ കാണിച്ചു,
അവയുടെ സൂക്ഷ്മതപങ്ങൾ മനസ്സിലാ
ക്കിയാൽ പിന്നെ തീരെ മറക്കുവാൻ സാ
ധിക്കുന്നതല്ല. പുരാതനഭാരതത്തിലെ ചി
ല കഥകൾ സിനിമയിൽ കാണുന്ന സ
മയം എനിക്ക് ആ രാജ്യക്കാരെപ്പറ്റിയു
ണ്ടാവുന്ന ബഹുമാനത്തേയും സ്നേഹത്തേ
യും വിവരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. ചില സ
ങ്കടാവസ്ഥകളിൽ ഏവനും മനസ്സിലാത്തു
പോകും. മറ്റുള്ള രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ
ഇന്ത്യയും ഈ പുതുതായ ഏപ്പാടിൽ വേ
ണ്ട ഉദ്യമങ്ങൾ ഉടനെ ചെയ്യുമെന്ന് ഉ
ടമിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ആവശ്യത്തിന്
ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു ധനവാന്മാരാണ്.
മറ്റൊല്ലാ തൊഴിലുകളെക്കാൾ മൂലധ
നം അധികമാവശ്യം സിനിമയ്ക്കുണ്ട്.

പുരാണപ്രസിദ്ധമായ നമ്മുടെ മ
തദൃമിയുടെ പഴയ കഥകളും, അതിലെ
പുരുഷന്മാരുടെ മഹത്തായ ജീവചരിത്രങ്ങ
ളും, മറ്റും ചിത്രത്തിൽ കണ്ടു നമ്മെ ഇ
തരരാജ്യക്കാർ ബഹുമാനിക്കുന്ന കാലം
കൂടും ഭൂതമല്ല.

എ. വി.

പുണ്യം അലി*

കേരള പ്രായം.

[ഭവദ്യുതേന്റെ പെണ്ണ് - മാർക്കേയന്റെ വരവ്. പ്രാതലിൽ
ശേഷമേവീടുത്തി. ഭവദ്യുതേന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ.]

കലിയുഗത്തിന്റെ ആരംഭം കണ്ടിട്ടു ഭഗവാൻ ഭവദ്യുതേന് തന്റെ പ്രകൃതിസുലഭമായ ദയാഗുണത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടു മനുഷ്യാതിയ്ക്കു കലികാലത്തിൽ വരാൻപോകുന്ന ദോഷങ്ങൾ നീക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഏകാന്തധ്യാനത്തിലിരുന്നു കണ്ണടച്ചുകൊണ്ട് 'സ്വസ്തി' എന്നു ശബ്ദമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾ ഈവിധത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിനുശേഷം ഒരിക്കൽ പെട്ടെന്നു മഹഷിയുടെ ദേഹം മുഴുവനും രോമാഞ്ചഭരിതമാവുകയും മുഖകമലം വികസിക്കുകയും കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ആനന്ദാശ്രുക്കൾ വീണുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പ്രാസദേവൻ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു. കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ മുഖിൽ ഏഴു കല്ലാതകാലം ജീവിച്ചിരുന്നവനും കാലനെ ജയിച്ചവനുമായ മാർക്കേയനുമഹഷി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു.

പ്രാസദേവൻ മഹാമുനിയെ യഥാവിധി വന്ദനാദികൾ ചെയ്ത് ആസനത്തിലിരുത്തിയതിനുശേഷം മാർക്കേയന്റെ പരാജയം. "സകല വേദങ്ങളേയും

പകർത്തുവെച്ചു വേദങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വരുത്തിയ പ്രാസദേവൻ! അങ്ങു തന്നെയാണു ധന്യൻ. അങ്ങു തന്നെയാണു ജ്ഞാനി. അങ്ങു തന്നെയാണു ഭഗവൽഭക്തൻ! അങ്ങ് ഇപ്പോൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന അനുപമമായ ആനന്ദം നിസ്സുലവും സീമയില്ലാത്തതുമാണ്. അത് ഏറാക്കുറവിലാത്തതും പരിശുദ്ധവുമായ അമൃതാനന്ദമാണ്. അങ്ങയുടെ തപസ്സിദ്ധിയുടെ സകല ലക്ഷണങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ അത്യാനന്ദം സന്തോഷിക്കുന്നു."

പ്രാസദേവൻ പറഞ്ഞു: "മുനിശ്രേഷ്ഠനായ അങ്ങയെ കണ്ടിട്ട് എന്റെ കണ്ണുകൾ പരിശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് എന്റെ മനസ്സ് പവിത്രമായി. ഞാൻ എല്ലാകൊണ്ടും പരിശുദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ശിഷ്യനായിരിക്കാനുള്ള യോഗ്യത എനിക്കില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ തീരെ അയോഗ്യനാണെന്ന് അങ്ങയ്ക്കു തോന്നാത്തപക്ഷം എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ച് എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ മറുപടി പറഞ്ഞ് എനിക്കു റിവുണ്ടാക്കിത്തന്ന് എന്നെ കൃതാർത്ഥനാക്കിത്തീർത്താലും."

* പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരനായ ഭൂവേദവേദപാശ്വരയൻ ബങ്കാജേഷയിൽ എഴുതിട്ടുള്ള "പുണ്യാഞ്ജലി" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയുണ്ടാകുന്നതു പ്രബന്ധം. ചില പീഠങ്ങൾക്കുള്ള അവലംബനമോക്കി പ്രാസദേവൻ മാർക്കേയനും വേദമെന്ന വ്യോജനം മിതയുദ്ധത്തിന്റെ ചില തുല്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടോ "പുണ്യാഞ്ജലി"യുടെ വിഷയം.

മഹാമുനിയായ മാർക്സേയൻ വേദവ്യാസന്റെ വിനയവാക്കുകൾ കേട്ടു പൂജിരിയ്ക്കി. മൌനം അവലംബിച്ചു തന്റെ സന്തോഷവും സമ്മതവും വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ വ്യാസഭഗവാൻ ആഗ്രഹാതിശയത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. “മുനിശ്രേഷ്ഠ! ഞാൻ ധ്യാനത്തിലിരുന്ന് എന്നൊരു അപൂർവ്വതയെയാണ് കണ്ടത്! ആ മുന്തി ~~പ്രകാശമാ~~ യിട്ട് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ മുന്തിയുടെ പാദകമലങ്ങൾക്ക് എന്നൊരു അനുപമസൗന്ദര്യമാണ്! ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭു എത്ര ഉജ്ജ്വലമായിരിക്കുന്നു! മുഖചന്ദ്രൻ എന്നൊരു മനോഹരകാന്തിയാണ്! ഇവർ പാപതരാജപുത്രിയായ പാപുതിയെപ്പോലെ സിംഹാരൂഢയായിരിക്കുന്നില്ല. ത്രിപഥഗാമിനിയായ ഗംഗാദേവിയുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ ശോഭ ഇവളുടെ ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു വിളങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇവളെ ലക്ഷ്മീദേവി എന്നു പറയാനും പാടില്ല. ലക്ഷ്മി ചകന്നവസ്ത്രം ധരിച്ചവളാണ്. ഇവർ പച്ചവസ്ത്രം ധരിച്ചവളാണ്. സരസ്വതിയെപ്പോലെ ഇവർ സ്തിഷ്ഠമധുരമായ, സൗമ്യഭാവത്തോടു കൂടിയവളാണ്. എന്നാൽ ഇവളുടെ കയ്യിൽ വീണയില്ല. മറ്റു സകല ദേവതകളെക്കാളും ഇവൾക്ക് ഒരു വിശേഷമുള്ളത് ഇതാണ്: ഇവർ ഇടവിടാതെ തന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കു മാതൃവാത്സല്യത്തോടുകൂടി അന്നപാനാദികൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുനിവര! ഇവർ എന്നൊരു ദേവിയാണ്? ഇവളെ പൂജിക്കേണ്ട ക്രമം എന്താണ്? ഇവളെ ഉപാസിക്കാൻ ആരെല്ലാമാണ് അധികാരികൾ? ഇവളെ ആശാധിക്കുന്നതിൽ വരാവുന്ന വിഷ്ണുങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഈ സകല വിഷ്ണുങ്ങളേയും അകരാറുള്ള ഉപായങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഇവളെ സേവിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന ഫലം എന്താണ്? ഈ എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സവിസ്തരമായി ഉപദേശംതന്ന് ഈ കിഞ്ചിൽജ്ഞനെ അഞ്ച് കൃതാത്മനാക്കിച്ചെസ്സാൻ കൃപചെയ്യണം.”

മഹാമുനി മാർക്സേയൻ ഏകാന്തമനസ്സോടും നിമേഷരഹിതമായ ദൃഷ്ടിയോടും കൂടി ആഗ്രഹാതിശയംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വ്യാസദേവന്റെ മുഖാരവിദത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്ന വാക്യാമൃതത്തെ പാനംചെയ്തു വിമുക്തനായിത്തീർന്നു. വേദവ്യാസൻ പാഞ്ചവസാനിപ്പിച്ചശേഷം ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: “വേദവ്യാസ! അങ്ങനെയെയാണ് ധന്യന്മാരിൽവെച്ചു ധന്യൻ. തന്റെ സന്താനങ്ങളിൽവെച്ചു സർവ്വകൊണ്ടും പ്രധാനിയായവന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി മുഖിൽ അമ്മ തന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷയായ് ഭവിക്കിരിക്കുന്നു. വേദവ്യാസനൊഴിച്ച് ഈ സ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷമായി കാണാനുള്ള യോഗ്യത വേറെ ആർക്കുണ്ട്? എന്തെങ്കിലും ഇടവിടാതെയുള്ള ചിന്താബലം കൊണ്ടു വേദാത്മങ്ങളെല്ലാം ഹൃദിസ്ഥമാക്കി സകല മുനഷ്ടരുടേയും ഗുണങ്ങളുവേണ്ടി അവയെല്ലാം പുരണരൂപത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയോ; എന്താവൻ യശസ്സ് നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം ഭേദശംഭോലും കൂടാതെ സകല വിഷയം

മഹാമുനി മാർക്സേയൻ ഏകാന്തമനസ്സോടും നിമേഷരഹിതമായ ദൃഷ്ടിയോടും കൂടി ആഗ്രഹാതിശയംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വ്യാസദേവന്റെ മുഖാരവിദത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്ന വാക്യാമൃതത്തെ പാനംചെയ്തു വിമുക്തനായിത്തീർന്നു. വേദവ്യാസൻ പാഞ്ചവസാനിപ്പിച്ചശേഷം ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ചെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: “വേദവ്യാസ! അങ്ങനെയെയാണ് ധന്യന്മാരിൽവെച്ചു ധന്യൻ. തന്റെ സന്താനങ്ങളിൽവെച്ചു സർവ്വകൊണ്ടും പ്രധാനിയായവന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി മുഖിൽ അമ്മ തന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷയായ് ഭവിക്കിരിക്കുന്നു. വേദവ്യാസനൊഴിച്ച് ഈ സ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷമായി കാണാനുള്ള യോഗ്യത വേറെ ആർക്കുണ്ട്? എന്തെങ്കിലും ഇടവിടാതെയുള്ള ചിന്താബലം കൊണ്ടു വേദാത്മങ്ങളെല്ലാം ഹൃദിസ്ഥമാക്കി സകല മുനഷ്ടരുടേയും ഗുണങ്ങളുവേണ്ടി അവയെല്ലാം പുരണരൂപത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയോ; എന്താവൻ യശസ്സ് നേടാനുള്ള ആഗ്രഹം ഭേദശംഭോലും കൂടാതെ സകല വിഷയം

ഉിലും പരോപകാരത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ തപസ്സിന്റെ ഫലം വിനിയോഗിച്ചുവോ; ഏതൊരുവൻ യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ രാജധാനിയിലാവട്ടെ ദേവസഭയിലാവട്ടെ കടന്നുചെല്ലുമ്പോൾ സർവ്വരും ഒരുപോലെ ആദരിക്കപ്പെടുകയും താൻ ചെന്ന ദിക്കെല്ലാം ഏതൊരുവന്റെ മഹാത്മ്യംകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നുവോ; ഏതൊരുവന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സകല വാക്കുകളും തൂലികയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സകല കൃതികളും ആ മഹാദേവിയുടെ സ്തുതിപാഠങ്ങളായിത്തന്നെ കലാശിച്ചുവോ; ബ്രഹ്മചാരിയും യതിയും സത്യവതിപുത്രനുമായ ആ വേദപ്രാസന്റെ മുഖിലല്ലാതെ ദേവകുലമാതാവും സനാതനിയും സതിയുമായ ആ ദേവി മഹാരുടെ മുന്ദാകെ തന്റെ സ്വരൂപത്തെ പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണിക്കും? സാധോ! വേദപ്രാസാ! അങ്ങുതന്നെയാണു ധന്യൻ.”

ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞെത്തിന്റെ ശേഷം മാർക്കണ്ഡേയൻ ആസനത്തിൽനിന്ന് എഴുന്നീട്ടു പ്രാസദേവന്റെ തലയിൽതൊട്ടു നല്ലവണ്ണം അനുഗ്രഹിച്ചു. പിന്നെ ‘എന്റെ ഓണിച്ചുവത്ര’ എന്നിങ്ങിനെ പാഞ്ഞ് അദ്ദേഹം മുഖിൽ നടന്നു. പ്രാസഗോപൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോയി.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

[കുരുക്ഷേത്രം ൧൦. — സങ്കീർത്തനം സരസ്വതിക്ഷേത്രം]

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര രമണീയമായ സ്ഥാനമാണ്! നാലുഭാഗത്തു നോക്കി

യാലും കണ്ണെത്തുന്നതുവരെ ചുറ്റുന്ന മണലോടുകൂടിയ മരുഭൂമി പരന്നുകിടക്കുന്നതു കാണാം. ദുർല്ലഭം ചിലേടത്തു പലാശുക്ഷുങ്ങളോടു കൂടിയ ചെറുകാടുകൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ അഗാധവും വെള്ളംനിറഞ്ഞതുമായ ഒരു തടാകത്തിൽ അരയന്നങ്ങൾ ജലക്രിയ ചെയ്തുകൊണ്ടു താമസിക്കുവാനുള്ള ഇളക്കുകയും വെള്ളത്തിന് അനേകമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയും സമധുരമായ കൂറ്റവരകൊണ്ടു വായുമണ്ഡലത്തെ മുഖരിതമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ്! ഇതിന്റെ മണ്ണു മുഴുവനും ചോരകൊണ്ടു പുറങ്ങുതാണ്. പുഷ്പിച്ചുനില്ക്കുന്ന പശാലവൃക്ഷങ്ങളെല്ലാം നീണ്ടമണിഞ്ഞവയാണ്. തടാകങ്ങളെല്ലാം പരശുരാമനാൽ ഹരിയ്ക്കപ്പെട്ട ക്ഷത്രിയന്മാരുടെ ചോരകൊണ്ടു നിറഞ്ഞവയാണ്. ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചു കുരുവംശം നശിയ്ക്കുകയും പുഷ്പാജാവും കൊല്ലപ്പെടുകയും മഹാരാജാക്കളുടെയും നശിയ്ക്കുകയും അതു നിമിത്തം ഹിന്ദുജാതിയുടെ ഉദയോന്മുഖമായ ആശ വളരെ കാലത്തേക്കു അസ്തമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കുരുക്ഷേത്രം എത്ര ശാന്തരസത്തോടുകൂടിയ സ്ഥാനമാണ്! ഇവിടെ കുരുവാണുപവനാരം ഹിന്ദുക്കളും മുസ്തമാന്മാരും ശത്രുക്കളും ബന്ധുക്കളും സകലരും ഒരേശയ്യയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ലേശമെങ്കിലും മത്സരമോ വൈരമോ ഇല്ല. ഭയം, വിദ്വേഷം, ഈർഷ്യ മുതലായ ഭാവങ്ങൾ അവർ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൂ

ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥലം സാക്ഷാൽ ശാന്തിനികേതനമാണ്. സൂര്യകിരണങ്ങളേറ്റു വിടുന്നുനില്ക്കുന്ന ഈ കാണുന്ന താമരക്കൂട്ടം പുരാതനവീരപുരുഷന്മാരുടെ ധൃതയുദ്ധതമങ്ങളാണ്. ഈ കാണുന്ന കളിപ്പാട്ടം പുരാണകവികളാണ്. അവ നല്ല ശ്രുതിയോടുകൂടി വീരന്മാരുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ ഗാനം ചെയ്യുന്നു.

കുരുക്ഷേത്രത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന സരസ്വതീനദിയുടെ തീരത്ത് ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഒരു പേരാലിന്റെ ചോട്ടിലാണ് മാർക്കണ്ഡേയ മഹാഷിയുടെ ആശ്രമം. മഹാഷി ആ സ്ഥാനത്തെത്തി പിന്നീടിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ വേദപ്രാസൻ തന്റെ അടുത്തുത്തീയതായിക്കണ്ടു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ തന്റെ മുമ്പിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന നദിയുടെ തോട് മുണ്ടിക്കൊണ്ടിച്ച് തൊണ്ടയിടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “പണ്ടുപണ്ടുള്ളതും വീതികൊണ്ടു തുറന്നു ആ നദി അങ്ങയുടെ പാദമൂലത്തിൽക്കൂടെ ഒഴുകിപ്പോകുന്നത് അങ്ങ് കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ഈ നദിയുടെ ബാല്യാവസ്ഥയും കൈശോരവും യൌവനവും വാർദ്ധക്യവും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ഈ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം ഈ നദിയുടെ ഗർഭത്തിലായിരുന്നു. പിന്നീട് സത്യലോകത്തിൽ കുരുക്ഷേത്രം ഉണ്ടായിക്കൂടിയപ്പോൾ സരസ്വതീയുടെ സന്താനങ്ങളായ ബ്രഹ്മാക്ഷികൾ ഈ ഭൂമിയിൽ താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ക്ഷീണിയും മലിനയുമായ ഈ നദി അക്കാലത്ത് ഉഷ്ണോടുകൂടി ഒഴുകുന്ന ഒരു വലിയ നദിയായിരുന്നു. അപ്പോൾ സമുദ്രം ഇവളെ ഉപേ

ക്ഷിച്ചു ദൂരത്തു പോയിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു സമുദ്രം കിഴക്കേക്കിട മഴവനം അതിക്രമിച്ചു പ്രൌഢമായ സരസ്വതീയുടെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്താൻ വേണ്ടി ഈ സ്ഥലം വരെ തന്റെ തിരമാലകളെ പ്രസരിപ്പിച്ചിരുന്നു. കഷ്ടം! ആ കാലം ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഈ നദി വീണ്ടും പ്രബലവേഗത്തോടുകൂടിയിരുന്നിരുന്നോ? ഇതിന്റെ ഇരകൾക്കും വീണ്ടും ബ്രഹ്മഗുണഗാനങ്ങൾ കൊണ്ടു മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുമോ? ഇവർ അന്യനു കീഴടങ്ങാതെ വീണ്ടും സമുദ്രസംഗമത്തെ കാംക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സർപ്പാലങ്കാരഭൂഷിതയായ സ്പീന്തപ്പോലെ പ്രൌഢയായി തന്റെ കാമുകനെ അന്വേഷിച്ചുപോകുമോ?”

ഈ കഥകളെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ വേദപ്രാസൻ ഇരകണ്ണുകളിൽനിന്നും കണ്ണിർ ധാരധാരയായി വീണുതുടങ്ങി. ഒന്നരണ്ടു കണ്ണിർ ഇളകി സരസ്വതീജലത്തിൽ വീണു. അപ്പോൾ കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റ് ഏറ്റിട്ടെന്നപോലെയോ, അഥവാ ഭയങ്കരമായ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഉഷ്ണകൊണ്ടെന്നപോലെയോ നദിയിലെ വെള്ളം എളുകിമറിഞ്ഞുതുടങ്ങി. കാണക്കാണെ ജലപ്രവാഹം വലിച്ചുതുടങ്ങി. ഇരകരകളേയും ഭഗമാക്കിക്കൊണ്ടു സരസ്വതീനദി ക്രമത്തിൽ വലുതായിത്തുടങ്ങി. മോമാഗ്നിയിൽനിന്നുതെവിയുന്ന ധൂമഗന്ധം വലിച്ചുകൊണ്ടു വായു വീശിത്തുടങ്ങി. ബ്രഹ്മാക്ഷികളുടെ കണ്ണങ്ങളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വേദപ്രോഷം കേട്ടുതുടങ്ങി. ഭൂമിയും വെള്ളവും ആകാശവും ഏല്പാർ ജീവമയമായി കാണപ്പെട്ടു. പി

ഒന്നു ബ്രഹ്മചികരം, മഹാചികരം, രാജചികരം, അതിരഥന്മാർ, മഹാരഥന്മാർ, അഭരഥന്മാർ, കവികൾ, ഭടന്മാർ, സ്ത്രീപാഠകന്മാർ മുതലായവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് ആ ദിക്കു മുഴുവനും ഏറ്റവും മഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയതായി ഭവിച്ചു. പിന്നെ അവരെല്ലാവരും അവരവരുടെ പ്രകൃതിസ്വഭവമായ സ്വരത്തിൽ വേദവ്യാസനോടു സ്വകാര്യമായിട്ടു പറഞ്ഞു. 'മാരെഭേ, മാരെഭേ (പേടിക്കേണ്ട, പേടിക്കേണ്ട.) ഞങ്ങളാരും ഇവിടെനിന്നു പോയിട്ടില്ല. എല്ലാവരും ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ട്.''

വേദവ്യാസൻ ചിത്രത്തിലെഴുതിയ പാവയെപ്പോലെയും ശോഭയോടുകൂടിയ ഒരു പ്രതിമയെന്നപോലെയും ഏറ്റവും സ്തംഭിച്ച ഭാവത്തോടുകൂടി ഈ സകല സംഭവങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. ആ സമയത്തു മാർക്കണ്ഡേയൻ വ്യാസന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ധന്വാതമാവായ വേദവ്യാസാ! ഭഗവതിയായ സരസ്വതിയുടേയും തീർത്ഥരാജാവായ കരുക്ഷേത്രത്തിന്റേയും കലിയുഗോചിതമായ അവസ്ഥ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ ഹൃദയഗുഹയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കണ്ണീരിന്റെ മഹിമവിശേഷംകൊണ്ടു യുഗധർമ്മത്തിന്നു മാറ്റം വരികയും ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു സത്യയുഗം ലോകത്തിൽ വീണ്ടും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ മാതിരി മനസ്സ് എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ സത്യയുഗം എല്ലാപ്പോഴും പ്രകാശിക്കുന്നതാണ്. സാധുക്കളും സഞ്ജനങ്ങളും ആയവരുടെ കണ്ണിമാണ് കലിദോഷങ്ങളെ ക

ഴുകിക്കളയാനുള്ള കൈകൾ മരുന്ന്. മഹാമനസ്കന്മാരുടെ കണ്ണീർതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥമായ സരസ്വതീജലം. എത്ര കാലത്തോളം തപസ്സിഭൂന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ഹൃദയഗുഹയിൽനിന്ന് ഈ ജലം പുറപ്പെടുന്നുവോ അത്ര കാലം സരസ്വതി ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുകയും വേഗത്തോടുകൂടി ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ നമുക്കു പോവുക. എന്നാൽ ഈ വേഷം പാടില്ല. കലിയുഗം ആരംഭിച്ചത് അങ്ങ കണ്ടുവല്ലോ. ഇപ്പോൾ കാലോചിതമായ വേഷം ധരിച്ചാലും ഞാൻ ആർക്കും കാണാൻപാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അങ്ങയുടെ ഒന്നിച്ചു വരാം.''

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം.

[ചാലാമുഖീന്റെയും ശ്രോതാവിന്റെയും.]

ചാലാമുഖനത്തിൽ കരുക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു അറ്റത്ത് പാണ്ഡവന്മാരുടെ അമ്മയായ കന്തിദേവി താമസിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തിന് അംബാലയം എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു. ആ പേർ ദിഷിച്ച് ഇപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തിന് അംബാലാ എന്ന പേർ വിളിച്ചുവരുന്നു. ഒരുദിവസം മദ്യവയസ്കനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഈ സ്ഥലത്തിൽ വന്നെത്തി. അവിടെയുള്ള അതിവിശാലമായ ഒരു മൈതാനത്തിന്റെ നടുവിലായി അനേകായിരം ഭടന്മാർ അണിനിരന്നു നില്ക്കുന്നത് ആ ബ്രാഹ്മണൻ കാണുകയായി.

ഈ സൈന്യത്തിലെ ചില ഭടന്മാരുടെ നേരെ സൈന്യാധിപതിയ്ക്കു വളരെ

൩൧൦

സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാധികാരികൾ അവരുടെ എല്ലാ ആയുധങ്ങളും വെപ്പിച്ച് അവരെ ബന്തോവസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രത്യേകമായ രാജദ്രോഹശങ്കയ്ക്കു കാരണമെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സംശയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭടന്മാർ സകല വിഷയങ്ങളിലും സേനാപതിയുടെ കല്പനകളനുസരിച്ചു നടന്നിരുന്നു. രാജദ്രോഹകരുണ്ടായ ഗുഡസഭ കളിലൊന്നും അവർ ചേർന്നിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല അവരുടെ ചാർജ്ജ്ക്കാരും വേഴ്ച്ക്കാരും അവർക്ക് അയച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകൾ അവർ സ്വന്തമായിട്ട് തുറന്നു വായിച്ചില്ല. അവർ ആട്ടിമായിട്ട് ആ എഴുത്തുകൾ രാജപുരുഷന്മാർക്കു വായിക്കാൻ കൊടുത്തിരുന്നു. അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്തിട്ടും അവർക്കു രാജപുരുഷന്മാരുടെ വിശ്വാസം നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ അവരുടെ കാവലിനായി നിൽക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രാജസൈന്യത്തെ വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടു. പ്രധാനരാജപുരുഷൻ അവിശ്വാസ്യന്മാരായ ഭടന്മാരെ യെല്ലാം കൊല്ലുവാൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. അംബലയത്തിലെ വിശാലമായ മൈതാനത്തിൽ സൈന്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടിനില്ക്കുന്നതു മദ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു. ആയുധംവെപ്പിയില്ലാത്ത ഭടന്മാർ നടവിലും, അസൂരങ്ങളും കവചങ്ങളും ധരിച്ച ഭടന്മാർ അവരുടെ നാലുഭാഗത്തും നിന്നിരുന്നു. സേനാപതി ഉറക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ ബന്ധുവിത്രാദികൾ എന്നുമുതൽക്കു രാജദ്രോഹകാത്തിൽ എപ്പെട്ടവോ

അന്നുമുതൽക്കു നിങ്ങളും ഗുഡമായിട്ട് അവരോട് ഒത്താശ ചെയ്തുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ആ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് അങ്ങമാത്രം സംശയമില്ല. നിങ്ങൾ എന്തു സാഹസംകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾ ഇതേവരെ പുറപ്പെട്ടുപോകാഞ്ഞത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?' ആയുധംവെച്ച ഭടന്മാർ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി. എന്നാൽ എന്താണു പറയേണ്ടത്, എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ അവസരത്തിൽ വേറെ ഒരു സേനാധിപൻ 'കാടിപ്പോവിൻ, കാടിപ്പോവിൻ' എന്നിങ്ങനെ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സൈന്യങ്ങൾ സംഭരിച്ചുവശായി. കണരണ്ടുപേർ കൂട്ടത്തിൽനന്നു തെറ്റി. അപ്പോൾ അസൂരമുരങ്ങളുടെ രഥണരഥണശബ്ദവും ഭടന്മാരുടെ ആഞ്ഞാദവും മുഴങ്ങി. ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടായിരത്തിലധികം ഭടന്മാരുടെ ശവങ്ങൾ കുന്നുപോലെ കൂടി. അപ്പോൾത്തന്നെ സൈന്യാധിപൻ പ്രധാനമന്ത്രിയ്ക്കു താഴെ പായുംപ്രകാരം എഴുതി അയച്ചു. 'അവിടുന്ന് അയച്ചു കല്പന ഇന്നലെ രാത്രി കിട്ടി. രാജദ്രോഹികളെ ബന്ധോപസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അവർ ഭാടിപ്പോവാൻ നോക്കി. അതുകൊണ്ട് അവരെ യെല്ലാം കൊല്ലേണ്ടതായി വന്നു. ഇന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നു.'

തന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ഈ സകല സംഭവങ്ങളും മദ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം കോപം

കൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയും, കണ്ണുകൾ ചുവന്നു അവയിൽനിന്നു തീപ്പൊരികൾ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്തെങ്കിലും ചിലതു പാരാനും എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രവർത്തിക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുനോക്കി എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. ആരോ ഒരുവൻ അദ്ദേഹത്തെ ബലമായി ആകർഷിച്ചുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തിൽനിന്നു ദൂരെ ഒരു ദിക്കിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ബലപ്പെട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. അനേകം നഗരങ്ങളും നദികളും വനങ്ങളും ഉപവനങ്ങളും കടന്നുപോയതിന്റെ ശേഷം ജപാലാമുഖിയിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയും ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയും തമ്മിൽ കൂട്ടി മുട്ടുന്ന സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹം ചെന്നെത്തി.

ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെനിന്ന് ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിലേയ്ക്കുപോകുന്ന വിശാലമായ വഴിയ്ക്കു നേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ ഒരു കൂട്ടം കുതിരപ്പടയാളികളെ കണ്ടു. അവരുടെ രണഭേരികൾ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ കൊടികളാകളെല്ലാം കാരാത്തു പറന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. സൈനികന്മാരുടെ അട്ടഹാസങ്ങളും കുതിരകളുടെ ഹോഷാരവങ്ങളും കൂടിച്ചേന്ന് അതിമാന്ദ്യവും ഭയങ്കരവുമായ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും കുതിരപ്പടയാളികൾ കുരേക്കൂടി അടുത്തെത്തി. അവരുടെ കോലാഹലംകൊണ്ടു നാലുദിക്കും മുഴങ്ങി. അവരുടെ നടുവിൽനിന്നു സ്രീജനങ്ങളുടെ മുറവിളിശബ്ദവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കേട്ടുതുടങ്ങി. ആനയുടെ എണ്ണി, ഘണ്ടാമൃഗത്തിന്റെ തോല്, ചെ

മ്പിച്ച രോമം മുതലായ സംധനങ്ങൾ കൊണ്ടു ബ്രഹ്മാവിനാൽ സൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെട്ട ആയിരത്തിലധികം നാവിശാചുക്കൾ വലിയ വലിയ കുതിരകളുടെ പുറത്തു കയറി യാത്രചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തന്റെ ഒന്നിച്ചും കൈകാലുകളിൽ ആമത്തോടുകൂടിയ ഒന്നാണ്ടു സുന്ദരിമാർ ഉണക്കുകൊണ്ടു വാടി വിളർത്ത വള്ളികളെപ്പോലെ നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഈ സ്രീകളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നാണ്ടു പേർ ഈ മാതിരി ദ്രോഹം കൊണ്ടുള്ള കുറിയവേദന സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. അപ്പോൾ വിശാചുക്കളായ കുതിരപ്പടയാളികൾ അവരുടെ ദേഹങ്ങളിൽനിന്നു വസ്ത്രഭരണങ്ങൾ അഴിച്ചെടുത്ത് അവരുടെ ശവശരീരങ്ങൾ ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ചില സ്രീകൾ ചിത്തഭേദത്തോടുകൂടിയവരായിട്ടു തന്നെത്താൻ. പേയും പിറാത്തും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ചിലർ 'ഞാൻ ഭരതഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു മൃദുസ്വരത്തിൽ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറ്റു ചിലർ 'ഞാൻ അർജ്ജുന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞ് അവ്യക്തസ്വരത്തിൽ പാടിത്തുടങ്ങി. വേറെ ചിലർ തങ്ങളുടെ വെറും കൈകൾകൊണ്ടു മടിയിൽ കിടക്കുന്ന കുട്ടിയെ മുല കുടിപ്പിടിക്കുന്ന മാതിരി ആംഗ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി. പിന്നെ മുലകൾ ചുമന്നു കുട്ടി കുടിക്കാത്തതു കൊണ്ടുള്ള വേദന നിമിത്തം 'ഓമനേ! മുല കുടിയ്ക്കൂ. എന്താണു മുല കുടിക്കാത്തത്?' എന്നിങ്ങിനെ മർദ്ദം പിടിക്കുന്ന വാക്കുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറ്റു ചിലർ വെണ്ണക്കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി

യ പ്രതിമകളെപ്പോലെ ചേതനാശൂന്യ കൂട്ടായിട്ട് യാതൊരു അനക്കവും കൂടാതെ നിന്നിരുന്നു. ചൈതന്യത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണം മാത്രം അവരിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു: അതായത് അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു ധാരാളമായൊരു വെള്ളം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അനേകം പേർ അവരുടെ അർദ്ധനമ്മമാരുടേയും സോദരന്മാരുടേയും മക്കളുടേയും പേർ ഹൃദിപ്പൂം കൊണ്ട് ഉറക്കെക്കുറഞ്ഞിരുന്നു. ക്രൂരമായ കതിരപ്പടയാളികൾ സ്ത്രീകളുടെ സങ്കടങ്ങളെ ലേശം വകവെക്കാതെ അവരെ പലവിധത്തിലും ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ സകല സംഭവങ്ങളും കണ്ടുകേട്ടും കൊണ്ടു നിന്ന ബ്രാഹ്മണൻ കുമ്പളത്തിൽ കിറനമായ ക്രോധം ഉഷ്ണപിച്വം, ദേവചൂഡം സമീപിക്കാൻ കഴിയാതെ അദ്ദേഹം പല്ലകടിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുണ്ടുകൾ മുറിപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനോ പറയാനോ സാധിച്ചില്ല. പിന്നെ അദ്ദേഹമായ ഒരു ശക്തിയാൽ ആകുലനായിപ്പോകുകയും അദ്ദേഹം വടക്കോട്ടു യാത്രതുടങ്ങി.

വഴി കുമ്പളത്തിൽ തിരമാലകളെന്ന പോലെ നിശ്ലോകനമായിത്തുടങ്ങി. നാലു ഭാഗത്തും വലിയ വലിയ പാറക്കല്ലുകൾ നിലത്തിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പൊങ്ങിയ പോലെ കാണപ്പെട്ടു. അതിന്നപ്പുറത്തുള്ള സ്ഥലത്തു സസ്യങ്ങൾ നന്നേ ദുർലഭമായിട്ടേ വളർന്നിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നെ കുറെ സ്ഥലം മുറിച്ചെടികൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഒട്ടക്കൂറ യാതൊരു ചെടികളും മു

ളുക്കുറഞ്ഞതും ചുമന്ന ചരൽകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു പ്രദേശത്തു ബ്രാഹ്മണൻ എത്തി. തന്റെ മുമ്പിലായി മഞ്ഞുമുടിയതും സ്റ്റടികത്തുണ്ടുപോലെ ഉഷ്ണപലശോഭയോടു കൂടിയതും അനവധി രത്നങ്ങളോടുകൂടിയതും സാക്ഷാൽ പരമശിവന്റെ ആകൃതിപോലെ വിളങ്ങുന്നതുമായ ഒരു വസ്തുവു ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു.

ബ്രാഹ്മണൻ മല കേറിത്തുടങ്ങി. വഴി വളരെ കടുസ്സായിട്ടുള്ളതും ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്തതും കത്തനെയുള്ളതും കയറിപ്പോകാൻ വളരെ നൈർദ്ദശ്യമുള്ളതും ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണൻ അതിവേഗത്തിൽ ആ മലയടുക്കിൽക്കൂടെ യാത്ര ചെയ്തു. മേല്പോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ മഞ്ഞിൽകുട്ടുകൾ കാണാനുണ്ട്. കീഴ്പോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ തത്തുല്യമായ പ്രഭയ്ക്കും കാണാനുണ്ട്. അഭ്യാസശീലമായ പരമശിവന്റെ മടിയിലിരിക്കുന്ന പാർവ്വതീദേവി സ്വയംപ്രകാശത്തോടുകൂടി വിളങ്ങുകയാണെന്നു ബ്രാഹ്മണൻ തോന്നി.

ബ്രാഹ്മണൻ അതുതപ്പെട്ടു നിന്നു. ഉടനെ ബ്രാഹ്മണവേഷം മാറി വേദപുരസ്കാര സ്വരൂപം കാണപ്പെട്ടു. മാക്കണ്ഡേയൻ തുടങ്ങിയ കൈകൊണ്ടു വേദപുരസ്കാരം കൈ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ ജപാലാമുഖീകണ്ഡം ആളിക്കത്തി. ജപാലാമുഖീകണ്ഡം ആകൃഷ്ടത്തിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ശംഖ്, മണി, കുഴിത്താളം മുതലായ പലവിധവാദ്യങ്ങളുടെ ഘോഷം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണനേരത്തിനുള്ളിൽ എല്ലാം നിറഞ്ഞുമായി. പിന്നെ ഒരു നിമിഷത്തിനിടയിൽ ഗിരിഗർഭത്തിൽനിന്നു ഭയങ്കരമായ ഗ

ജ്ഞാനം കേൾക്കപ്പെടുകയും പശ്ചാത്താപ കലം ഒന്നായി എളുക്കിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. നാലുഭാഗത്തുമുള്ള ചെറിയ ചെറിയ അന്ധങ്ങളിൽനിന്നു കലശലായ പുക പൊട്ടുകയും ജപാലാമുഖി വായ പിളന്നു ഏറാവും നീണ്ട നാവുകൊണ്ടു പശ്ചാത്താത്തിന്റെ കൊടുമുടിയെ നഷ്ടകയ്യും ചെയ്തു.

മാർക്കുസായൻ പറഞ്ഞു:— 'ദേവീ! ഭവതിയുടെ ഈ വിധത്തിലുള്ള ആകൃതി പണ്ടു ഞാൻ പല പ്രാവശ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതു പിന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും കാണുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഏതേതു അവസരങ്ങളിൽ ദേവഗണങ്ങൾക്കു അത്യായ കഷ്ടപ്പെടുകയും നേരിട്ട് അവർക്കു ക്രോധം ജപലാമുഖനെന്നുവോ; ഏതേതു അവസരങ്ങളിൽ ഭഗവാൻ ഭൂഭാരം തീക്കാൻ സങ്കല്പിക്കുന്നുവോ; ഏതേതു അവസരങ്ങളിൽ സജ്ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചു വരുന്ന രൗദ്രരസം പരവീധനം വരോപദ്രവം മുതലായ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളാൽ തീരെ മട്ടില്ലപ്പെടുന്നുവോ; അതാത് അവസരങ്ങളിൽ ഭവതി ഈ മാതിരി കീവചിയ ആകാരത്തോടുകൂടിയവളായിട്ടു സിദ്ധപുരുഷന്മാർക്കു ഭവതിയുടെ മൂർത്തിയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. തന്റെ മൂർത്തിയെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല ഭവതി ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ തേജസ്സ് മുഴുവനും അവരിലപ്പിച്ച് അവരുടെ മനസ്സിനെ സീമയില്ലാത്ത രൗദ്രരസത്തിൽ മുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പോൾ ഭവതിയുടെ അമിതമായ തേജസ്സുകൊണ്ടു പാതാ

ളംവരെയുള്ള സ്ഥലം ദ്രവിഭൂതമായിട്ടു എങ്ങിനെ പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അതുപോലെത്തന്നെ സജ്ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ ഉൾപ്രദേശവും ക്രോധംകൊണ്ട് എളുക്കി മറിയുന്നു. ഏതുപ്രകാരം ഭവതിയുടെ നാവു മഞ്ഞിൻകട്ടകളെ നഷ്ടിച്ചു ശിതളമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ, നേരെ മറിച്ചു തീയിൽ നെയ്യ് ഒഴിച്ചാലെന്നുവോലെ അവയെ ഭവതി ആളിക്കത്തിക്കുന്നുവോ, അതേപ്രകാരത്തിൽ ഭവതി സജ്ജനങ്ങളുടെ നാവിനെയും അഗ്നിമയമാക്കിത്തീർക്കുകയും ആത്മസമൃദ്ധിയുടെ മനസ്സും അനുഭവിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടാതെ അവരുടെ നാഡ് കേൾക്കുവോളം അവലംബിച്ചുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതുപ്രകാരത്തിൽ എട്ടുകാൻ കഴിയാത്ത ഭാരത്തോടുകൂടിയ ഈ വന്മല ഭവതിയെ തട്ടത്തുറപ്പിത്താൻ സാധിക്കാതെ താൻതന്നെ വിറയ്ക്കുകയും വലുതാവുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അതേപ്രകാരത്തിൽ ഭവതിയാൽ ഉത്തേജിതനായ മഹാത്മാക്കളും അളവില്ലാത്ത ആന്തരബലത്തോടുകൂടിയവരായിട്ടു ലവിഷ്ണുങ്ങളേയും അതിക്രമിച്ച് ഉന്നതയെ പ്രാപിക്കുന്നു.'

മാർക്കുസായൻ ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞു പൂർവ്വസഭയെന്റെ നേരെ ഏകദൃഷ്ടിയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'വേദപ്രാസാ! അങ്ങുതന്നെയാണു ധന്വന്തൻ. ജപാലാദേവി അങ്ങയിൽ അധിഷ്ഠിതയായിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് ഇവിടെനിന്നു പോവുക.'

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ

ബി. എ. , ബി. എൽ.

കവചുപ്പാറെ ഗ്രന്ഥവരി.

സ്ഥലവാക്യം:— കവിചുപ്പാറെ നാടു മുപ്പത്തിരണ്ടു തായിൽക്കൂടി തൊണ്ണൂററി ആറു ദേശം.

അതിൽ:—കിഴക്കു കളപ്പിള്ളി നായരുടെ നാട്ടിന്റെ മീത്തണെ. അള്ളിക്കുട്ടാൽ പടിഞ്ഞാട്ടു; തെക്കു പേരാട്ടപ്പുഴയുടെ തെക്കേവക്കിന്നു വടക്കോട്ടു; പടിഞ്ഞാറു- നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായരുടെ കിഴക്കേ ഭാങ്ങല്ലൂരു മാട്ടുകൽനിന്നു കിഴക്കോട്ടു; വടക്കു- മുക്കുളൂരു പെരുവഴിയായ് തെക്കോട്ടു. ഈ നാടു ചോരാൻ കല്പനയായി അനുഭവിച്ചുപോരുന്നു.

സ്ഥാനങ്ങൾ:—ഈ നാട്ടിനകത്തു മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനത്തേയ്ക്കുള്ള രക്ഷാശിക്ഷയും, അക്കം ചൂക്കം ഏഴു കോഴു കല്പന പെരാനൂറ അയ്യമുല മുതലു ചെങ്കൊമ്പു കൊടിവാലു കണ്ണാട്ടുപള്ളി അങ്കച്ചുട്ടു താഴെത്താലും വിരുതുവാട്ടും നൊറിപ്പട്ടം. കടവീടു പാക്കംകൂത്തു മുമ്പിൽതളി ചിത്ത് തവിളി കടമേൽക്കു കടമേൽ കുറുപ്പുനി വെള്ളയും കെട്ടുക കുന്നയും കറിവടവും ആനയും വാളും വീരചങ്ങലയും ആലവട്ടം വെൺചാമരയും തണ്ടും പടവും കുറിയും കുടിയ്ക്കാരവണം കാഴ്ചയും ഉണ്ട്. അടമക്കാട്ടു സ്വരൂപം. കാരയ്ക്കാട്ടു കുമരൻരാമൻ എന്നു സ്ഥാനം. പന്തിരുകലത്തിൽ കാരയ്ക്കാട്ടു വെള്ളാളൻ വംശം. ഒന്നുകരയ ആയിരം നായർ ഒന്ന്. ഉരുവാഞ്ചുളങ്ങരെ അന്തിമഹാകാളൻ പരദേവത. മൂന്നുകുട്ടി വെടി. ചെരിച്ചുനുറുക്കുകറി. ചൊച്ചുൾക്കൂറ്. കാരയ്ക്കാട്ടു മൂ

ത്തനായർ, എളയനായർ, മൂന്നാംനായർ, നാലാംനായർ. ശേഷമുള്ള പുരുഷന്മാർ ഉണ്ണികൾ. സ്ത്രീകളിൽ വയസ്സു മൂത്തത് അമ്മനൈത്യാർ, രണ്ടാമതു കഞ്ചിനൈത്യാർ, മൂന്നാമതു കാവുനൈത്യാർ, നാലാമതു ചെറിയ കാവുനൈത്യാർ. ശേഷം സ്ത്രീകൾ കാവ് എന്നു പറയും. വയസ്സുകൂടും പാരമ്പര്യം.

വൃത്തി:—ഈ നാട്ടിൽ ബ്രാഹ്മണർ അണിയും യാഗവും ചെയ്യാൻ രക്ഷിക്കണം, ശാലകെട്ടിച്ചുകൊടുക്കയും, മേലരിപ്പുണ്ടാക്കിച്ചു കൊടുക്കയും, ശാലയ്ക്കുകത്തു മണ്ണുമായി വേണ്ടുന്ന ക്രിയയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ചണം കൊടുക്കയും, പെണ്ടൊടയ്ക്കു നിശ്ചാരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്നു പണം കൊടുത്തു കഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തുപോരുമാറാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ ദോഷപ്പെട്ടുപോയാൽ ബ്രാഹ്മണരെ എല്ലാ ഉദ്യോഗവും എത്തിച്ചു ദാസീവിചാരം കഴിപ്പിച്ചു, അന്ത്യായുഷ്യയുടെ വേണ്ടതാകുകൊണ്ടു തലപ്പള്ളിനാട്ടിൽ കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്ടിലെക്കൂടെ എത്തിച്ച്, ദോഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ വിരൂപണമെടുത്തു കാരണവപ്പാട്ടിലെ അവകാശമുള്ളതിനെ കൊടുക്കാം.

മുപ്പുവാളു:—പുരുഷാണുരപ്പകുപ്പെന്നു മുപ്പകുട്ടിയായ് മേനക്കുഞ്ഞാടിയിൽ പടക്കൊട്ടിലിൽവെച്ച് കിരാങ്ങാട്ടു രണ്ടു നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരെയും എത്തിച്ച് തന്ത്രികല്പന നമ്പൂരിപ്പാട്ടിന്നു കലശം പൂജിച്ച് കാപ്പാകുട്ടി അഭിഷേകം ചെയ്തു അരിയി

ട്ടുവാഴ്ത്തുകഴിഞ്ഞു തണ്ടേറി കൊണ്ടിത്തറ അന്തിമഹാകാളൻ കാവിൽ തൊഴുത്ത് ആരിയങ്കാവിൽ ഭഗവതിയെ തൊഴുത്ത് പാലത്താമേൽ നിലവാട്ടുന്നിനു തണ്ടിൽക്കൂടി എറുപ്പെ തേവരേയും തൊഴുത്ത് ഉരുവാഴ്ത്തുകഴിഞ്ഞു അന്തിമഹാകാളൻ കാവിലേക്കു തണ്ടേറിപ്പോയി അവിടെയും തൊഴുത്ത് എറുപ്പെ വന്നു തണ്ടിൽ നിന്നിറങ്ങിയിരുന്നു വെളുമുളി അല്ലെന്നെ കല്പിച്ച് അകമ്പടിക്കു വന്നിട്ടുള്ളവക്കൊക്കെയും ചിലവിന്നു വെപ്പിച്ച് ബ്രാഹ്മണ സുബ്രഹ്മണ്യം സർവ്വാനിയം പ്രതിഗ്രഹവും കഴിച്ചു നമ്മുടെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിരുന്ന് ഒന്നുകായ ആയിരത്തിലുള്ളൊക്കും സ്ഥാനികൾ അവകാശികൾ മുതലായിട്ടുള്ളൊക്കും പുടവയും കൊടുക്കും. പിറേദിവസം കാൽപ്പാദം തുടങ്ങും. കല്പനയ്ക്കു നാട്ടുകാരെല്ലാവരും വേലയും കറിയും കാഴ്ചയും ഈ മയ്യോടുകൾ ക്ഷേത്രം ചെയ്തുപോരുന്നു. (ഒരു താവാട്ടു കുറിയററു പോയാലും കല്യാണം, പുലകളി, മംസം ഈ വക അടിയന്തരങ്ങൾക്കു നായക്കുറവേമുണ്ട്.)

ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ: ചേരമാൻ കല്ല്യാണയായി നടന്നുപോരുന്ന സ്ഥാനങ്ങളുടെയും അവകാശങ്ങളുടെയും പുരാണമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥവും താമ്രസാധന (ശാസന)വും അറുവത്തുറാമതിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ പാളയം വന്നിട്ടു രാമരാജാവിന്റെ ആ രാജ്യത്ത് ആലങ്ങാട്ടു നാം പാത്തിരിക്കുന്നേടത്തു നിന്നു പോയി. 50-ാമതു മുതൽ 56-ാമതുവരെ - നാം രാമരാജാവവർകളുടെ രാജ്യത്തായിരുന്നു. 66-ാമതു മുതൽ ൭൭-ാമതാണപ്പട്ട കമ്പനിസ്സക്കാരിൽനിന്നു

വന്നതിന്റെ ശേഷം 'ദിവാൻസി'യുടെ പാളയത്തോടുകൂടി പാലക്കാട്ടുശേരി ചെന്നു അരിച്ചിലാണങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. അന്നു കോട്ടപിടിപ്പാൻ വന്നതു 'ഇഷ്ടോട്ട്' എന്നൊരു സയ്യാവും 'ഗണ്ണാൽ പ്രേഷുൻ' എന്നൊരു സാസ്സവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ രാജ്യം നിദാനം വരുത്തേണ്ടതിന്നു മലയാം പ്രവിശ്യയിൽ സുപ്രവൈജരുടെ സ്ഥാനത്തു വിലയങ്ങാമുൽ പാറമേൽ ഇക്കോയൻ സാസ്സു അവർകളും അലിശാസ്സമെജർ ഡേൻസാസ്സു അവർകളും ഇവരുമായിട്ടത്രെ 68-ാമതിലേക്കു കരാറുനാമം എഴുതിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നാട്ടു കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കു ചേക്കേണ്ടമന്നു താമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാൻ 'കമ്പനി' എജമാനന്മാരെ ബോധിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം വെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ ചേക്കേണമെന്നു 'പേമേസ്സരി ബോനി' സാസ്സു അവർകളുടെ കത്തും വലിയതമ്പുരാന്റെ തീട്ടുവും കമ്പനി എജമാനന്മാർ വരികകൊണ്ടും, കോഴിക്കോട്ടു വെച്ചു വിസ്തരിച്ചതിൽ ആ രാജ്യത്തേക്കു ചേക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് അന്നു വിസ്തരിച്ചു എജമാനന്മാർക്കു ബോധിച്ചു. 68-ാമതു ധനുമാസത്തിൽ ബോമ്പായി ജനറാൾ അവിക്രമിസാസ്സു അവർകളും ഗവനർ ഡങ്കിനിസാസ്സു അവർകളും കോഴിക്കോട്ടു എത്തിയതിന്നുശേഷം കൊച്ചിയാരുമായുള്ള വിസ്താരത്തിന്നു കൊച്ചിക്കു ചെല്ലേണമെന്നു കല്പന വരികകൊണ്ട് കൊച്ചിക്കു എത്തി. ബോമ്പായി ജനറാളുടെ കല്പനക്കു പകരത്തിൽനിന്നും വന്നിരിക്കുന്ന ചാച്ചിസബാഡൻസാസ്സു അവർകളും ബോമ്പായിൽ കമ്മിട്ടിയിൽ വില്യംഫെജിസാസ്സു

അവർകളും കൂടി പൂർണ്ണവരങ്ങൾ ക്ഷേ-
 യും രണ്ടുപുറത്തേയും അന്വേഷിച്ചു വി-
 സ്തരിച്ചു കൊച്ചിയാക്കും ഈ നാട്ടിനേൽ
 ഒരു സംബന്ധം ഇല്ലെന്ന് അവരും നി-
 ശ്ചയിച്ചു കല്പനയായി പോന്നു. പിന്നെ
 70-ാമതിൽ കരാറനാമം എഴുതി പിടി-
 ച്ചു. ഈ നാട്ടിൽ ഒരു മേക്കോയ്ക്കസ്ഥാ-
 നം ഒരുത്തക്കും ഇല്ല.

നൊടിയിരുപ്പുസ്വരൂപത്തിൽ നി-
 ന്ൻ ഓരോരോ രാജ്യങ്ങളിൽ അതിക്രമം
 തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇവിടെയും കടന്നുപറ-
 വിക്കുകൊണ്ട് 24-ാമതു മുതൽ 33-ാമ-
 തുവരക്കും ആ ഉപദ്രവങ്ങൾ ക്ഷേയും സ്-
 ഹിച്ചു നാട്ടിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. അതിക്ര-
 മം ഏറെ തുടങ്ങിയപ്പോൾ യുദ്ധംചെയ്തു
 നില്പാൻ ശക്തിയില്ലായ്മകൊണ്ട് ക്ഷവും
 ബത്തോടുകൂടെ നാം ഒഴിച്ച് 33-ാമതു
 മുതൽ 38-ാമതുവരെ കൊച്ചിയിൽ പാ-
 ന്തു. കൊച്ചിയിൽ പാഷ്വ്പോൾ കൊ-
 ച്ചിരാജ്യവും നൊടിയിരുപ്പുസ്വരൂപത്തി-
 കൽ നിന്നു കയറ്റുകകൊണ്ട്, പെരുമ്പ-
 ടപ്പുസ്വരൂപത്തിൽനിന്നും വളുവനാ-
 ടുകരെ തമ്പുരാനും നാമുംകൂടി നൊടിയി-
 രുപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കലോട് പടയുണ്ടായി
 ട് ബലം പോരാത്തതുകൊണ്ട് അവിടെ
 നിന്നും ഒഴിച്ചു രാമരാജാവിന്റെ ചെ-
 ന്നു കണ്ടു. 38-ാമതു കുംഭമാസത്തിൽ
 പരമനാഭപുത്രനുവെച്ചു താമൂതിരിപ്പാ-
 ട് തമ്പുരാനെയും അതിൽ പെട്ട കാ-
 യ്ക്കസ്ഥന്മാരെയും കവളപ്പുറം നാട്ടി-
 ലുള്ള ബ്രാഹ്മണനേയും പാലിയത്തപ്പു-
 നെയും എത്തിച്ചു തിരുമന്മാരെക്കെ വെച്ചു
 കായ്ക്കുകൊണ്ടു സുബ്ബയ്യൻ ദളവായും കൂ-
 ടി കേട്ട് അതിക്രമം ചെയ്യാൻ സംഗതി-
 യില്ലെന്നു ചെച്ചു ബോധിച്ചു നൊടിയിങ്ക-

പ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലെ ആളുകളെയും വാ-
 ണിച്ചു ഈശ്വരപിള്ള സർവ്വാധികാർക്കും
 മെയും രണ്ടു പുളി ആളെയും കല്പിച്ചു
 ച്ചു ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തി
 രക്ഷക്കായിട്ടു പത്തു പരിചക്കാരെയും ഇ-
 വിടെ ആക്കി. 38-ാമതു മുതൽ 49-ാമ-
 തു ധനുമാസത്തിൽ ശ്രീനിവാസരായരു-
 വരുപോളവും അവരിവിടെ പാഞ്ഞു.
 38-ാമതു മുതൽ 40-ാമതു വരക്കും നാ-
 ടിലുണ്ടാവുന്നതിൽ നാലൊ അഞ്ചൊ പാ-
 രം കരുമുളകു രാമരാജാവിന്നു രക്ഷക്കായി
 കൊടുത്തുപോന്നു. 41-ാമതിൽ നഭാവു-
 വന്നു. അക്കൊല്ലം തന്നെ നിന്നതും ഉ-
 ള്ളു. നികുതി എടുത്തതും ഇല്ല. നദീ-
 വകക്കു 16000 ഉറപ്പിക കൊടുത്തു.
 49-ാമതു ധനുമാസത്തിൽ ശ്രീനിവാസ-
 രായരുടെ പാളയം മങ്കരക്കു വന്നാറെ
 നാം അവിടെ ചെന്നു കണ്ടു കോഴിക്കോ-
 ടോളം പാളയത്തോടു കൂടി പോയി. എ-
 ന്നിട്ടു പല അവകാശങ്ങളും കൂടി 16000
 ഉറപ്പികക്കു കൈകാര്യം എഴുതിക്കൊടു-
 ത്തു നാം അടച്ചു. 50-ാമതിലും മേലെ
 ഴുതിയ പ്രകാരം അടച്ചു. ചില ദേശ-
 ണ്മാർ 24-ാമതു മുതൽക്കു താമൂതിരിപ്പാ-
 ടിന്നു അടക്കി. 39-ാമതു മുതൽ 49-ാമ-
 തുവരെ മുളക് ഏട്ടപ്പാൻ രാമരാജാവി-
 ന്റെ ആളു് പരിചക്കാരെയുംകൊണ്ടു
 ചെന്നു ഈടും മുട്ടും ഉണ്ടാകുമാറും ഉണ്ടു്

താമൂതിരിപ്പാടിന്നു കയറിയെടു-
 പ്പാൻ സംഗതി നമ്മുടെ കാരണവന്മാ-
 രിലൊരാൾക്കു ചുനങ്ങാട്ടു മുത്താരുടെ ഭ-
 വനത്തിൽ ഭർത്താക്കോട് കൂടി സംസ-
 ള്സമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീയെക്കൊണ്ടുവന്നു
 നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചിരിക്കു-
 ന്വോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭവനത്തിലേക്കു

പോവാൻ തുണക്കു 50 നായരെ അരിയു
ത് തെക്കുംമുറിയിൽ നിന്നയച്ചു. ആ സം
ഗതിയായിട്ട ചുനങ്ങാട്ടു മുത്താരുടെ കൂ
ലിചേപലം ഉണ്ടായി എന്നുവെച്ചും, കു
ളപ്പിള്ളി നായരു നെടിയങ്കപ്പു സ്വരൂപ
ത്തിങ്കൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള ആളുകൾക്കൊണ്ടും,
അരിയുരു തെക്കുംമുറി ദേശവും വരവു
തെക്കുംമുറി ദേശവും ചുനങ്ങാട്ടു ചേരിക്ക
ല്ലിനേലക്ക് അടുപ്പം ആകുകൊണ്ടും അ
ടക്കിയിരിക്കുന്നത്. കുളപ്പിള്ളി നായരെ
അതിൽവിന്നെ താമുതിരിപ്പാട്ടിന്നു
ചേരിക്കല്ലിനേലക്ക് പ്രളവായി കല്പിച്ചു
താക്കുന്നു. അവകാശങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ നെ
ടിയിരിപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്നങ്ങോ
ടുട്ടക്കും; സമയംപോലെ ഇങ്ങോട്ടും എ
ടക്കും.

50-ാമതു കഷ്ടകാലസത്തിൽ സി
സാരവരനും കുളനഞ്ചപ്പയ്യനും കരി
മുഴ വന്നിരിക്കുമ്പോൾ മേലെഴുതിയ
6000 ഉറപ്പികയും ശ്രീനിവാസനായക്കു
100 ഉറപ്പിക വേറെയും കൊടുത്തിരിക്ക
ുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് അമ്പളർ ഉണ്ടാക്കി

തീർത്ത് അതോടുകൂടെ 2050 ഉറപ്പിക
ക്കു നാട്ടിലെ ആധാരം എഴുതി. കാ
ണാതെ ഒട്ടക്കു കൈകാകിതം എഴുതിക്ക
കൊണ്ട് ആ പണം നാട്ടിൽനിന്നു പിരി
ച്ച് അടക്കു കഴികയില്ലെന്നു വെച്ച് നാം
രാമരാജാവിന്റെ രാജ്യത്ത് ആലങ്ങാട്ടു
ചെന്നു പാഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, നമ്മെ
കൊണ്ടെഴുതിച്ച കൈകാകിതത്തിലെ
പണം തന്നുകൊള്ളണമെന്ന് അരമന
യിൽനിന്നു നാട്ടുകാരെ തടുത്തു മുട്ടിക്ക
കൊണ്ട് 1.02-ൽ ഏതാനും പണം
നാട്ടുകാരെ പിരിച്ചുചെയ്തിന്റെ ശേഷം
52-ാമതിൽ അയിതാവസ്സുകുട്ടി മൂപ്പൻ
നെടുങ്ങാട്ടു കീഴ്വല അധികാരം ഏറ്റ
തോടുകൂടി കവിളപ്പാറയ്ക്കുംകൂടെ ഏറ്
ആളാക്കി പണം എടുത്തിരുന്നതിൽ അ
ന്ന് അരിയുരു തെക്കുംമുറിയും വരവുകോ
ട്ടു തെക്കുംമുറിയും കൂനത്തുരെ ചുക്കവും
വെങ്കിടമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊ
ണ്ടത്രെ വെങ്കിടമായി പോയത്. കടന്നു
വാഴ്ചയും അങ്ങോട്ടു തന്നെ എടുത്തു.
69-ാമതിൽ നാട്ടിൽ തമ്മസ്സിലും ആയി.

(തുടരും)

മഴവില്ല്

(കൃഷ്ണഗാഥാഭിതി.)

(1)

പാറാളിപ്പണ്ണന്റെ മൊരിൽ മരുവുന്ന
പാറാളിപ്പണ്ണിപ്പാലിലിമാലപോലെ
മുളകിൽ മാലതൻ മേലേവിളങ്ങുന്ന
മഴവില്ല് പൂവ് വെട്ടുവതാക!

(2)

തകനിക്കൊത്ത ചെങ്കുതിരേണുവോൻ -
തകരസഞ്ചയസങ്കരത്തിൽ
ഉല്ലോലകേളികളിക്കുംകടലിലെ -
കല്ലോലമാലതൻ സന്തതിയായ്

ആവർണ്ണകാന്തിയുലാവണ്യസമ്പത്തു-
മവണ്ണതനേപകന്നുകൂടി
മേന്മയിൽവന്നുപിറന്നുവളന്നോരു
നന്മഴവില്ലേനിവാഴ്ന്നീണാറം!

(3)

തക്കക്കുതിർമാലചാത്തിദിഗംഗനാ-
കൊക്കത്തടങ്ങുലകുരിച്ചു
ചെഞ്ചായംചേരുന്നോരൂക്കുവുമേന്മി-
ചെഞ്ചമേന്മയ്ക്കു നന്നെത്തീട്ടവോറം
മിന്നിനിന്നീട്ടന്നോരാകാശവീഥിക-
തന്നിലെപ്പശ്ചിമഭിത്തിമേലും;
സന്ധ്യയ്ക്കുടക്കുവോറമുണ്ണുകസൗന്ദര്യം
സന്ധ്യയ്ക്കുതക്കരംപൊന്തിച്ചുലും
കൊക്കത്തടമലതകൽത്തടവിയാ-
മകുമാരോടുപിരിഞ്ഞിട്ടവോറം
തന്നെടുവീപ്പാത്തതെന്നുപാൽക്കാർ-

(കൊണ്ട

വിണ്ണിലെപ്പൂർവ്വമാംഭിത്തിമേലും; - (യോ-
തന്നെഴുന്നള്ളത്തിൻചിഹ്നമായ്ച്ചാത്തി
രുന്നതതോരണമാലപോലെ
കാണുന്നവരുടെകണ്ണുകളിടവേ
കാണംമഴവില്ലേവാഴ്ന്നീണാറം!

(4)

നീർകൊണ്ടിരുണ്ടൊരുവാർകൊണ്ടൽ-

(ചാത്തുകൾ

നേർകണ്ടുപാതിപാന്നവിണ്ണിൽ
അണ്ടർകോൻതന്നുടെഗോപുരദോരത്തു
രണ്ടുവരിയായ്വളഞ്ഞുകൂടി
നന്നായ്നവരണജാലംപതിച്ചോരു
പൊന്മയമാകുംകുമാനംപോലെ
മണ്ണിനെവിണ്ണോടുചേർന്നുമാറ്റുമാം-
വണ്ണംമഴവില്ലുമിന്നുന്നേരം
കുട്ടിക്കുരികാരാംചാണമേൽത്തേച്ചോരു
ചട്ടാരതകനികഷംപോലെ
മിന്നൽപ്പിണരുകൾമിന്നിക്കൂടിപ്പതു-

മുന്നിദ്രമായിടിവെട്ടുന്നതും
കണ്ടുകുതുഹലംപൂണ്ടുവലാകുകൾ
തണ്ടലർബാണവരവശരായ്
തളുക്കളുരവമൊത്തുനിരക്കുവേ
തുളുപ്പിറന്നുനിറഞ്ഞുകൂടി
ചേണൊരാറാകാശദേശത്തുനീളത്തിൽ
തുണിപ്പാത്തോരണമാലതുകൂടി
കുണ്ണിന്റെരൂപണ്ണുമായ്നില്ക്കുന്നകാഴ്ചയെ
വിണ്ണിൽത്തെളിവോടുകാണുന്നുഞാൻ.

(5)

ഇങ്ങിനേഭംഗികപർന്നമഴവില്ലു
മങ്ങാതെനില്പതുകണ്ടിട്ടവോറം
തളുപ്പുരുക്കുകവിതന്റെവാസന
തുളുക്കുകൂടുന്നകൊതുക്കത്താൽ;
തുവെണ്ണിലർവ്വൊളിപ്പുഞ്ചിരിതുകുന്ന
കാർവേണിയാളുടെമേന്മിപ്പൽകി
വാഴുന്നകാമുകൻകാമിതന്നെകവനി-
ട്ടാഴ്ന്നിതന്നസാഗരത്തിൽ;
കാഴ്ചാത്മമായിട്ടുത്തമഹത്തിങ്കൽ-
ഞാതൃയാശ്വേരവിട്ടുപോയധീരൻ
പാലഞ്ചുപാണിയെക്കൈവിട്ടതിദൂരം
നാലഞ്ചുകൊല്ലമായ്പാഷംപോലെ
ഉറക്കൊണ്ടുപൊങ്ങുന്നോരുക്കണ്ണയം.

(പൂണ്ടു

നില്ക്കുന്നചിന്താനിമഗ്നനായി;
നിർഗ്രശക്തിയാൽദൂരത്തൊരേടത്തു
നിർദുഃഖനായ്പോയപാമ്പൻ
ഇണ്ടലാൽപിണ്ടുവീളുന്നമനസ്സൊത്തു
മണ്ടുന്നസങ്കേതശൂന്യനായി;
വക്കോലപാതകംകൊറുക്കിച്ചുപോകുന്ന
പകിലമാനസനായുടുപ്പൻ
താൻപോകുംകാഴ്ചംമാനാദയാർദ്രനായ്
തുണ്ണാലെനില്ക്കുന്നമാറ്റമേല്പു;
കള്ളപ്പണികൾകരുതിശ്ശമിക്കുന്ന
കള്ളനംനന്റെരുകരളുലിഞ്ഞു്

നല്ലമാർഗ്ഗത്തന്നെ നല്ലനമുക്കെന്ന
നല്ലോരുബുദ്ധിയുടിച്ചിടുന്നു;
കട്ടിക്കരിമ്പാറമട്ടിൽക്കരുത്തുള്ള
ദൃഷ്ടന്റെറൊത്തുമലിയുന്നേരം
പാറപോൽപ്പാറംകുറുപ്പുമാത്രംപൂണ്ടു
കാറലിയുന്നതിലെത്തു ചിത്രം?

(6)

സതപരജസ്കമോയുഷതമാംചേതസ്സിൽ
സതപഗുണത്തെവളർത്തിമേന്മേൽ
ബുദ്ധിയിൽനിത്യംലയിച്ചുകിടക്കുന്ന

ബുദ്ധാത്മതേജസ്സിൻമറയുകാട്ടി
ആ നന്ദവീയുഷപൂരംചൊരിയുവാ-
നാനന്ദരൂപനാംദേവദേവൻ
കാറുപിടിച്ചുകിടക്കുംപ്രകൃതിയിൽ
വീരോടുകാണിക്കുംപൊൻവിളക്കേ!
ഏഴുജന്മത്തിലുംചെത്തോരുപുണ്യത്തെ-
യേഴുനിറത്തിലൊതുക്കിനിന്തി
അഞ്ചിതകോമളരൂപമാജ്ഞാതന
ചഞ്ചലവിഞ്ചരികാചാരുമുത്തേ!
കാർമുകിൽമാലതൻമേലേവിളങ്ങുന്ന
വാർമഴവില്ലേനീവെൽപ്പുതാക!

കെ. വി. എം.

ശുശാന്തപ്രതിഭാപതി

കുഞ്ഞാകുമെന്നോൻ:— എനിക്കു വളരെ പണിത്തിരക്കുള്ള കാലമാണിത്. ഈ ക്വാട്ടർ അവസാനിക്കാറായി. കേസ്സുകൾ കുറെ നിലവിലാണ്. പിന്നെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വന്നിട്ട് അടിയന്തരമായി ഞാൻ നിവൃത്തിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം ഒന്നും ഇല്ല. അമ്മാമനെ അവസരംപോലെ കാണാമല്ലോ.

ആശാൻ:— നിങ്ങൾക്കു മുൻസിപ്പൽ ഗ്രാമം കിട്ടിയതിനുശേഷം നിങ്ങൾ വീട്ടിൽ പോകുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അമ്മയും പെണ്ണാരും എന്തൊക്കെ കഷ്ടങ്ങളാണ് അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് ഭരണപക്ഷണവും നിങ്ങൾ ചെയ്യാറില്ല. നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച പ്രാപ്തനാക്കിയ കാരണവർക്കു പണ്ടത്തെപ്പോലുള്ള ദേഹശുദ്ധിയും കടുംബഭരണത്തിനുള്ള കഴിവും ഇപ്പോഴുണ്ടോ? നിങ്ങളുടെ ഭാരം നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലെന്നാണ് ആക്ഷേപം.

കുരു:— ആരാണ് ആക്ഷേപിക്കാൻ? എന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ തന്നെ നിവൃത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ കഴങ്ങുന്നു. കാരണവനേയും മക്കളേയും അമ്മപെണ്ണന്മാരേയും ഒക്കെ തീർപ്പാക്കി പൂലത്താൻ ഒരുവൻ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുമോ? ആശാൻ ഇതൊക്കെ വിവരമുണ്ടായിരിക്കെ എന്താണ് ആക്ഷേപക്കാരുടെ ഭാഗം നിന്നു സംസാരിക്കുന്നത്?

ആശാൻ:— വിവരം കുറെ ഏരിപ്പോയ തുകൊണ്ടാണല്ലോ പായേണ്ടിവന്നത്. മുഷിയരുത്. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞവരെയൊക്കെ തീർപ്പാക്കി നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച് ഈ സ്ഥിതിക്കാക്കിയ കാരണവൻ ഒരു അസാധാരണമനുഷ്ഠനായിരിക്കണ്ടോ?

കുരു:— ആശാന്റെ ന്യായങ്ങളെല്ലാം എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം പണ്ടത്തെ കാലത്തെ ന്യായങ്ങളെ

ഞാൻ വേറെ ഒരാളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാനും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിങ്ങനെ ഒരു സഹായവും ചെയ്യേണ്ടതുമില്ല. ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊന്നുമല്ല വിചാരിച്ചതും ആശിച്ചതും. എന്നിങ്ങനെയും ചില തിട്ടക്കുള്ളൂണ്ട്. അമ്മെപ്പൊന്നാമെ 'ചെന്നു കാണേണ്ടതാണെന്ന്' ഉപദേശിപ്പാൻ മാത്രമേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഉപദേശം കാച്ചുകയായി. ക്ഷമിക്കണം! ഞാനിതാ പറയുന്നു.

എന്നും പറഞ്ഞു ആശാൻ പുറപ്പെട്ടുപോയി. കരുണാകരമേനവൻ മനസ്സിൽ ആകപ്പാടെ പല വികാരങ്ങളും കടന്നുകൂടി. ഒന്നിനും ശക്തനല്ലാതെ കൈ നേരം അന്ധനായിരുന്നുപോയി.

പെരുമ്പടപ്പു ദേശത്തുള്ള മേലേടത്തു തറവാട് ഒരു പഴയ തറവാടാണ്. തറവാട്ടിൽ സമ്പത്തധികമില്ലെങ്കിലും സന്താനവൽനല്ലു കറവുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കാരണവൻ ഗോവിന്ദമേനവൻ ചെറുപ്പം മുതൽക്കു ആ സ്ഥാനത്തെത്തിയ ആളാണ്. ചില്ലറ ഒരു ഗവണ്മെണ്ടുണ്ടാലിയും ചില ക്ലാസ്സുമാനവും ഒക്കെക്കൂടി കുടുംബത്തേയും ഭാര്യമാക്കുതേയും ബുദ്ധിമുട്ടിയാതെ സംരക്ഷിപ്പാനും, മരുമകൻ കരുണാകരമേനവനെ ലോക്കോളേജിനപ്പാൻ കടത്തിവിടുവാനും ഏങ്ങിനെയോ ഇദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ഇതിൽ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ തറവാട്ടിന്റെ ഭാവി ശ്രേയസ്സു മുഴുവനും കരുണാകരമേനവൻ കാരണമായെന്നു കരുതുന്ന മോഹിച്ചു, കരുണാകരമേനവനെ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കാരണവർ അറിയിച്ചിരുന്നതേയില്ല.

തറവാട്ടിലുള്ളവർക്കൊക്കെ ഈ 'വിദ്യാഭ്യാസം' കാരണം പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കരുണാകരമേനവൻ ഇപ്പോൾ ഒരു മുൻസീപ്പാണ്. കാരണവരേയും തറവാട്ടുകാരേയും അറിയിക്കാതെ താനൊരു സംബന്ധം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തറവാട്ടുകാരുത്തിൽ യാതൊരു അന്വേഷണവും ചെയ്യാറില്ലെന്നു മന്ത്രമല്ല, അല്ലാത്ത കാരണവരോടു ചില ഭൂഷ്യപ്രസ്താവങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്യാറില്ലെന്നില്ല. കാരണവർക്കു ദേഹത്തിനു നല്ല സുഖമില്ലാത്ത കാലമാണ്. തറവാട്ടു ചിലവും ഭാര്യച്ചിലവും ഒക്കെ കൂടി താങ്ങുവാൻ ശേഷിയില്ലാതെ കാരണവർ കഴങ്ങുന്നതു കണ്ടു ദയ തോന്നി, ആ തറവാട്ടിലെ പഴയ ഒരു വേഴുക്കാരനായ രാമപ്പണിക്കർ (ആശാൻ) മുൻസീപ്പ് 'ഏജമാനനെ' കാണാൻ വടക്കുഞ്ചേരി പോയതാണ്. അവിടെ വെച്ച് ആശാനും മുൻസീപ്പുമായുണ്ടായ സംഭാഷണമാണു മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ആശാൻ വടക്കുഞ്ചേരിയിൽനിന്നു മടങ്ങി അല്ലം ദിവസം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പെരുമ്പടപ്പിൽ എത്താ ഒരു സന്ധ്യയായിരുന്ന മുൻസീപ്പു കരുണാകരമേനവൻ, ഒരു വീട്ടിൽ പോയി അമ്മയെ കാണാതെ മടങ്ങുന്നതു വലിയ ആക്ഷേപമായി കരുതുമെന്ന വിചാരത്തോടെ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു രണ്ടുമണി സമയത്തു മേലേടത്തു തറവാട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. കരുണാകരമേനവൻ അവിടെ പോയിട്ടു കാലം രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തറവാട്ടിലുള്ളവരെക്കൊക്കെ സ്വാതന്ത്രികളാ

ണെന്നും അവരൊക്കെ തന്നെ വെറുക്കുന്നവരാണെന്നും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കരുണാകരമേനവനു വീട്ടുകാരെന്ന പാത്താൽ മുഖം കറുക്കുന്ന സ്വഭാവമാണു കറച്ചുകാലമായി കണ്ടുവരുന്നത്. മേനവന്റെ ഈ പ്രകൃതമാറ്റത്തിനു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാണെന്നു തറവാട്ടുകാർ മുക്കിലും മൂലയിലും ഇരുന്നു പറയും. ഈ സംസാരം എങ്ങിനെ ചെയ്കിലും മേനവനിത്താൽ ശുണ്ണി വരികും. ഈ വക സംഗതികളാൽ കരുണാകരമേനവന്റെ ഈ പരവിൽ അദ്ദേഹത്തെ ആദരിപ്പാൻ ആളുകൾക്കു കറുപ്പൊട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ആരുടെ മുഖത്തും ഒരു പ്രസന്നതയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു കാലത്തുകരുണാകരമേനവന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുള്ള പരവു ചന്ദ്രോദയംപോലെ വിചാരിച്ചിരുന്നവന്റെയൊക്കെ ഇപ്പോൾ എന്തൊരു പ്രകൃത മാറ്റമാണു വന്നിരിക്കുന്നത്! 'കുണാരു', 'കുട്ടൻ', 'കുണാരേട്ടൻ' എന്നൊക്കെ മുൻകാലങ്ങളിൽ വീട്ടുകാർ വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹൻ മനസ്സുകുടി അലിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ? പല്ലാത്ത ഒരു മാറ്റമാണു വന്നിട്ടുള്ളത്.

അമ്മയെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. പാറുക്കുട്ടിയമ്മയും മക്കളും മാത്രമാണ് മേലേടത്തു തറവാട്ടിലെ ആകെയുള്ള കുടുംബം. കരുണാകരമേനവൻ ഈ അമ്മയുടെ മൂത്ത മകനാണ്. ഈ അമ്മ വളരെ നല്ല സ്വഭാവക്കുറിയായതുകൊണ്ടു മകന്റെ മനസ്സിനു വേദനയുണ്ടാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. കരുണാകരമേനവന്റെ അച്ഛൻ വലിയ

ഒരു പണക്കാരനെന്നു മല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നേടത്തോളം കാലം പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നവെന്നു ള്ളാതെ കാണത്തക്ക മുതലായി അഞ്ചാറു സന്താനങ്ങളെ മാത്രമേ പാറുക്കുട്ടിയമ്മയ്ക്കു കൊടുത്തിരുന്നുള്ളൂ. സഹോദരനായ ഗോവിന്ദമേനവന്റെ സ്മരക്കുണ തന്നെയാണ് അവലംബമായിരുന്നത്.

“നിന്നോടു ഗ്രാമയാത്രയങ്ങൾ പറവാൻ ഞാൻ ആളല്ല. കൃതപ്ലുത കാട്ടുമ്പോൾ കോപവും വ്യസനവും ആക്കും ഉണ്ടാവും. അനന്തരംഗംപോലെത്തന്നെ മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ഒരു വികാരമാണല്ലോ കോപവും വ്യസനവും.”

എന്നാണു കരുണാകരമേനവനോടു കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞത്. നിർദ്വന്ദ്വരെയും ആർദ്രചിത്തന്മാരായ അമ്മയുടെ വ്യസനം കണ്ട് 'നാളെ പോയാൽ പോരെ' എന്ന ക്ഷണം നിരസിക്കുവാൻ കരുണാകരമേനവനു ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു കാരണവരെ കാണാതെ മടങ്ങിപ്പോകുന്നതും ഭംഗിയല്ലല്ലോ. അന്ന് അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആശാനും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. കാരണവരും അനന്തിരവനും തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം എന്തായിരുന്നുവെന്നും, അവർ തമ്മിൽ എന്തു പറഞ്ഞാണ് പിരിഞ്ഞതെന്നും ആശാനു മാത്രമേ വിവരമുള്ളൂ.

നേരം സന്ധ്യയായി. കാരണവൻ ഗോവിന്ദമേനവൻ പത്തായപ്പുരമാളികയിൽ നാമം ജപിപ്പാനിരിക്കുകയാണ്. പാവ്കൃതിയമ്മയും കുട്ടികളും കുക്കുങ്ങരെ പോയി മടങ്ങിവന്നിട്ടില്ല. അമ്മയെയും

മക്കളും അടുക്കളയിലാണ്. ആശാൻ പടിപ്പുരയിലിരുന്നു ചിലരുമായി സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. കരുണാകരമേനവൻ പത്തായപ്പുരമാളികയുടെ ചുവട്ടിൽ വരാത്തയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ വെട്ടെന്നു രണ്ടു വെടി പൊട്ടുന്ന ശബ്ദവും, പത്തായപ്പുരമാളികയിൽനിന്നു എന്തോ കലശലായ ചില ശബ്ദവും കേട്ടു. എന്താണെന്നറിവാൻ കാരോരുത്തർ കാരോ വഴിയായി കാടിയിരുന്നിരുന്നു. ആശാൻ മുകളിൽ കയറിച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ഭദ്രദീപത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഒരു പുല്ലുപായ വിരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ കാരണവൻ ഗോവിന്ദമേനോൻ ദേഹമാസകലം രക്തംപുരണ്ടു കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കയ്യിൽ ഒരു ആറുക്കുഴൽ കയ്ത്തോക്കുണ്ട്. മറ്റൊക്കെക്കൊണ്ട് ചരിഞ്ഞുവീണുകിടക്കുന്ന ഒരു ടീപ്പോയിയുടെ ഒരു കാൽ പിടിച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ ചെറിയ വട്ടമേശമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില പുഷ്പപാത്രങ്ങളും കുപ്പികളുമെല്ലാം താഴെ ഉരുണ്ടുപിരിയട്ടെ വീണു പൊട്ടി. മരിച്ചിരിക്കുന്നവൻ അങ്ങുമിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. ആശാന്റെ അടുത്തെ നോട്ടത്തിൽ ആ മുറിയിൽ ഒരിടത്തു കരുണാകരമേനവൻ ചിത്രത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരാളെപ്പോലെ വിശേഷിച്ചായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടുതുടങ്ങി. ആശാൻ ഇതൊക്കെ കണ്ടുകൊണ്ട് ആശ്ചര്യത്തോടെ അധികനേരം നില്ക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അമ്മായി ജാനകിയമ്മയും മറ്റു ചിലരും പരിഭ്രമിച്ചോടിവന്നു നില്ക്കുകയും മുറവിളിയുമായി വീട്ടിലുള്ള

വർ മുഴുവനും പത്തായപ്പുരമാളികയിൽ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഈ ലക്ഷ്യമെല്ലാം കേട്ടു അയൽവക്കത്തുനിന്ന് ആളുകൾ കാടിയിരുന്നിരുന്നു. ഇതിലിടയ്ക്കു ആശാന്റെയും കരുണാകരമേനവന്റെയും ദൃഷ്ടികൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടി. ആശാൻ കരുണാകരമേനവന്റെ കയ്യിലിട്ടു താഴത്തേക്കു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി സ്ത്രീകളേയും മറ്റും അകത്തുനിന്നു സാന്ത്വനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു പുറത്താക്കി വാതിൽ പൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയിരിക്കുന്ന കരുണാകരമേനവനെ താഴത്തെ ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടാക്കി. 'എതുവിധമായാലും നിങ്ങൾക്ക് ഒരു കൊലപാതകന്റെ സ്ഥാനമാണ് ഇപ്പോഴുള്ളത്' എന്നു തന്നത്തന്നറിയാതെ ആശാൻ പറയും ആയത് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ചിലർ കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിന്നു പറയുന്നു? ആ കാലരാത്രി കഴിഞ്ഞു നേരം പ്രഭാതമായപ്പോഴേക്കും, മുൻസിപ്പുകരുണാകരമേനവൻ വീട്ടിൽ വന്നു കാരണവരുമായി പാഞ്ഞിടത്തെ ഭട്ടവിൽ കാരണവരെ വെടിവെച്ചു കൊന്നുവെന്നുള്ള വാർത്തയും കണ്ണാകണ്ണികയായി മേലേക്കു തരവാട്ടിലെ വാലിയങ്കാരുടെ മുഖത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട വെരുമ്പട്ടുരാജ്യം മുഴുവൻ പരന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറും മജിസ്ട്രേറ്റും നേരംപുലർത്തോടുകൂടി സ്ഥലത്തെത്തി.

ഗോവിന്ദമേനവന്റെ അതിർപ്പും സ്വീകരിച്ചും മറ്റുവിധത്തിലും അദ്ദേഹവുമായി പരിചയപ്പെടാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രമാണികളും വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഇതു കാരണം ഈ സംഭവം

വം സാമാന്യത്തിലധികം ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു ഡോക്ടർക്കുണ്ടെ ആവശ്യമാണെന്നും മുതലുൾപ്പെടെ ദൂരദിക്കിലുള്ള ആസ്ത്രേലിയയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നും മറ്റും മജിസ്ട്രേട്ടു അഭിപ്രായപ്പെടുകയാൽ അതിനായി കത്തും കൊടുത്തു ആളെ അയച്ചു. ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി ഒരന്വേഷണം നടത്തി റപ്പോർട്ടു കേൾക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ചിലരെ യൊക്കെ വിസ്തരിക്കണമെന്നു മജിസ്ട്രേട്ടു അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്രകാരം മരിച്ചാളെ ഒടുവിൽ ജീവനോടെ കണ്ടുവെന്നു പറഞ്ഞ അമ്മായി ജാനകിയമ്മയെയാണ് ഒന്നാമതു വിസ്തരിച്ചത്.

ദിനസരിപ്രകാരം സസ്യജന്തു ഭത്താവിന്നു ജപിപ്പാൻ നിലവിലുള്ള മുകളിൽ കത്തിച്ചുവെച്ചു പുള്ളിയായും ഭൂസൂര്യം കൊണ്ടുകൊടുത്തു ഭത്താവു ജപിപ്പാനിരുന്നതിന്നു ശേഷമാണു താൻ താഴെ വന്നതെന്നും, കരുണാകരമേനവൻ മാത്രം താഴെ വന്നതായിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ജാനകിയമ്മ പറഞ്ഞു. മുകളിൽനിന്നു വലുതായ ചില ശബ്ദം കേട്ടു താൻ ഭാടി ചെന്നപ്പോഴു് ആശാൻ തുടങ്ങിയ പലരും അവിടെ എത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു. ഈ സംഭവം ആത്മഹത്യയൊ അതല്ലാ കൊലയൊ എന്നു പാലാൻ തന്നാൽ സാധിക്കയില്ലെന്നും, ഉച്ചതിരിഞ്ഞു കരുണാകരമേനവനുമായുണ്ടായ സംഭാഷണാനന്തരം ഭത്താവിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വന്നതായി തനിക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടെന്നും ജാനകിയമ്മ സമ്മതിച്ചു.

വിന്നെ വിസ്തരിച്ചതു കരുണാകരമേനവനെയായിരുന്നു. താൻ കാരണവർ മരിച്ച ദിവസം ഉച്ചക്കാണ് അവിടെ വന്നതെന്നും, ഉച്ചതിരിഞ്ഞു കാരണവരുമായുണ്ടായ സംഭാഷണസമയം ആശാനും അടുത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, സസ്യജന്തു താൻ പത്തായപ്പുരയുടെ താഴത്തെ വരാത്തയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു ശരിയാണെന്നും, മുകളിൽനിന്നു അസംഗതമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു താൻ മുകളിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടതു കാരണവർ രക്തത്തിൽ പുരണ്ടുകിടക്കുന്നതായിരുന്നുവെന്നും, വിന്നെയുണ്ടായ സംഗതിയൊന്നും തനിക്കു കാണയില്ലെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി.

ആശാനെയാണ് വിന്നെ വിസ്തരിച്ചത്. പത്തായപ്പുരമാളുകിയിൽനിന്നു അസാധാരണമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ താൻ മുകളിലേക്കു ബലപ്പെട്ടു ചെന്നുവെന്നും താനാണ് കരുണാകരമേനവനെ അകത്തുനിന്നു പിടിച്ചു താഴത്തു കൊണ്ടുവന്നതെന്നും പറഞ്ഞു. കാരണവരും അനന്തിരവനുമായി ഉച്ചതിരിഞ്ഞുണ്ടായ സംഭാഷണം എന്തായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ആശാൻ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:--

‘കാരണവരുടെ സ്വയംജ്ഞിതമായ മുതൽ മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗ്യമുള്ളൂടെ. മക്ഷക്കായി കൊടുക്കത്താൽ അവർ കുഴങ്ങിപ്പോകുമെന്നും, കരുണാകരമേനവനെ പഠിപ്പിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും വകീ

ലായി വന്നതിനുശേഷം കേസ്സുകിട്ടാതെ ഉഴലുന്ന കാലത്തെ ചെലവിനുമായി പതിനായിരം ഉറപ്പികയോളം കാരണവർ ചിലവിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ആ പണത്തിന്റെ മർദ്ദാഭവലിശ അമ്മക്കു മാസവിതം തന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു കൊടുത്താൽ മതിയാകുന്നതാണെന്നും കാരണവർ പറഞ്ഞു. അവരവരുടെ ഒരു തോന്നലിനു വശപ്പെടുന്നവർക്കു അന്യന്മാരുടെ തോന്നലിനെ ക്രമപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മോഹം എന്തിനാണെന്നു പറഞ്ഞു അപ്പം ദേവസ്വത്തോടെ കാരണവർ അവിടെനിന്നു എഴുന്നീറ്റുപോകയാണ് ചെയ്തത്.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം കാരണവരെ ആശാൻ കണ്ടു സംസാരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നായിരുന്നു പിന്നത്തെ ചോദ്യം. അഞ്ചുമണിസമയത്ത് അടിയന്തരമായി ആൾ വന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കാരണവർ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു മരണശാസനത്തിൽ സാക്ഷിയായി ഒപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു. കാരണവരുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കയ്ത്തോക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം തോക്കാണെന്നും ആശാൻ മൊഴികൊടുത്തു.

ഇതിനുശേഷം അപ്പോത്തിക്കിരി മിഡ്ഡർ ജോണിനെ വിസ്തരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മരിച്ചാലൂടെ ദേഹത്തിലുള്ള മുറികൾ നോക്കിയാൽ കോലയെക്കാൾ ആത്മമരത്വയാണെന്നു സംശയിപ്പാനാണ് അധികം വഴികാണുന്നതെന്നാണ്. കീപ്പോയി മറിഞ്ഞുവീണതു പ്രാണവേദനയോടെ അതിന്റെ കീഴിൽ കടന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ദേഹത്തിൽനിന്നു വേറൊ

രാതൊരു ലക്ഷ്യവും കിട്ടിയില്ലെന്നും പറഞ്ഞു.

ഇതോടുകൂടി സാക്ഷിവിചാരണ അവസാനിപ്പിച്ചു. ഇതിനുശേഷം കാരണവരുടെ എഴുത്തുമേശ പരിശോധിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ കാരണവരുടെ സ്വഫസ്താക്ഷരത്തിലുള്ള താഴെ ചേർത്തപ്രകാരമുള്ള ഒരെഴുത്താണ് കണ്ടത്:

ശ്രീ.

മരുമക്കുശായത്തുവാടകർക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായ അനന്തിരവന്മാരുടെ ആവർദ്ധനവാണ്. ഹൃദയസംസ്കാരം സിദ്ധിപ്പാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ചോടുകീഴോക്കാതെയുള്ള ചില പുതിയ ആദർശങ്ങളോടുകൂടി സമുദായോപദ്രവികളായ അനവധി ചെറുപ്പക്കാരെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വിദേശരാജ്യങ്ങളെയും, വിദേശസമ്പ്രദായങ്ങളെയും മാത്രം മനസ്സിലാക്കി സർവ്വജ്ഞന്മാരാണെന്നു നടിക്കുന്ന ഇത്തരം ചെറുപ്പക്കാരെ അല്ലെങ്കിലുമായി വിദേശരാജ്യസ്തേഹം സ്വരാജ്യസ്തേഹമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവർ നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഭേദിച്ചു കലവുത്തി മറക്കുന്നു. കുടുംബഭരണത്തിൽ ഇവരെക്കൊണ്ടു യാതൊരു സഹായവുമില്ല. അർഹതയുള്ളവർക്കു ശിപ്പാൻ ത്രാണിയില്ലാത്ത ഇവർ കുടുംബത്തിൽ ഉപദ്രവികളായിത്തീരുന്നു. താവട്ടുസമ്പ്രദായത്തെ അവർ നിന്ദിക്കുന്നു. കാരണവരെ അവർ വെറുക്കുന്നു. അമ്മ പെണ്ണന്മാരെ അവർ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. സ്വാർത്ഥം എന്ന ഒരു കാഴ്ചയ്ക്കു അവർക്കു

നിശ്ചയമുള്ള അപരവക്തവുമായി രക്തബന്ധമുള്ളവർക്കുവേണ്ടി അല്ല ചില അസൗകര്യങ്ങൾ സമീപ്തൻ കഴിയാത്ത ഇവരാണ് സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ എന്തും ചെയ്യാനൊരുക്കമാണെന്നു ധ്യാനപര്യായം. ഇവർ എല്ലാവരും സമന്വൃതരാണ് എന്നാണ് നമുക്കു തീർന്നത്. എല്ലാവരും മഞ്ചലിൽ കയറണം. മഞ്ചൽ എടുപ്പാൻ കഴിയില്ല. അനന്തരം എന്നത് ഇവർക്കില്ല. പരിശുദ്ധമായ മനോവികാരങ്ങൾ ഇവരെ സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇത്തരക്കാരായ അനന്തരവന്മാർ നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സൂക്ഷ്മകൃതികളിൽനിന്നു കൊല്ലത്തോളം അധികമധികമായി പുറത്തു ചാടിയിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള ശുദ്ധവൃദ്ധനായ സ്വാഭാവികരും മാത്രമായി നില്ക്കുന്നത് എന്റെ അനന്തരവൻ കരുണാകരനാണ്. അവനെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കുവാൻ ഞാൻ ജ്വരപണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനവധി ഭ്രമവും നശിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവൻ എനിക്ക് ഇവന്റെ അമ്മവെള്ളാക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ഒരു സഹായിയായി വരുമെന്നുണ്ടായ എന്റെ മോഹം അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഇച്ഛാഭംഗം സമീപ്തൻ എനിക്ക് ശക്തിയുണ്ട്. പക്ഷെ എന്റെ ആലോചനക്കുറവുകൊണ്ടു വന്ന ദോഷം പലരും അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. കരുണാകരനെ പഠിപ്പിക്കുക കാരണം എന്റെ സ്വയംജ്ഞിതം അധികമൊന്നും ബാക്കിയില്ല. ഉള്ളത് എന്റെ ഭാഗ്യമകൾക്കു കൊടുപ്പാൻ ഞാൻ എപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സഹോദരിയും കുട്ടികൾക്കും പട്ടിണികിടപ്പാതെ കഴിപ്പാൻ ഉള്ള മുതലും ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു വലിയ ആവശ്യങ്ങളൊന്നും നിവൃത്തിയാക്കിയില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ ചില വൈഷമ്യങ്ങളൊക്കെ വരുവാനുണ്ട്. ഇതുകാരണം എന്റെ ജീവനെ ഞാൻതന്നെ ഇന്നു നശിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും ഇതിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല.

ചൊല്ലിയിട്ടും അനുസരണവും ഇല്ലാത്ത അനന്തരവന്മാരുടെ ബാല്യതയെപ്പറ്റി നായർഗുലേഷനിൽ ഒന്നു പറയാതിരുന്നത് ഈ ശുദ്ധവൃദ്ധനായ അനന്തരവന്മാരുടെ മാതൃകാജീവികൾ ഉണ്ടാക്കിയ ഗുലേഷനായതുകൊണ്ടാണ്. ആ ഗുലേഷൻ ശരിപ്പെടുന്നതുവരെ അനന്തരവന്മാരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിന്നു ചെലവിടുന്ന ചെലവ് കടംബത്തിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്കു പട്ടിണിയില്ലാതാക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്ന് എല്ലാ കാരണവന്മാരോടും ഉപദേശിക്കുവാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല.

10-10-1095 എം. ഗോവിന്ദമനോൻ.

ഈ കത്ത് അടക്കം ചെയ്ത ലക്കോട്ടിന്മേൽ 'കാണേണ്ടവർക്കു കാണാൻ' എന്ന് ഒരു മേൽവിലാസവും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ലോകരെ ഭയപ്പെട്ട ശ്വസനം മൊക്കെ കഴിയുന്നതുവരെ മുൻസീപ്പുതാമസിച്ചു, വൈകുന്നേരം ആരോടും ഒന്നു പറയാതെ വടക്കുഭാഗത്തു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പരിഭ്രമിച്ചുഴലുന്നവരെല്ലാം ആശാനെ ശരണം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

കേരം.

ആദ്യകാല വായനശാല.

ലണ്ടനിലെ രഹസ്യങ്ങൾ.

(ഫ്രാങ്ക് വാട്ടർ; പരിഭാഷകൻ വാട്ടർ; ഗോപാലമേനോൻവർകൾ; അക്ഷരരത്നപ്രകാശിക അച്ചുകൂടം, കുന്നംകുളം; വില മൂന്നു ഉപ്സി.)

മുണവാന്മാരും ദോഷവാന്മാരും പല ആളുകളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമായ ചേർച്ചകളേയും തൽഫലങ്ങളേയും അനുഭവപ്പെടുത്തി കാപ്രിനിബന്ധന ചെയ്ത്, മൂന്നത്തിൽ പ്രവൃത്തിയും ദോഷത്തിൽനിന്നു നിവൃത്തിയും മനുഷ്യർ ഉളവാക്കുകയാണ് ഒരു കവിയുടെ ധർമ്മമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ 'റൈനോൾഡ്' എന്ന ആഖ്യാനകാകാരൻ ഒരുത്തമകവിയും 'മിസ്സീസ് ആഫ് ലണ്ടൻ' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതി ഒരുതൃപ്തകാവ്യവും ആണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ആ വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ഒരു തർജ്ജമയാണ് ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകം.

1831-ൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടന്നതായിക്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കഥയിലെ കഥാബന്ധത്തിന്റെ വൈചിത്ര്യത്തെയോ പാത്രകല്പനയുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയോ പാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വത്തെയോ മറ്റോ പറ്റി പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് ഇപ്പോൾ കുറെ സാധ്യമായിരിക്കും. കാരണം ഈ കഥയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നതുതന്നെ. എന്നാൽ,

ഈ കഥയുടെ നിർമ്മാണകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകർത്താവുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യം ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഒന്നാണെന്നു തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്. സുപ്രസിദ്ധമായ സാക്ഷാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ നടക്കുന്ന പല രഹസ്യങ്ങളുടേയും സ്വഭാവം പരസ്യമാക്കുകയാണ് ഈ 'രഹസ്യങ്ങളുടെ രഹസ്യം' എന്ന് ഇതിലെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കഥാഗതിയിൽനിന്നും വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിലേക്കു ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്നെ സാക്ഷിയാണ്. നോക്കുക:—

'കഥാപുസ്തകങ്ങളിൽ വ്യക്തികളാണെന്നല്ലാതെ നിത്യപരിചയത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണെന്നു ലോകപരിചയമുള്ളവർക്കു പോലും തോന്നുന്ന ചില യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളെ വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നാകുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം.' 'അമിതമായ സമ്പത്തിന്റെ സമീപം തന്നെ കുറിയായ ദാരിദ്ര്യവും, അപൂർണ്ണമായ ആഡംബരത്തോടൊപ്പം തന്നെ പരിതാപകരമായ മൗനവും, അത്യാനന്ദകരമായ സന്തോഷം തിന്നിടുത്തു തന്നെ ഭയനകരമായി പണയിക്കുന്നതിനടുത്തു തന്നെ ഭയനകരമായി അഭിപ്രായപ്രകാരം അവിടെ സ്പഷ്ടമായ അഭിപ്രായം 'മേലോട്ടു'ത്തോളം ഉത്തമമായ ഒരു ഗോപ്യരഹസ്യംകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും മറ്റും ഒന്നാകുന്നു. എന്നാൽ മറ്റൊരു കാര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നിന്റെ മാതാ'

ചുറ്റുമിരുന്നത്രെ പട്ടണിക്കാരായ അനേകം കുട്ടികൾ ഭക്ഷണത്തിനായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഈ വലിയ പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ഗുണവും ദോഷവും ധനം ദാരിദ്ര്യം എന്നീ വാക്കുകളെ ആശ്രയിച്ചു അറിയിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുള്ളവന്നു സകലസൽഗുണങ്ങളും ഉണ്ടെന്നാണു വെച്ചിട്ടുള്ളത്; അതില്ലാത്തതിനാൽ ദുർഗ്ഗണമല്ലാതെ യാതൊന്നും കാണപ്പെടുകയുമില്ല. 'അത്രയേ പ്രവൃത്തികൾ ഈ പട്ടണത്തിൽ പക്ഷേത്തും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അനാഥശാല, ജെയിൽ, തെമ്മാടികളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ദുഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ രാജധാനി, പ്രഭുമാന്ദ്യങ്ങൾ, പാർലിമെണ്ടുപേ, പുരോഹിതന്മാരിൽമുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കുറ്റങ്ങളുടെ ഗുരുതരവുമായ കാരണങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചാണു നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത്. പണക്കാരും സാമൂഹികമായി എത്ര ഗൗരവമുള്ള കാര്യം ചെയ്താലും ചോദ്യമില്ല. സാധുക്കൾ ധനവാന്മാർ കാട്ടിയതുപോലെ കാട്ടിയാൽ കാലുകൾക്കു ശുദ്ധലഭ്യം തട്ടുമുദരിയിൽ ബന്ധനമുമായിരിക്കും അനുഭവം.'

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ സ്ഥിതികളെയും അവിടുത്തെ സമുദായത്തേയും പറ്റി ചില കവികൾ വളരെ കേമമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് എ. എ. ടർല്ലമോയ് ചില ഉത്കൃഷ്ടമാത്രമായ 'മേൽദ്രവ്യപരിപ്ലവംകൊണ്ടു' ആലോചനാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പലതരം അദ്ദേഹം ലണ്ടനെ ഇങ്ങിനെക്കുന്നു. കരുണയെ കിണറിലെ വെരണം എന്റെ ഉല്പജലമാണെന്നു രോമൊന്നും ബാ. ഭൂതകണ്ണാടിയിൽക്കൂടി ഭാര്യമാക്കുവാൻ കൊടുത്തിൽ ഭയവും പ്പാട്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സഭാപരിപാടിയിൽ കൾക്കും പട്ടണികിടപ്പും അതിൽ ഉള്ള മുതലും ഞാൻ കൊടുത്തു.

കാണാം. അതുപോലെതന്നെയൊക്കുന്ന ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും. ആ ഭൂതകണ്ണാടിതന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകം എന്നാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ലണ്ടൻപട്ടണത്തിന്റെ മനോഹരതയെ മാത്രം ദൂരദർശിനിക്കുഴൽ വെച്ചു നോക്കി പ്രശംസിക്കുന്ന ചില ആംഗ്ലേയസാഹിത്യവേദികൾ ഈ ഭൂതകണ്ണാടിയെ നിന്ദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ഇതിന്റെ തത്ത്വമെന്തെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വളരെ നല്ല അഭിപ്രായമാണുള്ളത്. മൂലത്തിന്റെ തത്ത്വരൂപം കൂടാതെ സാധാരണ വായനക്കാർക്കു കൂടി ധാരാളം മനസ്സിലാവുന്നതും സരളവും ശുദ്ധവുമായ ഭാഷയിൽ ഇതു തത്ത്വമെന്തെന്നു പരിഭാഷകൻ ചെയ്ത ശ്രമത്തെ മലയാളികൾ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. ഇദ്ദേഹം വളരെയധികം ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിട്ടുള്ള ആളല്ല; എന്നാൽ വളരെയധികം എഴുതേണ്ട ഒരുവനാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

1831 ജൂലായി 10-ാം നമ്പർ തമ്മിൽ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ പ്രിയസഹോദരന്മാരായ ഉജിൻ റിച്ചാർഡ് എന്ന രണ്ടു യുവാക്കളിൽ റിച്ചാർഡ് പോയതായ ഹീനമാറ്റത്തിൽ അയാൾക്കനുഭവമായ കാഴ്ചകളാണ് ഇപ്പോഴുള്ളതായി ഉള്ളത്. ഉജിൻ ആകട്ടെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വഴിയിൽ കൂടെയാണു തിരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അയാൾ അന്നു പാരിഞ്ഞതരിൽപ്പിന്നെ അയാളെ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. നിശ്ചയപ്രകാരം ഒരു വ്യാഴവട്ടം കഴിഞ്ഞു 1848 ജൂലായി 10-ാം നമ്പർ അയാൾ ആ സങ്കേതസ്ഥാനത്തു വരുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയായിരിക്കുമെന്ന്, റിച്ചാർഡ് നെപ്പോലെ വായനക്കാരും കാണുകൊണ്ടാണിപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്.

മംഗളോദയം

ഹാൻഡ്

പുസ്തകം ഹാൻഡ്

മ ക ര ഓ

ലക്കം ഹാൻഡ്

മംഗളം.

മുലക്കുന്നിൽത്തിങ്ങുമഴിതമണിഹാരമൃതിസദാ
മുളിയുമാരോമൽപ്പുതുമതിമകുപ്പുഞ്ചിവിയൊടും
കളിക്കാവാർകൊണ്ടൽപ്രയൊടമനംഗാരിമടിയിൽ-
ക്കളിക്കുന്നക്കുന്നിൻസുകൃതലതയക്കൈതൊഴുകവൻ.

ഒരു പഴയമഹി.

അലങ്കാരനിരൂപണം.

കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ രസമാണ്. രസജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്ക് സരസകൃതികളെ നിമിഷ്ണുവാൻ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. രസം പരാജകമായ ഒരു വസ്തുവാകുന്നു അലങ്കാരം. അല്പോരും രസജ്ഞാനം പോലെതന്നെ അലങ്കാരജ്ഞാനം കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന് അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇത്ര അത്യാവശ്യമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്താലും അത് അസ്ഥാനത്തിലായിത്തീരുന്നതല്ല.

ഓംകാവ്യനിർമ്മാണത്തിന് അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇത്ര അത്യാവശ്യമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്താലും അത് അസ്ഥാനത്തിലായിത്തീരുന്നതല്ല.

അലങ്കാരമെന്നാലെന്ന് എന്നാണ് ഇവിടെ അദ്ദേഹം ഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ലക്ഷണത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പലേ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുമുണ്ട്. “രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതും രസത്തിലില്ലാത്തതുമായ ഒരു ധർമ്മമാണ് അലങ്കാരം” എന്നൊരു മതം. “രസത്തിന്നുപകരിക്കുന്നതും രസമുള്ളതെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നി

മായിത്തീരുന്നു. ഇത്ര അത്യാവശ്യമായ അലങ്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ ചർച്ചിതചർച്ചണം ചെയ്താലും അത് അസ്ഥാനത്തിലായിത്തീരുന്നതല്ല.

യുമമില്ലാത്തതുമായ ധർമ്മാണ് അലങ്കാരം" എന്നു മറ്റൊരുമതം.

ശബ്ദാത്മങ്ങളിൽവെച്ചൊന്നിൽ
പാശ്ചാത്യമായിട്ടിരുന്നിട്ടും
ചമൽക്കാരംചമയ്ക്കുന്ന
മട്ടലങ്കാരമായത്.

എന്നു കാരികയും, "ശബ്ദാത്മങ്ങൾ രണ്ടാലൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും, വ്യംഗ്യഭിന്നവും, ചമൽക്കാരംകാകവുമായ വസ്തു അലങ്കാരം എന്ന് അലങ്കാരസാമാന്യലക്ഷണം. എന്നിങ്ങിനെ വൃത്തിയും ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ പദപ്രയോജനവും മറ്റും അവിടത്തന്നെ നോക്കി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം തന്നെയാണ്. മിക്ക ആലങ്കാരികന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ അലങ്കാരലക്ഷണം ഇന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഇവി അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം.

സ്ഥിതമായാസത്തിന്റെ-
യംഗങ്ങൾക്കുപകാരിയാൽ
ചേരുംധർമ്മലങ്കാരം

ഹാരാദ്രാത്മാവിനെന്ന്പോൽ
എന്നാണ് അലങ്കാരസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ നിവൃത്തിപ്പെടുത്തുന്നത്. രസങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളായ ശബ്ദാത്മങ്ങൾ വഴിയായി, ഏതേതു ധർമ്മങ്ങൾ രസങ്ങളെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുമ്പോ ആ ധർമ്മങ്ങൾ തന്നെ അലങ്കാരങ്ങൾ. അനുപ്രാസാദികൾ ശബ്ദംവഴിയായും ഉപമാദികൾ അർത്ഥംവഴിയായും രസങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കും; കാവ്യപ്രാപ്തങ്ങളായ വിഭാവാദികൾക്കു പുഷ്പി

യുള്ളപ്പോൾ അലങ്കാരംകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ അതാതു രസങ്ങൾക്ക് ഒരു മിടുക്കു കൂടുമെന്നു താല്പര്യം. കാമിത്വാദികൾക്കു സ്വരൂപമായ സൗന്ദര്യമുണ്ടെങ്കിലേ അലങ്കാരങ്ങൾ അഴകായിരിയ്ക്കൂ. വിരൂപമാരാണെങ്കിൽ അവരുടെ ആഭരണങ്ങൾ കഴുപ്പുകിട്ടിന്നു മാത്രമേ പച്ചപ്പാപ്പങ്ങളാകൂള്ളൂ. അതുപോലെ ഒരു രസവുമില്ലാത്തതിടത്ത് ഉക്തിവൈചിത്ര്യം മാത്രമേ അലങ്കാരങ്ങൾക്കുള്ളൂ.

രസങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും അലങ്കാരങ്ങൾ അനുഗുണങ്ങളല്ലെങ്കിൽ അതുകൾ രസപോഷകങ്ങളാകുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച്, അവ സാവകാശങ്ങളായിത്തന്നെ തീരും. ബാലികമാർ യുവതികളുടേയും സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടേയും അലങ്കാരങ്ങളെ ധരിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം ഉപദ്രവമാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം തന്നെ, കണ്ഡലം കയ്യിനേലും കക്കണം കണ്ണിങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചാൽ പരന്മാരുടെ വരിഹാസത്തിന്നു പാത്രമായിത്തീരും. അലങ്കാരങ്ങൾ സ്പർശ രസപോഷകങ്ങളായിരിയ്ക്കയില്ല. രസമില്ലാത്തതടത്തും അലങ്കാരമുണ്ടായി എന്നുപരാം. രസമുള്ളിടത്ത് അതിന്നനുഗുണമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അലങ്കാരം രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കും. ഇവിടെ രണ്ടു സംഗതികൾ ധരിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്:—

"ശൈശ്വോദികൾ സമവേതങ്ങളും ഹാരാദികൾ സംയുക്തങ്ങളുമാകയാൽ ലൗകികാലങ്കാരങ്ങൾക്ക് ഒരു പക്ഷേഭേദമുണ്ടായേക്കാം. കാവ്യങ്ങളുടെ ഇണാലങ്കാരങ്ങൾ അങ്ങിനെതല്ല; അതുകൾ അലൗകികങ്ങളാണ്. അവ ഒരു കാ

ലത്തും ശബ്ദങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല. രണ്ടും സമവേഗത്തോടെ തന്നെ. സമവേഗത്തോടെ എന്നതിന്നു സമനിയതയോടെ എന്നു അർത്ഥമുള്ളു. അപ്പോൾ ഗുണാലങ്കാരങ്ങൾക്കു ഭേദമില്ലെന്നു സിദ്ധമായി. ”എന്നൊരു മതമുണ്ട്. ഇത് അസാധുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരിക സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതാണ് ഒന്നാമത്തെ സംഗതി.

“ഗുണങ്ങളാണു കാവ്യശോഭയ്ക്കു കാരണം. അലങ്കാരങ്ങൾ ആ ശോഭയെ പൂർണ്ണപ്പെടുത്തുവാനേ മതിയാകയുള്ളൂ” എന്നും മതാന്തരമുണ്ട്. അതും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് ഈ കാരിക സ്ഥാപിക്കുന്നു. എങ്ങിനെ?

ഈശ്വരീരംതന്നെഭേദ!

സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കാരണം

നിന്ദാതാമ്രാധരസം

സുധയേക്കാൾ മനോഹരം.

ഇവിടെ വിശേഷോക്തി, പ്രതിരോധം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടലങ്കാരങ്ങളുണ്ട്. മാധുര്യാഭിമുഖ്യത്തോടെ സ്പഷ്ടമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പൂർണ്ണ വിശേഷോക്തിയും ഉത്തരാർദ്ധം പ്രതിരോധവുമാകുന്നു.

വിശേഷോക്തി, ജനിതാർത്ഥം

കാർമ്മ്യം ഹേതുവിരിക്കുമ്പോൾ

എന്നാണ് ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും “ഏകഗുണമാനികല്പനയാ ശേഷഗുണദർശനകല്പനാ വിശേഷോക്തിഃ” എന്നും പ്രമാണം കാണുന്നുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്കു കാരണമായ ദിവ്യത്വം ഈ ശരീരത്തിനില്ല എന്നിങ്ങനെ ഏകഗുണമാനിയെ സൂചിപ്പിക്കുകയും സുഖാദിശേഷഗുണങ്ങൾക്കു ദാർ

ശ്വം വരുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുകൊണ്ട് ഇതു വിശേഷോക്തി തന്നെ. ഇതുപോലെ പ്രതിരോധകാരവും ഇപ്പട്ടിത്തിലുണ്ട്.

വിശേഷോപ്രതിരോധവും

പർണ്ണാവർണ്ണങ്ങൾതങ്ങളിൽ

എന്നു ഭാഷാഭൂഷണം വിധിക്കുന്നുള്ളു. പക്ഷേ “ഉപമേയസ്വഗുണാതിരോക്തവം പ്രതിരോധഃ” എന്നു വേറേയും പ്രമാണമുണ്ട്. ഇവിടെ ഉപമേയമായ അധരസത്തിന് ഉപമാനമായ സുധയേക്കാൾ ഗുണാതിരോധം കല്പിച്ചിരിക്കുകൊണ്ട് ഇതു പ്രതിരോധകാരം തന്നെ. ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു വാക്യങ്ങൾക്കും അലങ്കാരത്വമുണ്ടെന്നുവരുമ്പോൾ, ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശോഭയെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന ധർമ്മലോ അലങ്കാരം എന്നും മറ്റും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ പരമാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതാണ് കാരിക സൂചിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ സംഗതി.

ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും രസപോഷകങ്ങളായിട്ടും ഉക്തിവൈചിത്ര്യമാത്രങ്ങളായിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ആ സംഗതിയെത്തന്നെ ഒന്നുകൂടി വിശദപ്പെടുത്തി ഈ നിരൂപണം ഉപസംഹരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

“മാലേയംമാററിവെള്ളം, മതിമതിപനി-
(നീർ

വിന്നെയുംപാററിടൊല്ലേ,
മേലേമേലേചുമപ്പിള്ളുരുതുകനമെഴും
മുത്തുമാലാകലാവം, (യി-
നീലേശംനന്ദിയെന്തേപ്രിയസഖി! നില
ല്ലാതെവല്ലാതിവണ്ണം
മാലേകാളെ” നാമാന്തർമിഴിനിലവി-

(ചിയാൽ

നാദകഴിഞ്ഞുനിത്യം.

ഇവിടെ മകാരാണപ്രാസം സ്പഷ്ടമാണ്. ലകാരവും നകാരവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ ഈ ശബ്ദാലങ്കാരം വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്നു പോഷകമായിത്തീരുന്നു. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ (മകാരാദികൾ) മാധുര്യമെന്ന ഗുണത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവയും, മാധുര്യം ശൃംഗാരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ടവർഗ്ഗിണമാംവർഗ്ഗം
മുനിൽപ്പഞ്ചമസർവ്വതം
ലഘുരേഖണകൃമങ്ങൾ
മാധുര്യവ്യഞ്ജകങ്ങളാം

എന്നും,
സംഭോഗംകരുണംവിപ്ര-
ലംഭംശാന്തമിവരായിൽ
ഉത്തരോത്തരമുൽക്കഷ്ണം
മാധുര്യത്തിനുവനിട്ടം
എന്നും ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ശബ്ദാലങ്കാരം രസപോഷകമാകുന്നതിന്ന് ഉദാഹരണം കാണിച്ചുവല്ലോ. ഇനി രസപോഷകമായ അത്യാലങ്കാരത്തിനും ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം.
അയ്യയോതോഴി!രാഗപ്പാലിമപകിരി
പാഞ്ഞുകേറുന്നചുറ്റും (പോൽ
പൊയ്യല്ലേമൈതളയ്ക്കുന്നിതുമുനകലങ്കം
കാരമുള്ളെന്നപോലെ
വയ്യല്ലോ,മൈവലിയ്ക്കുന്നിതുശിവശിവ
വൈദ്യുതീശക്തിപോലെ (നേ!
തായല്ലെന്നമ്മയല്ലാജനകനുമിതുമാ-
റിട്ടവാനാകയില്ല.

ഇവിടെ മാലോപമയാണ് അലങ്കാരം. 'ഒരുപമയെത്തേത്തന്നെ പല ഉപമാനങ്ങളോടവമിയ്ക്കുന്നതു മാലോപ

മ.' എന്നു ലക്ഷണം. 'പകിരിപോലെ' എന്ന ഉപമകൊണ്ട് അനുരാഗം പടർന്നുവിടിയ്ക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ശക്തി അധികം തോന്നിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതുപോലെ തന്നെ 'കാരമുള്ളപോലെ തളയ്ക്കുന്നു' എന്നും, 'വൈദ്യുതീശക്തിപോലെ വലിയ്ക്കുന്നു' എന്നും ഉള്ള അലങ്കാരങ്ങൾ അതാവസ്ഥകൾക്ക് അധികൃതം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ആധികൃതധനം വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്നു പോഷകവുമാണ്. വിപരീതോദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഈ സംഗതി ഒന്നു വിശദപ്പെടുത്താം.

ഇഷ്ടപ്രാണപ്രിയപ്രേയസിവിവിധ-
ത്തൽക്കടപ്രേമഭാരം
സ്പഷ്ടപ്രഖ്യാപനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ
നേർക്കടൻനോക്കിയപ്പോൾ
പുഷ്പപ്രേമപ്രകാശപ്രകടനപട്ടവാരം
തൽക്കടക്കുൾമിടക്കാൽ
നയ്യപ്രജ്ഞൻവിശിഷ്ടൻ ചുട്ടചുടൈനട
പ്പിട്ടവട്ടംതിരിഞ്ഞാൻ. (വി-

ഈ പദ്യത്തിൽ മകാരാണപ്രാസമാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പ്ര, ഷ മുതലായവയും ഇല്ലെന്നില്ല. ഈ പ്രാസം രസപോഷകമാകുന്നില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരമാണ് ഇവിടെയും രസം. പക്ഷെ ടവർഗ്ഗാദിപ്രാസങ്ങൾ ശൃംഗാരരസത്തിന്നനുഗുണങ്ങളല്ല.

ദിവികുന്തരേരേമസംയോഗം
ശബരന്റെടവർഗ്ഗവും
നീളംവൃത്തിയുമോജസ്സിൽ
കൊള്ളാമുല്പതബന്ധവും

എന്നും, വീരബീഭത്സരെദ്രങ്ങൾ
മേൽക്കുമേലതിനാശ്രയം

എന്നുമാണ് നിശ്ചയം. അപ്പോൾ ഈ അനുപ്രാസം ശൃംഗാരരസത്തിനു വിരുദ്ധമായ രൌദ്രാദികളെയാണ് പോഷിപ്പിക്കുന്നത് എന്നും അതു പ്രകൃതത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇനി അത്യാലങ്കാരങ്ങൾ രസപോഷകങ്ങളല്ലാതെ വരുന്നതിന്നും ഒരു ദാഹരണം കാണിക്കാം.

കാന്തൻ, തന്നൊടുവേർപിരിഞ്ഞവിട
പോയനുകാര്യേണിയ. (യോ

ത്വന്തം, തോഴികൾചെയ്തൊസനകളാ-
ലുണ്ണാനിരുന്നെങ്കിലും

ചന്തംതകിനവാരിവഹാനിവഹം

കേട്ടപ്പൊഴേക്കുണണം
സ്വന്തംതൊണ്ടയിൽനിന്നിന്നു, കൂടൽവി
ജീവനടപ്പെന്നപോൽ. (ടം

ഇവിടെ “ഉടൽവിടം ജീവനട
പ്പെന്നപോൽ” എന്നത് ഉപമാലങ്കാരമാണെങ്കിലും അതു രസത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, സൂക്ഷ്മം വിചാരിച്ചപ്പോൾ ഈ അലങ്കാരം രസത്തിന്നു കുറെ ഹാനികരമാണെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിവരും. വിപ്രലംഭശൃംഗാരം തന്നെയാണല്ലോ ഇവിടെ രസം. സാധാരണ വിപ്രലംഭാവസ്ഥയിൽ ജീവനിട്ടുമാ

നോപായങ്ങളെയാണ് നിബന്ധിക്കുമാറുള്ളത്; അല്ലാതെ തന്നിരോധോപായങ്ങളെയല്ല. വിപ്രലംഭവേളയിൽപ്രാണപായോപായംകൂടി വണ്ണിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യതയുണ്ട്. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് അതിനു വിപരീതമായി ജീവനിരോധോപായം നിബന്ധിച്ചതു നിമിത്തം പ്രകൃതരസത്തിന് അലങ്കാരം തന്നെയാണ് ഈ അലങ്കാരംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചത്.

‘ജീവനിട്ടു മനത്തെത്തടയുന്നതായ ഭരടപ്പ് സുപ്രസിദ്ധമല്ല. ഉപമാനം പ്രസിദ്ധമായിരിക്കേണമെന്നും നിയമമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉപമയല്ല, ഉൽപ്രേക്ഷയാണ് അലങ്കാരം’ എന്നും മാറ്റം മതാന്തരമുണ്ട്. ഉൽപ്രേക്ഷാലങ്കാരമാണെങ്കിലും പ്രകൃതദോഷത്തിന്റെ നിവാരണം വരുന്നില്ല. ഉപമാലങ്കാരംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതുപോലെ തന്നെ ഉൽപ്രേക്ഷാലങ്കാരംകൊണ്ടും വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന് അലങ്കാരം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും അലങ്കാരവിനിവേശത്തിൽ ഈ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം മനസ്സികത്തേണ്ടതാകുന്നു.

ആലത്തൂർ അനന്തൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്

ക്ഷയരോഗം

‘ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമസ്വത്തു തനിവദനികളുടെ ആരോഗ്യമാണ്’ എന്നു ശ്രുതിപ്പെട്ട ആംഗ്ലേയഗ്രന്ഥകാരനായ റസ്കിൻ (Ruskin) ഒരി

ക്കൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറുവാചകത്തിൽ എത്രയും വലുതായ ഒരു തത്വമടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന്, കുറച്ചുലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ആർക്കുമറിയാവുന്നതാണ്. ഒരു

രാജകുമാർ തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കനുസരിച്ച് വേണ്ടി എത്രതന്നെ പ്രയത്നിച്ചാലും, എന്തുതന്നെ നിയമങ്ങൾ എഴുപ്പുതന്നെയൊ, എത്ര ദ്രവ്യം ചിലവിട്ടാലും, ഉദ്ദേശസാധ്യമായ വരണമെങ്കിൽ തങ്ങളെ അരോഗദൃഢഗാത്രരാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത്. ഈ സാരം തീരെ വിസ്മിച്ച് വേറെ എന്തുതന്നെ യത്നിച്ചാലും ഒരു രാജ്യത്തിനു വേണ്ടപ്പെട്ട ഗുണങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നതല്ല. ഒരു ഭീമനോ, ഒരു രാമമുത്തിയോ, ഒരു സാണ്ടോവോ തങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ടെന്നു ചൊല്ലു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ വിപ്ലവിക്കുകയാണ്. ജനസമുദായത്തിനു പരക്കെ ആരോഗ്യമുണ്ടായാലല്ലാതെ, കൺരണ്ടു ശക്തികളായാൽ മാത്രം നാം ഭട്ടംതന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുക. കലിമുഖയസ്സ അധികമാകുംതോറും ലോകനിവാസികളുടെ ശക്തികൊത്താണ് വരുന്നതെന്നു ചില വൃദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു വളരെ ശരിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ ശരീരശക്തിയും, രൂപഗാഢീയുവും ക്രമേണ കാഞ്ഞുവരുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദേഹശക്തിയും, പൗരസ്ത്യവും, ആരോഗ്യവും നമുക്കില്ല. ഇതിനെല്ലാം കാരണം പരിഷ്കാരവൽക്കനമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്ര ക്ഷണത്തിൽ ആരും വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ വാസ്തവം അങ്ങിനെയാണ്. പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടി മുമ്പുള്ള രോഗങ്ങൾക്കു ശക്തി അധികമാകുന്നതിനുപുറമെ പുതുതായി പല രോഗങ്ങളും കണ്ടുവരുന്നുമുണ്ട്.

ജനസമുദായത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ പ്രായേണ ഇല്ലായ്മചെയ്തുവരുന്ന രോഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉഗ്രവും ഭയങ്കരവുമായതു 'ക്ഷയം' എന്നു വ്യാധിയാണ്. വർഷപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ രോഗം ഇന്ത്യരാജ്യത്തിനു ഏറ്റവും കെടുതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ഈ രാജ്യത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന മരണങ്ങളിൽ വളരെയധികം സംഖ്യക്ക് ഇതൊന്നുമാത്രമാണ് കാരണമെന്നും വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ നല്ല നിശ്ചയമുള്ള ഇന്ത്യക്കാരനാണെന്നുള്ളും, പാശ്ചാത്യന്മാരായ ഡാക്ടർമാരുടേയിൽ അനല്പവിപ്ലാതി നേടിയ ഒരു യോഗ്യനും, ക്ഷയരോഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന വൈദ്യന്മാരുടേയ്ക്കു് ത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രസിദ്ധ ക്ഷയരോഗാസ്ത്രകളിൽ ഒന്നായ 'Mendip Hills Sanatorium' എന്ന ആസ്ത്രീയിലെ പ്രധാനാശുപത്രിയായ ചെർമിത്തു എന്നമഹാൻ ഇരുപതു കൊല്ലം ബിലാത്തിയിൽ താമസിച്ചതിനുശേഷം ഇമ്മിടെ ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ച സമയം അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്, ഈ 20 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ക്ഷയരോഗം ഇന്ത്യയിൽ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ക്ഷയരോഗംകൊണ്ടുള്ള മരണം ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതിനെക്കാൾ അധികമായുള്ളത് ഇന്ത്യയിലാണ്. കപ്പുട്ടയിലെ ഗവൺമെന്റാസ്ത്രീയിൽ ചികിത്സയ്ക്കു വരുന്ന കൂട്ടരിൽ ഏറ്റവും ഇരുപത്തഞ്ചുവീതം ക്ഷയരോഗചിഹ്നങ്ങളുള്ളവരാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ച്യവസായസങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളായ ബർമിംഗ്ഹാം, മാഞ്ചസ്റ്റർ മുതലായ

നഗ്നപുരുഷൻ മരണമടവാൻ. ഈ കണക്കുകൾ കൊണ്ടു ക്ഷയരോഗത്തിനു വളർന്നു ല്ലാതെ കുറവു തീരെയില്ലെന്നു മാത്രമൊഴിച്ചു, ഇന്ത്യയിലെ ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി മുഴുവൻ നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഇതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം ക്ഷയരോഗത്തെ അറിയില്ലായ്മ ആദ്യനിലയിൽ കണ്ടറിയുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ക്ഷയത്തിന്റെ പുറപ്പെടുകാലത്ത് ആയതു മലമ്പനിയാണെന്നും, ശ്വാസകോശത്തിന്റെ പഴുപ്പാണെന്നും മറ്റും തൊരിളരിപ്പാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ രോഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതിയറിയാതെ മരിച്ചുപോകുന്ന ക്ഷയരോഗികളുടെ സംഖ്യ കൂടുകയുണ്ടാകുന്നു. ഡാ. ജി. റോജർ, ഡാ. കൂർട്ട്സ്കീവാർട്ട് എന്നു പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശ്വാസകോശസംബന്ധമായ സുഖക്കേടുകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ 10-നു 9 വീതം ക്ഷയരോഗികളുണ്ടെന്നാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്ഷയരോഗികളുടെ ആകൃത്യത കുറിയായി അറിയുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൽ ഈ രോഗം നിമിത്തം വർഷത്തിൽ 50 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ മരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഇതിൽ അഞ്ചിൽ ഒരു ഭാഗം അതായതു 10 ലക്ഷം പേർ. ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നും ഒരു പണ്ഡിതൻ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളായ ബോംബേയിലും കൽക്കട്ടയിലുമുള്ള ആകെ ജനസംഖ്യയോടു തുല്യമായ ഒരു സംഖ്യയാണു കൊല്ലത്തോറും ക്ഷയരോഗത്തിന് ഇരയായി വരുന്നത്!

‘ക്ഷയം’ പരിഷ്കാരസംബന്ധമായ രോഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. കാടുകളിലും മലഞ്ചരിവുകളിലും അലഞ്ഞുനടന്നു ജീവിക്കുന്ന പശുക്കൾക്കോ, സ്വേച്ഛയാനുസരിച്ച് കാഴ്ചനികളും മറ്റും തിന്നു ജീവിക്കുന്ന വാനരന്മാർക്കോ, ചുരുക്കത്തിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യജീവിതം അനുഭവിക്കുന്ന യാതൊരു മൃഗത്തിന്നോ— ക്ഷയം പിടിച്ചപട്ടതായ്വില്ല. ഇപ്രകാരം യാതൊരു സുഖക്കേടുമില്ലാത്തെയുള്ള ജീവികളെ പിടിച്ചു പട്ടണങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളിലും മറ്റും അടച്ചിടുന്നതായാൽ അവിടങ്ങളിലായി വരുന്ന രോഗം ക്ഷയമാണത്രേ! ഇത്രപ്രകാരംതന്നെയാണു മനുഷ്യന്റെ കഥയും. പുരാതനകാലത്തു— നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ആധുനികപരിഷ്കാരനയങ്ങൾ കണ്ടുതന്നെയറിയാതെ, ശുദ്ധവായു, ശുദ്ധജലം, സൂര്യരശ്മി എന്നീ മൂന്നു ദിവ്യവ്യവസ്ഥകൾ സദാ അനുഭവിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലത്തു— ക്ഷയം എന്ന രോഗം ഇന്നുതാണെന്നാക്കും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പരിഷ്കാരോദയത്തോടു കൂടി പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ചില നടപടികളും, ജനനിബിഡിതമായ പട്ടണങ്ങളിൽ ദ്രവ്യലാഭത്തിനുള്ള വാസവും മറ്റും തുടങ്ങി. ഇതു കാരണം പ്രകൃത്യാ മനുഷ്യനുള്ള ആരോഗ്യസ്വഭാവം പൊയ്ക്കൊണ്ടുപോയും, പല വ്യാധികൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. സകലരോഗങ്ങൾക്കും കാരണം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ജീവിതമാണ്. ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ ഏകകാരണം ഇതുതന്നെയാണ്. പരിഷ്കാരവർദ്ധനയോടുകൂടി ലോക

ത്തിൽ വ്യവസായസംബന്ധമായും, സമുദായസംബന്ധമായും മറ്റും അനവധി വലുതായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവുന്നു. ഈ പുതുതായ മാറ്റങ്ങൾ എല്ലാം മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിനിശ്ചിതമായ പന്മാക്കളിൽനിന്നു ദൂരെ മാറ്റി നിർത്തുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമാണു പുതുരോഗങ്ങൾ. വ്യവസായസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ ചിഹ്നം മനുഷ്യൻ നാടുപ്രദേശം വിട്ടു തിരഞ്ഞിരിക്കുമുള്ള പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നതാണ്. പട്ടണങ്ങളിലെ ലഹരിയും, അവിടങ്ങളിലെ യന്ത്രശാലകളിലെ ദുർഘാതവും ധൂമവും, മറ്റും എത്ര ശക്തമായും ക്രമേണ രോഗിയാക്കുന്നതാണ്. ധനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി സ്വശക്തി മറന്നുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും, നിദ്രാവിമീനമായ അലാപനവും തുടങ്ങുന്നു. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ആരോഗ്യം ക്ഷയിക്കാതെ നില്ക്കുന്നില്ല. പരിഷ്കാരംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവനും ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ തൊറു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്നു പരിഷ്കാരത്തിന്റെ കഠിനദോഷങ്ങളിൽപ്പെട്ട മുൻപ്രസ്താവിച്ചവ സകലതും അനുഭവമായിട്ടുണ്ട്. പാരിസ് പട്ടണത്തിലെ മാക്കൊറകളിൽ വില്ലാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങളെയെടുത്തു മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ഡാക്ടർ മുത്തു ചില പരീക്ഷകൾ നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി, ഈ പദാർത്ഥങ്ങളിൽ— പ്രത്യേകിച്ചു ‘പച്ചക്കറി’കളിൽ— മിക്കഭാഗവും ഒന്നു രണ്ടു ദിവസം പഴകിയതുകൊണ്ടു ഒരു തരം ലഘുവിഷമുള്ളതായിരിക്കുന്നുവത്രേ. നാടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നടുവളർത്തി ദിവസേന

രവിവെ പരിശുദ്ധമായനുഭവിപ്പാൻ സാധിക്കുന്ന ഈ പദാർത്ഥങ്ങൾ വളരെ ദുരെയുള്ള നഗരങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് ചില്ലറ വിഷങ്ങളാവുന്നു. ഈ വ്ക സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രമേണ ദോഷത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവരുന്നു. ശക്തിക്കുറവോടുകൂടി രോഗങ്ങൾ പിടിപ്പാൻ എളുപ്പവുമധികമായിവരുന്നു. നഗരവാസത്തിന്റെ ദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമേ മേലേ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരവലനയോടുകൂടി ദാരിദ്ര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാരനായ ഒരു കൃഷിക്കാരനായ തന്റെയും, ഭാര്യയുടേയും രണ്ടു മക്കളുടേയും ചിലവിന്നു മാസത്തിൽ 17 ക. യേ സമ്പാദിപ്പാൻ സാധിക്കുള്ള എന്നു ഡാക്ടർ സ്റ്റേടർ കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്വല്പസംഖ്യകൊണ്ട് സുഖജീവിതത്തിന്നു തീരെ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിനും പുറമേ ഇന്ത്യയിലെ ധനികവർഗ്ഗക്കാരുടെ പരിഷ്കൃതജീവിതവും രോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായെന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായ പ്രകാരമുള്ള ജീവിതവും, മദ്യപാനവും, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഉഷ്ണസ്ഥിതിയും ഒന്നായിച്ചേർന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഫലം രോഗം മാത്രമല്ലാതെ മരണാനുമല്ല.

‘ക്ഷയരോഗത്തിന്നു കാരണം ഒരു തരം അണുപ്രായമായ ജീവി (Bacillus Microbe) യാണല്ലോ. ഈ ജീവിയില്ലാതെ എങ്ങിനെയാണ് ക്ഷയം പിടിപെടുക? പരിഷ്കാരത്തെ കാരപ്പെടുത്തുന്നതു വെറുതെയാണ്.’ എന്നു പക്ഷേ ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. അണുപ്രായമായ ഒരുതരം ജീവിയാണ് ക്ഷയത്തിന്നുകാരണമെന്നതിൽ ആരുംതന്നെ സംശയിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഈ ജാതിജീവിമാത്രം ശ്രമിച്ചാൽ രോഗമുണ്ടാവുന്നതല്ല. സ്വശക്തിയെ പുറത്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽതക്കതായ ഒരു ‘കുളി’യില്ലാതെ ഏതൊരു വിഷജീവി വിചാരിച്ചാലും മനുഷ്യനെ രോഗാതുരനാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ‘കുളി’ ക്ഷീണിച്ച മനുഷ്യശരീരമാണ്. ദോഷസുഖം നിലനില്ക്കുന്ന കാലം വരെ എത്ര വിഷജീവി അകത്തു ചെന്നാലും പ്രാധി വരുന്നതല്ല. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചുറ്റും അനവരതം അസംഖ്യം അണുജന്തുക്കൾ ചലിക്കുന്നുണ്ട്. ശക്തിയേറിയ ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ട് പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യന്റെ ദോഷത്തിൽ രോഗബീജങ്ങളായ പല ജന്തുക്കൾ പററിയിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽക്കൂടെതന്നെ ഒരു ദിവസത്തിൽ അസംഖ്യം രോഗബീജങ്ങൾ നമ്മുടെ ദോഷത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യനെ രോഗാതുരനാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആരോഗ്യമെന്നൊരവസ്ഥ ലോകത്തിൽ തീരേയില്ലാതാകുന്നതാണ്. പക്ഷേ, മനുഷ്യശരീരത്തിന്നു പ്രകൃത്യാ വലുതായ ഒരു നിരോധശക്തി (Resisting Power) ഉണ്ട്. ഈ ശക്തി നിലനില്ക്കുന്നതുവരെ രോഗബീജങ്ങൾക്കു നമ്മെ ആക്രമിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അമിതജീവിതംകൊണ്ടോ, പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടോ നമ്മുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ശക്തി ക്ഷയിക്കുമ്പോഴാണ് രോഗബീജങ്ങൾക്കു അവയുടെ ശക്തി പുറമെ പ്രദർശിപ്പിച്ചാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഈ പ്രദർശനമാണു രോഗം. മനുഷ്യശരീരത്തിന്നു

പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഈ ശക്തി കുറഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ക്ഷയരോഗം പിടിപെടുകയുള്ളൂ. ഈ ശക്തിയെ പ്രായേണ ഇല്ലാതാക്കുവാനാണ് ആധുനികപരിഷ്കാരജീവിതത്തിന്റെ ഉത്സാഹം. ശ്വാസകോശത്തിന് അതിൽ വായുവിൽനിന്നു വന്നുപറന്നതായ എല്ലാ രോഗബീജങ്ങളേയും ഹനിപ്പാനും അവയുടെ ശക്തിയെ നാശമാക്കുവാനും തീർപ്പാക്കുമുള്ള ഒരു ശക്തി പ്രകൃത്യാ ഉണ്ട്. പുകവലിക്കൊണ്ടു് അമിതജീവിതംകൊണ്ടും ഈ ഗുണം ക്ഷയിക്കുമ്പോഴാണ് ക്ഷയരോഗബീജങ്ങൾക്കു അവയുടെ ശക്തികൊണ്ടു നമ്മേ അടിമപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുന്നത്.

ക്ഷയരോഗത്തിന്നു പല കാരണവും പറയുന്നുണ്ട്. അതൊരു പാരമ്പര്യവ്യാധിയാണെന്നും അച്ഛനമ്മമാക്കില്ലാതെ മക്കൾക്കു ക്ഷയരോഗമുണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ക്ഷയം ദാരിദ്ര്യവ്യാധിയാണെന്നും വിശുദ്ധീകൃതം സുഖമായിക്കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവർക്കു ഈ വ്യാധിയേ തീരെ ഭയപ്പെടേണ്ടാവശ്യമില്ലെന്നും വേറെ ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. സുരപാനം, തിങ്ങിവിങ്ങിയുള്ള വാസം, ഇവയാണു ഈ രോഗത്തിന്റെ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ എന്നു മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ പ്രബലമായി വാദിക്കുന്നു. മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾ ദേഹത്തിന്നു വ്യാധികളെ തട്ടുപ്പാറുള്ള ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ക്ഷയരോഗമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതല്ല. നീചവായു, അശുഭഭക്ഷണം, മലിനജലം, ഇവയാണ് ഈ വ്യാധിയുടെ മുഖ്യകാരണങ്ങൾ.

ക്ഷയരോഗത്തിന്നുള്ള ചികിത്സയെ

പ്പാറി ക്നേംതന്നെ തീച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രധാനമായി രണ്ടുതരം ചികിത്സയാണ് ഇതിന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു ഒരുതരം കുത്തിവെക്കലാണ് (Tuberculin). ഇതിന്നു വലിയ ഫലങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നാണു പൊതുജനാഭിപ്രായം. രണ്ടാമത്തേതു ചില മരുന്നുകൾ ശ്വാസകോശത്തിൽ ഇതു കൊണ്ടു ചില രോഗികളെ തീരെ സുഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആസ്ത്രികളിൽ രണ്ടാമത്തെ ചികിത്സാക്രമമാണ് നടത്തിവരുന്നത്. മറ്റൊല്ലാമരുന്നുകളേക്കാൾ ഈ ഉഗ്രവ്യാധിക്കുത്വാവശ്യമായതു ശുദ്ധവായുവാണ്. നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ തുറന്ന വിശാലമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു മലിനവായു തീരെ ശ്വാസകോശത്തിൽനിന്നു വളരെ അശ്വാസം കിട്ടുന്നതാണ്. പട്ടണങ്ങളിൽ താമസിച്ചു പുത്രത്തെ മരുന്നുകൾ ശീലിച്ചാലും വലിയ ഗുണമൊന്നും വരുന്നതല്ല. ഈ രോഗത്തെപ്പാറി വേണ്ടുന്ന അന്വേഷണങ്ങളും പരീക്ഷകളും നടത്തിവരുന്ന യോഗ്യന്മാരായ വൈദ്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, വിശാലമായി തുറന്നു കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിച്ചു ശുദ്ധവായു എല്ക്കുന്നതാണ് (Open air treatment) ഏറ്റവും വലിയ ചികിത്സ. ഇപ്രകാരം താമസിച്ചു ചില മരുന്നുകൾ ശീലിച്ചാൽ ക്ഷയരോഗത്തെ അദ്വദശയിൽത്തന്നെ മാറ്റാവുന്നതാണെന്നു അർദ്ധവണ്ണിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ കാരണംകൊണ്ടാണ് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ എല്ലാ ക്ഷയാസ്ത്രികളും ജന്മവാസംകൊണ്ടു നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ നിമ്മി

ച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്രകാരം പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ അകന്നുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അനവധി എത്ര സ്ഥലം ആസ്സത്രികു വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടണങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും ക്ഷയാസ്സത്രി എപ്പെടുത്തു നന്നു പൊതുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനായി വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണ്. ക്ഷയം പകർച്ചവ്യാധികളിൽപ്പെട്ട ഒന്നാകകൊണ്ടു രോഗിയെ മറ്റു ജനങ്ങളുമായി ഇടപെടാൻ സമ്മതിക്കരുത്. ഈ രോഗത്തിന്റെ അന്ത്യദശയിൽ രോഗി പുറമെക്കു ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽനിന്നും, തുപ്പലിൽനിന്നും മറ്റും ക്ഷയം പകരുന്നതാണ്.

ക്ഷയരോഗം ദിനംപ്രതി വളർച്ച വരുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തു വേണ്ടുന്നത്ര ആസ്സത്രികളില്ല. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളപോലെ ഇന്ത്യയിൽ ക്ഷയരോഗത്തിന്നു പ്രത്യേകമായ ആസ്സത്രികൾ വേണ്ട വിധം എപ്പെടുത്തിട്ടില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെണ്ടു വേണ്ടുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൊതുജനസഹായം തീരേയില്ല. അനവധി ദ്രവ്യം യാതൊരാവശ്യവുമില്ലാതെ വ്യയം ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ധനവാന്മാർ ഈ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും ചെയ്യാത്തതു ഏറ്റവും വ്യസനകരമാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഘോരശ്രേഷ്ഠകളിൽ ഒന്നായ ഈ മഹാവ്യാധിയിൽനിന്നു രോഗികളേ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു എത്രയോ വലിയ ഒരു ധർമ്മമാ

ണ്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിനും, ഭാവിശ്രേയസ്സിനും സദാ കാർഷ്കിച്ച പലവിധ പ്രയത്നങ്ങളും ചെയ്യുന്ന മഹാമാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒന്നേതെന്ന ഉദ്ദേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. കാര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥഗൗരവം വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം ഈ ഉദാസിനത. ഏതായാലും ഇനി മടിച്ചിരിക്കുന്നതു തീരേ അബദ്ധമാണ്. മറ്റൊല്ലാ രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിനും തന്റെ അഭ്യുദയത്തിന്നു ഏറ്റവും ആവശ്യമായതു ആരോഗ്യമുള്ള സന്താനങ്ങളാണെന്ന തത്വം എല്ലാമഹാമാരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്ഷയരോഗത്തെപ്പറ്റി പാശ്ചാത്യ വൈദ്യന്മാരുടെ 'കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ' ഇനിയും അവസാനിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളുവെങ്കിലും, നമ്മുടെ പഴയ മഹർഷിമാർ അതിപ്രാചീനകാലത്തു തന്നെ ഈ രോഗത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പറക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്ഷയത്തെ 'രോഗങ്ങളുടെ രാജാവു' എന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ നിദാനമെന്തെന്നു ചിന്തിക്കുകയും പലതരം ചികിത്സകളേയും അവർ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വേദപ്രകാരം ചികിത്സിക്കാനുള്ള ആതുരശാലകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു ക്ഷയരോഗത്തെ കുറയ്ക്കുവാനുള്ള ഒരു പാതയായിരിക്കും.

എ. പി.

കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും

ഒരു താരതമ്യ നിരൂപണം.

(തുടച്ചു)

ശകുന്തള വളർത്തിവരുന്നതും, മാലിനിതീരത്തുള്ള ലതാവലയത്തിൽ രാജാവും ശകുന്തളയും കൈമിച്ചു വിനോദിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ആചാരിയുടെ ചെമ്പനതും, രാജാവിന്റെ നീട്ടിക്കാണിച്ച വെള്ളം കുടിക്കാതെ ശകുന്തള കൊടുത്തപ്പോൾ വന്നു കുടിച്ചതും, അപ്പോൾ രാജാവിനു ശകുന്തളയെ കളിയാക്കുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നതും ആയ ദീഗ്ദ്ധാപാംഗൻ എന്ന മാൻകുട്ടിയുടെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു, സീതാദേവിയുടെ വളർത്ത പുത്രനും ദേവിയുടെ കണ്ണുപല്ലവത്തെ തുവിക്കുക നീട്ടി എത്തിവലിഞ്ഞെടുത്തു തിന്നിരുന്നതുമായ ആനക്കുട്ടിയെ സങ്കല്പിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ ശകുന്തളയെക്കൊണ്ടു ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കൂടാതെ മറ്റൊരു സന്ദർഭങ്ങളിലും പരാമർശിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ള കാളിദാസരുടെ മാൻകുട്ടി പ്രത്യേകം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഭവഭൂതിയുടെ ആനക്കുട്ടിയേക്കാൾ അധികം സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കളിയാടുന്നുണ്ടെന്നു പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ല. അതിനു കാരണം ആ മാൻകുട്ടിയുടെ പ്രസ്താവം താല്പരമായ ഒരു സന്ദർഭം നോക്കിയാണു് കാളിദാസർ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കരുതാം. അനന്യയാപ്രിയംവദമാരുടെ ശകുന്തളയുടെയും സ്ഥാനത്തു തമഃകുമാരെയും സീതയെയും സങ്കല്പി

ച്ചാൽ സാരമായ ചില സംഗതികൾ നമുക്കു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. അനന്യായം പ്രിയംവദയും ശകുന്തളയെ ദൃഷ്ട്വ നോട്ട ചേർത്തു തോഴിയുടെ ഹിതം സാധിപ്പിക്കുന്നു. മുരളിയും തമസയും സീതയ്ക്കു രാമനറിയാതെ അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചു കൊടുത്തു ആശ്വാസം നൽകുന്നു. ഇവിടെയാണു രണ്ടു കവികളുടെയും മനോധർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള താരതമ്യം വെളിപ്പെടുന്നത്. ശകുന്തള, (മുഖ്യമായ നായിക) ഉദ്ദീപിതമായ അന്തരാഗത്തിന്റെയും, സീത, (ഈഷ്ടാവതിയാണെങ്കിലും വത്സലയായ നായിക) പചേളിമയായ പ്രണയത്തിന്റെയും മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. കാളിദാസരുടെ നായിക നവയെഴുവനോദയത്തിൽ സാധാരണ യുവതികൾ ആശിക്കയും സങ്കല്പിക്കയും ചെയ്യാറുള്ള പ്രിയതമസമാഗമോപഭോഗങ്ങളെ ലജ്ജാപൂർവ്വമായ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ നായികയോ നിരാശതയും പ്രത്യേകം ഇടകലന്ന് ഈഷ്ടാപ്രണയങ്ങളുടെ പ്രേരണയാൽ ലൌകികധർമ്മത്തിന്റെയും അലൌകികധർമ്മത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ നില്ക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹധർമ്മങ്ങളെ നിർമ്മായമായ മനസ്സിലും വചസ്സിലും പ്രാപാരത്തിലും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന അനന്യയാപ്രിയംവദമാർ—ലോക

പ്രകൃതിയുടെ ആ രണ്ടു തനയസ്ത്രയകൾ-
എത്ര സഹൃദയന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നാ
ണു മാഞ്ഞുപോകുന്നത്? അസംഭാവ്യമാ
യ വ്യാപാരങ്ങളോടുകൂടിയ തമസാമുദ
മാർ രണ്ടു നദീപാത്രങ്ങളായിട്ടു തന്നെയേ
വായനക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതിയുന്നു
ഇല്ല. അവർക്കു ലൗകികജ്ഞായ വരുത്തു
വാൻ ഭവഭൂതി ലവലേശമെങ്കിലും ആ
ലോചിച്ചിട്ടില്ല. കാളിദാസർ യക്ഷഭാഷ്യ
യെക്കൊണ്ടു മയിലിനെ നൃത്തം അഭ്യസി
പ്പിക്കുന്നതു കണ്ടു ഭവഭൂതി സീതയെക്കൊ
ണ്ടും ഒരു മയിലിനെപ്പിടിച്ചു പഠിപ്പിക്കു
വാൻ ശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. യക്ഷഭാഷ്യ
‘ശിഞ്ജദലയസുഭഗമായ’ താളങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടാണ് നൃത്തം പഠിപ്പിക്കുന്നതെ
ങ്കിൽ, സീത, ‘കൃതപുടാന്നന്ദണ്ഡലാവു
ത്തിചക്ഷുഃപ്രചലിതചടലഭൂതാ ണു ച’
ങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് തന്റെ കൃത്യം നി
ർവ്വഹിക്കുന്നത്. കണ്ണുരുട്ടി കയ്യും കലാശ
വും കാണിച്ചു നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഉപാ
ദ്ധ്യായിവേഷം കെട്ടിയ സീതയുടെ ആ
കുപ്പുപ്പാടു കണ്ടാൽ കാണികൾക്കുകൂടി
കരുണ തോന്നിപ്പോകും. കാളിദാസരു
ടെ രക്താശോകത്തേയും കേസരത്തേയും
ഒന്നു നോക്കുക.

‘രക്താശോകശ്ചലകിസലയഃ’

കേസരശ്ചാരുകാന്തഃ

പ്രത്യാസന്നൗകരവകവുതേർ-
മായവീചണ്ഡപസ്യ.

എങ്കിസഖ്യാസ്തവസഹമയാ
വാമപാദാഭിലാഷീ

കാംക്ഷ്യത്വോവദനമദിരാം
ദോഹദിച്ഛദ് മനാസ്യാഃ’

(ഉ.മേ. : 15- ശ്ലോ)

ഇനി ഭവഭൂതിയുടെ കദംബവൃക്ഷത്തെയും
ഒന്നു പരിശോധിക്കുക.

‘കേതിവയകസുമോൽഗമഃകദംബഃ
പ്രിയതമോപരിവർദ്ധിതോയമാസീത്’

(ഉ- ച. 3. അ. 20 ശ്ലോ)

യക്ഷസ്ത്രീ നട്ടു നനച്ചു വളർത്തിയ രക്താ
ശോകവും കേസരവും എപ്പോഴും നാ
യകന്റെ സ്മരണയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കത്ത
ക്കു വിധത്തിലാണ് കാളിദാസർ വർണ്ണി
ച്ചിരിക്കുന്നത്. അശോകം നായകനെ
പ്പോലെ വാമപാദപ്രഹാരത്തേയും, കേ
സരം വദനമദിരായേയും അഭിലാഷിക്കു
ന്നതായി വർണ്ണിച്ച കാളിദാസരുടെ സാ
ഹിത്യമർമ്മജ്ഞത അസാധാരണ തന്നെ
യാകുന്നു. സീതയുടെ കദംബവൃക്ഷത്തി
നാവട്ടെ, നായകന്റെ കുമായ സ്മരണ
ത്തിനൊ, വർണ്ണനത്തിനൊ അനുഗുണ
മാംവണ്ണമുള്ള യാതൊരു വിശേഷവും ഭ
വഭൂതി കാണിച്ചിട്ടില്ല. കാളിദാസരുടെ
നായകന്റെ നായികാവിരോഗദുഃഖം
ലൗകികവും, സഹൃദയസാദരയോഗ്യ
വുമാകുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ നായകന്റെ
താവട്ടെ ഭയങ്കരവും തീവ്രവും അലൗകി
കവുമാകുന്നു. ദുഷ്ടന്തൻ സ്വപുത്രനാണെ
ന്നറിയാതെ സപുടമനനെകണ്ടു വിചാ
രിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ശ്രീരാമൻ ക
ശലവന്മാരെ കണ്ട സമയത്തും അനല്പ
മായ വികല്പങ്ങളോടു കൂടി പലതും വി
ചാരിക്കുന്നുണ്ട്. ദുഷ്ടന്തൻ രാപസകുമാ
രന്റെ വേഷത്തിൽ സ്വപുത്രനെക്കണ്ടു
പായുന്നതു നോക്കുക: ‘എന്താണ് എനി
ക്കു ഈ ബാലനിൽ. ഊസപുത്രനിലെ
ന്നു പോലെ സ്നേഹം തോന്നുന്നത്? അ
നപത്രിത തന്നെയാണ് ഇപ്രകാരം വാ

സല്യത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നത്.' ശ്രീരാമൻ ലവനക്കാരണപ്പോൾ പറയുന്നതെന്താണെന്നും പരിശോധിക്കുക: രാമൻ— 'ഇതെന്താണ് ഒരുമിച്ചു തന്നെ ദുഃഖം നശിപ്പിക്കുകയും ഏതോ ഒരു കാരണത്താൽ ആത്മാവിനെ സ്നേഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അഥവാ സ്നേഹം നിമിത്തത്തെ അവലംബിച്ചെ ഉണ്ടാക എന്നുള്ളതു പ്രമാണിക്കത്തക്കതല്ല. എന്തെന്നാൽ

“ഏതോഘോരമനുഷ്ഠിച്ചുള്ളതുഘടിപ്പിക്കനുവസ്തുക്കളുപ്രീതിക്കാരത്രയമാകയില്ലവെളിയിൽ—
കാണുന്നധർമ്മാദികൾ;
ശീതാംശുദയമാകിലാശുകിനിയു—
നില്ലേശശാങ്കോപലം,
പ്രാതഃസൂര്യനുദിക്കിലാശുവിടമ—
നില്ലേസരോജങ്ങളും?

(ഉ. ച. 6. അ. 12. ശ്ലോ.)

ഇവിടെ ആകസ്മികമായി ജനിക്കുന്ന സ്നേഹവിശേഷത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു കവികളും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ ആഴം അധികം കണ്ടിട്ടുള്ളതു ഭവദ്രതിയാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യോപാധിയെ അവലംബിച്ചല്ല യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിന്റെ ഉല്പത്തി. അതു ‘ഭാവസ്ഥിര’മായ ഏതോ ബന്ധവിശേഷത്താൽ ഉത്തേജിതമായി അറിയാതെ രണ്ടു ഹൃദയതപങ്ങളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് എന്നുള്ള തത്വത്തെ സോദാഹരണം വർണ്ണിച്ച ഭവദ്രതി ഈ ഘട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കാളിദാസരെ കവിയുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസരവട്ടെ താല്പരലികയുണ്ടായ ആ വാത്സല്യത്തിനു കാര

ണമായിക്കണ്ടതു അനവശ്യതയെ മാത്രമാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തൻ സമുദമനനെക്കാണെന്നതു സിംഹക്കുട്ടിയോടുകൂടി നിർഭയം കേളിയാടുന്ന ഒരു മിടുമിടക്കൻ കുട്ടിയുടെ രൂപത്തിലാണ്. ശ്രീരാമൻ ലവനക്കാരണന്നതോ, യുദ്ധത്തിൽ അസാധാരണ വൈദഗ്ദ്ധ്യം കാണിക്കുന്ന ഒരു വീരകുമാരന്റെ മട്ടിലാകുന്നു. ഭവദ്രതിയുടെ താപസകുമാരനേക്കാൾ കാളിദാസരുടെ മഹഷി ബാലനും പൊകികതപം കാച്ചു കൂടും. ദൃഷ്ടാന്തൻ ആ ബാലനെപ്പറ്റിയുഹിക്കുന്നതിങ്ങിനെയാണ്:

‘വെരിയോരുതപസിബീജമായ്—
തെരിയുന്നേഷുകുമാരകൻമമ
ഏരിയുന്നതിനിസ്സനേച്ഛയോ
പൊരിയായ്ക്കേവിടുമഗ്നപോലവെ.’

(ശാ. 7. അ. 15. ശ്ലോ)

രാമൻ ലവനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുക. ‘ഈ ക്ഷത്രിയക്കുട്ടിയിൽ മമത്തായ ഒരു പൗരവർഷം കാണപ്പെടുന്നു.

‘നോട്ടംപുല്ലായ്ഗണിക്കുന്നിതുസകലജഗത്സതപസാരത്തേന്ദനം

ധാർഷ്ട്യംപുണ്ടിട്ടാപ്പുള്ളൊരുഗതിധരയെത്താഴ്ത്തുമോഎന്നതോന്നം

കുട്ടിക്കാലത്തുപോലുംഗിരിയൊടുസമമാംഗൌരവത്തോടുകൂടി— (നാ

പ്പെട്ടെന്നിങ്ങോട്ടുപോരുന്നൊരുശിശുവിവവീരമോലുപ്പതാനോ?’

(ഉ. ച. 6. അ. 19. ശ്ലോ)

സമുദമനനിൽ ചതുവർത്തിലക്ഷണം കണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തൻ—

‘സുരഭതമിഷ്ഠാത്മരസപ്രസാരിതം
കരംസ്തരികുന്നനിരന്തരാംഗുലി
നിരന്തരാളുപചാരചാരിഭം
വരംവിഭാതത്തിൽവിടന്നതെന്നപോൽ.’

(ശാ. 7. അ. 16. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ പറയുന്നതിനെ ഏകദേശം സംവദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശ്രീരാമൻ കശനെ കണ്ടപ്പോൾ പറയുന്നത്:—

‘ഉന്നിദ്രാഞ്ജമതിനനല്ലമധുചിൻ

ബിന്ദുക്കളാൽപ്പോലയും

മിന്നംനല്ലമണിക്കുചാരകിരനെ.

കൂട്ടങ്ങുളാൽപ്പോലയും

ചിന്നംകൊതുക്കാന്തിയുള്ളതനുവി-

നോരംസ്വതഃസിദ്ധമാം

സൗന്ദര്യപ്രഭയാൽവാശിപ്പൂമൊരല

കാരംഭവിക്കുന്നുതേ’.

‘താരുണ്യംചേർന്നപാരാവതഗളസദശ

ശ്രാമളംചാരഗാത്രം

നേരേന്നായ്നിരപ്പുള്ളവയവമെരുതിൻ

സ്തസ്യമൊത്തംസയുഗം (നോ-

പാരംശാന്തസ്വഭാവത്തൊടുമുഗപതി

ക്കുന്നവോലൊട്ടനക്കം

ചോരാതുളോരുനോട്ടംഘനമധുരമൃദം

ഗലപനിക്കൊത്തശബ്ദം.’

ഉ. ച. ൪. അ. 24. 25. ശ്ലോ)

സമുദമനനിൽ തന്റെ മരയയുണ്ടെ

ന്നതും, ഗളിണിയായ മാതാവു അപ്പരഃ

സംബന്ധത്താൽ തപോവനത്തിൽ

വന്നു പ്രസവിച്ചുണ്ടായ കുട്ടിയാണ്

ഇതെന്നു താപസിമാർ പറഞ്ഞു

കേട്ടതും, ‘ശകുന്തലാവന്ത്യംപശ്യ’ എ

ന്ന ശകുന്തളാപ്രസ്താവം കേട്ടു, ‘എന്റെ

അമ്മ എവിടെ?’ എന്നു ജ്വലിക്കുമാരൻ

ചോദിച്ചതും, രക്ഷാകരണപ്രസ്താവമു

ണ്ടായതും എല്ലാംകൂടി ദൃഷ്ടന്തന്റെ അശയേയും സംശയത്തേയും വളർപ്പിക്കുന്നു. കുശലവന്മാരിൽ സീതയുടെ മരയകളേതും, അവർ ഇരുട്ടെപ്പൊ കട്ടികളാണെന്നറിഞ്ഞതും, ജംഭകോസ്രസിദ്ധിസ്വതഃ സ്വായത്തമാണെന്നു പറഞ്ഞതും എല്ലാം കൂടി അയപ്പോൾ ശ്രീരാമന്റെ സംശയവും പ്രബലമായി വളർക്കുന്നു.

‘തിങ്ങിദ്രേമത്തിൽനിന്നിട്ടിരപലവഴിയായ്
ജ്ഞാൻപാത്സല്യമോ, ന-

ല്ലംഗംകൈക്കൊണ്ടിവണ്ണവെച്ചിയിലി
(ഫവസി-

ക്കുന്നചൈത്ര്യമോമെ

തുംഗാനന്ദാൽദ്രവിച്ചുള്ളൊരുമമഹദിയം

കൊണ്ടുസൃഷ്ടിച്ചതോ-

ന്നംഗസ്സർപ്പംകൊണ്ടുലയിലുള്ളതൊഴി-

ക്കുന്നുവോയിക്കുമാരൻ?’

(ഉ. ച. 6. അ. 22. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ പുത്രസ്തർസുഖത്തെപ്പറ്റി

രാമനെയൊക്കെ പറയിച്ച ഭവഭൂതി-

‘മന്തനല്ലെന്നെനിക്കുഭയംകേടോകിടാ-

വന്തരംഗത്തിലേവംസുഖംസ്തർസാൽ

എന്തനിവാച്ചുമായുള്ളൊരാന്നമ-

ത്തന്തയാകുമൊധന്യനാണായിട്ടും?’

(ശാ. 7. അ. 19. ശ്ലോ)

എന്നിങ്ങിനെ ദൃഷ്ടന്തനെയൊക്കെ പറ

യിച്ച കാളിദാസരെക്കാൾ ഒരുപടി മേ

ലേയൊന്നെണ്ണേണ് ഇവിടെ എനിക്കു

തോന്നുന്നത്. വിരഹപ്രതാപം കൈക്കൊ

ണ്ടു വാവണ്യമായിട്ടുള്ള ശകുന്തളയേയും,

സീതയേയും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോ

ക്കുക.

‘വാസസ്തർസമതിധുസരമായ്, വ്രതോപ

വാസാലുണങ്ങിമുഖമാകലിതൈകവേ

(ണി

വാസംതുടങ്ങിയിടെയീവിധമെന്റെവി
(പ്ര-
വാസവൃതത്തെയിവർസാധിപമായി
(ഭുന്ന്

(ശാ. 7. അ. 21. ശ്ലോ)
'ചാരംവിളത്തുവലമാംകുചിറകൊണ്ടു
(മാഭ-
ചേരമുഖേചിതീവീണകചങ്ങോടും
പോരുന്നകാട്ടിൽ, ഉടൽപ്പൂക്കുവിരോഗ
(മഴലാ
സ്മിതപിയാംചുസനമോളുവെന്നുതോ
(നാം'

(ഉ. ച. 8. അ. 4. ശ്ലോ)
ഇവിടെ സീതയുടെ വിരമിണീവേഷ
ത്തിൽ ആണ് പൂസനം നിറഞ്ഞു വഴി
ഞ്ഞൊഴുകുന്നത്. ശകുന്തളയെപ്പോലെ
തന്നെ ഭർത്തുതിരസ്തയായി പരമക്കു
യിൽ ഇരിക്കുന്നവളാണ് സീതയും. രണ്ടു
പേക്കും പുനഃസംഗമപ്രയാശ വിഭുമാ
യ ഭാവിയിലത്രെ ഇരിക്കുന്നത്. ആക
യാൽ ഇരുവരുടേയും സ്ഥിതി കരോല
യിൽത്തന്നെ കയ്യുമായിട്ടാകുന്നു. എ
ന്നാൽ അവരെ വണ്ണിക്കുന്ന കവികളുടെ
മനോധർമ്മത്തിനുള്ള അന്തരം അവരു
ടെ സ്ഥിതിവണ്ണനത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായി
ട്ടുണ്ട്. ഭവഭൂതി വണ്ണിച്ചു വിരമിണീവേ
ഷം ശുദ്ധകരുണയും, കാളിദാസർ വ
ണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു ശൃംഗാരസംവേദിതമായ
കരുണം കലർന്നതാകുന്നു. ഭാവിതൃ
ഞ്ഞ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം കാളിദാ
സർ മെച്ചം കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു പ
റയാതിരിപ്പാൻ നിർവാഹമില്ല. കാളിദാ
സർ നായികയുടെ വിരമതരപത്തെ വ
ണ്ണിച്ചതു നായകമുഖേനയും, ഭവഭൂതി

സഖീമുഖേനയും ആകുന്നു. നായകനെ
കൊണ്ടു വണ്ണിപ്പിക്കുന്നതു രസപരിപോ
ഷത്തിന്നു തുലാം അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതാ
ണെന്നു സഹദയസമക്ഷം പ്രത്യേകം
പ്രസ്താവിക്കണമെന്നില്ല. മേഘസന്ദേശ
ത്തിൽ 'താമരാനീയം' 'ആനന്തസ്യാഃ'
'ഉത്സംഗേവാ' 'ആധിക്ഷാമാം' ഇത്യാ
ദി പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള നാ
യികയുടെ വിരമിണീവേഷം ഉത്തരരാമ
ചരിതത്തിലേക്കാൾ അധികം ദയനീയ
മായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്.

ശകുന്തള, തന്നെ ഭർത്താവു നിഷ്ഠാ
രണം നിരോകരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തോടു
തെല്ലാം പരിഭവിക്കാതെ സ്വന്തം ഒരു
ഭാഗ്യവീജ്ഞിതത്തെപ്പറ്റി പഴിക്കയേ
ചെയ്യുന്നുള്ളു. സീതയാകട്ടെ, ഭർത്താവി
നോടു കൂറാ പരിഭവിക്കയും, അദ്ദേഹ
ത്തെ കാരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.
എന്നാൽ രാഘവംശത്തിൽ കാളിദാസർ
വണ്ണിച്ച സീത, ഉത്തരരാമചരിതസീത
യേക്കാൾ തുലാം ഊഷ്യാവതിയായിട്ടാ
ണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ
ഇരുവരും വാല്മീകീയുടെ പാശതിയെ അ
നുവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങി
നെ വന്നിരിക്കുന്നത്. നായികാനായക
ന്മാരുടെ വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തെ വണ്ണി
ക്കുന്നകാര്യത്തിൽ കാളിദാസരൊ, ഭവഭൂ
തിയൊ മേലേ എന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ ക
ഴിയുന്നതല്ല. പ്രവാസവിപ്രലംഭാഭികളെ
വണ്ണിക്കുന്നതിൽ കാളിദാസരും, കരുണ
വിപ്രലംഭത്തെ വണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഭവഭൂതി
യും അനുപമന്മാരാണ്. കാളിദാസര
ുടെ നായകൻ (ദിച്ചുന്തൻ) നായികാപ്ര
ത്യഭിജ്ഞയുണ്ടായപ്പോൾ പശ്ചാത്തല
ച്ച വിരമവൃന്ദയനുഭവിക്കുന്നതായി വ

ണ്ണിച്ചഭാഗത്തിലും ശൃംഗാരപ്പെട്ടിയിട്ടു വിളക്കി ഭംഗിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭവഭൂതിയുടെ നായകന്റെ വിരഹവ്യഥാവണ്ണത്തിലാകട്ടെ, ആദിയിൽ ശുഭമായിരിക്കുന്ന രതിഭാവം ഒടുവിൽ കരുണാവിപ്രലംഭശൃംഗാരമായിച്ചമയുന്നു. കരുണത്തിന്റെ ദാരുണതത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് രാമനറിയാതെ സീതയെ മുനിൽക്കൊണ്ടുവന്നു നിൽക്കുകയും, സ്തംഭിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തത്. കാളിദാസർ തന്റെ നായകനെ ശോകം കലന്ന് ശൃംഗാരത്തോടുകൂടിയവനായി വായനക്കാരുടെ മുമ്പിലവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിയും, മൃത്തമായ കരുണാസങ്കണക്കെ ആവിർഭവിപ്പിക്കുന്നു. കാളിദാസർ വണ്ണിച്ച ശൃംഗാരം 'കാളന്ദര'

തളിപ്പിച്ചിനതകർഷണം' ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെയാണെങ്കിൽ, ഭവഭൂതിയുടേതു ആദ്യം സിക്താതുല്യമായ കരുണത്താൽ അന്തർഹിതവും അന്തർഹിതമായി പ്രവഹിച്ച് ഒടുവിൽ ത്രിവേണീസംഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സരസ്വതീപ്രവാഹംപോലെയാണെന്നുപറയാം.

കാളിദാസർ, രഘുവംശം 8-ാം സകൃത്തിലും, കഥാമംഗഭവം 4-ാം സകൃത്തിലും കരുണം വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഭവഭൂതിയെപ്പോലെ ഇത്ര കണക്കെന്റിയെ കടത്തിവെച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടുപേരുടേയും കരുണമയമായ പദ്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ സഹൃദയന്മാരെത്തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

(തുടരും)

സി. ശങ്കുണ്ണിനാഥർ.

ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വസ്ഥിതി

ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വചരിത്രം അറിയുന്നതിന്നു ആകാശസന്ദർശനം ഒരുപായമാകുന്നു. ആകാശത്തിൽ നാം എന്തുകാണുന്നു? മിന്നിമിന്നി പ്രകാശിക്കുന്ന അസംഖ്യം നക്ഷത്രങ്ങളും, മാറി മാറി നടക്കുന്ന ഏതാനും ഗ്രഹങ്ങളും, ചന്ദ്രികയാൽ ദിക്കെങ്ങും പ്രവഹിപ്പിക്കുന്ന ചന്ദ്രനും അല്ലാതെ നാം മുകൾത്തട്ടിൽ ഒന്നും കാണുന്നില്ല. ചില കാലങ്ങളിൽ വാല്യം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചിലർ ആകാശത്തിൽ വടന്നുനായും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ന

മ്മുടെ കാഴ്ച സംധിക്കുന്നില്ല. വെറും കണ്ണുകൾകൊണ്ടു ഫലമില്ലാതെ കാണുന്നതിനാൽ തന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നമുക്കു ആകാശം സന്ദർശിക്കേണ്ടതെന്നു. ആദ്യംതന്നെ ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയാണവയോഗിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു ആകാശം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതുതകരമായ പലകാഴ്ചകളും റാമുടൊഴുപ്പിന്റെ വിഷയമാകുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യകൾ കൂടിക്കൂടി വരുന്നുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല ഒന്നായി തോന്നിയിരുന്ന പല നക്ഷത്രങ്ങൾ രണ്ടായും മ

റും പരിണമിക്കുന്നു. പുറുപോലെ ഓരോ ദിക്കിൽ കൂടിച്ചേർന്നു തിളങ്ങുന്ന ദീപ്തികൾക്കുള്ള നോക്കുമ്പോഴാണ് അത്രയും അത്ഭുതം ജനിക്കുന്നത്. ദൂരദശിനിയുടെ ഗുണപോലെയാണ് കാഴ്ചയുടെ ഗുണവും കാണുന്നത്. പട്ടണമെന്ന ഒരു ദൂരദശിനി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ചില നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചുറ്റും പ്രത്യേക വസ്തുക്കൾ കാണുന്നു. ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നക്ഷത്രപ്പുറകുകൾ എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നവ അപ്രകാരമല്ലാതെ പരിണമിക്കുന്നു. സംഗതികൾ വിശദമാകുമ്പോൾ പുറകുവശത്ത് തോന്നിയിരുന്ന ചില കൂട്ടങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ബാഷ്പാകൃതിയായിരിക്കുന്ന ചില സാധനസമൂഹമാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇത്തരം ഒന്നിച്ചുകൂടി കിടക്കുന്ന ബാഷ്പരൂപമായ സാധനസമൂഹത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നെബുല (Nebula) എന്നു പറയുന്നു. ഈ നെബുലയാണ് നമ്മുടെ വിഷയത്തിന്നു ആധാരമായിട്ടുള്ളത്. അതിവിശേഷമായ ഭൂതകണ്ണാടിയുടെ സഹായംകൊണ്ടു ആകാശത്തിൽ അനവധി ബാഷ്പപടലങ്ങളെ കാണാം. ചില സമയം കണ്ണാടിയുടെ ബലക്കാര്യ നിമിത്തം നക്ഷത്രപ്പുറം ബാഷ്പസമൂഹവും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് ആകാശമാർഗ്ഗം പരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള, വേറൊരു ഉപകരണങ്ങൾ നാം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അതുകൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിൽ മണൽത്തരിയുള്ളപോലെ ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ മറ്റൊരു

ടം എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗതി നല്ലവണ്ണം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. വമ്പിച്ച സൂര്യനെക്കാളും വലുതാണെന്നു കരുതിയിരിക്കുന്ന ഇത്ര നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉള്ള ആകാശത്തെ അളുവൊരു സ്ഥലം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത്ഭുതമുണ്ടോ? മറയ്ക്കുന്ന യന്ത്രംകൊണ്ടും ബാഷ്പപടലങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാം. ഈ യന്ത്രവും പോർത്തലിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തെ നല്ലവണ്ണം പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്പെക്ട്രോസ്കോപ്പ് (Spectroscope) എന്ന ഉപകരണം ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി. ഓരോ സാധനങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ഈ ഉപകരണത്തിൽ വന്നു വീഴുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു ആ സാധനങ്ങളുടെ തത്വങ്ങളെ ഈ യന്ത്രം മൂലം നമുക്ക് അറിയുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നു. ഈ യന്ത്രംകൊണ്ടു നമുക്കു നക്ഷത്രപ്പുറങ്ങളെയും ബാഷ്പസമൂഹത്തെയും തിരിച്ചറിവാൻ നല്ലവണ്ണം സാധിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞതായ ഒരു ബാഷ്പസമൂഹത്തിൽനിന്നാണ് ഭൂമി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഈ വാസ്തവമാണ് ഇന്നി യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിപ്പാനുള്ളത്. എത്ര ബാഷ്പസമൂഹത്തിൽ നിന്നാണ് ഭൂമി ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പറയാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഭൂമിയുടെ ഉത്ഭവം ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് ഉറപ്പാക്കുവാൻ നല്ല കാരണം ഉണ്ട്. പല പ്രായത്തിലുള്ള ചെടികളിൽനിന്ന് ഒരു വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ ആദ്യസ്ഥിതി അറിയുന്നപോലെ ഭൂമിയുടെ ആദ്യസ്ഥിതി അറിവാൻ വല്ല വസ്തുക്കളും ആകാശത്തിൽ നാം കാണുന്നു.

ണ്ടോയെന്നു നോക്കുക. മരായ എടുക്കുന്ന യന്ത്രംകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ അനവധി ബാഷ്പപടലങ്ങൾ ഉള്ളതായി കണ്ടുറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിന്നീടും പിന്നീടും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സൂക്ഷ്മദർശനത്തിന്റെ ഫലമായി പലതരത്തിലുള്ള ബാഷ്പപടലങ്ങളെയും കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകൂടി പ്രധാനമായി പറയാനുള്ളത് ഒരുതരം പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളെയാണ് (Spinal Nebula). ഈ പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോഴാണ് നമുക്കു നമ്മുടെ ഉത്തമ ശരീരമാണെന്നു തോന്നുന്നത്. ഇത്തരം പിരിഞ്ഞ പ്രഭാപടലങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ മദ്ധ്യം വളരെ കട്ടയായും, അറ്റങ്ങളിലും ഇടക്കും കട്ടയായും കാണുന്നു. ഈമതിരി ഇടക്കു കട്ടയായ സ്ഥിതിയിൽ കാണുന്ന ബാഷ്പപടലങ്ങളെ നോക്കുമ്പോഴാണ് ഭൂമിയുടെയും സൂര്യപൂർവ്വതന്റെയും ഉത്ഭവം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ഇത്തരമുള്ള ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ സൂര്യപൂർവ്വതംപോലെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം ഗോളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ല. നമ്മുടെ സൂര്യപൂർവ്വതത്തിൽ നടക്ക് ഒരു സൂര്യനും ചുറ്റും കുറെ ഗ്രഹങ്ങളും അല്ലെങ്കിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സൂര്യപൂർവ്വതം ഇടക്കു കട്ടയായി കാണുന്ന ഒരു പ്രഭാപടലത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിപ്പാൻ പാടുള്ളതാണ്.

ആകാശമാറ്റം പരിശോധിച്ചിട്ടു കാണുന്നവസൂക്ഷ്മത്തിന്നു ഭൂമിയുടെ പൂർവ്വരൂപം ഒരു ബാഷ്പപടലമായിരിക്കുമെന്നും സാധിച്ചുവല്ലോ. ഇനിവേറെ കാരണങ്ങൾ മൂലം ഈ ഉത്തമ പ്ര

ബലപ്പെടുത്താമോയെന്നാണ് നോക്കേണ്ടത്? ഇതിന്നു പ്രധാനമായി വിചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ളതു സൂര്യപൂർവ്വതത്തിൽ പെട്ട ഗോളങ്ങളെ തന്നെയാണ്. ആദ്യമായി നാം സൂര്യനെ തന്നെ എടുക്കാം. സൂര്യൻ കത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഒരു ഗോളമാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിന്റെ അളവ് ഇപ്പോൾ 868000 നാഴികയാണെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. സൂര്യനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചൂടിന്റെ കഠിനവും വായുതെങ്ങെന്ന എല്ലാവരും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായാൽ ആയതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം പറയുന്നില്ല. അതികഠിനമായ ചൂട് നാം ദിനംപ്രതി എല്ലാംണ്ടല്ലോ. സൂര്യനിൽനിന്നു സദാസമയത്തും ചൂട് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു ഇരിക്കുന്നു. ഈ ചൂടുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭൂമി മാത്രമല്ല മൂന്നു പെട്ടെന്നു. സൂര്യനെ സ്പഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഭൂമിക്കു വേണ്ട വെളിച്ചവും ചൂടും നൽകുന്നതിന്നു മാത്രമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂര്യനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ചൂടുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭൂമിപോലെയുള്ള 200 കോടി ഭൂമികൾക്കു വേണ്ട ഉഷ്ണം ലഭിക്കുമെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ദിനംപ്രതി ഉഷ്ണം സൂര്യനിൽനിന്നു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് സൂര്യന്റെ ചൂടിനായൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത്? ഇത് ഒരു വലിയ അത്ഭുതംതന്നെ അല്ലെ? എന്നും സൂര്യന് ഒരുപോലെ ചൂടുള്ളതായി പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതിക്ക് ഒരു കാരണമുണ്ട്. ഇതു പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്ക

ന്നു. ഈ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ ചൂടു അതിന്റെ വലിപ്പത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഒരു വസ്തുവിലുള്ള ചൂടു ആ വസ്തുവിന്റെ വലിപ്പം കൂടുന്നതോടും അധികം സ്ഥലം വ്യാപിക്കുകയും അതുനിമിത്തം ചൂടിന്റെ ആധിക്യം കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ഒരു സാധനത്തിന്റെ വലിപ്പം കൂടുന്തോറും അതിലടങ്ങിയ ചൂടു സ്ഥലം സ്ഥലം മാത്രം വ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചൂടിന്റെ ആധിക്യം (Degree) കൂടി വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിയമം സൂര്യനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും ശരിയാണ്. അയതിനാലാണ് സൂര്യന്റെ ചൂടിനും നാം ഇത്രകാലം ചെന്നിട്ടും യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത്. സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ചൂടുതന്നെ കൊല്ലംകൂട്ടുമ്പോൾ ഒരു നാഴിക വീതം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ മാതിരി വലിപ്പം കുറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ചില വായി പോകുന്ന ചൂടു കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള ചൂടുകൊണ്ടു സൂര്യൻ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ചൂടുതോന്നിക്കുന്നത്. ഈ മാതിരിയുള്ള വ്യത്യാസം സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിനു വരുന്നെങ്കിലും സൂര്യന്റെ വലിപ്പത്തിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. ഇതിനു ആ വമ്പിച്ച ഗോളത്തിന്റെ വലിപ്പംതന്നെയാണ് കാരണം. ഒരു പതിനായിരം കൊല്ലംകൊണ്ടു സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിന് എത്ര വ്യത്യാസം വരുമെന്നു നമുക്കു കണക്കാക്കുകതന്നെ. അതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിന് ഏകദേശം 1000 നാഴിക വ്യത്യാസം വരുമെന്നു

വിചാരിക്കുക. ഇതുനിമിത്തം സൂര്യന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു 863000 നാഴികയിൽനിന്നു 862000 നാഴിക മാത്രം ആകുന്നു. ഏകദേശം 9 കോടി നാഴിക ദൂരെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു വിപുലമായ ഗോളത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു വ്യത്യാസം സംഭവിച്ചാൽ അത്രയേറെ നമ്മുടെ പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാത്തതിൽ വലിയ അത്ഭുതമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു സൂര്യന്റെ വലിപ്പം ദിനപ്രതി കുറഞ്ഞുവരുന്നെങ്കിലും ചൂടിനു വ്യത്യാസം കാണാതിരിക്കുവാൻ കാരണമുണ്ടെന്നു വന്നുവല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങളിൽനിന്നു സൂര്യന്റെ പൂർണ്ണസ്ഥിതിയെന്താണെന്നാണ് നാം ആലോചിക്കേണ്ടത്. അനേകയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു സൂര്യന്റെ വലിപ്പം ഇപ്പോഴത്തേതിലും അധികമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും അതിലടങ്ങിയ ചൂടു ഇപ്പോഴത്തേതിലും കൂടിയതായിരിക്കണമെന്നും മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു നമുക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാം. ഈ കാരണങ്ങൾ നിമിത്തം സൂര്യൻ അനവധി കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ബാഷ്പാകൃതിയായ ഒരു സാധനമായിരിപ്പാൻ തരമുണ്ട്. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ സൂര്യൻ പണ്ട് ഉഷ്ണാധിക്യം നിമിത്തം ഒരു ഘനപദാർത്ഥമോ, ദ്രവപദാർത്ഥമോ ആയിരിക്കാതെ ഒരു ബാഷ്പസദൃശമായ വസ്തുവായിരുന്നിരിക്കണം.

ഇന്ദ്രിയം വക സംഗതികളെ പ്രകൃതിയിൽ യോജിപ്പിച്ചു നോക്കുക. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഭൂമി ഇപ്പോഴത്തെ മാതിരിതന്നെ ഇരുന്നപോഴോ ചോദ്യത്തിനാണ് നാം ഉത്തരം പ

റയേണ്ടത്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പരവാനുള്ള ജന്മനിയിൽ കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു നടത്തിയ ഒരു പരീക്ഷയാണ്. ഈ പരീക്ഷയുടെ ഫലമായി കണ്ടുപിടിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗം അത്രയും ഉഷ്ണിച്ചതാണെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം 100 അടി താഴെ ഭൂമിയിൽ ഏല്ലാ ഇടത്തും 52°F ചൂടുണ്ടെന്നും അതിൽ കീഴോട്ടു പോകുന്തോറും ഒരു നാഴിക 80°F ചൂടു കൂടി വരുന്നുവെന്നും ജർമ്മൻകാർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇതുപ്രകാരം കണക്കാക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തിന്റെ മൂന്നാഴി ക താഴെ തിളക്കുന്ന വെള്ളത്തെക്കാൾ ചൂടുള്ളയായി കാണുന്നതാണ്. ഈ കണക്കുപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഏകദേശം 20 നാഴിക താഴെ ചൂടു വളരെ അത്യന്തതന്നെയാണ്. ആയതിനാൽ ആ പ്രദേശം ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗംപോലെ ഒരു ഘനപദാർത്ഥമായിരിക്കയില്ല. ആയതു ഒരു ദ്രവപദാർത്ഥംതന്നെ ആയിരിക്കും. ഇനിയും കീഴോട്ടു ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ദ്രവപദാർത്ഥമല്ലാതെ ബാഷ്പസദൃശമായ പദാർത്ഥമായും പരിണമിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയിലുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോൾ പുറപ്പെടുന്ന ഉഷ്ണിച്ച വായുവും കല്ലുകകിയ വെള്ളവും ഭൂമിയിൽനിന്നു വരുന്നതല്ലേ? ഈ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ ഊഹം ശരിയാകുന്നില്ലേ? ഇപ്പോൾ പണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള പാഴെയുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ലഘുകൾ നാം കേൾക്കാത്തതു ഭൂമി ദിനപ്രതി തണുത്തുവരുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

ഭൂമിയുടെ ചൂടു കറഞ്ഞുകറഞ്ഞു വരികയാലാണ് ഭൂമി തണുത്തുകൂടിയായപോലെ കാണുന്നത്. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂമിയുടെ സ്ഥിതി, ഈ കാരണത്താൽ, ഈ മാതിരി ആയിരിപ്പാൻ തരമില്ല. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഒരു കാലത്തു ഭൂമിയും ഉഷ്ണാധിക്യം നിമിത്തം ഒരു ഘനപദാർത്ഥമല്ലാതെ ഒരു ദ്രവപദാർത്ഥം ആയിരുന്നിരിക്കണം. അതിലും അനേകകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭൂമി ഒരു ദ്രവസാധനവുമല്ലാതെ ഒരു ബാഷ്പസദൃശമായ സാധനവും ആയിരുന്നിരിക്കണം.

സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ കാണുന്ന മറ്റുള്ള ഗോളങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും പണ്ടുള്ളതു പോലെതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണം. ഘനപദാർത്ഥമായ ഒരു സാധനം ബാഷ്പാകൃതിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അധികം സ്ഥലം വ്യാപിക്കുന്നതു സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ബാഷ്പാകൃതിയായി പണ്ടു കാലത്തു കിടന്നിരുന്ന സൂര്യപ്രകാശത്തിലെ ഗോളങ്ങൾ എല്ലാം കൂടി ഒരു കാലത്തു ഒരു ഒറ്റ ബാഷ്പപടലമായിരുന്നിരിക്കണം. ഇതുകാണാം ഇതിനും പുറമെ ഇപ്പോൾ നാം ആകാശത്തിൽ ഇത്തരം ബാഷ്പപടലങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നതു കൊണ്ടും സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ (Solar system) പുറംസ്ഥിതി ഒരു ബാഷ്പപടലമായിട്ടായിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കുന്നതിനുകാരണമുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല പലതരത്തിലുള്ള ബാഷ്പപടലങ്ങളും, അവയിൽ വെച്ചു പ്രധാനമായി വിവിഞ്ഞതായിട്ടു

ഉള്ള പാഷ്ഠപടലങ്ങളും നമ്മളെ ഈ ഉഴുപ്പത്തിൽ സഹായിക്കുന്നു.

ഈ ഉഴുപ്പത്തെ പിൻതുടങ്ങുന്നതായ വേറൊരു വിശേഷകാരണവും ഉണ്ട്. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വികാസത്തോടുകൂടി നമുക്കു വേറൊരു സംഗതിയും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തുവിലടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾ എന്താണെന്നു നമുക്കു ഇപ്പോൾ പറയുന്നതിനു സൗജന്യമാണല്ലോ. രസായനശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ട് ഒരു സംയുക്തപദാർത്ഥത്തിലുള്ള മൂലപദാർത്ഥങ്ങളെ അറിയുന്നതിന് നമുക്ക് ഇക്കാര്യം എളുപ്പമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ അനേകകോടി നാഴികകളുടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിയുന്നതിനും നമുക്ക് ഇപ്പോൾ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂര്യന്റെയും മറ്റു ഗോളങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം നാം ഇപ്പോൾ വണ്ണപ്രായാതത്വപദാർത്ഥം (Spectroscope) മൂലം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത് ഗോളങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾ ആ ഗോളങ്ങളിലുള്ള മൂലപദാർത്ഥങ്ങളെ നമ്മോടടുത്തുവരുത്തുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് ആ ഗോളങ്ങളിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നാണെന്ന് നാം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി ഒരു വലിയ അത്ഭുതംതന്നെ അല്ലെ? ഈ വാസ്തവം നമ്മുടെ ഉഴുപ്പത്തെ ബലമായി പിൻതുടങ്ങുന്നില്ലെ?

ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന വേറൊരു സംഗതികൂടി ഇവിടെ പറയാം. സൂര്യന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ നാം എന്താണു കാണുന്നത്? സൂര്യന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ സൂര്യൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും സൂര്യൻ സദാ അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിനേൽ ചുറ്റിത്തീർത്തുകൊണ്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റേപ്പുറമെ വേറൊരു അത്ഭുതസംഗതിയും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും സൂര്യനെ ഒരു ദിക്കുനോക്കി (In one direction) പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു. ഇതിനു എന്താണ് കാരണം? സദാസമയത്തും ചുറ്റിത്തീരുന്ന ഒരു ബാഷ്പപടലത്തിൽനിന്നു സൂര്യനെപ്പോലെ മദ്ധ്യസ്ഥിതമായ ഒരു ഗോളവും അതിന് ചുറ്റും ഒരു ദിക്കുനോക്കി സഞ്ചരിക്കുന്ന വേറെ ചില ഗോളങ്ങളും ആ ബാഷ്പപടലം കാലക്രമംകൊണ്ടു തണുത്ത് വരുന്നതോടുകൂടി തണുത്ത ഭാരം ഭാഗം വേറിട്ടു പിരിഞ്ഞു നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന മാതിരി ഉണ്ടാവുന്നതിനു സാധിക്കുമോ എന്നാണ് ഈ സംഗതികൊണ്ട് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഭൂമിയിലും മറ്റു ഗോളങ്ങളിൽ ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് കാണുന്ന സാമ്യം ഈ കാര്യനിരൂപണത്തിൽ ഒരു പ്രധാനസംഗതിയായി കരുതേണ്ടതാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കെ. പരമേശ്വരമേനോൻ
ബി. എ. ബി. എൽ.

പുസ്തകം

നാലാം അദ്ധ്യായം.

[ജീവലോകം. മരുഭൂമി- ശുദ്ധി.]

ഏതൊരു പർവ്വതത്തിനോ കിഴക്കോ ഗതായി ജപാലാമുഖീതിതം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവോ അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അറ്റത്തുനിന്ന് ഒരു നദി തെക്കോട്ട് ഒഴുകിപ്പോകുന്നുണ്ട്. വൃദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനും മദ്ധ്യവയസ്സനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനും കൂടി ആ നദിയുടെ ഗതി അനുസരിച്ച് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ ഏറ്റവും മണിയായ ഒരു പ്രദേശത്തുവന്നെത്തി. ആ പ്രദേശം മുക്കോണാകൃതിയോടുകൂടിയതാണ്. അത് അഞ്ചുനദികൾ ഒന്നിച്ചുചേരുന്ന സ്ഥലമാണ്. വടക്കുഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും ആകാശം മൂടിനില്ക്കുന്നതും ചർമ്മചക്ഷുസ്സുകൊണ്ട് കാണാൻ കഴിയാത്ത കൊടുമുടികളോടുകൂടിയതുമായ പർവ്വതനിരകളിൽനിന്നു്ണ് ആ നദികൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. ആ നദികൾ തെക്കോട്ട് ഒഴുകി സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. ഈ പ്രദേശം ഏറ്റവും സസ്യസമൃദ്ധിയോടുകൂടിയതാണ്. ഈ പ്രദേശത്തിൽ ഉണ്ടാവാത്ത വസ്തുക്കൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ ഇരുവരും ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ തെക്കോട്ട് യാത്രചെയ്തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ വളരെ ദിവസം സഞ്ചരി

ച്ചതിന്റെ ശേഷം മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഒന്നിച്ചുള്ള വൃദ്ധ ബ്രാഹ്മണനോ നേരെ ഭക്തിയോടുകൂടി നോക്കിട്ട് പാഞ്ഞു. “ആർയ്യാ! ഇത്രദിവസം ഈ പ്രദേശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ട് എന്റെ ശരീരത്തിന് ക്രമത്തിൽ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് മുമ്പിലത്തേപോലേ ശക്തിതോന്നുന്നു. കണ്ണിന് മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ദൂരദൃഷ്ടിയില്ലാതായിരിയ്ക്കുന്നു. ദൂരത്തുനിന്നു പറയുന്ന വാക്കുകളൊന്നും നല്ലവണ്ണം കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. നടക്കാനുള്ള മിടക്കം കുറഞ്ഞു വശായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? അങ്ങയുടെ മുഖത്തുള്ള തേജസ്സു കൂടി എന്റെ ദൃഷ്ടിക്ക് മലിനപ്പെട്ടപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. പൂർവ്വാപരസംഭവങ്ങൾ ഒന്നും നല്ലപോലെ ഓർമ്മതോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ എവിടനാണു വന്നത്, എവിടെയ്ക്കാണ് പോവേണ്ടത് എന്നും മനസ്സിൽ വേണ്ടപോലെ തോന്നുന്നില്ല”.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “കലിയുഗോചിതമായ ശരീരം എടുത്തതുകൊണ്ട് ആ ശരീരത്തിന്റെ ധർമ്മത്തേ അനുഭവിയ്ക്കാതെ കഴികയില്ല. അങ്ങ് ഇപ്പോൾ ആ ധർമ്മമാണ് അനുഭവിയ്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങൾ ദർശനംചെയ്താൽ പ

ന്നേ അങ്ങയ്ക്ക് ഈ തോന്നൽ ഉണ്ടാവില്ല. വീണ്ടും അങ്ങയുടേ സ്വന്തം സ്വരൂപം അങ്ങയ്ക്ക് കിട്ടും”.

ഒടുവിൽ പാഞ്ഞുവരുകൾ ദൂരത്തു ഉള്ള ഏതോ ഒരുവന്റെ കണ്ണത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട വാക്കുകളെപ്പോലെ മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ചെവിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ പാശ്ചാത്യഗതിയെക്കുറിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മഹാപുരുഷനെ കണ്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യപ്പെട്ട് ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി: “വഞ്ചം മഹാഭൂതങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായതും പ്രശസ്തമായ ഈ പ്രദേശത്തിനുള്ളിൽ ഞാൻ ഏ.വി.ടേനിനാണ് വന്നെത്തിയത്? എന്തിനാണ് വന്നത്? ഞാൻ തന്നെത്താൻ വന്നതാണോ? അതോ വല്ലവരും എന്തോ ഇവിടെക്കൊണ്ടു വന്നാക്കിയതാണോ? എന്നേ വല്ലവരും ഇവിടെയ്ക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതായി എനിക്ക് ഭാഗ്യമോന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ ആരോടാണ് ചോദിക്കേണ്ടത്? എന്തോ ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ദിവ്യപുരുഷൻ എവിടെയാണ്? വാസ്തവത്തിൽ എന്തോ ഒന്നിച്ചു വല്ലദിവ്യപുരുഷനും ഉണ്ടായിരുന്നോ? അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്ന ആ പ്രശസ്തനായ സരസ്വതിയും അത്യാഗ്രയായ ജപാലാമൃതത്തിലും ഇപ്പോഴും എന്തോ ഹൃദയത്തിൽ ദ്രവമായി പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ സ്ഥിതിയ്ക്ക് അതെല്ലാം എങ്ങിനെ മിഥ്യയായി ഭവിയ്ക്കും? ഇതെല്ലാം ജന്മാന്തരത്തിലേ സംസ്കാരങ്ങളാണെന്നും ഈ ജന്മത്തിൽ അവയിൽ ചിലത് കാണുന്നതാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല”.

ഇതെന്താണ്! സത്യമെന്തെന്നും മിഥ്യയെന്തെന്നും എന്തിന്നു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. എല്ലാം ഘോരമായ ഇന്ദ്രജാലമെന്നപോലെ തോന്നപ്പെടുന്നു. പൊടുന്നനവേ എനിക്ക് വല്ലാത്ത ഭയം തോന്നുന്നു. ഇനി ഞാൻ ഏകനായിട്ട് സഞ്ചരിക്കില്ല. ജനങ്ങൾ രാമസ്തന്നെ ദിക്കിലേയ്ക്ക് പോകതന്നെ. ജനങ്ങൾ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നു നോക്കട്ടേ. അവരുടേ ഉപദേശം എന്താണെന്നു കേൾക്കട്ടേ!

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ ഇങ്ങിനെ മനോവിചാരപ്പെടുകൊണ്ട് അവിടേനിന്ന് എണീട്ട് തന്റെ മുറിയിൽ കണ്ട ഒരു ചെറുപുഴയുടെ വക്കത്തുകൂടെ യാത്രചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഫിമവാന്റെ, ആകാശം മുട്ടിനില്ക്കുന്ന കൊടുമുടിയുടെ മുകൾഭാഗത്തു നിന്നാണ് ഈ നദിയുടെ ഉത്ഭവം. ഈ നദി കരേക്കാലം പറ്റുതമ്മിന്റെ താഴ്വരകളിൽക്കൂടിയും ഗുഹകളിൽക്കൂടിയും ഒഴുകിയതിന്റെ ശേഷം കീഴ്പോട്ടൊഴുകി ഒരു വലിയ നദിയായിത്തീർന്നു തെക്കോട്ട് ഒഴുകുന്നു. നദി കീഴ്പോട്ട് ഏറങ്ങി വരുന്തോറും ക്രമേണ വിസ്താരം കൂടി വന്ന് ഒരു കരയിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ മറ്റൊരു കാണാത്ത വിധത്തിൽ അത്ര വലുതായിത്തീർന്നു. നദിയുടെ വെള്ളം കലങ്ങിമറിഞ്ഞതും ചഴികളോടുകൂടിയതും ഏറ്റവും വക്രഗതിയോടുകൂടിയതും വളരെ ഉഷ്ണോടുകൂടി ഒഴുകുന്നതും ആയിരുന്നു.

എന്നാൽ ഈ സകല ദോഷങ്ങളും തടസ്സങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും നദിയിൽക്കൂടി അസംഖ്യം വലിയ തോണി

കൾ ഇടവിടാതെ പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ തോണിയിലും ഓരോ ആൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നിലെങ്കിലും തോണിക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ തോണികളും നദിയുടെ ഒഴുക്കനുസരിച്ചു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചില തോണികൾ വലിയ ചുഴികളുടെ ഉള്ളിൽ പെട്ടു വട്ടംചുറുകയും മറ്റു ചില തോണികൾ വലിയ തിരകളുടെ അടി ഏറ്റു പൊളിഞ്ഞു വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ നിമിഷംപ്രതി ഇങ്ങിനെ ഓരോ ആപത്തുകൾ നേരിടുന്നതു കണ്ടിട്ടും തോണികളിലിരിക്കുന്ന ഒരാളെങ്കിലും മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള ശ്രമം ചെയ്തില്ല. എല്ലാവരും കണ്ണിമ ആട്ടാതെ മുഖോട്ടുതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു യാത്ര ചെയ്യുന്നു. സൂര്യന്റെ അത്യാഗ്രമായ വെയിൽകൊണ്ട് ഉഷ്ണം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ എല്ലാവരും കലങ്ങിയ വെള്ളം കണ്ണുകളിലും തലയിലും ശരീരത്തിലും ഒഴിയ്ക്കുകയും ദാഹം സഹിയ്ക്കാതെ വെള്ളം കൂടെക്കൂടെ കുടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അവർ എവിടെയ്ക്കാണ് പോകുന്നതെന്നും എത്ര ദൂരം പോകാനുണ്ടെന്നും എന്താവശ്യത്തിനാണ് പോകുന്നതെന്നും തോണിയിലിരിക്കുന്നവരോടു ചോദിച്ചാൽ 'ഞങ്ങൾ കച്ചോടാവശ്യത്തിനു വേണ്ടി ശൌഭപുരത്തിലേക്കു പോകയാണ്' എന്ന് എല്ലാവരും ഉത്തരം പറയുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരും ശൌഭപുരം വളരെ അടുത്താണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു വളവുകഴിഞ്ഞാൽ ശൌഭപുരം കാണാറാവും എന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. എന്നാൽ അനേകം വളവുകൾ കടന്നുപോ

യിട്ടും ഒരു വളവു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ വളവുകളിൽ എത്തുമ്പോൾ അനേകം തോണികൾ ചാരമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അകപ്പെടുകയും അവർ അവയെ ബന്തോവസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചാരമാരുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ രക്ഷ കിട്ടാൻ ഞ്ഞെക്കുമാണ്. അതാതുദിക്കിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ അനുമതിപ്രാപ്തി വന്നു തോണികളെ പരിശോധിക്കുന്നു. തോണിയിലുള്ള സകല സാമാനങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ മുദ്ര ഉണ്ടോ എന്ന് അവർ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നു. മുദ്ര കാണാത്താൽ തോണിയിലുള്ള സാമാനങ്ങൾ കള്ളച്ചരക്കുകളാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു അവർ തോണിയിലുള്ളവരെ ചങ്ങലകിട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നു. എവിടെയ്ക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്ന് ആരും പറയാൻ സാധിയ്ക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഈ ആപത്തുകളെല്ലാം നേരിട്ടിട്ടും തോണിയിലുള്ളവരിൽ ഒരാളെങ്കിലും ശൌഭപുരത്തിലേയ്ക്കു പോകാനുള്ള ഒട്ടേറെത്തരം കൈവിട്ടില്ല. അവരെല്ലാവരുടേയും ഊട്ടിയിൽ ആ പുരിയുടെ സൗന്ദര്യം സീമയില്ലാത്തതായിരുന്നു. ചിലർ ഈ നഗരം സ്വർണ്ണമയമായും മനോഹരമായും കണ്ടിട്ട് ആകർഷിപ്പെടുകയും ചിലർ അതിന്റെ സമൃദ്ധിയും പ്രതാപവും കണ്ടിട്ട് മോഹിതന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ചിലർ ഈ നഗരത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും കടന്നു കോടിക്കറകൾ പറക്കുന്നതായി കാണുകയും ചിലർ ഈ നഗരത്തിലെ അസ്സരസ്മിതങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാമിനിമാരു

ടെ തുപാലാധിപനും കണ്ടാനന്ദിയെന്നുള്ള മോഹത്തോടുകൂടി യാത്രതുടന്നു.

ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ തോണികൾ മാജാധികാരികൾ ബന്തോവസ്തിലാക്കുന്നതുകണ്ടിട്ട് ചിലപ്പോൾ അതിയായ ഭയവും വ്യസനവും ഉണ്ടായി. ആ അവസരങ്ങളിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ശൌഭ്യപുരത്തിന്നു മുമ്പിലത്തേപ്പോലെയുള്ള സൗകര്യവും ഉള്ളതായി അവർക്കു തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ അവർ പിന്നോക്കവും ഇരുപശുത്തും നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ അവരുടെ ഈ മനോഭാവം അല്പനേരം മാത്രമേ സ്ഥായിയായി നിന്നിരുന്നുള്ളൂ. എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പുതിയ പുതിയ തോണികൾ, നദിയുടെ ഒഴുക്കനുസരിച്ച് ഇടവിടാതെ വരുന്നത് എല്ലാവർക്കും കാണാമായി. അതുനിമിത്തം നദിയിലുള്ള തോണികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവന്നതല്ലാതെ ഒരു ദിക്കിലും കുറഞ്ഞതുകണ്ടില്ല. ഇതുകണ്ടിട്ട് എല്ലാവർക്കും ആശ്വാസമായി. ഈ ദിക്കിന്നു കീഴ് വോട്ടുള്ള നദീതീരം കടിച്ചാൽ ഏറ്റവും ദുർബ്ബലനായവൻ മഹാ ബലവാനായിത്തീരുന്നു. ഏറ്റവും ഭീരുവായവൻ അതിസാഹസിയും ധൈര്യശാലിയും ആയിത്തീരുന്നു. കരടൻറെ കണ്ണുകൾക്കുകൂടി നല്ല വെളിച്ചം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ശൌഭ്യപുരത്തിനെ അടുത്തായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണവേഷം ധരിച്ച വേദപ്രാസൻ വെള്ളം തൊട്ടതെ ഇല്ല അദ്ദേഹം ഏകാന്തചാരമത്തിൽ നില്ക്കുന്നതായ് നദിയ്ക്കു കരകൾ നോക്കിക്കൊണ്ടു തീരത്തുകൂടി നടന്നുതുടങ്ങി. നദിയുടെ വളരുക,

ളിലെത്തുമ്പോൾ തോണിയിലുണ്ടായിരുന്നവർക്കു നേരിട്ട കാലതാമസംപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്നു താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. വളരെ ദൂരം മുമ്പിട്ട് ചെന്നപ്പോൾ ആ ഏറ്റവും വിശാലവും ജീവജാലസമ്പന്നം തീരെയില്ലാത്തതും ആയ നദി ഏറ്റവും ഭയങ്കരവും മണൽ നിറഞ്ഞതുമായ ഒരു മരുഭൂമിയിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

ബ്രാഹ്മണൻ ആ മരുഭൂമിയിൽക്കൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി. ഒരു ദിക്കിലെങ്കിലും ഒരു പ്രാണിയേയോ ഒരു പുൽക്കൊടി യോ ഒരു തുള്ളി വെള്ളമോ അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. എല്ലാം നിഷ്ജീവമായും കനം കുറഞ്ഞതായും പരസ്പരം സംബന്ധമില്ലാത്തതായും അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. കേരളം നടന്നപ്പോഴേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്നു കലശലായ ദാഹം തുടങ്ങി. നാലു വരണ്ടുതുടങ്ങി. അകത്തും പുറത്തും ഒരുപോലെ വരണ്ടുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം നാലു ഭാഗത്തും അങ്ങു മിങ്ങും നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു ദിക്കിലെങ്കിലും ദ്രവ്യ പതിയാനുള്ള സ്ഥലം കണ്ടില്ല. മേൽഭാഗത്ത് ആകാശമണ്ഡലം ചുട്ടു പഴുത്ത ചെമ്പുകിടാരംപോലെ പരന്നുകിടക്കുന്നു. കീഴ്ഭാഗത്തു ചലനമില്ലാത്ത മണൽക്കൂട്ടം നാലു ഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. കലശലായ വെള്ളമെങ്കിലും കുടിക്കാൻ കിട്ടിയാൽ മതി എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. ശൌഭ്യപുരയിലേക്കു പോവാൻ അത്യുത്സാഹത്തോടുകൂടിയവരും ഭ്രമശീലന്മാരായ രോണിയിലിരിക്കുന്നവരുടെ അവസ്ഥ, തന്റെ അവസ്ഥയേക്കാൾ ഏതുകൂടിയ സങ്കരമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണനു തോന്നി.

ബ്രാഹ്മണൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചതുട
 ണി: 'അവരുടെ ഭ്രമം സുഖമായ ഭ്രമംത
 ന്നതാണ്. ഇതെന്താണ്! സകലഭ്രമ
 വും നീങ്ങിപ്പോയാൽ പിന്നെ ഒന്നുംത
 ന്നെ കാണാനില്ല. അവരെപ്പോലെ
 തോണികയറിവരാതെ ഞാൻ ആലോ
 ചനയോടുകൂടി ചെയ്ത പ്രവൃത്തി ഇങ്ങി
 നെയൊന്നോ കലാശിച്ചത്? അവർക്കു ഇ
 തിനേക്കാൾ വലുതായ ഒരു ദുഃഖം എ
 ന്താണ് വരാനുള്ളത്?"

ബ്രാഹ്മണൻ ഇങ്ങിനെ ചിന്താമ
 ഗ്നനായി ഇരിയ്ക്കുമ്പോൾ അധികം ദൂര
 ത്തല്ലാതെ അതിവേഗത്തിൽ നദീജലം
 ഒഴുകുന്നതും നദിയുടെ തെളിഞ്ഞവെള്ള
 ത്തിൽ നദീതീരത്തിൽ പൂത്തുതളിർത്തു നി
 ല്ലുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴൽ പ്രതിബിം
 ബിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്നു
 കാണാറായി. ബ്രാഹ്മണൻ വേഗത്തിൽ
 നദിയുടെ നേക്കു പാഞ്ഞു. എന്നാൽ
 എത്ര ദൂരം പോയിട്ടും വെള്ളത്തിന്റെ
 അടുത്തുചെല്ലാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴി
 യ്തില്ല. തുല്യദൂരത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു
 ജലം അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. ഈ ന
 ദി മിഥ്യയാണെന്നും മരീചികപോലെ
 ഭ്രമത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണെന്നും
 ബ്രാഹ്മണന് അപ്പോൾ മനസ്സിലായി.
 അദ്ദേഹം അമ്പരന്നുപോയി. കാച്ചുമേര
 യ്തിന്നുമപ്പു തനിച്ചുണ്ടായ സുഖകരമായ
 ഭ്രാന്തി തന്നെയാണ് നന്നായിരുന്നത്
 എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. എങ്കിലും
 യാതൊന്നും മിഥ്യയാണെന്നും തനിയ്ക്കു
 ബോദ്ധ്യപ്പെടുമ്പോ അതിനെ പിന്നെ പി
 ന്തുടരാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചില്ല.

ഇങ്ങിനെ അല്പനേരം അദ്ദേഹം

അനങ്ങാതെ നിന്നു. അപ്പോഴേക്കും
 പൊട്ടുന്നനവെ രണ്ടു ഭയങ്കരസ്വരവ
 ങ്ങൾ അല്പം ദൂരത്തായി അദ്ദേഹത്തിന്നു
 കാണാറായി. അതിൽ ഒന്നു സ്ത്രീയും മ
 റൊന്നു പുരുഷനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹ
 യ്തിന്നു മനസ്സിലായി. രണ്ടുപേരുടേയും
 ആകൃതി വലിയതും നിറം കൂരിരുട്ടിന്നു തു
 ല്യവും ആയിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും ത
 ലയിൽ കിരീടംപോലെയുള്ള ശിരോല
 ങ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഒ
 രു ചുഴലിക്കാറിനേലാണ് ഇരുന്നിരുന്ന
 ത്ത്. രണ്ടു സ്വരൂപവും ക്രമത്തിൽ അടു
 ത്തെത്തി. എങ്കിലും അവർ ബ്രാഹ്മണ
 ന്റെ നേരെ ഒരു നോട്ടംപോലും നോ
 ക്കാതെ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ സഞ്ച
 രിച്ചു. പുരുഷന്റെ മുകിൽനിന്നു പുറ
 പ്പെടുന്ന ശ്വാസവായു ബ്രാഹ്മണന്റെ
 ദേഹത്തിൽ തട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം മോ
 ഘാലസ്പർശപ്പെട്ടു വീണു. സ്ത്രീയുടെ കാ
 ല്യാടി അദ്ദേഹത്തെ മൂടിക്കുളഞ്ഞു.

പുരുഷൻ ഈ മരുഭൂമിയിലെ രാ
 ജാവാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ നൈ
 രാശ്യം എന്നാണ്. സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ പ്രിയതമയായ രാജ്ഞിയാണ്; അ
 വളുടെ പേർ 'സേച്ഛാചാരിത' (തോ
 നിവംസം) എന്നാണ്. ജനങ്ങൾ, സൂ
 ക്ഷ്മജ്ഞാനംകൂടാതെ ഇവരെത്തന്നെയാ
 ണ് 'കൊടുങ്കാറ്റ്' എന്നു പറഞ്ഞുവരു
 ന്നത്. ഈ ദമ്പതിമാർ വളരെക്കാലമാ
 യിട്ട് ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണു താമസം. അ
 വർ സർവ്വത്ര ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ് സ
 ഞ്ചരിയ്ക്കാറുള്ളത്. ജലമുള്ള പ്രദേശങ്ങ
 ളിൽകൂടി ഇവരുടെ പ്രതാപം ഏറാവും
 ദുസ്സഹമായിട്ടുള്ളതാണ്. മരുഭൂമിയിൽ

വെച്ച് ഇവരെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ ഒരു വിധത്തിലും രക്ഷയുണ്ടാകുന്നതല്ല. സകല വസ്തുക്കളും ഇവരുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ട് ഉണങ്ങിപ്പോകുന്നു. ജഡീഭൂതമായിത്തീരുന്നു.

പുറംസഭവൻ കലിയുഗോചിതമായ ബ്രാഹ്മണശരീരത്തെ എടുത്തിരുന്നു. ആ ശരീരത്തിന് ഈ മാതിരി ഉഗ്രമായ കൊടകാരോരൂ നില്ക്കുന്നത് എങ്ങനെ സാധിക്കും? പുറംസഭവന്റെ ആത്മാവും ഈ മാതിരി ദുർബ്ബലമായ ശരീരത്തിന്റെ സംസ്കൃതംകൊണ്ട് ഓജസ്സില്ലാത്തതായിട്ട് ഈ കൊടകാചാര്യ സമീപിക്കാൻ കഴിയാതെ വികൃതമായിപ്പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം തീരെ നശിച്ചുപോയില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഏറ്റവും വിചലിപ്പിക്കുകയും കേന്ദ്രഭേദമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മരുഭൂമിയിലെ രാജാവും രാണിയും പോയി. അവരുടെ അനുചരന്മാർ ആകാശത്തെ മുടിക്കൊണ്ടു വന്നുതുടങ്ങി. ബ്രാഹ്മണൻ തീരെ കണ്ണുകാണാതായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തശരീരംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാൻ പാടില്ലാതായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണു നിശ്ചയോജനമായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഭീഷണമായ ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി.

ഏ.പോൾ ബാഹ്യശരീരം കാണാൻ കഴിയാതെ വരുന്നുവോ അപ്പോൾ ആത്മവിസ്മയം ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നെ എന്താണുള്ളത്? സകലവും നൈരാശ്യത്തിന്റേയും സേച്ഛാചാരിത്വത്തിന്റേയും കളിക്കോപ്പകൾ മാത്രമാണെന്നു തോ

ന്നിപ്പോകുന്നു. മണൽത്തരികൾ അങ്ങമിങ്ങും പാന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽ കുന്നുപോലെ കൂടുന്നു. ഉടൻതന്നെ ആ കുന്നു ചണ്ഡംചണ്ഡമായിപ്പോകുന്നു. അവ ഒരേതരം കുന്നായിത്തീർന്നു ഉറച്ചുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. വീണ്ടും അവ മറിഞ്ഞുപോയി വെച്ചേറായി കാണാതെയായിത്തീരുന്നു; തപസ്സ്, അദ്ധ്യയനം, ജ്ഞാനസമ്പാദനം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, കർമ്മവ്യസാധനം ഇവയെല്ലാവിന്റേയും മൂലം സത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. 'സത്യം എവിടെ? ഇതു നൈരാശ്യത്തിന്റേയും സേച്ഛാചാരിത്വത്തേയും രാജ്യമാണല്ലോ. ഇവിടെ വെച്ചു സേച്ഛാചാരിണിയായ രാജാവിന്റെ അനുഗ്രഹം കിട്ടാനായി യത്നംചെയ്താലും അദ്ദേഹം ക്ഷിപ്രപ്രസാദിനിയാണ്. അങ്ങയ്ക്ക് എന്താണ് ഇഷ്ടം അതു ചെയ്താലും കർമ്മവ്യസാധനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു കയ്യെടുത്തു കഴിഞ്ഞു. ഈ അനുജന മാത്രം അങ്ങ പരിപാലിക്കാതെ കഴിയില്ല'.

മോഹത്തിലകപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണൻ ഈ അശരീരിവാക്കുകൾ കേട്ടു പരിഭ്രമിക്കുകയും യേശുപ്പടയും വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മചൈതന്യം ഉണ്ടാകാത്തതോ മോഹം ഉണ്ടായി. 'ഇനി നിസ്സാരമായ ഈ ജീവനെ രക്ഷിച്ചിട്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല' എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം മനസ്സു കൊണ്ട് ഉറച്ചു. -അപ്പോഴേക്കും ആരെ പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനെ ബലമായി ആകർഷിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനെ അവിടെനിന്നു പിടിച്ചുവലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി.

‘ഹരിതപുരം’ മുറുകുകൾ ‘രത്നപുരം’
 തേക്കാരം എത്രയോ വലിയതും വാച്ചി
 തുപ്പണിയോട കൂടിയതും അധികം ശേ
 ഭയോട കൂടിയതും ആണെന്നു ബ്രാഹ്മണ
 നുമാണി. ഇതിന്റെ ഉള്ളിലും അനേകം
 മുറികളുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ നിറവും
 നിർമ്മാണരീതിയും പരസ്പരവിഭിന്നങ്ങളാ
 യിരുന്നു. ആ മുറികളിലും അനേകം മുക
 ഛാരം അന്ധനാകമായ ഭൂതന്മാർ ഇട
 വിടാതെ അവരവർ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള

ജോലികളിൽ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മുമ്പു കണ്ട പുരിയിൽനിന്നു ഇതിന്നു ഒരു വിശേഷമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതായതു ഈ പുരിയുടെ പുറത്തുനിന്നു വിശേഷണം എന്നു പേരോടു കൂടിയ ഭൂതന്മാർ ഭിന്നപ്രകൃതികളായ ഉപാദാനവസ്തുക്കളേ പുരിയിലേ ഉള്ളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. പിന്നേ അകത്തുള്ള വേലക്കാർ ആവക സൗന്ദര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു പലവിധത്തിലായി പണിചെയ്ത് പുരിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ നിമ്മിക്കുന്നു. ഓരോ മുറികളും പതുക്കെപ്പതുക്കെ വലുതായി വരുന്നു.

ആ മാതിരി കൌശലപ്പണികളും പുരിയുടെ ബാഹ്യശോഭയ്ക്കുണ്ടിട്ടും ബ്രാഹ്മണന്റെ മനഃക്ഷോഭത്തിന്നു ശമനംവന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ പാപകലതയോടും കണ്ണിതത്തോടും കൂടി ആ പുരിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പിന്നേ 'പ്രാണിപുരം' എന്നു പേരായ മൂന്നാമത്തെ മാളികയുടെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇത്ര സമൃദ്ധിയോടുകൂടിയ ഒരു സ്ഥലം അദ്ദേഹം ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽ പലവിധത്തിലുള്ള ശില്പനന്ത്രങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിഷയസുഖാഭവത്തിന്നുതക്ക സകല പദാർത്ഥങ്ങളും അവിടെ ലോപംകൂടാതെ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള കൌശലപ്പണികളും ചിത്രപ്പണികളുമാണ് അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതിന്നു കണക്കില്ല. ഇതെല്ലാം അത്യാശ്ചര്യകരമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്ചര്യത്തിന്നു ഈ ഒരു വിശേഷകാരണം

ഉണ്ടായിരുന്നു: അവിടെയുള്ള സകല യന്ത്രങ്ങളുടേയും തിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഓരോരോ മുറികൾ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റെൊരു സ്ഥലത്തേക്കു എല്ലാജ്യാഴം മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ അതിയായ കൌതുകത്തോടു കൂടി പുരിയുടെ സമുപന്നതമായ 'നരപ്രകോഷ്ഠ'ത്തിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. ഈ പ്രകോഷ്ഠം ഏഴു നിലയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എല്ലാ നിലയുടേയും മുകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏഴാംനിലയിൽ കേറിചെന്നു. ഇവിടെ പ്രകോഷ്ഠത്തിന്റെ സമ്യസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും കമ്പിവഴിക്കു വർത്തമാനങ്ങൾ വന്നു ചേരുകയും അവിടെനിന്നു എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും കല്പനകൾ പോയ്ക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു. എന്നാൽ ആരാണ് ഈ വർത്തമാനങ്ങളെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും ആരാണ് കല്പനകൾ കൊടുക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ സൂതി, ധൂതി, ചിന്ത, മനനം, വിചാരണ മുതലായ ചില സ്പീഷ്യരൂപങ്ങൾക്കു മുമ്പെ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാണാറായി. ഇവരെല്ലാവരും തങ്ങൾക്കു നിദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങൾ ബഹു ജാഗ്രതയായി നടത്തുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്കെങ്കിലും നിമിഷനേരം പോലും വെറുതെ ഇരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇവരുടെനേരെ ഒരു കഠിനമായ നിയമം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. ഇവർ മനസ്സികത്താതെ സ്വസ്ഥാനം വിട്ടുപോകയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തജോലി വിട്ടു മറുവല്ല

ജോലികളിൽ ഏല്പടുകയോ ചെയ്താൽ അവർക്ക് ഉടനെ മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഇവർക്ക് മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ വീണ്ടും ജീവനോടുകൂടി എഴുന്നീല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ഇവർ ആരുടെ കല്പനയെയാണ് അനുസരിക്കുന്നത്? അതാതു ആളുകൾക്കു ഭാരോ സ്ഥാനം കല്പിച്ചു അവരവർക്കു ഭാരോ ജോലികൾ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നത് ആരാണ്? ആരുടെ കല്പന നിമിത്തമാണ് ഇവർക്ക് മരണശിക്ഷ കിട്ടുന്നത്? ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പണ്ടു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതും ഏറ്റവും സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരു സ്ത്രീരൂപം അവരുടെ ഏടയിൽ ഇടവിടാതെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണൻ കാണാറായി. ഇവളെ ഒരു നിയമവും ബാധിക്കുന്നില്ല. വല്ല നിയമങ്ങളും ലംഘിച്ചാൽ അതിന്നു ഇവർക്കു ഒരു ശിക്ഷയും കിട്ടുന്നതുമില്ല. ഇവർ ഏകയാണ്. പൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയവളാണ്. എല്ലാവരിന്റേയും കർത്തൃഭൂതയാണ്. ഇവർ വിധാശ്രീരൂപേണ അവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ലാവണ്യവതിയുടെ നേരെ ബ്രാഹ്മണൻ ആകർഷിച്ചുനോക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു ഭാവം ഉദിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ സ്വരൂപം ഒരു പരമതേജസ്സിന്റെ മറയയാണെന്നും അതിന്റെ മറയക്കുകുടി ജ്ഞാനവെളിച്ചം നൽകാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി.

ആ ഉഗ്രതേജസ്സിന്റെ പ്രഭാവം കൊണ്ടാവട്ടേ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുകാരനും

കൊണ്ടാവട്ടേ വ്യാസദേവന്റെ ഭൂമം തീർന്നുപോയി. അദ്ദേഹം കണ്ണമിഴിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ മേഘസേനയുമൊപ്പം തന്റെ അടുക്കൽ നില്ക്കുന്നതു അദ്ദേഹം കണ്ടു. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ആകാശത്തിലുദിച്ചതു ന്നു ശിതളരശ്മികൾകൊണ്ടു അമൃതുകൊണ്ടെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തെ കുളിപ്പിച്ചു. നാലുഭാഗത്തും വൃഷ്ട സമുദയങ്ങളുടെ ഇളന്തളിരുകൾ ഇളംകാരോററു പതപതശബ്ദത്തോടുകൂടി എളുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷികൾ ആനന്ദകുളുരവത്തോടുകൂടി വിശ്രമസുഖത്തേ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ കൂടുകളിലേക്കു പറന്നുപോയിരുന്നു. സമീപത്തിലുള്ള മൃന്നതടാകങ്ങളിലെ നിമ്ബലജലം വർഷപ്രഭേശത്തു ജലജകസുമഹാരത്തേ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ആനന്ദത്തോടുകൂടി തിളതിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ മരുഭൂമിയുവടെ സമീകാൻ പാടില്ലാത്ത ചൂടാവട്ടെ ആ അസ്വകരമാവട്ടെ അവിടെ ഇല്ലാതായി. നൈരാശ്യത്തിന്റേയും തോന്നിവാസത്തിന്റേയും ആധിപത്യം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സ്ഥാനം മഹാഐശ്വര്യശാലിയായ ഒരു അധിരാജന്റെ ആരാമമന്ദിരമായിരുന്നു.

മേഘസേനയുമൊപ്പം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. 'സാധോവേദവ്യാസാ! അങ്ങു മാത്രമാണ് പരമപവിത്രമായ പുഷ്പരമഹാതീർത്ഥത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമാഹാത്മ്യം അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവൻ. കനിഷ്ഠനും മദ്ധ്യമനും ജ്യേഷ്ഠനുമായ മൂന്നു പുഷ്പരങ്ങൾ അവരുടെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപത്തെ അങ്ങക്കു കാട്ടിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയായ മൂന്നുവിധസൃഷ്ടിയുടെ ര

ഹസ്യാം മുഴുവനും അങ്ങക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. അങ്ങ് അച്ഛേട്ടവും അഭേട്ടയും സർവ്വപ്രാപിയുമായ നിയമശ്രംഖലയെക്കണ്ടുവല്ലോ. അങ്ങ് ഭയം വ്യസനം സംശയം മുതലായവയെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രസിദ്ധനാപടീയസിയും ആദ്യമായ എന്തൊരു മഹാമായയുടെ പ്രസാദത്താൽ ബ്രഹ്മാവിന്നു ഈ മരുഭൂമിയിൽ ഈ മൂന്നു മഹാതീർത്ഥങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവോ ഇപ്പോഴായിട്ടായ ആ ദേവിയും തന്റെ വിദ്വതികളെ അ

ങ്ങക്കു കാട്ടിത്തന്ന് അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠിതയായിരിക്കുന്നു. ഭ്രമം പ്രമാദം നാസ്തികീം മുതലായ പിശാചുക്കൾക്കു അങ്ങയെ തൊടാൻ സാധിക്കില്ല. സർവ്വസിദ്ധികളും ലഭിക്കുന്ന വഴിയിൽ അങ്ങ് കാലെടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങയ്ക്കു അസാധ്യമായിട്ടു ഒന്നാണെന്നു ഇല്ല. അങ്ങയ്ക്കു സ്വയമേവ സൃഷ്ടിച്ചൊന്നുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. നമുക്കു പോകും.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനാഥർ ബി. എ. ബി. എസ്.

കിരാതം

അരയന്നപ്പാട്ട് *

(പെരുമ്പുത്തം)

അരയന്നമേ! മല്ലേവരികൊണ്ടുമേന്തിൽ
അരവിന്ദനാഭനെവണങ്ങിക്കൊൾക.
ദുരിതങ്ങൾ നീങ്ങുവാൻ ഹരിതന്നെടനല്ല
ചരിതങ്ങൾ ചൊല്ലു നീവിരവിനോടെ.
മുരവൈരിഭേവന്റെ സഖിയായി മേവുന്ന
കുരുവീരനായൊരു പുരുഷൻ പാർത്ഥൻ
പുരവൈരിയെച്ചെന്നു വിവോദസേവിച്ചു
ശരമാശുലഭിച്ചോരു ചരിതം ചൊൽ നീ.
അരയന്നമതു നേരമുറച്ചു മധുരമാൻ
ഹരിസുന്ദരനെ ചരിതം കേൾപ്പിൻ.
ധൃതരാഷ്ട്രനന്ദൻ ചരിയാലെച്ചുതിക്കൽ
ഏതമാക്കി പാണ്ഡുതൻ തനയന്മാരെ
വനവാസം ചെല്ലാനങ്ങയച്ചോരെന്നരം
മുനിയേപ്പോലുണ്ടൊരു നരവീരന്മാർ

അനന്തമാകും ദൈവനന്തന്നിലങ്ങി (നെ
മനന്തനിൽ മോദനമരുവുകാലം
പരിവേദം പൂണ്ടൊരു വരവാണിവാങ്ങൊ
നരവരനോടേവമുറച്ചൊന്നു: (ലി
“ഗ്രഹിച്ചുകൊൾകാഴ്ചം സഹിച്ചുകൂടാ
(തായി
സുഖിച്ചുവാണീടവാ നടുത്തീലേതും
ധനവുമ്പേണ്ടാതെ നരനവുമ്പേണ്ടാ
(ചൊറും
കനവുമ്പേണ്ടാ നിങ്ങൾക്കൊരു നാൾ പോ
(ലും
ചരിച്ചു സുയോധനനതിൽ മുട്ടുമില്ല
(പ്രോൾ
പരിച്ചു പരധീനം വിവിനം തനിൽ
അടിച്ചു തലമുടി വിടിച്ചു ലിപ്പെന്നെ.

ത്തടിച്ചുടുത്തു സന്തപിച്ചുപാരം
 പഴിച്ചുപാടുകൊണ്ടു ചവിട്ടിവസനങ്ങ...
 ഉഴിച്ചുസഭതനിവിഴിച്ചുതൂണർ
 അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളെക്കിന്തിമറന്നമി
 (ല്ലേതും
 ചതികൊണ്ടു മില്ലൊരു കലുക്കമിപ്പോൾ
 എനിക്കിപ്പോഴോരോന്നേനി നയ്യമ്പോ
 (കൂതകം
 ജനിക്കുന്നമാകയും മണനാരോ!
 കിഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുബഹു
 (കാലം
 കഴഞ്ഞുകയ്യുകൊലും നടക്കുമുലം
 കടന്നു മലകളും നടന്നു പലവഴി
 കിടന്നു കരിമ്പാറപ്പാത്തു തന്നെ
 തവസ്സെ ചയ്ക്കിങ്ങിനെ വപ്പസ്സുകൂശമായി
 യശസ്സുംകാഞ്ഞുപോയ് നിരവിച്ചാലും
 പൊടുകണന്നാടെല്ലാ മടക്കുന്ന വൈരിക
 നടക്കുന്നാമെല്ലാ മടവിതത്തിൽ (ൾ
 ഉടുപ്പാനുമില്ലിങ്ങുകിടപ്പാനുമില്ലെങ്ങും
 നടപ്പാനുമികാലം ചടപ്പായ്ക്കുന്നു.
 ചതിച്ചോരു വൈരിയെ വധിച്ചിട്ടുവാൻ
 (നിങ്ങൾ
 വിധിച്ചിട്ടു നില്ലയോ വിരുതന്മാരേ!
 വലയുന്നതൊന്നെന്റെ തലയിലെഴുത്ത
 (ല്ലോ
 വലയിലകപ്പെട്ടതു ഗിയെപ്പോലെ
 കരുത്തന്മാർ നിങ്ങളിലൊരുത്തൻ നിരൂ
 (വിച്ചാൽ
 വരുത്താൻ തടവില്ലാ പദവിയെല്ലാം
 നഗരങ്ങൾ നാടക ഉഖിലമുപേക്ഷിച്ചു
 വിവിനേവസിപ്പുന്ന വിരുതന്മാരേ! (ൾ
 തടിച്ചു ഗഭകൊണ്ടൊന്നടിച്ച് ചാലാതിക
 നടിച്ചു നടിച്ചെല്ലാ മടങ്ങിപ്പോകും
 അഗ്നിനാശകോദൻ മുതിരുന്നതില്ലയോ
 ഗതിയെന്തിനിക്കെന്റെ മണനാരോ!

II

പാഞ്ചാലിതന്നു വൈവാക്യം-കേട്ടു
 പരിചൊടുകോ വിചിത്രമിൻ
 ചാഞ്ചല്യം കൂടാതെ ചൊന്നാൻ-ആശു
 'ചതിക്കില്ലെടോ ഭീമസേനൻ
 വൈരികളെല്ലാം ചയ്ക്കാൻ-ഇപ്പോൾ
 വളരെയുണ്ടാശനമുക്കും
 ആയുസ്സെന്റാശനയല്ലാ-ഞ്ഞിപ്പോൾ
 അടങ്ങുന്നതൊന്നിതുകാലം
 ദുഷ്ടോധനാദികൾ നൂറും-പിന്നേ
 ദുരഭിമാനം പരമേന്ദ്രം
 കണ്ണനും ഗാസ്താരാജൻ-താനും
 കലഹത്തിനെത്തുന്ന നേരം
 ഇന്നതന്നേ ഗഭകൊണ്ടു-ചെന്നു
 ഇടിപൊടിയാക്കു മിഷ്ടിമൻ
 കണ്ടാലും ഏതൊരു പടി ചാലേ-മമ
 കരബലമെമ്പൊടിദാനീം
 പണ്ടാരു ചയ്ക്കാത്ത വണ്ണം-ചില
 പട്ടതകൾ കാട്ടുമിഷ്ടിമൻ
 എടുടി വസത്തിന്മുമ്പേ-കേൾക്കാം
 എത്ര പടതന്നെ നാശം
 ഒട്ടുംകൂടായില്ലിനിക്ക-ന്നോക്കു
 ഒരു വന്നെല്ലയെ മില്ല
 എങ്കിൽ ഞാൻ പോകുന്ന ബാലേ!-കായും
 എടുതായി സ്സാധിച്ചിട്ടന്നേൻ
 പങ്കുജലോ ചന്ദ്രദേവീ!-നിന്റെ
 പരിഭവമിന്നിഹതീകാം.
 അങ്ങിനെ ഭാവിച്ചു നേരം-മെല്ലേ
 അരുൾ ചെയ്ത ധർമ്മത്തുജൻ:
 'ഇങ്ങു വാനീ ഭീമസേനാ-ഉണ്ണീ!
 ഇതിനുള്ള കാലമല്ലിപ്പോൾ
 സാഹസമൊന്നിനുമകാ-ഭിമാ-
 സമയം കഴിവോളം പാകം
 കാനനം ചാസം കഴിഞ്ഞാൽ-പിന്നെ

കരബലമൊക്കവേകൊട്ടാം
 ഉന്നമുണ്ടിങ്ങിനെചെയ്താൽ-ഇപ്പോൾ
 ഉചിതമല്ലെന്നുവരുംകേൾ
 ധർമ്മവിഴയ്ക്കുതല്ലോ-ഭീമ
 ധരണിപതിക്കുവിശേഷാൽ
 മർമ്മറിയാത്തപാപ്പാ-നന്ദനോ?
 മദഗജപാട്ടിൽവരുന്ന?
 വല്ലതുമാണിമ്മൊഴയ്ക്കാൽ-ഉടൻ
 വരുമതുകൊണ്ടൊരുദോഷം
 നാലഞ്ചുമൗസംസരിച്ചി-ടക
 നലമൊടേസോദരവീര!
 കാലമടുക്കുന്നനേരം-ഞാനും
 കഥിക്കുന്നതുണ്ടുടോഭിമ!
 വല്ലാതെചെന്നുതുടന്നാൽ-അതു
 വരികയില്ലെന്നല്ലാമേലിൽ
 ഇല്ലാത്തടുക്കിത്തീയുണ്ടാം-ആതു
 നിരുപിക്കുനീഭീമസേനാ!"
 ആയ്ക്കുൻറശാസനകേട്ടു-ഭീമൻ
 അനുവാദത്തോടെവസിച്ചു
 വീര്യവാന്മാക്കുവിഃവകം-വേണം
 വിജയമതിന്നുനുകൂലം.
 വേദവ്യാസമുനിതാനും-അപ്പോൾ
 വിരവോടേകൊണായിമുനിൽ
 ആദരവോടെരുചെയ്തു-മുനി
 അറിയേണംപാണ്ഡവന്മാരേ!
 വൈരികളെക്കുലച്ചയ്ക്കാൻ-പരമം
 വിഷമമതോത്തീടവേണം
 ഗൌരീശന്റെകൃപയല്ലാ-തൊരു
 ഗതിയില്ലേടോപാത്മന്മാരേ!
 പാശുപതാസ്ത്രംപിടിച്ചാ-നായി
 പരിചോടേപോകേണംപാത്മൻ
 ആതുതവചെയ്തുകൊണ്ടാൽ-ഇപ്പോൾ
 ആതുവരുവാൻദണ്ഡമില്ല
 ഇങ്ങിനെമൗമുനിശ്രേഷ്ഠൻ-വ്യാസൻ

ഹിതമരുചെയ്തുമാഞ്ഞു
 ഭംഗിയോടെസവ്യസാചി-താനും
 ഭഗവാന്റെസ്സേവിപ്പാനായി
 വില്ലംശരവുമെടുത്തു-മെല്ലെ
 വിരവോടെയാത്രയുണ്ടൊല്ലി.
 വില്ലാളിവിരൻനടന്നു-ചെന്നു
 വിജനപ്രദേശത്തിങ്കൻ
 കാലേകുളിച്ചുജവിച്ചു-തന്റെ
 കരളിലുറപ്പിച്ചുരൂപം
 ഫാലേവിളങ്ങുന്നനേത്രം-പിന്നെ
 ഫണിഗണഭൂഷിതഗാത്രം
 അമ്പിളിതുവയുമെല്ലാം-ചേരും
 അഴകിനചഞ്ചിടാഭാരം
 മാനംമഴവുകരാഗ്രം-തനിൽ
 മടകുരിചമുദുകൂലം
 മാനസമോഹനരൂപം-തന്റെ
 മനസ്സിലുറപ്പിച്ചുപാത്മൻ
 പഞ്ചാഗ്നിമദ്ധ്യേവസിച്ചു-കൊണ്ടു
 പരമീശനെസ്സേവചെയ്തു
 അഞ്ചാറുവത്സരമേവം-തന്നെ
 അലസതെവാണിതുപാത്മൻ.

III

ശങ്കപൂണ്ടുവാണീടുന്ന
 ശതമഖന്റെശാസനത്താൽ
 പങ്കജാക്ഷിമാരെല്ലാരും
 പരിചിന്തൊടുപാത്മൻതന്റെ
 മാനസമിളക്കുവാനായ്
 മദനകേളിമേളത്തോടെ
 കാനനാന്തരേപോന്നുവന്നു
 കളിതുടങ്ങിഭംഗിയോടെ
 പാടിതോടികുല്യാണിയും
 പരിചിന്തോടെപാടിയാടി
 മോടിക്രൂട്ടിമേളത്തോടെ
 മുരളിവിണാനാദംതുകി

മന്ദമാസംവൃണ്ടനല്ല
 മധുരവാക്യംചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 സുന്ദരവരികപാത്ഥ!
 സുരതകേളിയായിട്ടുവൻ
 സുന്ദരിമാരാകുഞ്ഞുൾ
 സുകുശാ! നിന്നെക്കാണിഷ്ടന
 കന്ദരവെന്നാലുംവീര
 കളികൾകണ്ടുകൊണ്ടാലുംനീ
 ചന്ദനംപനിനീർനല്ല
 ചട്ടലമാലാസൗരഭ്യങ്ങൾ
 മന്ദവാതംവെണ്ണിലാവും
 മദനകേളിക്കുളുലം
 ഇന്ദ്രമുഖസേവകൊണ്ടു
 ഇനിവരേണ്ടതെന്തുപാത്ഥ
 ഇന്ദുമുഖിമാരോടുള്ള
 ഹിതസംഭോഗമല്ലോനല്ല
 ഉത്തരക്കുമ്പേക്കിച്ചു
 ഉരിയാടാതെവേദിയാതെ
 കാണിനേരംപോലുന്നല്ല
 കമനിമാരെലാളിച്ചാലും
 മങ്കമാർമൗലിമാരുടെ
 മനസിമോഹമേറീടുന്നു
 കൊങ്കപുണന്നാലുംവന്ന
 കൊടുസന്താപംതീർത്താലുംനീ
 കണ്മിഴിച്ചുകണ്ടാലുംനീ
 കളമൊഴിമാരുടെരൂപം
 മന്ദമന്ദംബാണമോറു
 മയങ്ങീടുന്നെങ്ങെല്ലാം
 നിന്നുമിളക്കുൻവന്ന
 നിലമ്പനാര!മാക്കുല്ലാക്കും
 മന്ദമാത്തിവെകുന്ന്
 മദനരൂപാനിർവൃലം
 എന്തിവണ്ണമോരോവാക്യം
 പരയുന്നോരുനാദിമാരെ

കനുപോലുംനോക്കീടാതെ
 ഉറച്ചുനിന്നുസവ്യസാചി.
 മന്ദഭാവംവൃണ്ടുകൊണ്ടു
 മടങ്ങിപ്പോന്നനാരിമാരും.

IV

വീരനാകുംവാണുവൻ
 ഘോരമാകുതപംകൊണ്ടു
 പാരമല്ലൽപിടിപെട്ടുവാരിടംതന്നിൽ.
 ചൂടുകൊണ്ടുപൊറുക്കാഞ്ഞു
 പാടുപെട്ടുപലർകൂടി
 ചാടിയോടിപ്പൊപ്പട്ടാരിശനെക്കാണാൻ
 ഇന്ദനാദിസുരന്മാരും
 ചന്ദ്രസൂര്യാദികൾതാനും
 ചന്ദ്രമുഖാലയംപൂർവ്വവന്ദനംചെയ്തു.
 തുമ്പാലയണിയുന്ന
 തമ്പുരാനേനമസ്കാരം
 വന്ദനായകീരീടീടവരനൽകേണം.
 നംഗലോകംഭൂമിലോകം
 നാകലോകമിവതന്ന
 മാകലമായിതുപാരംമാരഹന്താവേ!
 അസ്മാശ്വകൊടുക്കാണോ...
 ലസ്മിമിഷമുലകെല്ലാം (രം.
 വിസ്മരിച്ചങ്ങരിയിപ്പാൻനേരമില്ലിപ്പോ
 ഇത്തരംദേവകളെല്ലാം
 സതപരമങ്ങളെത്തിച്ചു,
 ഉത്തരമെന്നരുളീലാകൃത്തിവാസാവു.
 ഇന്ദനാദിസുരന്മാരും
 പോന്നമല്ലെല്ലാവരാണ്.
 കന്നിൻമാതൃതാനെച്ചുവന്ദനംചെയ്തു.
 അർജ്ജുനന്റെറിയമംകൊൾ
 ഞ്ചിത്തനന്ദംതരംകെട്ടു
 നിജരന്മാരുടെകൂട്ടംനശിക്കുമാറായ്.
 അപ്പമുരതിക്കിതുകൊണ്ടു
 കൂട്ടമില്ലാമഹാദേവി!

കേട്ടതിന്നുത്തരം പോലുമരുളുന്നില്ലാ.
നിന്തിരുകൺമുനകൊണ്ടു
ചന്തമോടെകടാക്ഷിച്ചാൽ
തന്തിരുവുള്ളമുണ്ടാകാമെങ്കിലേയുള്ളു.
എന്നിവകേട്ടതുനേരം
കുന്നിൽമാതൃപാപ്പട്ടു
ചെന്നുകണ്ടുണർത്തിച്ചുവല്ലഭനോടായ്.
ഏത്രനാളുണ്ടഹോപാത്ഥ.
നരവനാഭജിക്കണം! (നീ.)
അസ്രമന്തേകൊട്ടക്കാരെത്തുവിശ്വനാഥ
വേലുകൊണ്ടുതീയുകൊണ്ടും
തോലുചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞായ്
കോലുപോലെമലിഞ്ഞല്ലോനമ്മുടെ
(പാത്ഥൻ.)
വട്ടിണികാരണംപാതൻ
വെട്ടുപോകുന്നതിന്മുമ്പേ
ഒട്ടുമതാമസിയാതെവരുംനൽകേണം.
മട്ടലർബാണനെക്കണ്ണിൽ
ച്ചുട്ടെരിച്ചഭഗവാനേ! (ത.)
കഷ്ടമെന്നവരുമല്ലോവരംനൽകാത്തൊ
മന്ദഹാസാമൃതംപൂണ്ടു
ചന്ദ്രമൂഡനരുചെയ്തു
സുന്ദരാംഗി! നിനക്കെന്തുസംഭ്രമമിപ്പോൾ
പാകവെരിസുതനുള്ളിൽ -
പ്പാകമൊട്ടുംഭവിച്ചില
ലോകവിരനാമമനുഭാവമുണ്ടിപ്പോൾ.
കോലുപോലെമലിഞ്ഞൊരു
കോമളാംഗൻകയ്ക്കുവേൾ (ജേളൻ.)
കാലനുംപേടിയുണ്ടാമെന്നോത്തുകൊ
തോലുചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞാലും
തോലിയുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ
വരലുതൊട്ടുപുലിപോലെപാഞ്ഞടുത്തിട്ടും.
കൊണ്ടുവേണി! നിനക്കെപ്പോൾ
കണ്ടുകൊള്ളായ്വരുമിപ്പോൾ

മണ്ടനാലുദിവസത്തിലകത്തുതന്നെ.
ഖാഡവത്തെട്ടുമിളച്ചൊരു
പാഡവൻനമ്മുടെനേരം
ഗാഡീവത്തെക്കുലച്ചുകൊണ്ടടുക്കുന്നേരം
പേടമാന്മിഴിയോളേ! നീ
പേടിയുണ്ടുവിരച്ചിട്ടു -
മാടലുണ്ടായ്വരുമുള്ളിലവനെക്കണ്ടാൽ.
വേടവേഷംധരിച്ചുഞാൻ
വേട്ടയാടിയവൻമുമ്പിൽ
വേഗമോടെഗമിക്കുന്നേൻകുന്നിൻമകളേ!
വില്ലുകൊണ്ടുവന്നോട
തല്ലുകൊൾവാൻനരവെട്ടു (നീ)
ചെല്ലുവാൻഞാൻതുടങ്ങുവല്ലഭേ! കേൾ
വേടനാരിശിരത്തെ...
ഇളവേനീധരിക്കേണം (ത.)
കാട്ടതനിൽക്കേളിയാടിനടക്കാമെന്നാ
കുന്നേവെല്ലുംമുലതന്നിൽ
കുന്നിമാലയണിഞ്ഞാലും
കുന്നിനാതേ! നിനക്കേന്തുപുസലുംവേണ്ടാ.
നീലവണ്ണംകലണൊരു
ചേലുകൊണ്ടുടുത്താലും (ല്ലോ.)
നീലിയെന്നുള്ളവേർപണ്ടെന്നിക്കണ്ട
കൊട്ടയുന്നല്ലൊരുകോലും
കൊണ്ടുപിമ്പേനടന്നാലും
വേട്ടയാടുന്നതുകണ്ടുവിനോദിച്ചാലും.
ഇതുമോരോന്നരുചെയ്തു
മൃത്യുവൈരിവിരവോടെ
മത്തനാകുംകിരാതൻറശരീരംപൂണ്ടു.
താടിയുംമോടിയുംമീശ -
ക്കൊമ്പുമമ്പുമൊരുവില്ലും
പേടിയുംകുംകിരാതൻറശരീരംകണ്ടാൽ
നീലവസ്ത്രംകുടിലാഗേ
വീലിമാലാമുടിലാഗേ
നാലുഭാഗേനിറഞ്ഞുള്ളകിരാതനാരം.

ഗളത്തിൽച്ചുണ്ടലകെട്ടി
വെട്ടുത്തനായ്ക്കു മായി-
ക്കളിച്ചു പറ്റുതേവനിങ്ങിറങ്ങിനാഥൻ.
വേടനാരിശരീരത്തെ-
ക്കേടകനാധരിച്ചോര
വേടമന്തകണ്ണിയാളാകുംപാവ്വതിയോടും
കാട്ടിലോരോമത്തേന്റെ
മുട്ടിലെല്ലാംവലകെട്ടി
വേട്ടയാടീനടക്കൊണ്ടുവേടരാജാവും
പന്നിമാനംകുരടിയും
കുന്നിനൊത്തകരികളും-
മെന്നിവരൊക്കുചെയ്തനടക്കുന്നേരം
മുകന്നെന്നതൊരുമൂലൻ
ലോകവൈരിമഹാദൈത്യൻ

വേഗമോടേവനിവേഷംധരിച്ചുകൊണ്ട്
പാതന്തെക്കൊല്ലുവാനായി-
പ്പാഞ്ഞെടുക്കുന്നതനാഥൻ
പാതുക്കണ്ടെത്തരുതായച്ചുവേഗാൽ.
അജ്ഞാനനമതനോ-
മസ്രമൊന്നപ്രയോഗിച്ചു (വാൻ
ഗജനംചെയ്തുകുന്നവനിയെക്കൊൽ
രണ്ടുബാണമൊരുമിച്ചു
കൊണ്ടുപന്നിത്തടിയനും
രണ്ടുകീറായ്മരിച്ചുങ്ങുമറിഞ്ഞുവീണാൻ
അജ്ഞാനന്റെശരംചെന്ന-
ങ്ങാതുവേടൻകയ്ക്കുലാക്കി (രം.
ഗജനംചെയ്തുകുന്നപാതന്തനമപ്പോ

കവളപ്പാഠ ഗ്രന്ഥവരി

(തുടർച്ച)

സ്ഥാനങ്ങൾ:— മുക്കുളം ദേശത്ത്
ഒര നായരും അവിടെത്തന്നെ ചിററഴി
പാറക്കാട്ടുദേശത്തു ചിററഴി അർച്ചനും
പാറക്കാട്ട് ഒരു വീടും ഉണ്ട്. അവിടെ
കുലിച്ചവകൾക്കാരോ ഉള്ള; മറ്റൊന്നുമി
ല്ല. കൊച്ചിശ്ശിമയിൽ കൊണ്ടയുരു ദേശ
ത്ത് എട്ടു തറവാടുകാരും, ആ ശീമയിൽ
ത്തന്നെ വരവുരു പുലക്കാട്ടുകൂടി എട്ടു തറ
വാടുകാരും, കിഴക്കെ അയിരുന്നാട്ടിൽ ഇ
രിയ്ക്കുരുദേശത്ത് എട്ടു തറവാടുകാരും
കവളപ്പാഠ ഒന്നു കറു അയിരുന്നാട്ടിലേ
യ്ക്കു ചേർന്നതാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ താ
മുഖിപ്പാട്ടു തമ്പുരാന്റെ ചേരിക്കല്ലിനേ
ലേക്കു ജനം വാങ്ങിയ ഉഭയം ഉണ്ട്. കി

ഴക്കേ കോവിലകത്തേക്കും ജനം ഉണ്ട്.
വെരുമ്പടപ്പാഴ്ചത്തും തരുന്നാട്ടിലേ
ക്കും വളുവനാട്ടുകരക്കും എഴുന്നള്ളിയിരി
ക്കുന്നേടത്തേക്കു ചെല്ലണം. മറ്റു നാട്ടു
വാഴികളുടെ അടുക്കലേക്കു ചെല്ലുകയില്ല.
(ഈ നാട്ടിൽ ഒരുത്തനെ കൊല്ലേണമെ
ങ്കിൽ നാം കല്ലിച്ചു കൊല്ലാം. നമ്മുടെ ഭ
വനത്തിൽ മത്സ്യമാംസം മൂർച്ചമില്ല.
ചങ്ങാതക്കാക്ക് അനുഭവം കൊടുത്തിരി
ക്കുന്നതിന്റെയും ചങ്ങാതം വരേണ്ടതി
ന്റെയും വിവരം നഭാവു വന്നതിന്റെ
ശേഷം ഒന്നു കിട്ടിയില്ല. ചങ്ങാതം നെ
ല്ല് ഇന്നപ്പോൾ ചെയ്യു ഏനും ഇന്നപ്ര
കാരം എന്നും ഉള്ള ഗ്രന്ഥവരി പോയി.)

തിരുവില്വാമല ക്ഷേത്രത്തിൽ അക
ക്കോയമ്പ്രാമം ഉണ്ട്. അയിതാമല്ലീ
വാൻ വന്നിട്ടും. നമ്മുടെയും നാട്ടുകാരു
ടെയും കയ്യായിട്ട് നാട്ടിലെ നികുതിപ്പ
ണം വാങ്ങുകയും ഈ നാട്ട് വേറെ ഒരു
താലൂക്കാക്കി പണം അടയ്ക്കയും നികുതി
പ്പണം കഴിച്ചു നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ
മുടങ്ങാതെ നടന്നുപോവുകയും ചെയ്തുവ
ന്നിരിക്കുന്നു. കമ്പനിസ്സുക്കാരിൽനിന്നും
അയത്തിൽപ്പിന്നെ നമ്മുടെ മൂലാദിപോ
ലെതന്നെ ഈ കരാറും എഴുതിപ്പിടിച്ച്
നികുതിയുടെ പത്തിന്നു രണ്ടു നമുക്കു കല്പി
ച്ചുവെച്ചു. നമുക്കു പാലക്കാട്ടുശേരി രാജ്യ
ത്ത് തെമ്മലപ്പാത്തു താഴക്കോട്ടുനാട്ടിൽ
കാഞ്ഞങ്ങൽ പടനായർ എന്നൊരു
സ്ഥാനവും കൂടെ ഉണ്ട്. ആ സ്ഥാനത്ത്
ആളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് നാം ദത്തുപോയി
രിക്കുന്നു. അത് ഏകദേശം അഞ്ചു പുരു
ഷാന്തരം മുൻപു നൂറാമുളളതു സംവ
ത്സരം ആയിരിക്കും. അവിടെ 'കാഞ്ഞ
ങ്ങലയ കുമരൻ രാമൻ' എന്നു പേര്.
തെമ്മലപ്പാറ മുപ്പായിരം നായക്കും പടമ
ലപ്പാറ രണ്ടായിരം നായക്കുംകൂടി കത്താ
വ് ആകുന്നു. രക്ഷ ശിക്ഷ അങ്കം ചുങ്കം വാ
ളും കയറും മുതലായ സ്ഥാനങ്ങൾ ഒക്ക
യും ഉണ്ട്. താഴക്കോട്ടുനാട് ആറുദേശം
അഞ്ഞൂറുനായർ പ്രത്യേകതന്നെയാകു
ന്നു. ആളുകളെക്കൊണ്ട് സ്വരൂപത്തി
കലേക്ക് ഉള്ള വേലയും ഉണ്ട്. അതോ
ടുകൂടെ 'ചൂണ്ടിലെ' എന്ന സ്ഥാനവും ഉ
ണ്ട്. തത്രുരുനാട്ടിൽ ചേർന്ന പഴമ്പാല
ക്കോട്ട മുത്തനായർ എന്ന ഒരു സ്ഥാന
വും ഉണ്ട്. ആയതിന്റെ സംഗതി ആ
സ്ഥാനത്ത് ഒരാൾ തന്നെ ആകുകൊ

ണ്ടും ഇവിടെ നമ്മുടെ വഹയിൽ 'ഒരു
സ്മിതോടുകൂടി സംസ്കാരം ഉണ്ടാകുകൊ
ണ്ടും അവിടേക്കു ദത്തായിരിക്കു ആകുന്ന
ത്. അതും ൧൩൦൦-ലകം സവത്സരം
ആയിരിക്കും. ഒരു ദേശവും ദേശാധിപ
ത്യവും രക്ഷാശിക്ഷകൾ മുതലായ സ്ഥാ
നങ്ങളൊക്കെയും അമ്പതു നായരും ഉണ്ട്.
കുമരൻ രാമൻ എന്നു പേര്. കാവശ്ശേ
രി ചൂണ്ടിൽ അച്ഛൻ എന്ന ഒരു സ്ഥാന
വും ഉണ്ട്. കോയമ്പ്രാമം മുതലായ
സ്ഥാനങ്ങളും ൧൦൦ നായരും ഉണ്ട്.
കോതകുമരൻ എന്നു പേര്. കാട്ടുശ്ശേരി
ദേശത്തു കുറുത്തില്ലത്തു കയ്യൂട്ട് എന്ന
സ്ഥാനം. തൃക്കണായക്ഷേത്രം സങ്കേത
മായിട്ടുള്ള ദേശാധിപത്യവും കോയമ്പ്രാ
മം മുതലായിട്ടുള്ള സ്ഥാനങ്ങളും ൫൦ നാ
യരും ഉണ്ട്. ഇടുങ്ങികുമരൻ എന്നു പേ
ര്. ഈ സ്ഥാനം വന്നതു പെരുമ്പട
പ്പിൽ സ്വരൂപത്തിൽ വലിയ തമ്പുരാ
ന്റെ സംബന്ധമായിട്ടുള്ളതാകുകൊണ്ട്
ആയതൊക്കയും എന്നക്കും അനുഭവിച്ചു
കൊള്ളുവാൻ ൧൪൪൨-ാമതിൽ കല്പിച്ചു തീ
ട്ടരം തന്നെ നടന്നുപോവുകയാകുന്നു. തെ
ന്നിലാപ്പുരത്തു പണിത്തിരുത്തി എന്ന
സ്ഥാനവുമുണ്ട്. കുന്നേക്കാട്ടു ഭഗവതിയു
ടെ സങ്കേതമായിട്ടുള്ള ദേശാധിപത്യവും
കോയമ്പ്രാമം മുതലായിട്ടുള്ള സ്ഥാന
ങ്ങളും ൫൦ നായരും ഉണ്ട്. ആ സ്ഥാന
വും വലിയ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ച് ൧൪൪൨-ാമ
തിൽ തീട്ടരം തന്നതാകുന്നു. ഇടുങ്ങികു
മരൻ എന്നു പേര്. കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ
മെതുകര ദേശത്ത് അയ്യഴിപ്പടനായർ
എന്നൊരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. അവിട
യ്ക്ക് ൧൨൦ കൊല്ലം മുൻപു ദത്തുപോയി

രിക്കുകയാകുന്നു. ചാത്തൻ രാമൻ എന്നു പേര്. കിള്ളിമംഗലം പങ്കളം മായന്നു തന്നുതന്നു മുന്നൂറു നായരും നാട്ടുവാഴി സ്ഥാനത്തിന്നുള്ള കോയ്മസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. ടി. ശീമയിൽ പുലാക്കോട്ടു വടക്കുംനമ്പിടി എന്നൊരു സ്ഥാനവും ഉണ്ട്. അതും ദത്തം. ചേലക്കുളം വെങ്ങാ നെല്ലുരു ചേലക്കോട്ടു മൂന്നുതാ 200 നായരും കോയ്മസ്ഥാനവും ഉണ്ട്. കണ്ടൻ രാമൻ എന്നു പേര്. മേലേഴുതിയ ഏഴു സ്ഥാനങ്ങളിലും കൃഷിയും ഉല്പത്തിയും പരമ്പരയും കൂടിയാണു് ആക്കിയതും ഉണ്ട്. ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ, നാട്ടുവാഴിസ്ഥാനങ്ങളിൽ തണ്ടേറുകയും, കാഞ്ഞൂരേൽ പടനായരുടെ സ്ഥാനത്തിന്നു തരുവയുരു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാന്റെ അരിയിട്ടുവാഴ്ചക്കു വലിയ തമ്പുരാൻ തണ്ടേറമ്പോൾ തെമ്പല വടമല അയ്യായിരം നായരേയും അകമ്പടിക്കെത്തിച്ചു അകമ്പടിത്തണ്ടായിട്ടു നാലു തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ തണ്ടേറുകയും വേണം. തമ്പുരാനെ കാഴ്ചയും ഇങ്ങോട്ടു അവകാശങ്ങളും ഉണ്ട്. അയ്യഴിപ്പടനായരുടേയും വടക്കുംനമ്പിടിയുടേയും സ്ഥാനത്തിന്നു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ എത്തുകയും കാഴ്ചയും ഉണ്ട്. അടമക്കാട്ടു സ്വരൂപം പടക്കാട് കുമരൻ രാമൻ എന്നു പേര്. ഇരവികുമരൻ എന്നുമുണ്ട്. പന്തിരുകുലം വംശം, വെള്ളാളൻ ജാതി. രാമരാജാവിനെ തിരുമനസ്സറിയിപ്പാൻ എന്നും ഇവിടുത്തെ അവസ്ഥയായിട്ടു എന്നും ഏഴുതന്നും. കൊച്ചി രാജാവിന് അമ്പാടിമേനോൻ വായിച്ചു തിരുമനസ്സറിവിടക്കുണ്ടും അവസ്ഥ എന്നെഴുതണം.

വളുവക്കോനാതിരിക്കു തമ്പുരാനെ ഉണർത്തിപ്പാൻ എന്നെഴുതണം. തരുവയുരു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ വലിയ തമ്പുരാനെ കുറുപ്പിലോറുവാൻ എന്നെഴുതണം. കുതിരവട്ടത്തു നായരെ ബോധിപ്പിപ്പാൻ എന്നെഴുതും (അന്ന്) ആയുധങ്ങൾ വാളുപരിച തോക്കു കുത്തം പത്തിവാളു. ചില ചരിത്രശകലങ്ങൾ:— തിരുമമ്പിന്റെ സംഗതിയായിട്ടു നെടിയുല്പാദനം 861-ാമതു എടവത്തോറിൽ വലുതായിട്ടൊരു പടവന്നു. അതിന്നു നമുക്ക് ആറങ്ങൂർ സ്വരൂപവും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപവും ഇങ്ങനും കൂടി തട്ടത്തു. അതിന്റെ ശേഷം പിമ്പ് 862-ാമതു ചിങ്ങത്തോറ് 17-ാംനു- ഓണം അവിട്ടത്തുനാൾ മൊഴിവലത്തു പടവന്നു. അന്ന് അവർ അനേകം അപായമുണ്ടായി. തോക്കു മുതലായുള്ള അനേകം ആയുധങ്ങളും ഇട്ടേച്ചുപോയി. 982-ാമതു കക്കടക്കത്തോറിൽ തേങ്ങേരി നമ്പൂതിരി പടവന്നു നാട്ടു ചട്ടാറെ നാലുവിനെ കണ്ടു അയിരിലനാശ്ശൻ വെങ്കിട്ടരായരും കുതിരബലവും കൊണ്ടുവന്നു നീക്കി. 985-ാമതിൽ പൊന്നാനു വാഴ്ത്തൽ തലശ്ശേരിവരും പത്തായപ്പുരക്കൽ പാട്ടമാളിയും ഉണ്ണിരാരിച്ചൻ ഏറാടിയും പടയും വന്ന് ആറാളെ വെട്ടിക്കൊന്നു. 950-ാമതു മകരമാസം 5-ാംനു- പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്ന് ഇട്ടിക്കോമ്പി അച്ചനെ പുതുക്കോട്ടുനിന്നു പിടിച്ചു കോട്ടയിൽ കിലോദരവക്കൽ കൊടുത്തു. 955-ാമതു വരയ്ക്കു ചൊക്കനാഥപുരത്തു കോട്ടയിൽ പാറ്റിച്ച് കന്നി 2-ാംനു- ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു കൊണ്ടുപോകയും

ചെയ്തു. 'ധിയാബ്ബിസ്സതുവന്ദുഃ' എന്ന കലാകൊല്ലം 993-ാമതു പദഭേദിരായ വന്ന രാജ്യത്തു ക്ഷേത്രം മുതലായതാക്കയും ചട്ടഴിക്കയും ചെയ്തു. രണ്ടാമതു രാമപ്പയ്യൻ ദേവപ്പയ്യനും കുതിരബലത്തോടുകൂടി വന്നാക്രമിച്ചാറെ ആയവരെ വെട്ടി നീക്കേണ്ടതിന്നു പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തേയും നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തേയും ആറങ്ങൂർ സ്വരൂപത്തെയും അറിയിച്ചു പടയോട്ടംകൂടി എത്തിച്ചു പർവ്വതത്തെ വെട്ടിനീക്കി ആളും ആയുധത്തോടുകൂടി പാക്കേണ്ടതിന്നു കിഴക്കുനലെന്നാലുദേശം 500 നായരേയും കടകുറന്നാട്ടിൽ പൊത്തുമുട്ടിപ്പാറക്കു വടക്കോട്ടുള്ള നാടും 500 നായരേയും രക്ഷക്കായിട്ടു പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വടക്കുകര തേക്കുറുണ്ണി വിളയച്ചൊത്തനൂറു കൈനില 1000 നായരേയും രക്ഷക്കായിട്ട് നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കുത്തനൂർ കുഴൽമന്ന കുറിശ്ശിരിയും കൂടി 1000 നായരേയും, ആറങ്ങൂർ സ്വരൂപത്തിങ്കലക്കു കൊടുത്തതു വെട്ടിയടക്കുവാൻ നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിന്നു വന്ന സംഗതിക്കത്രെ അംബത്താൻകോട്ടയിൽനിന്നു വെടിയുണ്ടായത്. തരുവയ്യരു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ രാജാക്കന്മാരില്ലാതെ വന്ന കാലത്തു കുറുക്കുലം മക്കൾ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. അവരുടെ രാജ്യഭാരംകൊണ്ടു പ്രജകൾക്കും രണ്ടു തമ്പുരാട്ടി

മാരുള്ളവക്കും സഹിച്ചുകൂടാത്ത സർക്കും വരികകൊണ്ട്, തമ്പുരാട്ടിമാർ രണ്ടാളും തുണ്ണിവേത്ര വടക്കുംനാഥൻറെ ക്ഷേത്രത്തിൽ വള്ളിക്കൊട്ടയിൽ വെള്ളം നിത്തി കുറഞ്ഞൊരു ദിവസം പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാക്കന്മാരും അനുസരിച്ചു ഭജനം പാർത്തു. അവിടെനിന്നു ഗർഭം ധരിച്ചപ്രകാരം ദർശനമുണ്ടായി. ആ വസ്തുത പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ തമ്പുരാൻറെ തിരുമനസ്സിലും അറിഞ്ഞാറെ നിങ്ങളെ രാജ്യത്തു കുടിയിരുത്തി ശത്രുവിനെ വെട്ടിമടക്കിത്തരാമെന്നുള്ളിച്ചെയ്തു തമ്പുരാട്ടിമാരും ഒന്നിച്ചു തമ്പുരാൻ ഏഴന്നുള്ളതു പുറപ്പെട്ട നാട്ടിൽ എത്തി കുറിശ്ശിരി 500 നായരേയും ആ നാടും പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തിങ്കലക്കൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത് അവിടെ എടവും കോവിലകവും ഉണ്ടാക്കി അവിടെനിന്നു ശത്രുക്കളെ കൊല്ലേണ്ടവരെ കൊന്നും ഒരുക്കേണ്ടുന്നവരെ ഒരുക്കിയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം തരുവയ്യരു സ്വരൂപത്തിങ്കൽ രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായി രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. കുറുക്കുലം കുഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമത്രെ നെടിയിരുപ്പു സ്വരൂപത്തിന്നു നടുവട്ടത്തോടുകൂടെ കുറിശ്ശിരിയും അടക്കി അന്നു സ്വന്തരാജ്യമായിരുന്ന ചിമ്പനാടും അടക്കി പെരുമ്പടപ്പു സ്വരൂപത്തെയും ഒഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

(തുടരും.)

നോ, രസാനുഗുണമായ ഗുണാലങ്കാരാദികളുടെ പൂർത്തി സിലിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുതലായ കാര്യങ്ങളാണു പരിശോധിക്കേണ്ടത്. അലങ്കാരഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ എന്ന നിലക്ക് ഇതിലെപ്പട്ട്യങ്ങൾ(ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർന്നവയ്ക്കുവോൾ) നന്നായിട്ടുണ്ട് എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുക. എങ്കിലും ഒരു കാവ്യരേഖനനോക്കുമ്പോൾ ഇതിലെ അധികം പട്ട്യങ്ങളും രസമയങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അധികം പട്ട്യങ്ങൾ സരസങ്ങളായാൽ ഇടക്കു ചില നീരസപട്ട്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി ആ കൃതിയെ സരസമെന്നു പറയാമെന്ന് അലങ്കാരശാസ്ത്രം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്; അതു നേരേ മറിച്ചായാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ല. ശബ്ദമാത്രാനുഗമീതങ്ങളായ സാദൃശ്യാദികളും അസംഭാവ്യങ്ങളായ അതിശയോക്തി മുതലായവയും ഇടകലന്ന് രസപോഷകങ്ങളല്ലാത്ത അലങ്കാരങ്ങളാൽ നിബിഡമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിൽ രാജവിഷയകമായരതിഭാവം വ്യഞ്ജിക്കുന്നതായി സഹൃദയന്മാർക്കുവെളിപ്പെട്ടമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വപന്തഃസംഭവിക്കുളായങ്ങൾ ഇതിൽ ദുല്ലഭമാണ്; ഗവും പ്രൊഘോഷ്കരിനപ്രൊഘോഷ്കരിപ്രചുരസ്തുതപബുദ്ധി ഛല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ

നക്കരയായ യുവകവികളിൽ ഒരാളായ അച്യുതമേനവന്നു സഹജമായ രചനാ ചാതുര്യവും ശബ്ദാത്മഭംഗിയും ഉള്ള അനേകം നല്ല പദ്യങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്; ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

‘എങ്ങാണാവിമലേനുകുന്ദകുട-
ക്ഷീരങ്ങളെസ്സനതം
മങ്ങാറാക്കിവിളങ്ങിടന്നൊരുവേൽ
കിത്തിപ്രകാശാങ്കരം?
എങ്ങാനീമമശുഷ്കജ്വലിനീ?നൃപതേ!
മോഹാൽകുതിച്ചൊണിപ്പൻ
പൊങ്ങാനായ്തുടരുണവെണ്മതികലാ-
ബിംബംഗ്രഹിച്ചിടവാൻ’!

പക്ഷേ കാവ്യത്തെ സാമാന്യേന നോക്കുമ്പോൾ, ഇവയുടെ ഗുണംകൂടി ശോഭിക്കുന്നില്ല. ഇത്രമാത്രം പറയുന്നതല്ലാതെ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചാൽ നിതുപണം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിന്നു വില നാലണയാണ്. ഉത്പിഷ്ടമാനനായ ഈ കവിയിൽനിന്നു കേരളഭാഷയ്ക്കു ചില നല്ല കൃതികൾ ഉണ്ടായിക്കാണാൻ ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

൨. കംസൻ.

പുരാണപ്രസിദ്ധനായ കംസന്റെ പിപിതനെ സരസകവിതാഭീതിയിട്ടുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം സാക്ഷാൽ കുഞ്ഞിന്നു മനസ്സുകൊണ്ടാണ്. ഉള്ള ഈ ചെറുകൃതി ഇതിനുമുമ്പു

തന്നെ സാഹിത്യവേദികൾക്കു പരിചയപ്പെട്ടതും സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കിട്ടിരുന്നതും ആകുന്നു. കംസൻ ഒരു ദുഷ്ടനാണെന്നുമാത്രമല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർക്കു് ഈ കൃതി ഒരു പാഠമാകുന്നു. അലങ്കാരങ്ങൾക്കും മറ്റും പേണ്ടി ഒട്ടും ക്ലേശിക്കാതെയും, സരളമായും, നല്ല ഭഴക്കോടുകൂടിയും കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ അദവിതീയനായിരുന്ന തമ്പുരാന്റെ ഈ കൃതിയ്ക്കു ധാമാളം പ്രചാരം വരാതിരിക്കയില്ല. കംസന്റെ സൽഗതിയെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടുപസംഹാരപദ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതിലെ കവിതയെങ്ങിനെയെന്നും മറ്റും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് ആ പദ്യങ്ങൾ താഴെചേർക്കുന്നു:—

ഒഴിഞ്ഞു സാംസാരികഞ്ചന്ധമീവിധം
വഴിഞ്ഞു സച്ചിദ്രസുഖമൈക്യമാണ്വൻ
കിഴിഞ്ഞുപോകാപ്പടി പൂണ്ണവിഷ്ണുവായ്
കുഴിഞ്ഞു കംസൻ കഥയായി മംഗളം.
മുക്കാൽമുക്കുനിലയെത്തിനകാലനേമി
തല്ലാലമിങ്ങിനെപിറന്നുവളന്നുവീരൻ
ചൊല്ലൊണ്ടുയന്നുപുരുഷാത്മചതുഷ്ടയം
(ത്തെ

ക്കയ്ക്കൊണ്ടുപൂണ്ണപരവിന്മനനായികം
(സൻ.

ഉത്തമമായ ഈ കൃതി പൊതുജനോപയോഗപ്രദമാവുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഭാഷാഭിമാനിയായ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയവർക്കുള്ള ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. വില 4. ണ.

 ശേഷം പുസ്തകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം വഴിയെ

മാ. പ.

മംഗളോദയം

മറന്ന

പുസ്തകം ൧൦

കുറുപ്പ്

ലക്കം ൧൧

മംഗളം.

തിങ്കളനിയ്യം മഹേശ്വരം
നക്ഷത്രത്തിൽ വെച്ചു ലാളിക്കും
പക്ഷിശരപരമോത്സവം
മെങ്കരളിൽ സതതസൗഖ്യമുള്ളതേ.

ഒരു പഴയ കവി.

അതേമാപ്കേവകങ്ങൾ.

ശ്രവകാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, ഓശ്വകാവ്യങ്ങൾക്ക് അധികം സർവ്വജനീനമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു കാരണം, ജനസമുദായത്തിന്റെ വിനോദരസികത്വമായിരിക്കാം. വേദശാസ്ത്രപുരാണകാവ്യങ്ങൾക്കു മേൽ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നി

മിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നിപ്പോൾ, ഉപദേശാക്കാരാരുടെ സ്ഥിതിഭേദത്താലും ഉപദേശങ്ങളുടെ രീതിഭേദത്താലും, ഒരുപോലെ, എല്ലാവരിലും ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകുന്നില്ല. ശ്രോതാക്കളുടെയോ വാചയിതാക്കളുടെയോ മനോഹരിയെ പിൻതുടന്ന്, അവരെ വളരെ ദൂരം ആകർഷിച്ച്, തന്നത്തന്നറിയാത്ത മനസ്സാധാരണം നടത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ, കാവ്യം, മാറ്റമില്ലാത്ത പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും അതിശയിക്കുന്നു. നിരന്തരം കാവ്യപരിചീലനം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യൻ, ബാഹ്യോപദേശം ലഭിക്കാതെ

തന്നെ ദൃഷ്ട്യവിമുഖനും സ്വയമ് നിരന്തരം ആയിത്തീരുന്നു. ശാസനയോ നിബ്ബന്ധമോ കൂടാതെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ പരിശുദ്ധമാക്കാൻ കാവ്യത്തിനു ശക്തിയുണ്ട്. വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ സന്ദർഭാചിതങ്ങളായ വികാരപരമ്പരകൾ ജനിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ കഥയെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതഗതിയെ തന്മയീകരിക്കുന്നതിലുമാണ് കവി, പുരാണകർത്താവിനെ പശ്ചാത്തക്കരിക്കുന്നത്. കഥയുടെ തന്മയത്വം (ഭാഷ, വേഷം, നടവടി, ജീവിതക്രമം മുതലായവയിൽ) എത്രത്തോളം വളർക്കുന്നുവോ, അത്രത്തോളം കവി ഉദ്ദേശസിദ്ധിയിൽ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. സദുപദേശത്തിലും, തത്ഫലമായ ധർമ്മോദനത്തിലും മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതിനും, തന്മൂലം കാവ്യത്തിനു ജനസമുദായത്തിന്റെ ഇടയിൽ അനിതരസാധാരണമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതിനും കാരണം സരസമായ കഥാബന്ധവൈചിത്ര്യമാണെന്നും വന്നേക്കാം. അതിനാണ് അധികം സൗകര്യവും.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ സമാനോദ്ദേശങ്ങളാണെങ്കിലും, തന്നിട്ടുവന്നതിൽ സീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നയം ഭിന്നമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, കാവ്യശാഖയിലും ശ്രവ്യകാവ്യത്തെക്കാൾ ദ്രശ്യകാവ്യത്തിന് ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യനിർവ്വഹണസൗകര്യം കൂടും. ഉപദേശം എന്ന സരസമായാലും അനുഭവത്തെപ്പോലെ ഉള്ളിൽ കൊള്ളുന്നതല്ല. മദ്യപാനംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ കാവ്യം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്ന

തും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ട മനസ്സിലാക്കുന്നതും ഭേദപോലെയല്ലല്ലോ. ഉപദേശത്തിന്റെ ഫലം നിയതമല്ലെന്നിരിക്കെ, അനുഭവത്തിന്റെ ഫലം നിശ്ചിതമത്രെ. കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ദ്രശ്യശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളും ഫലത്തിൽ ഭിന്നനയങ്ങളും, ദ്രശ്യകാവ്യം ശീഘ്രഫലപ്രദവുമാകുന്നു. ദ്രശ്യകാവ്യത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിൽ ഈ കാരണവും അന്തർവിച്ഛിരിക്കാം.

“നാടകാന്തം കവിത്വം” എന്ന ചൊല്ലുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം അതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വേഷഭാഷാനാട്ടുങ്ങളിൽ വേണ്ട തന്മയത്വവും, സന്ദർഭാചിതങ്ങളായ തത്ത്വദീപ്തികളെ ജനിപ്പിക്കുന്ന രസസ്ഫുത്തിയും ആണ് നാടകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു കാരണം. ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിൽ (ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും) കവിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ദ്രശ്യകാവ്യത്തിലാകട്ടെ, കവി-അസ്വതന്ത്രനാകുന്നു. ശ്രവ്യകാവ്യത്തിൽ വാചാലനായ കവി ദ്രശ്യകാവ്യത്തിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ ആദ്യവസാനം മൗനം അവലംബിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ശ്രവ്യകാവ്യം ചില അവസരങ്ങളിൽ, കവിയെ പുറത്തു കാട്ടുന്നു; ദ്രശ്യകാവ്യം ആവിധം ചെയ്യാതെ “നാദി” മുതൽ “ഭരതവാക്യം” വരെ കവിയെ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറച്ചുവെക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

കവി പ്രത്യക്ഷനായാലും പരോക്ഷനായാലും, ശ്രോതാക്കൾക്കോ ദർശാക്കൾക്കോ കഥ “ആദ്യന്തം” മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ‘ജഗദ്ഗോപഹർഷഃ കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളോ ആയ ഭാഗങ്ങൾ, തീരെ

ബ്രാഹ്മണകോടിയിൽ തള്ളുന്നതായാൽ ഭൃഷ്ടാക്കൾ നെററിച്ചുളിക്കും; കവിയുടെ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുകയുമില്ല. ജഗദ്ഗുണങ്ങളായ യുദ്ധമൈത്ര്യാദികൾ സഹസ്രയന്മാരായ സജ്ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച്, രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് അർത്ഥതയില്ലാത്തവയും, കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളായ സ്ഥാനപാദനാദികൾ കഥയുടെ വൃഥാസംഗ്രഹത്തിന് കാരണവും ആകയാൽ ആ രണ്ടു കൂട്ടവും, നാടകനിർമ്മാണത്തിൽ കവിയെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. നാട്ടുശാസ്ത്രകർത്താവായ ഭരതമുനി, ജഗദ്ഗുണങ്ങളെ കഥാഗാത്രത്തിൽ അപ്രധാനങ്ങളോ ആയതുകൊണ്ടു, രംഗപ്രയോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ ഈ വിധം പരിഗണിക്കുന്നു:—

കൊലവിളിയുദ്ധംമരണം
രാജ്യക്ഷോഭംവിവാഹമപലപനം
കുളിയുദ്ധംശാപംശയനം
തൊട്ടതരംഗത്തിലാടിടാനാകാ.

രംഗപ്രയോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളായതുകൊണ്ടു നാടകത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനോ, ഭൃഷ്ടാക്കളെ കഥ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ചേക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനോ, നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഈ വക ഭാഗങ്ങൾ നാടകകർത്താക്കളെ വല്ലാതെ വിഷമിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയല്ലല്ലോ. ശ്രവകാവ്യകർത്താക്കൾ ഈ വക ഭൃഷ്ടങ്ങളെ അനവശ്യമായി കൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം, ദൃഷ്ടികന്മാരുടെയിടയിൽ നാടകങ്ങളുടെ ആകർഷണമെന്നും, “നാടകാന്തം കവിത്വം” എന്ന ചൊല്ലുണ്ടായതും.

രംഗപ്രയോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളായതുകൊണ്ടു നാടകത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടതും—
മത്സരപക്ഷേപകാഹവയം
വിഷ്ണുഭംഗം, മകുളവായം,
ചുളികാ, കാവതാരവം,
പ്രവേശകം, വരുമിവ-
യത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങളായ്.

ജഗദ്ഗുണങ്ങളായതുകൊണ്ടു, അപ്രധാനങ്ങളായതുകൊണ്ടു രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ യോഗ്യതയില്ലാതെ, ഭരതമുനി തുടങ്ങിയ നാട്ടുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്ന മുൻപറഞ്ഞ വധാദികൾ, രംഗസ്ഥന്മാർക്കു മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം അഭിനയിക്കുന്നതിനു നാടകത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് “അത്ഥോപക്ഷേപകങ്ങൾ” എന്നു പേർ. ഇവയിൽ ചിലത് അങ്കഭിനമായിരിക്കും എന്നു മാത്രമല്ല, ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളായ പാത്രങ്ങൾ പ്രായേണ കഥാബാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അത്ഥോപക്ഷേപകത്തിനു വിഷ്ണുഭംഗം, അങ്കമുഖം, ചുളിക, അങ്കാവതാരം, പ്രവേശകം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനേയും മുറയ്ക്കു വിവരിച്ച് ഉദാഹരിക്കാം.

ഭൂതഭാവികഥാശൃംഗാരം
വിവരിക്കുന്നമട്ടിലായ്
ചുരുക്കിയൊഴിയില്ലാത്ത
ഭാഗംവിഷ്ണുഭംഗം.

നടന്നു കഴിഞ്ഞവയോ നടക്കാനിരിക്കുന്നവയോ ആയ കഥാഭാഗങ്ങളെ—
രംഗപ്രയോഗാനുഷ്ഠാനങ്ങളായ കഥാഭാഗങ്ങളെ— രംഗസ്ഥന്മാരെ മനസ്സിലാക്ക

ത്തക്കവിധം സംക്ഷേപിച്ച് അകത്തിന്റെ ആദിയിൽ ചേർക്കുന്ന അഭിനേയഭാഗത്തിനു വിഷ്ണുഭം എന്നു പേര്. “അകത്തിന്റെ ആദി” എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രഥമാകത്തിന്റെ മുമ്പിലും വിഷ്ണുഭം പ്രയോഗിക്കാം. “അകമുഖം” തുടങ്ങിയ ശേഷംനാലുവകയും പ്രഥമാകാദിയിൽ സാധിക്കാത്തവയാണെന്നു മേൽ സ്പഷ്ടമാകും.

പ്രഥമാകാദിയിൽ, അതായതു നാടകമുഖത്തിൽ, സൂത്രധാരപ്രമുഖസംഭാഷണരൂപമായ “പ്രസ്താവന” കിഞ്ച സിതമാകയാൽ, അകാദിയിൽ വിഷ്ണുഭം അസംഭവ്യമല്ലെ എന്നു ഒരു പൂർവ്വപക്ഷത്തിന് ഇവിടെ അവകാശമുണ്ട്. പക്ഷേ പ്രസ്താവനയ്ക്കു പിൻവിലും പ്രഥമാകത്തിനു മുൻവിലുമായി ഒരു വിഷ്ണുഭം ചേർക്കേണ്ട ആവശ്യമോ ചേർക്കുന്ന പതിവോ സാധാരണമായിട്ടെങ്ങും കാണുന്നില്ല എന്നല്ലാതെ മറ്റു തീരെ അസംഭവ്യമാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നതല്ല. ഉദാഹരണത്തിനു മാളവികാഗ്നിമിത്രം എടുക്കാം. അതിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ,

“വരുതിസദസ്യർകൊടുത്തതു

വിരവിൽനടത്താനൊരുവെട്ടുശ്ലീൻ
വരമമ്മിഷിധാരിണിയുടെ (ശ്ലീൻ;
വിരുതൈഴമപ്പരിജനംപോലെ.”

എന്നു പറഞ്ഞു സൂത്രധാരവരിചാരകന്മാർ തിർശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മായുന്നതോടുകൂടി വിഷ്ണുഭം ആരംഭിക്കുന്നു. സൂത്രധാരോക്തിയെ അനുസരിച്ച്, ധാരിണീമഹാരാജ്ഞിയുടെ കല്പന നടത്തുന്നതിനു പൂർപ്പട്ട ചേടിയാണ് അതിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിക്കുന്നത്. അഗ്നിമിത്രമഹാരാജാ

വിന്, യാദൃച്ഛികമായി ചിത്രത്തിൽ കാണുന്നതിനിടയായ സുന്ദരി മാളവികയിൽ അനുരാഗം ജനിച്ചതും, മേൽ ഒന്നാമകത്തിൽ വിദൂഷകന്റെ ഏഷണികൊണ്ടു വരസ്സരം കലഹിക്കുവാൻ പോകുന്ന നടപന്മാരുടെ അടുക്കൽ നാട്യകലാഭ്യസനത്തിനു മാളവിക എപ്പെട്ടത്തു പ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആയ സംഗതികളാണ് ഈ വിഷ്ണുഭത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. മഹാരാജാവിന്റെ മന്ദഗമസാരഥിയായ വിദൂഷകന്റെ ഏഷണി പൂർപ്പിച്ചതായി ഒന്നാമകത്തിലും, ഫലിച്ചതായി രണ്ടാമകത്തിലും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഈ വിഷ്ണുഭത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടു. നാടകത്തിലെ ഭാവികഥയിൽ മിക്കഭാഗവും വിഷ്ണുഭസൂചിതമായ നാട്യകലാഭ്യസനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭം അകാദിയിൽ വരുമെന്നു പാഞ്ഞത് അസംഭവ്യമല്ല; സംഭവ്യതന്നെ.

ഇനി വിഷ്ണുഭം രണ്ടുവിധമെന്നു ചൊല്ലണം:—

മദ്ധ്യപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു

മാത്രമുള്ളതുശുദ്ധമാം;

വീചമദ്ധ്യങ്ങൾചേർന്നായാൽ

മിശ്രവിഷ്ണുഭമായ്തരും.

കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉത്തമം, മദ്ധ്യമം, അപമാം (നീചം) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധം. അവയെല്ലാം പക്ഷേപകം, പ്രായേണ കഥാബാഹ്യങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു മുൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഭൂലം, ഉത്തമപാത്രങ്ങൾക്ക് അതേമാർപക്ഷേപകത്തിൽ പ്രവേശമില്ലെന്നുമാറിക്കാം. മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങളെ

കൊണ്ടുള്ള വിഷ്ണുഭക്തിയും മദ്ധ്യമായ മണ്ഡലം ചേർന്നുള്ള മിത്രം; എന്നു വിഷ്ണുഭക്തിയും രണ്ടുവിധം. ഉത്തരമചരിതത്തിലെ ദിനീയകാദിയിൽ വാസന്താത്രേയീസംഭാഷണരൂപമായ വിഷ്ണുഭക്തിയും; താപസിയായ ആത്രേയീയും വനദേവതയായ വാസന്തിയും മദ്ധ്യമപാത്രങ്ങളാകുന്നു. ബുദ്ധിദൈവംകൊണ്ടു സഹപാരികളെ അതിശയിക്കുന്നവരും ഗുരുവായ്ക്കു അതിശയിപ്പിക്കുന്നവരായ രണ്ടു ബ്രഹ്മചാരികൾ മഹേഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ അജ്ഞാതകുലന്മാരായി എത്തിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ കാണികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഇവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നാണ്.

ചണ്ഡകൗശികം മൂന്നാമകത്തിന്റെ ആദിയിൽ ബീഭത്സവേഷനായ പാപപുരുഷന്റെയും, ശിവപരിഷ്കനായ ഭംഗിരിടിയുടേയും പ്രവേശത്തോടു കൂടിയ ഭാഗം മിത്രവിഷ്ണുഭക്തി. പാപപുരുഷൻ നീചപാത്രവും ഭംഗിരിടിയെ മദ്ധ്യമപാത്രവുമാണല്ലോ. വിശ്വാമിത്രമഹേഷിയാൽ വഞ്ചിതനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രമഹാരാജാവു ക്ഷീണബുദ്ധിയായി കാശീവിശ്വനാഥസ്വരൂപത്തിനായി വരുന്ന അവസരത്തിൽ, അർദ്ധനാശിശ്വരൻ സന്നിധാനംചെയ്താൻ ഹിശ്വയിച്ചിരിക്കുന്ന വഞ്ചനാത്ത സുചിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ മിത്രവിഷ്ണുഭക്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. മുദ്രാർക്കസം മുതലായ നാടകങ്ങളിലും മിത്രവിഷ്ണുഭക്തി നീചമദ്ധ്യമപാത്രസങ്കലിതമാണെന്നു കാണുക.

നാടകത്തിലെ പാത്രങ്ങൾക്കു നീചമദ്ധ്യമോത്തമരൂപം കല്പിക്കുന്നതിനുള്ള

മാനദണ്ഡമെന്തായിരിക്കും? സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ പ്രാകൃതഭാഷയുടെ രേഖാത്തരവിഭാഗമാണ്, ഈ നീചപാത്രങ്ങൾ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഭാഷാഭേദമാണ് നീചതപരോപത്തിനു കാരണമെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം ഉത്തമപാത്രമായ നായികയുടെ ഭാഷയും പ്രാകൃതത്തന്നെയാണല്ലോ. പ്രാകൃതഭാഷയിലെ, അഭിനയങ്ങളോ ഈ അഭിനയങ്ങളോ ആയ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്ത്, നീചപാത്രപരോപത്തിനു മാനദണ്ഡമായി ഒരു ശാഖയെ പൂർവ്വകരണമെന്നു അനുമാനം.

നീചതപരോപത്തിനു കാരണം കലമാണെന്നുള്ള വാദവും സാധൂകരിക്കത്തക്കതല്ല. 'ചാരുദത്തൻ' എന്ന നാടകത്തിലെ കഥ നടന്ന കാലത്തു രാജ്യപരിപാലനംചെയ്തിരുന്ന പാലകമഹാരാജാവിന്റെ മച്ചനായ 'രാജശ്രീ രാജസ്രാലൻ സംസ്ഥാനകനടനവർകൾ' ഒരു നല്ല കലത്തിൽ ജനിച്ചവനായിരിക്കണം. പക്ഷേ, വേഷഭാഷാദികളെക്കൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഒരു മാത്രകാനീചപാത്രമായിട്ടാണു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. നിരപരാധിനിയാതെ ഒരു സാധുവേഴ്വയെ കഴിഞ്ഞു ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്നതിനും ഏതാദൃശങ്ങളാൽ മറ്റാനേകും ദുഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും--ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, പരാധിപ്രതിനായ ആരാച്ചാരെക്കൊണ്ടു 'ഇവനെത്താ പണ്ഡാലനോ' എന്നു പറയിക്കത്തക്കവണ്ണം നിഷ്കർഷയുള്ളവനായി ചെയ്യുന്നതി.

നും--യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ലാത്ത നമ്മുടെ രാജസ്വാലൻ, കുലീനനായിരിക്കാമെങ്കിലും നീചനല്ലെന്നു വരുമോ? ഈ സംസ്ഥാനകന്മാരും, വേഷാനുസാരിയായ നീചഭാഷയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നോക്കുക:—

‘കാടിക്കിതച്ചുഴരിമണ്ടിണതെന്തിരപ്പി? കഷ്ടകലവരുതു; കൊല്ലിണതില്ലനിന്നേ കാമമുഴുത്തുകിന്നെഞ്ചുതകുന്തിടന്ന ഹോമാഗികൾ മതിലിട്ടൊരുമത്തി

പോലെ’

‘മക്കളേ! മനസ്സെ! ഹൃദയമെ! എൻറപ്പനെ! ഇവനെ വിട്ടയക്കണോ വേണ്ടയൊ? പാ (വിചാരം നടിച്ചു) ഇവൻ പോകെവേണ്ട, നിക്കെവേണ്ട. ഉള്ള പാ സോവേണ്ട, നിപ്പാസോവേണ്ട, ഇവിടെ വീണ്ടു മരിയട്ടെ.’

ആചാരത്തിലും വിചാരത്തിലും, വേഷത്തിലും ഭാഷയിലും ഇത്രത്തോളം നീചനായ ഒരാൾക്കു ‘രാജശ്രീരാജസ്വാല’ത്വം കിട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു മെച്ചവും വരാനില്ല. ഭാഷയും കലവും നീചത്വത്തിന്റെ നിയമങ്ങളല്ല; സാഹകാരികാരണങ്ങളിൽ അതുകളും ഉൾപ്പെടുമെന്നുള്ളതു. വിചാരവും ആചാരവും നീചമായിരുന്നാൽ ആ പാത്രം നീചം എന്ന ഒരു നിയമം സ്വീകരിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ശാകന്തളം ഷഷ്ടാങ്കാദിയിലെ പ്രവേശകത്തിൽ മുക്കുവനെയുംകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്ന അധികാരി, ദൃഷ്ടാന്തമഹാരാജാവിന്റെ അടുത്ത ഒരു സംബന്ധിയാണെങ്കിലും, കാളിദാസമഹാകവി നീചപാത്രമായിട്ടാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമായിരിക്കുന്നു.

വിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമായിരിക്കുന്നു.

കൂമം വിട്ടു, സൗകര്യം പ്രമാണിച്ച്, ഇനി പ്രവേശകത്തെ വിവരിക്കുന്നു.

രണ്ടുക്കൾക്കുനടുവേ

ചുരുക്കിക്കുമവേണ്ടപോൽ

നീചപാത്രങ്ങൾനീചോക്കി

കൊണ്ടുചൊന്നാൽപ്രവേശകം.

വിഷ്ണുഭട്ടതിനും പ്രവേശകത്തിനും അധികം അന്തരമില്ല. പാത്രങ്ങൾ നീചങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കണം. ഭാഷയും നീചം; അങ്കുരമായമധ്യത്തിലെ വന്നുകൂട്ടു; ശേഷം വിഷ്ണുഭട്ടപോലെ. അങ്കുരമായമധ്യഗതം നിശ്ചിതമാകയാൽ പ്രഥമാങ്കാദിയിൽ പ്രവേശകത്തിനു പ്രവേശമില്ല. ഭാഷ നീചമായിരിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധം.

മലയാളഭാഷയിൽ ഭാഷാന്തരമായോ സ്വതന്ത്രമായോ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള നാടകങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ നീചഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽ തൽക്കർത്താക്കൾ അത്ര മനസ്സു വെച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അപൂർവ്വം ചിലർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു ഫലപ്രദമായിട്ടില്ല. നീചപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള അത്ഭുതാവേഷപകമാകയാൽ, പ്രവേശകം എന്നു പേർ കല്പിക്കുകയല്ലാതെ പ്രവേശകത്തിന്റെ ലക്ഷണം മുഴുവൻ അതിൽ ഘടിപ്പിക്കണമെന്നു നാടകകർത്താക്കൾ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല; അതിലേക്കു പറയത്തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നില്ല. നീചഭാഷാപ്രയോഗവൈമുഖ്യമായിരിക്കണം ഇതിനുള്ള കാരണം. ഒന്നാമതായി ഭാഷക്കു കിട്ടിയ അഭിജ്ഞാനശാസ്ത്ര ഉപരിഭാഷയിൽ നാമകത്തിന്റെ ആ

ദിയിലുള്ള പ്രവേശകം, 'ഏമാനന്തം' 'പരമാത്മം' ഇത്യാദി നീചപദപ്രയോഗസങ്കലിതമായിരുന്നു. സന്താനഗോപാലം തൃതീയാങ്കാദിയിലെ പ്രവേശകത്തിൽ 'നോക്കിപ്പോൾ കാണാൻ തരാവില്ല' എന്നും മറ്റും വൃഷളീയഗുരുക്കൾക്കുണ്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന കേരളപ്രാസനം ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ പരിശ്രമം ഇദംപ്രഥമമായി പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിൽ പൂർവ്വസാന്നിദ്ധ്യം, ഭാഷാവനിതയെ ഒരിക്കൽക്കൂടി സങ്കടം അനുഭവിച്ചതു 'ചാരുദത്ത' കർത്താവായ കേരളപാണിനിയുടെ അനുഭവത്തിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

നീചപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷ നീചമായിരിക്കും. അത്യാവശ്യമാകുന്നു. കഥയുടെ തുടർച്ചത പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളിൽ ഇതും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഉത്തമപാത്രമായ രാജാവിനെപ്പോലെ നീചപാത്രമായ ചണ്ഡാലനും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് അത്ര നന്നായിരിക്കുകയില്ല; അതു തന്മയത്വത്തിനു ഹാനികരവുമാണ്. വെണ്ണി സംഹാരത്തിന്റെ പുതിയ പരിഭാഷയിൽ ശ്രീമാൻ പനളത്തു കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ വർകൾ നീചപാത്രങ്ങളായ രാക്ഷസയുഗ്മത്തെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ, അന്തരമായും ബാഹ്യമായുമുള്ള അവരുടെ ഭേഷത്തിന്നനുസരിച്ച് ഭാഷയും നീചമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്മയത്വത്തിന് ഒരു മറ്റൊരു കൂടി കൂട്ടമായിരുന്നു.

ജയദ്രഥവധപ്രതിജ്ഞയെ ശ്രവിച്ച

ദുര്യോധനൻ ജയദ്രഥരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി രഥാരൂഢനായി രണഭൂമിയിലേക്കു പുറപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന രണ്ടാമക്കത്തിനു പിൻപും, ദ്രോണവധം നിമിത്തം പോക്കും വിട്ടോടുന്ന വില്ലാളികളെ, കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ അപമാസിച്ചും, കളകളുൾക്കൊള്ളാത്ത വാക്യമിട്ടിടിച്ചും, അശ്വത്ഥാമാവ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന തൃതീയാങ്കത്തിനു മുൻപും ആയി, ഒരു പക്ഷിണിയിൽ (ഒരു രാപ്പാട് രണ്ടു പക്ഷുലം) നടന്ന യുദ്ധവും മറ്റും കവി, വസാഗന്ധധീരപ്രിയനായ യുദ്ധമായ രാക്ഷസയുഗ്മത്തെ പ്രവേശിപ്പിച്ച് രംഗസ്ഥനാക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നു. രാക്ഷസയുഗ്മം നീചപാത്രങ്ങളാകയാൽ ഈ അന്തർവേഷകം പ്രവേശകം.

* "ഹദമാണശമംശഭാലപുഷ്പം
കുശലമുദയശാലിനിശാലിപ്പു
അണിശംഭവിവാമിശോണിശം
വലിശശമംശഭാലപുഷ്പം."

ഈ രാക്ഷസീവാക്യത്തെ ഭാഷാപരമായി

"മൃതരാജേന്ദ്രൻവസോഗ്രമാംസം -
നീതമാംകുശലമുദയശാലിനിപ്പുഷ്പം;
സതതംനിശാലിനിശാലിപ്പുഷ്പം;
ശതവർഷംസമരംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്."

എന്നാണ് തർജ്ജമ ചെയ്തുകൊണ്ടുന്നത്. ഇതിലെ ഭാഷ നീചമായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതേകൃതിയിലെ മറ്റു ചില മദ്ധ്യമോത്തമപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷയെ

* "മൃതരാജേന്ദ്രമാംസഭാലപുഷ്പം
വസാലിപ്പുഷ്പംചിതേ അണിശാലിപ്പുഷ്പം
ബിതം വർഷശതംസമരംഭവിച്ചു."

അപേക്ഷിച്ച് സംസ്കൃതമായും കാണപ്പെടുന്നു. വേണീസംഹാരത്തിലെ പ്രതിനായകനായ ദുഷ്ടോധനൻ രണ്ടാമങ്കത്തിൽ ചൊല്ലുന്ന പദ്യം നോക്കുക.

“ചതിവിലോതടവരവിഹനേരയോ
ചിതമെഴുംവല്ലതോവരമല്ലമോ;
അരികളിൽസ്വയമോവരമുന്മാരചി-
പ്പൊരുവിപത്തുതുമ്പിനുമിഴിയിൽ.”

നിരന്തരപദപ്രചാരമോ വിഷമാനവയമോ ആയ ഈ പദ്യം നാടകത്തിലെ പ്രതിനായകൻ പറയുന്നതും, മുനലുരിച്ച “മൃതരാജാഭർതൻ” ഇത്യാദി പദ്യം കേവലം കഥാബാഹ്യമായ ഒരു നിചപാത്രം പറയുന്നതുമാണ്. ഇവയിലെ ഭാഷാഭേദവും പദപ്രയോഗവും സഹൃദയന്മാർ പരിശോധിക്കട്ടെ. കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും വിശേഷിച്ചു നീചപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ തനയത്വം വരുത്തുന്നതിന്നു നാടകകർത്താക്കന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. “പ്രവേശക”ത്തിലെ പാത്രങ്ങൾക്കും അവരുടെ ഭാഷക്കും നീചത്വം കല്പിക്കേണ്ടതു, ഭരതമുനിയുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, നിബ്ബന്ധിതമായിരിക്കേ, മറ്റൊല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഭരതമുനിയെ അനുസരിക്കുന്ന ഭാഷാകവികൾ ഇക്കാര്യത്തിലും ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രസംഗവശാൽ എഴുതേണ്ടിവന്ന ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.

ഏതെങ്കിലുമൊരങ്കത്തിൽ—

ബാവിനായകഥാരംഭവും
ബീജവുംചൂണ്ടിയോതീടി—

ലതാണകമുഖാരംഭവും.

കഥയിലെ ഭാവിഭാഗങ്ങളേയും കഥാബീജത്തേയും ഒട്ടൊട്ടായി തെളിയിക്കത്തക്കവിധം പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഭാഷണം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അതു അങ്കമുഖം. മാലതീമാധവത്തിലെ പ്രഥമാങ്കത്തിൽ കാമദക്ഷിയും അവലോകിതയും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംഭാഷണം നോക്കുക. ഭരതത്തിന്റെ ഒടുവിൽ പാത്രങ്ങൾ നടത്തുന്ന സംഭാഷണത്തെത്തുടന്ന് അടുത്ത അങ്കം തുടങ്ങുന്നതാണ് അങ്കമുഖമെന്നു ധനികൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ അങ്കമുഖത്തിനും അടുത്തു വക്ഷ്യമാണമായ അങ്കാവതാരത്തിനും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഭേദവും കാണാത്തതിനാൽ ആ അഭിപ്രായം നിരസിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഭാഷാപ്രകൃതിയിലെ കഥ, സംഭാഷിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു, ഹൃദയവികാരപരമ്പരവിജ്ഞാപകമായ ‘മുഖം’പോലെ ഈ ‘അങ്കം’ ദൃശ്യകരമായ ആനന്ദജനനബോധത്തിന്നുതക്കുന്നതിനാൽ ഇതിന്റെ നാമം— അങ്കമുഖം— അനവതരം തന്നെ.

ഭരതത്തിന്റെയൊടുവിൽ—

കഥാപാത്രംകഥിച്ചുപോൽ

അടുത്തകംതുടങ്ങുന്ന

രീതിയുക്താവതാരമാം.

ചില അവസരങ്ങളിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ അങ്കത്തിന്റെ ഒടുവിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിനെ അനുസരിച്ച് അടുത്തകത്തിന്റെ ആദിയിൽ കഥാപാത്രം പ്രവേശിക്കുകയും കഥ അനവർത്തിതമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പതിവുണ്ട്. അങ്കത്തിനു മദ്ധ്യേ പാത്രങ്ങൾ സംഭാഷ

ണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു, മറ്റൊരു പാത്രം പ്രവേശിക്കുകയോ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അക്ഷേപം വരിക പതിവില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അങ്കം ക്രമത്തിലധികം നീണ്ടു പോവുകയോ മറ്റു കാരണങ്ങളാൽ തക്കതായ ആവശ്യം നേരിടുകയോ ചെയ്താൽ പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അക്ഷേപം ചരത്തി അടുത്ത ഭാഗം മറ്റൊരുകാരായി തിരിക്കാറുണ്ട്. ശാകുന്തളത്തിലെ ൬-ം ൭-ം അങ്കങ്ങൾ ഉദാഹരണത്തിനു സ്പീകരിക്കാം. “മഹാരാജാവേ തേരിൽ കയറാം” എന്ന മാതലിവാക്യത്തിൽ ൬-ാമങ്കം അവസാനിക്കുകയും “രഥാശ്രവണായ മഹാരാജാവും മാതലിയും ആകാശമാറ്റത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു” കൊണ്ടു ൭-ാമങ്കം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ കഥ അവനവ്വിന്നുമായി നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും സൗകൃത്യത്തിനുവേണ്ടി, “കവി, അക്ഷേപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ മാതലിയുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു മഹാരാജാവു തേരിൽ കയറുന്നതും രഥം ആകാശമാറ്റത്തിലേക്ക് ഉയരുന്നതും ആയിരിക്കാം കവി രംഗപ്രയോഗനാമമായി വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഭാഗം രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പാടില്ലാത്തവിധം നിന്ദമല്ലെങ്കിലും രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. രണ്ടായാലും മറ്റു അന്തർവാക്യങ്ങൾ ഉല്പോലെ അങ്കാവതാരം രംഗപ്രയോഗനാമകഥാഭാഗസൂചനം

നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വിശേഷം സൂക്ഷിച്ചു കാണുക.

തിരുശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു

സൂചിപ്പിച്ചതുമുഖിക.

ഒരകത്തിന്റെ ആദിയിലോ മദ്ധ്യഭാഗത്തോ അണിയായിൽനിന്നുംകൊണ്ടു കഥാസൂചനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു മുഖിക. വേണീസംഹാരത്തിലെ (അണിയായിൽ കളകളത്തിനു ശേഷം) ഭോ ഭോ ദ്രുപദൻ, വിരാടൻ, വൃഷ്ണി, അന്ധകൻ, സഹദേവൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സേനാപതികളേ! കൌരവസേനയിലെ പ്രധാനയോധന്മാരേ! ഭവാനാർ കേട്ടാലും.

“സത്യംതോരം ടീടുമെന്നായ് ഭയമൊടു ബതിച്ചു ശാന്തപ്പെടുത്തി; (ഇയ-

പേത്തും ചംശത്തെ നിർവാൻശമമൊടു

ലവും വിസ്മരിപ്പാനുമേനി; (വി-

ചാലേ മൃത്യുതമയോരണിയിലുളവാൻ

ദ്രുപദീവസ്യമോക്ഷ-

ത്താലേവലിച്ചിട്ടു നൃകഭവനമതിലാ-

ലാർജ്ജശ്രോധവനി.”

എന്ന ഭാഗം നോക്കുക. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ധർമ്മപുത്രന്റെ ദൈവത്വം വഹിച്ച്, കൌരവസദസ്സിലേക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോഴെ വർത്തമാനം കേട്ട ക്രമത്തിലധികം ക്രമമായ ഭീമസേനൻ, അന്തേവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് സഹദേവനുമായി കലഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ഭഗവദ്ദൂതം വിഫലമായതിനേയും ഭഗവാൻ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടതിനേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അണിയായിൽനിന്നു വെട്ടിച്ചുവരുന്ന ഭാഗമാണിത്.

ഇപ്പോഴത്തെ അന്തർവാക്യങ്ങൾ കണ്ടതിൽ വിഷ്ണുഭദ്രവേഷം ഇതേ പാത്രം

അങ്കിണങ്ങളാകുന്നു. അസൂചിതവാ
ത്രപ്രവേശം നടക്കുന്നതിൽ വിമിതമല്ലാ
യതായ്, ഇവയുടെ അവസാനത്തിൽ
സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെയാകുന്നു. അ
ടുത്ത അങ്കത്തിൽ കഥാപാത്രം പ്രവേ
ശിക്കുന്നത്. കാമാവിഷ്ണുനായ രാവണൻ
സീതാനന്ദനത്തോടുവെണ്ടി അശോകവ
നികയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടാൻ നിശ്ചയിച്ചി
രിക്കുന്നതായി തന്റെ ചേടിയിൽനിന്നും
ഗ്രഹിച്ച മണ്ഡാദരി, മഹാരാജാവി
ന്റെ കാമഗോഷ്ടികളെക്കണ്ടു പരിമസി
ക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിവരുന്നചക്ഷുഃ പ്രത്യ
ക്ഷയാകുന്നതിന്നും നിശ്ചയിച്ച്, “മഹാ
രാജാവരിയായെ അശോകവനികയിൽ
ചെന്ന് പള്ളിക്കെട്ടിനിടയിൽ മറഞ്ഞുനി
ല്ക്കുന്നതിന്നു” പുറപ്പെട്ടുന ഭാഗത്തിൽ
ആശ്ചര്യമൂലമാണിയിലെ പ്രവേശകം
അവസാനിക്കുകയും കാമാവിഷ്ണുനായ രാ
വണന്റെ പ്രവേശത്തോടുകൂടി അഞ്ചാമ
കം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ
പ്രവേശകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പാത്ര
മായ രാവണനാണ് അങ്കത്തിൽ ആദ്യ

മായി പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടം. ഇ
തുപോലെ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും കാണു
ക. ‘അങ്കത്തിന്റെ അംഗമെന്ന നില
യിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഈ രണ്ടുതോപ
ക്ഷേപങ്ങൾക്കു “പൂർവ്വംഗം” എന്നും കൂ
ടിപ്പേരുകളുണ്ടാകാം. അങ്കത്തിനു പൂർവ്വ
മുള്ള അംഗം എന്നു ശബ്ദാത്മം. “പ്രവേ
ശകം എന്നു പൂർവ്വംഗം” എന്നു ശാകുന്ത
ളത്തിലും “വിഷ്ണുഭം എന്നു പൂർവ്വംഗം”
എന്നു മാളവകാഗ്നിമിത്രത്തിലും പ്രയോ
ഗിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. അങ്കമുഖാദ്യ
തോപക്ഷേപകങ്ങൾ അങ്കിണങ്ങളും,
എല്ലാഐഘം കഥാഖ്യാനങ്ങളായ പാ
ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നവ
യും അല്ലായിരിക്കാം; എങ്കിലും അവ രം
ഗപ്രയോഗാനന്തരമായ ഏതെങ്കിലും ക
ഥാഭാഗം രംഗസ്ഥാനമാരെ മനസ്സിലാക്കു
ന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു സൂക്ഷ്മമാലോചി
ച്ചാലീയാം. നടന്മാർക്കും കാണികൾ
ക്കും വൈമനസ്സുത്തിനിടവരുത്താതെ അ
തിചതുരമായി കാഴ്ച നിർവ്വഹിച്ച പുരാ
തനകവികളെപ്പോലെയെ മനോധർമ്മനാ
നാമുചിതം ആഭിനന്ദനീയം തന്നെ.

പണ്ഡിതൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ.

പുസ്തകങ്ങളെ പറ്റി.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

[പ്രഭാസദർശനം- ദൈന്യം- ആശം- പ്രജ്ഞാ.]

നേരം പ്രഭാതമായി. സകല ജീവ
ജാലങ്ങൾക്കും ഉണർച്ച വന്നു. തീർത്ഥവാ
സികളായ രണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ പുഷ്പരമ

മാതിർത്തത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്തപ്പോൾ
കഴിച്ച പ്രാതഃകൃത്യം അവസാനിപ്പിച്ച
തിന്റെശേഷം ‘പ്രഭാസ’നടിയുടെ തീര

ത്തിൽക്കൂടി വടക്കുവടിഞ്ഞാറായി യാത്ര ചെയ്തുവെക്കുന്നു. ഇവരിൽ ഒരാൾ വൃദ്ധനും ഗംഭീരസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവനും പ്രശാന്തമുക്തിയോടുകൂടിയവനും, മറ്റൊരാൾ തരണവയസ്സനും തേജസ്വിയും അനുസന്ധാനശീലനും ആയിരുന്നു. വൃദ്ധന്റെ ദൃഷ്ടി മുമ്പോട്ടും മദ്ധ്യവയസ്സന്റെ ദൃഷ്ടി നാലുഭാഗത്തേക്കും പ്രസരിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ച ദൂരം പോയതിന്റെ ശേഷം മദ്ധ്യവയസ്സൻ പറഞ്ഞു: “ആയോ! ഈ പ്രദേശം ഏറ്റവും ശുഷ്കമായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സസ്യങ്ങളും ദിഗ്ഭരമായിട്ടേ വളരുന്നുള്ളൂ. ജനങ്ങളുടെ പാപ്പിടങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം നന്നെ ചെറുതായിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യയും നന്നെ സ്വല്പമായിരിക്കുന്നു. നാലുദിക്കിലും നോക്കിയാൽ മുറച്ചെടികളും ഈന്തമരങ്ങളും നിറഞ്ഞ വലിയ വലിയ മൈതാനങ്ങളാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ഭൂമിദേവിയെ ഇങ്ങിനെ ജനശൂന്യമായി കാണുമ്പോൾ മനസ്സിനു വളരെ സമാധാനപ്പെട്ടുണ്ടാവുന്നതാണ്.”

‘വൃദ്ധൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു: “ഈ പ്രദേശം പണ്ട് ഈ മാതിരി ഫലവത്തല്ലാത്തതും ജനശൂന്യവുമായിരുന്നില്ല. സത്യകൃത്യത്തിൽ ഈ പ്രദേശം സമൃദ്ധിക്കാണു മുകിയിരുന്നത്. പിന്നെ വിസ്ഫുർവ്വതത്തിന്റെ ഉത്ഥാനത്തോടുകൂടി ഈ പ്രദേശവും ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ത്രേതായുഗത്തിലും ദ്വാപരയുഗത്തിലും ഈ സ്ഥലം വർദ്ധിച്ചുകിടന്നിരുന്നു. ആ സമയത്തിൽ രാക്ഷസസ്വന്താനങ്ങളായ ജടാസുവാഹ്നികാർ ഈ കാട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെന്ന് യദുവംശക്കാരായ ക്ഷത്രിയന്മാർ ഈ രാക്ഷസവംശത്തെ നശിപ്പിച്ച് ഈ പ്രദേശത്തിൽ വാണുവെക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും അവരുടെ സന്താനങ്ങൾതന്നെയാണ് ഈ പ്രദേശത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നത്. കരിയും ചുമലിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ദുഃഖഗാത്രനായ ഒരാൾ വരുന്നു നോക്കൂ; അയാൾ ഒരു യാദവനാണ്.”

ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടു വൃദ്ധ ബ്രാഹ്മണൻ മുൻഭാഗത്തേയ്ക്കു തന്റെ കൈവിരൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ, വൃദ്ധൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിനു നേരേ നോക്കിയപ്പോൾ അതിദീർഘകായനും കൃഷിക്കാരനല്ലെങ്കിലും തോന്നുന്നവനുമായ ഒരുവൻ അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു മധുരസ്വരത്തിൽ ആശീർവാദം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവനോടു ചോദിച്ചു: “താൻ എത്ര ജാതിക്കാരനാണ്? തന്റെ വീട് എവിടെയാണ്?” കൃഷിക്കാരൻ ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ യദുവംശക്കാരന്റെ ഒരു സന്താനമാണ്. ആ കാണുന്ന കുടിലാണ് എന്റെ പാപ്പിടം.” ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു: “തന്റെ മുഖഭാവംകൊണ്ടു താൻ ഒരു വലിയ ദുഃഖത്തിലകപ്പെട്ടവനെന്നു പോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു ദുഃഖത്തിന്നു പ്രതിവിധി വരുത്താണെന്നു തനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ വിവരങ്ങളെല്ലാം എനോടു പറഞ്ഞുവെല്ലോ.” യാദവൻ തല കുനിച്ചു നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ മു

ന്നെ പിന്നെ യദുവംശക്കാരായ ക്ഷത്രിയന്മാർ ഈ രാക്ഷസവംശത്തെ നശിപ്പിച്ച് ഈ പ്രദേശത്തിൽ വാണുവെക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും അവരുടെ സന്താനങ്ങൾതന്നെയാണ് ഈ പ്രദേശത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നത്. കരിയും ചുമലിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ദുഃഖഗാത്രനായ ഒരാൾ വരുന്നു നോക്കൂ; അയാൾ ഒരു യാദവനാണ്.”

ബോട്ടു നടന്ന് എന്റെ കുടിയിനെ നിങ്ങളുടെ കാൽപ്പൊടികൾകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമാക്കിയാലും. ഈ അധമന്റെ വർത്തമാനങ്ങൾ പിന്നീടു കേൾപ്പിക്കാം.' ബ്രാഹ്മണർ കുടിയിന്റെ നേക്കു നടന്നു തുടങ്ങി. യാദവൻ അപ്പോഴെ പിന്തിരിഞ്ഞ് നോക്കി. ബ്രാഹ്മണർ കുടിയിന്റെ ഉമ്മരത്ത് എത്തിയ ഉടനെ ഒരു സ്ത്രീ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു ബ്രാഹ്മണരെ നമസ്കരിച്ചു. 'ഇവർ എന്റെ ഭാര്യയാണ്' എന്നു യാദവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. 'പുത്രൻ ഉണ്ടാവട്ടെ' എന്നു മധ്യവയസ്സുനായ ബ്രാഹ്മണൻ അശീർവാദം ചെയ്തു. യാദവൻ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: 'അയ്യോ ഈ അനുഗ്രഹം ഞങ്ങൾക്കു തരരുതെ! ഞങ്ങൾക്കു സന്തതിയുണ്ടാവണമെന്നു മോഹമില്ല.' മധ്യവയസ്സുനായ ബ്രാഹ്മണൻ ഏറ്റവും ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു: 'എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്? ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾക്കു പുത്രസന്താനത്തെപ്പോലെ നയനാനന്ദകരവും മനസ്സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ മറ്റു വല്ല വസ്തുവും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉണ്ടോ? ആർക്കു സന്താനമില്ലയോ അവരുടെ ജീവിതം സാത്മികമായിത്തീർന്നില്ല. അവരുടെ ഗൃഹവാസം വിഷം ബലനമാത്രമാണ്. അവർക്ക് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഗതിയില്ല. അവരുടെ വീടു അന്ധകാരമെന്നതാണ്.' ഇതിന്നു ധ്യാനം ഒരു മറുപടിയും പറഞ്ഞില്ല. ഏതു നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും ഈ അനുഗ്രഹം സ്വീകരിപ്പാൻ യാദവൻ വളരെ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചു തുടങ്ങി. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'ഹേ! യാദവാ,

തനിക്കു സമാധാനക്കേടു വേണ്ടോ. ഇപ്പോൾ ആ കാൽക്കൽപ്പാദി പറഞ്ഞിട്ട് ആവശ്യമില്ല. നേരം വൈകുന്നു. ഞങ്ങൾ തന്റെ അതിഥികളാണ്.' ക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഇദ്ദേഹം തന്റെ വിവരങ്ങളെല്ലാം കേട്ടു വേണ്ട ഉപദേശം തരും.' യാദവൻ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അയാളുടെ ഭാര്യ രണ്ടു മൺകുടങ്ങൾ എടുത്തു സമീപത്തുള്ള നദിയിൽനിന്നു വെള്ളം കൊണ്ടുവരാനുപോയി. യാദവൻ കുടിയിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് ഒരു കുട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു ബ്രാഹ്മണരെ അതിന്മേൽ ഇരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ വലിയ ദരിദ്രനാണ്. ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നു പോയി വരേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് അതുകൊണ്ട് ഒന്നും തോന്നരുത്.' യാദവൻ അവിടെനിന്നു പോയി. ഉടനെ അവന്റെ ഭാര്യ വെള്ളംകൊണ്ട് അവിടെ എത്തി. ഒരു കുടം വെള്ളം കുടിയിന്റെ വാതുക്കൽ വെച്ചു മറ്റേ കുടത്തിലെ വെള്ളംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരുടെ കാൽ കഴുകി. പിന്നെ അവർ കുടിയിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചൂലുകൊണ്ട് അടിച്ചു വെട്ടുപ്പാക്കി മെഴുകി അവിടെ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കൂട്ടി. ഏതൊരു മനസ്സിലാക്കുന്ന യാദവൻ ഭക്ഷണസാമഗ്രികൾകൊണ്ടു മടങ്ങി എത്തി. അതെല്ലാം കുടിയിന്റെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാനായി അവൻ ബ്രാഹ്മണരെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു വിളിച്ചു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽവെച്ചു സ്വയംപാകം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഞങ്ങൾക്കില്ല. ഞങ്ങൾ പരിശു

ജകന്മാരാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് ആർ തയ്യാറാക്കിട്ടുള്ള ഭക്ഷണവും കഴിക്കാം. സ്വർഭോഷം ഞങ്ങളെ ബാധിക്കുകയില്ല. വിശേഷിച്ചു, തന്റെ ഭാര്യ സൽകലജാതയും ദേവീതുല്യയും ആണ്. അവർ തയ്യാറാക്കുന്ന ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു വിരോധവുമില്ല. പിന്നെ വെപ്പുകഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ബ്രാഹ്മണരുടേയും പിന്നെ യാദവന്റെയും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം യാദവന്റെ ഭാര്യയും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

സന്ധ്യാസമയത്തു മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ യാദവന്റെ വൃത്താത്തങ്ങൾ പറയാൻ അവനെ നിബ്ബന്ധിച്ചു. യാദവൻ തലതാഴി കുറച്ചുനേരം മൌനമായിരുന്നു. പിന്നെ പൊട്ടന് എണീറ്റുനിന്നു പറഞ്ഞു: “ഇവിടെവെച്ചു വേണ്ട. മഹാത്മാരായ നിങ്ങൾ എന്റെ ഭർമ്മിച്ചു വന്നാലും? ബ്രാഹ്മണർ അവന്റെ കണിച്ച്പോയി. പിന്നെ നദീതീരത്തിലുള്ള ഉയർന്ന ഒരു സ്തൂപത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി യാദവൻ ബ്രാഹ്മണരെ അവിടെ ഇരുത്തിയതിന്റെശേഷം താനും ഇരുന്നു. തന്റെ ഇടത്തുഭാഗത്തും വലത്തുഭാഗത്തും മൂന്നുനാലു ഭാഗം നോക്കിയതിന്റെശേഷം യാദവൻ പറയാൻ തുടങ്ങി:—

“നിങ്ങൾ തെക്കോട്ടായി നദിയുടെ മുകൾയിലേയ്ക്കു നോക്കുവിൻ. ഏറ്റവും വലുതായ ഒരു രാജമന്ദിരം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കു കാണാവുന്നതാണ്. അതായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛന്റെ വാസസ്ഥലം. നിങ്ങൾ എടുത്തോട്ടു നോക്കുവിൻ! അതാ എന്റെ ക

ടിൽ കാണുന്നു. ആ രാജഭവനം എങ്ങിനെയാണ് ഈ കുടിലായി പദ്യവസാനിച്ചത് എന്നറിയാനാണ് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.” യാദവൻ ദീഗ്ഘശ്വാസം വിട്ടു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് കാലധർമ്മം. സകലത്തിനും ഇടവിടാതെയുള്ള മാറ്റം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുമ്പു രാജഭവനമായിരുന്നതു കാലാന്തരത്തിൽ മാറ്റം വന്നു കുടിലായിത്തീർന്നു. കുടിലായിരുന്നതു മാറി വീണ്ടും രാജഭവനമായിത്തീർന്നു. തന്റെ അച്ഛന്റെ വാസസ്ഥലം കുടിലാണ് ആയിരുന്നത് എങ്കിൽ താൻ ഇപ്പോൾ രാജഭവനത്തിൽ താമസിച്ചിരിക്കുന്നത്. താൻ ഇപ്പോൾ കുടിലിൽ താമസിക്കുന്നു. തന്റെ അനന്തിരവന്മാർ രാജഭവനത്തിൽ താമസിക്കാൻ എടുത്തു. വൃദ്ധൻ ഉഗ്രദൃഷ്ടിയോടുകൂടി പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ തീജ്വാലയെന്നപോലെ യാദവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വളരെക്കാലമായി കെട്ടുകിടന്നിരുന്ന ആശാപ്രദീപത്തെ നോക്കി കത്തിജ്വലിപ്പിച്ചു. ആ ദീപപ്രഭ അവന്റെ മുഖത്തു ശോഭിച്ചു. അവൻ പറയാൻ തുടങ്ങി:—

“നാലുഭാഗത്തും നോട്ടം എത്തുന്ന തുവരെയുള്ള ദിക്കെല്ലാം എന്റെ അച്ഛന്റെ സ്വത്തായിരുന്നു. അച്ഛൻ അതിശയം വന്നായിരുന്നു. തന്റെതന്നെ അന്ത്യനേരത്തേയും ഉള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ചാച്ചക്കാരും വേഴ്ചക്കാരുമായ അനേകം പേരെ തന്റെ കണിച്ച് താമസിപ്പിച്ചു രക്ഷി

എനിക്ക് സന്തതികളുണ്ടായാൽ അവരുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? ഞങ്ങളുടെ സർവ്വസ്വവും നശിച്ചാലേ ഹുണ്ഡ് വരൂ. ദുഃഖംകൊണ്ടും കഷ്ടപ്പാടുകൾകൊണ്ടും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതും ചളിനിറഞ്ഞതുമായ ഈ ജീവനനദി വാറി വരണ്ടു നശിച്ചുപോകുന്നതുതന്നെയാണു നല്ലത്.”

ഈ കഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ചിരുന്നു. മൺപിള്ളയ്ക്കു നായാടവന്റെ കഥകൾ കേട്ടിട്ട് മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ അതിയായ വ്യസനം ഉണ്ടായി. പിന്നെ യാദവന്റെ കൈ പിടിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “പോക. ഈ നിലാവുള്ള സമയത്തു നിങ്ങളുടെ പിതൃഭവനത്തിന്റെ അവശേഷത്തെ നോക്കിക്കണ്ടു നമുക്കു മടങ്ങിവരാം. മഹാനായ ഇദ്ദേഹം നിങ്ങളുടെ കുടിലിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടിവെച്ചുകൊണ്ടു നമ്മൾ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.”

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ മുമ്പിലും യാദവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിമ്പിലും നടന്നുതുടങ്ങി. നദിയിൽ വെള്ളം കുറച്ചു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇരുവരും എടുപ്പത്തിൽ മറുകരയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്നതിന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. യാദവൻ ആ ഭവനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്ന മാത്രത്തിൽ അത്യാഗ്രാമമായ ഒരു പ്രകാശംകൊണ്ട് അയാളുടെ കണ്ണ് മങ്ങിവശായി. അയാൾ കണ്ണടയ്ക്കുകയും വീഴാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി അയാൾ തന്റെ കണിപ്പുള്ള ബ്രാഹ്മണന്റെ കൈ പിടിച്ചു നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം അയാൾ

കണ്ണു മിഴിച്ചു. എന്നാൽ ഒരടി മുന്നോട്ടു പോവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ മുമ്പിൽ മഹത്തായ ഒരു രാജസഭയും അതിന്റെ നടുവിൽ ഒരു സിംഹാസനവും ആ സിംഹാസനത്തിൽ ഒരു ചക്രവർത്തി ഇരിക്കുന്നതും യാദവനു കാണാമായി. രാജാവിന്റെ മുമ്പിലായി അദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവ് കൈകുപ്പിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രോധംകൊണ്ടു ചുമന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിയ രാജാവ് ഈ യുവാവിന്റെ നേരെ കണ്ണിമയാട്ടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇടിവെട്ടുംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “നീ എന്റെ മൃത മകനായിരുന്നിട്ടുകൂടി രാജ്യഭൃത്യനായിത്തീർന്നുവല്ലോ. നിന്റെ വംശക്കാർ രാജാധികാരത്തിനുള്ള അവകാശം നശിച്ചുപോയി. നിന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ ആർക്കും ഒരിക്കലും രാജാധികാരം കിട്ടുന്നതല്ല.” വാടിയ മുഖത്തോടുകൂടിയ യുവാവ് ഏറ്റവും വിനയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: “ഒരു കാലത്തും എന്റെ സന്താനങ്ങൾക്കു രാജ്യപ്രാപ്തി ഉണ്ടാവില്ലേ?” രാജാവ് കുറച്ചു നേരം മൌനമായിരുന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “നിന്റെ വംശത്തിൽ മഹാവിഷ്ണു അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലം വരെ നിന്റെ അനന്തന്റെ പുത്രന്മാർ രാജ്യം ഭരിക്കുകയും നിന്റെ സന്തതികൾ അവർക്കു കീഴടങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്യും. അതുവരെ നിന്റെ സന്തതികൾക്കു രാജാധികാരം കിട്ടുകയില്ല.”

യാദവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ച ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായിട്ട് ബ്രാഹ്മണൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു: “ഇദ്ദേഹം യയാതിമ

ഹാരാജാവാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്ത മകനും തന്റെ കലത്തിലെ ആദിപുരുഷനുമായ യദുവിനെ ഇദ്ദേഹം ശപിച്ചു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി.” യാദവൻ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ മുന്പു ചെയ്ത ‘പുത്രലാഭ’മാകുന്ന അനുഗ്രഹത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടും രാജസഭയുടെ നേക്കു നോക്കി.

എന്നാൽ മുന്പു കണ്ടതൊന്നും അയാൾ തന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ടില്ല. ആ സഭാഗൃഹവും സിംഹാസനത്തും രാജാവിന്റെ രാജപുത്രനും രാജമന്ത്രികളും എല്ലാം മറഞ്ഞുപോയി. അതിന്റെ എല്ലാം സ്ഥാനത്ത് ഒരു വലിയ കാരാഗൃഹം കാണപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ കയ്യിലും കാലിലും ചങ്ങലയോടു കൂടിയവരും വലിയ ഒരു കല്ല് തലയിലോറിയിരിയ്ക്കുന്നവരും സുന്ദരിയുമായ ഒരു സ്ത്രീയും, അവളുടെ അരികത്തു പ്രശാന്തഗംഭീരനും ചിന്താകലനം ആയ ഒരു മഹാപുരുഷനും നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്ര സുന്ദരിയായ ഇവളുടെ ഈ ദീനസ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ കല്പം കൂടി അലിഞ്ഞുപോകും. “ഈ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ആരാണ്? നിഷ്ഠൂരനായ ഏതു നരായണനാണ് ഇവരെ ഈ മാതിരി കഷ്ടസ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?” യാദവന്റെ മനസ്സിലുദിച്ച ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരമായിട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ മുദ്രസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: “കംസാസുരൻ കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ട ദേവകീവസുദേവന്മാരെയാണ് താൻ കണ്ടത്.”

യാദവൻ കണ്ണിമയാട്ടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. പെട്ടെന്നു കാരാഗൃഹത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. ഉ

ജ്ജ്വലമായ പ്രഭകൊണ്ടു, കൂരിരുട്ടോടുകൂടിയിരുന്ന കാരാഗൃഹം പ്രകാശിച്ചു. യാദവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കേ അത്യജ്ജ്വലമായ ആ പ്രഭയുടെ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഒരു രോരുത്തമായിട്ട് ഏഴു കുട്ടികൾ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരായി ചെന്നു ദേവകിയുടെ ഓരോ ചങ്ങലകൾ വിടുത്തിയതിനുശേഷം വീണ്ടും ആ പ്രഭാവടലത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിൽ തന്നെ ലയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ മാത്രമല്ല ലയിച്ചുപോയത്. ഇടിഞ്ഞുവൊളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന രാജഭവനവും ആ യാദവനും അവരോടു കൂടെത്തന്നെ കാണാതെയായിപ്പോയി. താൻ ആ പ്രഭാസനദിയുടെ തീരത്തു തന്നെ നില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് വേദവ്യാസൻ കണ്ടത്. മാർണ്ഡേയൻ തന്റെ ശിരസ്സിൽ കൈവെച്ചു തന്നോട് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു വേദവ്യാസൻ കേട്ടു. ‘സംധോവേദവ്യാസാ! അങ്ങ് ധന്യൻതന്നെ. പ്രഭാസതീർത്ഥത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാത്രിയായ ആശാമഹാദേവിയെ അങ്ങ് പ്രത്യക്ഷമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ആയുന്മാരായ യാദവവംശക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു രാജ്യാപഹാരം നിമിത്തമുള്ള ശോകാധ്വാനത്തെ നീക്കംചെയ്ത് അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രകാശം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കാൻ അങ്ങയ്ക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.’

വ്യാസദേവൻ മാർണ്ഡേയന്റെ കാൽക്കൽ സാഷ്ഠാംഗം നമസ്കരിച്ചു ചോദിച്ചു. ‘ഹേ മുനിശ്രേഷ്ഠ! ഇന്നത്തെ സകല സംഭവങ്ങളും അങ്ങയുടെ മായകൊണ്ടുണ്ടായതാണോ? ഞാൻ ഇന്നു കണ്ടതിൽ ഒരു സംഭവമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമല്ലെന്നുണ്ടോ?’

മാക്കുണ്ഡയൻ വ്യാസദേവന്റെ ശിരസ്സിൽ ചുംബനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: 'ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുന്ന ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷത എങ്ങിനെ ഭിന്ന പ്രകാരമായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളുടെ അനുഭൂതിയും ഭിന്ന സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതാണ്. ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ തപഗിന്ദ്രിയംകൊണ്ടും ചിലതു നേത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും മറ്റു ചിലതു ശ്രോത്രേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും വേറേ ചിലതു ഘ്രാണേന്ദ്രിയംകൊണ്ടും അറിയപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ വിഷയഭേദംകൊണ്ടു ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ യുക്തികൊണ്ടും ചിലത് കാർമ്മശക്തികൊണ്ടും മറ്റു ചിലത് ആശകൊണ്ടും അനുഭവസിദ്ധമായിത്തീരുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തിൽ തപഗിന്ദ്രിയ പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത ഒരു പദാർത്ഥം മിഥ്യയാണെന്നോ യഥാർത്ഥമല്ലെന്നോ പറയാൻ പാടുണ്ടോ? കൈപ്പും പാടില്ല. അതുപോലെ ബുദ്ധിക്ക് വിഷയമാവാത്തതുകൊണ്ട് ഒരു സംഭവവും മിഥ്യയാണെന്നോ

അഥവാ അസത്യമാണെന്നോ തീരുമാനിക്കാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ ഈ പുണ്യതീർത്ഥത്തിൽനിന്നു കയ്യിൽ കൊള്ളുന്ന വെള്ളം മൂന്നു പ്രാവശ്യം കുടിച്ച് ഇങ്ങോട്ടു വരൂ.'

വ്യാസദേവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാർമ്മമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ബുദ്ധിശക്തിക്കും കാർമ്മശക്തിക്കും വിഷയഭൂതങ്ങളായ സകല പദാർത്ഥങ്ങളും ഏതുപ്രകാരം സത്യവും സാരവത്തും ആണോ അതുപ്രകാരം തന്നെ ആശാപുത്തിക്കു വിഷയഭൂതങ്ങളായ സകലപദാർത്ഥങ്ങളും സത്യവും സാരവത്തും ആണ്. ശ്രീകൃഷ്ണജനനിയായ ദേവകിയുടെ ആദ്യത്തെ ഏഴു പുത്രന്മാരിൽ ഓരോരുത്തനും അവർക്കു കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോരേണ്ട കാർമ്മത്തിൽ എട്ടാമത്തെ ഗർഭത്തിൽ ജനിച്ച മഹാപുരുഷനെപ്പോലെ തുല്യസ്വരായം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ പുത്രന്മാരുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ എട്ടാമത്തെപുത്രൻ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലല്ലോ.'

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

സി വ ഓ ജി *

അകമ്പർ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രശസ്തമായ ഭരണം അസ്സമിച്ചു. ജിഹാംഗീദം, ഷാജിഹാംഗും പുഷികന്മാരെ പിന്തുടന്നു. താൻ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന മതത്തിൽ പ്രതിപത്തിയില്ലാത്ത പ്രജകളെയെല്ലാം കഠിനമായി ശাসിച്ചുപഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ മാത്രം നിഷ്ഠയ്ക്കു പ്രദർശിപ്പിച്ച്, സ്വമതത്തിനാൽ അന്ധനായി, മറ്റു യാതൊന്നിലും ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഒരു ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു അതിനുശേഷം സിംഹാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ അ

വിജ്ഞാതമായി മാത്രം നിഷ്ഠയ്ക്കു പ്രദർശിപ്പിച്ച്, സ്വമതത്തിനാൽ അന്ധനായി, മറ്റു യാതൊന്നിലും ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഒരു ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു അതിനുശേഷം സിംഹാസനത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിൽ അ

* ഒരു ഇംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ നിന്നു.

ധികം ശ്ലേഷിച്ചു മിനുക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളെയെല്ലാം അന്യായമായി നശിപ്പിച്ചും, ഭൂസ്വത്തുക്കളെ അക്രമമായി കീഴടക്കിയും, മരാനേകവിധത്തിലും അദ്ദേഹം അവരെ ഉപദ്രവിച്ചു. ഇതു മൃഗസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തെ ഇല്ലാതാക്കി; രാജ്യത്തിൽ അതുപോലെയും, ലഘുവും ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ഇന്ത്യാചരിത്രനാമധണ്ഡലം ഇപ്രകാരം കറുത്തുപശായിരിക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു ഈ ഉപന്യാസത്തിലെ നായകനായ സിവാജി അതിശോഭയോടെ ഉദിച്ചു പൊന്നിതത്.

പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ കൊലപാതകിയെന്നും, ചതിയെന്നും, തട്ടിപ്പറിക്കാരനെന്നും പറഞ്ഞാൽ ക്ഷേപിക്കുന്നു; ആയതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു അറിവു നമുക്കു അവശ്യം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിപ്രശസ്തിയുള്ള 'ചിറുർ രജപുത്ര' വംശങ്ങളിലൊന്നായ "ബാസലി"യിലെ ഒരു മാന്യകുടുംബത്തിൽ ജാതനായ സിവാജി ഒരു ശിഷ്യം ഒരു തട്ടിപ്പറിക്കാരനല്ല. സ്വദേശഭിമാനം മുത്തീഭവിച്ച നമ്മുടെ കഥാനായകൻ, തന്റെ പൗരജാതിയെ ചിതമായ വിധത്തിൽ തന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായി യത്നിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞിരുന്ന മഹത്തായ വാസനാബലം, അദ്ദേഹത്തെ പലേ പരിശുദ്ധതയോടെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. സ്വജനങ്ങളിൽ അതിയായ ശ്രമത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചും, അവരുടെ ഭൂസ്വത്തുക്കളെ അന്യായമായി കീഴടക്കിയും, ക്ഷേത്രങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചും ഉപദ്രവിച്ചുവന്നിരുന്ന ആ 'നീ

ചന്ദ്രാവയ പശുക്കുക്കന്മാരെ'—ആ മുസ്തമാന്മാരെ—കീഴടക്കുക എന്ന ഒരൊരം സംഗതിയായിരുന്നു സിവാജിയുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനോദ്ദേശം.

സിവാജി, 1627 മേയ് മാസത്തിൽ, ദക്ഷിണരാജ്യത്തുള്ള 'ശിവനേരി' എന്ന ജോട്ടയിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു, 'ബീജാപൂർ' രാജാക്കന്മാരുടെ സേവകനായ 'ഷാജി' എന്നായിരുന്നു. മാതാവായ "ജിജാബായി", ഉത്തമദേശഭിമാനിയായ ഒരു സ്ത്രീരത്നം ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, മുഹമ്മദീയമതത്തെ അവർ തീരെ വെറുത്തും വന്നിരുന്നു. സിവാജിയുടെ ഉത്തമമാത്തമായ സ്വപാശ്വസ്തേഹത്തിനും, സ്വമതവിശ്വാസത്തിനും മൂലകാരണം ഈ മഹതിയായിരുന്നുവെന്നു വിശിഷ്ട പര്യായേണമിട്ടല്ലോ.

മുഹമ്മദീയരെപ്പറ്റിയുള്ള വെറുപ്പ് സിവാജിയിൽ ശൈശവം മുതൽക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുതുടങ്ങി. 'മുഹമ്മദീയരും മിനുക്കുകളുമായുള്ള മത്സരത്തിന്' അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ കാരണമായ 'ഗോഹത്യയെ നിർമ്മുഖ്യജ്ഞാനായി ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം' ലഘുക്കു പോയതാലും, ഹിംസകന്മാരെ തെരുവുകളിൽ വെച്ചുതന്നെ എരിച്ചു ജയിച്ചു, കൊല്ലുവാൻ നിറുത്തിയിരിക്കുന്ന പശുക്കളെ വീണ്ടു കൊണ്ടുവന്നതായും മറ്റും അനേക കഥകൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവരുന്നു' എന്നു 'പ്രൊഫസർ റോബിൻസൺ' പറയുന്നു. പത്തു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായിരുന്ന കാലത്തു ബീജാപൂരം രാജധാനിയിൽ പതിവുപ്രകാരമുള്ള 'സലാം' ചെയ്യുന്നതിന്നു

സിവാജി മറ്റുതുവെന്നും, അപ്പോൾ ശിഷ്യയിൽനിന്നൊഴിവു കിട്ടിയതു ആദ്യൻ്റെ ശിവാഗ്നിയായ് മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

തങ്ങൾ മനുഷ്യവും വെറുത്തുവന്നിരുന്ന മുസൽമാന്മാരുടെ രാജധാനിയായ ബീജാപ്പൂരത്തിൽ താമസിക്കുവാനുള്ള തൃപ്തികേട് നിമിത്തം, സിവാജിയും അമ്മയും ഷാജിയുടെ ജാഗീറായിരുന്ന പൂനയിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചു. ഷാജിയുടെ ഒരു വിശ്വസ്തനും, ധർമ്മപരനായനും, സത്സ്വഭാവിയും ആയ 'ദാദാജി കോണ്ട' എന്ന ആളുടെ രക്ഷാകരുത്വത്തിൻകീഴിൽ സ്വമതസ്സേവനം, സ്വരാജ്യസ്സേവനം ഇവയാകുന്നു വിശുദ്ധമായ വിനോദം ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു സിവാജി സുഖമായി വളർന്നു. സ്വമതസ്സേവനം വലിച്ചു വലിച്ചു കാലാന്തരത്തിൽ അതു കലഭേദതയായ 'അറബാഭവാസി'യിലുള്ള അതിഭക്തിയായി പരിണമിച്ചു. "തന്റെ ജീവിതത്തിൽ, തൻ ചെയ്തതീക്ഷ്ണതയായ ഒരു മുഖ്യ കടമ തനിക്കുണ്ടെന്നുള്ള ആന്തരബോധവും, കൊള്ളയടിക്കുന്നതിൽ സ്വതഃ അഭിരുചിയില്ലെങ്കിലും, 'വിദേശീയരുടെ അന്യായമായ ആധിപത്യ'ത്തിൽനിന്നു സ്വരാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള അത്യാവശ്യവും സിവാജിയോടൊപ്പം വളർന്നുവന്നിരുന്നുവെന്നു നിസ്തർക്കമാണ്" എന്ന പ്രൊഫസർ റോബിൻസൺ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സിവാജിക്കു പൂനയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും, പുരാണങ്ങളും പഠിച്ചുകേൾക്കുന്നതിൽ അതിയായ മോഹം ജനിച്ചു. രാമായണം,

മഹാഭാരതം ഇവ വായിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം രാത്രി വളരെനേരം ഉറക്കൊഴിച്ചിരിക്കും. ഒരിക്കൽ, ഒരു കഥാപ്രസംഗം കേൾക്കുന്നതിനായി, തന്റെ ജീവനുണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തിനെപ്പറ്റി ഗണ്യമാക്കാതെ ഒരു മുസൽമാൻ സൈന്യത്തിനിടയിൽ കൂടെ ഒളിച്ചു കടന്നു പോയി. തന്നോടു എന്തെന്നും വിശ്വാസം കാണിച്ചുവരായ 'മാവാളി'കളോട് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ടത് ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു. മഹാരാജ്യരുടെ മുഴുവൻ ശക്തിക്കും കാരണഭൂതമായ ദക്ഷിണരാജ്യത്തെ കുന്നുകളെ ഭാരോടിപ്പോലും ഇരുട്ടിയപ്പോലും തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം പരിചയപ്പെടുവാൻപറ്റിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഈ കൂട്ടരുടെ സഹവസത്താലായിരുന്ന. 'സിൻഹഗാഡ്' കോട്ട പിടിച്ചു അധ്യസരത്തിൽ, തന്റെ ജീവനുള്ള ഒരു തൂണികരിച്ച 'താനാജിമാലു സ്ര' എന്നുള്ള കണ്ടതും ഇവിടെ വെച്ചാണ്. തന്റെ ഉറാസഹായികളായി നിന്ന്, ആപസമയങ്ങളിൽ ഉപകാരം ചെയ്തവരായ 'എസാജകാജ്', 'ബാജപസാൽകർ' എന്നിവരുടെ സ്നേഹിതനായിത്തീർന്നതും പൂനയിൽവെച്ചുതന്നെ.

സിവാജിക്കു വിദ്യാഭ്യാസം വളരെക്കുറവായിരുന്നു. എഴുതുവാനോ, വായിക്കുവാനോ അദ്ദേഹത്തന്നാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ആയുധാഭ്യാസത്തിൽ അതിനിപുണനായിരുന്നു. നല്ലൊരു വില്ലാളിയും, ഒരു ധീരയോദ്ധാവുമായിരുന്ന സിവാജി കതിരസ്സുവാരിയലും അതിയായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

1646-ൽ സിവാജി ആക്രമണം

ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമായി 'തോണ്ണ്' എന്ന കോട്ട പിടിച്ചടക്കി. അതിനുശേഷം ഓരോന്നോരോന്നായി അനവധി കോട്ടകൾ കൈവശപ്പെടുത്തി, ക്ഷണമാത്രം കൊണ്ട് അതിപ്രബലനായിത്തീർന്നു. അന്നത്തെ രാജാവസ്ഥ സിവാജിയുടെ പരാക്രമഭീവിതത്തിന് ഏറ്റവും യോജിച്ചതായിരുന്നു. തലസ്ഥാനനഗരത്തിലുള്ള അതിമത്സരം നിമിത്തം അയൽപ്രദേശങ്ങളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ പോലും ബീജാപ്പൂരിയിലെ സുൽത്താനു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആയതുകൊണ്ട് ബീജാപ്പൂരം സൈന്യം തനിക്കുതരിരായി പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരെ തോല്പിച്ചോടിക്കുന്നതിനു സിവാജിക്ക് നിഷ്ഠയാസം സാധിച്ചു. സിവാജിയുടെ ഈ പ്രവൃത്തി പ്രബലമായ ഒരു ആക്ഷേപത്തിനു വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കുറഞ്ഞൊന്നു മനസ്സിലുണ്ടി ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ നമുക്കുതന്നെ വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്യും. ഫിറൂക്കർ 'അഫ്സർവാൻ' ഏറ്റവും നിന്ദ്യനും നീചനും ആയി കരുതിവരുന്നു; എന്നെന്ന് അത്, ഊയാൾ 'പന്തർപ്പർ', 'തുറുജാവൂർ' എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടെ ജയഭേരിയും മുഴക്കിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയ സമയം, അവിടങ്ങളിലെ അതിപ്രശസ്തങ്ങളായ, 'വിത്തോബ്' ദേവനേരയും, 'അംബാലോനി'യുടേയും ക്ഷേത്രങ്ങളെ ഇടിച്ചുവെട്ടിച്ച്, ബിംബങ്ങളെ തച്ചടച്ചു നശിപ്പിച്ചതിനു പുറമെ, ശ്രീമൂലസ്ഥാനങ്ങളിൽ പള്ളിവിൻറ ചോര തളിച്ചു ഹിന്ദുക്കളുടെ മനസ്സിനെ അതികുറിയായി വ്രണപ്പെടുത്തി. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഹി

ന്ദു, തന്നോട് അല്ലമെങ്കിലും ദയ കാണിച്ചുയ്ക്കുമെന്നു സംശയിപ്പാൻ പോലും ഈയാൾക്കു മാറ്റമില്ല. സിവാജിയുടെ പ്രവൃത്തി പുരുഷോചിതമല്ലാതിരുന്നാൽ കൂടിയും, അത് ഈയാളുടെ മേൽ പ്രയോഗിച്ചതിനു തക്ക ന്യായമുണ്ട്. അതിന് ഒരിക്കലും സിവാജിയെ കുറപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല.

1659-ൽ ബീജാപ്പൂരക്കാരോടു തുടങ്ങിയ യുദ്ധം 1662 വരെ നിലനില്ക്കുകയും, അവസാനം ബീജാപ്പൂരക്കാർ സിവാജിയുടെ സ്വതന്ത്രഭരണത്തിനു കീഴടക്കുകയും ചെയ്തു.

മുഗൾചക്രവർത്തിയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിലും സിവാജി വിജയിയായി. മുഗൾപടനായകന്മാരുടെ നേതാവായ 'ഷെയിസ്തവാൻ' എന്നുള്ള തന്ത്രജ്ഞൻ സിവാജിയോടൊരതിൽ തോറ്റുപോയി. ഒടുവിൽ, മുഗൾപടനായകനായ 'രാജറജയസിംഹ്' എന്ന മഹാൻ സിവാജിയെക്കൊണ്ടു സമാധാന ഉടമ്പടി ചെയ്യിപ്പിച്ചു; ഡൽഹിയിൽ മുഗൾചക്രവർത്തിയെ ചെന്നു കാണുവാനും 'രാജാ' സിവാജിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മുഗൾരാജധാനിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ബഹുമതി ലഭിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ ജീവനുംകൂടെ അപായം വരുവാനിടയുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സിവാജി ഇരുപ്പിടം ഉപേക്ഷിച്ച് ആരും അറിയാതെ (ഒരു പലഹാരക്കൊട്ടയിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്ന് ട്രാന്നെന്നു തോന്നുന്നു) പുറത്തു ചാടിക്കളഞ്ഞു.

ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മുഗൾചക്രവർത്തിയുടെ അധീനതയിൽ

പെട്ടിട്ടില്ല. മുഗൾ അധികാരത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു, താൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിചിന്തിച്ചു. മുഗളന്മാർ കയ്യടക്കിയ കോട്ടകൾ ഭാരോന്നിനെയും വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. 'സുറാറിൽ' ഉണ്ടായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുവർക്കുവേണ്ടിയും കൊള്ളയടിച്ചു കീഴടക്കി.

1674-ാമുണ്ടിൽ താൻ 'മഹാരാജാ'വാണെന്നു വിചിന്തിച്ചു. തന്റെ വിജയങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്ന രാജകീർതിക്കു അദ്ദേഹം ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു. എന്നാൽ, കിരീടധാരണത്തിന്നുമുമ്പ് 'പ്രതാപഗാൽ' എന്ന കോട്ടയിൽ പോയി തന്റെ കലഭേദത്തായ 'അംബാലോനി'യെ കുറിക്കാലം ഭക്തിപുരസ്സരം ഭജിച്ചുവെന്നും, ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ മാനു ധ്യാനനിമഗ്നനായിരുന്ന സമയം 'അംബാലോനി' പ്രത്യക്ഷയായിവന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു, മഹാരാജാക്കളുടെ ഭാവിയിലൊരിക്കലും വിശദമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്തുവെന്നും ഒരു കഥ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

കിരീടധാരണവും, സിംഹാസനാരോഹണവും 1674 ജൂൺ ൪-ാം-നു 'രാജഗാഡി'ൽ ചെയ്ത വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചു. അന്നത്തെ കാഴ്ച അതിപ്രാഭവമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു; ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു ദിവസവും ആയിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ, മഹാരാജാസഭയിൽ കസമുദായം ഒരു മഹത്തായ നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആ ദിവസം ലോകമെ അറിയിച്ചു.

സിവാജിയുടെ യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങൾ മിക്കതും ഇതോടേ അവസാനിച്ചു. ത

ന്റെ ജീവിതശേഷം ഈശ്വരഭ്യാനത്തിലും, മതാചാരാനുഷ്ഠാനത്തിലും നയിക്കേണ്ടമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. തന്റെ ആത്മജ്ഞാനഗുരുവായ 'രാമദാസ്' എന്ന മഹാനിൽ രാജഭാരത്തെ സമർപ്പിച്ചു തന്നിട്ടു സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കേണ്ടമെന്നും അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്നെ രാജ്യം ഭരിക്കേണ്ടമെന്നു ഗുരുവായ 'രാമദാസ്' നിബ്ബന്ധിക്കാതെ സിവാജി അതിന്നനുവദിച്ചു.

സിവാജിയുടെ ജീവിതോദ്ദേശം പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. മുഗൾവംശക്കാർ തലതാഴ്ന്നു കിടന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, താൻ ഒരു ഇരുപതു കൊല്ലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിക്ക് ആകപ്പാടെ ഭേദഗതി വരുത്താവുന്നതും, ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അദ്ദേഹം വിതക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിശ്രമമെടുത്തുള്ള നിരന്തര പരിശ്രമത്താൽ അദ്ദേഹം ക്ഷീണനായി ഭവിച്ചു. അവസാനം 1680 ഏപ്രിൽ 5-ാം-നു, 53-ാം വയസ്സിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സിവാജി നടപ്പാക്കിയ ഭരണരീതി, ചാണക്യനിർമ്മിതമായ ഭരണരീതിയോട് എത്രാണ്ടു യോജിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ള അധികാരസംഘഭരണത്തിനും വളരെ സാദൃശ്യമുള്ളതായിരുന്നു. രാജ്യമെങ്ങും പഞ്ചായത്തുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി, മുതൽ സംബന്ധമായ (സിവിൽ) വ്യവഹാരങ്ങൾ തീർപ്പാക്കാനുള്ള അധികാരം അവർക്കു നൽകി. കുറഞ്ഞുള്ള സംബ

സിദ്ധ (ക്രിമിനൽ) വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു തീർപ്പു കല്പിച്ചിരുന്നതു മിത്തുനിയമപ്രകാരമായിരുന്നു. നവീനകാലത്തെ ബ്രിട്ടീഷു 'ക്രൈമിനോറു' മന്ത്രികളെപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഭരണനിർവാഹകസംഘത്തെപ്പോലെ, ഓരോ ഭരണശാഖകളിലേയും തലവന്മാർ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു സംഘമായിരുന്നു സാമ്രാജ്യഭരണത്തിന്റേതായിരുന്നത്. ഈ നിർവ്വഹക സംഘത്തിന്റെ പേര് 'അയ്യൂപ്രയാൻ' എന്നാണ്. പ്രധാനമന്ത്രി, അല്ലെങ്കിൽ അയ്യൂപ്രയാനിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനു 'പേഷ്വ' എന്നായിരുന്നു സ്ഥാനപ്പേര്. അയ്യൂപ്രയാനിന്റെ മറ്റു അംഗങ്ങൾ, ആയുധ പരിശോധകൻ, കണക്കു സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ, കൗണ്ടിൽ, സൈന്യനായകൻ, വിദേശമന്ത്രി, പ്രധാനസ്ത്രോധാധിപൻ, പുരോഹിതൻ എന്നിവരും ആയിരുന്നു.

ധനസംബന്ധമായ ചില ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളാലാണ് സിവാജി ജനങ്ങളുടെ വാത്സല്യഭാജനമായിത്തീർന്നത്. പൂർവ്വകാലത്തു നികുതി പിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി, രാജ്യത്തിലെ ഓരോ പ്രദേശങ്ങളെ ഓരോരുത്തർക്കു ലേലംവിളിച്ചു കൊടുക്കുന്നതുസാധാരണയായിരുന്നു. ലേലക്കാരൻ ശരിയായ സംഖ്യ രാജാവിന് അടയ്ക്കുന്ന കാലത്തോളം, അവർ നികുതി വസൂലാക്കുന്നത് എത്രവിധത്തിലാണെന്നു ഭരണാധികാരികൾ അന്വേഷിക്കുമായില്ല. ഈ സമ്പ്രദായത്താൽ പ്രജകൾക്കു വളരെ കഷ്ടം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. രാജ്യത്തിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന അനീതികൾക്കു കണക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലേലം വാങ്ങുന്നവർ, ഭൂമിയുടെസ്ഥാനമനുസരിച്ച് കയ്യ്

ലുള്ളതു മുഴുവനും പിഴിഞ്ഞു വസൂലാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അവർ യാതൊരു ശമ്പളമില്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടു. ഇതിനെ സിവാജി പരിഹരിച്ചതു രണ്ടുവിധത്തിലായിരുന്നു. ഒന്നാമതു, പഴയ നിശ്ചയങ്ങളെ ഉടച്ചുവാർത്തു പുതുതാക്കി; അതാതു കാലത്തുണ്ടാവുന്ന വിളകളുടെ നില ആസ്സമാക്കി നികുതിയുടെ തോതു നിശ്ചയിച്ചു; ക്ഷാമകാലത്തു യാതൊരു നികുതിയും പിരിച്ചുകൂടാതെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രണ്ടാമത്, എല്ലാ അംശങ്ങളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശരിയായ മേലന്വേഷണത്തിൻകീഴിലാക്കി; കൃഷിക്കാർ കയ്യുപ്പെടാതിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ കന്നുകാലികൾ, വിത്തുകൾ, പണം എന്നിവയെ ധാരാളമായി സഹായിച്ചുവന്നു.

സിവാജിയുടെ സൈന്യം, ആധുനികസൈന്യങ്ങളെപ്പോലെ ആയുധം ധരിച്ചു, ഒന്നായിച്ചേർന്നു പഠിച്ചുവരുന്നിരുന്നില്ല. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു ശുഭവൃത്തിയും അവർ അനുസരിച്ചിരുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ അക്കാലത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കു, നവീനപരിഷ്കാരപ്രകാരം യുദ്ധം ശീലിച്ചവരേക്കാൾ ശത്രുക്കൾക്കു ഭയങ്കരവും, നാശകരവുമായ അപ്രകാരത്തിലുള്ള അവരിഷ്ടതയെ സൈന്യങ്ങൾതന്നെയായിരുന്നു ആവശ്യം.

ഏഴുതുവാനോ, വായിക്കുവാനോ ശീലമില്ലെങ്കിലും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ രക്ഷാകർതൃസ്ഥാനം സിവാജി വഹിച്ചുവന്നു. മഹാകവികളായ 'തുകാരാം', 'രാമദാസ്' മുതലായവർ വസിച്ചുവന്നത്, 'ജദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനിയിലായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ത്യയിലേയും, പശ്ചിമ ഇന്ത്യയി

ലേയും മഹാനാരായ ഹിന്ദുകവികൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രാജസദസ്സിൽ വെച്ചു വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും, യോഗ്യതാനുസരണം സിവാജിയാൽ നല്ലപ്പെടുന്ന ബഹുമതികൾ വാങ്ങിപ്പോവുകയും പതിവായിരുന്നു.

വിദേശചരിത്രകാരന്മാരായ അനേകം പേർ സിവാജി അതിശൂരനാണെന്നും, കൊലപാതകത്തിനുകൂടി മടിയില്ലാത്ത പരമദൃഷ്ടനാണെന്നും പറഞ്ഞു ദുഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി അല്ലെങ്കിൽ ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ ദുരഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ആചരിച്ചുവരുന്ന നടവടികളെ ആസ്സദമാക്കി വണ്ടുള്ളകൊട്ടിപ്പടയെപ്പോലെ അതിശൂരനായി ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്നവരായ നമുക്കു, പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടപ്പായിരുന്ന പല സംഗതികളേയും ആക്ഷേപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്; എന്നാൽ, അക്കാലത്തെ അഭിപ്രായസാമാന്യത്തിനും, സൗകര്യങ്ങൾക്കും അവസ്ഥയ്ക്കും നടുവിൽ നാം ജീവിക്കുന്നതായാൽ, അപ്പോൾ നാം ഏതുവിധം പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ആലോചിച്ചല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും തോന്നിയ ഒരു വിധി പറയുന്നത് അന്യായമല്ലേ? അതു സത്യത്തിനനുസരിച്ചതാണോ? എന്ന് ഒരു ചരിത്രകാരൻ ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. 17.ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഇന്ത്യരാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വാധ്യക്ഷത മുഹമ്മദീയർക്കായിരുന്നു. അവരോക

ട്ടെ, ഭരണകാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു ലോകമുറ്റത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരുന്നതുമില്ല. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവർക്കു പതിവില്ലാത്ത കുന്നായിരുന്നില്ല. ഇപ്രകാരത്തിലുള്ള ഒരു വർഗ്ഗക്കാരമായിട്ടായിരുന്നു സിവാജിക്ക് ഇടവേദേണ്ടിവന്നത്. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം, ഹിന്ദുജനശാസ്ത്രാനുസരണമായ തന്റെ ദിനചര്യകളിൽനിന്ന് അങ്ങനെയൊന്നും തെറ്റിയില്ല. ശത്രുമിത്രമേമോ, ജാതിമതവ്യത്യാസമോ കൂടാതെ സർവ്വസീകളേയും അദ്ദേഹം ഏതു സമയത്തും ബഹുമാനിച്ചുവന്നു. ശത്രുവായിരുന്നാൽകൂടിയും, താഴെ വീണുപോയവനോട് അദ്ദേഹം പൊരുതുകയായില്ല. ശരണാഗതന്മാരിൽ അദ്ദേഹം അതിദയവുവായിരുന്നു.

സിവാജിയുടെ ശത്രുക്കളിൽ ഒരുവനും, മുസൽമാൻവർഗ്ഗക്കാരനായ 'കാഫിഖാൻ' അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "സിവാജിയുടെ സൈന്യങ്ങൾ എവിടെ ആക്രമിക്കുന്നതായാലും, സ്ത്രീജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുകയോ പള്ളി, ദൈവപുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവയെ നശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുപോകരുതെന്ന് അദ്ദേഹം അവർക്കു പ്രത്യേകം കല്പന കൊടുത്തിരുന്നു. സകല മതത്തിനേയും അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ ബഹുമാനിച്ചു. പരിശുദ്ധമായ 'കുശാഹർ' ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വല്ലവിധത്തിലും തനിക്കു കിട്ടുന്നതായാൽ അദ്ദേഹം അവയെ സദാദൈവമായി കരിച്ച് തന്റെ മുഹമ്മദീയസേവകന്മാർക്കു കൈമാറ്റം സമ്മാനിക്കും. തന്റെ സേവകന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും സ്ത്രീകളെ ബ

സ്ഥിരമാണെന്നു വരുമ്പോൾ, അവർക്കു ഹിന്ദുവായാലും ശരി, മുഹമ്മദിയായാലും ശരി, അശരണയാണെന്നു കണ്ടാൽ അവളെ ഉടനെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ച്, അവളുടെ രക്ഷിതാക്കന്മാർ വന്നുചേരുന്നതുവരെ അവളെ മാത്രമായ നിലയിൽ സംരക്ഷിക്കും.”

നമ്മുടെ രാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു മഹത്തായ മാറ്റത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള മഹാനായ നട്ടവിൽ ഒരു മാന്യ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന സിവാജി, ഒരു ഉൽകൃഷ്ടപുരുഷനും, ഒരു മഹാരാജാവും ആണെന്നതിന്നു വല്ല സംശയവും ഉണ്ടോ?

സി. എൻ. എസ്സ്.

കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും

ഒരു താരതമ്യനിരൂപണം

(തുടച്ചു)

സീതയുടെ പേരിൽ പൗരന്മാർ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ അജീകാപവാദത്തെ ചാരമുഖത്തുനിന്നു കേട്ട സമയത്തു രാമനാണ്ടായ അവസ്ഥാന്തരത്തെ കാളിദാസരും ഭവഭൂതിയും വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഘട്ടം, അവരുടെ കവിതയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സന്ദർഭമാണ്. കാളിദാസരുടെ രാമൻ ഭദ്രമുഖത്തുനിന്ന് ആ അവവാദം കേട്ടപ്പോൾ എങ്ങിനെയായി എന്നു നോക്കുക:—

“പ്രിയയെപ്പഴിച്ചൊക്കെയെന്നുവല്ലാത്തയശസ്സാലടിയോറവന്റെചിത്തം സ്വയമഗ്നിയിൽവെന്തെന്നല്ലികന്യക്കുരുതുംചാറികയാൽകണക്കുടഞ്ഞു”. ഇങ്ങിനെ ഉടഞ്ഞുപോയ ഹൃദയത്തിൽ തൽക്കാലമുണ്ടായ വിചാരം. ഇതാണ്:— “പഴിവാക്കിതുകേട്ടിരിക്കയോതെ (നോ? റൊഴിയുംമൽപ്രിയയെതുളിക്കയെ

പഴിയേതിതിൽനല്ലതെന്നൊക്കാരൻ കഴിയാത്തുള്ളവനാടിപോളപോലെ?”.

ഭവഭൂതിയുടെ രാമനോ, ദമ്യമുഖമുഖത്തു നിന്ന് അവവാദം കേട്ടപ്പോഴെക്കും മുമ്പിച്ച് അതികരുണമാംവണ്ണം വിലപിക്കുന്നു:—

“അയ്യയോപ്രിയയത്രഗേഹമതിൽവാണാണ്ടായദിഷ്ടേരിനെ—
ത്തിയ്യിൽക്കാട്ടിയൊരളുതപ്പണികളാത്തീർത്തിടിനാളെങ്കിലും (ൽ—
പയ്യേപ്പിനെയുമെന്റെദധിവശൽ പേപ്പടിവാദിച്ചതൻ
മെയ്യിൽച്ചേർന്നവിഷംകണക്കതുവര—
നീടുന്നിതെല്ലാടും”

“ഹാ ദേവി! ദേവയജനസംഭവേ! ഹാ സ്വജന്മാനഗ്രഹപവിത്രവസുന്ദരേ! ഹാ ജനകവംശനിഭിനി! ഹാ പാവകവസിഷ്ഠാരുന്ധതിപ്രശസ്തശീലശാലിനി! ഹാ രാമമയെകളീവിതേ! ഹാ മഹാരാമ

ബ്രഹ്മസപ്രിയസഖി! ഹാ താതപ്രിയേ!
ഹാ സ്നോകപ്രിയവാസിനി! ഇപ്രകാരമുള്ള
ഭവതികൂടി ഈ വിധമുള്ള പരിണാമം സംഭവിച്ചു.”

“ആതകത്തെപ്പറ്റമനുഭവി-
ച്ചീടുവാൻതന്നെദൈവം
ചൈതന്യത്തെക്കുറിച്ചമതിയാ-
യുള്ളരാമനനൽകി
വേദംനൽകുന്നിതുമമഖലാൽ
പ്രാണനോമജ്ജമല്ലാം
ഭേദിപ്പിച്ചെന്താടിനിഹിതമാം
വഭ്രുകീലംകുന്നെക്ക?”

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭവഭൂതിഭാരതിയിലുള്ള
തന്മയത്വവും ഹൃദയദ്രവീകരണസാമ-
ത്വവും അനിതരസാധാരണമാണെന്ന്
അനുഭവരസികന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നതിരിക-
യില്ല. എന്നാൽ, അതിൽ നായകന്റെ
ധീരോദാത്തത്വത്തിന്നു തെല്ലൊരപക-
ഷം വന്നുപോയിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയി-
ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്തർഗാത്രമുള്ള ദുഃ-
ഖത്തെ ഇത്ര പ്രകടമായിക്കാണിച്ചതാ-
ണ് ഈ സംശയത്തിന്നു കാരണം. കാ-
ളിദാസരാകട്ടെ, ഇവിടെ പ്രകൃതിഗംഭീര-
നായ രാമന്റെ ഗാഢീർവ്വയെപ്പറ്റാടി-
കൾക്കു തെല്ലുപോലും ഹാനിവരുത്താ-
തെ ഭൗചിത്ര്യത്തെ ക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. കാ-
ളിദാസർ ഇവിടെ ആദികവിയെ അനു-
കരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. “തസ്യൈവംഭാഷി-
തം ശ്രുത്വാ രാഘവഃ പരമാത്മവൽ”
എന്നു മാത്രമേ, അപവാദം ഗ്രഹിച്ച
അവസരത്തിൽ, ആദികവി പറയുന്നതും
പക്ഷേ, ലക്ഷ്മണാദികൾ അടുത്തുവന്ന
പ്പോഴെങ്കിലും ആ സ്ഥിതി ഒന്നു മാറി. ‘ചി-
ന്താപ്രാപ്തലിതേന്ദ്രിയ’നായി ‘അവാങ് മ-

ഖ’നായി ‘ദീനമനസ്സാ’യിത്തീർന്ന രാമ-
നെ ലക്ഷ്മണാദികൾ കാണുന്നത് കാല-
കൂടി വെളുപ്പുപൂണ്ട അവസ്ഥയിലാ-
ണ്. അവർ കണ്ടതായ രാമമുഖത്തെ
നോക്കുക:—

“തേ തുദൃഷ്ടപാമുഖംതസ്യ
സഗ്രഹംശശിനംയഥാ
സസ്യാഗതമിവാദിത്യം
പ്രയോപരിവർജ്ജിതം

ബാഷ്പപൂണ്ണേനയനേന” ഇത്യാദി.
ഇങ്ങിനെ ആദികവിയെ അനുകരിച്ച്
ഭൗചിത്ര്യരക്ഷകനായ കാളിദാസർ മറ്റു
ഘട്ടങ്ങളിലും നായകന്റെ ധീരോദാത്ത-
ത്വത്തെ രക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. സീതാപരിത്യാഗം
കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുവന്ന ലക്ഷ്മണൻ വിവ-
രം പറഞ്ഞപ്പോഴും ‘മിഴിനിർമുഴയാൽ
നൃപൻ തുഷാരംപൊഴിയും പൌഷഹി-
മാംശപോലെയായി’ എന്നു മാത്രമേ
കാളിദാസർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ ചിത്രദ-
ർശനം കഥാവസ്തുവിൽ മൗലികമായിട്ടിരി-
ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഭവഭൂതി അങ്ങിനെയാ-
രു പ്രസ്താവമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു വാല്മീകിയേ-
യും കാളിദാസരേയും അനുകരിച്ചിട്ടാ-
ണ്. രാവണവധാനന്തരം രാമൻ സീത-
യോടും അനുചരന്മാരോടുംകൂടി പൂജ്യക-
വിമാനാനുഭവനായി അയോദ്ധ്യയ്ക്കു പോ-
കുമ്പോൾ സീതയ്ക്ക് ഓരോരോ സ്വപ്നങ്ങ-
ളേയും അവിടെ വെച്ചുള്ള സ്വപ്നഭവങ്ങ-
ളേയും പാഠി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതാ-
യി വാല്മീകിയും കാളിദാസരും വർണ്ണിച്ചി-
ട്ടുണ്ട്. വാല്മീകി സംക്ഷിപ്തമാണ് അത്
സംഗതികളെ കാളിദാസർ ചമലോര-
ത്തോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരി-

ക്കുതാണ്. നായകൻ നായികയ്ക്കു പൂർവ്വം
 അഭ്യർത്ഥനയോടെ സംഗതികളേയും, സ്ഥല
 കാലങ്ങളേയും മറ്റും കാർത്തികയ്ക്കു കൊടു
 ക്കുന്നതായി വർണ്ണിക്കുന്നത് അത്രയും ഹൃ
 ദയംഗമമായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള വ
 ള്ളനകളിൽ കവിക്ക് ഭൗചിത്രം വിടാ
 നെ പ്രകൃതോപയോഗിയാവാം സ്വ
 മനോധർമ്മങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു
 നല്ല സൗകര്യവുമുണ്ട്. കാളിദാസർ
 ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി തന്റെ ഉദ്ദേ
 ശ്യത്തെ സരസമാവാണെന്നു നിർവ്വഹിച്ചു പ
 ലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവഭൂതി അതു കണ്ട്
 അതുപോലെ ഒരു വർണ്ണിച്ചുനോക്കാൻ
 ചേണ്ടിയും കൂടിയായിരിക്കണം ചിത്രദർ
 നപ്രസ്താവത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു
 തോന്നുന്നു. മാറ്റം മേറത്തായ പ്രയോ
 ജനം അതുകൊണ്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാ
 രിക്കുന്നതായി ആരും ധരിക്കാതിരിക്കുവാ
 നുവേക്കുണ്ട്. കാളിദാസരുടെ രാമൻ
 സീതയോടു പറയുന്ന സംഗതികളെ
 ന്നെ മിക്കതും ഭവഭൂതിയുടെ രാമനും സീ
 തയോടു പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ പറയുന്ന
 രീതിയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെന്നു
 ഉള്ള. ചിത്രശാലയിൽ കാണുന്ന ചിത്ര
 കഥകൾ രാമായണം ആദിമുതൽ അ
 നേവരെയും വ്യാപിക്കുന്നവയും, അതു
 നോക്കിക്കാണാൻ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള സീ
 ത, രാമൻ, ലക്ഷ്മണൻ എന്ന മൂവരും
 ആണ്. ഇതുകൊണ്ടു ഭവഭൂതിക്ക് ആ ഘ
 ങ്ങത്തെ രസമയമാക്കുന്നതിന്നു പല സൗ
 കര്യങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചില അ
 സൗകര്യങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടാകാതിരുന്നിട്ടി
 ല്ല. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ രാമന്റെ ധീരോ
 ദാത്തതയെ ഭവഭൂതിക്കു സാരമാക്കാതെ

തള്ളിക്കളയേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ലക്ഷ്മണ
 സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വക്തവ്യ
 ണ്ടല്ലാത്ത ചില പുയാനുഭവങ്ങൾ വരു
 വോൾ കവി ക്കാ ക്ലേശിച്ച് ആ ഭാഗം
 ശരിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാ
 ലിദാസർക്കുണ്ടു ഈ വക വിഷമതക
 ള്ളൊന്നുമില്ല. ഒന്നാമതു പുഷ്പകാശ്മ
 നായി സീതയോടുകൂടി രാമൻ സല്ലവി
 ക്കുന്ന ആ സമയം രഥസ്യങ്ങളായ വൃ
 ണ്ണാത്തങ്ങളുകൂടി വിസ്മയമായിപ്പറയു
 ന്നതിന്നു യോജിച്ചതാണ്. രണ്ടാമതു താ
 വനാത്രവ്യാപികളായ കഥകളെ മാത്ര
 മേ രാമൻ പ്രധാനമായിപ്പറയുന്നമുളളു.
 കാളിദാസർ ഈ ഘട്ടത്തിൽ രാമനെ ക
 റച്ചു ഭാവപാഷ്ട്വനാക്കിട്ടുണ്ട് അപരതരിപ്പി
 ക്കുന്നതെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്. ചി
 ത്രശാലയിൽ വെച്ചു ഗർഭിണിയെ വി
 നോദിപ്പിക്കുവാനായി പറഞ്ഞതുടങ്ങിയ
 പൂർവ്വകഥകളിൽ കോപസാധുപസാദിക
 ളായ മനോവികാരങ്ങൾക്കിടവരുത്തുന്ന
 പൂർവ്വസൂരണകളെ ഭവഭൂതി ഇളക്കിവിട്ട
 തും സ്പഷ്ടമാണ്. സിദ്ധസാധുനായിത്തീ
 രിച്ചവരേ. രഘുവംശരാമന്റെ മനോ
 ഭാവമാകട്ടെ പ്രകൃതത്തിൽനിന്ന് ഭട്ടം പ
 താപ്പോകുന്നില്ല. അതിനാൽ, രഘുവം
 ശത്തിലെ 13-ാംസ്കന്ദം മുഴുവൻ വായന
 കാരെ അലൗകികാനന്ദസാഗരത്തിൽ
 മഗ്നരാക്കുന്നു. നായകനെക്കൊണ്ടു നാ
 യികയോടു വിസ്മയഭംഗഭാഷണം ചെ
 യ്ക്കുന്നതിൽ വിഷയങ്ങളുടെ പ്രസ്തുതാ
 ത്വപര്യവസായിത്വം, രസമയത്വം. മുത
 ലായ ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യേകം ദീക്ഷിക്കുന്നാ
 ളാണ് കാളിദാസർ എന്നതിന്നു കുമാര
 സംഭവത്തിലെ 8-ാംസ്കന്ദവും ഉദാഹര

ണമാണ്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഉദാഹരണങ്ങളൊന്നും ഇവിടെ എഴുതുന്നില്ല.

വീരരസം വർണ്ണിക്കുന്ന കാല്പത്തിൽ കാളിദാസരേക്കാൾ സമർത്ഥൻ ഭവഭൂതിയാണ്. കാളിദാസർക്കു വീരം, രൗദ്രം ഭയാനകം മുതലായ രസങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ പലിയ പാടവമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശാകന്തളത്തിൽ, മാതലി വന്നു വിദ്വേഷകന്റെ കഴുത്തിൽപ്പിടിച്ചു ഞെക്കിയപ്പോൾ വിദ്വേഷകൻ ഭയപ്പെട്ട് ഉച്ചത്തിൽ രാജാവിനെ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നു. വിദ്വേഷകന്റെ ആത്മനാദം കേട്ട്, അഭയവരം വിപ്രലംഭാത്തനായിരുന്ന രാജാവു പെട്ടെന്നു പ്രകൃതിമാറി ക്ഷയിതനായിച്ചമയുന്നു. കാളിദാസർ ദൃഷ്ടന്തന്റെ ആ പ്രകൃതിവ്യതിയാനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു പ്രകാരഭേദത്തേയും ആശ്രയിച്ചിട്ടില്ല. രാജാവു ദേവ്യപ്പെട്ടു പറയുന്ന വാക്കിൽ രോഷസൂചകങ്ങളായ പക്ഷവർണ്ണങ്ങളാവട്ടെ, ഉദ്ധതബന്ധമാവട്ടെ പ്രാധാന്യേന അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നോക്കുക, രാജാവു പറയുന്നത്:

‘യോഥനിഷ്ഠിതിവല്യുന്തപാം

രക്ഷ്യമരക്ഷതിചദിജം

ഥംസോഹിഷ്ഠീരമാദത്തേ

തന്മിശ്രാവഞ്ജയത്വപഃ’ (ശാ6.28)

ഒന്നാമതു ഈ വൃത്താന്തനെ ഈ രസത്തിനു പാഠിയതല്ല. രണ്ടാമതു ബന്ധം സൊമ്യമായിട്ടത്രേ കാണുന്നത്. ഇതു പോലെതന്നെ “അക്ലിഷ്ടബാലതപല്ലവലോഭനീയം” എന്ന പട്ടത്തിലും ഉത്തരാൽത്തിൽ പൂർവാൽത്തിലേക്കാൾ വ്യത്യാസം തോന്നത്തക്ക യാതൊരു ബ

ന്ധഭേദവും വരുത്തിയിട്ടില്ല. തന്നിമിത്തം, പൂർവാൽത്തിലെ ശൃംഗാരം മാറി ഉത്തരാൽത്തിൽ വീരരസമാണെന്നു തോന്നാൻ വളരെ പണിയുണ്ട്. ഭവഭൂതിയാണെങ്കിൽ ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗൗരവീരീതിയെ ആശ്രയിച്ചു പക്ഷവർണ്ണങ്ങളും ഉദ്ധതബന്ധവും വേണ്ടുവോളം ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു. നോക്കുക! സീതയുടെ താളശമായ കഷ്ടാവസ്ഥയാൽ ദുഃഖിതനായിത്തീർന്ന ജനകൻ രാമന്റെ ‘സാഹസപ്രവൃത്തി’ യെപ്പറ്റിയോർത്തപ്പോൾ പെട്ടെന്നു കവിതനായിത്തീർന്നു പറയുന്നതാണിത്:—

‘ഉദാകാമ്പിൽഘോരവജ്രപ്രഹരസമുദമി

ദുഃഖമോത്തോന്തുദിക്കും

മൽക്രോധാഗ്നിഷിതരേവമയമെരിയു

ചാപശാപങ്ങൾകൊണ്ടും’ (വാൻ

വീരരസവിഷയത്തിൽ ഭവഭൂതിക്കുള്ള പ്രത്യേക യോഗ്യതക്ക് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും സുലഭമാകയാൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ഭവഭൂതി ശൃംഗാരമോ, കരുണമോ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ഭൂമിത്വം എല്ലാജ്യേഷും നോക്കുക പതിവില്ല. രാമൻ ചിരപരിചിതമായ ദണ്ഡകാരണ്യഭാഗങ്ങളെ രണ്ടാമതു കാണുമ്പോൾ അനുസ്മൃതമായ പ്രിയായിയോഗ്യമായാൽ കരുണമയനായ്ച്ചമഞ്ഞു പറയുന്ന സന്ദർഭത്തിലും ഭവഭൂതി ഉദ്ധതബന്ധത്തെ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. “ഇഥസമദശകന്താക്രാന്തവാറീരമുദിത” എന്നുണ്ടിയായ പട്ടത്തിലെ ദീപ്തസമാസവും, പക്ഷവർണ്ണങ്ങളും ഉദ്ധതബന്ധവും വീരരസത്തിനൊ മറ്റൊ യോജിക്കുന്നതല്ലാതെ കരു

ണാദികൾക്കു തീരെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭവഭൂതി പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഈ ചിത്രത്തെ പരിപാലിക്കാതെ പോയിട്ടുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. കൂലക്കുഴി മായി പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ തീരെ അതില്ലെന്നു പറയാൻ കഴിയാത്തതല്ല. കാവ്യങ്ങളിലെ വിഷയത്തെ സ്വതസ്സംഭവി, പ്രൗഢോക്തിസിദ്ധം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി വിഭാഗിക്കാം. ഇതിൽ പ്രൗഢോക്തിസിദ്ധമായ വിഷയത്തെ എടുത്തു കവിതയുണ്ടാക്കുന്നവർ അസംഭാവ്യത വന്നുപോകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അനൗചിത്ര്യം എന്ന ദോഷം കടന്നുകൂടിയാൽ കാവ്യഗർഭം മാത്രമല്ല കാവ്യജീവനായ രസത്തെ ദുഷിതമായിത്തീരുന്നതാണ്. സ്വകപോലകല്പിതമായ കാവ്യകഥാശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾക്കു വൈകല്യമോ, യോജിപ്പുകേടോ (അനൗചിത്ര്യം) സംഭവിക്കുക എന്നത് ഒട്ടും അസാധാരണമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു കാവ്യസൃഷ്ടിയിൽ ബാഹ്യമായും ആഭ്യന്തരമായും ഉള്ള പശ്ചാത്താപം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. അലസതയാലോ, അനഭിജ്ഞതയാലോ, അന്യസംരംഭത്താലോ കവികൾക്കു ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇക്കാര്യത്തിൽ സൂക്ഷ്മജാഗ്രൂ വന്നുപോകാറുണ്ട്. ഭവഭൂതിയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളവും ഈ പതിവു ബാധകമാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ അന്യസംരംഭത്താൽ മതിമറന്നു പോയതുകൊണ്ടുള്ള നോട്ടക്കുറവല്ലാതെ അനഭിജ്ഞതയാണ് ഇതിനു കാരണമെന്നു പറ

വാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ലൗകികദൃഷ്ടി സചേതനവ്യാപാരമില്ലാത്ത നദികൾ മുതലായവയെ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളിൽ പാത്രങ്ങളാക്കിക്കല്പിച്ച് അവയെ സചേതനതുല്യം ലൗകികകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതു ദൃശ്യകാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്നു തീരെ വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. തമസ്യമുള്ള മുതലായനദീപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു നാടകീയവസ്തുവിനെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചതു ഭവഭൂതിക്കൊരു ന്യൂനതയായിട്ടു തന്നെയാണു തോന്നുന്നത്. ഉത്തരരാമചരിതം ഏഴാമങ്കത്തിലെ അന്തർനാടകത്തിൽ സീത ജലത്തിൽ പ്രസവിച്ചു കുട്ടികളെ എടുത്തുകൊണ്ടു ഗംഗയും ഭൂമിയും മറ്റും പ്രവേശിക്കുന്നതും ഒരു വിധം ലൗകികദൃഷ്ടിക്ക് അസംഭാവ്യം തന്നെയാണ്. കാളിദാസർ ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ നിഷ്പഷ്ടവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. ശകുന്തളയെ അദൃശ്യമായ ഒരു തേജസ്സു വന്നെടുത്തുകൊണ്ടു പോയി എന്ന സംഗതി അണിയറയിൽവെച്ചു നടന്നതായിക്കല്പിച്ച് പുരോഹിതമുഖേന രാജാവറിയുന്നതാണു്നിച്ചു കവിസാക്ഷരമേൻ ഭൗചിത്ര്യഭംഗത്തിൽ എത്രമാത്രം ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു സമുദയനാക്കിയാം. ഇതുകൊണ്ടു ഭവഭൂതി അനഭിജ്ഞനായ ഒരു ഉദാഹരണെന്നോ, യഥാർത്ഥ കവിത്വം ഇല്ലാത്ത ആളാണെന്നോ എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. പക്ഷെ, നീചമദ്ധ്യമപാത്രപ്രയോജനമായ പ്രകൃതവാക്യങ്ങളിൽപ്പോലും കണക്കുവിടെ ദീഗ്ദ്ധസമാസങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുക മുതലായ ചില തുച്ഛദോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പശക്തിയുടെ അ

വിപുലമാണെന്നു കരുതിയതിനാൽ കടന്നു കയറിയതായിത്തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചുപോയതാണ്.

ഭവഭൂതിയുടെ പേരിൽ ചിലർ ചുരുക്കത്തിൽ മഹാഭാരതം അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായും ഗ്രന്ഥത്തെ വാചസ്പത്യമാക്കി കവിതാ സൗന്ദര്യം കുറയ്ക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യം തീരെ നിമുലമാണെന്നു പറയാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്രയധികം ഉദാഹരണങ്ങൾ ശൃംഗഗ്രാഹം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക നിലയിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. നോക്കുക:—

“പാരംഗഭരോത്തയാം ക്ഷിതിജയെ—

കൈവിട്ടുകേകേമനാ—

മീരാമൻദരമീരമാകിയനിന—

ക്കെങ്ങുവന്നുതുപ?”

(ഉ. ച. 2. അ. 10. ശ്ലോ.)

ഇവിടെ വക്താവു രാമനായിരിക്കെ അദ്ദേഹം തന്റെ കയ്യിനെപ്പറ്റി ‘എന്റെ അവയവം’ എന്നല്ലാതെ ‘രാമന്റെ അവയവം’ എന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ‘രാമന്റെ’ എന്ന പദം പ്രകൃതത്തിൽ അനുപപന്നമായിട്ട് ‘പാരംഗഭരോത്തയാം ക്ഷിതിജയെക്കൈവിട്ട കേകേമനായ രാമന്റെ’ എന്ന അർത്ഥാന്തരത്തിൽ സംക്രമിക്കുന്നു. ഇവിടെ വ്യംഗ്യം, അബലയെക്കൈവടിയുന്നതുതന്നെ ഉചിതമല്ല; അതിലും വിശേഷിച്ച് അവർ പതിയാണ്; പോരേകിൽ ക്ഷിതിജയും;—അതായത് അയോനിജപരിശുദ്ധമായ യോഗഭൂമിയിൽ നിന്നു ജനിച്ച ദിവ്യയും വിശുദ്ധയുമായുള്ളവർ;—പുരമെ, ഗഭീണി; ഇങ്ങിനെ

യാകമ്പോൾ അവർ സർവ്വാത്മനാ നിദ്ദോഷയാണെന്നു വരുന്നു; താദൃശിയായ സ്വസമയമുചരിണിയെ— സർവ്വമാ ഭരിക്കേണ്ടവളെ— നിഷ്കാരണം നിരകരിക്കുവാൻ തരിമ്പും കൂസൽകൂടാത്ത ശൂരനാണ് രാമൻ; എന്നൊക്കെയാണ്. ഈ വക ആലോചനാസരസങ്ങളായ വ്യംഗ്യഗാഥകളെ മുഴുവൻ വൃത്തിപ്പെടുന്ന രാമശബ്ദം ഉപാത്തമായിരിക്കെ, അതൊക്കെ കണ്ഠതോ വിളിച്ചുപറയുന്ന വിശേഷണം ചേർത്തതിനാൽ കാവ്യം സ്വാരസ്യംകുറഞ്ഞു ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യമായിച്ചു മഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങിനെതന്നെ ക്ഷേപ്തസമ്പ്രതിനാശിതപ്രിയതമസ്താമേവ രാമഃ സ്വയം’ എന്നാദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലും ലക്ഷണാമൃലകമായ അർത്ഥാന്തരസംക്രമിതവാച്യലാപനിയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവഭൂതിക്കു എത്ര പരഞ്ഞാലും തൃപ്തിവരികയില്ല. തന്റെ പദപ്രയോഗത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സ്വാരസ്യം മറ്റുള്ളവക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയില്ല എന്നുവിചാരിച്ചിട്ടാണോ എന്നു തോന്നും അദ്ദേഹം അന്യമാസിദ്ധവും, വ്യംഗ്യവുമായ അർത്ഥത്തെ വീണ്ടും വിളിച്ചുപറയുന്നത്. “അദ്വൈതപുനരന്യതിരാം തപഃപുനഃകവാസിനന്ദനി” എന്നു ചിഹ്നിച്ച്, ‘നന്ദനി’ എന്ന സംബോധനയിലെ താല്പര്യം അത്ര കൂടാതെതന്നെ വരുത്തിയിരിക്കെ പിന്നെയും, അന്യമാസിദ്ധമായ ‘ആനന്ദന’ത്തെ കുറിക്കുന്നു. അതിനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഒന്നിനെ തരിച്ചും മരിച്ചും, അവിടേയും ഇവിടേയും കൈപ്പറ്റത്താലും അദ്ദേഹത്തിന്നു തൃപ്തിവരികയില്ല. സീതയു

ടെ പ്രിയാലാപങ്ങൾ രാമൻ ഏറ്റവും ആനന്ദപ്രദമാണെന്നുള്ള സംഗതിയെ ഏതെല്ലാം പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞാലാണ് പ്രകടമാക്കുവാൻ സാധിക്കുക എന്ന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നുപോലെ, “മൃഗസൃഷ്ടിചക്രസമൃദ്ധവകാസനാനി” എന്ന പദ്യത്തിൽ “അർത്ഥത്തെത്തന്നെ ഭവഭൂതി തിരിച്ചും ചരിച്ചും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. സീതാസ്തംസുഖത്തെ രാമൻ പ്രകടമാക്കുന്നത് അനേകപദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് “വിനിശ്ചേതുംശ്ക്രോത സുഖമിതിവാദഃഖമിതിവാ”, “ആശ്ചര്യോതനം ന ഹരിചന്ദനപല്ലവേഷഃ”, “സ്തംഭഃ പൂരാ പരിചിതോ നായതം സ ഏവ” എന്ന പദ്യങ്ങളിൽ നിഖലമായ അർത്ഥങ്ങൾക്കു പ്രകാരഭേദം വരുത്തുകയും, വൈചിത്ര്യത്താൽ വായനക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും കവി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മൃഗസൃഷ്ടിയും വിഷയം ഏറ്റക്കുറവു അഭിന്നമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ സംഗതികളാൽ കാളിദാസഭവഭൂതികളുടെ കവിതകൾക്കുള്ള സാദൃശ്യവും, വൈസാദൃശ്യവും ഏതാണ്ടു വെളിപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. സിംഹാവലോകനസ്തായേന ഉക്തവിഷയത്തെത്തന്നെ സംക്ഷേപതഃപരമാർത്ഥപരയുന്നതായാൽ, കാളിദാസർ പ്രകൃതിയുടെ

കമനീയഭാഗങ്ങളെ സരസമാക്കിയിരിക്കുന്ന കവിയും, ഭവഭൂതി പ്രകൃതിയുടെ ആഭ്യന്തരമായ തത്വങ്ങളെ കരുണമാക്കിയിരിക്കുന്ന കവിയുമാണെന്നുപറയാം; കാളിദാസർ സംക്ഷേപപ്രിയനും, ഭവഭൂതി വിസ്തരപ്രിയനും ആകുന്നു. കാളിദാസർ വാച്യത്തിനേക്കാൾ അധികം ചമൽക്കാരം കൊടുത്തു പുംഗുത്തെ സ്വരസമാക്കി സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്നു. ഭവഭൂതി പുംഗുതമത്തെ അത്ര വകവെക്കാതെ വാച്യതമത്തിന്നു ചമൽക്കാരം കൊടുത്തു വണ്ണിച്ച സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്തോഭം ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നിരൂപണം ചെയ്തു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയതിൽ ഇനിയും അനവധി വിഷയങ്ങൾ വക്തവ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം എടുത്തു നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ മുതിരുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ കണക്കിലധികം നീണ്ടുപോയ ഈ ലേഖനം ഇനിയും സുദീർഘമായി വായനക്കാർക്കു വെറുപ്പിക്കുവാനിടയുണ്ട്. തന്നിമിത്തം ആ പ്രയാസത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. നിരൂപണം ചെയ്ത സംഗതികളിൽക്കാണ് വന്ന സുഖാലിത്രങ്ങളെ സഹൃദയന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുന്നതായാൽ അതു മഹത്തായ ഭരണഗ്രഹമാജിരിക്കും.

സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ.

കവളപ്പാറെ ഗ്രന്ഥവരി. (തുടർച്ച)

കേരളരാജ്യം ഉണ്ടായതിന്റെയും കവളപ്പാറെ നാടുവാഴ്യയുടെയും വിവരം:— മലയാചലപർവ്വതത്തോടുത്ത പ്രദേശമാകകൊണ്ടു മലയാളമെന്നും, ഇവിടെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ വാസമാകകൊണ്ടു അവരെ ഒഴിപ്പിച്ച സ്ഥലമാകകൊണ്ടു ഗരളരാജ്യമെന്നും പരാവാൻ സംഗതി. 'വീരനന്തി', 'മാതൃനന്തി' ഈ രണ്ടു ദോഷങ്ങളും വരുമെന്നു വിചാരിച്ചു പരശുരാമങ്കൽനിന്നു വാങ്ങിയ നീരു വിൽവഴുതിൽക്കൂടെ ചോർത്തുകുളഞ്ഞു. ആ നീരു കൂടെ നില്ക്കുന്ന വെള്ളാളൻ താഴെ കൈകാട്ടി വാങ്ങി മുമ്പേ സേവിച്ചു. ആയതിനെക്കണ്ടു പരശുരാമൻ, കബളമായി പ്രവൃത്തിച്ചത് ഏകിലും മുമ്പേ നീരുസേവിച്ച സംഗതിക്കു സ്വന്തമായി രാജ്യം കൊടുക്കണമെന്നു കല്പിച്ചു 'കവളപ്പാറെ' എന്ന നാമത്തോടുകൂടെ മുക്കാരം നാടും വെള്ളാളരെ മക്കൾ മരുമക്കളായിട്ട് 1000 ചേകവരെ പരിഷ്കരിച്ചിട്ടും അവർക്കു കൂടിയും ആടിയും യാവിപ്പാൻ 12600-ക്കുലം വസ്തുവും വെള്ളായു മുതലായി അഞ്ച് ആയുവും കല്പിച്ചു കൊടുത്തു. ആയിരത്തിനും നക്കും മുക്കും അറയും ആമവും താഴും തളയും വാളും കയറും വാഴിപ്പും ശേഷിപ്പും ഈ വക ഒന്നും മറ്റുംവെല്ലെന്നും, ദേശം ദേശാധിപത്യം മലയും മലപ്പാറവും കാപ്പു കളം കയം ഇവ ഒക്കെയും കല്പിച്ചു. ആയിരത്തിലേക്കും കർത്താവായിട്ടും തമസ് ആയിട്ടും വരരുചിമർപ്പി കാരണത്താൽ പന്തിര

കുലം വംശകർത്തൃത്വത്തോടുകൂടെ രാജത്വം പ്രമാണമായി അയ്യമുല മുയ്യമുല കലകൊമ്പ് അങ്കച്ചുട്ട് കണ്ണടപ്പുള്ളി കൊടിവാല ഈ വക ആയിരത്തിലുള്ളവരു നിറുത്തിയാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി നിർത്തുവാനും, അങ്കം ചുങ്കം ഏഴു കോഴരക്കു ശിക്ഷ ഓസീവിചാരം മുതലായ രാജഭോഗങ്ങൾ സർവ്വസ്വവും രാജപദവി യോടുകൂടെ നടത്തി വാണു അനുഭവിച്ചു കൊള്ളുവാനും ശ്രീപരശുരാമൻ കല്പിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഓസീവിചാരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരു കാരം നിശ്ചയിച്ചു വിധികഴിച്ചു സ്വരൂപം ചൊല്ലിയാൽ വിരൂപണമെടുക്കുന്ന ദോഷപരിഹാരത്തിന്നുവേണ്ടി കക്കോട്ട കാരണവപ്പാടുതമ്പുരാനെ ആളയച്ച് അവിടെനിന്ന് ഒരാളെക്കൂടെ വരുത്തി ഈ പണം കൊടുത്തയപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം കേട്ടിരിക്കുന്നു. നാലു സ്വരൂപത്തിങ്കലേക്കും കാര്യത്തിന്ന് ഒരു സംഗതിയുമില്ലെന്നു പൂർവാപരായി കേട്ടിരിക്കുന്നു.

വാല്മുഖവരവുകൾ വിവരം:— നെടുങ്ങനാടു പടനായരുമായി ഏറാടച്ചിലുണ്ടായാൽ ഓങ്ങല്ലൂർ മാട്ടന്മേൽ വിൽക്കുത്തിപ്പാറയ്ക്കൽ ഒന്നും, കണ്ണൂർ പടനായരുമായി നെല്ലിക്കുളത്തിങ്കൽ ഒന്നും, പനമണ്ണ കൂരടിയിൽ ഒന്നും, കളപ്പിള്ളി നായരുമായി അരിയൂർ തെക്കുംമുറി ഒന്നും, തോട്ടശ്ശേരി തലശ്ശേനരുമായി കരുത്തിക്കുഴായക്കൽ ഒന്നും കൂടി അഞ്ചു കണ്ണും. മൂപ്പടനായരു വക ഒരു നൈത്രാ

രു കൊട്ടക്കോട്ട കൂട്ടത്തിലേക്കൊരു മീൻ ഉണ്ടെന്നുവെച്ചു വരികയാൽ ഇരുന്റാറിച്ച് ലപാനം സംവത്സരമുഖെ ഒരു പടയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അരിയൂർ തെക്കുംമുറിയും വടക്കുംമുറിയും കൂടി അയമ്പതു നായരുള്ളതിൽ തെക്കുംമുറി 25 നായരുള്ളത് ഇപ്പോൾ കൂട്ടപ്പിള്ളിനായർക്കു ചേർന്നിപ്പുറം വാറുള്ള സംഗതി— ചുനങ്ങാട്ടു മൂത്താരുടെ വകയിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ കല്ലിച്ചാക്കിയപ്പോൾ വരുത്തി ഏറ്റുപൊറ്റിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വാട്ടിലേക്കുപോയി വരാതെ താമസിക്കുകൊണ്ട് ആളയച്ചവരുത്തി വീട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ സംഗതിയെന്നെ ചോദിച്ചാറെ ഇങ്ങോട്ടുപോകുവാൻ ആളില്ലാത്തതുകൊണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാറെ തെക്കുംമുറി 25 നായരെ തുണക്കായ് കല്ലിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടു ചുനങ്ങാട്ടു ചേർന്നിരിക്കുന്നു ആകുന്നത. നെടുങ്ങനാട്ടു കിഴിത്തറ രാജ്യം ഉണിക്കുത്ത ചുണ്ടവരെ കർത്താക്കന്മാരുടെ ആയിരുന്നു. അവരും രണ്ടു കൂറാകുകൊണ്ടു തമ്മിൽ പടയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പടയ്ക്ക് ഉണിക്കുത്തക്കുവേണ്ടി കവളപ്പാറനിന്നും ഏതാനും ആളെ സഹായമായി കല്ലിച്ച് അവിടേക്കു ഇവാനേന്നും അയച്ചതിൽ 50 നായരും അപായം വരികകൊണ്ടു പടകഴിഞ്ഞു പരിമഞ്ഞതിന്നുശേഷം അപായം വന്ന ആൾക്കു ആളോ ദ്രവ്യമോ വേണ്ടു എന്നു ചോദിച്ചാറെ ആൾക്കു ആളുതന്നെ വേണമെന്നു പറയുകകൊണ്ടു മുകളിൽ 50 നായരെയും ചിറാഴി അച്ചനെയും, കൂലി ചേവകത്തന്നായ് കഴിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. അവരു പൂരകണ്ടു പരിചയുടെ അകം കാണുകയല്ലെന്നുവെച്ചു ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നു

കൊണ്ട് ഏതാനും ആളെ കല്ലിച്ചു ചിറാഴി സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ അടക്കം ശിക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പാറക്കോട്ട ഒരു നായരു ചിറാഴി മരുങ്ങുസംബന്ധമായി ചേർന്നിരുന്ന ആളു മലകുടിപ്രായത്തിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പുതപ്പിൻകീഴുവെച്ചു കൊണ്ടുപോയി വളർത്തി കല്യാണം കാലമായപ്പോൾ ഏറ്റുപൊറ്റ കൊണ്ടുവന്നു വസ്ത്ര കേൾപ്പിച്ചാറെ മംഗല്യധാരണത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ചെല്ലം ചിലവും കച്ച പൂടവയും നൂലും തീട്ടും കല്ലിച്ചുകൊടുത്ത് ആളെ കൂടെ അയച്ചു കല്യാണം അടിയന്തരം കഴിച്ചു കുടിയിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഇപ്പോൾ കല്യാണത്തിട്ടോടുകൂടി കച്ചയും പൂടവയും നൂലും കല്ലിച്ചുകൊടുത്തുവരുമ്പോൾ.....മുളയംകാവ് നാലേടത്തു സംബന്ധം ഉള്ളതാകുന്നു. നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായരുടെ കുത്തുവിളക്കും വീട്ടിക്കാട്ടുനിന്നു വെളിച്ചപ്പാടും കണ്ണൂരുപ്പടനായരുടെ നാട്ടിൽ നിന്നു കുത്തുകാരും കവളപ്പാറനിന്നു കഴൽക്കാരും ആയിട്ടു കുത്തും പൂരവും കഴിയേണ്ടതാകുന്നു. നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായരുടെ കുത്തുവിളക്കുപോലെ വെളിച്ചപ്പാടന്മാർക്കു വേറെ വിളക്കില്ല. കവളപ്പാറക്കുന്നകുറ ആയിരത്തിൽ പന്തിരായിരത്തി അറുന്റാറിക്കലം വസ്ത്രവും നാട്ടിന്റെ പൂരത്ത് ആകുന്നത്. ആയിരത്തിൽ മക്കൾ മരുമക്കൾ തമ്മിൽ എടുത്തു പടയുണ്ടായിട്ടുണ്ടാകുകകൊണ്ടു മക്കളിൽ ഒരാൾ അപായം വരികകൊണ്ട് ഒന്നുകുറ ആയിരമെന്നും ഒന്ന് അന്തിമഹാകാളൻ എന്നും കേട്ടിരിക്കുന്നു. നാന്നൂറു വില്ലക്കുരിൽ പത്തല്ലാം കൂട്ടപ്പിള്ളി ആയിരത്തിൽ ഉള്ളവരും ജനകൂലാകുകൊണ്ട് അവരുടെ

ഇടയിലിരിപ്പാൻ യുക്തമല്ലെന്നുവെച്ചു കലകളിലൊരുകൾ ഒഴിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം കേട്ടിരിക്കുന്നു. ആയിരത്തിൽ എഴുനൂറ്റൊമ്പത് എന്നും ഇരുനൂറ്റൊമ്പത് എന്നും കൂടി ആയിരം എന്ന് ഇപ്പോഴും, അങ്ങനെയും അങ്ങനെയും എന്നു മുമ്പേയും പറയുന്നതു കിരാത്താട്ടനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിന്നു കോട്ടയിൽ മണ്ണിൽനായരെ ഒരു സംഗതിയിൽ ശിക്ഷിക്കുകൊണ്ടും, ആ സംഗ

തിക്കു ശിക്ഷിച്ചു എന്നും ശിക്ഷിച്ചില എന്നും വാദിച്ചു അങ്ങുരിലുള്ളവരും കറുത്തു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും തമ്മിൽ എടുച്ചിലായട്ടു വരികകൊണ്ടാകുന്നു എന്നു കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു നീലുതൊടിയിൽ ശങ്കരമനോനും മേലുവീട്ടിൽ കണപതിനായരും കൂടി ആലോചിച്ചു.... എഴുതിയത്. ശുഭം.

കിരാതം അരയന്നപ്പാട്ട് *

V
“ആരെടാനിങ്ങെന്നുതെവെന്നുടൻ
ചോരണമെപ്പൊന്നെന്തൊരുകാരണം
ആരെന്നുള്ളതിയാതെനമ്മുടെ
നേരെവന്നാലനത്തംനിനക്കുണ്ടാം.”
എന്നനേരമരുടെയൊക്കെ
“പനിയെക്കുലചെയ്തതോശ്ശോമോ
എന്നുടവനംതന്നിലേജന്തുക്ക-
ളുന്മാർക്കുലകുടമോതാപസാ?
എന്തിനയ്ക്കോതവസ്സുചെയ്തിടുന്നു
ജന്തുനിഗ്രഹമെചെയ്തുളളിപ്പാനോ?
എന്തൊരുക്കുള്ളതാപസനേഷനീ
എന്തുദിക്കിന്നുവന്നുനീമാറുണ്ടോ?”
എന്നതുകേട്ടുചെയ്തുമെൽഗുനൻ
“എന്നെന്തിനറിഞ്ഞിലയോകാട്ടാളം
മന്നിലുംപിന്നെവിണ്ണിലുംപാതാളം-
തന്നിലുംകേളിയുള്ളൊരവീരൻഞാൻ

ഖാണുവവനംചട്ടുകരിച്ചൊരു
പാണുവൻഞാനെന്നോത്തുപറകുനീ
ഗാണുവായുമുള്ളൊരുപാതാളൻ
താണുവങ്ങുപലതുണ്ടുറികുനീ
കാട്ടിലുള്ളഗുണങ്ങളെലവെപ്പാൽ
കാട്ടാളാനിനക്കെന്തൊരുസങ്കടം?
പട്ടിൽവന്നാൽപ്പലരുംകുലചെയ്യും
നാട്ടിലാചാരംനിന്നുറക്കുവാനോ?
പോടാനമ്മുടെമുന്നിലടുക്കാതെ
വേടാനിങ്ങളെത്തീണ്ടൊരുമക്കടോ!
ഉടടിയാതെനമ്മോടെതുത്തീടിൽ
കേട്ടതുകിരാതാനിനക്കിപ്പോൾ.”
പാണിക്കൊട്ടിച്ചിരിച്ചങ്ങരുംചെയ്തു “ടോ
“പ്രാണികൾക്കെല്ലാമീശപറൻഞാനെ
നാണിയമുള്ളപാണുവൻഞാനെന്ന
നാണിക്കാതെപാഞ്ഞതുവിസ്മയം!
അങ്ങുപൊണ്ണത്തടിയാൻചെന്നൊരു

ചഞ്ചലാക്ഷിയെവേളികഴിച്ചുപോൽ
 അഞ്ചുപേരെടംസാരസ്യമാടുവാൻ
 ചാഞ്ചല്യമില്ലവരക്കു മനക്കാനിയിൽ
 അയ്യോനിങ്ങരജനിച്ചതുംകേട്ടുഞാൻ
 പൊയ്യല്ലെന്തൊരുവിസ്മയമിങ്ങിനെ?
 പേട്ടത്തോവരിയാതയുണ്ടാക്കി,
 കേട്ടവർ മാനംഞാൻപറയുന്നു
 കാട്ടില്ലുള്ള ജനത്തെക്കുറിപ്പൊരേ
 പാട്ടിലാക്കിപോൽനിന്നുടെമാതാവും
 കോട്ടംകൂടാതെനാലഞ്ചുപുത്രന്മാർ
 ചേട്ടയ്ക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുപോലുള്ളൂനാ!
 അച്ഛൻ കാണാതെയുണ്ടായിന്നുടെ-
 യച്ഛനാരെന്നെന്തൊനറിയുന്നുണ്ട്.
 ഒച്ചപ്പെട്ടാലതൊക്കെപ്പരവശം
 പച്ചക്കുമ്പോലായിരുന്നെ
 വെണ്ണയുംപാലുംകൂടുകവെണാനു
 കണ്ണൻനിന്നുടെ ചങ്ങാതിയാതും
 കണ്ണകൊണ്ടുഞാൻകണ്ടുവിയുംപോലെ
 കായ്മമാക്കെ ഗ്രാഹിക്കുന്നുവൻഗുനാ!
 നൂററുപേരെഴുതപ്പെട്ടുകാനനേ
 കാരറുമേറുനടക്കുന്നനിങ്ങരക്കു
 കൂറുകാരുംകാര്യമെന്നാകിലും
 മൂറുകാരെന്നോവമുണ്ടെങ്കിലും.
 തോറുമ്പുന്നകാലത്തുനീവിനെ
 നോറുകൊണ്ടുതപഞ്ചയ്ക്കുമേവുന്നു
 കൂറാമ്പേലേറിച്ചുത്താടുംദേവത്തെ-
 കൂറുകാരനാക്കീടുവാനുസാഹം!
 കൊറവിനില്ലാഞ്ഞിരുന്നനടക്കുന്ന
 പോറിയെച്ചെന്നുസേവിക്കുന്നിന്നുടേ
 മാറിത്തേമാത്താലയ്ക്കോചിരിവരും
 മാറിത്തുടാതലയിലെഴുത്തുകൾ!
 ചത്തുപട്ടച്ചടലക്കുള്ളിൽ
 നൃത്തമാടുന്നദേവതയെസ്സവിച്ഛി
 ശത്രുസംഹാരംചെയ്യാമെന്നിങ്ങിനേ
 പരമമിന്നുടെദമോദമമതുതം!”

ഇതുമുള്ളകിരാതസ്വരൂപൻ
 കൃത്ഥനംകേട്ടുകോപിച്ചുവൻഗുനൻ
 യുദ്ധത്തിന്നുടൻവില്ലംകലകൂട്ടി
 ബലപേഗാലടുത്തു മഹാമരൻ.

VI

മുഴുത്തുകോപവുംചാവമടുത്തുവൻഗു
 നൻ ബാണംതൊടുത്തുവിരവിലങ്ങുതു
 വിളവിനെത്തടുത്തുപടുതപമോദേ * തുട
 ണിസംഗരംതമ്മിൽ മടങ്ങിലെങ്കിലുംഭൂമി
 നടുങ്ങി മൃഗഗതിമുടങ്ങിമുനികളുമടങ്ങി
 യൊതുങ്ങിന്ന * കുലങ്ങിപവൃതമേഴും
 കലങ്ങിസാഗരമേഴും മുറിഞ്ഞു മരങ്ങളും മ
 റിഞ്ഞുധരണീയിൽ നിറഞ്ഞുപൊടിപട
 ലം * ശരംകൊണ്ടുകരംകൊണ്ടുംമരം
 കൊണ്ടുംമലകൊണ്ടും അടിച്ചുവെർത്ത
 മ്ബിലിടിച്ചു മലതല്ലിപ്പൊടിച്ച് പൊടിപട
 ലം * ചൊടിച്ചുതങ്ങളിൽവീഴുംനടിച്ചു
 ശണ്ണയുമിട്ടു പിടിച്ചു മരിച്ചുകൊണ്ടിപ്പു
 തരികളുമൊടിച്ചുപടപൊരുതി * അടു
 ത്തുപാവൃതിദേവി തടുത്തുരണ്ടുപേരോടും
 അരുതുവിണക്കുമെന്നുള്ളി കരളിലേകരു
 ണപെരുകയാലെ * രണത്തിന്റെറയിട
 യിൽനീഗുണത്തിന്നുതടുത്തു കണക്കുവ
 രുത്തുംമാനിണക്കു മനക്കാനിലടക്കുമാ
 തുകുമുണ്ടൊ * തടുക്കാതെകിരാതിനിയടു
 കാതെരണമെന്നിൽ നടക്കുന്നിണക്കു മി
 നടുത്തു മരണമെന്നുതുമ്മരിതനയൻ *
 കിരാതനല്ലിവൻപാതമാ പൂരാറിതാനി
 വൻദേവൻ കരുതുമനമതിലരുതുവാരി
 വമരുതുവിരുതുകളും * കനകപൂണ്ണിലനംഗ
 നെക്കരിച്ചോരീശ്വരനയ്യോ കയത്തുപൊ
 രുതുകിലടുത്തു മരണമെന്നുള്ളി ഗിർജക
 ലും * പൊളിവാക്കുവർത്തുകൊണ്ടിളി
 ചുവന്നടക്കുതെഗമിച്ചുകൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ
 ക്ഷമിച്ചുവസിക്കില്ലാ സമത്ഥനമമയ്യ

ഈ * പാഞ്ഞുതിങ്ങിനെവാത്സർകറ
ഞെരുക്കിയോളുടനീളം പലതരമടവു
പലവിധമവിടെത്തുടങ്ങിനാൻ *

VII

വാളുംപരിചയുംവില്ലുംശരങ്ങളും
വേലുംചുരികയുംകുന്തങ്ങളും
ശുലംഗദാചക്രമൊക്കെപ്രയോഗിച്ചു
കാലാരിവേടൻമജ്ജനനം.
“പുഷ്പങ്ങളാകട്ടെമൽഗുനനിന്നുടെ
കെൽപ്പുള്ളബാണങ്ങളെല്ലാമിപ്പോൾ”
എന്നുശഘിച്ചിതുപാർവ്വതീദേവിയു-
മന്നേരമസ്ത്രംപുഷ്പമായി
പുഷ്പശരംകാണ്ടുപുഷ്പശരരിയോ-
ടൊപ്പംപ്രയോഗിച്ചുവെഗ്ഗുനനം
“അന്യകളില്ലാതെപോകനിനക്കെന്നു”
മന്വേടരുമൊഴുതഗൗരവമെല്ലാമു-
വില്ലുകൊണ്ടുജ്ജ്വനൻവിശ്വൈകുന്താഥ
(നെ-
ത്തല്ലിത്തുടങ്ങിമടങ്ങിടാതെ
അമ്പിച്ചിതല്ലിപ്പൊളിക്കുമിവനെന്ന്
ശംഭുവിനുള്ളിൽബ്രഹ്മയുതടങ്ങി
തുംഗമായുള്ളശിരസ്സിന്റെചിത്രം
ഗംഗാഭഗവതിവിൽവിടിച്ചു (ഞ്ഞു
ചാപംനശിച്ചുപ്പോൾകോപംസഹിയാർ
ഭൂപാലനന്ദനജ്ജ്വനനം
മുഷ്ടികൾകൊണ്ടുഹരൻരതിരമാരിൽ
പെട്ടെന്നുകത്തിത്തുടങ്ങിവിരൻ
തൂക്കുന്നൂരണ്ടുചുവന്നുകിരാതൻ
ചിക്കുന്നഴന്നുഗിരിമകളും
“പുഷ്പാസ്ത്രനല്ലാപുരന്മാരുമല്ലിവൻ
പുഷ്പായുധാന്തകാകോപിക്കൊല്ലാ
അന്തകനല്ലാഗജാസുരനെല്ലിവ-
നന്തകൻശനാകോപിക്കൊല്ലാ”
എന്നുരചെയ്തതടത്താരുഗൗരവിയോ-

ടൊന്നമിളക്കിലധരമുധൻ
കന്തികുമാരനെത്താഡിച്ചതാഡിച്ചു
ബന്ധിച്ചഭൂതലതെന്നിവിട്ടു
പാദങ്ങൾകൊണ്ടുചവിട്ടിത്തകൽത്തവൻ
പാദാതെപാത്മനെപ്പിണ്ഡമാക്കി
ഭൂമിയിലിട്ടുങ്ങുരുട്ടിപലവട്ടം
കാമാരിമെല്ലവേവാങ്ങിനിന്നു.
തല്ലുകൾകൊണ്ടുതകുന്നോരുമൽഗുനൻ
വല്ലാതെവേദിച്ചുചിന്തചെയ്യു:
“അയ്യോ! ഇതിനെത്തുകാരണമീശ്വരാ
ദുഷ്ടോധനൻതൻറമായയിതോ (ച്ചു
കളിക്കിരാതനെക്കൊണ്ടെന്നത്തോല്ലി
കല്പനായുള്ളോരുകാലകാലൻ (ന്നു
വൈരികൾക്കൊക്കെമഹോത്സവമായ്
പാരിൽപ്പരിഹാസമായിത്തീർന്നു (ൻ
കാട്ടാളനോടോറുതോറുചോലജ്ജ്വന
കേട്ടാലുമതുതോമാലോകരേ!
വില്ലുകലച്ചതുംലാക്കുമറിച്ചതും
നല്ലോരുവെണ്ണനെക്കയ്ക്കോണ്ടതും
അന്നതടത്തോരുമന്നവരായെല്ലാ-
മൊന്നൊഴിയാതെകണ്ടോടിച്ചതും
വാംബരംചുട്ടതുമെല്ലാംവൃഥാഫലം
പാഞ്ചവനിപ്പോളിച്ചുപെട്ടുപോൽ”
ഇതുംപരീമാസപാത്രമായ്ജ്വനന്താൻ
ചത്തുപോയെങ്കിലോവേദമില്ലാ
എന്തിനിരിക്കുന്നുകന്തികുമാരക-
നെത്തെങ്കിലുമിനിച്ചാകുന്നല്ല
മാരനിയ്യദെന്നാരദസേവിത
ചാരണഭജനഗൗരവീനാഥാ!
ശംഭോപുരാന്തകശങ്കരനിൻകൃപ
സംഭവിച്ചിടേണമെങ്കിലിപ്പോൾ”
എന്നുരചെയ്തഭഗവാനെല്ലാവിനിച്ച
വന്ദനംചെയ്തുവസിച്ചുപാത്മൻ.

VIII.

വനചരവരനുടൈമെലൊ-നല്ല
 ഘനതരജടമുടികണ്ടാൻ
 അനുപമഹണിമണിമാലാ-ദിക-
 ഉനവധിവിരവോടുകണ്ടാൻ
 തുമ്പലരുടെനടുവേ-നല്ലൊ-
 രമ്പിച്ചിയുടെകലകണ്ടാൻ
 അമ്പൊട്ടനിലതടാന്തേ-പുന-
 രമ്പിനതിരുമിഴികണ്ടാൻ
 സരസിജനപദമുപോലേ-രണ്ടു
 തിരുമിഴിവിരവൊടുകണ്ടാൻ
 സരസരുചിരതിരുനാസാ-പുട
 മുരുതരമഴകൊടുകണ്ടാൻ
 കണ്ഡലവിരചിതരൂപം-ഹണി
 കണ്ഡലയുഗമപി-കണ്ടാൻ
 ഗണ്ഡപുമധരവുമുടനേ-രുചി
 മണ്ഡലഭരണൊടുകണ്ടാൻ
 ഭരതശിഖി-ബസമാനം-നല്ല
 തിരുമുഖമെമ്പൊടുകണ്ടാൻ
 ഗരുളരുചിഗളനാളം-പിന്നെ
 തരളകലിതഹണിമാലം
 തിരുമാറിടമഭിരാമം-പിന്നെ
 ഉരുതരമഴകൊടുകണ്ടാൻ
 പരശുതൂഗാദിസമേതം-പിന്നെ
 കരചയമെമ്പൊടുകണ്ടാൻ
 സുരുചിരകൃശതാമുദരം-പിന്നെ
 ഗുരുജഘനവുമമകണ്ടാൻ
 ഹണിമണികൊഞ്ചികലാപം-ബഹു
 ഗുണമൊട്ടുപുനരമകണ്ടാൻ
 കരിവരചർമ്മദൂലം-പിന്നെ
 തുടയിണയൊട്ടുമമകണ്ടാൻ
 തരുണകിസലയമനോജ്ഞം-പിന്നെ
 ചരണയുഗളമപികണ്ടാൻ
 പരമശിവനുടൈസധിയേ-പിന്നെ

ഗിരിമകളെയുമമകണ്ടാൻ
 കരിമുഖനരുമുഖനഖിലം-നിജ
 പരീജനകുലമപികണ്ടാൻ
 ഹരഹരശിവശിവശംഭോ!-ജയ
 പുരഹരജയജയശംഭോ!
 തരളഹണിവലയശംഭോ!-ജയ
 കരുണാലയജയശംഭോ!
 പരശുഹരിണധരശംഭോ!-ജയ
 പരമവിഭോജയശംഭോ!
 വരമരുളകമരശംഭോ!-ജയ
 പരമവിഭോജയശംഭോ!

IX.

കാട്ടാളപേഷംവെടിഞ്ഞുമുനിൽ
 കാണായഭേവൻകരുണാശീലൻ
 പാത്മനൈച്ചെന്നുകരംപിടിച്ചു
 പാശാതകങ്ങളെഴുനീല്പിച്ചു
 താഡനംകൊണ്ടുതളന്നഭേരം
 തൻകരംകൊണ്ടുതലോടിമെല്ല
 പാത്മനൈരഭേരംനടേതരുക്കുളം
 പത്തുമടങ്ങുമനോജ്ഞമാക്കി
 പരശുപതമെന്നുപേരായുള്ളോ-
 രാശുഗമാശുക്കൊട്ടത്തുഭേവൻ
 ആദിരവോടങ്ങുളിച്ചയ്യ
 “വേദമരുതേതുമിന്ദ്രസുനോ!
 നിന്നുടൈയെയു മറിവാനായി
 വന്നുത്താൻകാട്ടാളപേഷത്തൊടെ
 വീര്യഭേരകണ്ടുതളിഞ്ഞുത്തൊരം
 കായ്ക്കുങ്ങളല്ലാമുടനെയെന്ന
 സാധിക്കുമജ്ജുനാനിന്ദുരുകിപ്പോര
 ബാധിക്കുംവൈരിയെനിഗ്രഹിപ്പാൻ
 ബോധിക്കുംകായ്കുവരുന്തേര-
 മധിക്കുംസംഗതിയില്ലമേലിൽ”
 എന്നുള്ളനാഥന്റെവാക്കുകേട്ടു-
 ചന്ദിച്ചുണർത്തിച്ചുപാണുസ്മര:

“കാരുണ്യമുത്തേനമസ്തേനാഥാ
ചാരുനിൻപാദംവണങ്ങിടന്നേൻ
കാട്ടാളനെന്നനിനയ്ക്കുകൊണ്ടു
കാട്ടിയഗോഷ്ടിക്കുവില്ലേതും
വല്ലാത്തവാക്കുപറഞ്ഞുപോയീ
വല്ലാത്തധിക്കാരംചെയ്തുപോയി
എല്ലാം ക്ഷമിച്ചെന്നെരക്ഷിക്കേണം
കല്യാണമുത്തേനമസ്തേനാഥാ!
പാവ്വതീദേവീ! ജഗന്മാതാവേ!
പാതർക്കൻപാപമൊഴിച്ചുതരുക”

ഏവംപറഞ്ഞുവണങ്ങിടുന്ന
ദേവേന്ദ്രപുത്രൻകൈവിടിച്ചു
ഭൂതിയണിഞ്ഞോരുദേവതനിൽ
ഭൂതാധിനായകൻചേർത്തുമെല്ലെ
ഗാഢംപുണർന്നുനഗ്രഹിച്ചി-
ട്ടുന്മുഖത്തോഷംവരുത്തുനൽകി
കുനീനകളോടൊപ്പമുണ്ടാക്കി-
മൊന്നിച്ചുതരുന്നതോരുദേവൻ
വന്ദിച്ചുദേവൻരക്ഷിക്കുന്നോക്കി
നന്ദിച്ചുപോന്നിതുസവ്യസാചി!

സ മ ഓ പ്തം.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

മ. ഭാഷാവിഭാഗം:— (8-ാം പുസ്തകം; പ്രസാധകൻ വി. വി. കൃഷ്ണവാരീയർ, കോട്ടയം; വില ൧ ക.)

‘കവനകൗമുദി’യുടെ വിശേഷാൽ പ്രതിയായി കൊല്ലത്തോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്ന ‘ഭാഷാവിഭാഗം’മെന്ന ഗ്രന്ഥമാലയെ വായനക്കാർ പുതുതായി പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. യുദ്ധംനിമിത്തം ലക്ഷ്മീദേവി അനുവദിക്കാത്ത സരസ്വതിയുടെ സ്വൈരസഞ്ചാരത്തിന്നു തുലാം തടസ്സമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തുകൂടി പതിവുപോലെ ഭംഗിയായി പുറപ്പെട്ട ഭാഷാവിഭാഗത്തിന്നു ഞങ്ങൾ സന്തോഷം സ്വാഗതംപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇക്കാലത്തെ പുസ്തകത്തിന്നു പതിവിൽ കവിത്തെയായ ഒരു മെച്ചവും പറയാനിടയില്ല, പല നല്ല പ്രബന്ധങ്ങളും ഇതിൽ കാണുന്നു.

൭. പട്ടിത്തിൽ 4-ാം ഗദ്യത്തിൽ 7-ാം കൂടി ആകെ 11 പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതിൽ അധികഭാഗവും വായനക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവിക്കേണ്ടവയാണ്. നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനവന്റെ വക കൃഷ്ണഗാഥാഭീതിയിലുള്ള ‘ഇന്നത്തെ അമ്മ’യ്ക്കാണ് ഇത്തവണ പ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നത്. ഈ അമ്മ. മാർഗ്ഗേയപുരാണത്തിലെ മദോലസയെ അനുകരണം കാണപ്പെടുന്നു. ഒരു വിശേഷം മാത്രമുണ്ട്: മദോലസ മകനെ കൊണ്ടുപോയിപ്പോകുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു വിവൃത്തിമാറ്റത്തേയാണ്; ‘ഇന്നത്തെ അമ്മ’യോ, നേരെ മറിച്ചു പ്രവൃത്തിമാറ്റത്തേയാണ്. ഏതായാലും ഈ ‘അമ്മയെ’ നമ്മുടെ സ്ത്രീജനങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. കവിതാഭാഗംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഇതിലു

ഇള എല്ലാ പട്ടുപ്രബന്ധങ്ങളേയും അതിശയിക്കത്തക്കതായ ഒരു സൗന്ദര്യം വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതിയായ 'തിരൂർ—പൊന്നാനിപ്പഴം'ക്കാണ് കാണുന്നത്. ദി. പ്രാസനിബ്ധമില്ലാത്തതായ് അപ്രതിഫലമായി ഒഴുകുന്ന ഈ കവിതയെ തടിച്ചതായ പുഴയോട്ടെന്ന തൂല്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിസ്തൗഢസൗന്ദര്യത്തും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഈ ചെറുകൃതി 'പ്രകാശഭക്തത്തിന്റെ പല പുഷ്പചരിത്രങ്ങളേയും ഉദാഹരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ 'തൃഞ്ചൻപാമ്പി'ന്റെ വണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പട്ടുപ്രബന്ധം ഒരു വർഷത്തിന്റെ പേരിലുള്ള ഭക്തിയെ ഇളക്കി വിട്ടുവാൻ തക്കവണ്ണം മനോഹരമായിട്ടുണ്ട്. ആശയഗാർഭിയും തന്മയത്വവും തികഞ്ഞ ഈ കൃതിയാണ് വാസ്തവത്തിൽ, ഇത്തവണയിലെ 'ഭാഷാവിഭാസ'ത്തിന് ജീവനായിരിക്കുന്നത്. ന. രാ. ഗോവിന്ദൻ 'ശ്രീരാമപരി'യിൽനിന്നു പി. ജി. രാമയ്യർ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള 'ദേശഭിമാനിയുടെ പ്രാർത്ഥന'യും നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ പ്രൊഫസർ യ. ഒന്ന്. എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാന്റെ പക 'ജ്ഞാനാധാരം' എന്ന ശാസ്ത്രലേഖനമാണ്. ഒരു കൊല്ലം തികച്ചു വായിക്കുവാൻ ക്ഷമയുള്ളവർക്കു വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാനായി പ്രൊഫസർ ജെ. ജെ. രാ. ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങൾ കൊല്ലത്തോറും 'ഭാഷാവിഭാസ'ത്തിന് സമ്മാനിക്കുന്ന തമ്പുരാന്റെ ഭാഷാപ്രണയികൾ ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കരുത്. ഐ. വെങ്കിടേശ്വരശർമ്മാ എഴുതിയ 'നീലവർഗ്ഗോലാരണ്'ത്തിൽ പല പുതിയ സംഗതികളും ഉണ്ട്. 'പ്രകൃതിയും കലാവിദ്യയും', 'കാലപ്രസ്ഥാവം', 'കാലതത്വം' മുതലായ ഉപന്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. മറ്റു കപ്പലുടെ നോക്കിയാൽ ഈ ദി. രാ. പൂസ്സ

കം 'ഭാഷാവിഭാസ'ത്തിന്റെ ക്രമാഭി വൃദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഒട്ടും ക്ഷയോന്മുഖതയെ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നു സസന്തോഷം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടു്. ഇതിൽ ശ്രീമതി സരോജിനീനായഡുവിന്റെ ഒരു ഛായാപടം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നന്നായിട്ടുണ്ട്.

൨. സസ്യശാസ്ത്രം:—(കെ. വി. രാ. ഘവൻനായർ എഴുതിയത്; ലക്ഷ്മീസഹായം പ്രസ്സ്, കോട്ടയ്ക്കൽ; വില ൧൩)

ഇതു സസ്യശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപുസ്തകമാണ്. കൃഷി മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ എപ്പോഴെന്നവർക്കു മാത്രമല്ല പ്രകൃതിയുടെ അകൃത്രിമസൗന്ദര്യത്തെ അറിഞ്ഞാസ്വദിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ള എവർക്കും സസ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകയാൽ ഈ പുസ്തകത്തെ അത്യാവശ്യമായി വായിക്കണം. ലളിതമാകുമ്പോഴായി വിഷയങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമം സ്മര്യമാണ്. സസ്യശാസ്ത്രത്തിലെ ചില ഉപഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടി ഇദ്ദേഹം എഴുതുമെന്നും, ഇതിലൊതുക്കുവാൻ വിട്ടുപോയിട്ടുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെ ആയതിലൊതുക്കുമെന്നാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ സേർ. ജെ. സി. ബോസ്സിന്റെ ഉപജ്ഞാപലങ്ങളായ സംഗതികളേയും, പാശ്ചാത്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഹിതുശാസ്ത്രകാരന്മാർക്കുള്ള ചില വർഷങ്ങളേയും വിവരിച്ചും വിമർശിച്ചും ചേർക്കേണ്ട വിഷയത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണ്. യുവാവും ഉത്സാഹിയുമായ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരിശ്രമം നിവിഷ്ണുമായിത്തുല്യമാകാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആശംസിക്കുന്നു.

सिद्धान्तविन्दुः ।

शरीरमध्ये स्थितस्सर्वशरीरव्यापक-
स्सत्वप्राधान्येन सूक्ष्मपञ्चभूतारब्धोऽन्तःक-
रणाख्यो विद्याविवर्तो दर्पणादिवदतिस्व-
च्छो नेत्रादिद्वारा निर्गल्य योगान् घटादीन्
विषयान् व्याप्य तत्तदाकारो भवति द्रुत-
ताम्रादिवत् । तस्य च सौरालोकादिवत्
झटित्वेव संकोचविकासावुपपद्येते ।

सिद्धान्तविन्दुव्याख्या न्यायरत्नावली । श-
रीरमध्ये सुखादिरूपेण परिणममानत्वात् शरी-
रमध्येत्यर्थः । युगपद्वस्तुपादाद्यवच्छिन्नसुखदुःखा-
दिरूपेण परिणममानत्वात् शरीराद्यवयवेषु स-
र्वेषु व्यापकः । सात्त्विकज्ञानसुखादिपरिणामव-
त्वादाह सत्वप्राधान्येनेति । उत्क्रमणसमये गति-
विघाताभावादाह सूक्ष्मेति । पञ्चभूतगुणानां प्रा-
हकत्वादाह पञ्चभूतेति । आरब्धेति परिणामे-
त्यर्थः । सत्वांशाधिक्ययुक्तापञ्चीकृतपञ्चभू-
तपरिणाम इति समुदायार्थः । विवर्तः परिणा-
मः । भूतानां विशेषपरिणामित्वेपि सामान्यप-
रिणामिन्यविद्येत्यर्थः । अतिस्वच्छः स्वसंवन्धि-
नः प्रतिबिम्बोत्पत्तियोग्यः । नेत्रादीति चक्षुरादि
बहिरिन्द्रियेण संयुक्तो भूत्वा तेनैव रूपेण घ-
टादिभिस्संयुक्तो भूत्वा घटादिविषयकचाक्षुषा-
दिरूपेण परिणमत इत्यर्थः । मनस्संयुक्तेन्द्र-

यविषयसंनिकर्षस्य चाक्षुषादिहेतुत्वज्ञापनाय
व्याप्य तत्तदाकारो भवतीत्युक्तम् । इन्द्रियमि-
श्रितत्वेन मनोव्याप्तिकथनेनैव इन्द्रियव्याप्ति-
लाभात् तावता च चाक्षुषादिमनोवृत्तेः घटादि-
स्वविषयसंयुक्तत्वमावश्यकम् । मनसश्चक्षुरादी-
न्द्रियासंयोगकाले चाक्षुषानुत्पत्तावपि चक्षुरा-
दिमनोयोगचक्षुरादिविषयसंयोगयोः न पार्थ-
क्येन कारणत्वं किं तु शक्तिविशेषरूपेण ए-
कमेव कारणत्वं मनोसंयुक्तचाक्षुर्विषयसंयोगे
तादृशशक्तिविशेषास्वीकारेणातिप्रसंगभङ्गान् इ-
त्यपि ज्ञापितम् । द्रुतताम्रादिवदिति यथा द्रवी-
भूतताम्रादि मूषापात्रादौ क्षिप्तं पश्चाद्वायवाद्य-
पसारिततेजोभागं सत् कठिनीभवति तथा म-
नो घटादिस्संनिष्ठेन्द्रियसंयुक्तं सत् आकारा-
ख्यविषयतासंबन्धेन घटादिस्संवदुचाक्षुषादिरूपं
भवतीत्यर्थः ॥

न्यायरत्नावलीव्याख्या ।

श्रीकौटिलिगनिलयां भूयो भूयो नमामि ताम् ।
परां शक्तिं यया हीनश्शङ्करोऽपि निरर्थकः ॥
नमामि भूयो भूयोहं ब्रह्मानन्दयतीश्वरम् ।
प्राकाशयन्मन्दैराद्यैस्सिद्धान्तान् प्राकाशयन् दिवाः
श्रीकौटिलिगराजेन विदुषा गोद्वर्जिता ।
न्यायरत्नावलीभागभावो यन्नात् प्राकाशयते

आदित्यादिरूपं तेजो यथा आलोक-
पैस्स्वावयवैस्सर्वान् देशान् व्याप्नुवदाकाशमध्ये
तिष्ठति तथा तेजोभागबहुलं मनस्स्वावयवैस्स-
र्वोच्छरीरान् व्याप्नुवच्छरीरमध्ये तिष्ठतीत्यभि-
प्रायेणाह मूले शरीरमध्ये स्थितस्सर्वशरीरव्या-
पक इति । न्यायरत्नावल्यां व्यम्पक इति यु-
गपत् संबद्ध इत्यर्थः । विशेषपरिणामित्वेपीति
भौतिकात्मककार्यविशेषपरिणामित्वेनान्तःकर-
णस्य भौतिकस्य भूतपरिणामत्वपीत्यर्थः ।
सामान्यपरिणामिन्यविद्येति कार्यसामान्यपरि-
णाम्यविद्यापरिणामत्वमपीत्यर्थः । मूले यो-
ग्यान् घटादिविषयान् व्याप्येत्यत्र योग्यानि-
त्यस्याभावे घटादीत्यादिपदेनायोग्यानामपि ग्र-
हणात्तत्तदाकारो भवतीत्यत्र तच्छब्देनापि तेषां
ग्रहणापत्त्या मनसः अयोग्यविषयकचाक्षुषादि-
रूपेणापि परिणामस्तद्वाक्याल्लभ्येत । तथा च
तदसंगतिः । तद्रूपेण मनसः परिणामाभावात् ।
अतो योग्यानिति । ननु व्याप्य तत्तदाकारो
भवतीति मूलेन चाक्षुषादिमनोवृत्तेस्त्वविषयसं-
युक्तत्वमुक्तं तदयुक्तम् । मनोविषयसंयोगस्य
चाक्षुषादिकं प्रत्यहेतुत्वात्तत्संयोगस्यैवानावश्य-
कत्वेन चाक्षुषादिमनोवृत्तेर्विषयसंयोगस्य सुत-
रामनावश्यकत्वादित्याशङ्कापरिहाराय तादृश-
मूलेनैव मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंनिकर्षस्य चा-
क्षुषादिहेतुत्वस्य मनसो बहिरनिर्गमवादिनाम-
प्यभिमतस्य ज्ञापनद्वारा तदावश्यकता ज्ञापि-
तेत्याह । न्यायरत्नावल्यां मनस्संयुक्तेति व्या-
प्य तत्तदाकार इति । बहिरिन्द्रियसंयुक्तत्वेन
रूपेण घटादिभिस्संयुक्तो भूत्वेत्याद्यर्थकेत्यादि ।
इन्द्रियमिश्रितत्वेन मनोव्याप्तिकथनेनेति इन्द्र-

यसंयुक्तत्वेन मनसो या व्याप्तिः विषयसंयो-
गः चाक्षुषादिशक्तित्वावच्छेदेन तदुत्तरत्वकथ-
नेनेत्यर्थः । इन्द्रियव्याप्तिभावादिति तादृशवृ-
त्तित्वावच्छेदेन विषयेन्द्रियसंयोगोत्तरत्वलाभा-
दित्यर्थः । तावता च मनस्संयुक्तेन्द्रियविषय-
सन्निकर्षस्य हेतुत्वज्ञापनेन च आवश्यकमिति
इतीतिशेषः । ज्ञापितमित्यनेनान्वयः । विषये
मनस्संयुक्तेन्द्रियसंयोगस्य चाक्षुषादिहेतुत्वे त-
स्यावश्यकत्वात् मनस्संयोगोप्यावश्यकः । वि-
षये मनस्संयोगं विना तत्संयुक्तेन्द्रिये मनस्सं-
योगासंभवादिति भावः । न पार्थक्येन कार-
णत्वमिति । अयं भावः । यदि चक्षुरादि-
मनोयोगचक्षुरादिविषयसंयोगयोः कारणत्वं
कल्प्यते तदा पार्थक्येनैव तन् कल्पनीयम् ।
उभयसाधारणस्यानतिप्रसक्तस्यावच्छेदकस्या -
भावात् । तथा च कार्यकारणभावद्वयकल्प-
नागौरवम् । न च चक्षुरादिमनोयोगचक्षुरादि-
विषयसंयोगयोरेकं शक्तेतिशेषमनतिप्रसक्तं
स्वीकृत्य तेन रूपेणैककारणत्वकल्पनसम्भवः
इति वाच्यम् । तथा सति चक्षुरादिमनोयो-
गमात्रेण चक्षुरादिविषयसंयोगमात्रेण च चा-
क्षुषाद्यापत्तेः । न च विषयासंयुक्तचक्षुरादि-
मनोयोगे मनोसंयुक्तचक्षुरादिविषयसंयोगे च
तादृशशक्तिविशेषाकल्पनान्न तदापत्तिरिति वा-
च्यम् । एवमप्युभयत्र शक्तिविशेषसंबद्धस्य
च कल्पनीयतया गौरवात् । अतो नोभयोः
कारणत्वमिति । किञ्चेति चक्षुरादिविषयसं-
योगस्येति शेषः । एकमेवेति चक्षुरादिमनो-
योगनिष्ठचाक्षुषादिकारणत्वरूपस्वजातीयद्विती -
यरहितमेवेत्यर्थः । अतिप्रसंगभगादिति चक्षु-

മംഗളോദയം

ഫാൻ

പുസ്തകം ൧൦	മി ന ൦	ലക്കം ൧൦

മംഗളം.

മറുപിള്ളിച്ചുകിടന്നൊരു മറയുടെപൊരുതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ
തിരമൊഴിവിന്നസാക്ഷാൽ മറയവർമണിയായതാസ്സുനന്തൊഴന്നേൻ.

നിരക്കം.

പ.

എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർ നിരക്കം
ഞെപ്പാറി ഒരു അഭിപ്രായം എഴുതുന്നു
വെങ്കിൽ, അ
ത് അതി സാ
മസ പ്രവൃത്തി
കളിൽ ഒന്നാ
യി പട്ടുവസി
ക്കുവുന്നതാ
ണ്. എന്നാൽ
ഈ ഗ്രന്ഥത്തി
ന്റെ ഗംഭീര
തയും, ഇതിനെ

സംബന്ധിച്ച് സാധാരണ പണ്ഡിതന്മാ

രുടെ ഇടയിൽ കണ്ടുവരുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥത
യുമാണ് എന്നെ ഇതിലേക്കു പ്രേരിപ്പി
ച്ചിട്ടുള്ളത്. വേദാംഗങ്ങളിൽവെച്ചു മുഖ്യ
മായ ഈ നിരക്കശാസ്ത്രം ഇപ്പോൾ നാ
മാവശേഷസ്ഥിതിയിൽ കിടക്കുന്നു. അവ
ശ്യാം വേണ്ടതായ, ഇതിന്റെ പുനരുദ്ധാ
രണത്തിന്നു സാക്ഷാത്തായോ പരമ്പര
യായോ, എന്റെ ഈ ശ്രമം ഉപകാര
മായിത്തീരുന്നതായാൽ, ഞാൻ കൃതാ
ത്മനായി. ഏതായാലും പ്രകൃതവിഷ
യത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുവാനാരംഭി
ക്കട്ടെ.

നിരക്കം ഒരു മൂലഗ്രന്ഥമല്ല. അ

മരംപോലെയുള്ള വൈദികനിഘണ്ടുവിന്റെ ഒരു പ്രാഖ്യാനമാണിത്. ഈ വൈദികനിഘണ്ടു മഹാഷിമാരാൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ ഇതിന്റെ ശരിയായ കർത്താവ് ഇന്നാളാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നും, ഇതിനെ പലരും പൂജിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉടൻതന്നെ പലേ പ്രാഖ്യാനങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നാണു യാസ്കന്റെ നിരൂപണമെന്നും ഭഗവദ്ഗീതാചാര്യർ നിരൂപണപ്രാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ നിരൂപണകർത്താവായ യാസ്കൻ ഏതു കാലത്ത് ഏതു ദിക്കിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു, ശരിയായ സമാധാനം കിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ മഹാൻ, ക്രിസ്താബ്ദാരംഭത്തിന്നു നാലു ശതവർഷം മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷമാണ് പ്രസിദ്ധനായ പാണിനിയ്യോകരണസൂത്രത്തെ നിർമ്മിച്ചതെന്നും നാം ഇന്ത്യചരിത്രത്തിൽനിന്ന് അറിയുന്നു. നിരൂപണത്തിലെ വാക്യരചന, യാസ്കൻ അതിപ്രാചീനനാണെന്നു നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിലധികം യാസ്കനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വൈദികനിഘണ്ടുവിനേയും നിരൂപണത്തേയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുക.

അമരം തുടങ്ങിയ ലൗകികനിഘണ്ടുവില്പനയ്ക്കുടത്തോളം പഴയ ശബ്ദങ്ങളോ ഗ്രന്ഥബാഹുല്യമോ ഉള്ളതല്ല നമ്മുടെ വൈദികനിഘണ്ടു. 350 അനുഷ്ടുപ്പ് ശ്ലോകങ്ങളുള്ളതായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തോളം മാത്രമേ ഇതിന്നു വലിപ്പമുള്ളൂ. ഇ

തിൽ അഞ്ചുപ്രായങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ മൂന്നുപ്രായങ്ങൾക്കൊണ്ടു 69 വസ്തുക്കളുടെ പട്ടായങ്ങളെയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പ്രാകരണംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാത്തവയും നാനാത്വങ്ങളുമായ 278 വൈദികപദങ്ങളെ നാലാമപ്രായത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഞ്ചാമപ്രായം മുഴുവൻ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ ഇത്യാദി ദേവതാപ്രതിപാദികളായ ശബ്ദങ്ങളാകുന്നു. ദേവതാവാചകങ്ങളായ വാക്കുകൾ ആകെ ഇതിൽ 151 ആണ് ഉള്ളത്. വൈദികനിഘണ്ടുവിൽ കാണുന്ന മിക്ക ശബ്ദങ്ങളും വേദത്തിൽ മാത്രമേ കണ്ടുവരുന്നുള്ളൂ. അല്പം ചില ശബ്ദങ്ങൾ ലൗകികസംസ്കൃതത്തിലും ഉണ്ടായി എന്നു വരികിലും അല്പം അത്ഥപ്രത്യാസമുള്ളതുകൂടാവാം. ഈ നിഘണ്ടു ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥമാണെങ്കിലും ഇതിന്റെ പ്രാഖ്യാനമായ നിരൂപണം പന്തിരായിരം ഗ്രന്ഥത്തിൽ കുറയില്ല. (32 അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നു പറഞ്ഞുവരാറുള്ള സംഗതി വായനക്കാർ ഇവിടെ ഭാഗ്യവെക്കുമല്ലോ) നിരൂപണത്തിൽ പന്ത്രണ്ടുപ്രായങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ഒന്നരപ്രായം ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപോൽഭാതമായി വിചാരിക്കാം. അതായത് ഇതുപഠിച്ചാൽ പ്രയോജനമെന്നെന്നും ഇതുപഠിക്കുന്നതിന് ആരാണ് അധികാരി എന്നും മറ്റുമാണ് വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പിന്നത്തെ ഒന്നരപ്രായം വൈദികനിഘണ്ടുവില്പനയ്ക്കു ആദ്യത്തെ മൂന്നുപ്രായങ്ങളുടെ പ്രാഖ്യാനമാകുന്നു. നാലും, അഞ്ചും, ആറും അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കൊണ്ടു നിഘണ്ടുവിലെ നാലാമപ്രായവും ഭേദിച്ചുള്ള ആദ്ധ്യായങ്ങൾ

കൊണ്ട് അഞ്ചാമദ്ധ്യായവും പൂർണ്ണമായി ക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പന്ത്രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം നിരൂപണത്തിലേക്ക് എന്ന് പേരായി അല്പംകൂടി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ നിരൂപണത്തിലേക്ക് എന്ന് പേരായി അല്പംകൂടി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ നിരൂപണത്തിലേക്ക് എന്ന് പേരായി അല്പംകൂടി കാണുന്നുണ്ട്.

നിരൂപണശാസ്ത്രത്തിന് ആരാണ് അധികാരി എന്നു മുമ്പ് ആലോചിക്കട്ടെ. “നാലൈയ്യകരണായനാനവസനായ അനിദംവിദേനിർബ്ബയാൽ” എന്നു നിരൂപണവാക്യം. അർത്ഥം:—പ്രാകരണം അറിയാത്തവക്കോ, ശിഷ്യവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കാത്തവക്കോ, നിരൂപണശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്നു സാമർത്ഥ്യം ഇല്ലാത്തവക്കോ ഈ ശാസ്ത്രത്തെ ഉപദേശിക്കരുത്. അത്തരക്കാർക്ക് ഉപദേശിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു പ്രാകരണമില്ലെങ്കിലും ബുദ്ധി, തവസ്സ് ഇത്യാദി ഗുണഗണങ്ങളുള്ളവർക്ക് ഉപദേശിക്കാമെന്നു അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഉപദേശിക്കാമെന്നു പറയുന്നു. “ഉപസന്നായനിർബ്ബയാൽ യോദ്ധാലംവിജ്ഞാതം സ്വാൽ മേധാവിനെ തപസ്വിനെവര.” അർത്ഥം:—നിരൂപണഗ്രന്ഥത്തിന്നു സമർത്ഥനും ശിഷ്യനായിത്തീർന്നവനും മേധാവിയും തപസ്വിയും ആയവന് ഇത് ഉപദേശിക്കണം. വേദത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടാതെ പഠിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിക്കാത്തതായും വേദാർത്ഥവിചാരത്തിന് അത്രയേറെ പയ്യായമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രത്തിന് അധികാരിമാർ മുമ്പു കാണിച്ച ഗുണഗണങ്ങളുള്ളവരാണെന്നുള്ള

യാസ്സന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നു നാം തീർച്ചയാക്കുന്നത്, അക്കാലത്തു ജാതിഭേദസ്ഥാപകങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ ഇത്ര നിഷ്പക്ഷമായി അനുസരിച്ചുപെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെന്നോ, വേദാഭ്യയനത്തിന് ആഗ്രഹമുള്ള സുതപസ്സനുപ്രധാനനാകെല്ലാം വേദാഭ്യസനമാവാമെന്നോ ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണക്കുത്രിയവൈശ്യന്മാർ വേദാധികാരികളാകുന്നു. ഇവരിൽതന്നെ എല്ലാവർക്കും നിരൂപണപാഠംകൊണ്ട് ഉപയോഗമാവില്ലെന്നു കാണിക്കുവാനാണ് യാസ്സൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു ശങ്കിക്കുന്നവർ അറിയേണ്ട സംഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

ദയാനന്ദസ്വാമികൾ, വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഈ രണ്ടു മഹാത്മാക്കളോടൊക്കെ ഹിന്ദു മതത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരാൾ അടുത്തകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. സകല ജനങ്ങളും വേദാധികാരികളാണെന്നുള്ളതിലേക്കുള്ള പ്രമാണം വേദം തന്നെയാകുന്നു എന്ന് ഈ രണ്ടു മഹാത്മാക്കൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവർ ഈ സംഗതിയിൽ പ്രമാണമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വേദമിതാകുന്നു. ‘യഥേമാവാചം കല്യാണീമാവാദാനിജനേഭ്യഃ ബ്രഹ്മരാജത്വാഭാസാഭ്യായചാചാർയായ ചസാധചാരണായ’ അർത്ഥം:— ‘ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, ശൂദ്രൻ, ഭക്തൻ, ഇങ്ങിനെ പലവിധമായ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ (ഈശ്വരൻ) അതിപരിശുദ്ധമായ വേദത്തെ തരാം.’ അതാതു ജാതിക്കാരുടെ കൃത്യങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേദം നിഖിലജാതിക്കാർക്കും ഉപകാരമാകുമെന്നു മാത്രമേ ഈ വേദത്തിന്നു താല്പര്യം

മുള്ള എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ടാകും. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണത്വം, ക്ഷത്രിയത്വം മുതലായ ജാതിധർമ്മങ്ങൾ സത്പരജസ്സു മോഹണങ്ങളെ അല്ലാതെ ജനനത്തെ ആശ്രയിച്ചു ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലെന്നും, മഹാഭാരതം (ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ) വര്യൻ ചൂപനിഷത്തു ഇത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൽഖോഷിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ആലോചിച്ചാൽ സാത്വികന്മാരായവരെല്ലാം വേദാധികാരികളാണെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവരും വേദാഭ്യയനം പഠിപ്പിച്ച് ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം വളരെ കാലം മുമ്പുതന്നെ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അറിയേണമെങ്കിൽ ജഗദ്ഭാഷ്യദ്രമികയിൽ സായണൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. സായണൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. 'വേദാഭ്യയനം എല്ലാവർക്കും ആവാം. പക്ഷെ ഉപനയനം ചെയ്തവർക്കേ വേദാഭ്യയനം വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഉപനയനം ആകട്ടെ, ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാർ, ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യന്മാർക്കാണ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഈ മൂന്നു ജാതികൾക്കു മാത്രമാണ് വേദാഭ്യയനം വിഹിതമായിട്ടുള്ളത്.' ഈശ്വരനാൽ എല്ലാവർക്കും കൂടീദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട വേദമാകുന്ന ഒരു സ്വത്തിനെ ചില ജാതിക്കാർ, അന്യജാതിക്കാർ കൊടുക്കാതെ, കൈവശമാക്കി എന്നുള്ള അധർമ്മപ്രവൃത്തിയാണോ ഇന്ത്യയുടെ അധോഗതിക്കു കാരണഭൂതമായിത്തീർന്നത്? ഈ വേദാപഹാരം കേരളത്തിൽ ഒന്നുകൂടി കേമമായി നടന്നിട്ടുണ്ട്.

മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ തന്നെ എല്ലാവർക്കും വേദാധികാരമില്ലത്രെ? അധർമ്മത്തിന് അധോഗതി എന്ന നിയമംകൊണ്ടാണോ നന്മതിരിമാർക്കു സകല കാര്യത്തിലും അന്ത്യാപേക്ഷ വേണ്ട ദിക്കായത്? പ്രസക്താനുപ്രസക്താ ആ അപ്രകൃതത്തെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഇതുവരെ കാണിച്ചതിൽനിന്നു നാം തീർച്ചയാക്കേണ്ടതു സാത്വികന്മാർക്കെല്ലാം വേദാഭ്യയനത്തിനും നിരക്തപാരത്തിനും അധികാരമുണ്ട് എന്നാകുന്നു. ഇനി നിരക്തപാരത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെ കുറിച്ച് ആലോചിക്കുക.

വൈദികജ്ഞാനത്തേയും ലൌകികജ്ഞാനത്തേയും തരുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമായി നാം നിരക്തത്തെ വിചാരിയ്ക്കാം. പുകരണംകൊണ്ടു സിദ്ധിയ്ക്കാത്ത വൈദികപദങ്ങൾക്കു സംഭാവ്യങ്ങളായ അനവധി ത്വമങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളെ പ്രകരണാനുബ്ബന്ധേന നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിന് ഉചിതമായ പല ഉദാഹരണങ്ങളെ പേർത്തിൽനിന്നു കാണിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അർത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പ്രയാസമുള്ള അനവധി മന്ത്രങ്ങളെ കർമ്മബ്രഹ്മപരമായും നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മപരമായും പൂർവ്വാനിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, മന്ത്രപ്രതിപാദ്യങ്ങളായ ദേവതകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ വെളിവാക്കിത്തരുന്നതുകൊണ്ടും, ദേവതകളെപ്പറയാത്ത മന്ത്രങ്ങളിൽ അതുകളെ ഉപരിയ്ക്കേണ്ട സമ്പ്രദായത്തെ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നതുകൊണ്ടും നിരക്തം വേദാർത്ഥങ്ങളെ വിചാ

മിന്നുന്നവർക്കു ഇതരശാസ്ത്രങ്ങളാകൊണ്ടു ചരിതാർത്ഥമാവാത്ത ഒരു വലിയ സാഹചര്യം കൊടുക്കുന്നു. കാരണമെന്നു പറയാവുന്നവസരങ്ങളിൽ യാസ്കൻ പല ലോകതത്വങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു വൈദികന്മാർക്കു എന്നു വേണ്ടു എല്ലാവർക്കും പലതും അറിയാവുന്നതാണ്. സാധാരണ ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ നിരൂപണത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷം ഉണ്ട്. ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സിദ്ധാന്തമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ആ ശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാർ സ്വമതത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല; അന്യമതത്തെ വ്യക്തിപരമായിത്തന്നെ ഇവർക്കു തീരെ സുഖമില്ല; ഇങ്ങിനെയാണു സകല ശാസ്ത്രരീതിയും കണ്ടുവരുന്നത്. നിരൂപണത്തിലാവട്ടെ ഈ സമ്പ്രദായം കാണുന്നില്ല. നിരൂപണത്തിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകസിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ യാസ്കൻ അനുസരിക്കുന്ന രീതി പ്രശംസനീയമെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. സ്വമതത്തെയും അന്യമതത്തെയും പ്രദർശിപ്പിച്ച് ഇതിൽ ഏതാണു നല്ലതെന്നു തീർച്ചയാക്കേണ്ട ഭാരം വായനക്കാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ യാസ്കൻ സ്വമതത്തെ ഭൂഷിപ്പിക്കുകയോ അന്യമതത്തെ ദൂഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ശൈവന്മാർ, വൈഷ്ണവന്മാർ ഇങ്ങിനെ അനന്തമതക്കാരായ ഹിന്ദുക്കൾക്കെല്ലാം പ്രമാണമായിരിക്കുന്ന വേദത്തിന്റെ പൊതുവിൽ ഒരു പ്രാഖ്യാനംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതായ നിരൂപണം സകല മതക്കാർക്കും അപകാരം കൊടുക്കുന്നവെന്നുള്ളതിൽ ആ

ശയ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നു പറയാം. വിദ്വാന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിന്നു സർവ്വമാ നിരൂപണം പാത്രീകമല്ലെന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. ഈ ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയെങ്കിലും അല്പം വിസ്തരിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

ശബ്ദമെന്നു പറയുന്നതു നാശമുള്ള ഒരു വസ്തുവാണെന്നു തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും, നാശരഹിതമാണെന്നു മീമാംസാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പറയുന്നു. നിരൂപണകാരന്മാരുടെ ആശയവും ശബ്ദം നിത്യമാണെന്നായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ശബ്ദം അനിത്യമെന്നു പറയുന്നവരുടെ അഭിപ്രായത്തേയും നിത്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുടെ ആശയത്തേയും സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങൾ അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളല്ലെന്നു മനസ്സിലാവും. ശബ്ദമെന്ന വാക്കുകൊണ്ടു താക്കീകൻ അർത്ഥമാക്കുന്നതു നാം ചെവികളെക്കൊണ്ടു കേൾക്കുന്ന സാധനത്തെ മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ ചെവികൾക്കു വിഷയമാവുന്ന വസ്തു (ശബ്ദം) നശിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സകല ജനങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ഇതു നിത്യമല്ലെന്നു മീമാംസകന്മാരും മറ്റും സമ്മതിക്കുന്നതുമാണ്. ശബ്ദത്തിന്നു നിത്യത്വം പറയുന്നവർ, ആകാശത്തിൽ സർവ്വദാ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെയാണ് ശബ്ദമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ ശബ്ദം സർവ്വദാ ആകാശത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ നാം എന്തുകൊണ്ടാണ് അതിനെ എല്ലാപ്പോഴും കേൾക്കാതിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് അതു നമ്മുടെ അനു

ഭവത്തിൽ വരുന്നതല്ല. നല്ലപ്പിൽ നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക് അവയെ പകൽസമയത്തു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഒരു സാധനം നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയഗോചരമാകുന്നതു പലേ കാരണങ്ങളുടെ സഹായത്താലാണ്. സൂര്യൻ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും നിത്യവുമായ ശബ്ദം ഒരുവന്റെ ശ്രോത്രങ്ങൾക്കു ഗോചരമാവണമെങ്കിൽ പ്രയത്നം (ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കൽ) എന്ന കാരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കാരണം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് നാം എല്ലാപ്പോഴും ശബ്ദത്തെ കേൾക്കാതിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ നാം കേൾക്കുന്നതിനെ താക്കീകൻ അനിവൃതമെന്നും ശബ്ദമെന്നും പറയുന്നു. മീമാംസകപ്രഭൃതികൾ ആകാശത്തിൽ സൂര്യൻ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതിനെ ശബ്ദമെന്നും പ്രയത്നരൂപകാരണമുണ്ടായാൽ അതു നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ വരുന്നു എന്നും പറയുന്നു.

ഗാർഗ്ഗൻ എന്ന ഒരു ആചാര്യനെ ഒഴിച്ച് മറ്റുള്ള നിരൂപകശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരെല്ലാം, സകല വാക്കുകളും ഭാരോരോ ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയുന്നു. വൈയാകരണന്മാരിൽ ശാകടായനനല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ചില ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ ധാതുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പ്രത്യക്ഷവൃത്തി, പരോക്ഷവൃത്തി, അതിപരോക്ഷവൃത്തി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുതരമാണ് ശബ്ദമുള്ളത്. പ്രത്യക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം (ഉദാഹരണത്തിന്നു ഹാരകൻ, കാരകൻ ഇത്യാദി) ഇന്നു ധാതുവിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായി

ട്ടുള്ളതെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമില്ല. ഈ വിധമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ധാതുക്കളാണെന്നു വൈയാകരണന്മാരെല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പരോക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയാകുന്നു. ഇതുകൾ ശാകടായനമുനിയാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സൂത്രങ്ങൾക്കൊണ്ടു ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായവയാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷവൃത്തികളും പരോക്ഷവൃത്തികളും ആയ വാക്കുകളുടെ വ്യത്യാസത്തിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കാൻ പാണിനീയസൂത്രംകൊണ്ടും ശാകടായനസൂത്രംകൊണ്ടും കഴിയുന്നതാണ്. ആയതു കൊണ്ട് അതിപരോക്ഷവൃത്തികളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ അവയവാംശങ്ങളെയാണ് നിരൂപകത്തിൽ അധികം വിചാരിക്കുന്നത്. ഒരു ശബ്ദത്തെ വിഭിന്നാംശങ്ങളായോ ഏകാംശങ്ങളായോ ഇരിക്കുന്ന എത്ര ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കാമോ ആ ധാതുക്കളിൽനിന്നെല്ലാം ഉത്ഭവിച്ചതായി ആ വാക്കിനെ സ്വീകരിക്കണം. ഇങ്ങനെ സ്വീകരിച്ച് ആ ധാതുക്കളുടെ അർത്ഥങ്ങളേയും പ്രകരണത്തേയും ആലോചിച്ച് ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം സന്ദർഭപോലെ അറിയേണ്ടതുമാണ്. നിഷ്പന്ന എന്ന ശബ്ദം പലേ ധാതുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നതും അതിപരോക്ഷവൃത്തിയായതും ആകുന്നു. ഇതിന്റെ അവയവം ഞ്ഞെന്നു വിചാരിക്കട്ടെ.

ഗർദ്ദഹന്, ഹൃ എന്നീ മൂന്നു ധാതുക്കളിൽനിന്നും നിഷ്പന്നശബ്ദം ഉണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരു പുഴ വേട്ടാളായിത്തീർന്നപ്പോൾ പുഴവിന്റെ അവസ്ഥയിൽനിന്നു വേട്ടാളന്റെ അവസ്ഥ

കുറേ ഫണ്ട് എന്ന ധാരാളത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളാകുന്നു. അതും ഒന്നായി വരികപ്പെട്ടത് എന്നാണ്. ഗമ്, നിഗമയിത, നിഗമന, നിഗമനം ഇപ്രകാരമാണു ഗമ് ധാരാളത്തിന്റെ ആകാരങ്ങൾ. വേദാന്തത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു.

“புள்ளாமோவென்றுவிபத்துவந்து
பெய்தபொழுதுவென்றுவிகாரமானாமை
யாதோஸ்தமோதிசனேனயோக-
ஸ்தபுரேபவையியன்கிடக்கம்.”

അതും— ഒരു അക്ഷരത്തിനു വേ
റെ ഒരു അക്ഷരം വരിക, വണ്ണങ്ങൾക്ക്
അന്യോന്യം പൂർവാചാഭവവശീത്വം വരി
ക, അക്ഷരങ്ങൾക്കു വികാരപ്രാപ്തി, അ
ക്ഷരനാശം, വാക്കുകളുടെ മൂലമായിരിക്കു
ന്ന ധാതുക്കൾക്ക് അത്ഥവശേഷത്തിൽ
പുതുവസാനം ഈ അഞ്ചു സംഗതികളെ
അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടാണു നിരൂപണത്തിലെ
വിവ്വചനകൾ. ഇങ്ങിനെ ശബ്ദപുൽപ
ത്തിയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നി
രൂപണശാസ്ത്രം ഭാഷാതത്ത്വശാസ്ത്രത്തോ
ട് (Philology) ഏതാനും സാമ്യമുള്ള
താണെന്നു പറയാം. മിത്തുകളുടെ ആ
ത്മവിചാരശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യന്മാരേയും
ചിന്തയിപ്പിക്കുന്നവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു
നിരൂപണത്തിലെ ആത്മവിചാരത്തെപ്പ
റ്റി നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ஊழைக்காணியமாய் உபநிஷத்து
கூடென அருமவிபாரணிநுல்லு நினைக்க
கூடென பூவுருதமாயிடுகின்றீர். கமங்கா
ணியங்கூடென அருமவிபாரணினும் க
மங்கார் அரிதேனெனையே தேவதககூ
டென ஸபருபநினும் வேண்டியான் ஐய

ശാസ്ത്രം. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മസ്വരൂപ നിരൂപണത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു വിചാരവും ഇതിൽ കാണുന്നതല്ല. പക്ഷേ യാസ്കൻ, പ്രസക്താനുപ്രസക്താ ഈശ്വരൻ ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നു പറയുകയും അതിനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു ജഗദൃത്തിൽനിന്ന് ഉദാഹരണം കാണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'ഏകംസൽവിപ്രാ ബഹുധാവദന്ത്യഗ്നിഃയമം മാതരിശ്വാനമാഹുഃ'. അർത്ഥം— ഭദ്രേ ഈശ്വരനെ വിചാറാൻ അഗ്നി, യമൻ, സൂര്യൻ എന്നിങ്ങനെ പലേമാതിരിയായിപ്പറയുന്നു. സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരരൂപമായ കാൽക്കുടലിലേക്കുവെച്ചിട്ടു ഈ ഈശ്വരൻ മൂന്നായിത്തീരുന്നു. ഇതുകളെ ഭാരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അതാതു ശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാർ ഭിന്നഭിന്നശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടും പറയുന്നു. ഈ ഈശ്വരരൂപത്തെ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ എന്നു നിരൂപിക്കാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം, ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാരെന്നു പെരുമാണിക്കുന്നതും, സതപരജസ്സമോളങ്ങളാണെന്നു യോഗം സാംഖ്യം ഇത്യാദി ശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരും, ജ്ഞിദേവവിതകൾ എന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രവർത്തകന്മാരും, വാതവിത്തകഫങ്ങളെന്നു വൈദ്യന്മാരും പറയുന്നു. പല ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അറിവിതരസാധാരണമായ ശക്തിയോടുകൂടി മൂന്നു വസ്തുക്കളെപ്പറയുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതുകളെല്ലാം ഒന്നാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്. ഇതുകളെല്ലാം വെച്ചേറയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷത്തിലും ഇതുകൾക്ക് അന്യോന്യസംബന്ധ

മുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാം. നിരൂപണശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന ഈ മൂന്നു തേജോവിശേഷങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളേയും പ്രപഞ്ചത്തിനുള്ളേയും പാരി പറയുന്നതിന്നു മുമ്പായി അവശ്യം അറിയേണ്ടതായ ഒരു സംഗതിയെ ചേർക്കുന്നു.

‘വികാരം പ്രകൃതിഃചൈവ പുരുഷഃ ചസനാതനം യോയഥാവദപിജാനാതി സവിതൃഷ്ണോ വിമുച്യതേ.’ അർത്ഥം— പുരുഷൻ പ്രകൃതിവികാരം ഇതുകളെ എവനാണോ ശരിയായി അറിയുന്നത് അവൻ വിരക്തനായി സംസാരപാശത്തിൽനിന്നു മോചിക്കുന്നു.

മുമ്പു കാണിച്ച ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം ഒന്നുകൂടി വിചാരിക്കട്ടെ. വികാരം, പരിണാമം ഇതുകൾ പശ്ചാത്തലങ്ങളാകുന്നു. പാൽ തെരക്കുന്നതിനെ, നാം പാൽ തെരായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരു വസ്തുവിലുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചതിന്റെശേഷം അതിൽതന്നെ ഗുണാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതു പരിണാമമോ, വികാരമോ ആകുന്നു. ജലം രണ്ടു വായുക്കളുടെ പരിണാമംകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നു രസശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ, ചെടികൾ, ഫലമൃഗങ്ങൾ ഇത്യാദികളെല്ലാം പൂർവ്വികയുടേയോ ഘനമുള്ള വസ്തുക്കളുടേയോ പരിണാമഭേദംകൊണ്ടാണെന്നു വിധങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നത് എന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളാണെന്നു നമ്മുടെ ഏഴുവിധമായ ധാതുക്കളായി തീരുന്നതെന്നും ശാസ്ത്രസിദ്ധമാകുന്നു. ബുദ്ധി, മനസ്സ്, പ്രാണവായു ഇതുകൾ പ്രാണി

കുറു ഭക്ഷിക്കുന്ന ആഹാരംശങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടെന്നു മരാനോ ഗ്രോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ ഈ മൂന്നു തേജോവിശേഷങ്ങൾ ഈശ്വരന്റെ പ്രത്യക്ഷാവസ്ഥകളാണെന്നും, ഇതുകൾ പ്രത്യേകം സർവ്വവ്യാപികളായും അന്യോന്യം പരിണാമികളായും ഇരിക്കുന്നു എന്നും നിരൂപകനായിരുന്ന പല സാധനങ്ങൾ, ഈശ്വരതേജസ്സിനെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നതും നവീനശാസ്ത്രംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതും ആയ ഒരു ശക്തിയുടെ (Energy) വികാരങ്ങളാകുന്നു. പുരുഷൻ, പ്രകൃതി ഇതുകളെ ഒഴിച്ച് ഉലകത്തിലുള്ള സകല പദാർത്ഥങ്ങളും പരിണാമവിശേഷംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടെന്നു നാം ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ പരിണാമത്തിനോ, വികാരത്തിനോ ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതാണു പ്രകൃതി. “യതോവാചാചാനിവർത്തേ അപ്രാപ്യമാസംസരം”. വാക്കുകൊണ്ടു പറയുന്നതിനും, മനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതിനും വശാത്ത ഒരു വസ്തുവാണ് പുരുഷൻ. ഇതു ജീവാത്മാവോ, പാമാത്മാവോ എന്നെങ്കിലും ആവട്ടെ. വികാരം, പ്രകൃതി, പുരുഷൻ ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുവിധം സ്പഷ്ടമായി എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇനി ഈ മൂന്നു വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു എങ്ങനെയൊണ് പ്രപഞ്ചമുണ്ടാവുന്നതും നശിക്കുന്നതും എന്നാലോചിക്കണം.

വരവൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ടു നാരായണൻ ഭട്ടതിരി.

‘ഞാൻ വിട്ടിലേക്കു പോകുന്നു’

(ഒരു ചെറുകഥ.)

“ഫാതികമാത്രവർത്തി” ഗ്രാമത്തിലെ വികൃതിക്കുട്ടികളിൽ തലവനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവൻ ഒരു പുതിയ വികൃതി തോന്നി. കേവലിയുടെ പാദരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു നീണ്ട ഒരു തടി പുഴ വക്കത്തു ചളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടിരുന്നു. കുട്ടികൾ എല്ലാവരും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് ആ തടി അത്ര കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു വലിച്ചുനീക്കി ഉരുട്ടിക്കളയ

ണമെന്ന് അവൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. തടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ കോപിച്ചു ശൂണ്ണിയെടുക്കുന്നതുകണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിന്നാണ് അപ്രകാരം പ്രവർത്തിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചത്. ആ അഭിപ്രായത്തെ സകലരും ഐക്യബ്ബന്ധ സമ്മതിക്കുകയും, അതുപ്രകാരം ചെയ്യുവാൻ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുന്നതിന് അപ്പോൾ മുമ്പു ഫാതികന്റെ സ്വന്തം അറ

* സർ. രവീന്ദ്രനാഥടാഗർ.

ജൻ “മാഷൻ” അവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടുനില്ക്കും ഒരു കാരണവും കൂടാതെയും ആരോടും ഒന്നും പറയാതെയും ആ തടയിന്മേൽ പിടിച്ചു കയറി അതിന്റെ മുകളിൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. ക്ഷീകൾ കറച്ചുനേരത്തേക്കു കുറഞ്ഞെന്നു പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ഒരു കുട്ടി അടുത്തുചെന്നു ‘മാഷ’നെ പതുക്കെ ഒന്ന് ഉന്തിക്കൊണ്ട് എണ്ണീറു മാറുവാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ “മാഷ”ന് ഒരു കലക്കുവുമുണ്ടായില്ല—കുട്ടികളുടെ ലാഘവത്തെക്കുറിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു തത്വജ്ഞാനിയെപ്പോലെ അവൻ അവിടെത്തന്നെ നിശ്ചേഷ്ടനായിരുന്നത്രേ ഉള്ളൂ. ‘ഹാതിക’ന്നു ദേവ്യം വന്നു. “മാഷ! നീ ഈ ക്ഷണത്തിൽ താഴെ എറങ്ങാത്തപക്ഷം ഞാൻ നിന്നെ അടിച്ചു താഴത്തിരിക്കും” എന്നു ‘ഹാതികൻ’ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

മാഷൻ ആ കേട്ടഭാവം നടിക്കാതെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു കരേളൂട്ടി ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.

ആ കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ ‘ഹാതിക’ന്നുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനഗൗരവം നിലനിൽക്കുമെങ്കിൽ അവൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ താനെങ്ങനെ ആ ബാലസംഘത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിന് അർഹനാകും? പക്ഷെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ ‘ഹാതികൻ’റുടെയും അവനെ സഹായിച്ചില്ല. അവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചില്ല. എന്നാൽ അവന്നു തന്റെ കൂട്ടുകാർ വിശേഷിച്ചും രസപ്രദമായിത്തീരുന്നതും സ്വന്തം സഹോദരനെ കുറെ ദുഃഖത്തിൽ ആക്കുന്നതും ആയ ഒരു പുതിയ

സൂത്രം തോന്നി. വികൃതി കാട്ടുന്നതിൽ ഹാതികന്റെ മനോധർമ്മം കലശലായിരുന്നു. മാഷനോടുകൂടിത്തന്നെ ആ മരത്തിടി ഉരുട്ടുന്നതിന് അവൻ പെട്ടെന്ന് അവന്റെ കൂട്ടുകാർ ഒരു കല്ലുനകൊടുത്തു. മാഷൻ കല്ലുന കേട്ടു ഏകിലും ഭട്ടം കൂസാതെ തന്റെ മാനത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ സ്വസ്ഥാനത്തുതന്നെ ഇരുന്നു. പക്ഷെ, ഈ ലോകത്തിൽ മാനുതന്നെടുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്ന സകലക്കും സാധാരണ പാഠാർജ്ജുനപോലെ “മാഷ”നും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വീഴ്ച പാടി. തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ ആപത്തുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി അവൻ തീരെ വിസ്മരിച്ചു. മാനസസ്ഥാദനമാർഗ്ഗം ആപൽക്കരമാണെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞില്ല.

കുട്ടികളെല്ലാവരുംകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് “ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, ഇട പൊട്ടേ” എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ആ മരത്തിടി ഉരുട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. “പൊട്ടേ” എന്നു പറഞ്ഞതോടുകൂടി മരത്തിടി എളുക്കി മറിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി മാഷനും അവന്റെ തത്വജ്ഞാനവും സ്ഥാനവും മാനവും എല്ലാം ചളിയിൽ പതിച്ചു.

മാറു കുട്ടികളെല്ലാം ആത്മോദിച്ചു രസിച്ചു കൂക്കിവിളിച്ചു. എന്നാൽ ‘ഹാതികൻ’ അല്ല ഭയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഇനി എന്താണുണ്ടാവുക എന്ന് അവന്നു മനസ്സിലായി. മാതാവായ ഭൂമിയിൽനിന്നു മാഷൻ വിധിയെപ്പോലെ കണ്ണുകാണാത്തവനായും ഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ ഘോരമായി ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടും ഒരുവിധം ഏഴുനീല്ക്കുകയും ഉടനെ ഹാതികന്റെ നേർക്കു ഭാടി എത്തി അവനെ അടിക്കുകയും

ഇടിക്കുകയും മാന്ത്രികയും വിചിത്രവും ശകാരികളെയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു നാം തൃപ്തിപ്പെടാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഫാതികനാൽ നിശ്ശേഷപ്പെട്ടിരുന്ന വിനോദനാടകത്തിലെ ഒന്നാമകം ഇപ്രകാരം അവസാനിച്ചു.

‘ഫാതികൻ’ മുമ്പം തുടച്ചുകൊണ്ടു പുഴവക്കത്തു താനുകിടന്നിരുന്ന ഒരു മരത്തിടുടെ അറ്റത്ത് ഒരു പുൽക്കൊടി എടുത്തു കടിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു ചിന്താമഗ്നനായി സ്ഥിതിചെയ്തു. പുഴക്കടവിൽ ഒരു ബോട്ടു വന്നടുത്തു. നരച്ച തലമുടിയും കറുത്ത മേൽമീശയുമുള്ള മദ്ധ്യവയസ്സനായ ഒരു പുരുഷൻ ആ പഞ്ചിയിൽ നിന്നു കരയ്ക്കിറങ്ങി. മരത്തിടുയിന്മേൽ സ്വസ്ഥനായിരിക്കുന്ന കുട്ടിയെക്കണ്ട് അദ്ദേഹം “ചക്രവർത്തിയുടെ വീടേതാണ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. താൻ കടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പുല്ലൊടിയെ പിന്നെയും കടിച്ചുകൊണ്ട് “ഇതാ- അവിടെ” എന്നു ഫാതികൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ഏതോ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എങ്കിലും അതെങ്ങോട്ടാണെന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അപരിചിതനായ ആ യാത്രക്കാരൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി ചോദിച്ചു. അവൻ ഇരുനോട്ടത്തുതന്നെ ഇരുന്നു കാലാട്ടിക്കൊണ്ടു “പോയി അന്വേഷിക്കൂ” എന്നു പറഞ്ഞു പഴയപോലെ പുല്ലിന്റെ തണ്ടു കടിച്ചു ചവച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ അവസാരത്തിൽ ഒരു വാലിയക്കാരൻ ഫാതികന്റെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുഴവക്കത്തുള്ള വന്നു ഫാതികനെ അവ

ന്റെ അമ്മ വിളിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ഫാതികൻ അനക്കമുണ്ടായില്ല. പക്ഷെ അവന്റെ സൂത്രമൊന്നും വാലിയക്കാരനോടു പറയിച്ചില്ല. അയാൾ ഫാതികനെ ബലമായി ചാരി എടുത്തുകൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഫാതികൻ പിടിവിട്ടുപോകുന്നതിന്നു വളരെ ശ്രമിച്ചു.

ഫാതികൻ വീട്ടിലെത്തി അമ്മയെക്കണ്ടു. “നീ പിന്നെയും ‘മാഘ’നെ തല്ലി ഇല്ല” എന്നു മാതാവു ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല. ആരെ ഉളയുന്നുപറഞ്ഞത്” എന്നു കോപത്തോടുകൂടി ഫാതികൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“കുട്ടുവു പറയണ്ട. നീ അവനെ തല്ലി ഇല്ല” എന്ന് അമ്മ വീണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ലാന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ. മാഘനോടുതന്നെ ചോദിക്കൂ.” പക്ഷെ മാഘൻ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് ഭരണവും മാറിപ്പറഞ്ഞില്ല. “ഉവ്വ്. അമ്മേ ചേട്ടൻ എന്നെത്തല്ലി.” എന്നായിരുന്നു മാഘന്റെ മറുപടി.

ഫാതികന്നു ക്ഷമയില്ലാതായി. അവൻ ആ അനീതി അസഹ്യമായിത്തീർന്നു. അവൻ മാഘന്റെ നേരെ കുതിച്ചു ചാടി ആ കുട്ടിയെ പ്രഹരം തുടങ്ങി. “ഇതുകൂടി ഇരിക്കട്ടെ, ഇതും, ഇതും കൂടിയെന്നു പറഞ്ഞതിന്ന്” എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഫാതികൻ മാഘനെ “പൊതിരെത്തല്ലി”.

അമ്മ മാഘന്റെ ഭാഗത്തുകൂടി. ഫാതികനെ വലിച്ചുനീക്കി കയ്യുകൊണ്ട് അവനെ അങ്ങാടിയിലു. ഫാതികൻ അമ്മയെ ഉന്തിനീക്കി. അമ്മയ്ക്കു ശുണ്ഠി മു

ത്തു. “എടാ! നീ നിന്റെ പെറ തളയെക്കൂടി തല്ലിത്തുടങ്ങിയോ? കരുത്താകെ ട്രോനെ” എന്ന് അമ്മ അവനെ ശകാരിച്ചു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ നാലു തലമുടിയും കറുത്ത ചീശയുമുള്ള വഴിപോക്കൻ അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. അദ്ദേഹം “ഐന്താ സംഗതി” എന്നു ചോദിച്ചു. ഫാതികൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ലംങ്ങിപ്പോയി.

അമ്മ തിരിഞ്ഞുനിന്നു പുതിയതായി വന്ന ആളുടെ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അവരുടെ കോപം നിന്തിപ്പോവുകയും അതുതരസം സ്തബ്ധതയും ചെയ്തു. ആ വന്ന ആൾ അവരുടെ സമോദരൻ വിഷാംബരൻ ആയിരുന്നു. “അല്ല ബ്രേജനോ, ഇപ്പോൾ എവിടെ വരുന്നു?”

ഇതിനിടക്കു അവർ ബഹുമാനപുരസ്കാരം സമ്മാനിക്കാൻ കാലടികളെ തൊട്ടു തലയിൽ വെച്ച് സമോദരനോടു സമാഗതം പറഞ്ഞു. അവർതമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു കറേ കാലമായിരുന്നു. ഫാതികന്റെ അമ്മയുടെ വിവാഹത്തോടുകൂടി സമോദരൻ അവരെ വിട്ടു പോവുകയും ബോമ്പയിൽ ചില ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ബോമ്പയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു തന്റെ സമോദരിയുടെ (ഫാതികന്റെ മാതാവിന്റെ) ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയി. “വിഷാംബരൻ” അതിൽപ്പിന്നെ ഇപ്പോഴാണ് ഒന്നാമതായി കല്പിതയിലകുന്ന് വന്നത്. വന്ന ഉടനെത്തന്നെ തന്റെ സ

മോദരിയെക്കുറിച്ചു അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും കാണുവാൻ പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സമോദരിയുടെ വാസസ്ഥലം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയ ക്ഷണത്തെന്നു അവരെ കാണുന്നതിന്നു ഉഴറിയെത്തി.

അടുത്ത കറേ ദിവസങ്ങൾ അത്രയും അതേ ഉദമമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. സമോദരൻ, കുട്ടികളുടെ (മരുമക്കളുടെ) വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം അന്വേഷണംചെയ്തു. ഫാതികനെക്കൊണ്ടു ഒരു നിവൃത്തിയില്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്നും അവൻ മടിയനും, അനുസരണമില്ലാത്തവനും, കോവിഷ്ണുനും ആണെന്നും അവന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു. മാലൻ ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടിയെപ്പോലെ സാധുവും നിരപദ്രവിയും, പരിപിൻ ശുഷ്ണാന്തിയുള്ളവനും, കനകംപോലെ നല്ലവനും ആണെന്നായിരുന്നു അമ്മ അമ്മാമനെ അറിയിച്ചത്. സമോദരിയുടെ ബുദ്ധിമുട്ടിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടാകാമെന്നും, ഫാതികനെ താൻ കൊണ്ടുപോയി തന്റെ കുട്ടികളുടെ ഒന്നിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും “വിഷാംബരൻ” അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വിധവയായ ആ സ്ത്രീ അതു ഉടനെ സമ്മതിച്ചു. “നീ എന്റെ കൂടെ വരുന്നുവോ” എന്ന് അമ്മാമൻ “ഫാതികനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷത്താൽ മതിമാനവനായി “ഉവ്വ് അമ്മാമാന്താൻ പോരാം” എന്നു സമാധാനം പറയുകയും ഭാവംകൊണ്ടും മറ്റും അതുപൂർണ്ണസമ്മതമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

‘ഫാതിക’നെ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ

അമ്മക്കു എന്തൊരാശ്വാസമായി! അവർക്കു ഹാതികനോടു വിരോധമായി എന്തൊരു ഒരു പക്ഷഭേദത്തെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജ്യോഷ്ഠാനുജനാർ (ഹാതികനും മാഷനും) തമ്മിൽ ശബ്ദയൊഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഹാതികൻ എന്തെല്ലാം ആപത്താണുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതെന്നു അവർ എല്ലായ്പ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മാഷനെ അവൻ വല്ല പുഴയിലും തട്ടി മുക്കുകയോ, അടിച്ചു തല പൊട്ടിക്കുകയോ, വല്ല അപകടത്തിലും കൊണ്ടുചാടിക്കുകയോ എന്തൊക്കെയാണുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന് അവർക്കു വലിയ പരിഭ്രമമായിരുന്നു. എങ്കിലും സ്വഗൃഹംവിട്ടു പോകുന്ന കാര്യത്തിൽ ഹാതികൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച അസാമാന്യമായ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും കണ്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു കുറെ സുഖപ്പെടുണ്ടായി.

കാര്യമെല്ലാം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ മുതൽക്കു യാത്രയെക്കുറിച്ചു ഹാതികൻ എപ്പോഴും അമ്മാമനെ ധൃതിപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേസമയം മുഴുവനും അവൻ ‘മുള്ളിന്മേൽ നില്ക്കുന്നപോലെ’ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രാത്രി കണ്ണിന്റെ പോള അടച്ചിട്ടുവെച്ചു. അവൻ അവന്റെ പട്ടവും ഗോട്ടിക്കായകളും മറ്റു കളിസ്സാമാനങ്ങളുമെല്ലാം എണെന്നേക്കുമായി ‘മാഷ’നു സ്വന്തമായി വിട്ടുകൊടുത്തു. യാത്രാസമയത്തു മാഷന്റെ നേക്കു കാണിച്ചു കഴിയാത്ത ദയയും അപരിമിതമായിരുന്നു.

അമ്മാമനും മരുമകനും കല്ലടയിൽ എത്തി. മരുമകൻ ആദ്യമായി തന്റെ അമ്മായിയുമായുള്ള പരിമയം സമ്പാദിച്ചു. തീരെ അനാവശ്യവും ആശ്രയം

ഹിക്കാത്തതുമായ ആ പുതിയ സന്താനത്തെ കുറിച്ചു അമ്മായിഅമ്മക്കു വളരെ സന്തോഷം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. വീട്ടിൽ ആളില്ലായ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ സ്വന്തം മൂന്നു കുട്ടികളുടെ ഭാരം തന്നെ അവർക്കു പിടിച്ചുതുണ്ടായിരുന്നു. പത്തുപതിനാലു വയസ്സുള്ള കേവലം ഒരു നാടൻചെക്കനെ അവിടുന്ന് കെട്ടിവലിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു തീരെ അനാചിതവും വളരെ അസൗകര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതായിരുന്നു. ആ അബദ്ധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ‘ചിഷാംബരൻ’ നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന അസൗകര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളതു പത്തുപതിനാലു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയുണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിലും മീതെ ഒന്നുമില്ല. അവൻ ‘ഇല്ലത്തുനിന്നു പോരികയും ചെയ്തു, അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല’ എന്ന തരക്കാരനാകുന്നു. ഭവനത്തിലെ ഒരു അലങ്കാരമായി കരുതേണ്ടകാലം കഴിഞ്ഞു. വല്ല ഉപയോഗവും ഉള്ളവനായിത്തീർന്നിട്ടുമില്ല. ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയെത്തന്നെപ്പോലെ അവനെ ലാളിക്കുവാനോ കളിപ്പിക്കുവാനോ പാടില്ല. കാര്യസ്ഥഭാവമൊന്നും അവനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും വേണ്ടാത്തതിനൊക്കെ മുമ്പനായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ കൊഞ്ചിപ്പറഞ്ഞാൽ പരിമാന്യനായി. മുതിർന്നവനെപ്പോലെ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞാൽ അധികപ്രസംഗിയായി. ചുരുക്കത്തിൽ, അവനെത്തുപറഞ്ഞാലും നീരസമായി. ആപതനമാണ് ഒരു കുട്ടിയുടെ

ചമല്ലാരമില്ലാത്ത വളച്ചുക്കുലം. ദിനം പ്രതി എന്നപോലെ അവന്റെ ശരീരം ദൃഢപ്പെട്ടു വരുമെന്നു. ഇന്നത്തെ ഉടുപ്പുകൾ നാളെ പാകമല്ലാതായിത്തീരുന്ന. അവന്റെ കയ്യുടെ മാർദ്ദവം ക്രമേണ കറുപ്പുകയും, അതിന്നു പരുപരുപ്പും കട്ടയും, കട്ടിത്തറവും ശക്തിയും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തുനിന്നു നാരാലതാപവും കോമളതാപവും നീങ്ങിപ്പോകുന്നു. മുഖത്തിന്ന് ഒരു ആകൃതിഭേദം വരുന്നു. ബാല്യത്തിലെ തെറുകളേയും വീഴ്ചകളേയും ക്ഷമിക്കുന്നതിന്ന് എടുപ്പവും മനസ്സും ഉണ്ട്. എങ്കിലും പതിന്നാലുവയസ്സായ ഒരു കുട്ടി ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചെയ്യുന്ന വീഴ്ചകൾക്കുടി ദണ്ഡുമാങ്ങുകയായിത്തീരുന്നു. അവനാണെന്നു ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അശേഷം സുഖകരമല്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥജ്ഞാനം താനേ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ മുതിർന്നവരോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകിൽ അവിവേകിയോ അല്ലെങ്കിൽ തന്നെക്കുറിച്ചു തനിക്കുതന്നെ അശേഷം തൃപ്തിയോ വാഗ്ദാനമോ ഇല്ലാത്തതുപോലെ തീരെ ലജ്ജാവിവശിതനോ ആയി കാണപ്പെടുന്നു.

എങ്കിലും ഈ പ്രായത്തിലാണ്, ഒരു കുട്ടിയുടെ അന്തരംഗത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ തന്നെ ആരംഭിച്ചും ആദരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹം ആദ്യമായി അങ്കുരിക്കുന്നത്. ആരാണ്, ഏതൊക്കെത്തന്നെ, അവനെ അങ്ങിനെ ആദരിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, അയാളെ ആ കുട്ടി ഹൃദയപു

രസ്സരം അനുസരിക്കുകയും താല്പര്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കത്തിൽ അവൻ അയാളുടെ അടിമയെപ്പോലെ ആയിത്തീരും. പക്ഷെ, ആരും അവനെ പരസ്യമായി സ്നേഹിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല; കാരണം, അത് അവൻ അതിലാലുനായായി ധരിച്ചേക്കും. അതു കട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുകയേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു, സ്നേഹമുള്ളവരും കൂടി, അവനെ ശകാരിക്കുകയും ദേവപ്രാപ്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏജമാനനിലാത്ത ഒരു തെങ്ങിനായയുടേതുപോലെയാകുന്നു ഏകദേശം ആ കുട്ടിയുടെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി.

പതിന്നാലുവയസ്സായ ഒരു കുട്ടിക്കു സ്വഗൃഹംതന്നെയാണ് സ്വർഗ്ഗം. മറ്റൊരു ഭവനത്തിൽ അപരിചിതന്മാരെങ്കിലുമു കഴിച്ചുകൂട്ടുക എന്നതു കൊല്ലുന്നതിന്നു ശരിയാണ്. സുജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതാണ് അവന്റെ ഭാഗ്യത്തിന്റെ പരമകാഴ്ച. അവരുടെ അനാദരവും അപ്രീതിയുമാണ് സഹിക്കാവയാത്ത സങ്കടവും.

തന്റെ അമ്മായിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ആ ഗൃഹനായികയുടെ അസംതൃപ്തിയെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും, മറ്റുള്ളവരുടെ അനാദരവും പുച്ഛവും എപ്പോഴും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും, താമസിക്കുന്നതു 'മാതിക'ന്നു പരമസങ്കടമായിത്തീർന്നു. അമ്മായി അവനോടു ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവൃത്തി ഏടുകുവാൻ പറഞ്ഞാൽ അവൻ സന്തോഷത്താൽ മതിമാനവായി ആ പ്രവൃത്തി വേണ്ടതിൽ കുറച്ചധികം ചെയ്യും. എങ്കിലും അമ്മായി സ

നോക്കിക്കയറ്റി. അതുകണ്ട് അവനെ അമ്മായി ശകാരിയെക്കൂടി ശാസിക്കുകയും “പാറങ്ങൾ നോക്കാതെ കാടിനടുക്കു ന്നു” എന്നും മറ്റും ഞാൻ കേൾക്കുകയും ചെയ്തും!

അമ്മായിയുടെ ഗൃഹത്തിലെ ആ സങ്കടം ഉണ്ടായതിനും ആയ ജീവിതവും, അവരുടെ അനുഭവവും ഫാതികനും തീരെ ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നു. അവിടുത്തെ ദുഷിച്ച വായുവിൽ അവൻ വീഴ്ചമുട്ടുന്നുണ്ടെന്നു കൂടി തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവനെ പുറത്തു ചാടി വല്ല വെളിമ്പരമ്പലം ചെന്നുനിന്നു കര തുലനം ചെയ്തു വല്ലവരെ ശപഥിച്ചാൽ വേണ്ടില്ലെന്നായി. കല്ലുതട്ടിൽ എങ്ങനെയും വെളിമ്പരമ്പലം? ആകാശത്തോളം ഉയർന്നു ജനങ്ങൾ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നതും ആയ കെട്ടിടങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന തെരുവുകൾ തന്നെ എവിടെ നോക്കിയാലും! ഫാതികൻ സദാനന്ദനും, ഭൂമി ഗ്രാമഭാഗത്തുള്ള തന്റെ സ്വന്തം ഭവനത്തെ കുറിച്ചു തന്നെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. വല്ലവിധത്തിലും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നാൽ മതി എന്നു മോഹിച്ചുതുടങ്ങി. രാവു പകലും വേറെ ചിന്തയില്ലാതായി. പക്ഷെ മുഴുവനും അവൻ പട്ടം ധരിച്ചു കളിക്കാറുള്ള ആ പാവകളും, ചാടിയോടിക്കളിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ അയ്യോച്ചാടിച്ചു നടക്കാറുള്ള ആ വിശേഷപ്പെട്ട പഴയ കളി, ഇപ്പോഴുള്ളപ്പോഴൊക്കെ ചാടി നിൽക്കുകയാണുള്ള അത്ഭുതവും എല്ലാം അവന്റെ മനോമുദ്രത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു, പ്രകാശിച്ചു. അവൻ സകലത്തിൽ ഒരു സുഖം ഉള്ള വീണ്ടും അനുഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. താൻ ഇപ്പോഴും പ്രഭുത്വം നടിച്ചു യഥേഷ്ടം ഭരിക്കാറുള്ള ആ ബാലസംഘത്തെക്കുറിച്ചും, പ്രത്യേകിച്ചു, തന്റെ നേരെ സ്വന്തം കര നീരസമുള്ള തന്റെ അമ്മയായ ആ ഭയങ്കര ഭൃത്തിയെക്കുറിച്ചും, അവൻ എത്ര നേരവും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മൃഗങ്ങളുടേതുപോലെ കേവലം കായികമായ ഒരു സ്നേഹശക്തി, താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളുടെ സമീപത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള ഒരു ആസക്തി, സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ അഭാവത്തിലുള്ള എന്തെന്തില്ലാത്ത ഒരു പരിമേം, സന്ധ്യാസമയത്തുള്ള ഒരു കണ്ണാടി കരയുന്ന പശുക്കളുടെ പ്രേരണ തന്റെ മനസ്സിലെ ഭയം മനസ്സിലെ അഗാധതയിൽ നിശ്ശബ്ദമായി നടക്കുന്ന ഒരു വിചാരം, ഫാതികൻ ആ സ്നേഹശക്തി, ആ ജീവസാധാരണമായ മനോവികാരം, സാധുവും ബലഹീനനും നിസ്സഹായനും വിരൂപനും ആയ കുട്ടിയെ (ഫാതികനെ) വല്ലാതെ എളുക്കിമാറ്റി. ആ സംഗതി ആരുതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അത് എപ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സിൽ വലിയ ഒരു കനമായിത്തീർന്നു കയ്യും കുട്ടി അതിന്നു തീരെ വശംവദനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഫാതികനെപ്പോലെ അത്ര മണ്ടനായ ഒരു കുട്ടി സ്കൂളിൽ വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കനാഥൻ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ അവൻ “കോട്ടവായ്” ഇട്ടുകൊണ്ടു മിഴിച്ചുനില്ക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരു വാക്കു പോലും സമാധാനം പറയാറില്ല. എരുവാൻ വയ്ക്കാത്ത ഭാരം വഹിച്ചിട്ടുള്ള

ഒരു കഴുതയെപ്പോലെ അവൻ ഗുരുനാഥൻ അടിക്കുന്ന അടിയെല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി അനുഭവിച്ചുകൊള്ളും. മറ്റുള്ള കുട്ടികൾ പുറത്തുപോയി കളിക്കുമ്പോൾ അവൻ താനേ മൌനമായി ജനവാതലക്കൽനിന്നു പുറത്തു ഭ്രമിക്കാണെന്ന ഗുഹാഗ്രന്ഥം ആശയോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വല്ല ഭവനങ്ങളുടെയ്ക്കു വരുന്ന കളിലോ നിലാമുററങ്ങളിലോ കുട്ടികൾ ഓടിക്കളിക്കുന്നതു കണ്ടെത്തിയാൽ അവന്റെ കരൾ പതച്ചുതുടങ്ങും. അവിടെ എത്തിക്കൂടുവാനുള്ള അത്യാശ ദൃസ്സു ഫലമായിത്തീരും.

ഒരു ദിവസം ഫാതികൻ സാമാന്യത്തിലധികം ധൈര്യം അവലംബിച്ച് 'അമ്മാമാ! ഞാൻ എന്നാ ഇനി വീട്ടിലേക്കു പോവുക' എന്നു വിഷാംബരനോടു ചോദിച്ചു.

'സ്കൂൾ പൂട്ടട്ടെ; അതുവരെ ക്ഷമിക്കു' എന്ന് അമ്മാമൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ, സ്കൂൾ പൂട്ടണമെങ്കിൽ നവസ്രമാസമാകണം. അതിന്നിനിടെത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം!

ഒരു ദിവസം ഫാതികൻ പഠിച്ചിരുന്ന പുസ്തകം കാണാനില്ലാതായി. പുസ്തകം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൂടി അന്നന്നത്തെ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിന് അവനു വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. പുസ്തകംകൂടി ഇല്ലാതായപ്പോൾ കാര്യം തീരെ അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. ദിനപ്രതി ഗുരുനാഥൻ അവനെ നിർദ്വയമായി പ്രഹരിക്കും. അവന്റെ സ്ഥിതി അത്രയും ശോചനീയവും ദയനീയവും ആയി. കൂട്ടുകാരെല്ലാം അവനെ വിട്ടു മാറിത്തുടങ്ങി. അവക്ക് അ

വന്റെയടുത്തു നടക്കുന്നതുതന്നെ അവമാനമായിത്തോന്നി. അവന്റെ അമ്മാമന്റെ മക്കൾ തന്നെ അവനെ മറ്റു കുട്ടികളേക്കാൾ അധികം പരിഹസിക്കുവാനും ഉപദ്രവിക്കുവാനും മടിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഫാതികൻ, നിവൃത്തിയില്ലാതായിട്ട്, അവന്റെ അമ്മായിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അവന്റെ പുസ്തകം പോയി എന്നു പറഞ്ഞു.

അമ്മായി ശുണ്ഠിയെടുത്ത് ചുണ്ടു കടിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ ശകാരിച്ചു. 'എടോ കഴുതേ നിനക്കു മാസത്തിൽ അഞ്ചു പുസ്തകം വീതം വാങ്ങിത്തരുവാൻ ഇവിടെ നിന്റെ ആരാങ്ങളുത്? പോക്കുപോലെ തടിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവിടുത്തെ കുട്ടികൾക്കു തന്നെ വേണ്ടെല്ലാം കൊടുക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സാധിക്കുന്നില്ല.'

അമ്മായിയുടെ സ്നേഹവാത്സല്യപ്രദർശനം വളരെ കേമമായി. ഫാതികനു തൃപ്തിയായി.

അന്നു വൈകുന്നേരം സ്കൂളിൽനിന്നു വരുന്ന വഴിക്കു ഫാതികനു കലശലായി തലവേദനയുണ്ടായിരുന്നു. കരേഴ്സി പനിയും ദേഹമാസകലം ഒരു വിറയലും തോന്നി. മലമ്പനിയുടെ പുറപ്പാടായിരിക്കുമോ എന്ന് അവൻ സംശയിച്ചു. വല്ല സുഖക്കേടും വന്നാൽ തന്നെക്കൊണ്ട് അമ്മായിക്കു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടും അസൗകര്യവും ഉണ്ടാകുമല്ലോ എന്നുമാത്രമായിരുന്നു ഫാതികന്റെ ഭയം മുഴുവനും.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഫാതികനെ അവിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. അയൽവക്കുത്തല്ലാം അന്വേഷിച്ചതിൽ യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. തലേന്നാൾ രാത്രി മുഴുവനും ഉഷക്കോടെ മഴ ധാരാളം പെ

യ്ക്കിരുന്നു. കുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ചാൻ പൂർത്തുപോയവരെല്ലാം ചളിപ്പുരണ്ടു മടങ്ങി എത്തി. ഒടുവിൽ ‘വിഷാംബരൻ’ പൊല്ലിസ്സുസഹായത്തെ അവലംബിച്ചു.

അന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു പൊല്ലിസ്സുകാരുടെ ഒരു വണ്ടി ആ വീടിന്റെ പടിക്കൽ വന്നുനിന്നു. അപ്പോഴും മഴ പെയ്തിരുന്നു. വഴിയിലെല്ലാം വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പൊല്ലിസ്സുകാർ കൂടി ഫാതികനെ ആ വണ്ടിയിൽനിന്നു താങ്ങി എടുത്ത് അകത്തു കൊണ്ടുവന്ന് ‘വിഷാംബരൻ’ന്റെ മുറയിൽ കിടത്തി. കുട്ടിയുടെ ശരീരം മുഴുവനും നനഞ്ഞൊലിച്ചിരുന്നു; ദേഹമെല്ലാം ചളിപ്പുരണ്ടിരുന്നു; മുഖവും കണ്ണുമെല്ലാം പനിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു വല്ലാതെ രക്തവണ്ണമായിരുന്നു; കൈകാലുകളെല്ലാം വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ‘വിഷാംബരൻ’ കുട്ടിയെ താൻതന്നെ താങ്ങിയെടുത്ത് അകത്ത് ഒരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ അവനെ കണ്ടപ്പോൾ ‘എന്തൊരുപദ്രവമാണ്! ഈ ചെക്കൻ കാരണമായിട്ട്? എന്തെല്ലാമൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാണ്! അവനെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചേക്കരുത്’ എന്നു നിഷ്കാരണ്ണം വിഷാംബരനോടു ചോദിച്ചു.

‘ഫാതികൻ’ അവളുടെ വാക്കുകൾ എല്ലാം കേട്ടു. അവൻ തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഇപ്രകാരം ഉറക്കു പറഞ്ഞു. ‘അമ്മാ! ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോവുകയായിരുന്നു. അവർ എന്നെ പിടിച്ചുവലിച്ചു വീണ്ടും ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു.’

പനിയുടെ ശക്തി വലിച്ചു സന്നിയായി. അന്നു രാത്രി മുഴുവനും കുട്ടി ബോ

ധരഹിതനായിരുന്നു. വിഷാംബരൻ വൈദ്യനെ വരുത്തി. ഫാതികൻ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. പനികൊണ്ട്, ആ ദൃഷ്ടികൾ രക്തംപോലെയിരുന്നു. അവൻ മുറിയുടെ മുകൾഭാഗത്തേക്കു നോക്കി ആ രോട്സിനില്ലാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ‘അമ്മാ! സ്കൂൾ പൂട്ടൽ ഇനിയും ആയില്ലേ? എന്നിങ്ങു വീട്ടിലേക്കു പോകരുത്?’

വിഷാംബരൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളിൽനിന്ന് അശ്രുക്കണങ്ങളെ തുടച്ചുനീക്കി. ഫാതികന്റെ നീണ്ടുചടച്ച തീർപ്പാലെ ചൂടുള്ള ആ കൈകൾ സ്നേഹത്തോടു കൂടി എടുത്തു തലോടിക്കൊണ്ടു രാത്രി മുഴുവനും കുട്ടിയുടെ സമീപത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. കുട്ടി പിന്നെയും എടുക്കുല്ലാം കാരോന്നു പായുവാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ അവന്റെ ശബ്ദത്തിന്നു ശക്തി കൂടി. അവന്റെ മനസ്സിൽ ഭയപരിഭ്രമങ്ങൾ ഉള്ളതായി തോന്നി. ‘അമ്മേ എന്റെ അമ്മേ! അയ്യോ! എന്തെ ഇങ്ങിനെ അടിക്കരുതേ. അമ്മേ! ഞാൻ പായുന്നതു നേരമാണ്.’ എന്നിങ്ങിനെ അവൻ ചിലതെല്ലാം പുറത്തു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞു.

വിരോദിദ്ധസം കരേ നേരത്തേയ്ക്കു ‘ഫാതിക’നു നല്ല സുബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ മുറിയുടെ നാലുപുറവും പതറിക്കൊണ്ടു നോക്കി. ആരെയോ കാത്തുകൊണ്ടു കിടക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. ഒടുവിൽ ഇച്ഛാഭംഗത്തോടുകൂടിയെന്നപോലെ അവൻ തല ചരിച്ചു നിരാശയോടു കൂടി കിടന്നു. ചുമരിന്റെ ഭാഗത്തേക്കു തിരിഞ്ഞുകിടന്ന് ഉച്ചത്തിൽ ഭീശലമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു.

കുട്ടിയുടെ മനോഗതികൾ വിഷാംബരം നല്ലപോലെ മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം തല കുനിച്ചു കുട്ടിയോടു 'ഹാതീ! ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ആളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വരും' എന്നു പറഞ്ഞു.

പകൽ അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി വൈദ്യൻ വളരെ പരുങ്ങലോടുകൂടി കുട്ടിയുടെ കാര്യം അല്പം അപകടത്തിലാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

ഹാതികൾ ഭാരോണുല്പാദനം ഉറപ്പുവരുത്തിയപ്പോൾ ഉറപ്പുവരുത്തിയപ്പോൾ തുടങ്ങി. 'ആ-തോത് - നോക്കൂ - അവിടെ പതിനെട്ടടി താഴെയാണ്. ആ-കാറി നോക്കൂ - അവിടെ താഴെ ഇരുപത്തിനാലടിയുണ്ട്.' പുഴയിൽ കപ്പൽക്കാർ ആഴം നോക്കി കുറിക്കുന്നത് കുട്ടി ധാരാളം കണ്ടു ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പലിനു വേണ്ട വെള്ളമുണ്ടോ എന്നു അവർ പലപ്പോഴും അളന്നുനോക്കിയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവൻ തന്നെ - ഹാതികൾ തന്നെ - നിലയില്ലാത്ത ഒരു മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ ആഴം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സമുദ്രത്തെ അളന്നു നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കപ്പൽക്കാരൻ ആൾ?

അന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഹാതികളുടെ അമ്മ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റിന്റെ പരിഭ്രമത്തോടും വേഗത്തോടുംകൂടി ഹാ

തികൾ കിടക്കുന്ന അകത്തേതിലേക്കും ഭ്രാന്തത്തിയെപ്പോലെ അങ്ങും ഇങ്ങും നോക്കിയും അവിടേയും ഇവിടേയും മുട്ടിയും അവൾ ഉറക്കം കരയുവാൻ തുടങ്ങി.

വിഷാംബരൻ അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചു. ഏകിലും അവൾ മോഹാലസ്യത്തോടുകൂടി കുട്ടിയുടെ കിടപ്പുമേൽ വിശ്രമംകൊണ്ട് 'ഓമനേ - എന്റെ ഓമനേ - ഹാതീ! എന്നിങ്ങിനെ നിലവിളിച്ചതേയുള്ളൂ.

ഹാതികളുടെ അനിയന്ത്രിതങ്ങളായിരുന്ന ചേച്ചികളെല്ലാം പെട്ടെന്നു കുറെ നേരത്തേക്കു ശമിച്ചു. കയ്യിട്ടിരിക്കലും കാലിട്ടിരിക്കലും മറ്റും നിലച്ചു. 'ഏ' എന്നൊരു ശബ്ദം അവൻ പുറപ്പെടുവിച്ചു.

അവന്റെ അമ്മ വീണ്ടും 'ഓമനേ - ഹാതീ! എന്റെ ഓമനേ!' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു കരഞ്ഞു.

ഹാതി പതുക്കെ അവന്റെ തല ചമിച്ചു. അവൻ ആരെയും കണ്ടറിഞ്ഞതായി തോന്നിയില്ല. ഒടുവിൽ 'അമ്മേ! സൂര്യൻ പൂട്ടൽ ആയി. ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നു' എന്ന് ആരോടെന്നില്ലാത്ത വസ്തുത അവൻ ഭീനസുഖത്തിൽ പറഞ്ഞു. അവന്റെ സുസ്തചേച്ചികളും അവസാനിച്ചു.

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ ബി. എ., ബി. എൽ.

മണ്ണാർ പാട്ട്.*

ചരമജ്ഞത്തോ വെളിവില്ലാഞ്ഞിട്ട് പരശുരാമൻ കണ്ണാൽ ജനിച്ചു. അറുപ്പൂർ കാളിമാർ ജനിപ്പിച്ചു നല്ലച്ചൻ പൊന്നിനോടകത്തിൽ കരകോറി. വെള്ളിത്താഴിപ്പൂട്ടി നല്ലച്ചൻ പൊന്നിൻതാഴിപ്പൂട്ടി. കീഴംകീഴ്ക്കടവിൽ ഏറക്കി നല്ലച്ചൻ ഒലിവെള്ളപ്പേരാരിലൊഴുക്കി. ഭോഗ്രമുള്ളോരമകളാണെന്നിളെങ്കിൽ ഭോഗ്രനാർക്കടവിൽച്ചെന്നടഞ്ഞുകൊൾ. യോഗ്രമുള്ളോരമകളുനീയെങ്കിൽ യോഗ്രനാർക്കടവിൽച്ചെന്നടഞ്ഞുകോ. ഭോഗ്രം യോഗ്രംകെട്ടമകളാണെങ്കിൽ എലക്കടവുപുലക്കടവുനീതിക്കോ. ഭോഗ്രമുള്ളോരമകളായിട്ട് തെക്കുകൊല്ലം കീഴ്ക്കടവിൽച്ചെന്ന മെയ്യണഞ്ഞു.

തെക്കുകൊല്ലം നല്ലമ്മ കുളികുറിതേവാരത്തിനായിട്ട് തെക്കുകൊല്ലം കീഴ്ക്കടവിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ പൊന്നിനോടകത്തിൽ ചെറുതായിട്ടൊര മകളെക്കാണ്ണ നല്ലമ്മ. ഓടിക്കൂടെ ചെന്നു പിടിക്കുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ അരയ്ക്കോളം നീരിരിലക്ക് ഏറങ്ങിനിന്നു പൊന്നിനോടം. അരയ്ക്കോളംനീരിരിലൊങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ തുപ്പത്തുപ്പെ വെള്ളത്തിലിറങ്ങിനിന്നു. കുളികുറിതേവാരം കഴിക്കാതെ നല്ലമ്മ തെക്കുകൊല്ലത്തക്കോട്ടന്നു. അതിനെക്കണ്ടിട്ട് അരയിരിക്കുന്നു തെക്കുകൊല്ലത്ത നല്ലച്ചൻ. എന്നാണ നല്ലമ്മെ ഏ

താണ നല്ലമ്മെ കുളികുറിതേവാരം ഉടൻ കഴിക്കാഞ്ഞത്? മരോതുമല്ലോ എന്റെ തെക്കുകൊല്ലത്ത നല്ലച്ചാ കീഴം നല്ല കീഴ്ക്കടവാത്തത് കുറിയാനൊര പൊന്നിനോട്ടം നിലനിക്കുന്നു. അതിലുണ്ടു നല്ലച്ചാ ചെറുതാവൊര കന്യയാവത് ഇരിപ്പാവത്. ആ മകളെ എനിക്കു കിട്ടേണം നല്ലച്ചാ തെക്കുകൊല്ലത്തിനിക്ക് അണിവളത്തേണം. അതിനെക്കേട്ട നല്ലച്ചനുണ്ട് കീഴം കീഴ്ക്കടവാത്തക്കണ്ടെഴുന്നള്ളുന്നു. ഒരു ദിവസം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്ത് ഇരടി മുമ്പാക്കം നീങ്ങി നിന്നു. രണ്ടാം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്തു അരയോളം വെള്ളത്തിൽ വന്നു പൊന്നിനോടം. മൂന്നാം ശീവേലി കഴിക്കുന്ന നേരത്തു പൊന്നിനോടം വന്നിങ്ങ മെയ്യണഞ്ഞു. വെള്ളിത്താഴങ്ങു പൂട്ടുന്നു നല്ലച്ചൻ പൊന്നിൻതാഴങ്ങു ത്രാക്കുന്നു. പൊന്നിൻതാഴങ്ങു ത്രാക്കുന്നു നല്ലച്ചൻ മകളെച്ചെന്നങ്ങു പിടിക്കുന്നു. കടതഴ നല്ല കൈവിളക്കോടേ മകളെക്കൊണ്ടിങ്ങു പോരുന്നു. തെക്കുകൊല്ലം നല്ല കണ്ടർമാളികമുകളിൽക്കൊണ്ടന്നങ്ങായിരുത്തി. കാൽ കുറിയ ചന്ദനക്കുതിൽകട്ടിമ്മൽ നട്ടുകഴിഞ്ഞിന പഞ്ഞിനിമെത്തയിമ്മൽ മകളെക്കൊണ്ടങ്ങരായിരുത്തി. കാക്കിൽ വിളക്ക് കതിർവിളക്ക് തൂക്കുവിളക്ക് തുരട്ടവിളക്ക് നിന്നെറിഞ്ഞു ക

* കുറോളീപരമായ പാട്ട്; മണ്ണാർക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിച്ച മകളെഴുതിയത്. അധികവിവരം ഇതിന്റെ അവസാനത്തിൽ.

ത്തന്ന നന്താരമണിവിളക്ക് കാക്കിലും തലക്കൽ കൊണ്ട് കൂട്ടത്തിവെച്ചു. ആ ടിയാകുന്ന വടക്കുകൊല്ലത്തൊരു മകൻ പിറക്കുവോളം തെക്കുകൊല്ലത്തു നീയിരിമകളെ. വടക്കുകൊല്ലത്തൊരു മകൻ പിറന്നാൽ മകളെ മാലവെച്ച് കൊടുത്തയക്കുണ്ട്. എന്നുവണ്ണം പടപേർത്തു നല്ലച്ചൻ തെക്കുകൊല്ലത്തങ്ങരയിൽ തി.

അതിനെ കേൾക്കുന്നു വടക്കുകൊല്ലത്തു കയനോർ പാവി നല്ലമ്മ. കേട്ടുകൊണ്ടുലോ എന്റെ വടക്കുകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചാ ആദിയാകുന്ന തെക്കുകൊല്ലത്തു മകളെപ്പറന്നത് അണിവളുത്തണല്ലോ. നമ്മൾക്കിരിവടം പുത്രരില്ലാത്ത വിധിയോഗം വന്നുപോയല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ചാ. കാക്കുവായിൽ ചാത്തുട്ടുവാനും കുറുകനാക്കിൽ ജലമൊഴിക്കുവാനും നമ്മൾക്കിവടം പുത്രനില്ലാത്ത വിധിയോഗം വന്നല്ലോ എന്റെ നല്ലച്ചാ. മരാരും ചെമ്പോരും പാപർദോഷമല്ലെന്റെ നല്ലച്ചാ. നല്ലച്ചൻ ചെമ്പോരും പാപർദോഷമാണ്. എന്തൊരു പാപർദോഷം ഞാൻ ചെയ്തെന്റെ നല്ലമ്മ? കെട്ടാത്ത പെണ്ണിനെ കെട്ടിക്കിട്ടു നല്ലച്ചൻ പാഴാത്ത വയൽഭൂമി വാഴിക്കിട്ടു നല്ലച്ചൻ. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പാഴമ്പലം വെട്ടി പണി ചെയ്തു കുടിവെക്കിട്ടു നല്ലച്ചൻ. കാലകൊണ്ടു കെട്ടിയ മതിൽമാന്ധാനും കാലൊക്കിട്ടോടിക്കിട്ടു നല്ലച്ചൻ. ചോപ്പ ചിററാത്ത മതിൽ മണ്ടകത്തു ചോപ്പ ചുറ്റിച്ചാടിക്കിട്ടു നല്ലച്ചൻ. പൂജയില്ലാത്ത ദേവനാക്കു മൂന്നു ദിവസത്തെ പൂജ കൊള്ളിച്ചിട്ടിട്ടു

നല്ലച്ചൻ. ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പാപർദോഷമല്ലാഎന്റെ നല്ലമ്മ. നല്ലമ്മ ചെയ്യുന്ന പാപർദോഷമാണ് എന്റെ നല്ലമ്മ. എന്തോ പാപർദോഷമാണ് ഞാൻ ചെയ്തു നല്ലച്ചാ എന്തൊരു പാപർദോഷമാണു ഞാൻ ചെയ്തു നല്ലച്ചാ. തലവെടുത്തിട്ടാരാനും എൻ കോയിക്കൽ വന്നുപോയാൽ തല നിറച്ചൊലപ്പെണ്ണ കൊടുക്കിട്ടു നല്ലമ്മ. വായവെടുത്തിട്ടാരാനും എങ്കോവികൽ വന്നുപോയാൽ വായൊരു രസഭാവംകൂടി കൊടുക്കിട്ടു നല്ലമ്മ. അരചലത്തിട്ടാരാനും എൻകോവികൽ വന്നുപോയാൽ അരക്കൊരാട ചേല കൊടുക്കിട്ടു നല്ലമ്മ. വയർവിശന്നിട്ടാരാനും എങ്കോവികൽ വന്നുപോയാൽ ദാഹം കാത്തു തണ്ണീർ കൊടുക്കിട്ടു നല്ലമ്മ. ഞാൻ ചെയ്തു പാപർദോഷമല്ലാഎന്റെ നല്ലച്ചാ. നല്ലച്ചൻ ചെയ്തു പാപർദോഷമാണ്. നാട്ടുദാനം എന്റെ നല്ലച്ചൻ ചെയ്തുവരും മുമ്പിൽ വീട്ടുദാനം ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്തിരിക്കാം എന്റെ നല്ലച്ചാ. ആയതിനെക്കൂട്ട നല്ലച്ചനുണ്ട് കത്തുന്ന പയ്യിനെ കെട്ടിടേണം നല്ലമ്മ. കടിക്കുന്ന പട്ടിയിനെ പൂട്ടിയിടേണം എന്റെ നല്ലമ്മ. നാട്ടുദാനത്തിനും വീട്ടുദാനത്തിനും എന്തുപൊന്നും മുതലത്വമുള്ളതു നല്ലമ്മ. ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലമ്മയുണ്ട് വടക്കുകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചനോടു പട പറയുന്നു. മുത്തച്ഛൻ നേടിയ മൂലപൊന്നിൻ ഭണ്ഡാരമുണ്ട് എളയച്ചൻ നേടിയ എളവരക്കുപ്പൊന്നുമുണ്ട്. ആ പൊന്നു രണ്ടും വെട്ടിക്കുറു ചെയ്ത് തീവലോകത്തു നല്ലച്ചന് പൊന്നും തൃപ്പു തിക്കാഴ്ച കൊണ്ടുപോയാൽ നമ്മൾക്കൊ

രാജ്യങ്ങളുണ്ടാവാനുള്ള വിധിയോഗമുണ്ടാകുമെന്ന് നല്ലൂ.

ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലൂവെന്ന് മന്ത്രസ്തൃക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിചിത്ര കൂട്ടനത്ത്. കേട്ടുകൊണ്ടാലും എന്റെ മന്ത്രസ്തൃക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കടലോടി പോയി പൊൻവെട്ടും വാരിയെര തേടി ഉടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാണ്. ആയതിനെക്കേട്ട കടലോടിയുടെ കമ്പിട്ടാവടി ചാടി ആനവാതിൽ പോർവടി കടന്ന് ഇടുവടിതോറണം കടന്ന് ആതുവരക്കൊട്ടിച്ചോടിയെട കടന്ന് വെള്ളമുള്ളവടവും കടന്ന് വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് അടിപരന്ന അരയാലും കടന്ന് മുടികളുത്ത മല്ലമലക്കുറുപ്പുകടന്ന് താനിരക്കും വയൽഭൂമിയോടിക്കടന്ന് പൊൻവെട്ടും വാരിയെര പൊന്നുംപോർവടി നോക്കി നിവിരേ ചെന്നു വഴി പുറപ്പെട്ടു. പൊൻവെട്ടും വാരിയെര പൊൻവെട്ടും വാരിയെരഎന്ന് അലഞ്ഞു ലഞ്ഞ് രണ്ടു വിളി കൊള്ളുന്നു. അകനാഴികയിൽ വിളിയെക്കേട്ടു പുറന്നാഴികയിൽ കാടിപ്പറത്തുവന്നു. എന്തിനു പോന്നെന്റെ മന്ത്രസ്തൃക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മറ്റേതുമല്ലാ എന്റെ പൊൻവെട്ടും വാരിയെര വടക്കും കൊല്ലത്തു നല്ലൂവെന്നും നല്ലുമെന്നും വടക്കുംകൊല്ലത്തോളം ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി. ആയതിനെക്കേട്ട പൊൻവെട്ടും വാരിയെര വീ ഇവിടെത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടാലും ഞാൻ കുളികരിതേവാരം ഒന്നടൻകഴിഞ്ഞുവരട്ടെ എന്നുകല്പിച്ചു പൊൻവെട്ടും വാരിയെര. പൂക്കളും കടവ് ഇറങ്ങി കുളികരിതേവാരം ഉടൻ കഴിച്ചു. ലാടം പതിച്ചു തിരുനെന്താലിയെന്തെ മൂലം പതിച്ചു മൂലഭണ്ഡുക്കുറിയും ഞാട്ട് പടിഞ്ഞാ

റയിലോടിക്കടന്നു പൊൻവെട്ടും മഴവെട്ടുത്ത് എടമേതേച്ചുവലമേ വായ്ക്കൂട്ടിവലമേ തേച്ചു എടമേ വായ്ക്കൂട്ടി താഴയിലിട്ടുതട്ടി മുറുക്കി. പോന്നാലും എന്റെ വാരിയെര പുറപ്പെട്ടാലും എന്റെ മന്ത്രസ്തൃക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അണിയാത്രയും എടവഴങ്ങിപ്പോകാമല്ലോ എന്നുവഴിപുറപ്പെട്ട പൊൻവെട്ടും വാരിയെര. പൊന്നും പോർവടി കാടിയെടകടന്നു പോകാമല്ലോ എന്നുവഴിപുറപ്പെട്ടുവാനും കാലമാകുന്നു. പോയ്ക്കുറട്ടെ പോയ്ക്കുറട്ടെ എന്നു അണിയാത്രയും തിരുവഴങ്ങി പോകാമല്ലോ എന്നുവഴി പുറപ്പെട്ട പൊൻവെട്ടും വാരിയെര. അച്ചാലും അച്ചാലും കാടി ഇടകടന്നു കണ്ടങ്ങനെ പളുക് പട്ടു വാറുപ്പാറും കാടിയെടകടക്കുന്നു. ഏറ്ററത്തു തെങ്ങെച്ചുംകൂടി കാടിയെടകടക്കുന്നു വാരിയെര ഏറ്ററത്തു കഴുകുച്ചുംകൂടിയെടകടക്കുന്നു. വടക്കുംകൊല്ലത്തു പോന്നും പോർവടി നോക്കി നിവിരേ ചെന്നു വഴി പുറപ്പെട്ടു. വടക്കുംകൊല്ലത്തു വെള്ളിസ്സിലവണി മുററത്തു അണച്ചു കെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടി നിലവോക്കുന്നു.

ആയതിനെക്കേട്ടു നല്ലൂവെന്ന് ആചാരോപചാരത്തിനല്ലാ ഞാൻ ചൊല്ലുകൂടിയത് എന്റെ വാരിയെര. പെകാരമായ പണി പലതുമുണ്ടല്ലോ. ആയതിനെക്കേട്ടു വാരിയെര. അടിയത്തിനെ വിട ചെന്നാലും ആചാരോപചാരം എടുത്തു കടന്നെന്ന് നല്ലൂ. പെകാരമായ പണി പലതും ചൊല്ലുവാനായി നല്ലൂവെന്നും ചെന്നുവരികുന്നു. പെകാരമായ പണി കാരണം കേറ്റുപറന്നായി പൊൻവെട്ടും വാരിയെര ചെന്നുവരികുന്നു.

ന്നു. മുത്തച്ഛൻ നേടിയ മൂലഭണ്ഡാര പൊന്നും എളിയച്ഛൻ നേടിയ എളുവര കപ്പൊന്നും മന്ത്രസ്തൂമണിക്കണനാരിൽ കിടപ്പതുണ്ട്. ആ പൊന്നിനെ വെട്ടിക്കുറു ചെയ്തു തരേണമെന്നൊ പൊൻവെട്ടും വാരിയെന്നു. ആയതിനെക്കേട്ടു പൊൻവെട്ടും വാരിയരുണ്ട് പൊന്നിനാൽ വെട്ടി കൂറു ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നേരത്തിലുണ്ടു പൊൻ വെട്ടും വാരിയർക്കു വേണ്ടുന്ന അരിയാ വന കുറുക്കുകയും കഴിച്ച് അവാർ വന്നവ ശിക്കവർ പോകുന്നോരു നേരത്തിലുണ്ട്. ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലവനാണ് മന്ത്രസ്തൂക്കുടലോടിയെ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നേരത്തിൽ. കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എന്റെ കൂടലോടിയേ! പൊന്നുരുക്കും തട്ടാനെ തേടി ഉടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാണ് എന്നു കല്പിച്ചു.

ആയതിനെ കേട്ടു മന്ത്രസ്തൂക്കുടലോടിയുണ്ട് എളിയതൊന്നു എടുത്തുടുത്തു പെരിയതൊന്നെടുത്തു തോളത്തിട്ടു ഇടുപടി ചാടിക്കടന്നു വെള്ളമുള്ളിവടവും കടന്നു വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് അച്ചാലപ്പരക്കയും ഭാടിക്കടന്നു പൊന്നുരുക്കും ചെറുതട്ടാന്റെ പൊന്നും പാർവടിക്കൽ നിവരേ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. തട്ടാരവാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി തട്ടാരവാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി അലഞ്ഞുലഞ്ഞു രണ്ടു വിളി കൊള്ളുമ്പോൾ. അകനാഴികയിൽക്കിടന്നു വിളിയെ കേട്ടു പൂനാഴികക്കോടി പുറത്തുവന്നു. കേട്ടുകൊണ്ടാലോ എന്റെ തട്ടാര വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി വടക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചനും നല്ലമ്മയും അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടി എന്റെ തട്ടാര വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി. ആയതിനെ

കേട്ടു ഇട്ടിതമ്പിയുണ്ട് അവനാട കൈ വാളികത്തഞ്ചി എടുത്ത് ഞെട്ടുംഞെളിഞ്ഞു കടയെടുത്ത് പച്ചിലപ്പൊന്നിയും കയ്യിടിച്ചു - പോന്നാലും എന്റെ തട്ടാ നെ പുറപ്പെട്ടാലും എന്റെ മന്ത്രസ്തൂക്കുടലോടിയെ പോകാമല്ലോ എന്നു വഴി പുറപ്പെട്ടു തട്ടാര വാഴുന്ന ഇട്ടിതമ്പി. ഇടുപടി തോരണം ഭാടിക്കടന്ന് വെള്ളമുള്ളിവടവും കടന്ന് വെള്ളമില്ലാത്തവടവും കടന്ന് കാരനങ്ങാക്കരിമ്പന ഭാടിക്കടന്ന് നീരനങ്ങാത്തോടും പുഴകടന്ന് വടക്കുംകൊല്ലത്തു ചൊന്നും പോർ വടി നോക്കി നിവരേ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. വെള്ളിസ്സിലവണിമിററത്ത് കാളിമാങ്കല്ലും തന്റെ കരുവാഴ തന്റെ നിഴലരികെ അണച്ചുകെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടി നില്പാക്കുന്നു. കൂടലോടിയെ കണ്ടു നല്ലവനാണ് തട്ടാൻ പോന്നോ പോന്നില്ല എന്നു ചോദിച്ചു. കണ്ടില്ല നല്ലവ്വ കണ്ടാലൊട്ടിഞ്ഞുകൂടെ. കാളിമാങ്കല്ലും തന്റെ കരുവാഴതന്റെ നിഴലരികെ അണച്ചുകെട്ടി ആചാരോപചാരത്തോടുകൂടെ ഇതാ നിൽക്കുന്നു എന്റെ നല്ലവ്വ. ആയതിനെക്കണ്ട നല്ലവനാണ്. ആചാരോപചാരത്തിനല്ലാ ഞാൻ വരുത്തി എന്റെ തട്ടാന്റെ ഉപകാരമായ പണി പലതുമുണ്ടല്ലോ. അടിയത്തിനെവിടെ ചെന്നാലും എന്റെ നല്ലവ്വ തുടമടക്കി ആചാര ഭാചാരം എവിടെ ചെന്നാലും എളിച്ചുകൂട്ടല്ലോ എന്റെ നല്ലവ്വ. ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലവനാണ് ഉപകാരമായ പണി പലതും ചൊല്ലുവാനായി നല്ലവനും ചെന്നുരയിരുന്നു. ശിവലോകത്തു നല്ലവനാണ് തട്ടാന്റെ പൊ

നിൻതൃപ്പടിക്കാഴ്ചക്കു വെള്ളിത്താലമൊന്നു പൊന്നും താലമൊന്നു പൊന്നിനാലെ തയ്ക്കുകൊന്നു വെള്ളിയാലെ വളു പൊന്നിനാലെ പൂമ്പാള വെള്ളിയാലെ പൂക്കുലത്തരി പൊന്നിനാലെ ചെമ്പഴുക്കു ചെമ്പഴുക്കു കൊത്തി അരിവാനായി പൊന്നിനാലെ ആനകച്ചക്കി ചെറുക്കിളിയാളെ ഒന്നു പണി തീക്കേണം. ആയതിനെക്കേട്ടനല്ലമ്മയുണ്ടു തട്ടാനോടു പടപറയുന്നു. പൊന്നുരക്കി തട്ടാൻ പൊന്നിനാലേ പൊൻതാലമൊന്നു പണി തീക്കുന്നു. വെള്ളിയുരക്കി തട്ടാൻ വെള്ളിത്താലമൊന്നു പണി തീക്കുന്നു തട്ടാൻ. വെള്ളിത്താലത്തിൽ പൊന്നിനാലേ തയ്ക്കുകൊന്നു പണി തീക്കുന്നു തട്ടാൻ. വെള്ളി കൊണ്ട് എടുക്കിടെ തയ്ക്കുകുന്ന തളുകെട്ടുന്നു തട്ടാൻ. പൊന്നുകൊണ്ടു പൂമ്പാളയൊന്നു പണി തീർത്തു തട്ടാൻ. വെള്ളി കൊണ്ടു പൂക്കുലയും തരിയും പണി തീർത്തു തട്ടാൻ. പൊന്നുകൊണ്ടു ചെമ്പഴുക്കു ഏഴു പണി തീർത്തു തട്ടാൻ. ചെമ്പഴുക്കു കൊത്തിയെറിവാനായി കാരകച്ചക്കിച്ചെറുക്കിളിയാളെ ഒന്നു പണി തീർത്തു തട്ടാൻ. വെള്ളിത്താലത്തിൽ പൊലി ചമച്ചു പൊന്നിൻതാലം കൊണ്ടുതിർകമത്തി വടക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചനും നല്ലമ്മക്കും കാഴ്ചവെക്കുന്നു തട്ടാൻ. തട്ടാനുവേണ്ടുന്ന എണ്ണിപ്പതിനാറു പുളിപ്പുതുപ്പണവും കൊടുത്തു തട്ടാൻ പോകുന്നവഴിക്ക് അറവൻ പോകുന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ പടപറഞ്ഞു വടക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലച്ചൻ. ഈ കാഴ്ച ആരുകൊണ്ടുപോകേണം എന്റെ നല്ലമ്മേ. അപ്പോൾ പടപറഞ്ഞു നല്ലമ്മ. “പുത്രക്കു വരം നല്ലച്ചനല്ലേ എ

ന്റെ നല്ലച്ചാ. ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലച്ചനുണ്ട് ശിവലോകത്തു പൊന്നിൻ തൃപ്പടിക്കാഴ്ച കൊണ്ടുപോകുന്നു. എടമേ ചെന്നു മുല്ലയിലനുള്ളി വലമേ കൊണ്ടെന്നു കാഴ്ചവെക്കുന്ന നേരത്തിങ്കൽ. എന്തിനായി വെച്ചു കാഴ്ചയാകുന്നു നല്ലച്ചാ. വടക്കുംകൊല്ലത്തു പുത്രനുണ്ടാകാതെ വെച്ചു കാഴ്ചയാകുന്നു എന്റെ നല്ലച്ചാ. ആയതിനെക്കേട്ട ശിവലോകത്തു നല്ലച്ചനുണ്ട് പൊന്നിൻ തൃപ്പടിക്കാഴ്ചയെടുത്ത്. മൂലബോധരത്തിൽ വെച്ചു തച്ചടച്ചു താഴുകൂട്ടി അഞ്ചു നേരത്തു കണ്ടും പഴക്കനിടയെടുത്തു ദീപപ്രതിഷ്ഠ മന്ത്രപ്രതിഷ്ഠ പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ ജപിച്ചു കൊടുക്കുന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ പ്രാഴാഴ്ച അസ്സമിച്ചു വെള്ളിയാഴ്ച വെളുക്കും മുമ്പിൽ കലങ്ങിയ വെള്ളത്തിൽ കുളികഴിയാതെ കരിഞ്ഞ പൂപ്പിൽ ചവിട്ടാതെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു കരിയാത്ത പൂപ്പിൽ ചവിട്ടി ആദികിഴക്കു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നാലു പഴക്കനി നാലുദിക്കിലക്കും വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഒരു പഴക്കനി അമൃതചെയ്യുകൊണ്ടാലും. പുത്രക്കും പുണ്യത്തിനും വരമാകുന്നു. എന്നുകല്പിച്ച ശിവലോകത്തു നല്ലച്ചൻ.

ആയതിനെക്കേട്ടനല്ലച്ചനുണ്ട് നേരത്തു കണ്ടും പഴക്കനിയും കൊണ്ടുപോന്നു നല്ലമ്മക്കു കൊടുക്കുന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ. വെള്ളിയാഴ്ച ഗംഗശാല പുലരുംമുമ്പു കുളികുറിതേവാരവും ഉടൻകഴിഞ്ഞു കാർകോടി മുല്ല മലർക്കാവിൽ ചെന്നുനിന്ന് ആദികിഴക്കു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നാലു ദിക്കിലേക്കും നാലു പഴക്കനി വലിച്ചെറിഞ്ഞ് ഒരു പഴക്കനി അമൃത ചെയ്യുന്നോരു നേരത്തിങ്കൽ തീണ്ടാരിയും വന്നു കാണുന്നോ

രഹസ്യത്തിൽ നല്ലമ്മക്കു മൂന്നു ദിവസം മുടംകിടന്നുനാലാംദിവസം മാറുടുത്തുകൂട്ടികഴിഞ്ഞു അത് കൊട്ട മെയ്ക്കറിയിട്ട് ഉപ്പോടണുണുലിയും വാരി തീൻ കഴിഞ്ഞു മന്ത്രസൂത്രമണിക്കുന്നവേദം ചെന്നു കൊട്ടയാലെ നീർക്കോരി അമൃതമെടുത്തു. അരിചെന്നതായുസ്സായി, ഉപ്പു ചെന്നതു കരുവായി, വെള്ളം ചെന്നതുപോളയായി. അക്കരു കരുവായി, ഇത്തുളി തുളിവായി, അംബുജം കുമ്മയമായി. ഒന്നുകാൽമാസത്തിൽ ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു സംശയം തുടങ്ങി. രണ്ടുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ഒരു കിടാരം പിള്ള താഴ്ന്നുവന്നു. മൂന്നുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ മരുവുരുണ്ടുമുലകുണ്ണു രണ്ടും കൺകുറുത്തു. നാലുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ നാക്കിലുപോലടിപരന്നു. അഞ്ചുകാൽമാസത്തിലല്ലോ പഞ്ചപിള്ള പണിമുടിഞ്ഞു. ആറുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ അറുകാലുണ്ണി പാടി

കി. എഴുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ എഴുത്തുപിള്ള ഇളക്കം തുടങ്ങി. എട്ടുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ ചൊട്ടമുലയിൽ പാൽചുരന്നു. ഒമ്പതാംമാസത്തിലല്ലോ ഓമ്പുളികുലുണവും കഴിഞ്ഞു. പത്തുകാൽ മാസത്തിലല്ലോ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നുടക്കുന്നു. ഉപ്പിട്ട ചേമ്പിലുപോലെ ഇറുകെ പിഴിഞ്ഞു ആടപോലെ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നുടത്തു നല്ലമ്മയ്ക്ക്. അപ്പപ്പപ്പവറഞ്ഞുനല്ലമ്മ കേട്ടുകൊണ്ടാലും എന്റെ നല്ലച്ചാ പലപല ക്ഷീണപാതങ്ങളും വന്നു മുന്നെതിർത്തല്ലോ. വയർപിടിക്കുന്ന നാവികത്തിപെരുങ്കാളി നല്ലമ്മേനെ തേടി ഉടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാണ് എന്നു കല്പിച്ചു. ആയതിനെ കേട്ടു നല്ലച്ചനുണ്ട് മന്ത്രസൂത്രക്കടലോടിയെ വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടു നാവികത്തികരിക്കാളി നല്ലമ്മേനെ തേടി ഉടൻകൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാണ് എന്നു കല്പിച്ചു.

(തുടരും)

പഞ്ചാഞ്ചലി.

ആറാം അദ്ധ്യായം.

[സ്വാഹാ-അഭ്യുഷി-അഗ്നികുലോല്ലത്തി-സംസ്കാരം]

രാജസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽപ്പെട്ട അഞ്ചുലീപവൃതനിരകളിൽനിന്നാണ് പ്രഭാസനദിയുടെ ഉത്ഭവം. രണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ ഈ നദിയുടെ തീരങ്ങളിൽകൂടി ചെരിച്ച് ഈ പവൃതനിരകളുടെ അടു

ത്തെത്തി. പിന്നെ അതിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന 'അഭ്യു' എന്നു പേരായ കൊടുമുടി അമ്പർ കയറിക്കയറ്റി. ഈ കൊടുമുടി ഏറ്റവും വലുതായ. ഒരാപ്പാരായാണു. ചെത്തിൽകൊണ്ടും കാരുകൊണ്ടും മഴകൊണ്ടും അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അല്ലാപ്പും പിടുന്നിരുന്നു. പിടുന്നി

തന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി ഭൂസ്വനിറത്തിലുള്ള മണ്ണ് കൂടിയിരുന്നു. അതുനിമിത്തം അവിടവിടെ ചെറിയ പൂക്കളാടികൾ വളർന്നിരുന്നു. കൊടുമുടിയിലേയ്ക്കുള്ള വഴി വളരെ കുണ്ടുംകുഴിയുമുള്ളതും വളവോടുകൂടിയതും ചില ദിക്കുകളിൽ കയറാൻ ഏറ്റവും ഞെരുക്കമുള്ളതും ആയിരുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ ഈ കൊടുമുടിയുടെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ക്ഷേത്രം കണ്ടു. പിന്നെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുറത്തുള്ള ഒരു കല്ലിന്മേൽ അവർ രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു. മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ നാലുഭാഗത്തും നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. 'ആർയ്യാ! പ്രളയാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ചുപോയ ഭൂമി പുനരുജ്ജീവനംചെയ്താൽ ഈ മാതിരി കാണപ്പെടുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ആകാശമണ്ഡലത്തിന്റെ നേരെ കണ്ണിമയാട്ടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂമി അപ്പോൾ വെറുവീണ കുമാരിയെപ്പോലെ അതുതസ്പഷ്ടമായ ഭാവത്തിന്റെ പ്രതിമാസ രൂപംപോലെ ഇരിക്കുന്നു.' വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'അപ്രകാരം മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതീൽ അതുതമില്ല. ബ്രഹ്മവത്സരമായ സ്വാമോദേവിയുടെ പരിശുദ്ധമായ ആവിഭാവസ്ഥലം ഇതാണ്. കുറച്ച കാലം മുമ്പിൽ മഹാദേവി ബ്രഹ്മാവൈനിയ്ക്ക് ഈ സ്ഥലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്തൊരു ബ്രഹ്മാവിന്റെ നാലു മുഖങ്ങളിൽനിന്നു ലോകസൃഷ്ടിയ്ക്കുള്ള നാലു ഉപാദാനങ്ങൾ ഉൽഗിരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുവോ, വണ്ണാശ്രമങ്ങൾ നാലായിട്ടു വിഭജിക്കപ്പെട്ടുവോ, നാലു വേദങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടുവോ, നാലു സംസ്കാരങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവോ ആ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമാണ് അഗ്നി. സ്വാമോദേവി അഗ്നിശക്തിയാണ്. സ്വാമതന്നെയാണ് സംസ്കാരം. സ്വാമതന്നെയാണ് സൃഷ്ടി. അങ്ങു മഹാദേവിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് ദേവിയെ ദശിച്ചാലും'

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രവേശിച്ച മാത്രത്തിൽ കൂരിടോടുകൂടിയതും അവസാനം കാണാത്തതുമായ ആകാശത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ താൻ പ്രവേശിച്ചതായി അദ്ദേഹം തിന്നു തോന്നി. സമുദിക്കുകളും ശുബ്രംതന്നെ. ഒരിടത്തും ഒന്നും കാണപ്പെടുന്നില്ല. അധോഭാഗത്തിലുള്ള ഭൂമി കാണാതായി. വെളിച്ചമില്ലാതായി. ശബ്ദവും ഇല്ലാതായി. അദ്ദേഹം സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിന്നു ചലനമില്ലാതായി. മനോവ്യാപാരങ്ങളും നിന്നുപോയി. കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ ജ്ഞാനവും മറഞ്ഞുപോയി. ദിക്കുകളെല്ലാം സങ്കുചിതമായി. ഭൂതവും ഭാവിയും വർത്തമാനവും ഒന്നായി ചേർന്നു. സകലവും ഒന്നായി ചേർന്ന് അഭൂതമായി ഭവിച്ചു.

എത്രനേരം ഈ മനോഭാവം ഉണ്ടായി എന്ന് ആർക്കു പറയാൻ സാധിക്കും? ഒരു മുഹൂർത്തമായിരിക്കാം മതി. അഥവാ ഒരു കല്പമോ അല്ലെങ്കിൽ നൂറുകല്പകാലമോ ആയിരിക്കാം മതി. പക്ഷാപ്രതാപമായ കാമിനി എതുവിധത്തിൽ തന്റെ കമനീയഭവപ്രകാശംകൊണ്ടു

കാന്തന്റെ കണ്ണപ്രദേശത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നുവോ ആ വിധത്തിൽ വെട്ടെന്നു പരമതേജോമയമായ ഒരു ബാഹുലത അനന്തമായ ആ അഭവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഉറക്കമുണരാൻകാലത്തുണ്ടാവുന്ന സ്വപ്നം പോലെ, നിർമ്മലനീലിമയോടുകൂടിയ ആ കൗശലേന്ദ്രപോലെ ശ്രാമജമായ പുരുഷശരീരം പ്രഭാമയിയായ ഒരു പൂക്കളുടെ ഭൂജവല്ലികൊണ്ട് ആലിംഗനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായും അനേകം സൂര്യകാന്തമണികൾകൊണ്ടും ചന്ദ്രകാന്തമണികൾകൊണ്ടും മരതകാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും അനേകം മുത്തുമാല പവിഴമാല വൈരമിന്നി മുതലായവകൊണ്ടും അനുപമമായ ആ ശരീരത്തിന്റെ ശോഭ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായും അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി.

പ്രാസഭേവന്റെ ശരീരത്തിന്ന് ഉണർച്ചവന്നു. അതുജ്ജ്വലമായ ഒരു സൂര്യകാന്തമണിയുടെ നേരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി പ്രത്യേകിച്ചു പതിഞ്ഞു. ആ രത്നാന്നിമിഷം പ്രതി തിളങ്ങിത്തീർത്തുകൊണ്ടു അതിന്റെ രശ്മികളെ നാലു ഭാഗത്തേക്കും പ്രാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹംകണ്ടു. ആ മണിയുടെ നാലു ഭാഗത്തും ചെറിയ ചെറിയ രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരിക്കുന്നതായും അവയിൽ ചിലതു പച്ചയും ചിലതു ചുമ്പും ചിലതു വെളുത്തതും ചിലതു മഞ്ഞയും ആയിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി.

ഈ മദ്യമണിയാണ് വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ മാറിടത്തിൽ ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൌസ്തുഭമെന്ന് പ്രാസഭേവൻ ഉഴമിച്ചു. പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ

കാഴ്ചയുടെ ശക്തി ആയിരം ഏരട്ടി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം താഴെ പറയും പ്രകാരം കണ്ടുതുടങ്ങി. സൂര്യകാന്തമണി എന്നു അദ്ദേഹം ഉഴമിച്ചിരുന്നത് ഒരു മഹത്തായ വസ്തുവായിരുന്നു. അത് അഗ്നിതേജസ്സോടുകൂടി ഇടവിടാതെ ചുറ്റിത്തീർത്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതു ഏറ്റവും ശക്തിയോടുകൂടി ഇളകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു ജ്വലിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ പുറത്തേക്കുവന്ന് മേൽപ്പട്ട പാക്കുകയും കീഴ്പ്പട്ട വീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റോറ്റ് ഇളകി മറിയുന്ന സമുദ്രത്തിൽ ഓളം വെട്ടിക്കുളിക്കുന്ന പവ്വതപ്രമാണങ്ങളായ തിരമാലകൾ ഈ അഗ്നിത്തിരമാലകളുടെ കോടിഭാഗത്തിന്റെ ഒരംശംപോലും വലുതായിട്ടുള്ളതല്ല. നഗരം ദഹിക്കുമ്പോൾ ആകാശം മുട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ കത്തിക്കൊളുന്ന തീജ്വാലകൾ ഈ അഗ്നിജ്വാലയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വളരെ തൃപ്തമാണ്. ആ മദ്യമണിയുടെ നാലുഭാഗത്തുമുള്ള ചെറിയ രത്നങ്ങൾ ആ അഗ്നിവിണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തീപ്പൊരികൾമാത്രമാണെന്നു പ്രാസഭേവനു കാണുവായി. അവയും ഇടവിടാതെ ചുറ്റിത്തീരുകയും ഇളകി മറിയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം അഗ്നിഭേവന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്. ആ രത്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പച്ചക്കല്ലു കണ്ടിട്ടു പ്രാസഭേവനു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. അത് പ്രാസഭേവന്റെ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനെ സൂക്ഷിച്ചു.

നോക്കി. അതും അഗ്നിദേവന്റെ അധിഷ്ഠാനമാണെന്നും അഗ്നിദേവന്റെ പ്രഭാവംകൊണ്ടു അതിന്റെ അകവും പുറവും ഒരുപോലെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പ്രാസദേവൻ മനസ്സിലായി. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു പർവ്വതനിരകൾ പൊങ്ങിനില്ക്കുന്നതും ചിലേടത്തു നദികൾ ഒഴുകുന്നതും ചിലേടത്തു വായു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മറ്റുചില ദിക്കിൽ ധാതുരൂപങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾ ചേർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ചിലേടത്തു വൃക്ഷങ്ങൾ വളരുന്നതും ചിലേടത്തു പ്രാണികൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനു കാണാമായി. ഇതുതന്നെയാണ് മനുഷ്യജാതിയുടെ ഇരിപ്പിടമായ ഭൂമിയെന്നു പ്രാസദേവൻ മനസ്സിലായി. ഉടനെ 'ഭൂർഭുവഃസ്വഃസ്വാഹാ' എന്ന മന്ത്രം ഉച്ചത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ ഘോഷംകൊണ്ടു ക്ഷേത്രം മുഴുവനും മറൊരാളി കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

മാർക്കണ്ഡേയമഹർഷി പ്രാസദേവന്റെ അരികെ നിന്നുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. 'അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ എന്താണു കാണുന്നത്?' പ്രാസദേവൻ പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ നാലു കണ്ഡങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെ കാരോ കണ്ഡങ്ങളുടെ അരികത്തു കാരോ മഹർഷിമാർ നില്ക്കുന്നതും കാണുന്നുണ്ട്. കാരോ മഹർഷിമാരുടെ അടുക്കൽ വികൃതാകൃതിയോടുകൂടിയ കാരോ മനുഷ്യനേയും കാണുന്നുണ്ട്.' മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു. 'മഹർഷിമാർ ചെയ്യുന്നതു എന്താണെന്നു വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിക്കണ്ടാലും.'

പ്രാസദേവൻ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഒരു മഹർഷി 'ഭൂർഭുവഃസ്വഃസ്വാഹാ' എന്ന മന്ത്രോച്ചാരണം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇളക്കമില്ലാത്ത ഇടിമിന്നലിന്നു തുല്യമായ ഒരു ദേവീസ്വരൂപം കണ്ഡത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു വന്ന് ആ മഹർഷിയുടെ പൂജയെ സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ മഹർഷി തന്റെ സമീപത്തു നില്ക്കുന്ന വികടാകാരമായ മനുഷ്യന്റെ ചെയിയിൽ മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു. തദനന്തരം ദേവി മന്ദമാസം ചെയ്തുകൊണ്ടു തേജോമയമായ കൈകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ ശിരസ്സു തലോടി മറയുകയും ചെയ്തു. ദേവിയുടെ കരസ്സാർത്തിന്റെ മറൊത്തുകൊണ്ടു ആ മനുഷ്യന്റെ ആകൃതിക്കു ഒരു മററാം സംഭവിച്ചു. മുന്തിലത്തേ ബീഭത്സാകൃതിയും വികൃതവേഷവും തീരെ പൊയ്ക്കൊണ്ടു. അയാൾ, അസാമാന്യവീര്യത്തോടുകൂടിയ രാജചക്രവർത്തിയുടെ രൂപം ധരിച്ചുനില്ക്കുന്നതു പ്രാസദേവൻ കണ്ടു. മറ്റുള്ള മൂന്നു മഹർഷിമാരും ആ വിധംതന്നെ ചെയ്തു. ദേവി അവരടേയും പൂജകൾ സ്വീകരിച്ചു. അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരേയും ദേവി തൊട്ടുതലോടി. അവരും രൂപാന്തരത്തെ പ്രാപിച്ച് ദിവ്യരൂപം ധരിച്ചു. പെട്ടെന്നു അവരെല്ലാം മറയുകയും ചെയ്തു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങനാലു മഹർഷിമാരെ കണ്ടുവല്ലോ. അവർ ജമദഗ്നിയുടേയും പരാശരണുറയും വസിഷ്ഠനേറയും വിശ്വാമിത്രനേറയും കലത്തിൽ ജനിച്ചവരാണ്. ഇവരുടെ ശിഷ്യന്മാർക്കു ആദ്രം, ചന്ദ്രൻ, ഭീഷ്മൻ, പുഷ്പനൻ, കോലൻ എന്നീ പേരുകളായിരിക്കും.

ന്നു. സ്വാഹാദേവിയുടെ കരസ്സാക്കുകൊണ്ടു പരിശുദ്ധനാമായിട്ടു അവർ പ്രമാമൻ, പ്രതിമാമൻ, രഥോഡൻ, ചെമ്മാമൻ എന്ന പേരുകൾ സിദ്ധിച്ചു. സമുദായദ്രോഹികളും ധർമ്മഭ്രഷ്ടികളുമായ ക്ഷത്രിയന്മാരെ നശിപ്പിക്കാനാണ് ഈ അഗ്നികലത്തിന്റെ സൃഷ്ടി. അത് അഞ്ച് സ്വന്തം കണ്ണുകളോടെ കണ്ടു വല്ലോ?

‘അസത്തിൽനിന്നു സത്ത് ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അനന്തമായ അഭ്രവിൽനിന്നാണ് പരമപുരുഷന്റെ ആവിർഭാവം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കൌസ്തുഭരൂപിയായ സൂര്യശരീരത്തിൽനിന്നാണ് ഗ്രഹങ്ങൾ ഭൂമി മുതലായവയുടെ ഉൽപ്പത്തി. ഭൂമിയിൽനിന്നു ജീവജാലങ്ങളുണ്ടായി. വളരെ നിത്യമായ ജീവശരീരത്തിന്റെ പരിണാമമാണ് മനുഷ്യശരീരം.

‘സകല ബ്രഹ്മാണുജങ്ങളുടേയും പ്രതിബിംബസ്വരൂപമായ മനുഷ്യശരീരത്തെ നോക്കുക. അക്ഷേപദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം അഗ്നിസമ്പർക്കംകൊണ്ടു പ്രകൃതഭേദംവന്ന് വിശുദ്ധങ്ങളായിത്തീരുകയും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യർ ഭക്ഷിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ ജഠരാഗ്നിയിൽ ദഹിച്ച് മാംസം, എല്ല, മജ്ജ മുതലായവയായി പരിണമിക്കുന്നു. അചേതനമായ ജഡപദാർത്ഥം ചൈതന്യത്തോടുകൂടിയതായിട്ട് അനക്കം, മനനം, വിചാരം മുതലായ ക്രിയകളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

‘സകലവും സ്വാഹാമഹാദേവിയുടെ ലീലയാണ്. പ്രകൃതിവാദികൾ അവളെ ആകർഷണശക്തി എന്നു പറയുന്നു. കാരണം അവൾ ശക്തിയാണ്.

പാശുപതമതക്കാർ അവളെത്തന്നെ സൃഷ്ടിയെന്നു പറയുന്നു. കാരണം അവൾ ആദൃതാണ്.. അജ്യാത്മവാദികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവൾ ഇല്ലാമയിയാണ്. കാരണം അവൾ ജ്ഞാനാഗ്നിശിവയാണ്. അവളുടെ പവിത്രമായ മഹാമന്ത്രം ‘ഭ്രൂർഭുവഃസ്വഃ സ്വാഹാ’ എന്നാകുന്നു.

‘പ്രാസദേവോ! അഞ്ച് ആ മഹാമന്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പുതുതായിട്ടു ഒരു വസ്തുവും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെന്നില്ല എന്ന തത്വം അഞ്ച് അറിഞ്ഞുവല്ലോ. ലോകത്തിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ദ്രവിഭൂതമായിത്തീരുകയും പ്രകൃതഭേദത്തോടു കൂടിവരികയും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവരികയും ചെയ്യുന്നതുകൂടാതെ അവ പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടെന്നില്ല. അങ്ങയുടെ ജ്ഞാനാഗ്നിക്ക് ലോകത്തിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്താനും അവയെ സംസ്കരിപ്പാനും ഉള്ള ശക്തിയുണ്ട്. പൂർവ്വാചാര്യന്മാരുടെ ആവാഹനംകൊണ്ടു സ്വാഹാദേവി പ്രത്യക്ഷയായിവന്ന് അസദ്യന്മാരും കാടന്മാരും ആയ ജാതിക്കാരുടെ സന്താനങ്ങളെ എങ്ങിനെ പരിശുദ്ധനാക്കാത്തീത്ത് അവരെ രാജചക്രവർത്തിപദം അലങ്കരിയ്ക്കാൻ യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീർത്തുവോ അപ്രകാരമെന്നെ അങ്ങയുടെ ആവാഹനംകൊണ്ടു ദേവി പ്രത്യക്ഷയായിവന്ന് മുമ്പ് ചെയ്തതുപോലെതെല്ലാം ചെയ്യും. അങ്ങയുടെ അഗ്നിസമ്പർക്കംകൊണ്ടു ആചാരവീനന്മാർ സദാചാരത്തോടുകൂടിയവരായിത്തീരും. അപരിഷ്കൃതന്മാർ പരിഷ്കാരവിശിഷ്ടന്മാരായിത്തീരും. ഭേദം അഭേദമായിത്തീരും. നമുക്ക് ഇവിടെനിന്നു പോകൂ.’

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

ഒരു തീട്ട് (നീട്ട്)

അരുളിച്ചെയ്ത നമ്മുടെ പെരുമ്പടയോട്ടം കരയിൽ നെടുമ്പുറത്തു കൊമൻ അരുവിലി ഇരവിത്തും ചൊവ്വത്തു അയ്യപ്പനും എന്നാൽ പെരുമ്പടയോട്ടം കിഴക്കു കായലിനും കഴക്കൂട്ടത്തിനും പടിഞ്ഞാറു തെക്കു വെമ്പനാട്ടുകായലിനും കഴക്കൂട്ടത്തിനും വടക്കു പടിഞ്ഞാറു വട്ടുതല കായലിനും കഴക്കൂട്ടത്തിനും കിഴക്കു വടക്കു പട്ടെക്കാട്ടു കായലിനും കഴക്കൂട്ടത്തിനും തെക്കു ഈ നാലു അറ്റക്കകത്തുള്ള പെരുമ്പടയോട്ടം ഒഴുക്കുള്ള ആജാഴ്ചസ്ഥാനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പെരുമ്പടയോട്ടം ഇല്ലാതെ പട്ടുകയും പൊന്നുംപിടി പിശാകത്തിയും നാരായണവും വെള്ളിപ്പടിയും പൊന്നും കാവിട്ടുപാളും തൊട്ടികടക്കനും അയ്യപ്പമുൻ മുലയും ചെല്ലച്ചെങ്കൊമ്പും നിങ്ങളെ ഭവനങ്ങളിൽ കല്പാണത്തിനു തട്ടിട്ടു കരുമാടവും അനുകരി തൊഴുകയും കൂട്ടുപന്തലും കടയും കൊട്ടും കൊടിയും കഴലും കൊമ്പും വാളും പരിചയും കത്തുവിളക്കും രണ്ടു കൈയും വളയും പാടും അനന്തമുടി കാതിലയും മുവിനാല ചെരമാം കളെ സ്ഥാനമായിട്ടു കളെതാകകൊണ്ടു അപ്രകാരം മെലാൽ അനന്തിരവരകാലത്തും നടന്നുകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചു നാം തീട്ടും തന്നിത എന്നു കൊല്ലം

പ്രഥമ മത മകരത്തോറിൽ കല്പിച്ചു ഉിയചെയ്തു ചിറയ്ക്കൽ കൊവലകത്ത ഇരിന്നതളെ. പപ്പത്തിൽ നാരായണൻ കൈയെഴുത്ത.

 മേൽകാണുന്ന തീട്ട്, തിരുവിതാംകൂർ പെരുമ്പടയോട്ടത്തിനു നൂറ് മൈൽ വടക്കു വെമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ മധ്യത്തിലുള്ള പെരുമ്പടയോട്ടം കരയിൽ ഈ നീട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ടാമത്തെ ഭവനമായ അരുവേലിപ്പണിക്കരുടെ ഭവനത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു ചെമ്പുതകിട്ടിൽനിന്നു പകർത്തിയിരിക്കുന്നതാണ്. ഏറ്റവും കണ്ടമാതിരി, യാതൊരു പ്രത്യേകതയും വരുത്താതെ പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തേക്കു ഈ നാട്ടിനോടുള്ള സംബന്ധം മുതലായി ചരിത്രസംബന്ധമായ സംഗതികളും പപ്പത്തിൽ നാരായണൻ എന്ന കൈപ്പടകാരന്റെ വീട് ഇപ്പോഴും ഇന്നുള്ള വാഗ്വരവും അറിഞ്ഞാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ചരിത്രാപേക്ഷണതപ്രകാരമുള്ള ശ്രദ്ധയെ ഇതിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു കൊള്ളുന്നു. ചെമ്പേടിന്റെ തലയ്ക്കൽ രണ്ടാം പശ്ചാത്തു നാല് കല്ലും കാണുന്നുണ്ട്. തീട്ടു കൊടുത്ത തമ്പുരാന്റെ പേര് കാണുന്നില്ല.

ആർ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള.

അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ.

ഭൂമിശാസ്ത്രപഠനമോ, മറ്റു ശാസ്ത്ര യാത്രാസനമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സാധാരണക്കാർക്കും അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ എന്നൊന്നെന്നും അവയുടെ ഉത്ഭവം എങ്ങിനെയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള സങ്കല്പം കാലസ്ഥിതിയ്ക്കു അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ലല്ലോ. അപ്രകാരമുള്ളവർക്കു ലോകത്തിൽ ശക്തിയേറിയ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ എവിടെയാണെന്നും അവയുടെ ആവലാരികയും അതുതകരണമായ പ്രവൃത്തികൾ എന്തെല്ലാമെന്നും അറിയുന്നതിന് ഒരു ജിജ്ഞാസ ജനിക്കുന്നതു കേവലം സാധ്യമാണ്.

അമേരിക്ക, ഇറാഖ്, ജപ്പാൻ, യൂറോപ്പിനു ചുറ്റും കിടക്കുന്ന ചില ദ്വീപുകൾ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ ധാരാളമായി കാണപ്പെടുന്നത്. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് ആദ്യമായി അന്വേഷിക്കാം. കറന്റയിൽ ഉൾക്കടലിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പർവ്വതങ്ങൾ വിസ്താരത്തിൽ തുലാം ചെറിയവയാണ്. അവയ്ക്കു സാധാരണയായി മൂന്നോ നാലോ അടിയിലധികം വ്യാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നവ മിക്കവാറും വലിപ്പം കൂടിയവയാണ്. ആട്ടുട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യമേറിയവ 'കൊട്ടോപാക്സി' (Cottopaxi), കെക്സിനായിലുള്ള പൊപ്പൊക്വാരോപെൽ (Popo-

catepell)' 'ചിമ്പൊറാസോ' (Chimborazo), 'സൊമാ' (Sohama) എന്നവയാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞപ്പട്ടവയിൽ ഒടുവിലത്തേതിന്റെ ഉയരം 22,850 അടിയിൽ കവിഞ്ഞുപോകുമെന്നത്രേ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഏഷ്യാഭൂഖണ്ഡത്തിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജപ്പാൻരാജ്യം അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമാണെന്നതന്നെ പരയാം. അവിടത്തെ 'ഫുജിയാമ' എന്ന പർവ്വതത്തിനു 12,365 അടി ഉയരമുണ്ട്. പ്രസ്തുതപർവ്വതം ജപ്പാൻകാർ ഒരു ദേവാരാധനസ്ഥലമാക്കി വളരെ പരിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ഇതിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷരഹിതങ്ങളാണെന്നു ധരിച്ചുപോകുന്നു. 'ഫുജിയാമ' പർവ്വതത്തിന്റെ ജാലാമുഖത്തിനു (Crater) ഉദ്ദേശം ഒരു മൈൽ വിസ്താരമുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന അവകടങ്ങൾ ഉഷ്ണമാണല്ലോ.

അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ നാശസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണ് നമുക്കു രണ്ടാമതായി ചിന്തിപ്പാനുള്ളത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം 'പൊട്ടുന്ന'തിനു സ്വല്പം മുമ്പായി ഇടിനാദതുല്യമായ ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദം നമ്മുടെ ചെവികൾക്കു വിഷയിഭവിക്കുന്നു. ഈ ശബ്ദം ഭീഷണമായതോടുകൂടി നിലനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആവത്തിൽ നിന്നോടി രക്ഷപ്പെടുന്നവനാഗ്രഹിക്കുന്ന സമീപസ്ഥനാക്ക് ഇതു ധാരാളം ഒരു മുനറിവായിട്ടു പരിണമിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ല

നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടു ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെട്ടു. ഭാഗത്തേക്കു നാം ദൃഷ്ടി പതിക്കുക. കത്തിത്തീളുന്ന അഗ്നിജ്വാലയാൽ പ്രശോഭിതമായി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥലം പർവ്വതമുഖമാണെന്നു നമുക്കു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാം. ജ്വാലാമുഖത്തു പിന്നീട് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കാർമ്മേഘംപോലിരിക്കുന്ന ആവിയും ഗന്ധകം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ അടങ്ങിയ വിഷവായുക്കളുമാകുന്നു. സമീപത്തുള്ള ജീവജാലങ്ങൾ ഈ വിഷവായു ശ്വാസിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അവയ്ക്കു പ്രാണാപായം നിശ്ചയമാണ്. എന്നാൽ പ്രകൃതവായുവന്റെ മരണകരമായ ഫലം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. 'ജാവാ' എന്ന ദീപിൽ ഒരു വിഷവൃക്ഷം (Deadly upas tree) നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്റെ ചുറ്റും മേഞ്ഞുവടന്നു അതിൽനിന്നു വീഴുന്ന പഴങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾക്ക് ആ കാരണത്താൽ പെട്ടെന്നു ജീവനാശം സംഭവിക്കുന്നുവെന്നും പണ്ട് ഒരു കഥയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കഥയിലുണ്ടായിരുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരീക്ഷാനന്തരം തിരിച്ചറിയുകയും മേൽപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിന്റെ കമ്പികൾ വിഷസമ്മിശ്രങ്ങളാണെന്നു നിസ്സംശയം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ പുറമെ വ്യാപരിക്കുന്ന വായുവിന്റെ മലിനപ്പെടുത്തണക്കു ശക്തിയുള്ളവയാണെന്നത്രെ അവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ മൃഗങ്ങളുടെ ജീവഹാനിക്കുള്ള സാക്ഷാൽ കാരണം ഈ വൃക്ഷമല്ലെന്നും പിന്നെയോ, ആ താഴ്വരയിലുള്ള ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും സദാ പ്രവഹിച്ചു

കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി മുൻപറഞ്ഞ വിഷവായുക്കൾ മാത്രമാണെന്നും കാലാനുതത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാമതായി അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകാണുന്നതു വളരെ വളരെ ഘനം കുറഞ്ഞതും നേരിയതുമായ ഒരു വക പൊടിയാണ്. കാറ്റിന്റെ ശക്തിയാലും മാറ്റം ഈ ധൂളിക്കൂട്ടങ്ങൾ വളരെ അകലെ ചെന്നു വീഴുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഈ പൊടികൾ എത്രയും വേഗത്തിൽ പ്രയാണം ചെയ്തു ദൂരസ്ഥലങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കിയതായി രേഖഭവം പറയാം. കോൺസിക്വിന (Consequina) എന്ന അഗ്നിപർവ്വതം ഭരിക്കൽ പിളർപ്പോൾ അതിൽനിന്നും പ്രവഹിച്ച പൊടി 700-ഓളം മൈൽ അകലത്തിരിക്കുന്നകിംഗ്സ് ട്വിൻ നഗരത്തിൽ ചെന്നു വീണതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അവസാനമായി അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നും പുറപിടിച്ചു പഴുത്തിരിക്കുന്ന ചില ലോഹങ്ങളും ചില ദ്രാവകദ്രവ്യങ്ങളും പുറപ്പെടുന്നു. ഈ വക സാധനങ്ങളാണ് കഠിനതമങ്ങളായ പല നാശങ്ങൾക്കും മേതു.

ലോകത്തിൽ നാശം വരുത്തിയിട്ടുള്ള അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് മോണ്ടോലി. ഇതു പൊട്ടിച്ചിളർപ്പോടുകൂടെയേ അനന്തരഫലങ്ങൾ സീമാതിതമായിരുന്നു. പുത്രയായിരം ജീവനാണ് ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെടുപോയതു! സെൻ്റോക്തി എന്നുവേരായ നഗരം കേവലം നാശാവശേഷമായിപ്പോയെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ പർവ്വതം പൊട്ടിയപ്പോളുണ്ടായ ഭൂഷണം 850 നാഴിക ദൂരെയുള്ള

സ്ഥലങ്ങൾവരെ കേൾക്കപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുന്നതിൽ ഞാൻതന്നെ അതിശയോക്തിയുൾപ്പെട്ടതല്ല. ഇതുപോലെയുള്ള ഭയങ്കരശക്തികൾ അമേരിക്കയിലുള്ള അർഗ്ഗിപർവ്വതങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് അതായതു 1914-ൽ 'കാലിഫോർണിയ' പർവ്വതം പിളർന്നു വന്നതാണെന്നു ഓർക്കുന്നവർക്കായിരിക്കുമല്ലോ. അതിനാൽ അത് ഇവിടെ ചിലയിടങ്ങളിലും വിസ്ഫോടനം എന്ന പർവ്വതം മിക്കവാറും പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നായിരിക്കണം. ഒന്നാംശതാബ്ദത്തിൽ ഇതു പൊട്ടിയപ്പോഴുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ അത്രയേറെയായിരുന്നു. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തു ചൂടുപിടിച്ചുകിടന്നിരുന്ന കല്ലു, മണ്ണ് ആദിയായ വസ്തുക്കൾ ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുകയും തന്നിമിത്തം പ്രസ്തുതസ്ഥ

ലങ്ങൾ 20 അടി പൊക്കംവരെ പൊടിമണ്ണിനാൽ മൂടപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ളതെല്ലാം വാസ്തവസംഗതികളാണ്. ഈ പർവ്വതമുഖത്തുനിന്നും കത്തിജ്വലിച്ചിരിക്കുന്നു. വിവിധസാധനങ്ങൾ, പുക, പൊടി, ആദിയാകവ സദാ പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇത് ആദിഗർഭാസികൾക്ക് ഏറ്റവും അതുഭൂതകരവും ഭയങ്കരകരവുമായ ഒരു കാഴ്ചയായിട്ടാണ് ഇന്നുമിരിക്കുന്നത്. ഇതുപോലെ അപായകരങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആകെ 197-നോളം കണ്ടെത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നെല്ലാം അർഗ്ഗിപർവ്വതങ്ങൾ ലോകത്തിലെ അതുഭൂതകാഴ്ചകളിലൊന്നാണെന്നു നാം ദൃഢമായി ധരിക്കുന്നു.

പി. റി. വാൾസ്.

പുസ്തകവായന. *

കുലിയുഗത്തിലുള്ള സ്നേഹിതന്മാരെ നൊന്തവകകാരാണ്! നല്ല കാലത്തു സ്നേഹിതന്മാർ തന്നെ; സഹായം ചെയ്യാനും സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും തയ്യാർ തന്നെ. നല്ല കാലം പോയി ഏതാലും വരുന്ന സമയം സ്നേഹം അയഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു. സഹാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും സഹായം ചെയ്യുകയുമില്ലെന്നല്ല ആളെ അറിയുവാൻകൂടി

സാധിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ പുസ്തകത്തിന്നു നവധി വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുണ്ട്. 'പുസ്തകത്തിൽ സമയത്തിന്റെ പ്രഭാവം അല്പം പോലും ഫലിക്കുന്നതല്ല. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക് ദുഷ്കാലമായാലും വേണ്ടതില്ലാ നല്ല കാലമായാലും വേണ്ടതില്ലാ താൻ ദുർമുഖം കാണിക്കുകയാകട്ടെ, പുഞ്ചിരി ഇടുകയാകട്ടെ ചെയ്യാതെ ഒരേ നിലയിൽത്തന്നെ ചെയ്യുന്നു.

* ഈ ലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ 'വിദ്യാർത്ഥി' എന്ന ഹിന്ദിമാസികയിൽനിന്നെടുത്തതാകുന്നു.

പുസ്തകം വർത്തമാനാവസ്ഥയിലും, ജീവിതസമയത്തിലും ഒരേ മാതിരി തന്നെ കാട്ടിലെന്നപോലെ വീട്ടിലും, ദുഃഖത്തിലെന്നവണ്ണം സുഖത്തിലും, ഏതിനധികം പറയുന്നു, സകലസമയത്തും മുഖത്തെ പിന്തിരിയുകയോ കവടഭാവത്തെ നടിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സദാ സകൃപാകടാക്ഷം ചെയ്യുവാൻ ഭിക്ഷുക്കൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. യേശുവനത്തിൽ ജ്ഞാനവിതരണവും ഉപദേശവും ചെയ്യുകയും, വാഗ്ദത്തത്തിൽ ഉന്മേഷത്തെ ഉദിപ്പിച്ച സമയത്തെ ന്യായമായവിധത്തിൽ പ്രതിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുസ്തകങ്ങളുടെ നിവാരണവും നമ്മുടെ ഹൃദയമാകുന്നു. കവികളുടെ സുഖവിതരണം നമ്മുടെ രക്തനദിയിൽ പ്രവഹിക്കുന്നു. യേശുവനാവസ്ഥയിൽ നാം അവയെ പഠിക്കുകയും ആമരണം വിസ്മരിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാവിജ്ഞാനാദികൾ സർവ്വഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും കൃപാദൃഷ്ടികളുടെ ഫലമാകുന്നു.

സമയത്തെയും ആവശ്യത്തെയുമനുസരിച്ച് ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളിലുള്ള സാരഗർഭമായ ഉപദേശങ്ങൾ മനുഷ്യരെ പാപകർമ്മകരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകയും, ആത്മാവിനെ സദാ പവിത്രമാക്കി വെപ്പാൻ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല കർത്തവ്യപരമാണെന്നു രാക്ഷിത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘ഉത്തമോപദേശങ്ങളെ കാർഷ്ട്യരൂപമായി പരിണമിപ്പിക്കുക’ എന്നത് ഒരുത്തമോപദേശമല്ലേയോ? മനുഷ്യർ പഠിക്കുന്നതിനെ പുനരാലോചിക്കുകയും സ്വല്പസമയം നൽക

ആലോചനയെ അനുഭവിച്ചു തങ്ങൾ ആചരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ലെന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പ്രിയവായനക്കാർ! നോക്കൂ വിൻ! ദുഷ്ടനായ ദുഷ്ടാധനൻമൂലം അനല്പതേജസ്വിയായ അജ്ഞാൻ ഗഹനമായ അർണ്യത്തിൽ പോയി, ദിവ്യാസൂതത്തെ സമ്പാദിക്കുകയും, പാവുതീജാനിയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാൻ വേണ്ടി നിയമാനുഭവം ബ്രഹ്മചര്യവൃതത്തെ പരിപാലിച്ചു കഠിനതപസ്സു ചെയ്യുകയും, സ്വേച്ഛാനുസാരേണ സമാഗതയും അംഗനാഥനുമായ ഉദ്ഗമിയെ പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്തു — എന്നുള്ള ഘട്ടം വായിക്കുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനാണ് അജ്ഞാൻ? അസാധാരണ ധാരണാശക്തിയെ പ്രശംസിക്കുകയും, അജ്ഞാനനേപ്പോലെ അല്പകാലമെങ്കിലും ബ്രഹ്മചര്യവൃതത്തെ പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുവാനാഗ്രഹിക്കാത്തത്? ‘അനവധി പ്രാവശ്യം ചെയ്ത അപകാരത്തെ ഗണിക്കാതെ ദുഷ്ടനായ ദുഷ്ടാധനൻ ധർമ്മപുത്രൻ മാറ്റാകാത്തത്’ എന്നുള്ള സ്ഥലം വായിക്കുന്ന ഏവനാണ് ക്ഷമശീലനാകുവാൻ അഗ്രഹിക്കാത്തത്? ദേവപുത്രൻ താൻ ചെയ്ത ഭയങ്കരപ്രതിജ്ഞയെ ജന്മവർത്തം പരിപാലിച്ചു എന്നുള്ള ഭാഗം വായിക്കുന്ന ഏവനാണ് തനിക്കു പ്രതിജ്ഞയെ രക്ഷിക്കണമെന്ന സുബുദ്ധി ഉളവാക്കാതിരിക്കുന്നത്? കേവലം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും അതിനെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ ജന്മസാഫല്യം വന്നു എന്നല്ലാതെ പരമപുരുഷൻ. പൂർവ്വാകതയോഗ്യപുരുഷന്മാർ എത്രവിധം അഭിമാനത്താൽ തങ്ങളുടെ

പ്രതിജ്ഞയെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചുവോ അതേ മാതിരി പുനഃപുനഃ ധർമ്മഗുണങ്ങളെ വായിച്ചും, ആലോചിച്ചും, അവയിലുള്ള ഉത്തമോപദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു നമുക്കും നമ്മുടെ ആചാരത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീർപ്പാൻ സാധിച്ചെന്നു വന്നേക്കാം. ഇതിന്നുവേണ്ടിയാകുന്നു നമ്മുടെ പൂജനാർ സുഗ്രന്ഥങ്ങളേയും, ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളേയും രാവിലെ വായിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാതഃകാലത്തു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയുന്ന ഭാവം നമ്മളെ സല്ലഭ്യം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ പുസ്തകങ്ങൾ അമരന്മാരായിത്തീരുന്നു. അവർ സ്വകൃതപുസ്തകങ്ങൾ സമുദേശങ്ങളിലും ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു സമുദേശം ഏകദൃഷ്ട്യാ ഉപദേശം ചെയ്യുന്നു. നാം അവയെ ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു പൂജിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാളിദാസൻ ജീവിച്ചുരുന്ന സമയം കരിക്കലെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലോ അമേരിക്കയിലോ പോയതായി കേട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പരമലോകാന്തരിതനായിട്ടുള്ളി 'ശകുന്തള'യുടെ കൃപയാൽ സകല ദിക്കുകളിലും ചുറ്റി സഞ്ചരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രമേനവൻ വളരെ കാലം മുമ്പു സ്വർഗ്ഗവാസിയായെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ'യുടെ സഹായത്താൽ കേരളം ഒട്ടക ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചുവരുന്നു. ഇതേമാതിരി വേദപാരംഗതനായ വേദവ്യാസൻ, ആദികവനായ വാല്മീകി മുതലായവരും പൂരാണാദിദാഹര അമരന്മാരാകുന്നു തങ്ങളുടെ ഉത്തമവിചാരാദികളാൽ പൂജ്യന്മാരാകുന്നു. പൂർവ്വോ

ക്തമഹാഷികൾ അവരുടെ ഉത്തമവിചാരങ്ങളെ നമുക്കുവേണ്ടി പുസ്തകരൂപമായി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സാധാരണ മൃതന്മാരായ മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവരേയും വിചാരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇവയെല്ലാം പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രശംസയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. വിദ്യാനുരാഗികളായ എല്ലാ മനുഷ്യരും, ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന എടുക്കുകയും, തദ്വിപദേശാനുസാരണങ്ങളുടെ ആചാരത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നിതിനാൽ സിദ്ധിച്ചു. യഥാവിധി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുശേഷം ലോകത്തിൽ ചിരകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ഉത്തമപുസ്തകങ്ങളെ ഏഴുതവൺ ശ്രമിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യകമാകുന്നു. വേദം, പ്രസ്താവനകളുടെ കൃപാകടാക്ഷത്താൽ ചിത്തവും നല്ലതായ പുസ്തകങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു വളരെ ആലോചിച്ചുവേണം പുസ്തകത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ. ഈ ലേഖനത്തെ ഇവിടെ സമാപിച്ചു, 'ഇമർസൻ' എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്റെ മൂന്നു ഉപദേശങ്ങളെക്കൂടി വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

1. സാഹിത്യസംബന്ധികളായ നൂതനപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുത്. പുസ്തകം അച്ചടിച്ചശേഷം ഒരു വഷം കഴിഞ്ഞു വായ്ക്കുക.

2. ഭരതിപ്രസിദ്ധപുസ്തകങ്ങളെ മാത്രം വായിക്കുക.

3. തനിക്കു രുചിയില്ലാത്ത വിഷയത്തലുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ സ്വപ്നത്തിൽ

കൂടി നോക്കരുത്. ലാർഡ് 'ലിട്ടൻ' പറയുന്നതു നോക്കുക:—

1. വിജ്ഞാനസംബന്ധികളായ നവീനപുസ്തകങ്ങളെ വായിക്കുക.

2. സാഹിത്യസംബന്ധികളായ പ്രാചീനപുസ്തകങ്ങളെ പഠിക്കുക.

3. സമയം സ്വല്പവും അമൂല്യവുമായ കന്നതിനാൽ എല്ലാവർ വിഷയങ്ങളിലും ഉള്ള നല്ല നല്ല പുസ്തകങ്ങളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുക.

ഹരിദാശത്തിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

൧ കല്യാണികല്യാണം:— (കെ. സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയത്; വില ൧ ക)

ഭവതല്പ്രായമുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം രണ്ടു സംഗതികളെക്കൊണ്ടു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്, ഇതിലെ പ്രമേയം നായന്മാരുടെ സമുദായപരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച സാമമായ പല വിചിന്തനങ്ങൾക്കും എടുക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ്; രണ്ടാമത് ഇതിലെ കവിതാശീതി സൂക്ഷ്മദർശകമായ ഗ്രന്ഥനിരൂപകന്മാരുടെ നിരൂപണത്തിന്നു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടുന്ന ഒന്നാകുന്നു.

കോളീയരെല്ലാവരും 'പരിഷ്കാരം, പരിഷ്കാരം' എന്നു മന്ത്രവും ജപിച്ചുകൊണ്ടു പഴയ നടപടികളേയും ആചാരങ്ങളേയും പരിഷ്കരിക്കുവാനായി പരിശ്രമിക്കുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പലതുകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന നായന്മാരുടെ ഗതി കൂട്ടം പിന്തുണക്കുമല്ല. ദേശഭേദംകൊണ്ടും അപാനന്തരജാതിഭേദംകൊണ്ടും ഭിന്നിച്ചുകിടക്കുന്നവരും വാസ്തവത്തിൽ നായന്മാർ എ

ന്ന വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നവരും ആയ സമുദായക്കാർ തമ്മിൽ 'കൊള്ളക്കൊട്ടക്ക'യും 'കൂടിക്കഴിച്ചലും' തുടങ്ങണം; ഇതര സമുദായക്കാരുടെ ആചാരത്തിൽനിന്നു തുലോം വിലക്കുണമായവിധം കന്യകമാർക്കു 'താലികെട്ടുക' എന്നൊരു നടപടിയുള്ളതു നിന്തൽപെയ്യണം; താലികെട്ടുകല്യാണത്തിന്നു മുമ്പ് ഒരു കന്യക ജന്മവാതാൽ ഭ്രഷ്ടുണ്ടെന്നുള്ള വെപ്പ് വേണ്ടെന്നു വെക്കണം; എന്നു തുടങ്ങി നായർസമുദായത്തിലെ പരിഷ്കാരികൾക്കുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ കട്ടുമുക്കാലം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വടക്കേ മലയാളത്തിലുള്ള ഒരു പഴയ നായർ തറവാട്ടിലെ കന്യകയെ തിരുവനന്തപുരത്തുകാരനായ ഒരു തമ്പി സംബന്ധം കഴിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. കഥയെപ്പറ്റിയോ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയോ അധികം വാസ്തവിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഒരു കവിയുടെ ധർമ്മം, പ്രധാനമായി, താൻ നന്നാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെ വായനക്കാരെക്കൊണ്ടു അനുകരിപ്പിക്കുകയും ചിത്തയാക്കിക്കൊ

ണിച്ചിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ ദോഷങ്ങളെ നിരസിക്കുകയുമാണല്ലോ. ഈ ധർമ്മം കവിഎങ്ങിനെ സാധിക്കുന്നു? കവിതയിലുള്ള രസത്താൽ പായനക്കാരെ ആകൃഷ്ടനാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണിതു സാധിക്കുന്നത്. പാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വം, തദാത്രയമായി കഥാവസ്തുവിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സത്യത്വബുദ്ധി, ഇതു രണ്ടും നിമിത്തം വ്യഞ്ജിക്കുന്ന രസം എന്തിനയാലാണ് കവി ഈ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്? പ്രകൃതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വിഷയത്തിൽ കവി വളരെ വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പത്മനാഭൻ തമ്പിയുടെയും കല്യാണിയുടെയും സമാഗമത്തെപ്പറ്റിയും, അതിന്നുണ്ടായ കാരണത്തെപ്പറ്റിയും ഏവക്കും ഒരു പക്ഷപാതം തോന്നാതിരിക്കയില്ല. കഥാവസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ കവിയുടെ സ്വകപോലകല്പിതമാണെങ്കിലും സാക്ഷാത്കാരമായ സഹൃദയനാക്ക് ഇതു യഥാർത്ഥമാണെന്നു തന്നെ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

ഇതിലെ കവിതാദീതിക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകഗുണം അക്ഷീപ്യതയാണ്. നമ്പ്യാരുടെ കവിത ബലാദാകൃഷ്ടമാണി്യല്ല; നേരേ മരിച്ച് സ്വയമേവോഗതയാണ്. കവിതാകാമിനിയുമായി വലിയ പ്രണയകലഹം കഴിച്ച് വളരെ അലോചനം ചെയ്തതിന്നു ശേഷം ഒരു വിധം സിദ്ധസാധ്യന്മാരാവുന്ന കവികളെയാണ് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ അധികം കാണുന്നത്. അവരെക്കൊ കേവിയുണ്ടാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. നമ്പ്യാക്കോ കവിത ഉണ്ടാ

വുകയാകുന്നു. താൻ വിചാരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തെ വിശദമാക്കുവാനുള്ള പദങ്ങൾ ഈ കവിക്കു സുലഭമാണ്. രചനയും വളരെ സുഖമുള്ളതാണ്. ഇതിന്നു എത്ര ഉദാഹരണം വേണമെങ്കിലും ഇതിൽ സുലഭമാകുന്നു. നോക്കുക:—

“എന്താ ഓ! മനയത്തിടത്തിൽ മുതലി-
ല്ലാതായിവന്നോ, വേൽ-
സ്വന്താവശ്യമതിന്നിതെന്തു കഥയാ-
ണത്രയ്ക്കു ലുബ്ധിക്കണോ?
സ്വന്താനന്തിന്നു, താലി വേണ്ട, ചരടെ-
ന്നാലും ധരിപ്പിക്കുവാ-
നെന്താവുന്ന! വിവേകബുദ്ധികൾ പിഴ-
ച്ചെന്നാകിൽ നന്നാകുമോ?
“അമ്മാമൻ പട്ടവുലനാണു, മുനിസി-
പ്പെന്തോ പരിഷ്കാരിയാ-
ണമ്മാമനെതിയന്നു, കാര്യമഖിലം
മറാറു നോക്കീടുവാൻ?
ചുമ്മാ നിങ്ങളിതെന്നത്ര ശരിയാ-
യില്ലാക്കുടുംബത്തന്ന-
ളമ്മാമാന്ത്വമതേനിലയ്ക്കു നില്പനി-
ത്താനിന്നു താനല്ലയോ?
“താലിക്കെട്ടു കഴിപ്പതിന്നു പണമി-
ല്ലെന്നാകിൽ മേനപ്പാ-
ത്താലിക്കട്ടിയവൻ കടം തരികയി-
ല്ലാത്തോ പാഞ്ഞോ ഭവാൻ?
പാലക്കുട്ടിലെഴുന്ന പട്ടരരിക-
ത്തില്ലേ പണക്കാരനായ്?
കാലക്കേടിനു വേണ്ടതൊന്നുമവിടെ-
ത്തോന്നീലയെന്നായ് വരാം.”
കല്യാണിയുടെ താലിക്കെട്ടുകല്യാ-
ണം വേണ്ടെന്നുവെച്ചതിനെപ്പാടി നാടു-
കാർ കണ്ണൻനായരോടു മുളുപറയുന്ന

മേൽക്കാണിച്ച പദ്യങ്ങൾ എത്രമാത്രം സരസങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ശബ്ദങ്ങൾ. തിരഞ്ഞെടുത്ത നിർത്തിവെച്ചു, അർത്ഥസംശയം വരുന്ന ദിക്കിൽ 'പുട്ടുനോട്ടം' കൊടുത്തു കുറച്ചു സൗധം കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന കവികൾ നമ്പ്യാരുടെ കവിത ഒരു വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിൽ അനാവശ്യപദങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം; ചില പദങ്ങളേയും പ്രയോഗങ്ങളേയും വൈയാകരണന്മാർ സമ്മതിക്കാതിരുന്നേക്കാം; അവകാരങ്ങൾ മതിയായില്ലെന്നും ചിലക്കേക്കുപമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അവയെല്ലാവർക്കും നമ്പ്യാർക്കുള്ള അസാധാരണമായ വാസനാഗുണത്തെപ്പറ്റി ബഹുമാനം തോന്നാതിരിക്കയില്ല.

സമുദായപരിഷ്കരണസംബന്ധമായ ഈ സരസകാവ്യം ഉത്തരകേരളീയനായർസമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത് ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യക്കാർ മംഗളോദയം കമ്പനിയിൽ ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്.

൨. എന്റെ ശപഥം:- (പ്രസാധകൻ സി. എൻ. ശങ്കരൻ, ആനിഹാറം, ചാലപ്പാറ; വില ൮-൩.)

സി. ജിനരാജദാസ എന്ന മഹാൻ എഴുതിട്ടുള്ള "I promise" എന്ന ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകത്തിന്റെ മലയാളതർജ്ജമയാണ് "എന്റെ ശപഥം". ബാലോപദേശപരമായ ഈ പുസ്തകത്തിൽ 1 പ്രസന്നമുഖം, 2 ഡെൽറ്റാക്സ്, 3 ഉന്മേഷവിചാരം, 4 വീർവ്വപ്രവൃത്തി എന്നിങ്ങി-

നെ നാലു വിഷയങ്ങളുൾപ്പറ്റിയാണ് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നാലു ഗുണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് ക്ഷതികളുടെ യോഗ്യതകണക്കാക്കേണ്ടതെന്നാകുന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിന്നു വേണ്ടുന്ന യുക്തിപ്രമാണങ്ങളും ഉദാഹരണത്തിനായി ചില കഥകളും അതതു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാർത്ഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ലോകാനുഗ്രഹാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥഗുരുവെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനു ഗുരുവിനോടുള്ള കർത്തവ്യം ഗുരുവിന്റെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു സഹായിക്കുക മാത്രമാണെന്നും, താല്പരമായ കാര്യം സാധിക്കുന്നതിന്നു 'പ്രസന്നമുഖം' മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണെന്നും ആണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ളത്. സത്യം, മർദ്ദം, സ്വാഭിമാനം, സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ബാലന്മാരിൽ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പുസ്തകം വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ ബാലന്മാരാണ് നാളെ പൗരന്മാരായിത്തീരുന്നതെന്നുള്ള വാസ്തവം ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ബാലന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ സംസ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ആ വിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അത്യാന്തരപേക്ഷിതമായ ഒരു പുസ്തകമാണിതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. സി. ജിനരാജദാസ് അവർകളുടെ പ്രശാന്തഗാഭീരമായ ഒരു മരയാപടം ഇതിന്റെ ആദിയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു വളരെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായിരിക്കുന്നു.

൩. സ്വയംഭരണാധികാരം:—
(പരിഭാഷകൻ സി. വി. രവിശർമ്മരാജാ;
പ്രസാധകൻ എം. കൃഷ്ണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാ
ട്, ചാവക്കാട്; വില രണ്ടര അണ.)

സുപ്രസിദ്ധനായ ബാലഗംഗാധര
തിലകൻ അമ്മമ്മദനഗരത്തിൽ വെച്ചു
ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ പരിഭാഷയാ
ണ് ഈ ചെറുപുസ്തകം. ഇന്ത്യാരാജ്യ
ത്തിനു സ്വയംഭരണാധികാരം കിട്ടു
വാൻ അർഹതയുണ്ടെന്നു യുക്തിപ്രമാണ
ങ്ങളോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കുകയാണ് ഇതിൽ
ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗംഭീരങ്ങളായ വിഷയ
ങ്ങളെപ്പറ്റി ലളിതമായും മലയാളത്തിലു
ം പ്രസംഗിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുവാനുള്ള
ശക്തിയാണ് തിലകന്റെ പ്രസംഗ
ങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകഗുണം. അത് എ

റക്കറെ ഈ പരിഭാഷയിലും കാണുന്ന
ണ്ട്. ഇതിന്റെ മൂലമായ “പ്രസംഗംകേ
ട്ടപ്പോൾ കൊടംകാരാടിച്ചു വീശുന്ന സ
മയത്തു കോളികിമറിഞ്ഞു വല്ലാതെ
ക്കോലിച്ചു ഒരു കടൽപോലെയായി ആ
മഹാസഭ” എന്നു മുഖവുരയിൽ പറ
ഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതു വായിച്ചാൽ അങ്ങി
നെ ഒരു ശക്തി ഈ പ്രസംഗത്തിനു
ണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വയ്യ. അതിനു
കാരണം, ഇതിലെ പ്രമേയത്തിനു മറാ
ത്തിയിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ
നിന്നു മലയാളത്തിലും പകർന്നുപോട്ടു
ണ്ടായ വൈകല്യമായിരിക്കാം. രാജ്യകാ
യസംബന്ധമായ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തി
നു മലയാളത്തിൽ തീർച്ചയായും ഒരു
സ്ഥാനത്തിനുവകാശമുണ്ട്.

 യോഗക്ഷേമവായനശാലാസിക്വട്ടി അയച്ചിട്ടുള്ള ‘നന്മുതിരിമാർ’,
ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോക്കർ അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ള പ്രഥമസനമാലയിലെ ആദ്യത്തെ
നാലു പുസ്തകങ്ങൾ, മലബാർ മോഹൻ ആപ്ലിസ്സിൽനിന്നയച്ചിട്ടുള്ള ‘സ്വയംഭര
ണത്തിനുള്ള അർഹത’ എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ കയ്യാറിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം വഴിയെ.

മം- പ-

आवृतः तस्मिन् पक्षे जीवस्यैव जगदुपादानत्वन सर्वसंबद्धत्वादावरणभङ्गायादिति विवेकः ॥

न्या-र- ननु कथमतिशीघ्रमेव मनसस्सूर्यमण्डलादिसंयोगः तत्राह । तस्येति । ननु मनसः इन्द्रियसंयुक्तत्वेऽपि घटादिसंयोगे मानाभावः । घटाद्यसंयुक्तभागावच्छेदेनैव इन्द्रिये तत्संयोगसंभवात् । न च विषये मनससंयोगं विना विषयचैतन्याभिन्नप्रकृत्यैतन्यरूपस्य विषयसाक्षात्कारस्यानुपपत्तिरिति वाच्यम् । विषयान्तराया अर्गिताया अपि इन्द्रियजन्याया मनोवृत्तेर्विषयसाक्षात्कारत्वसंभवात् आत्मसुखादौ मनःकरणस्यैव साक्षात्कारस्य वाच्यमिति स्वीकारात् । अथ विनिगमकाभावादिन्द्रिये घटादिसंयुक्तभागावच्छेदेनापि मनससंयुज्यते । सावयवत्वाच्च युगपत् पादहस्ताद्यवच्छिन्नसुखदुःखादिपरिणामवत्त्वात् । किञ्च इन्द्रियसन्निकर्षं प्रति चाक्षुषादेः घटादिनिष्ठेन विषयतासंबद्धेनैवावच्छेदकतासंबद्धेनापि विनिगमकाभावेन कार्यतासंभवात् चाक्षुषादिमनोवृत्तेस्त्वविषयावच्छिन्नत्वसिद्ध्या बहिर्निर्गमस्यावश्यकत्वात्वेन घटादिसंयोगस्यापि संभवः । न च चक्षुरादौ घटादिनिष्ठविषयताकत्वसिद्धौ विषयतासंबद्धेनेन्द्रियसन्निकर्षकार्यत्वस्यावश्यकतया सैव तत्र विनिगमिकेति वाच्यम् । विशिष्टविषयकबुद्धित्वेन बाधाभावादिकार्यत्वस्यावश्यकतया तत एवोक्तसिद्धिसंभवात् उक्तकार्यत्वस्यानावश्यकत्वात् । न च निर्विकल्पकप्रत्यक्षस्य उक्तसिद्धे तादृशमिन्द्रियसन्निकर्षकार्यत्वमावश्यकमिति वाच्यम् । उक्तप्रत्यक्षे मानाभावात्

वात् । न जातिमान् घटः इत्यादौ शुद्धघटत्वादिप्रकृताप्रयोजकत्वेन घटत्वादिनिर्विकल्पकं इति च्यम् । विजातीयसन्निकर्षत्वेनैव उक्तविषयताकधीहेतुत्वसंभवान् अनक्रोटिनिर्विकल्पकत्वेन गौरवादिति चेत्था हि घटादिस्पृष्टस्य मनसस्य शरीरसंसर्गे मानाभावेन शरीरवच्छिन्नमनोभागाच्छिन्नचित्ताक्षुषादिकाले प्रमात्वसिद्धान्तानुपपत्तेः । तत्राह-सचेत्यादि-अवच्छिन्नः शरीरघटादितदन्तरालदेशेषु युषत् संयुक्तः । तत्र दृष्टान्तमाह-चक्षुर्वदिति-चक्षुरादीन्द्रियस्य यथा जीवनदशायां न शरीरलागः जीवनादृष्टस्य तत्र प्रतिबन्धकत्वात् तत्र मनसोपीत्यर्थः । कर्तेति-क्रियानुकूलेन्द्रियसंयोगादिव्यापारवत्त्वादिति शेषः । ज्ञानकर्मत्वसादकं आवरणनिवृत्त्यादिरूपस्य ज्ञानक्रियाजनफलस्य संपादकम् । तत्र हेतुः अभिव्यक्तियोग्यत्वमिति-आवरणनिवृत्त्यादिरूपाभिव्यक्तिरिति प्रति स्मरणीभूताया वृत्तिज्ञानरूपक्रियया योग्यतारूपमित्यर्थः । विषयसंस्पृष्टत्वभागावच्छिन्नक्रिया विषयनिष्ठाभिव्यक्तिजननयोग्या भवतीति भावः । प्रमातेति । प्रमानुकूलव्यापारवत्त्वाति शेषः । प्रमाणमिति विषयसंस्पृष्टभागरूपप्रमासिद्ध्यर्थं प्रमातृव्यापाराविशिष्टत्वात् तादृशप्रमाणं प्रति अयोग्यत्वावच्छेदेन कारणत्वाच्चेति शेषः । प्रमात्राण्यादि वृत्तिविषयेण संसृज्यते । विषयसंस्पृष्टभागायोगशून्या चेति भावः । प्रमातिरिति-अज्ञातविषयभागत्वादिति शेषः । तदव्यवधानेन अज्ञातविषयाभिव्यक्तिरूपफलदर्शनेन तस्यैवाज्ञातविषयकत्वमिति भावः । ब्रह्मेति-जीवचैतन्यस्य

आदिमनोयोगाभावेऽपि चाक्षुषानुत्पत्तिरूपातिप्र-
 ङ्गमङ्गादित्यर्थः । न च चक्षुरादिमनोयोग-
 । चक्षुरादिविषयसंयोगस्य वा शक्तिविशेषे-
 नैतत्त्वमित्यत्र विनिगमकाभावः । चक्षुरादि-
 योगस्य हेतुत्वे हेतुतावच्छेदकसंबन्धगौर-
 णादिति भावः । ज्ञापितमिति मनस्तश्चक्षुरादी-
 न्द्रियसंयोगे चाले चाक्षुषानुत्पत्त्या इन्द्रियमन-
 संयोगस्य चाक्षुषादिकं प्रति हेतुत्वं स्वीकर-
 णीयं (ज्ञापनीयं) न तु मनस्संयुक्तेन्द्रियविषय-
 संयोगस्य मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगदशायां
 चाक्षुषानुत्पत्तेरिन्द्रियमनस्संयोगरूपकारणान्त-
 रविरहादेवोपपत्तेः । इन्द्रियमनस्संयोगस्य हेतु-
 त्वास्वीकारे च तदभावदशायां चाक्षुषानुत्पत्ते-
 र्निर्वाहाय मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसंयोगस्यैव हे-
 तुत्वं स्वीकरणीयं (ज्ञापनीयम्) । अन्य-
 या तदभिर्वाहात् । इति मनस्संयुक्तेन्द्रियवि-
 षयसंयोगस्य हेतुत्वज्ञापनेनेन्द्रियमनस्संयोगस्य
 य हेतुत्वमिति ज्ञापितमिति भावः । यद्वा
 एकमेव कारणत्वीमत्यन्तग्रन्थस्य यथाश्रुत ए-
 णार्थः । मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोगेति विष-
 यासंयुक्तचक्षुर्मनस्संयोगोपलक्षणम् । तथा च
 नैसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोगे विषयासंयुक्तचक्षु-
 मनस्संयोगे च तादृशशक्तिविशेषास्वीकारेणे-
 षः । अथवा मनोसंयुक्तचक्षुर्विषयसंयोग-
 ते तादृशचक्षुर्विषयसंयोगे विषयासंयुक्तच-
 र्मनस्संयोगे वा सतीत्यर्थः । चक्षुर्विषयसं-
 गमात्रदशायां चक्षुर्मनस्संयोगमात्रदशायां चे-
 त्तमवत् । तादृशशक्तिविशेषास्वीकारेणेति
 प्रसिद्धेन तादृशशक्तिविशेषविशिष्टस्य
 अधिकरणे अभावेनेत्यर्थः । तादृशशक्तिवि-

शेषपर्याप्तिस्तदुभयस्मिन्नेव स्वीकृतादिति भावः ।
 अतिप्रसङ्गमङ्गादिति पार्याप्तिसंबन्धेन तादृशश-
 क्तिविशेषविशिष्टस्यैव चाक्षुषादिहेतुत्वस्वीका-
 रादिति भावः । दर्शिता चेयं रीतिः यद्यपि
 घटादिकार्यं प्रति तत्तत्कार्यानुकूलैकशक्तितमत्वे-
 न कारणत्वे लाघवमित्यादिना शक्तिवादतरं-
 गिण्यां रामरुद्रभट्टैः ॥

स च सावयवत्वात्परिणममानो दे-
 हाभ्यन्तरे घटादौ च सम्यगव्याप्य देहघ-
 टयोर्मध्येऽपि चक्षुर्वदविच्छिन्नोऽवतिष्ठते ।
 तत्र देहेनतःकरणभागोऽर्हकासाख्यः कर्तेत्यु-
 च्यते । देहविषयमध्यवृत्तिदण्डायमानस्तद्भा-
 गो वृत्तिज्ञानाख्यः क्रियेत्युच्यते । विषय-
 व्यापकस्तद्भागो विषयस्य ज्ञानकर्मत्वसंपाद-
 क्रमभिव्यक्तियोग्यत्वमित्युच्यते । तस्य च त्रि-
 भागस्यान्तःकरणस्यातिस्वच्छत्वाच्चैतन्यं त-
 त्राभिव्यज्यते । तस्य चाभिव्यक्तस्य चैत-
 न्यस्य एकत्वेऽप्यभिव्यक्तान्तःकरणभागभे-
 दात् त्रिधा व्यपदेशो भवति । कर्तृभागा-
 वच्छिन्नश्चिदंशः प्रमाता क्रियाभागावच्छिन्न-
 चिदंशः प्रमाणं विषयगतोभिन्नप्रतियोग्यत्व-
 भागावच्छिन्नचिदंशः प्रमितिर्गिति । प्रमेयं
 तु विषयगतं ब्रह्मचैतन्यमेवाज्ञातं तदेव ज्ञा-
 तं सत् फलम् । तत्र च यस्मिन् पक्षे अ-
 न्तःकरणावच्छिन्नो जीवः यस्मिन् पक्षे स-
 र्वगतोऽसंगोऽविद्याप्रतिबिम्बो जीवः तत्रोभ-
 यत्रापि प्रमातृचैतन्योपरागार्था विषयगतचै-
 तन्यावरणभंगार्था चान्तःकरणवृत्तिः । य-
 स्मिन् पक्षे विद्यावच्छिन्नसर्वगतो जीव

